

karanlık kitaplık

CLIVE BARKER

dokudünya

ithaki

CLIVE BARKER

Clive Barker bir yazar, sanatçı ve film yapımcısı olarak fantastik ve dehşet dünyalarını alıp yeniden yorumladı. 1952 yılında Liverpool'da doğan Barker, Londra'ya taşınmadan önce Liverpool Üniversitesi'nde Dilbilgisi ve Felsefe okudu. Yayıncılık alanındaki başarılarına paralel giden dikkat çekici bir film yapımcılığı kariyerine de sahip. Barker'ın ilk yönetmenlik denemesi olan *Hellraiser* korku sinemasına yepyeni bir soluk getirmekle kalmayıp ona dünya çapında bir şöhret kazandırdı. Yazar 1991'de her iki kariyerini de daha etkin bir biçimde yürütebilmek amacıyla Los Angeles'a taşındı.

Dokudünya

Clive Barker
Orijinal Adı: *Weaveworld*

İthaki Yayınları - 1421
Karanlık Kitaplık - 11

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Elif Kadriye Özkılıç*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Ebrahel Lurci*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Kasım 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-870-9

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2018
© İthaki, 2018
© Clive Barker, 1987
Önsöz © Clive Barker, 1996

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Clive Barker

Dokudünya

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

D.J.D.'ye

"...ruhun kendi
anayurdu vardır, ve burası
şeylerin manasının diyarıdır"

–Saint-Exupéry
Kale

Onuncu Yıl Baskısına Önsöz

Kuzey Galler'deki bir çiftlik evinde bir pencere hatırlıyorum. Ağartılmış taştan yapılma pervazı öyle derindi ki altı yaşındayken dizlerimi çeneme çekip üstünde yanlamasına oturabilirdim. O gözetleme yerinden evin arkasındaki elma ağaçlarıyla dolu bostan açıkça görülebilirdi. Bostan o zamanlar bana büyük gelirdi fakat şimdi düşünüyorum da muhtemelen yirmiden az ağaç içerirdi. Fare peşinde koşmaktan yorgun düşmüş çiftlik kedileri öğleden sonranın sıcağında uyuklamak için oraya giderdi ve ben de bakımsız otlar arasında göçebe tavukların bıraktığı yumurtaları avlamaya çıkardım. Bostanın ötesinde yosun kaplı eski bir merdivene sahip alçak bir duvar vardı. Ve duvarın da ötesinde koyunların otladığı, ardındaki denizin puslu mavi bir seraptan ibaret olduğu engebeli bir çayır uzanırdı.

Bu anıların ne kadar gerçekçi olduğunu bilmem pek mümkün değil. O pencere nişinde oturacak kadar küçük olduğumdan bu yana neredeyse kırk yıl geçti. Babamların o uzak yazlarda çektikleri fotoğraflar hâlâ albümlerinin küf kokulu sayfalarına yapışık ama aynı zamanda ufacık, siyah-beyaz ve genellikle bulanıklar. Kedilerin uyukladığı bir-iki resim sahiden de mevcut. Fakat bostanın, duvarın veya çayırın bir resmi yok. Oturduğum pencerenin de.

Belki de anılarımın ne kadar tutarlı olduğunun önemi yoktur; önemi olan tek şey beni ne denli derinden. O yeri hâlâ rüyalarımda görürüm ve uyandığımda ayrıntıları zihnimde apaçık hatırlarım. Annemin yatak odamdaki şifonyere koyduğu gaz lambasının kokusu, ağaçların altındaki alacalı gölgeler, otların arasında bulunan ve topraktan çıkarılmış bir hazine misali mutfağa taşınan bir yumurtanın ısısı ve ağırlığı. İhtiyaç duyduğum tek kanıt rüyalardır. Bir zamanlar orada çok mutluydum. Ve size bunun nasıl olacağını açıklayamasam da oraya tekrar gideceğime inanıyorum.

Çiftlik evi uzun zaman önce ortadan kalktı. Kediler öldü, bostan yok oldu. Fakat oraya tekrar gideceğim.

Elinizdeki kitaba zaten aşinaysanız bu otobiyografi kırıntısının konuyla ilgisini bilirsiniz. *Dokudünya* anılar üstüne bir meditasyondur. Evet; sihirden, hizipçilikten ve ilahi yargıdan da bahseder ama öykünün merkezi dramı, karakterlerin bir anlığına görüp geçtikleri Cennet görüntüsünü hatırlama –veya hatırlayamama– biçimleridir. Mesela bu, kahramanımız Cal Mooney'den:

"Ancak o zaman, hülyalı bir günün ortasında bir şey –bir koku, bir bağrış– ona başka bir yerde bulunduğunu, oranın havasını soluyup yaratıklarıyla tanıştığını hatırlattı. Ancak o zaman hatırlayışının ne denli gelip geçici olduğunu anladı...

... Füg'ün güzellikleri altı üstü birer sözcük, artık yaratamayacağı şeylerin gerçekliği olup çıkıyordu. Bir bostan düşündükçe orası yatıp uyuduğu (uyuduğu ve rüyasında asıl rüyanın şimdi yaşadığı hayat olduğunu gördüğü) o olağanüstü yer olmaktan çıkıyor, alelade bir elma ağaçları koruluğuna dönüşüyordu.

... Ölmek de muhakkak böyle olsa gerek, diye aklından geçirdi; sevilen şeyleri kaybetmek ve onların gidişini engelleyememek."

Roman esasen Cennet'e kaçışla ilgili değil. Daha çok Cennet bilgisinin ve o bilgiye tutunmak için bulduğumuz yöntemlerin elimizden nasıl kayıp gittiğiyle ilgili. Bence bu evrensel bir tecrübe. Zaten kitabın neden okuyucu bulmaya devam ettiğinin bir açıklaması da bu olabilir. Kısa süre önce yeni bir romanın altı haftalık tanıtım turunu bitirdim ve ülke genelinde okuyucular imzalamam için *Dokudünya*'nın yıpranmış fakat çok sevilen kopyalarını getirip önüme koydular. İnsanlar pek çok kez özel hayatlarındaki zor günlerinde kitabın onlara yardım ettiğini söylediler.

Bu yazar için arkadaşlar arasında dolaşarak, su dolu bir küvete düşürülerek, kahve lekeleriyle kaplanıp güneşte sararark zor günler geçirmiş bir kitabı imzalayıp ona not düşmekten daha hoşnut edici bir şey olamaz. Kütüphanemde yıllar boyunca değer verdiğim ama bir o kadar da eskittiğim belli başlı eserlerin –Melville, Poe, Blake– kopyaları mevcut. Lekeleri ve kırışıklıkları ortak geçmişinizin bir parçası olan bir kitapla ne kadar yakınlaşabildiğinizi iyi bilirim. *Dokudünya* gibi bellek hakkındaki bir romana, ona damga vurmuş olaylardan dolayı değer verilmesinden daha mükemmel bir biçimle içerik beraberliği olabilir mi?

Kitap 1987'de, ilk *Hellraiser* filminin vizyona girdiği sene basıldı ama özdeşleştirildiğim dehşet kurgu türüne hatırı sayılır bir ayrılık teşkil ediyordu. Hayal gücümün sızmaya giriştiğim tarz için fazla karanlık olduğu-

nu ve dehşet raflarında kalmanın benim için daha iyi olacağını ileri sürerek istikamet değişimine karşı çıkmaya hazır bir sürü eleştirmen vardı. Fakat daha önceki çalışmalarımın aşırılıklarına düşkün pek çoğu da dahil olmak üzere, okuyuculardan gelen tepkiler aşırı derecede pozitifti. Kitap daha en başından çok sattı ve o zamandan beri farklı dillerde öyle yapmayı sürdürdü. Öyküyü bizzat keşfetmek isteyen okuyucuları daha başka medya araçlarında da yaratıcı çalışmalar yapmaya teşvik etti: resimler, şiirler, müzik besteleri, hatta Paris'te prodüksiyonu planlanan bir opera. Zamanla esere kattığım karanlığın sorun çıkarmayıp tam tersine kitabın amacına hizmet ettiğine inanır oldum. Evet, romanda esrimeler ve anlı şanlı hezeyanlar yok değil. Fakat Füg –kitabın sihirli sığınağı– topyekûn yıkım tehdidi altında ve ona gölge düşüren güçler iki paralık dehşetler değil. Onlar insan gaddarlığının ve yeisinin rezillikleri.

Kayıp Cennet Masalları elbette ki kültürümüz için büyük öneme sahip; sonuçta hepimiz huzur dolu bir yerden sürgün edilmiş kimseleriz.

Peki o yer nedir? Annelerimizden bedensel olarak ayrıldığımız gerçeğini henüz idrak etmediğimiz için bir bütün olduğumuza inandığımız bilinç öncesi mükemmel huzurun bir anısı mı? Yoksa entelektüel tahkikin zorluklarına maruz bırakılamayacak kadar hücrelerimize işlemiş, gezegenle, hayvan yaşamıyla, yıldızlarla aramızdaki bağı bilen dini bir kanı mı? Bir inanç mı? Veya anlı şanlı bir katiyet mi?

Bu soruların cevaplarını bilmek bir hikâye anlatıcısı için elbette ki gerekli değildir; gereken tek şey onları soracak kadar ilgi duymaktır. *Dokudünya* karşılıksız bırakılan sorularla doludur. Immacolata'nın Kâhinsoylulara öfkesi neden o kadar derin? Boş Kesim'deki yaratık bir melek mi değil mi? Ve eğer onun psikopatça nöbetini tuttuğu kum bahçesi Yaradılış Cennet'i değilse Kâhinsoylular nerede doğdu? Bu gizemlerin bulunup yazılacak cevapları mutlaka vardır ama eminim ki o cevaplar cevaplanmayı bekleyen daha başka sorular doğuracaktır. Roman tüm uzunluğuna ve ayrıntılandırmasına rağmen hayali tarihindeki her boşluğu doldurmaya çalışmıyor. *Hiçbir şeyin başlangıcı yoktur*, diye duyuruyor ilk satırında; bu anlatım kırıntısından fışkıran sayısız öykü var ve bittiğinde anlatılacak daha başkaları da olacak. Bir devam romanı için bol miktarda rica almama rağmen onu asla yazmayacağım. Masal bitmiş değil fakat ben anlatabileceğimi anlattım.

Bu, esere yönelik tutumumun değişmeye devam etmediği anlamına gelmez. Son on yılda bu romandan hiç hazzetmediğim, hatta kimi zaman daha değerli başka öyküler varken onun okuyuculardan böylesine rağbet görmesine sinirlendiğim zamanlar oldu. Ve sıkıntımın derinliklerindeyken şimdi durup geçmişe baktığımda genel olarak fantastik kurgu türü hakkında şüpheli gözüken kararlara vardım. Sanırım türün "romantik" öğelerini hor görüp onun daha hayalperest erdemlerini övmekten kaçınarak sosyal, ahlaki ve hatta felsefi konulara hitap etme gücünü vurguladım. Bu tavrı, tüm kalbimle sevdiğim bir kurgusal biçimi bayağılık ve basmakalıplık suçlamalarından korumaya yönelik gerçek bir arzudan dolayı takındım ama şevkim beni yanlış yola sürükledi. Evet, fantastik kurgu günlük yaşantımızın dokusuna dahil edilerek fabl formunda önemli konulara ışık tutabilir. Fakat ayrıca günlük benliğimizi sınırlandıran tanımlamalardan bizi bir süreliğine uzaklaştırmaya, bizi yaralayan ve hüsrana uğratan bir dünyadan ayırarak sihir ve dönüşüm mekânlarına yolculuk etmemize de yarayabilir. Son zamanlarda yazılarımın o yaralı, hüsrana uğratıcı gerçekliği gitgide daha çok detaylandırmasına rağmen bir okuyucu olarak vicdan azapsız hayalciliğin zevklerini de yeniden keşfettim: Lord Dunsany'nin kısa kurgusu, Yeats'in ilk şiirleri, Samuel Palmer ile Ernst Fuchs'un tabloları.

Lakin *Dokudünya*'yı kaleme alan yazar ortadan kayboldu. Fantezinin büyüsüne olan inancımı kaybetmiş değilim fakat bu kitapta en azından şimdilerde kalemimden kolay kolay çıkmayacak türde rahat bir tatlılık var. Belki bizler de mevsimlerden geçiyoruz ve *Dokudünya* daha ılıman bir zamanda yazıldı. Belki ileride bir tane daha olur. Fakat onun narin keşifleri bu sözcükleri yazan adama çok uzak gözüküyor.

Belki o yüzden bu sabah çalışmak için oturduğumda Kuzey Wales'teki o pervaz, bostan, duvar ve çayır aklıma geldi. Onlar da bana uzak ama –masamda duran *Dokudünya* kopyası gibi– hâlâ burada benimle beraber; geçmişim kadar şimdimin de bir parçasılar.

Hayal edilen asla yitirilmez, Mimi Laschenski'nin torununa emanet ettiği peri masalları kitabının önsözünde geçer. *Dokudünya* anlatılmadan önce o kitap bir bilgi kaynağı, savunmasız büyülerin sığınabileceği bir yer olup çıkacak. İşte böylece iç ve dış kitaplar, Peri ve Füg masalları tek bir fikirde, okuyucuları hırpalanmış kitaplarını imzalatmak için kitapçılara ve beni sizin önünüze koyacağım bir pervazla bostanın anılarına getiren aynı kıymetli fikirde buluşur. Oldukça basit bir fikir olmasına rağmen,

değer verdiğimiz fikirleri ve görselleri sözcüklerde saklayabilmemiz bana hâlâ mucizevi gelir. Üstelik bu onları yalnızca saklamamıza değil, başkalarına aktarmamıza da imkân sağlar. Yalnız başına hayal kurmak bazen tabii ki harikulade olabilir fakat başkalarıyla beraber hayal kurmayı çok daha çekici bulurum.

C. B.

BİRİNCİ KİTAP

GUGUK KRALLIĞI'NDA

BİRİNCİ KISIM

Uzaklardaki Vahşi Mavilik

"Görmedim bu dünyada ben
ondan daha tatlı toprak..."

–Homer
Odysseia Destanı

I
Güdüm

1

Hiçbir şeyin başlangıcı yoktur.

İlk an diye bir şey yoktur; o veya bu öykünün çıktığı tek bir sözcük veya yer yoktur.

İzler daima daha önceki bir masal ve ondan önce gelmiş masallara kadar sürülebilir. Buna rağmen anlatıcının sesi azalıp giderken bağlantıların zayıfladığı zannedilebilir zira her çağ o masalı kendi eseriymiş gibi anlatmak ister.

Böylelikle pagan kutsanır, trajik gülünç hâle gelir, büyük âşıklar cıvıtır ve iblisler ufalıp mekanik oyuncaklara dönüşür.

Hiçbir şey sabit kalmaz. Mekik, hakikat ile kurgu, us ile madde arasında gidip gelerek desenler dokur. Bunların tek bir ortak yönü olabilir: Zamanla bir dünya hâline gelecek olan, aralarına gizlenmiş bir telkâri.

Öyleyse yola çıkmayı seçtiğimiz yer keyfi olsa gerek.

Kısmen unutulmuş bir geçmişle henüz belli belirsiz seçilebilen bir gelecek arasında bir yer.

Mesela burası.

Koruyucusunun üç ay evvel ölmesinden beri bakımsız kalan ve şimdi göz kamaştıracak kadar parlak bir ağustos sonu göğü altında yabanileşen bu bahçe. Meyveleri hasat edilmemiş, otlu sınırları sağanak yağmurlarla ve ani, bunaltıcı gündüzlerle dolu bir yaz tarafından isyana sürüklenmiş bu bahçe.

Sadece bu sokaktaki yüzlercesine bile tıpatıp benzeyen, arka tarafı Liverpool'dan Crewe'ye giden yavaş trenin geçişi sırasında yemek oda-

sının pencere pervazındaki porselen köpeklerin titreyeceği kadar raylara yakın inşa edilmiş bu ev.

Ve şu an arka kapıdan dışarı çıkıp zorlu bir patikadan, iç ısıtan ötüş cıvıltı ve kanat çırpma seslerinin koro hâlinde yükseldiği virane bir kulübeye inen bu delikanlı.

Delikanlının ismi Calhoun Mooney herkes onu Cal diye tanır. Yirmi altı yaşındadır ve beş yıldır şehir merkezindeki bir sigorta şirketinde çalışmaktadır. İşinden haz duymaz ama biçimli yüzündeki bezgin ifadeye açıklık getirebilecek olan annesinin ölümünden beri hayatı boyunca yaşadığı kentten kaçmak ona her zamankinden daha olanaksız gözüküyor.

Cal güvercinliğin kapısına yaklaşır, onu açar ve o anda –tabiri caizse– bu öykü kanatlanır.

2

Cal güvercinlik kapısının altındaki tahtanın iyice eskidiğini babasına defalarca kez söylemişti. Kalasların tamamen çürüyerek demiryolu hattında yaşayıp serpilen sıçanlarla güvercinler arasındaki tek engelin ortadan kalkması sadece an meselesi olabilirdi. Fakat Brendan Mooney, sahibi olduğu yarış kuşlarına karısının ölümünden beri çok az ilgi göstermişti. Üstelik de Eileen hayattayken o kuşlar başlıca tutkusu olmasına rağmen, belki de tam o sebepten. Cal, babası evde zaman geçirmektense kuşlara vakit ayırdığı için annesinin yakındığını kaç defa işitmişti?

Eileen yaşasaydı artık öyle bir şikâyette bulunmazdı; Cal'in babası artık her günün büyük bölümünü arka pencerede oturup bahçeye bakarak ve karısının eserinin yavaş yavaş bakımsızlığa boyun eğmesini seyrederek geçiriyordu; sanki o bozulma merasiminde ıstırabının da nasıl benzer şekilde silinebileceğine yönelik bir ipucu bulabilecekmiş gibi. Buna rağmen nöbetinden fazla bir şey öğrendiğine dair bir emare yoktu. Cal, Chariot Sokağı'ndaki evlerine, beş yıl önce temelli ayrıldığını sandığı fakat babasının yalnızlığının onu geri dönmeye mecbur bıraktığı o eve geldiği her gün Brendan'ı azıcık daha küçülmüş gibi görüyordu. Kamburlaşmış değil ama ansızın düşman kesilen bir dünyaya mümkün olduğunca küçük bir hedef sunmaya karar vermişçesine, bir şekilde *küçülmüş* gibiydi.

Güvercinlikteki kırk kadar kuşa bir selam mırıldanan Cal içeri girdiğinde panik dolu bir sahneyle karşılaştı. Birkaçı hariç tüm kuşlar isteriğe yakın bir biçimde kafeslerinde ileri geri uçuyordu. Yoksa sıçanlar içeri gir-

menin bir yolunu mu bulmuştu? Etrafta bir hasar olup olmadığına bakındı ama bu taşkınlığa sebep olan şeyin görünür bir belirtisine rastlamadı.

Onları hiç bu kadar heyecanlı görmemişti. Tam yarım dakika boyunca orada şaşkın şaşkın dikilerek, kanatların patırtısında başı şişerek hayvanların gösterisini seyretti. Sonra kafeslerin en büyüğüne yaklaşmaya ve en seçkin kuşları kendilerine zarar vermeden önce arbededen çekip almaya karar verdi.

Kafesin mandalını açtı. Tam kapağı beş-altı santim aralamışken geçen yılın şampiyonlarından biri, diğer hepsi gibi numarasıyla –33– bilinen, normalde sakin olan bir erkek güvercin o aralığa uçtu. Kuşun süratinden şok olan Cal kapağı elinden bıraktı ve parmaklarının mandaldan kaymasıyla onu yeniden yakalaması arasındaki saniyelerde 33 kafesten dışarı fırladı.

"Kahrolasıca!" diye bağırdı Cal, kuş kadar kendine de söverek. Zira güvercinliğin kapısını da açık bırakmıştı ve 33 –anlaşılan kaçışı sırasında kendine ne gibi bir zarar verebileceğine aldırış etmeksizin– çoktan göğü kendine hedef seçmişti.

Cal'in kafes kapağını tekrar kilitlemesiyle geçen o birkaç saniyede kuş kapıdan çıkıp gitti. Cal hayvanın peşinden paldır küldür koştuysa da o tekrar açık havaya çıkana dek 33 bahçenin üstünde kanat çırpıyordu bile. Güvercin, yönünü tayin edercesine çatı yüksekliğinde giderek genişleyen üç tur attı, sonra da hedefine odaklanır gibi oldu ve kuzey-kuzeydoğu istikametinde hızla uzaklaştı.

Bir tıkırtı Cal'in dikkatini çekti. Aşağı baktığında babasını pencerede durmuş, ağzını oynatarak ona bir şeyler söylerken gördü. Brendan'ın tedirgin yüzünde Cal'in aylardır görmediği bir canlılık vardı; kuşun kaçışı geçici bir süreliğine de olsa adamı bunalımından çıkarmış gibiydi. Brendan saniyeler sonra arka kapıdan ona neler olduğunu soruyordu. Cal'in açıklama yapacak vakti yoktu.

"*Kaçtı!*" diye bağırdı.

Sonra gözünü gökyüzünden ayırmaksızın evin yan tarafındaki patikaya girdi. Ön tarafa vardığında kuş halen görüş alanındaydı. Cal çitin üstünden atladı ve kovalama azmiyle Chariot Sokağı'nı koşarak geçti. Aslında bunun ümitsiz bir takip olduğunun bilincindeydi. Rüzgâr arkadan eserken iyi bir kuş saatte 110 kilometre azami hıza ulaşabilirdi ve 33, altı aydan uzun zamandır yarışmamasına rağmen insan bir koşucuyu hâlâ rahatlıkla geride bırakabilirdi. Fakat Cal aynı zamanda firarinin izini sür-

mek için ne kadar beyhude olursa olsun biraz çaba harcamadan babasının yanına dönemeyeceğinin farkındaydı.

Sokağın sonunda araya çatıların girmesiyle avını gözden kaybetti. O nedenle yolunu değiştirip Woolton Yolu'nun üstünden geçen yaya köprüsüne yöneldi ve basamakları üçer dörder çıktı. Köprünün tepesinde kentin iyi bir manzarasıyla mükâfatlandırıldı. Kuzeydeki Woolton Tepesi, doğu ve güneydoğu taraflarındaki Allerton'ın üstünden Hunt's Cross semti gözlerinin önüne serildi. Dizi dizi sosyal konutların yakıcı ikindi güneşi altında ışıldayan damları, yerlerini çabucak Speke bölgesinin sanayi mahallelerine bırakan daracık sokakların zikzaklı ritmi artık karşısındaydı.

Cal güvercini de görebiliyordu fakat hayvan hızla küçülen bir noktadan ibaretti.

Yine de önemi yoktu zira bu yükseklikten 33'ün hedefi apaçık belliydi. Köprüye üç kilometreden yakın bir mesafede gökyüzü havada durmaksızın tur atan, hiç şüphesiz bölgedeki bir gıda bolluğunun oraya çektiği kuşlarla doluydu. Her yıl karınca yahut sivrisinek nüfusu ansızın patladığında böyle en az bir gün yaşanırdı ve kentteki kuş hayatı oburlukta birleşirdi. Mersey'nin çamurlu kıyılarından havalanan martılar ardıçlarla, cücekargalarla ve sığırcıklarla kanat kanata uçar, yaz hâlâ sırtlarını ısıtırken hep beraber cümbüşe katılmaya can atarlardı.

33'ün duyduğu çağrı kuşkusuz buydu. Darı ve akçaağaç börülcesinden teşkil dengeli diyetinden bıkan, güvercinliğin hiyerarşisi ve her günün sıradanlığı canına tak eden hayvan biraz dışarı çıkmak ve gönlünce uçmak istemişti. Lüks hayattan bir gün; azıcık kovalanması gereken ve o nedenle daha bir tatlı gelen yiyeceğin, vahşi şeylerle ahbaplığın olduğu bir gün. Havada turlayan sürüleri seyrederken tüm bunlar hayal meyal Cal'in aklından geçti.

O curcunacı binler arasında belirli bir kuşu tespit etmenin tümüyle imkânsız olacağını biliyordu. 33'ün havada çekeceği şölenle yetineceğine ve karnı doyduğu zaman eğitildiği gibi eve döneceğine güvenmekten başka çaresi yoktu. Yine de bu kadar çok kuşun görüntüsü bile ilginç bir cazibe taşıyordu ve köprüyü geçen Cal tüylü hortumun merkezine doğru yola koyuldu.

II
Takipçiler

Hanover Oteli'nin penceresindeki kadın gri perdeyi açıp aşağıdaki sokağa baktı.

"Bu mümkün mü...?" diye mırıldandı odanın köşesinde toplanmış gölgelere. Sorusu cevapsız kaldığı gibi cevaplanmasına gerek de yoktu. İhtimal dışı gözükmesine rağmen izler onu su götürmez biçimde buraya, bir zamanlar köle ve pamuk gemileri taşırken artık kendi ağırlığını bile denize zor götüren bir nehrin yanındaki hırpalanmış ve ihmal edilmiş bu bitkin kente, Liverpool'a getirmişti.

"Amma yer," dedi kadın. Aşağıdaki sokakta beliren ufak bir toz girdabı oraya terk edilmiş, Nuh'tan kalma çöpleri havaya kaldırdı.

"Neden bu kadar şaşırdın?" dedi yatakta yarı yatıp yarı oturan adam. Etkileyici bedenini yastıklarla desteklemiş, ellerini ağır başının arkasında kenetlemişti. Kalabalığı hoşnut etmekte kariyer yapmış ve ucuz görsel efektlerde uzmanlaşmış bir aktör misali geniş yüz hatları neredeyse aşırı belirgindi. Tebessümün bin farklı çeşidini bilen ağzı aheste ruh hâline uygun bir tane buldu ve konuşmak için tekrar açıldı.

"Bizi epey oynattılar. Ama artık neredeyse vardık. Hissetmiyor musun? Ben hissediyorum."

Kadın dönüp göz attı. Adam, kadının en sevgi dolu hediyesi olan ceketi çıkarıp sandalyenin arkalığına koymuştu. Alttaki gömleğin koltukaltları terden sırılsıklamdı ve yüzündeki deri ikindi ışığında balmumuna benziyordu. Ona duyduğu tüm hislere rağmen –ve bu kadarı kadının hesap yapmaktan korkması için yeterliydi– adam altı üstü insandı ve onca sıcağın, onca yolculuğun ardından bugün elli ikiyi bulan yaşını apaçık gösteriyordu. Füg'ü takip ederek beraber geçirdikleri zamanda adama elinden geldiğince kuvvet vermiş, adam da karşılığında onunla zekâsını

ve bu diyarda sağ kalma ustalığını paylaşmıştı. Kadının bu sefil insan dünyasına, Ailelerin ezelden beri Guguk Krallığı dedikleri bu yere katlanmasının tek sebebi intikam hırsıydı.

Fakat takip çok yakında sona erecekti. Shadwell –yataktaki adam– bulmaya çok yaklaştıkları şeyden istifade edecek ve avlarının rezil olup köleliğe satıldığını gören kadın aradığı intikama kavuşacaktı. Sonra da Krallık'ı seve seve kendi pis hâline bırakacak ve çekip gidecekti.

Kadın dikkatini yeniden sokağa yöneltti. Shadwell haklıydı. Onları oynatmışlardı. Fakat müzik çok yakında bitecekti.

Shadwell'in yattığı yerden Immacolata'nın silueti pencerede apaçık gözüküyordu. Adamın düşünceleri ilk defa olmamak üzere bu kadını nasıl satacağı sorusuna çevrildi. Bu tamamen akademik bir egzersiz olmakla beraber yeteneklerini sınırlarına kadar zorluyordu.

Shadwell'in mesleği satıcılıktı; ergenliğinin başlarından beri bu işle meşgul olmuştu. Aslında satıcılık onun işinden öte dehasıydı. Alıcı bulamayacağı ölü veya diri hiçbir şey olmadığı fikriyle iftihar ederdi. Vakti zamanında ham şeker, hafif silah, oyuncak bebek, köpek, yaşam sigortası, giyecek öteberi ve aydınlatma teçhizatı tüccarlığı yapmıştı. Kutsal Lourdes suyu ve afyon, Çin paravanları ve patentli kabızlık ilaçları alıp satmıştı. Çeşit çeşit malları arasında foyalar ve sahteler tabii ki bol bol yer almıştı ama kâh iknayla kâh gözdağıyla halka eninde sonunda kakalayamadığı hiçbir şey ama *hiçbir şey* olmamıştı.

Fakat *onun* –şu son yıllarda uyanık her ânını paylaştığı tam kadın denemeyecek kişinin– satıcılık becerilerini boşa çıkaracağının farkındaydı.

Immacolata en başta paradoksaldı ve halk öyle şeylere ilgi duymazdı. İnsanlar satın aldıkları malların belirsizlikten yoksun, basit ve güvenli olmasını isterdi. Immacolata korkunç hiddeti ve daha da korkunç çıkışlarıyla güvenli değildi; ah, hem de hiç. Basit olduğu da söylenemezdi. Yüzünün göz kamaştırıcı güzelliğinin altında, asırları gizlemesine rağmen kan akıtacak kadar ivedi bakabilen gözlerinin arkasında, koyu esmer Yahudi teninin altında açığa çıksa havayı bile kavuracak hisler mevcuttu.

Shadwell kim bilir kaçıncı kez kadının satılamayacak kadar kendine has olduğunda karar kıldı ve kendi kendine böyle düşünmekten vazgeçmeyi tembihledi. Bu nasılsa ustalaşamayacağı bir egzersizdi; niçin kendine eziyet etsindi?

Immacolata pencereye arkasını döndü.

"Artık dinlendin mi?" diye sordu adama.

"Güneş altında kalmak istemeyen sendin," diye ona hatırlattı Shadwell. "Ben istediğin zaman başlamaya hazırım. Tabii nereden başlayacağımıza dair hiçbir fikrim yok, o ayrı..."

"Bak o hiç zor değil," dedi Immacolata. "Kardeşimin kehanetini hatırlıyor musun? Olaylar kriz noktasına yaklaştı."

O konuşurken odanın köşesindeki gölgeler yeniden kıpırdandı ve Immacolata'nın iki ölü kız kardeşi ruhani eteklerini gösterdi. Shadwell onların huzurunda hiç rahat edememişti ve onlar da adamı hep hakir görmüşlerdi. Fakat yaşlı olanının, Kocakarı'nın, Acuze'nin bir kâhinin yeteneklerini taşıdığı kesindi. Kız kardeşi Aşüfte'nin döleşinde gördükleri çoğunlukla haklı çıkardı.

"Füg artık uzun süre gizli kalamaz," dedi Immacolata. "Hareket ettikçe titreşimler yaratır. Elinde değil. O kadar çok yaşamı o kadarcık bir yere sıkıştırırsan olacağı budur."

"Peki sen şu... titreşimleri hissediyor musun?" diye soran Shadwell bacaklarını yatağın yanından sarkıtıp ayağa kalktı.

Immacolata başını iki yana salladı. "Hayır. Daha değil. Ama yakında hazır oluruz."

Shadwell ceketini alıp giydi. Ceketin astarı ışıldayarak odaya cazibe ışıltıları saçtı. Onların anlık parlaklığında gözüne Aşüfte ile Kocakarı ilişti. Gücünden korktuğu ceketten saçılan ışıltılar karşısında yaşlı kadın gözlerini örttü. Aşüfte ise bunu dert etmedi; doğumundan beri kördü, gözkapakları göz çukurlarının üstüne dikilmişti.

"Hareketler başladığında konumu belirlemek bir-iki saat alabilir," dedi Immacolata.

"Bir saat mi?" karşılığını verdi Shadwell.

—onları nihayet buraya getiren takip bugün bir ömür sürmüş gibi geliyordu—

"Bir saat bekleyebilirim."

III
Yeri Kim Götürdü?

Cal yaklaşırken kuşlar kentin üzerinde dönmekten vazgeçmiş değildi. Uçup giden her birinin yerine, başka üç dört tanesi kalabalığa katılıyordu.

Fenomen dikkatlerden kaçmamıştı. İnsanlar kaldırımlarda ve kapı eşiklerinde durmuş, elleriyle gözlerini göğün parıltısından gölgeleyerek yukarı bakıyordu. Bu toplanmanın sebebine dair fikirler havada uçuşuyordu. Cal kendi fikrini sunmak için durmayarak sokak labirentinden geçti ve arada bir geri dönüp yeni bir güzergâh bulması gerekse de merkeze kademe kademe yaklaştı.

Yaklaştıkça ilk teorisinin yanlışlığı netlik kazandı. Kuşlar beslenmiyordu. Ne altı bacaklı bir lokma uğruna dalışlar ve kavgalar gerçekleşiyordu ne de aşağı havada bu sayıları çekmiş olabilecek bir böcek yaşamına dair herhangi bir emare bulunuyordu. Kuşlar havada turlamakla yetiniyordu. Serçe ve ispinoz gibi daha ufak türlerden bazıları uçmaktan yorulup çatılara ve çitlere sıralanmış, yüksekleri leş kargası, saksağan ve martı gibi daha iri akrabalarına bırakmıştı. Burada güvercin kıtlığı da yoktu; vahşi çeşidi elli veya daha kalabalık sürüler halinde oradan oraya uçuyor, gölgeleri çatıdan çatıya atlıyordu. Şüphesiz 33 gibi firari olan bazı evcil kuşlar da mevcuttu. Diğerlerini çağıran güç her neyse kanaryaları ve muhabbetkuşlarını da yemliklerinden ve çıngıraklarından ayırmıştı. O kuşların burada olması resmen intihardı. Arkadaşları şimdilik bu ayinde aralarındaki evcil hayvanları fark etmeyecek kadar heyecanlı olsalar da onları havada turlamaya sevk eden etki sona erdiğinde böylesine kayıtsız kalmayacaklardı. Zalimce ve çabuk davranacaklardı. Kanaryaların ve muhabbetkuşlarının üstüne çullanıp gözlerini oyacak, ehlileştirilme suçundan dolayı onları öldüreceklerdi.

Fakat meclis henüz barış halindeydi. Havada gitgide yükselerek gökyüzünü meşgul etmekteydi.

Gösterinin takibi Cal'i kentin nadiren keşfe çıktığı bir kısmına getirmişti. Kutu gibi yalın evler ve sosyal konutlar burada yerlerini ıssız ve ürkütücü gözüken sahipsiz bir bölgeye bırakıyordu. Bir zamanların lüks, üç katlı, teraslı evlerinin hâlâ ayakta durduğu sokaklar nedense buldozerlerden nasibini almamış olup gelmek bilmeyen bir bereket döneminin beklentisiyle dümdüz edilmiş araziler tarafından çevreleniyor, bu hâlleriyle bir toz denizindeki adaları andırıyordu.

Kuş sürülerinin üzerinde yoğunlaşmış gibi gözüktüğü nokta işte o sokaklardan biriydi. Tabelasında *Rue Sokağı* yazan yerde bitkin düşmüş kuş toplulukları komşu sokaklardakilerden daha kalabalıktı. Hayvanlar saçaklarda, baca üstlerinde ve televizyon antenlerinde şakıyıp tüylerini düzeltmekle meşguldü.

Cal hem göğü hem de damları tarayarak Rue Sokağı'nda ilerledi. Ve orada –binde bir şansla– gözüne kendi kuşu ilişti. Yalnız bir güvercin koca bir serçe bulutuna dalıyordu. Yıllar boyu gökyüzünü izleyerek güvercinlerin yarışlardan dönmesini beklemek Cal'e kartal gözleri kazandırmıştı; belirli bir kuşu uçuş yolundaki bir düzine farklılıktan tanıyabilirdi. 33'ü bulduğuna hiç şüphe yoktu. Fakat o daha gözünü ayırmadan kuş Rue Sokağı'nın çatıları arkasında kayboldu.

Yeniden takibe koyulan Cal yolun yarısında teraslı evlerin arasından geçen ve bina sırasına paralel daha büyük bir ara sokağa çıkan dar bir sokak buldu. Sokak bakımsızdı. Evlerden atılan çöpler sokak boyunca yığınlar oluşturmuş, devrilen kimsesiz çöp bidonlarının içeriği yerlere saçılmıştı.

Fakat Cal'in bulunduğu yerden yirmi metre ileride iş yapılıyordu. İki hamal bir koltuğu evlerden birinin arka bahçesinden çıkarmakla uğraşırken, başını kaldırmış bir üçüncüsü kuşlara bakıyordu. Bahçe duvarlarında, pencere pervazlarında ve korkuluklarda hayvanlardan yüzlercesi toplanmıştı. Cal toplulukta güvercin bakınarak sokak boyunca yavaş yavaş ilerledi. Kalabalığın içinde onlardan bir düzine kadar buldu ama hiçbiri aradığı değildi.

"Sizce bu ne böyle?"

Artık hamalların on metre mesafesindeydi ve içlerinden biri –aylaklık eden– sorusunu ona yöneltmişti.

"Bilmiyorum," diye dürüst bir cevap verdi.

"Belki göç edeceklerdir," dedi koltuk taşıyıcılarından daha genç olanı, yükün kendi yarısını yere bırakıp gökyüzüne bakarak.

"Salak salak konuşma, Shane," dedi Batı Hindistanlı olan diğeri. İsmi –Gideon– tulumunun sırtına dikilmişti. "Yaz ortasında ne diye göç etsinler ki?"

"Çok sıcak," diye yanıtladı aylak. "O yüzden. Kahrolası hava çok sıcak. Yukarıda beyinleri haşlanıyor."

O zamana kadar Gideon da koltuğun kendine düşen yarısını bırakmıştı ve arka bahçe duvarına yaslanarak üst cebinden çıkardığı yarım bir sigarayı yakıyordu.

"Hiç de fena olmazdı, değil mi?" diye düşüncesini seslendirdi. "Yani kuş olmak. Bahar boyu keyif çatmak, sonra taşaklarına soğuk vurur vurmaz Güney Fransa'ya siktir olup gitmek."

"Kuşlar o kadar uzun yaşamaz," dedi Cal.

"Öyle mi?" dedi Gideon, sigarasından bir nefes çekerek. Omuz silkti. "Kısa ve tatlı," dedi. "Bana uyar."

Shane sözüm ona bıyığının yarım düzine sarı tellerini çekiştirdi. "Kuşlardan anlar mısın?" dedi Cal'e.

"Sadece güvercinlerden."

"Yarış mı yaptırırsın?"

"Arada bir–"

"Kayınbiraderim tazı besler," dedi aylaklık eden üçüncü adam. Bu mucizevi bir tesadüfmüş ve saatler sürecek bir muhabbete esin kaynağı olacakmışçasına Cal'e baktı. Fakat Cal'in edecek tek bir laf akıl edebildi:

"Köpekler."

"Doğru," dedi diğer adam, bu konuda görüş birliğine vardıklarına sevinerek. "Beş hayvanı var. Yalnız biri öldü."

"Yazık," dedi Cal.

"Yok yahu. Bir gözü kördü ve diğeriyle de doğru düzgün göremiyordu."

Adam kendi gözlemine kahkahayı basması sohbete noktayı koydu. Cal dikkatini yeniden kuşlara yöneltti ve orada, evin üst pencere kenarında *kendi* kuşunu görünce sırıtmadan edemedi.

"Onu buldum," dedi.

Gideon delikanlının bakışlarını takip etti. "Neyi?"

"Güvercinimi. Kaçmıştı." Cal parmağıyla işaret etti. "Orada. Pervazın ortasında. Görüyor musunuz?"

Bu sefer üçü birden baktı.

"Değerli mi bari?" diye sordu aylak.

"Yuh be, Bazo," diye yorum yaptı, Shane.

"Öylesine sordum," karşılığını verdi Bazo.

"Ödüller kazandı," dedi Cal, biraz gururla. Gözlerini 33'ten ayırmasa da güvercin uçmak istediğine dair herhangi bir belirti göstermiyor, gagasıyla kanat tüylerini düzeltmekle ve ara sıra boncuk gözlerinden birini göğe çevirmekle yetiniyordu.

"Orada kal..." dedi Cal kuşa bıyık altından, "... sakın kıpırdama." Sonra Gideon'a hitap etti. "Yanına gitsem olur mu? Onu yakalamaya çalışsam?"

"Keyfine bak. Evin sahibi yaşlı kadın hastaneye kaldırıldı. Faturalarını ödemek için mobilyalarını alıyoruz."

Arka bahçeye giren Cal üçlünün oraya yığdığı ıvır zıvırın arasından geçip eve girdi.

İçerisi darmadağınıktı. Ev sahibesinin kayda değer bir eşyası varsa bile çoktan alınıp götürülmüştü. Geride kalan birkaç resim değersizdi. Mobilyalar eskiydi ama tekrar moda olacak kadar değildi. Halılar, minderler ve perdeler o kadar eskimişti ki bir tek yakılmaya uygundu. Duvarlar ve tavanlar uzun yıllar birikmiş duman lekeleriyle kaplıydı. O lekelerin kaynağı olan mumlar her rafı ve pervazı kaplıyor, üzerlerinden sarkan sararmış balmumlarıyla birer dikiti andırıyordu.

Cal hücremsi, karanlık oda labirentinden geçip hole çıktı. Buradaki sahne de az önceki kadar iç karartıcıydı. Kahverengi muşamba örselenip yıpranmıştı, küf, toz ve çürük kokusu her yere sinmişti. Cal şimdi nerede olursa olsun ev sahibesinin bu murdar yerden çıkmakla iyi ettiğini düşündü. Hastanede en azından kuru çarşaflara kavuşurdu.

Merdivenleri çıkmaya başladı. Gözleri her basamakta biraz daha kör olarak üst katın karanlığına yükselmek ilginç bir histi. Kafatasının üzerindeki kiremitlerden kuş sesleri ve daha ötedeki martılarla kargaların boğuk çığlıkları geliyordu. Bu hiç şüphesiz bir yanılgı olsa da içinde bulunduğu mekân tüm ilginin merkeziymişçesine hayvanların gürültüsü sanki etrafında turluyordu. Cal'in zihninde bir görüntü, *National Geographical* dergisinde rastladığı bir fotoğraf belirdi. Pozlama özelliği olan fotoğraf makinesiyle çekilmiş yıldız incelemesinde ışık noktacıkları gökyüzünde hareket ederek –veya edermiş gibi gözükerek– daireler çiziyor, Kutup Yıldızı veya namı diğer Semanın Çivisi ortalarında sapasağlam duruyordu.

Ses çemberi ve onun çağrıştırdığı görüntü Cal'in başını döndürmeye başladı. Ansızın dermansızlığa, hatta korkuya kapıldı.

Bunun böyle zayıflıklara göre bir an olmadığını hatırlayarak kendi kendini azarladı. Tekrar uçup gitmeden önce kuşunu yakalamalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Merdivenlerin tepesinde, birkaç parça yatak odası mobilyasının etrafında manevra yaptı ve karşısına çıkan kapılardan birini açtı. Seçtiği oda, 33'ün tünediği pervaza komşuydu. Perdesiz pencereden günışığı giriyor, o durgun sıcak Cal'in alnını yeniden terletiyordu. Mobilyaları boşaltılmış odanın yegâne eşyası 1961 yılından kalma bir takvimdi. Takvimdeki fotoğrafta bir aslan bir ağacın altında kocaman kıllı başını patilerine koymuş oturarak dalgın gözlerle bakıyordu.

Cal tekrar sahanlığa çıktı, başka bir kapı seçti ve bu sefer kendini doğru odada buldu. Güvercini hemen orada, pislenmiş camın arkasındaydı.

Şimdi her şey bir taktik meselesiydi. Cal'in dikkatli davranıp kuşu ürkütmemesi lazımdı. Pencereye ihtiyatla yaklaştı. 33 güneşe boğulmuş pervazda başını kaldırıp gözünü kırptıysa da yerinden kıpırdamadı. Nefesini tutan Cal pencereyi yukarı kaldırmak için ellerini çerçeveye koydu ama onu oynatamadı bile. Hızlı bir inceleme bunun sebebini gösterdi. Tahtaya bir düzine kadar çivi çakılarak çerçeve yıllar önce mühürlenmişti. Başvurulan suç önleme yöntemi ilkel olsa da yalnız yaşayan bir kadına güven verdiği kesindi.

Cal aşağıdaki bahçeden Gideon'ın sesini duydu. Oraya göz attığında üçlünün dürülmüş büyük bir halıyı evden çıkarmakta olduğunu gördü. Gideon durmaksızın emirler yağdırıyordu.

"–benim soluma, Bazo. *Sol!* Sol neresi bilmiyor musun?"

"Sola gidiyorum ya."

"*Kendi* soluna değil, salak. *Benim* soluma."

Pervazdaki kuş bu velveleden rahatsız olmadı. Tüneğinde epey mutlu bir hâli vardı.

Geriye kalan tek seçeneğin bahçe duvarına tırmanmak ve kuşu oradan aşağı inmeye ikna etmek olduğuna karar veren Cal alt kata yollandı. Yanında bir avuç yem getirmediği için kendi kendine sövdü. Ötüşlerle ve tatlı sözlerle yetinmesi gerekecekti.

O bir kez daha bahçenin sıcağına adım atana kadar hamallar halıyı başarıyla dışarı çıkarmış ve gayretlerinin ardından biraz dinleniyorlardı.

"Olmadı mı?" dedi Shane, Cal'in çıktığını görünce.

"Pencere açılmıyor. Buradan denemem gerekecek."

Bazo ona küçümseyici bir bakış attı. "Lavuğa buradan asla ulaşamazsın," dedi adam, tişörtüyle kemeri arasında parıldayan geniş bira göbeğini kaşıyarak.

"Duvardan deneyeceğim," karşılığını verdi Cal.

"Dikkat et de–" dedi Gideon.

"Sağ ol."

"–belini kırmayasın."

Cal ufalanan harçtaki oyuklara basarak bu bahçeyi komşusundan ayıran iki buçuk metrelik duvara tırmandı.

Güneş tüm sıcaklığıyla boynuna ve başının tepesine vururken merdivenlerde tecrübe ettiği baş dönmesi geri geldi. Cal yüksekliğe alışana dek duvara bir ata biner gibi oturdu. Tüneği bir tuğla genişliğinde olmasına ve yeterince yürüyüş alanı sunmasına rağmen kendini bildi bileli yüksekleklerden hazzetmezdi.

"Güzel bir parçaya benziyor," dedi Gideon aşağıdaki bahçeden. Cal oraya göz attığında Batı Hindistanlının yanına çömeldiği halıyı süslü bir kenarlığı açığa çıkaracak kadar açmış olduğunu gördü.

Bazo arkadaşının çömeldiği yere kadar gitti ve eşyayı inceledi. Cal, adamın kelleştiğini, saçlarının o kel noktayı gizlemek için titizce yağlanarak yatırıldığını görebiliyordu.

"Daha yeni olmaması yazık," dedi Shane.

"Ağır ol," dedi Bazo. "Bir de yakından bakalım."

Cal dikkatini dik durma sorununa verdi. Halı en azından kısa bir süreliğine seyircilerini oyalardı; bu sürenin ayağa kalkmasına yetecek kadar uzun olması için dua etti. Bulunduğu yerde güneşin hiddetini yatıştıracak bir esinti yoktu; terinin göğsünden aşağı akıp iç çamaşırını kalçalarına yapıştırdığını hissedebiliyordu. Bir bacağını diz çökme pozisyonuna sokup dikkatle doğrulmaya başladı, tabii tuğlalara iki eliyle birden sımsıkı tutunmayı ihmal etmeden.

Halının daha büyük bir kısmı açığa çıkarken aşağıdan beğeni mırıldanmaları yükseldi.

"Şunun işçiliğine bakın," dedi Gideon.

"Benim düşündüğümü sen de düşünüyor musun?" dedi Bazo, sesini alçaltarak.

"Ne düşündüğünü ben ne bileyim," karşılığını verdi Gideon.

"Şunu Gilchrist'a götürmeye ne dersiniz? Belki iyi bir fiyata okutabiliriz."

"Şef ortadan kaybolduğunu anlar," diye karşı çıktı Shane.

"Yavaş biraz," dedi Bazo, arkadaşlarına Cal'in varlığını usulca hatırlatarak. Aslında Cal onların adi hırsızlığına aldırış etmeyecek kadar dengede durma derdindeydi. Nihayet her iki tabanını da duvarın tepesine basmıştı ve artık ayağa kalkmak üzereydi.

Bahçedeki muhabbet devam etti.

"Diğer ucundan tut, Shane. Şunun tamamına bir bakalım."

"Sence İran halısı mıdır?"

"Ne bileyim ben."

Cal kollarını doksan derece açarak çok yavaş bir şekilde doğruldu. Bundan daha sabit olamayacağını hissettiğinde pencere pervazına çabucak göz atma riskine girdi. Kuş hâlâ oradaydı.

Aşağıdan halının daha da açıldığını, adamların homurtularına beğeni sözcükleri karıştığını işitti.

Onları elinden geldiğince yok sayarak duvardaki ilk sarsak adımını attı.

"Hey," diye mırıldandı firariye, "beni hatırladın mı?"

33 ona aldırış etmedi. İkinci, ardından üçüncü titrek adımını atan Cal'in cesareti arttı. Artık bu dengede durma olayının püf noktasını kapmaya başlıyordu.

"Aşağı gelsene," diye yavan bir Romeo misali dil döktü.

Kuş nihayet sahibinin sesini tanır gibi gözüktü ve başını Cal'dan tarafa çevirdi.

"Hadi oğlum..." diyen Cal çekinerek elini pencereye doğru kaldırırken bir adım daha atma riskine girdi.

Tam o anda ya ayağı kaydı ya da bastığı tuğla çöktü. Ağzından bir panik bağrışı koptuğunu duydu. Ses, pervazdaki kuşları korkuttu. Cal duvarda bocalarken hayvanlar ironik bir alkış tufanını andıran kanat çırpışlarla havalandı. Cal'in telaşlı bakışları önce ayaklarına, ardından aşağıdaki bahçeye çevrildi.

Hayır, bahçeye değil; o gözden kaybolmuştu. Gördüğü halıydı. Tamamen açılmış olan halı, bahçeyi duvardan duvara kaplıyordu.

Bundan sonra yaşananlar sadece birkaç saniye sürdü fakat ya Cal'in aklı yıldırım hızıyla çalışıyordu ya da saniyeler ağırdan alıyordu. Zira sanki altındaki desenin şaşırtıcı karmaşıklığını, büyük bir özenle tasarlanmış ayrıntıların fevkalade çokluğunu incelemeye fazla fazla yetecek kadar zaman buldu. Eskime, dokumadaki renklerin parlaklığını soldurarak alı

gül pembesine, kobaltı silik maviye çevirmişti ve halının orası burası tiftiklenmişti. Fakat Cal'in bocaladığı yerden etki yine de karşı konulmazdı.

Halının her santimine motifler işlenmişti. Kenarları bile her biri komşularından belli belirsiz farklılıklar gösteren desenlerle dolup taşıyordu. Ortaya çıkan etki aşırı değildi; tüm ayrıntılar Cal'in ziyafet çeken gözlerinin apaçık önündeydi. Bir yerde bir düzine motif tek vücut olurcasına toplanıyor, bir diğerindeyse rakip kardeşler gibi birbirinden ayrı duruyordu. Bazıları kenarlardan ayrılmazken ötekiler ana sahada kaynayan güruha katılmaya can atarmış gibi oraya taşıyordu.

Sahanın kendisinde renk kurdeleleri şehvetli kahverengilerden ve yeşillerden teşkil bir fona arabeskler tanımlıyor, saf soyutluktaki biçimler –bir delinin günlüğünden fırlamış parlak notlar– bitki ve hayvan motifleriyle itişiyordu. Fakat tüm bu karmaşa, halının göbeğinin yanında sönük kalıyordu. Oradaki renkleri bir yaz bahçesi kadar çeşitlilik gösteren dev bir madalyona yüz farklı geometri öyle bir ustalıkla dokunmuştu ki göz her bir deseni çiçek yahut teori, düzen yahut hengâme olarak okuyabilir ve her bir seçimin yankısını genel tasarımın bir yerinde bulabilirdi.

Cal tüm bunları tek bir muazzam bakışta gördü. İkinci bakışındaysa karşısındaki tasavvur değişmeye başladı.

Göz ucuyla dünyanın geri kalanının –bahçenin ve oradaki adamların, evlerin, üzerinden devrildiği duvarın– hep beraber silinmekte olduğunu algıladı. Ansızın havada asılı duruyor, altındaki halı her an biraz daha genişlerken muhteşem konfigürasyonları onun beynini dolduruyordu.

Tasarımın değiştiğini fark etti. Kıpır kıpır düğümler titreşerek kendi kendilerine kayıyor, renkler birbirine karışırmış gibi gözüküyor, bu boya evliliğinden yepyeni biçimler fışkırıyordu.

Ne kadar inanılmaz olsa da halı canlanıyordu.

Atkı ve çözgüden bir arazi –daha doğrusu fevkalade bir nizamsızlıkla bir araya getirilmiş bir araziler karmaşası– çıkıyordu. Cal'in altında gördüğü, başını bir renk bulutundan çıkaran şey bir dağ değil miydi? Peki ya şu, bir nehir değil miydi? Bembeyaz köpürerek gölgeli bir vadiye akarken çıkardığı kükremeyi duymuyor muydu?

Altında bir *dünya* vardı.

Cal ansızın bir kuş, soluksuz bir an boyunca ılık ve hoş kokulu bir rüzgârda asılı durarak altında uyuyan mucizeye tek başına tanıklık eden kanatsız bir kuş olup çıktı.

Kalbinin her atışıyla gözüne daha fazla şey ilişti.

Durgun suları denizden fırlayan balinalara benzer çok sayıda adayla bezeli bir göl. Onu uçuran hava akımlarının otlarını ve başaklarını dalgalandırdığı alacalı bir yorgana benzer tarlalar. Zirvesinde beyaz duvarlarından güneş ve bulut gölgelerinin kayıp gittiği bir gözetleme kulesi olan bir tepenin düzgün yamacına yayılmış kadifemsi bir orman.

Kuleden başka yerleşim emareleri de vardı ama herhangi bir insan göze çarpmıyordu. Bir nehir bendine sarılmış bir konut kümesi; bir uçurumun kenarına tutunarak yerçekimine meydan okuyan pek çok ev. Bir şehir planlamacısına kâbus gibi gelecek bir düzende yayılmış, sokaklarının yarısı ümitsizce yılankaviyken diğer yarısı çıkmaz olan bir de kasaba.

Düzene yönelik aynı gelişigüzel kayıtsızlık her yerde aşikârdı. Kâh ölçülü kâh taşkın, kâh bereketli kâh çorak alanlar sanki çelişkiden zevk alan bir tanrı tarafından tüm jeoloji ve iklim yasaları hiçe sayılarak birbirine karıştırılmıştı.

Cal bu kadar küçük bir alana sıkışmış bu kadar çok çeşitlilik varken, bir sonraki köşeyi dönünce buzla mı yoksa ateşle mi karşılaşacağını bilmeden orada yürümenin ne kadar hoş olacağını düşündü. Böyle bir çeşitlilik bir haritacının zekâsını aşardı. Orada, o dünyada olmak daimi bir serüvende yaşamaya benzerdi.

Ve bu filizlenen vilayetin merkezinde belki de tüm manzaraların en şahanesi mevcuttu: İç kısmı sürekli bir spiral hâlindeki arduvaz renkli bir bulut yığını. Gördüğü şey Cal'e bu daha büyük çarkın bir yankısı gibi Rue Sokağı'nın üzerinde turlayan kuşları hatırlattı.

Kuşları ve geride bıraktığı yeri düşününce onların sesini duydu ve o anda onu aşağıdaki dünyadan kaldırıp havada tutan rüzgâr kesildi.

Cal dehşeti önce karnında, sonra bağırsaklarında hissetti: Aşağı düşecekti.

Kuşların şamatası arttıkça arttı. Cal'in alçalışından duydukları memnuniyeti öterek dile getiriyorlardı. Onların unsurunu gasp eden, gözüne bir mucize ilişen Cal şimdi o mucizeye çakılarak can verecekti.

Bağırmaya başladı ama düşüşünün sürati çığlığını dilinden çaldı. Hava kulaklarında kükreyip saçlarını çekiştirdi. Alçalışını yavaşlatmak için kollarını açmayı denedi ama girişimi öyle bir etki yaratmaktansa ona havada taklalar attırdı ve sonunda yeri gökten ayıramaz oldu. Aklının bir köşesinden bunun bir lütuf sayılabileceğini geçirdi. En azından ölümün yakınlığını görmeyecekti. Döne döne düştü ve sonunda—

—dünya kararıverdi.

Cal kulaklarında hâlâ kuş sesleriyle yıldızlardan yoksun bir karanlıkta düştü ve yere sertçe çarptı.

Canı acıdı. Acının devam etmesini tuhaf buldu. Hiçliğin hep acısız bir durum olacağını varsaymıştı. Ve de sessiz. Fakat insan sesleri duyuyordu.

"Bir şey söyle..." diye talep etti biri, "... sadece veda edecek bile olsan."

Araya kahkahalar karıştı.

Cal gözlerini kıl payı araladı. Güneş kör edecek kadar parlaktı ta ki Gideon'ın cüssesi araya girene dek.

"Bir yerin kırıldı mı?" diye bilmek istedi adam.

Cal gözlerini azıcık daha açtı.

"Bir şey söyle, be adam."

Başını birkaç santim kaldırıp etrafına bakındı. Arka bahçede, halının üstünde yatıyordu.

"Ne oldu?"

"Duvardan düştün," dedi Shane.

"Ayağın kaydı herhalde," diye fikir yürüttü Gideon.

"Demek düştüm," diyen Cal doğrulup oturdu. Midesi bulanıyordu.

"Fazla zarar gördüğünü sanmam," dedi Gideon. "Birkaç sıyrığın var, o kadar."

Cal aşağı bakarak adamın yorumunu doğruladı. Sağ kolu bilekten dirseğe kadar soyulmuştu ve gövdesini yere çarptığı kısım sızlıyordu. Fakat bıçak saplanır gibi acı çektiği yoktu. Gerçekten zarar gören tek şey haysiyetiydi ve böyle bir durum nadiren ölümle sonuçlanırdı.

Gözünü yerden ayırmaksızın yüzünü ekşiterek ayağa kalktı. Halının dokusu aptal numarası yapıyordu. Düğüm sıralarında ispiyoncu bir titreme, gizli yüksekliklerin ve derinliklerin varlıklarını belli edeceklerine dair bir emare yoktu. Ötekiler mucizevi bir şey görmüşe de benzemiyordu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın ayaklarının altındaki halı sadece şuydu: Bir halı.

Gideon'a bir teşekkür mırıldanan Cal bahçe kapısına doğru topalladı. Ara sokağa çıkacakken Bazo arkasından seslendi.

"Senin kuş uçup gitti."

Cal hafifçe omuz silkip yoluna devam etti.

Az önce ne tecrübe etmişti? Çok fazla güneşin ve çok az kahvaltının sebep olduğu bir halüsinasyon mu? Eğer öyleyse gördükleri şaşırtıcı derecede gerçekçiydi. Başını kaldırıp hâlâ yukarıda turlayan kuşlara baktı. Onlar da burada olmadık bir şey seziyorlardı; bu yüzden toplanmışlardı. Ya o ya da Cal'la aynı sanrıyı paylaşıyorlardı.

Sonuçta Cal'in emin olabildiği tek şey edindiği morluklardı. Ve bir de ömrünün tamamını geçirdiği şehirde babasının evinden en fazla üç kilometre uzaklaşmasına rağmen kayıp bir çocuk kadar ev hasreti çektiğiydi.

IV
Temas

Immacolata otel basamaklarıyla Shadwell'in Mercedesinin gölgeli kabini arasındaki ısının kavurduğu kaldırımı kat ederken ansızın bir çığlık attı. Eli başına gitti, Krallık'ın umumi mekânlarında takmayı ihmal etmediği güneş gözlüğü yüzünden düştü.

Shadwell hemen arabadan çıkıp kapıyı açtı. Fakat yolcusu başını iki yana salladı.

"Çok parlak," diye mırıldanan kadın otelin döner kapısına doğru sendeleyip içeri girdi. Lobi terk edilmişti. Hızla peşinden gelen Shadwell onu, bacaklarının taşıyabildiği kadar kapının uzağında dururken buldu. Hortlak kardeşleri onun başında bekliyordu; varlıkları durgun havayı dalgalandırıyordu. Yine de Shadwell bu fırsatı değerlendirmekten ve içten bir tasa kisvesi altında uzanıp kadına dokunmaktan kendini alıkoyamadı. Immacolata bu tür temaslara kesinlikle karşıydı ve koyduğu yasak Shadwell'in aldığı zevki daha da arttırırdı. O nedenle Shadwell bu temaslara kaza süsü verebileceği her durumdan istifade etmeye mecburdu.

Hayaletler hoşnutsuzluklarıyla adamın tenini ürperttiler fakat Immacolata dokunulmazlığını kendi başına da rahatça koruyabilirdi. Döndüğünde gözleri adamın küstahlığından dolayı öfke doluydu. Shadwell parmakları karıncalanarak elini hemen kadının kolundan çekti. O parmakları dudaklarına götürebileceği mahrem bir an gelene kadar dakikaları sayacaktı.

"Pardon," dedi. "Endişelendim de."

Araya bir ses girdi. Resepsiyonist elinde bir *Spor Hayatı* dergisiyle odasından çıkmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye teklifte bulundu.

"Hayır, hayır..." dedi Shadwell.

Buna rağmen resepsiyonistin gözleri onda değil, Immacolata'daydı.

"Güneş mi çarptı?" diye sordu adam.

"Olabilir," dedi Shadwell. Immacolata, resepsiyonistin meraklı bakışlarından uzaklaşarak merdivenlerin dibine çekilmişti. "İlginiz için teşekkürler."

Resepsiyonist surat asarak koltuğuna geri döndü. Shadwell kadının yanına gitti. Immacolata gölgeleri bulmuştu veya gölgeler onu bulmuştu.

"Ne oldu?" dedi Shadwell. "Sıcak mı bastı?"

Immacolata ona bakmasa da konuşmaya tenezzül etti.

"Füg'ü hissettim..." dedi. Sesi o kadar alçaktı ki Shadwell'in sözcükleri duyması için nefesini tutması gerekti. "Sonra bir şeyi daha."

Shadwell kadından gelecek daha başka bir haber bekledi ama eli boş kaldı. Sonra tam sessizliği bozacakken Immacolata ağzını tekrar açtı.

"Genzimde..." Kadın akılda kalmış bir tatsızlıktan kurtulmak istercesine yutkundu. "... Musibet..."

Musibet mi? Shadwell doğru mu duymuştu?

Immacolata ya adamın kuşkusunu sezdiği ya da onu paylaştığı için dedi ki:

"Oradaydı, Shadwell."

Konuşurken olağanüstü iradesi bile sesindeki titremeyi yatıştıramadı.

"Yanılıyor olmalısın."

Immacolata başını hafifçe iki yana salladı.

"O ölüp gitti," dedi adam.

Kadının yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Yalnızca dudakları oynadı ve biçimlendirdikleri düşüncelere rağmen Shadwell'in içi onların hasretiyle yandı.

"Öyle bir güç ölmez," dedi kadın. "Asla ölemez. Uyur. Bekler."

"Neyi? *Neden?*"

"Belki de Füg'ün uyanmasını," diye cevapladı kadın.

Gözleri altın sarısı renklerini kaybedip gümüşe çalmıştı. Kirpiklerinden günışığında tozu andıran eriyik zerrecikleri döküldü ve yüzünden birkaç santim uzakta buharlaştı. Shadwell onu şimdiye kadar hiç böyle, hislerini açığa vurmaya bu denli yakın hâlde görmemişti. Kadının bu zafiyet teşhiri onu tarif edilemez ölçüde tahrik etti. Çükü ağrıyacak kadar sertleşti. Fakat anlaşılan Immacolata onun tahrikine karşı duyarsızdı ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti. Kör kardeşi Aşüfte ise o kadar kayıtsız değildi. Shadwell onun, bir adamın saçabileceği şeylere duydu-

ğu açlığın ve o şeyleri ne gibi korkunç maksatlarla kullanabileceğinin farkındaydı. Şimdi bile hortlağın kafa derisinden tabanlarına kadar açlık dolu suretinin duvardaki bir girintide koyulaştığını görebiliyordu.

"Bakir bir bölge gördüm," dedi Immacolata, Shadwell'in dikkatini Aşüfte'nin yılışmalarından ayırarak. "Parlak güneş. *Feci* güneş. Dünyadaki en ıssız yer."

"Yani Musibet şimdi orada mı?"

Immacolata kafa salladı. "Uyuyor. Sanırım... kendini unutmuş."

"Öyleyse o hâlde kalır, değil mi?" karşılığını verdi Shadwell. "Onu kim uyandırır ki?"

Kelimeleriyle kendini bile ikna edemedi.

"Bak," dedi, "Füg'ü bulacağız ve Musibet daha uyuduğu yerde öteki yanına bile dönemeden önce onu satacağız. Bu kadar yolu şimdi vazgeçelim diye tepmedik."

Immacolata hiçbir şey demedi. Gözleri hâlâ dakikalar önce gördüğü veya tattığı –veya ikisini birden yaptığı– o hiçbir yere dikiliydi.

Shadwell burada etki gösteren güçlerin ancak belli belirsiz farkındaydı. Sonuçta o sadece bir Guguk –bir insan– idi ve o yüzden görüşü kısıtlıydı. Tabii tıpkı şimdi olduğu gibi buna bazen şükran duymuyor değildi.

Yine de idrak ettiği bir şey vardı: Füg, efsanelerin peşinden giderdi. Aramayla geçirdikleri yıllarda ondan beşik ninnilerinden ölüm döşeği itiraflarına kadar pek çok farklı yoldan bahsedildiğini duymuştu ve gerçeği kurgudan ayırma girişimlerinden uzun zaman önce vazgeçmişti. Önemli olan tek şey birbirinden kudretli pek çok kişinin –en azından çoğunun– gerçek olduğunu bile bilmeden o yerin hasretini çekmesi, dualarında orayı anmasıydı. Shadwell o düşü satılığa çıkardığında kim bilir nasıl kâr edecekti. Böyle bir satış gibisi asla olmamıştı ve bir daha asla olmayacaktı. Artık vazgeçemezlerdi. Hele ki zamanda ve uykuda kaybolmuş bir şeyden korktukları için.

"Biliyor, Shadwell," dedi Immacolata. "Uykusunda bile biliyor."

Shadwell'in aklına kadını korkusundan caydıracak sözcükler gelseydi bile Immacolata onlara dudak bükerdi. Adam öyle yapmaktansa pragmatist davranmayı seçti.

"Halıyı ne kadar çabuk bulup yok edersek hepimiz de o kadar mutlu oluruz," dedi.

Tepkisi Immacolata'yı dalıp gittiği bakir bölgeden ayırır gibi oldu.

"Belki yakında," karşılığını veren kadının gözleri sokağı terk ettiklerinden beri ilk defa ona doğru çevrildi. "Belki o zaman gidip ararız."

Eriyiğin tüm izleri ansızın ortadan kaybolmuştu. Kuşku ânı geri kalmış ve eski kararlılık geri gelmişti. Shadwell tıpkı daima planladıkları gibi kadının Füg'ü sonuna kadar kovalayacağını biliyordu. Hiçbir söylenti, Musibet'inki bile onu şerrinden döndüremezdi.

"Acele etmezsek izi kaybedebiliriz."

"Ondan şüpheliyim," dedi kadın. "Bekleyeceğiz. Hararet geçene kadar."

Ah, demek o düşüncesizce dokunuşun cezası bu olacaktı. Immacolata dışarıdaki şehrin değil, *onun* hararetine alaycı bir gönderme yapıyordu. Shadwell daha önce de yaptığı gibi kadının keyif çatmasını beklemeye ve cezasını sessiz sedasız çekmeye mecburdu. Sırf örülü hayatının ritminden Füg'ün izini bir tek o sürebileceğinden değil, ayrıca nefesinin kokusuyla yıkanarak onunla beraber bir saat daha beklemek seve seve katlanacağı bir ıstırap olduğundan da.

Bu, Shadwell için organını günün geri kalanı boyunca sert tutacak bir suç ve ceza ayiniydi.

Immacolata içinse adamın arzusunun ona verdiği güç oyalayıcı bir garabet olma özelliğini koruyordu. Sonuçta fırınlar körüklenmezse soğurdu. Yıldızlar bile binlerce yılın ardından sönerdi. Fakat Gugukların diğer pek çok şeyi gibi şehveti de tüm kurallara karşı gelirdi. Ne kadar az beslenirse o kadar çok ısınırdı.

V
Karanlıktan Önce

1

Suzanna, anneannesiyle toplamda muhtemelen bir düzineden az kez görüşmüştü. Çocukluğunda, kelimeleri bütünüyle anlamadan önce bile ona yaşlı kadının güvenilmez olduğu öğretilmişse de buna dair bir sebep duyduğunu hiç hatırlamıyordu. Yine de çamur, atıldığı yere yapışıp kalmıştı. Yetişkinliğinin başlarında –şimdi 24 yaşındaydı– ebeveynlerinin önyargılarına sorgulayıcı bir gözle yaklaşmayı öğrenmesine ve anneannesiyle ilgili tasalarının muhtemelen tümüyle yersiz olduğundan şüphelenmesine rağmen Mimi Laschenski'yi sarıp sarmalayan mitolojiyi bir türlü unutamazdı.

İsmin kendisi bile bir ayak bağıydı. Bir çocuğun kulağına bir isimden ziyade bir peri masalı laneti gibi gelirdi. Zaten kadının öyle bir kurguyu destekleyen pek çok yönü de vardı. Suzanna onu cildi hep biraz sarıya çalan, tebessüm edebileceğinden şüphe duyduğu bir surattan sıkıca geriye çekilmiş siyah saçlara (düşününce muhtemelen onlar da boyalıydı) sahip ufak tefek bir kadın olarak hatırlardı. Belki Mimi gamlanmakta haklıydı. Bir tür sirk oyuncusu olan ilk kocası Birinci Dünya Savaşı'ndan önce ortadan kaybolmuştu. Aile içi dedikodulara göre bunun nedeni Mimi'nin tam bir cadaloz olmasıydı. İkinci koca, yani Suzanna'nın dedesiyse ölesiye sigara içerek kırklı yaşlarının başında akciğer kanserinden göçmüştü. Yaşlı kadın o zamandan beri gitgide eksantrik bir tecrit içinde, Liverpool'daki bir evde çocuklarından ve torunlarından ayrı yaşamıştı. Suzanna şimdi işte o eve –Mimi'nin gizemli ricası üzerine– gecikmiş bir ziyarette bulunacaktı.

Arabasını kuzey yönünde sürerken Mimi ve o ev hakkındaki anıları-

nı gözden geçirdi. Oranın, ebeveynlerinin Bristol'daki evinden çok daha büyük ve de loş olduğunu hatırlıyordu. En son 1953'teki Büyük Sel'den önce boyanan ev âdeta yastaydı. Ve anıları canlandıkça Suzanna'nın içi daha da karardı.

Kafasındaki kişisel hikâye kitabında Mimi'nin evine yaptığı bu yolculuk çocukluğunun bataklığına bir dönüş, mutlu ve tasasız yılları değil de yetişkinliğin onu kurtardığı tedirgin ve bağnaz bir yaşantının bir hatırlatıcısıydı. Ve Liverpool o yaşantının metropolü, havanın soğuk duman ve daha da soğuk nehir koktuğu daimi bir kasvetin kenti olagelmişti. Suzanna orayı düşünürken kendini yine rüyalardan korkan bir çocuk gibi hissetti.

Elbette o korkulardan yıllar evvel sıyrılmıştı. İşte burada, arabasının direksiyonu başında kendi kendinin hâkimiydi ve yüzüne vuran güneşin altında hızlı şeritte ilerlemekteydi. O eski kaygılar artık onu ne kadar etkileyebilirdi ki? Yine de yol aldıkça o kenti uzak tutmak istercesine kendini mevcut yaşantısından tılsım gibi hatıralar devşirirken buldu.

Londra'da bıraktığı atölyeyi ve kısa bir süre sonra geri döndüğünde sırlayıp pişireceği çömlekleri düşündü. Finnegan'ı ve iki gece önce onunla yediği işveli akşam yemeğini hatırladı. Her birine hem canını hem de akıl sağlığını hiç düşünmeden emanet edeceği, birbirinden çetin ve eğitimli düzinelerce dostunu düşündü. Bu kadar çok zihin açıklığıyla donanmışken muhakkak kirlenmeksizin çocukluğunun patikalarından tekrar geçebilirdi. O artık daha geniş, daha aydınlık bir otobanda yolculuk etmekteydi.

Yine de anılar hâlâ tesirliydi.

Bunlardan bazıları daha önce de aklına gelen görüntülerdi; Mimi ve o ev gibi. Lakin kafasındaki gizli bir köşeye kaldırıp o günden sonra yanına hiç uğramadığı biri şimdi tekrar gün yüzüne çıkıyordu.

Hadise diğer pek çoğu gibi parça parça gelmedi. Öyle yapmaktansa şaşırtıcı bir netlikle birdenbire gözünün önünde canlandı.

Altı yaşındaydı. O ve annesi, Mimi'nin evindeydi. Kasvetli ve soğuk bir kasım ayıydı; zaten hep öyle olmaz mıydı? Babasının hep bucak bucak kaçtığı bir vazife gereği ninesine ettikleri o ender ziyaretlerden birindeydiler.

Mimi'yi mazgaldaki kurumu bile zar zor ısıtan bir ateşin yakınındaki koltuğunda otururken görebiliyordu. Kadının trajik denebilecek kadar asık ve kederli yüzü sürdüğü pudradan dolayı solgundu. Kaşları titizlikle alınmıştı ve gözleri dantelli perdelerden geçen kısık ışıkta bile parlaktı.

Ağzını açıp konuştu. Yumuşacık heceleri dışarıdaki araç yolunun gürültüsünü kolayca bastırdı.

"Suzanna..."

Genç kadın geçmişte kalmış bu hitabı dinledi.

"... sana verecek bir şeyim var."

Çocuğun yüreği durduğu yerden düşüp karnında yuvarlandı.

"Teşekkür et bakayım, Suzie," diye payladı annesi.

Çocuk istenileni yerine getirdi.

"Üst katta," dedi Mimi. *"Yatak odamda. Gidip kendin alabilirsin, değil mi? Şifonyerin altında sarılı duruyor."*

"Git al, Suzie."

Suzanna kendisini kapıya doğru iten annesinin elini kolunda hissetti.

"Acele et."

Önce annesine, sonra tekrar Mimi'ye göz attı. İkisinde de merhamet bulamadı; onu illâ ki o merdivenlerden çıkartacaklardı ve hiçbir itiraz onları vazgeçiremeyecekti. Küçük kız odayı terk etti ve merdivenlerin dibine kadar gitti. Karşısındaki âdeta bir dağ yamacıydı ve zirvedeki karanlık düşünmek bile istemediği bir dehşetti. Başka bir evde böylesine korkmazdı. Fakat bu, Mimi'nin evi, Mimi'nin karanlığıydı.

Küçük kız tırabzana sıkıca tutunarak tırmanırken her basamakta kendini korkunç bir şeyin beklediğinden emindi. Fakat yutulmadan tepeye ulaştı ve ninesinin yatak odası önündeki sahanlığı aştı.

Perdeler kısmen açıktı; içeri sızan az miktarda ışık eski kayaların rengindeydi. Şömine rafında bir saat Suzanna'nın nabzının çeyrek hızında tıkırdıyor, saatin üstündeki duvarda takım elbisesini boynuna kadar iliklenmiş bir adamın oval portresi yüksek yatağa boylu boyunca bakıyordu. Ve rafın solunda, Suzanna'nın ayak seslerini boğan halının karşısında boyu onun iki katından daha yüksek şifonyer duruyordu.

Tez adımlarla oraya giden Suzanna –artık odada olduğu için– işini çarçabuk bitirmeye ve saatin tıkırtıları amacına ulaşıp kalp atışlarını durma noktasına kadar yavaşlatmadan önce oradan ayrılmaya kararlıydı.

Yukarı uzanarak şifonyer kapağının soğuk kulpunu çevirdi. Kapak biraz açıldı. İçeriden naftalin topu, ayakkabı köselesi ve lavantalı su kokuları yükseldi. Suzanna gölgelerde asılı geceliklere aldırış etmeden şans eseri hediyesini bulma umuduyla elini şifonyerin tabanındaki kutuların ve ambalaj kâğıtlarının arasına soktu.

O aceleyle kapağı iyice açtı ve çılgın bakışlı bir şey karanlığın içinden

ona doğru yalpaladı. Suzanna çığlık attı. Yaratık da alay edercesine onun suratına haykırdı. Suzanna kapıya doğru fırladı, kaçışı sırasında ayağı halıya takıldı ve merdivenleri koşarak indi. Annesi koridora çıkmıştı.

"Ne oldu, Suzie?"

Edecek laf yoktu. Suzanna konuşmaktansa kendini annesinin kollarına attı fakat her zaman olduğu gibi ona sarılmayı seçmeden önce tereddüt ettikleri o an yine yaşandı ve ağlayarak eve gitmek istediğini söyledi. Üstelik Mimi yukarı çıktıktan ve geri geldiğinde şifonyer kapağındaki aynaya dair bir şeyler söyledikten sonra bile yatışmayı reddetti.

Bundan kısa süre sonra evden ayrıldılar ve şimdi hatırlayabildiği kadarıyla Suzanna bir daha Mimi'nin yatak odasına hiç girmedi. Hediyenin bahsi de tekrar açılmadı.

Anısının iskeleti buydu fakat o iskeletin kemiklerine et olan daha başka pek çok şey, parfümler, sesler, ışık nüansları da vardı. Hadise bir kez daha gün yüzüne çıktıktan sonra daha yeni ve güya daha önemli olaylardan daha fazla otoriteye sahipti. Suzanna bekâretini verdiği oğlanın yüzünü artık hayalinde canlandıramıyor, asla da canlandıramayacağından kuşkulanıyordu. Fakat Mimi'nin şifonyerindeki kokuyu hâlâ ciğerlerindeymişçesine hatırlayabiliyordu.

Hafıza ne tuhaf şeydi.

Daha da tuhafı orada yazılanlar doğrultusunda bu yolculuğu yaptığı mektuptu.

Mektup on seneden uzun zamandır anneannesinden gelen ilk yazışmaydı. Bu husus bile Suzanna'yı atölyesinden ayırıp oraya getirmeye yeterdi. Fakat hava postası kâğıdına çiziktirilmiş kargacık burgacık harflerden oluşan mesaj onu daha da süratlendirmişti. Çağrı gelir gelmez Suzanna mektubu yazan kadını yarım asırdır tanıyor ve seviyormuşçasına Londra'dan ayrılmıştı.

Suzanna, diye başlamıştı mektup. *Sevgili* veya *Canım* diye değil. Sadece:

Suzanna,

Karalamalarımı affet. Şu an hastayım. Bazı saatlerde kendimi takatsiz, diğerlerindeyse daha iyi hissediyorum. Yarın kendimi nasıl hissedeceğimi kim bilir?

Sana şimdi bu nedenle yazıyorum, Suzanna. Çünkü neler olabileceğinden korkuyorum.

Evimde ziyaretime gelir misin? Sanırım birbirimize söyleyecek çok şeyimiz var. Söylemek istemediğim ama artık mecbur olduğum şeyler.

Biliyorum, bunların hiçbiri sana mantıklı gelmeyecek. Fakat bir mektupta daha açık konuşamam. Bunun iyi sebepleri var.

Lütfen gel. İşler olacaklarını düşündüğümden daha farklı. Uzun yıllar önce yapmamız gerektiği gibi oturup konuşabiliriz.

Bütün sevgimle, Suzanna.
Mimi.

Mektup bir yaz ortası gölü gibiydi. Yüzeyi durgundu ama ya suyun altı? Orası kim bilir ne karanlıktı. *İşler olacaklarını düşündüğümden daha farklı*, diye yazmıştı Mimi. Ne demek istemişti ki? Hayatın çok çabuk sona erdiğini ve güneşli gençliğinde faniliğin ne kadar buruk olabileceğine dair hiçbir ipucuna rastlamadığını mı?

Posta hizmetinin kaprislerinden dolayı mektup bir haftadan fazla gecikmişti. Suzanna onu aldığında Mimi'nin ev telefonunu çaldırmış ve tek duyduğu kullanım dışı hat tonu olmuştu. O da üzerinde çalıştığı çömlekleri yarım bırakıp bavulunu toplamış ve arabasına atladığı gibi kuzeye yollanmıştı.

2

Suzanna dosdoğru Rue Sokağı'na gitse de on sekiz numara boştu. On altı da terk edilmişti ama bir sonraki evde Violet Pumphrey adlı süslü püslü bir kadın bazı açıklamalar sunabildi. Mimi birkaç gün önce hasta olmuştu ve şimdi Sefton Genel Hastanesi'nde ölüm döşeğindeydi. Doğalgaz ve elektrik şirketlerinin, belediyenin ve bir düzine yiyecek-içecek tedarikçisinin de dahil olduğu alacaklıları zararlarının bir kısmını karşılayabilmek için hemen harekete geçmişti.

"Akbabalar gibiydiler," dedi Bayan Pumphrey. "Kadıncağız daha ölmedi bile. Ne kadar ayıp. Ellerine ne geçirdilerse alıp götürüyorlardı. Tabii ninen dik kafalı biriydi. Açık konuşmama kızmazsın herhalde, değil mi, canım? Ama öyleydi. Hiç dışarı çıkmazdı. Evi bir kale gibiydi. Ninenin hastaneye kaldırılmasını o yüzden beklediler, anlıyor musun? O evindeyken içeri girmeye çalışsalardı hâlâ uğraşıyor olurlardı."

Acaba şifonyeri de almışlar mıydı? Bayan Pumphrey'ye yardımları

için teşekkür eden Suzanna gidip on sekiz numaraya tekrar baktı –evin çatısı kuş pislikleriyle öyle bir kaplıydı ki kendine özel bir kar fırtınası atlatmışa benziyordu– ve sonra hastaneye geçti.

3

Hemşire şefkat gösterirken ustaca bir kayıtsızlık taşıyordu. "Korkarım Bayan Laschenski çok hasta. Yakın bir akrabası mısınız?"

"Torunuyum. Onu görmeye gelen başka biri oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Zaten pek bir anlamı olmazdı. Hastanız ağır felç geçirmiş, Bayan–"

"Parrish. Suzanna Parrish."

"Korkarım ki ninenizin şuuru çoğu zaman kapalı."

"Anlıyorum."

"O nedenle lütfen fazla bir şey beklemeyin."

Hemşire onu kısa bir koridordan geçirip bir odaya götürdü. İçerisi o kadar sessizdi ki Suzanna bir taçyaprağının bile yere düştüğünü duyabilirdi ama ortalıkta hiç çiçek yoktu. Suzanna ölüm odalarına yabancı değildi; annesi ile babası üç yıl evvel altı ay arayla vefat etmişlerdi. Odaya adım atar atmaz kokuyu ve sessizliği tanıdı.

"Bugün hiç uyanmadı," diyen hemşire geri çekilip Mimi'nin ziyaretçisinin yatağa yaklaşmasına müsaade etti.

Suzanna'nın aklından geçen ilk düşünce, ortada çok büyük bir hata olduğuydu. Bu Mimi olamazdı. Bu zavallı kadıncağız aşırı çelimsiz, aşırı solgundu. İtirazı dilinin ucundayken hatayı asıl kendisinin yaptığını anladı. Saçlarının kafa derisi gözükecek kadar seyrek olmasına ve yüzündeki deri ıslak tülbent gibi gevşekçe sarkmasına rağmen yataktaki kadın Mimi'ydi. Elden ayaktan düşmüş, bir sinir ve kas aksaklığı nedeniyle böyle tatsız bir edilgenliğe mahkûm olmuştu ama bu yine de oydu.

Anneannesini bir çocuk gibi mışıl mışıl uyurken fakat yeni bir güne değil de ebedi geceye hazırlanmak için öyle yaparken görmek Suzanna'nın gözlerini yaşarttı. Karşısındaki kadın bir zamanlar nasıl da çetin, nasıl da azimliydi. Şimdiyse tüm o kuvvet bir daha dönmemek üzere gitmişti.

"Sizi biraz yalnız bırakayım mı?" dedi hemşire ve cevap beklemeden çekildi. Suzanna gözyaşlarına hâkim olmak için elini alnına götürdü.

Tekrar baktığında yaşlı kadının mavi damarlı gözkapakları titreşerek açılıyordu.

Mimi'nin gözleri bir anlığına Suzanna'nın ötesinde bir yere odaklanır gibi oldu. Sonra bakışı keskinleşti ve o bakış Suzanna'yı bulduğunda genç kadının hatırladığı kadar sertti.

Mimi ağzını açtı. Dudakları yüksek ateşten kupkuruydu. Dilini onlarda gezdirmesine karşın çabası fazla bir işe yaramadı. Güveni tümüyle sarsılan Suzanna yatağın başucuna yaklaştı.

"Merhaba," dedi usulca. "Benim. Suzanna."

Yaşlı kadının gözleri onunkilere kilitlendi. *Kim olduğunu biliyorum*, der gibiydi bakışı.

"Biraz su ister misin?"

Mimi'nin alnı hafifçe kırıştı.

"Su?" diye tekrarladı Suzanna ve cevaben yine belli belirsiz ninesinin alnı kırıştı. Birbirlerini anlıyorlardı.

Suzanna komodinin üstündeki plastik sürahiden plastik bir bardağa iki parmak su koydu ve bardağı Mimi'nin dudaklarına dayadı. O öyle yaparken yaşlı kadın elini ütülü çarşaftan azıcık kaldırıp Suzanna'nın koluna sürttü. Dokunuşu tüy kadar hafifti fakat Suzanna'yı öyle bir çarptı ki bardağı neredeyse elinden düşürecekti.

Mimi'nin soluması ansızın düzensizleşti. Bir sözcük şekillendirmeye çalışırken gözleriyle ağzının etrafında tikler ve seğirmeler gerçekleşti. Gözleri hüsranla çakmak çakmak oldu ama boğazından bir hırıltı dışında hiç ses çıkmadı.

"Her şey yolunda," dedi Suzanna.

Parşömeni andıran surattaki bakış böyle yavanlıkları reddeden cinstendi. *Hayır*, dedi gözler, *yolunda falan değil. Hem de hiç. Ölüm kapıda bekliyor ve ben kapıldığım hisleri bile dile getiremiyorum.*

"Ne var?" diye fısıldadı Suzanna, yastığa doğru eğilerek. Yaşlı kadının parmakları kolunda hâlâ titriyor, kurdukları temasla Suzanna'nın teni karıncalanıp içi pır pır ediyordu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Bundan daha muğlak bir soru soramazdı ama elinden ancak tahmin yürütmek geliyordu.

Mimi'nin gözleri bir anlığına titreşerek kapandı ve alnı daha da kırıştı. Görünüşe bakılırsa konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Hatta belki her şeyden.

Ve sonra kolunda duran parmaklar Suzanna'ya çığlık attıran bir anilikle genç kadının bileğine yapıştı. Tutuş canını yakacak kadar sıkıydı. Suzanna kolunu çekip kurtarabilirdi ama vakit bulamadı. Başı toz, ambalaj

kâğıdı ve lavanta kokularının zar zor ayırt edilebilen bir karışımıyla doluyordu. Elbette, şifonyer; bunlar onun parfümüydü. Kokuyu tanımasıyla birlikte başka bir katiyet belirdi: Mimi her nasılsa Suzanna'nın beynine uzanıyor ve parfümü oraya yerleştiriyordu.

Genç kadın anlık bir panik yaşadı; içindeki hayvan, zihninin özerkliğinin yenilgisine tepki gösteriyordu. Sonra o panik bir tasavvur karşısında dağıldı.

Suzanna gördüğü şeyin ne olduğundan emin değildi. Bir tür desen; eriyip kendini tekrar tekrar biçimlendiren bir tasarım. Belki tasarımda renk vardı. Fakat renkler o kadar belirsizdi ki bundan da emin olamadı. Aynı şey kaleydoskopta evrim geçiren şekiller için de geçerliydi.

Bu da tıpkı parfüm gibi Mimi'nin başının altından çıkıyordu. Mantığı karşı çıksa da Suzanna gerçeği reddedemezdi. Karşısındaki görüntü her nasılsa yaşlı kadın için hayati bir öneme sahipti. Akıl gözündeki imgeyi torunuyla paylaşmak için iradesinin son damlalarını işte o yüzden kullanıyordu.

Fakat Suzanna tasavvuru inceleyecek fırsat bulamadı.

Biraz geride bekleyen hemşire konuştu.

"Aman tanrım!"

Ses, Mimi'nin büyüsünü bozdu ve desenler bir taçyaprağı fırtınasında dağılarak gözden kayboldu. Suzanna, ninesinin yüzüne bakakaldı. Bakışları bir anlığına kenetlendi, sonra yaşlı kadın bitik bedeninin tüm kontrolünü yitirdi. Eli Suzanna'nın bileğinden düştü, gözleri tiksindirici bir şekilde fıldır fıldır dönmeye başladı. Ağzının kenarından koyu renkli salyalar aktı.

"Dışarıda bekleseniz iyi olur," diyen hemşire gelip yatağın yanındaki çağrı düğmesine bastı.

Ninesinin çıkardığı boğulma seslerinden ürken Suzanna kapıya doğru çekildi. İkinci bir hemşire çıkageldi.

"Doktor Chai'yi çağır," dedi ilki, sonra Suzanna'ya doğru döndü. "Lütfen dışarıda bekler misiniz?"

Suzanna isteneni yerine getirdi. Zaten içeride uzmanlara engel olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Koridor işlekti; kendini toplayabileceği bir yer bulana kadar Mimi'nin kapısından yirmi metre yürümesi gerekti.

Düşünceleri kör koşucular gibiydi; kendilerini bir oraya bir buraya atıyor fakat hiçbir yere gitmiyorlardı. Hafızası Suzanna'yı tekrar tekrar

Mimi'nin Rue Sokağı'ndaki yatak odasına, sitemkâr bir hayalet gibi karşısında yükselen şifonyere götürdü. Anneannesi lavanta kokusuyla ona ne anlatmak istemişti? Ve aralarında düşünce aktarmak gibi olağanüstü bir marifeti nasıl becermişti? Bu hep yapabildiği bir şey miydi? Eğer öyleyse daha başka nasıl güçlere sahipti?

"Suzanna Parrish siz misiniz?"

İşte nihayet cevaplayabileceği bir soru çıkmıştı.

"Evet."

"Ben Doktor Chai."

Karşısındaki çehre bir bisküvi kadar yuvarlak ve yine bir o kadar yavandı.

"Büyükanneniz Bayan Laschenski..."

"Evet?"

"Durumunda ciddi bir gerileme oldu. Tek akrabası siz misiniz?"

"Bu ülkede evet. Annem ve babam öldüler. Ninemin bir oğlu olacaktı. Kanada'da."

"Onunla temasa geçmenizin bir yolu var mı?"

"Telefon numarası yanımda değil... ama bulabilirim."

"Sanırım ona da haber verilmeli," dedi Chai.

"Evet, elbette," dedi Suzanna. "Peki ona ne...? Yani ninemin daha ne kadar yaşayacağını bana söyleyebilir misiniz?"

Doktor iç geçirdi. "Belli değil," yanıtını verdi. "Hastaneye getirildiğinde sabaha çıkacağını düşünmüyordum. Ama çıktı. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Dayanmayı sürdürdü. Azmi gerçekten hayret verici." Adam duraksayıp Suzanna'nın gözünü içine baktı. "Tahminimce sizi bekliyordu."

"Beni mi?"

"Öyle sanıyorum. Buraya getirildiğinden beri ağzından çıkan tek anlaşılır sözcük isminizdi. Sanırım siz gelene kadar kendini bırakmamaya kararlıydı."

"Anladım," dedi Suzanna.

"Onun için çok önemli olmalısınız," dedi adam. "Büyükannenizi görmeniz iyi oldu. Burada ölen ve hiç kimsenin umursamadığı öyle çok yaşlı oluyor ki. Nerede kalıyorsunuz?"

"Hiç düşünmedim. Sanırım bir otelde."

"Belki bize ihtiyaç doğması hâlinde iletişim kurabileceğimiz bir numara verebilirsiniz."

"Tabii."

Doktor bu sözlerin ardından veda etti ve onu hastabakıcılarla baş başa bıraktı. Onlar da sohbetle o kadar ilgili değildi.

Mimi Laschenski doktorun iddia ettiğinin aksine Suzanna'yı sevmiyordu; nasıl sevebilirdi ki? Torununun nasıl büyüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu; birbirlerine karşı kapalı birer kitap gibiydiler. Yine de Chai'nin ettiği bir laf kulağa doğru gelmişti. Belki ninesi *gerçekten* beklemiş, kızının kızı ölüm döşeğine gelene dek mücadeleden vazgeçmemişti.

İyi de neden? Torununun elini tutmak ve kalan son enerjisini ona ne olduğu belirsiz bir dokumadan bir parça vermek için mi? Armağanı hoş olmasına hoştu ama ya çok az ya da çok fazla anlam taşıyordu. Hangisi doğru olursa olsun Suzanna gördüklerini idrak edebilmiş değildi.

Beş numaralı odaya geri döndü. Hemşire görevi başındaydı. Yaşlı kadın yatağında halen taş kadar kıpırtısızdı. Gözleri kapalı, elleri iki yanındaydı. Suzanna yeniden gevşemiş o çehreye uzun uzun baktı. Çehre ona hiçbir şey söyleyemedi.

Mimi'nin elini kavradı ve kısa bir süre sıkıca tuttu, sonra da kendi yoluna gitti. Rue Sokağı'na dönmeye ve ninesinin evinde bulunmak bir-iki anıyı daha canlandırabilir mi, bakmaya karar verdi.

Çocukluğunu unutmaya, onu zor kazanılmış olgunluğun blöfünü göremeyeceği bir yere kaldırmaya öyle çok zaman harcamıştı ki. Ve şimdi kutular sımsıkı kapalıyken ne bulmuştu? Yetişkin benliğine başkaldıran ve onu bir çözüm arayışıyla geçmişe çeken bir gizem.

Kendisini ağlaya ağlaya merdivenlerden aşağı kaçıran şifonyerdeki o yüzü anımsadı.

Acaba hâlâ orada mıydı? Ve hâlâ kendisinin bir yansıması mıydı?

VI
Kaçık Mooney

1

Cal hayatı boyunca hiç olmadığı kadar korkuyor, kapısını kilitlediği odasında oturmuş zangır zangır titriyordu.

Titreme Rue sokağı'ndaki olaylardan birkaç dakika sonra, yani yaklaşık yirmi dört saat önce başlamıştı ve o zamandan beri herhangi bir geçme belirtisi göstermiş değildi. Bazen ellerindeki titreme o kadar çok artıyordu ki uykusuz geçen gece boyunca bırakmaya yanaşmadığı viski bardağını tutmakta zorlanıyor, diğer zamanlardaysa dişleri takırdıyordu. Fakat titremenin çoğu dışarıda değil *içeride* yaşanıyordu. Sanki güvercinler her nasılsa karnına girmiş ve iç organlarına vura vura kanat çırpıyordu.

Tüm bunlar harikulade bir şey gördüğü ve hayatının bir daha asla aynı olmayacağını bildiği içindi. Nasıl aynı olabilirdi ki? Göğe tırmanmış ve çocukluğundan beri bulmayı beklediği gizli yere tepeden bakmıştı.

Cal hep münzevi bir çocuk olagelmişti. Bunun sebebi şartlar kadar tercihti de. Hayal gücünü salıverip kendi hâline bırakmak onu her şeyden çok mutlu ederdi. Öyle yolculukları başlatmak fazla bir çaba da gerektirmezdi. Geçmişe baktığında öğrencilik yıllarının yarısını pencereden dışarıyı seyrederek geçirmiş gibi gelirdi. Anlamını tam olarak açığa çıkaramadığı bir şiir mısrası veya uzak bir sınıfta şarkı söyleyen birinin sesi onu bildiği dünyadan alıp daha mayhoş ve uzak bir başkasına götürürdü. Kokuları buz gibi aralık ayında bile esrarengiz bir sıcaklıktaki rüzgârlar tarafından burun deliklerine taşınan, yaratıkları belirli gecelerde yatağının ayak ucunda ona hürmetlerini sunan ve de halkı uykuda onunla güç birliği yapan bir dünyaya.

Fakat o yerin aşinalığına ve orada hissettiği huzura rağmen oranın kesin tabiatı ve konumunu bir türlü öğrenemez, ender bir diyar vadeden bulabildiği her kitabı okusa dahi her seferinde hüsrana uğrardı. O çocukluk krallıkları balın ve yazın eksik olmadığı aşırı mükemmel mekânlardı.

Cal gerçek Harikalar Diyarı'nın öyle olmadığını bilirdi. Orası günışığı kadar gölgeler de içerirdi ve gizemleri ancak aklın tükenme noktasına geldiğinde, kafan çatlamaya yaklaştığında açığa çıkarılabilirdi.

İşte şimdi o yüzden titriyordu çünkü kendini aynen öyle hissediyordu. Kafası çatlamak üzere olan bir adam gibi.

2

Erkenden kalkıp alt kata indi, kendine sahanda yumurta ve pastırmalı sandviç hazırladı, sonra da babasının yukarıda kıpırdandığını duyana dek oburluğunun kalıntılarıyla oturdu. Çabucak şirketi arayıp Wilcox'a hasta olduğunu ve bugün işe gelemeyeceğini söyledi. Sabah duşunu alan ve kilitli kapının arkasından oğlunun bu sabahki bembeyaz, tedirgin yüzünü göremeyen babasına da aynı bahaneyi uydurdu. Bu işleri bitirdikten sonra odasına döndü ve dünkü gizemlerin tabiatına er geç akıl erdirme ümidiyle Rue Sokağı'ndaki olayları incelemek için yatağına oturdu.

Çabaları pek fayda sağlamadı. Olaylara hangi açıdan bakarsa baksın mantıklı bir açıklamaya dirençli gözüküyorlardı. Bu da Cal'i tecrübesinin jilet keskinliğindeki anısıyla ve ona eşlik eden hasret sızısıyla bıraktı.

Hayatı boyunca arzuladığı her şey o diyardaydı; Cal bundan adı gibi emindi. Eğitiminin ona reddetmeyi öğrettiği her şey –her türlü mucize, her türlü gizem, her türlü mavi gölge ve nefesi tatlı ruh– oradaydı. Güvercinlerin bildiği, rüzgârın tanıdığı, insan dünyasının bir zamanlar hâkimken artık unuttuğu her şey o yerde hayıflanıyordu. Cal bunu kendi gözleriyle görmüştü.

Bu da muhtemelen delirdiği anlamına geliyordu.

Öyle net ve karmaşık bir halüsinasyonu daha başka nasıl açıklayabilirdi ki? Hayır, deliydi işte. Hem neden olmasındı? Delilik kanında vardı. Kaçık Mooney olarak tanınan babasının dedesi bir zırdeli olarak can vermişti. Brendan'a göre adam bir şairdi ama hayat hikâyesi Chariot Sokağı'nda yasaklanmıştı. *Bırak saçmalamayı*, derdi Eileen hep, Brendan

ne zaman babasından bahsetse. Yine de Cal bu tabunun şiir sanatına mı, hezeyana mı yoksa İrlandalılara mı yönelik olduğuna bir türlü karar verememişti. Sebep her ne olursa olsun karısının arkası dönükken Brendan o buyruğa sık sık karşı gelirdi zira Kaçık Mooney'den ve onun dizelerinden pek hoşlanırdı. Cal bile babasının kucağında birkaç tanesini öğrenmişti. Ve işte şimdi o aile geleneğini sürdürüyor, sanrılar görüp viski bardağına gözyaşı döküyordu.

Asıl soru şuydu: Söylemek ya da söylememek. Gördüklerinden bahsedip kahkahalara ve alaycı bakışlara katlanacak mıydı, yoksa onları gizli mi tutacaktı? Bir parçası konuşmayı, bildiği her şeyi bir başkasına (hatta babasına) anlatıp o kişinin nasıl bir açıklama getireceğini görmeyi çok istiyordu. Fakat başka bir parçası ona susmasını, dikkatli davranmasını söylüyordu. Harikalar Diyarı orası hakkında boşboğazlık edenlere değil, yalnızca dilini tutup hayıflananlara gelirdi.

Cal de işte öyle yaptı. Oturdu, titredi ve bekledi.

3

Sonunda Harikalar Diyarı değil ama Geraldine çıkageldi ve genç kadın delilere müsamaha gösterecek havada değildi. Cal onun aşağıdaki holden gelen sesini duydu. Brendan kadına, oğlunun hasta olduğunu ve rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Kadının buna cevabı hasta olsa da olmasa da Cal'i göreceğiydi. Az sonra kapıda bitti.

"Cal?"

Kulpu çevirmeyi denedi, kapının kilitli olduğunu keşfetti ve onu çaldı. "Cal? Benim. Uyan."

Cal viskiye doymuş bir dilin de yardımıyla uyku mahmuruymuş gibi davrandı.

"Kim o?" dedi.

"Kapı neden kilitli? *Benim*. Geraldine."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Kapıyı aç, Cal."

Cal keyfi kaçıkken onunla tartışacak değildi. Ayak sürüyerek kapıya yaklaştı ve anahtarı çevirdi.

"Berbat görünüyorsun," dedi kadın, gözlerini ona diker dikmez sesi yumuşayarak. "Neyin var böyle?"

"Ben iyiyim," diye itiraz etti Cal. "Cidden. Yüksekten düştüm, o kadar."

"Neden beni aramadın? Dün gece seni düğün provasında bekliyordum. Yoksa unuttun mu?"

Gelecek cumartesi Geraldine'in ablası Teresa hayatının aşkıyla evlenecekti. İyi bir Katolik olan müstakbel kocasının üretkenliği şüphe götürmezdi; sevdiği kadın dört aylık hamileydi. Lakin Teresa'nın şişen karnının hazırlıkları gölgede bırakmasına izin yoktu; düğün çok şaşaalı olacaktı. İki yıldır Geraldine'le çıkan ve bir dahaki sefere Norman Kellaway'in dört kızından biriyle evlilik yemini etmesi beklenen Cal değerli konuklar arasındaydı. Provayı kaçırması hiç şüphesiz ufak çaplı bir dalalet olarak görülmüştü.

"Sana o kadar hatırlattım, Cal," dedi Geraldine. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biraz sıkıntı yaşadım," dedi Cal ona. "Bir duvardan düştüm."

Genç kadın şaştı kaldı.

"Ne diye duvara tırmanıyordun?" dedi, onun yaşındayken öyle maskaralıklardan kaçınılması gerekirmişçesine.

Cal ona 33'ün firarını ve Rue Sokağı'na kadar devam eden kovalamacayı özetledi. Tabii anlatımı sansürlüydü. İçinde halının veya onda gördüklerinin bahsi geçmedi.

"Kuşu bulabildin mi?" diye sordu genç kadın, Cal sözünü bitirdiğinde.

"Bir bakıma," dedi Cal ona. Aslına bakılırsa Chariot Sokağı'ndaki evine geldiğinde Brendan ona 33'ün akşama doğru güvercinliğe döndüğünü ve şimdi benekli eşinin yanında olduğunu söylemişti. Bunu Geraldine'e de anlattı.

"Yani kendiliğinden eve dönen bir güvercinin peşinde koştuğun için provayı kaçırdın, ha?" diye sordu genç kadın.

Cal kafa salladı. "Ama babam kuşlarını nasıl sever bilirsin," dedi.

Brendan'ı anmak Geraldine'i daha da yumuşattı; Cal ikisini birbiriyle tanıştırdığında beri o ve babası sıkı dostlardı. "Pırlanta gibi bir kız," demişti babası Cal'e. "Ona sıkı sarıl, yoksa sarılacak bir başkası çıkar." Eileen ise hiç o kadar emin olmamıştı. Geraldine'e hep mesafeli yaklaşmış, bu tavrı Brendan'ın övgülerinde daha da bonkör olmasını sağlamıştı.

Genç kadın hoşgörülü denebilecek bir tebessüm etti. Cal onun içeri girmesini ve düşlerini mahvetmesini hiç istemese de ansızın sevgilisinin arkadaşlığına minnet duydu. Hatta titremelerinin biraz geçtiğini hissetti.

"Burası kötü kokuyor," dedi kadın. "Sana biraz temiz hava lazım. Neden pencereyi açmıyorsun?"

Cal önerileni yaptı. Arkasına döndüğünde Geraldine yatakta bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Sırtını Cal'in gençken duvara yapıştırdığı ve ebeveyninin hiç çıkarmadıkları resim kolajına vermişti. Geraldine ona Hayıflanma Duvarı derdi; kolajı ilk gördüğünden beri dizi dizi film yıldızlarıyla ve mantar bulutlarıyla, siyasetçileriyle ve domuzlarıyla ondan hep rahatsız olmuştu.

"Elbisesi çok güzel," dedi kadın.

Kafası ağır çalışan Cal bu yorumu kısa bir süre düşünüp taşındı.

"*Teresa'nın* düğün elbisesi," diye hatırlattı Geraldine.

"Ah."

"Gel otur şöyle, Cal."

Cal pencerenin önünde oyalandı. Hava ılık ve temizdi. Bunun ona hatırlattığı şey–

"Sorun ne?" diye sordu kadın.

Sözcükler Cal'in dilinin ucundaydı. "*Harikalar Diyarı'nı gördüm,*" diyesi geldi. İşin özü buydu. Geri kalanı –şartlar, yaşadıklarının tarifi– yalnızca teferruattı. O üç temel sözcüğü telaffuz etmek yeterince kolaydı, değil mi? *Harikalar Diyarı'nı gördüm*. Ve hayatında onları söylemesi gereken biri varsa o da bu kadındı.

"Konuşsana, Cal," dedi kadın. "Hasta mı oldun?"

Cal başını iki yana salladı.

"Bir şey gördüm..." diye söze girdi.

Geraldine onu apaçık bir merakla süzdü.

"Ne?" dedi. "Ne gördün?"

"Gördüğüm..." diye tekrar başladı Cal ve tekrar bocaladı. Dili ona verdiği talimatı reddetti; kelimeler bir türlü gelmedi. Bakışlarını sevgilisinin yüzünden Hayıflanma Duvarı'na çevirdi. "Resimler..." diyebildi en sonunda. "Çok göze batıyorlar."

Gerçeği söylemeye o kadar yaklaşıp da vazgeçtiğinde içini tuhaf bir coşku kapladı. Gördüklerini sır olarak saklamak isteyen parçası o anda muharebeyi, hatta belki de savaşı kazanmıştı. Cal ona içini dökemezdi. Ne şimdi ne de daha sonra. Karar vermek yüreğine su serpti.

Kaçık Mooney oldum çıktım, diye aklından geçirdi. Bu o kadar da kötü bir düşünce değildi.

"Şimdiden daha iyi görünüyorsun," dedi Geraldine. "Temiz hava iyi geldi herhalde."

4

Peki artık iki kafadar olduklarına göre kaçık şairden ne gibi dersler alabilirdi? Cal'in yerinde olsaydı Kaçık Mooney ne yapardı?

Aklına gelen cevap her nasıl bir oyun oynaması gerekirse oynayacağı, sonra dünya arkasını döndüğünde gördüğü o yeri bulana dek arayıp tarayacağı, öyle yaparken de hezeyana davetiye çıkardığına aldırış etmeyeceğiydi. Hayalini bulup ona sımsıkı sarılır ve bir daha asla bırakmazdı.

Bir müddet daha konuştular. Sonunda Geraldine gitmesi gerektiğini duyurdu. O öğleden sonra ilgilenmesi gereken düğün işleri vardı.

"Artık güvercin kovalamak yok," dedi Cal'e. "Seni cumartesi orada görmek istiyorum."

Kollarını genç adama doladı.

"Çok zayıfsın," dedi. "Seni bir güzel beslemem gerekecek."

Şu an öpülmeyi bekliyor, diye Cal'in kulağına fısıldadı kaçık şair; bayanı memnun et. Sırf Cennet'e kadarki yolun yarısından döndün diye artık cinselliğe ilgi duymadığını düşünsün istemeyiz. Onu öp ve gönül alıcı bir şey söyle.

Cal sevgilisini öpmesine öperdi ama tutkusunun yapmacıklığının anlaşılacağından korkuyordu. Korkmasına hiç gerek yoktu. Geraldine sımsıcak bedenini onunkine dayayarak sahte ihtirasa hakikisiyle karşılık verdi.

İşte bu kadar, dedi şair. Şimdi söyleyecek cezbedici bir şey bul ve onu mutlu mesut yolcu et.

Cal'in güveni işte burada sarsıldı. Kendini bildi bileli tatlı dil yeteneği olmamıştı. "Cumartesi görüşürüz," diyebildi ancak. Geraldine bununla yetinmiş gözüktü. Genç adamı tekrar öpüp oradan ayrıldı.

Kadını pencereden seyreden Cal köşeyi dönene kadar onun adımlarını saydı. Sevgilisinin gözden kaybolmasıyla birlikte de gerçek arzusunu aramaya çıktı.

İKİNCİ KISIM

Doğumlar, Ölümler ve Evlilikler

"Gece yarısının demir dili on iki diye haykırdı:
Âşıklar yatağa; neredeyse periler zamanı geldi
çattı."

–Shakespeare
Bir Yaz Gecesi Rüyası

I
Işıklı Ceket

1

Cal dışarı çıktığında hava nemli ve durgundu. Yazın yerini sonbahara bırakmasına fazla kalmış olamazdı. Esinti bile bitap gibiydi ve hâli bulaşıcıydı. Rue Sokağı civarlarına ulaştığında Cal'e ayakları pabuçlarında, beyniyse kafatasında şişmiş gibi geliyordu.

O da yetmezmiş gibi kahrolası sokağı bir türlü bulamadı. Önceki gün gözünü izlediği güzergâhtan ziyade kuşlarda tuttuğu için konumuna dair ancak izlenimci bir fikir edinebilmişti. Saatlerce dolanıp da sokağı bulamayabileceğini bilerek bir köşe başında askercilik oynayan altı yaşlarındaki bir grup çocuğa yol sordu ve büyük bir güvenle yeniden yönlendirildi. Fakat ya cehaletten ya da art niyetten dolayı aldığı tarif tamamıyla yanlış çıktı ve kendini, hüsranı katlanarak gitgide daha çaresiz turlar atarken buldu.

Medet umabileceği herhangi bir altıncı his, onu hatasızca hayallerinin âlemine götürecek bir içgüdü yokluğuyla dikkat çekiyordu.

İşte bu nedenle onu nihayet Rue Sokağı'nın köşesine ve bir zamanlar Mimi Laschenski'nin kaldığı eve getiren şey bütünüyle şanstı.

2

Suzanna o sabahın büyük bölümünü Doktor Chai'ye verdiği sözü tutmaya çalışarak geçirdi: Toronto'daki Charlie Amca'ya haber vermek. Bu, sinir bozucu bir işti. Evvela geçen gece bulduğu küçük otel tek bir ankesörlü telefona sahipti ve onu kullanmak isteyen başka müşteriler de vardı.

Ayrıca Charlie'nin telefon numarasını bilen biri çıkana dek birçok aile dostunu araması gerekti ve sabahının çoğu buna gitti. Nihayet saat bir civarı iletişim kurabildiğinde Mimi'nin tek oğlu haberi en ufak bir şaşkınlık yaşamadan karşıladı. İşinden izin alıp annesinin yanına koşmak gibi bir teklifte de bulunmadı; "yeni bir haber" çıktığında tekrar aramasını kibar bir dille Suzanna'dan rica etti, o kadar. Bu da herhalde bir çelenk yollama vakti gelene dek tekrar aranmayı beklemediği anlamına gelirdi. Demek ana sevgisi buraya kadardı.

Görüşmenin ardından Suzanna hastaneyi aradı. Hastanın durumunda bir değişiklik yoktu. Nöbetçi hemşire "halen tutunuyor" ifadesini kullandı. Bu söz Mimi'nin sarp bir yamaca sıkıca yapışmış bir dağcı olduğu tuhaf bir görüntü canlandırdı. Suzanna fırsattan yararlanarak ninesinin kişisel eşyalarını sordu ve hastaneye getirildiğinde üstünde bir gecelik bile olmadığı cevabını aldı. Bayan Pumphrey'nin bahsettiği akbabalar büyük ihtimalle o zamana kadar evde değerli ne varsa –şifonyer de dahil– almışlardı. Yine de Suzanna hızla azalan saatlerinde anneannesine azıcık daha huzur verebilmek için geçerken eve uğramayı seçti.

Otelin yakınında öğle yemeği yiyebileceği küçük bir İtalyan lokantası buldu, sonra da arabasını Rue Sokağı'na sürdü.

3

Arka bahçe kapısı hamallar tarafından kapatılmışsa da sürgülenmemişti. Cal onu açıp bahçeye girdi.

Herhangi bir ilham beklemişse de hayal kırıklığına uğradı. Burada dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Geriye yalnızca parke taşlarının arasında filizlenmiş kuş otları ve üçlünün değersiz diye bırakıp gittiği bir öteberi yığını kalmıştı. Bir ihtişam gizliyor olabilecek gölgelerin bile solgun ve ilgisiz bir hâli vardı.

Bahçenin; akli dengesini altüst eden tüm o gizemlerin açığa çıktığı yerin ortasında dikilen Cal önceki gün yaşadıklarının gerçek olduğundan ilk defa o zaman şüphelendi.

Belki evin içinde bir şeyler, bu kuşku selinde tutunabilecek bir enkaz parçası vardır, dedi kendi kendine.

Daha önce halının açıldığı o alanı kat edip arka kapıya gitti. Ya hamallar kapıyı kilitlememişler ya da vandallar zorla içeri girmişlerdi. Her halükârda kapı aralıktı. Cal içeri adım attı.

En azından içeride gölgeler daha yoğundu. Demek ki harikalara halen yer vardı. Cal gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Keskinleşen bakışları kasvetli iç mekânı tararken buraya en son yirmi dört saat evvel geldiğine inanmakta zorlanıyordu. Daha dün mü kayıp bir kuşu yakalamaktan fazlasına kafa yormaksızın bu eve girmişti? Bu sefer bulacak çok daha fazla şeye sahipti.

Holde gezinerek her yere (veya önceki gün tecrübe ettiklerinin bir yankısına) bakındı. Attığı her adımda hayalleri biraz daha suya düştü. Gölgeler yerli yerinde ama bir o kadar da ıssızdı. Bu yer mucizelerden yoksundu. Halı götürüldüğünde onlar da kaybolmuştu.

Merdivenleri yarılamışken durakladı. Daha ileri gitmek ne işe yarardı? Fırsatını kaçırdığı belliydi. Yakaladığı o tasavvuru yeniden keşfedip kaybetse aramaya başka yerlerde devam etmesi gerekirdi. Bu yüzden Cal'i tırmanmaya devam ettiren şey, ona annesinden geçen inadıydı.

Merdivenlerin tepesinde hava o denli ağırdı ki nefes almak bile angaryaydı. Hem bu hem de kendini bugün bu kabirde istenmeyen bir haneye tecavüzcü gibi hissetmesi, evin hiçbir sihir taşımadığı inancını doğrulama ve bir an evvel çekip gitme arzusunu körüklüyordu.

Ön yatak odasının kapısına yaklaşırken arkasında bir hareketlenme oldu. Hamallar merdivenlerin başına birkaç parça mobilya yığmışlar, sonra anlaşılan onları daha fazla taşımanın dökecekleri tere değmeyeceği sonucuna varmışlardı. Yığında bir konsolla birkaç sandalye ve masa vardı. Ses, o mobilyaların arkasından gelmişti. Ve şimdi tekrar geliyordu.

Onu duyduğu zaman Cal'in hayalinde fareler canlandı. Sesler yerde hızla seğirten birkaç ufak patiyi akla getiriyordu. *Yaşa ve yaşat*, diye düşündü; burada bulunmaya onlardan daha fazla hakkı yoktu. Hatta belki daha bile az vardı. Hayvanlar bu evde muhtemelen fare nesilleri boyunca yaşıyordu.

Cal kendi işiyle ilgilenerek kapıyı itti ve ön odaya girdi. Pencereler pislik içindeydi ve kirlenmiş dantelli perdeler ışığı daha da kesmekteydi. Çıplak döşeme tahtalarının üstünde ters çevrilmiş bir sandalye ve şakacı biri tarafından şömine rafına bırakılmış üç tek ayakkabı vardı. Bunların haricinde oda boştu.

Cal orada bir müddet dikildi, sonra sokaktan gelen kahkahalar işitip onların teminine ihtiyaç duyarak pencereye kadar gitti ve perdeyi açtı. Fakat daha kahkahaların kaynağını bulamadan önce aramaya son verdi. Duyularının tasdikine gerek bile duymaksızın birinin arkadan odaya gir-

diğini hissetmişti. Perdeyi bırakıp o tarafa doğru döndü. Orta yaşlarının sonlarındaki geniş bir adam loş ışıkta ona katılmıştı. Bu virane için fazla iyi giyimli olup gri ceketinin iplikleri neredeyse yanardönerdi. Fakat daha da dikkat çekici olanı tebessümüydü. Deneyimli tebessüm bir aktöre veya vaize aitti. Hangisi doğru olursa olsun yüz ifadesi mürit arayan bir adamınkine benziyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi adam. Sesi yankılı ve candandı. Fakat aniden ortaya çıkışı Cal'i ürpertmişti.

"Yardımcı olmak mı?" dedi bocalayarak.

"Yoksa bu mülkü satın almayı mı amaçlıyorsunuz?" dedi diğer adam.

"Yok... ben... sadece... bilirsiniz işte... etrafa bakınıyordum."

"Güzel bir ev," dedi yabancı. Tebessümü bir cerrahın tokalaşması kadar sağlam ve bir o kadar antiseptikti. "Evlerden iyi anlar mısın?" Bu replik de öncekiler gibi ironi yahut art niyet olmaksızın okunmuştu. Cal karşılık vermeyince adam tekrar konuştu. "Ben bir satıcıyım. İsmim Shadwell." Buzağı derisi eldivenlerinden birini kalın parmaklı elinden yavaşça çıkardı. "Ya seninki?"

"Cal Mooney. Daha doğrusu Calhoun."

Çıplak el ileri uzandı. Cal adama doğru iki adım attı –adam bir seksenlik Cal'dan on santim daha uzundu– ve onunla el sıkıştı. Adamın serin avucu Cal'e bir domuz gibi terlediğini hatırlattı.

Elleri ayrıldığında dostane Shadwell ceketinin düğmelerini çözüp önünü açtı ve iç cebinden bir kalem çıkardı. Bu alelade hareket Satıcı'nın ceketinin astarını bir anlığına ortaya çıkardı ve bir ışık oyunundan olacak ki astarın kumaşı aynalı ipliklerden dokunmuşçasına ışıldarmış gibi gözüktü.

Genç adamın yüz ifadesi Shadwell'in dikkatinden kaçmadı. Konuşurken sesi tüy kadar hafifti.

"Hoşuna giden bir şey görüyor musun?"

Cal adama güvenmiyordu. Onu kuşkulandıran tebessüm müydü, yoksa buzağı derisi eldivenler mi? Cevap hangisi olursa olsun bu adamın yanında mümkün mertebe az vakit geçirmek istiyordu.

Fakat cekette sahiden bir şey vardı. Işığı yansıtan ve Cal'in kalp atışlarını hızlandıran bir şey.

"Lütfen..." diye dil döktü Shadwell. "Bir bak."

Eli tekrar ceketine gitti.

"Hoşuna giden bir şey varsa," dedi yumuşacık bir sesle, "söyle yeter."

Bu sefer ceketinin önünü tamamen açarak astarı gösterdi. Evet. Cal'in ilk izlenimi doğruydu. Kumaş sahiden de ışıldıyordu.

"Dediğim gibi, ben bir satıcıyım," diye açıkladı Shadwell. "Mallarımdan birkaç numuneyi hep yanımda taşımak gibi bir altın kuralım vardır."

Mal. Cal gözlerini ceketin içinden ayırmaksızın sözcüğü kafasında şekillendirdi. Ne ilginç bir kelimeydi: *Mal*. Ve işte, ceketin astarında o kelimeyi neredeyse gerçeğe bürünmüş hâliyle görebiliyordu. Şurada ışıldayan şey mücevherat mıydı? Yapay pırlantalar ancak sahtelerin yapabileceği bir parıltıyla göz kamaştırıyordu. Cal gözlerini kısarak ışığa bakarken ve gördüklerine anlam vermeye çalışırken Satıcı'nın sesi iknayı sürdürdü.

"Ne istediğini söyle ve senin olsun. Bundan daha açık konuşamam, değil mi? Senin gibi boylu boslu bir delikanlı dilediğince seçim yapabilmeli. Dünya parmaklarının ucunda. Bunu görebiliyorum. Karşında apaçık duruyor. Ne istersen alabilirsin. Bedava, karşılıksız ve ücretsiz. Orada ne gördüğünü bana söylersen bir dakika sonra onu ellerinde bulursun..."

Başını çevir, dedi Cal'e içinden bir ses. Hiçbir şey bedava değildir. Bedellerin mutlaka ödenmesi gerekir.

Fakat bakışları ceketin kıvrımları arasındaki gizemlere öyle tutulmuştu ki artık canı pahasına bile olsa gözlerini kaçıramazdı.

"... ne gördüğünü söyle ..." dedi Satıcı.

Ah, ortada bir soru vardı.

"... ve senin olsun."

Cal unutulmuş hazineler, bir zamanlar şiddetle arzuladığı ve onlara sahip olursa bir daha başka bir şey istemeyeceğine inandığı şeyler gördü. Çoğu değersiz ıvır zıvırlar olsa da eski özlemleri uyandıran eşyalardı. Mesela bir çizgi romanın arka kapağında reklamına rastladığı ama bir türlü satın alamadığı X ışınlı bir gözlük (Duvarların arkasını görün! Arkadaşlarınızı etkileyin!). Gözlük işte şimdi karşısındaydı. Plastik lensleri parıl parıl parlıyor, onu görünce Cal'in aklına nasıl çalıştığını merak ederek uyanık geçirdiği ekim geceleri geliyordu.

Peki ya gözlüğün yanındaki neydi? Bir diğer çocukluk fetişi. Sadece sivri topuklu ayakkabılar ve pullu bir tanga giyen, fazla büyük göğüslerini izleyiciye sunan bir kadının fotoğrafı. Cal'in iki kapı aşağısındaki oğlan o resmi amcasının cüzdanından çaldığını iddia etmişti ve Cal onu öyle çok istemişti ki arzusundan öleceğini sanmıştı. Resim şimdi köşeleri kıvrılmış bir yadigâr olarak Shadwell'in ceketinin yansımalı akıntısında asılı duruyor ve alıcısını bekliyordu.

Fakat kendini gösterdikten hemen sonra o da silinip gitti ve Cal'in aklını çelmek için yerinde yepyeni ganimetler belirdi.

"Ne görüyorsun, dostum?"

Sahip olmaya can attığı bir arabanın anahtarları. Neredeyse kaçıracak kadar kıskandığı, sayısız yarış kazanmış seçkin bir güvercin.

"... bana ne gördüğünü söyle yeter. İste, senindir..."

Öyle çok şey vardı ki. Bir saatliğine, bir günlüğüne de olsa tüm dünyası etrafında dönermiş gibi gelen nesneler şimdi Satıcı'nın ceketindeki mucizevi depoda asılı duruyordu.

Fakat hepsi de kaçaktı. Belirdikleri hızda buhar olup uçuyorlardı. Orada bu faso fisoları birkaç saniyeden daha uzun süre dikkatini çekmekten alıkoyan başka bir şey vardı. Fakat Cal onun ne olduğunu henüz görebilmiş değildi.

Shadwell'in kendisine tekrar hitap ettiğini ve Satıcı'nın ses tonunun değişmiş olduğunu hayal meyal fark etti. O seste artık bezginliğin de karıştığı bir şaşkınlık mevcuttu.

"Konuşsana, dostum. Ne istediğini neden söylemiyorsun?"

"Ben... onu... tam *göremiyorum*."

"Daha çok uğraş. Yoğunlaş."

Cal denedi. Gelip giden imgelerin hepsi de önemsiz şeylerdi. Ana damara halen ulaşamamıştı.

"Uğraşmıyorsun," diye payladı Satıcı. "Bir insan bir şeyi çok istiyorsa ona tüm ilgisini yöneltmeli. Onu kafasında apaçık canlandırabildiğinden emin olmalı."

Bu sözlerdeki hikmeti gören Cal çabalarını arttırdı. Perdenin arkasında yatan gerçek hazineyi görmek çok zordu. İlginç bir his dikkatini çekti: Bir parçası çekip gitmeye, içinden çıkıp bakış hattı boyunca uzaklaşmaya –ve cekete girmeye– hazırlanırcasına göğsüne ve boğazına yerleşen bir huzursuzluk.

Başının arka kısmında, kafatasının omurilikle birleştiği noktada ikaz edici sesler homurdanmayı sürdürdü. Fakat Cal direnemeyecek kadar kendini kaptırmıştı. Astarın içerdiği şey her neyse kendini tamamen göstermeksizin ona sataşıyordu. Cal şakaklarından ter akana kadar onun adabına karşı gelerek baktı da baktı.

Shadwell'in ikna edici monoloğu yeni bir güven kazanmıştı. Üstteki şekerli kaplama çatlayıp dökülmüştü. Alttaki fındık kapkara ve acıydı.

"Hadi ama..." dedi. "Bu kadar aciz olma. Burada istediğin bir şey var,

değil mi? Hem de çok istediğin. Hadi artık. Söyle bana. *Çıkar ağzındaki baklayı.* Beklemenin gereği yok. Bekledikçe fırsatın elinden kayıp gidiyor."

İmge nihayet netleşiyordu–

"Söyle bana, senin olsun."

Cal yüzünde bir rüzgâr hissetti ve ansızın kendini tekrar uçarken buldu. Harikalar Diyarı önüne seriliverdi. Derinlikleri ve yükseklikleri, nehirleri, kuleleri; hepsi de Satıcı'nın ceket astarında görülebiliyordu.

Manzara karşısında Cal'in nefesi kesildi. Shadwell bir çırpıda tepki verdi.

"Ne var?"

Cal dili tutulmuş hâlde bakmayı sürdürdü.

"Ne görüyorsun?"

Cal bir duygu karmaşasının hücumuna uğradı. Karşısındaki diyarı görmek onu sevindiriyor fakat bu dikiz gösterisine mukabil ne vermesinin isteneceğinden (hatta belki farkında bile olmaksızın *zaten* ne verdiğinden) korkuyordu. Tüm gülücüklerine ve vaatlerine rağmen Shadwell içinde fenalık taşıyordu.

"Söyle bana..." diye talep etti Satıcı.

Cal dudaklarına bir cevap gelmesini engellemeye çalıştı. Sırrını açığa vurmak istemiyordu.

"... ne görüyorsun?"

Sese direnmek o kadar güçtü ki Cal sessizliğini korumak istese de yanıt kendiliğinden döküldü.

"Gördüğüm..." (*Sakın söyleme,* diye uyardı şair) "Gördüğüm..." (*Karşı koy. Burada fenalık var.*) "Gördüğüm... şey..."

"Füg'ün ta kendisi."

Cümleyi tamamlayan ses bir kadına aitti.

"Emin misin?" dedi Shadwell.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım. Gözlerine baksana."

Cal kendini budala gibi ve savunmasız hissetti. Astarda belirmeyi sürdüren görüntülerden öylesine büyülenmişti ki gözlerini o anda kendisini tartıp biçen kişiye doğru çevirmekten acizdi.

"Biliyor," dedi kadın. Sesinde zerre kadar içtenlik yoktu. Hatta belki insanlık da.

"Öyleyse haklıymışsın," dedi Shadwell. "Buradaymış."

"Elbette."

"Bu kadarı yeterli," diyen Shadwell ceketinin önünü tek hamlede kapattı.

Bunun Cal'da yarattığı etki yıkıcıydı. Dünyanın –veya kadının deyimiyle *Füg'ün*– bir anda önünden çekilip alınması onu bir bebek kadar güçsüz düşürmüştü. Ayakta durmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Midesi bulanarak gözlerini kadından tarafa çevirdi.

Kadın çok güzeldi; aklından geçen ilk düşünce bu oldu. Siyaha çalacak kadar koyu kırmızılara ve morlara bürünmüştü. Elbisesinin kumaşı üst gövdesine sıkıca sarılı olduğundan dolgunluğunu örterek onu iffetli gösteriyor, aynı zamanda örtme eylemiyle görünümünü erotikleştiriyordu. Aynı tezat yüz hatları için de geçerliydi. Saç çizgisi tam beş santim içeriye kadar kazınmış ve kaşları tümüyle alınmış, bu durum yüzünü ürkütücü bir şekilde ifadeden yoksun bırakmıştı. Bununla birlikte teni yağlanmışçasına parlaktı ve hem saç modeli hem de yüz hatlarını pohpohlayıcı bir makyajın eksikliği güzelliğine kafa tutarmış gibi gözükmekle beraber yüzünün çekiciliği reddedilemezdi. Ağzı da son derece biçimliydi. Hele bir an kahverengiye, hemen sonrasındaysa altın sarısına çalan gözleri taşıdıkları duyguları gizleyemeyecek kadar çarpıcıydı. Cal o duyguların neler olduğunu ancak belli belirsiz okuyabiliyordu. Burada bulunmaktan tiksinircesine sabırsızlık ve Cal'in açığa çıkmasını hiç istemediği bir tür hiddet barındırdıkları kesindi. Küçümseme –büyük ihtimalle ona karşı– fakat aynı zamanda Cal'i iliklerine kadar görürmüş ve o ilikleri tek bir düşünceyle pıhtılaştırmaya hazırlanırmışçasına ona odaklı yoğun bir ilgi de cabasıydı.

Fakat çelik gibi sesinde tezattan eser yoktu.

"Ne kadar oldu?" diye Cal'e sordu kadın. "Füg'ü göreli ne kadar oldu?"

Cal uzunca bir süreliğine kadınla göz göze gelemedi. Bakışları şömine rafına ve üç ayaklı mangalın bacaklarına kaçtı.

"Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi.

"Onu gördün. Sonra cekette tekrar gördün. Reddetmen nafile."

"Cevap versen iyi edersin," diye önerdi Shadwell.

Cal bakışlarını şömine rafından kapıya çevirdi. Kapıyı açık bırakmışlardı. "İkinizin de cehenneme kadar yolu var," dedi usulca.

Shadwell güldü mü? Cal emin olamadı.

"Halıyı istiyoruz," dedi kadın.

"O bize ait, anlarsın ya," dedi Shadwell. "Onun üstünde meşru bir hakka sahibiz."

"O yüzden zahmet olmazsa..." kadın dudak bükmeden nezaketini sürdüremedi, "bana halının nereye gittiğini söyle de bu konuyu kapatabilelim."

"Ne kadar kolay koşullar," dedi Satıcı. "Bize istediğimizi söylersen çekip gideriz."

Cal bilgisizlik iddiasının hiçbir işe yaramayacağını düşündü; bildiğini biliyorlardı ve aksi yönde ikna edilemezlerdi. Cal kapana kısılmıştı. Buna rağmen vaziyet ne kadar tehlikeli bir hâl alsa da içten içe sevinçliydi. Eziyetçileri kısa bir süreliğine gördüğü o dünyanın, Füg'ün varlığını doğrulamışlardı. İkilinin yanından bir an önce ayrılma dürtüsü, sularına giderek tanık olduğu tasavvur hakkında daha çok bilgi edinme umuduyla çekişiyordu.

"Belki sahiden görmüşümdür," dedi.

"*Belki* falan yok," karşılığını verdi kadın.

"Her şey pusluydu..." dedi Cal. "*Bir şeyler* hatırlıyorum ama tam olarak ne gördüğümden emin değilim."

"Füg'ün ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Shadwell.

"Neden bilsin ki?" dedi kadın. "Oraya şans eseri yaklaştı."

"Ama gördü de," diye belirtti Shadwell.

"Pek çok Guguk kısıtlı bir görüşe sahiptir ama bu *anladıkları* anlamına gelmez. Diğerleri gibi bunun da aklı ermiyor."

Cal tenezzülünden gocunsa da kadın esasen haklıydı. Sahiden de aklı ermiyordu.

"Gördüklerin seni ilgilendirmiyor," dedi kadın ona. "Bize halıyı nereye koyduğunu söyle, sonra da onu gördüğünü unut."

"Halı bende değil," dedi Cal.

Kadının tüm yüzü kararır gibi oldu. Göz bebekleri bir kıyamet ışığını ucu ucuna kapatan aylara benziyordu.

Cal sahanlıktayken farelere ait olduğunu düşündüğü o sesleri tekrar duydu. Artık sesin kaynağından o kadar emin değildi.

"Sana uzun süre daha kibar davranacak değilim," dedi kadın. "Sen bir hırsızsın."

"Hayır—" diye itiraz etti Cal.

"*Evet*. Yaşlı bir kadının evini yağmalamak için buraya geldin ve görmemen gereken bir şey gördün."

"Daha fazla vakit harcamamalıyız," dedi Shadwell.

Cal ikilinin suyuna gitme kararından pişmanlık duymaya başlamış-

tı. Fırsatı varken kaçması gerekirdi. Kapının diğer yanındaki ses gitgide yükseliyordu.

"Duyuyor musun?" dedi kadın. "Kız kardeşimin piçlerinden bazıları. Onun yetimleri."

"Pek habistirler," dedi Shadwell.

Cal buna inanmakta zorluk çekmedi.

"Bir kez daha," dedi kadın. "Halı."

Cal da ona bir kez daha cevap verdi. "Bende değil." Kelimeleri bu sefer savunmadan çok yakarış niteliğindeydi.

"Öyleyse seni konuşturmamız lazım," dedi kadın.

"Dikkatli ol, Immacolata," dedi Shadwell.

Kadın onu duyduysa bile uyarısını dikkate almadı. Sağ elinin orta ve yüzük parmaklarını sol avucuna sürttü. Kız kardeşlerinin çocukları bu sessiz çağrıya koşa koşa geldiler.

II
Kıl Payı

1

Saat üçten biraz önce Rue Sokağı'na varan Suzanna ilk olarak Bayan Pumphrey'yi anneannesinin durumu hakkında bilgilendirmeye gitti. Öyle bir ısrarla içeri davet edildi ki reddedemedi. Çay içip on dakika kadar konuştular, çoğunlukla Mimi hakkında. Violet Pumphrey, yaşlı kadını iğneli bir dille anmasa da çizdiği portre övücü olmaktan çok uzaktı.

"Evin doğalgazını ve elektriğini yıllar önce kestiler," dedi Violet. "Ninen faturalarını ödemiyordu. Sefalet içinde yaşıyordu ve bunun sebebi bir komşusu olarak ona ilgi göstermemem değildi. Sıhhatini sorduğunda kabalık etmekten çekinmezdi." Sesini biraz alçalttı. "Böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum ama... ninenin pek aklı başında değildi."

Suzanna duyulmayacağını bile bile cevaben bir şeyler mırıldandı.

"Sadece mumlarla aydınlanırdı. Ne televizyonu vardı ne buzdolabı. Ne yediğini ancak Tanrı bilir."

"Evin anahtarının kimde olduğunu biliyor musunuz?"

"Ah, hayır. Anahtarlarını kimseye emanet etmezdi. O evde, senin yediğin sıcak yemeklerden daha çok kilit vardı. Anlarsın ya, kimseye güvenmezdi. Hem de hiç kimseye."

"Şöyle bir etrafa bakınmak istiyordum da."

"Eh, o gittiğinden beri eve girip çıkanlar oldu; herhalde artık kapıları ardına kadar açıktır. Kendim gidip bakmayı bile düşündüm ama vazgeçtim. Bazı evler... pek *normal* değildir. Bilmem anlatabildim mi?"

Anlatabilmişti. Nihayet on sekiz numaranın kapı eşiğinde dururken Suzanna bu ziyareti erteleten çeşitli vazifeleri memnuniyetle karşıladığını kendi kendine itiraf etti. Hastanedeki hadise, ailenin Mimi hakkındaki

kuşkularının çoğunu doğrulamıştı. Anneannesi gerçekten de farklıydı. Düşlerini bir dokunuşla aktarabiliyordu. Ve yaşlı kadının güçleri her ne olursa olsun o güçler yıllar yılı içinde yaşadığı evde de bulunmaz mıydı?

Suzanna geçmişin onu tutuşunu sıkılaştırdığını hissetti fakat mesele artık o kadar basit değildi. Sırf çocukluk hayaletleriyle yapacağı bir yüzleşmeden korktuğu için kapı eşiğinde tereddüt etmiyordu. Burada, temelli geride bıraktığını düşündüğü bir sahnede gerçekleşmeyi bekleyen dramları ve Mimi tarafından her nasılsa bir başrole atandığını belli belirsiz sezinliyordu.

Elini kapıya koydu. Violet'ın söylediklerine rağmen kilitliydi. Ön pencereden döküntü ve toz dolu bir odaya baktı. Ne gariptir ki ıssızlık huzur vericiydi. Belki kaygılanmakta haksız çıkardı. Evin arka tarafına dolandı. Burada şansı daha yaver gitti. Bahçe kapısı gibi evin arka kapısı da açıktı.

Suzanna içeri girdi. Ön odadaki şartlar burada da geçerliydi; Mimi Laschenski'nin evdeki varlığının neredeyse tüm izleri –mumların ve değersiz öteberilerin haricinde– silinmişti. Suzanna mutsuz bir tepki karışımı hissetti: Bir yanda bu tasfiyeden geriye değerli hiçbir şeyin kalmadığına ve Mimi'nin yanına eli boş dönmesi gerektiğine yönelik bir kuşkusuzluk, diğer yandaysa bu böyle olduğu –sahne boş kaldığı– için reddedemeyeceği bir mutluluk. Hayal gücü noksan resimleri duvarlara assa ve mobilyaları yerli yerine koysa bile bunlar yalnızca kendi zihnindeydi. Burada sürdürdüğü hayatın sakin, huzurlu düzenini bozacak hiçbir şey yoktu.

Küçük oturma odasına göz atarak salondan hole çıktı, ardından köşeyi dönüp merdivenle karşı karşıya kaldı. Artık eskisi kadar heybetli, eskisi kadar karanlık değildi. Fakat tırmanmaya başlayamadan önce üst katta bir kıpırtı duydu.

"Kim var orada?" diye seslendi–

2

–sözcükler Immacolata'nın dikkatini dağıtmaya yetti. Çağırdığı yaratıklar –yetimler– Cal'e yaklaşmaktan vazgeçip talimat beklediler.

Cal fırsattan yararlanarak kendini odanın karşısına attı ve en yakınındaki yaratığı tekmeledi.

Yaratık bir gövdeden yoksundu. Dört kolu şişkin bir boyundan dosdoğru çıkıntı yapıyor, o boynun altında sakatatlar kadar ıslak bir kese

öbeği sarkıyordu. Cal'in tekmesi hedefini buldu ve keselerden birinin patlamasıyla etrafa bir lağım kokusu yayıldı. Cal kapıya doğru koştu. Kardeşlerin geri kalanı yakınındaydı ama en hızlı takibi elleri üstünde yengeç gibi yan yan giden ve ilerledikçe ağzından tükürükler saçan o yaralı yaratık gerçekleştirdi. Cal'in başının yakınına bir salya spreyi çarptı ve oradaki duvar kâğıdı hemen kabardı. Duyduğu tiksinti Cal'i daha da hızlandırdı. Kaşla göz arasında kapıya ulaştı.

Shadwell yolunu kesmek için harekete geçmişti fakat yaratıklardan biri başıboş bir köpek gibi adamın ayaklarına dolandı ve o dengesini tekrar sağlayamadan Cal sahanlığa fırladı.

Az önce seslenen kadın merdivenlerin dibinden yukarı bakıyor, Cal'in odadayken yenik düşmesine ramak kaldığı geceye kıyasla gündüz kadar parlak gözüküyordu. Genç kadın geniş gri-mavi gözlere, solgun yüzünü çevreleyen koyu kestane buklelere ve soru sormaya hazırlanırken onun yabani görünümünün susturduğu bir ağza sahipti.

"Çık git buradan!" diye bağırdı Cal, merdivenleri koşarak inerken.

Genç kadın ağzı açık bakmayı sürdürdü.

"Kapı!" dedi Cal. "Tanrı aşkına, kapıyı aç!"

Canavarların peşinden gelip gelmediklerine bakmasa da Shadwell'in merdivenin başından haykırdığını duydu:

"Dur, hırsız!"

Kızın gözleri Satıcı'ya, sonra tekrar Cal'e, sonra da ön kapıya çevrildi.

"Aç şunu!" diye bağırdı Cal ve kadın bu sefer harekete geçti. Ya daha görür görmez Shadwell'e güvenmemişti ya da hırsızlarla arası iyiydi. Sebep her neyse kapıyı sonuna kadar açtı. İçeri dolan günışığı huzmelerinde toz zerreleri dans etti. Cal arkasından bir itiraz uluması işitti ama kız onu yavaşlatmaya yeltenmedi.

"Git buradan!" dedi Cal ona, sonra da eşiği aştığı gibi dışarıdaki sokağa çıktı.

Kapıdan yarım düzine adım uzaklaştığında gri gözlü kadının gelip gelmediğine bakmak için arkasına döndü. Genç kadın halen holde dikiliyordu.

"Gelecek misin?" diye kıza bağırdı.

Kız ona bir şey söylemek üzere ağzını açtı fakat o zamana kadar Shadwell de merdivenlerden inmişti ve kızı iterek yoldan çekmekteydi. Cal orada oyalanamazdı; Satıcı ile arasında sadece birkaç adım vardı. Koştu.

Avı açık havaya çıktıktan sonra saçları geriye yatık adam ciddi bir takip girişiminde bulunmadı. Cal bir tazı gibi ince yapılı ve onun iki katı hızlıydı; diğeriyse lüks bir takım elbise giymiş bir ayıydı. Suzanna daha ilk görüşte Shadwell'den hazzetmemişti. Satıcı şimdi dönüp ona hitap etti.

"Bunu niye yaptın be kadın?"

Suzanna bu talebe bir karşılık bahşetmedi. Evvela az önce gördüklerine hâlâ bir anlam vermeye çalışıyordu. Ayrıca dikkati artık ayıda değil onun peşinden aşağı inmiş olan ortağında –veya efendisinde– idi.

Kadının yüzü ölü bir çocuğunki kadar ifadesizdi. Fakat Suzanna böylesine büyüleyici bir çehreyi daha önce hiç görmemişti.

"Çekil yolumdan," dedi kadın, merdivenlerin aşağısına ulaştığında. Ayakları daha şimdiden hareket etmeye başlayan Suzanna uysallığına gem vurdu ve yoldan çekilmektense kadının direkt önünde durarak kapıyla arasına girdi. Böyle yaparken hızlanan bir kamyonun karşısına çıkmışçasına damarları adrenalinle doldu.

Fakat kadın aniden durdu ve bakışlarının çengelini Suzanna'ya geçirip kızın yüzünü incelemek üzere yukarı kaldırdı. Kadınla göz göze geldiğinde Suzanna adrenalin takviyesinin ne kadar vakitli olduğunu anladı: Ölümün kıyısından geçmişti. O bakışların daha önce bir insanı öldürdüğünden ve tekrar öldüreceğinden emindi. Fakat şimdi değildi; kadın şimdilik Suzanna'yı merakla incelemekle yetindi.

"Yoksa bir arkadaşın mıydı?" dedi kadın nihayet.

Suzanna sözcüklerin konuşulduğunu duysa da kadının dudaklarının onları biçimlendirmek için oynamadığına yemin edebilirdi.

Kapının önündeki adam tekrar lafa karıştı.

"Kahrolası hırsız."

Sonra da Suzanna'nın omzunu sertçe dürttü.

"Çekil dediğimi duymadın mı?" diye sordu.

Suzanna adama doğru dönmek ve elini üstünden çekmesini söylemek istedi. Fakat kadın incelemesini bitirmemişti ve bakışları onu bırakmadı.

"Duydu," dedi kadın. Dudakları bu sefer hareket etti ve Suzanna üstündeki tutuşun gevşediğini hissetti. Fakat aralarındaki yakınlık bile vücudunu titretmeye yetiyor, kasıklarına ve göğüslerine ufacık dikenler batarmış gibi oluyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın.

"Boş ver gitsin," dedi ayı.

"Bunun kim olduğunu bilmek istiyorum. Ve neden burada bulundu-

ğunu." Kısa süreliğine adama çevrilen bakışlar yeniden Suzanna'ya kondu. Merakın gölgesinde cinayet yatıyordu.

"Burada ihtiyaç duyduğumuz hiçbir şey yok..." diyordu adam.

Kadın ona aldırış etmedi.

"Hadi ama... boş ver gitsin..."

Adamın ses tonunda isterik birini saldırının eşiğinden çeviren bir nitelik vardı ve Suzanna onun müdahalesinden memnundu.

"İnsan içindeyiz..." dedi adam, "... özellikle de burada..."

Uzun, soluksuz bir ânın ardından kadın belli belirsiz kafa sallayarak sözlerdeki mantığı kabullendi. Ansızın Suzanna'ya yönelik tüm ilgisini kaybetmiş gibi gözüktü ve tekrar merdivenlere doğru döndü. Tepede, Suzanna'nın bir zamanlar türlü türlü dehşetin kendisini beklediğine inandığı yerde karanlık pek durgun değildi. Orada kıpırdanan hırpani suretler vardı. O kadar siliktiler ki Suzanna onları gerçekten mi görüyor yoksa sadece varlıklarını mı seziyor, emin olamadı. Zehirli bir duman gibi merdivenden aşağı akıyorlar, açık kapıya yaklaşırken sahip olabilecekleri az miktarda somutluğu da yitiriyorlardı. Onları aşağıda bekleyen kadının yanına geldiklerinde buharları tamamen görünmezdi.

Kadın merdivenlere arkasını döndü ve Suzanna'nın yanından geçip kapıya yürüdü. Yürürken soğuk, kirli bir hava bulutuna da beraberinde götürdü. Aşağıya inen o karaltılar sanki boynuna dolanmış, elbisesinin kıvrımlarına yapışmıştı. Tekrar katılaşıncaya kadar kadın tarafından kimselere gözükmeden aydınlık insan dünyasına taşınıyorlardı.

Adam çoktan kaldırıma çıkmıştı. Fakat refakatçisi ona katılmadan önce tekrar Suzanna'ya doğru döndü. Dudaklarını oynatarak veya oynatmadan hiçbir şey söylemedi. Yine de gözlerindeki ifade yeterli, vaatlerinin tamamı kasvetliydi.

Suzanna başını öteye çevirdi. Kadının topuklarını kaldırımda duydu. Tekrar o tarafa baktığında çift ortada yoktu. Derin bir nefes alıp kapıya gitti. İkindi hızla yaklaşmasına rağmen güneş hâlâ sıcak ve parlaktı.

Sokağın gölgeli tarafında yürümek için kadınla ayının karşıdan karşıya geçmiş olması Suzanna'yı şaşırtmadı.

3

Yirmi dört yıl, uzun bir ömrün üçte biriydi; dünyanın nasıl işlediğine dair bazı fikirler geliştirmeye yeterli bir zamandı. Daha birkaç saat önce-

sine kadar Suzanna da aynen öyle yaptığını iddia etmekten çekinmezdi.

Kavrayışında geniş boşluklar, başının hem içinde hem de dışında yer alan aydınlatılmamış gizemler olduğu kesindi. Fakat bu durum o gizemlere güç vererek üstünde baskı kurmalarına yol açacak herhangi bir duygusallığa veya kendini kandırmaya boyun eğmemesi için Suzanna'yı daha da kararlı kılmaktan öteye geçmemiş, genç kadın bu azmini hem özel hem de profesyonel yaşamına yansıtmıştı. Aşk ilişkilerinde tutkuyu hep gerçekçilikle dengeleyerek insafsızlığa ve burukluğa dönüştüğüne pek çok kez tanık olduğu duygusal müsriflikten sakınmıştı. Dostluklarında da benzer bir denge aramış, ne aşırı bezdirici ne de aşırı mesafeli olmamalarına özen göstermişti. Sanatında da bundan azıyla yetinmemişti. Zaten çömlekler ve çanaklar yapmanın asıl cazibesi pragmatizminde yatar, sanatın uçarılıkları işlevsel bir nesne yaratma ihtiyacı tarafından disipline edilirdi.

Dünyadaki en zarif testiyi görse soracağı soru şu olurdu: *Su akıtabiliyor mu?* Hayatının her kesiminde de bu niteliği arardı.

Fakat şimdi bu tür basit ayrımlara meydan okuyan, tüm dengesini bozan, onu şaşkın ve ürkek bırakan bir sorunla karşı karşıyaydı.

Önce anılar. Sonra canlıdan çok ölü sayılabilecek olmasına rağmen rüyalarını havadan aktarabilen Mimi.

Ve şimdi bakışlarında ölüm bulunan fakat aynı zamanda ona kendini belki de hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar canlı hissettiren bir kadınla karşılaşması.

Suzanna'ya araması bitmeden evi terk ettiren, kendisini her ne gibi dramlar bekliyorsa onların üstüne kapıyı kapattıran şey de o son paradokstu. Diğer bir deyişle içgüdüsel olarak en yakındaki nehre kaçıyordu. Orada, güneş altında bir müddet otururwhile belki soruna biraz anlam verebilirdi.

Mersey Nehri gemilerden yoksundu ama hava o kadar açıktı ki Clwyd tepelerinden geçen bulut gölgelerini seçebiliyordu. Lakin kendi içinde böyle bir netlik yoktu. Tek hissettiği huzur kaçıracak kadar tanıdık gelen bir duygu karmaşasıydı. Sanki o duygular yıllardır içinde bir yerde, onları gözden uzak tutmak için kurduğu pragmatizm paravanının arkasında fırsat kollamıştı. Tıpkı yankılar gibi bir dağ yamacında cevaplamak için doğdukları bağrışı beklemişlerdi.

Suzanna o bağrışı bugün duymuştu. Daha doğrusu altı yaşında bir çocukken öylece durup karanlık korkusuyla tir tir titrediği daracık holde

onunla yüz yüze gelmişti. O iki yüzleşme ayrılmaz surette birbiriyle bağlantılıydı ama Suzanna nasıl sorusuna cevap veremiyordu. Bildiği tek şey yetişkin yaşantısındaki aceleciliğin ve alışkanlıkların hüküm sürmediği kendi içinde bir boşluğun aniden canlandığıydı.

Parmak uçlarının havadaki sisi sezebileceği gibi o boşlukta süzülen tutkuları ancak belli belirsiz sezebiliyordu. Fakat onları, o tutkuları ve dağıttıkları rolleri zamanla daha iyi anlayacaktı; bundan günlerdir hiçbir şeyden olmadığı kadar emindi. Onları anlayacak ve –Tanrı yardımcısı olsun– öz evlatlarıymışçasına sevecekti.

III
Cennet'i Satmak

"Bay Mooney? Bay *Brendan* Mooney?"

"Doğru."

"Calhoun adında bir oğlunuz var mı?"

"Bundan size ne?" diye bilmek istedi Brendan. Sonra diğeri cevap veremeden önce tekrar kendisi konuştu. "Yoksa ona bir şey mi oldu?"

Yabancı başını iki yana salladı ve Brendan'ın elini tutup şevkle salladı.

"Böylesine açık konuşmamı bağışlayın ama siz çok şanslı birisiniz, Bay Mooney."

Brendan işte bunun bir yalan olduğunun farkındaydı.

"Ne istiyorsunuz?" dedi. "Bir şey mi satıyorsunuz?" Elini diğer adamın avucundan çekip kurtardı. "Her neyse istemiyorum."

"Satmak mı?" dedi Shadwell. "Haşa. *Veriyorum*, Bay Mooney. Oğlunuz akıllı bir delikanlı. İsminizi yazdırdı ve o da nesi! Bilgisayar tarafından seçilerek–"

"Size istemiyorum, dedim," diye lafa girdi Brendan ve kapıyı kapatmaya çalıştı. Fakat adam bir ayağını çoktan içeri sokmuştu.

"Lütfen–" Brendan iç geçirdi, "–beni rahat bırakır mısınız? Ödüllerinizi istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum."

"Eh, gerçekten eşine çok az rastlanır biriymişsiniz," diyen Satıcı kapıyı iterek tekrar açtı. "Hatta belki de eşsiz. Tüm dünyada istediğiniz tek bir şey bile yok demek? İşte bu hayret verici."

Evin arka tarafında Puccini'nin En İyileri çalıyor, müzik sesi oraya kadar geliyordu. Kaset Eileen'e yıllar evvel verilmişti. Kadın onu neredeyse hiç dinlememişti ama ölümünün ardından ömrü boyunca bir opera salonuna adım atmamış olan ve bundan gurur duyan Brendan *Madam Butterfly* operasındaki *Aşk Düeti*'nin müptelası hâline gelmişti. Onu yüz

kere bile dinlese her seferinde gözyaşları sel olup akardı. Şimdi tek isteği müzik sona ermeden onun başına geri dönmekti. Fakat Satıcı ısrarından vazgeçmedi.

"Brendan," dedi. "Sana Brendan diyebilir miyim?"

"Bana hiçbir şey deme."

Satıcı ceketinin önünü açtı.

"Cidden, Brendan, seninle benim konuşacak bir sürü şeyimiz var. Ödülün gibi."

Ceketin astarı ışıldayarak Brendan'ın dikkatini çekti. Hayatında buna benzer bir kumaş hiç görmemişti.

"İstediğin hiçbir şey olmadığından emin misin?" dedi Satıcı. "Kesinlikle emin misin?"

Aşk Düeti yeni bir platoya ulaşmıştı. Butterfly ile Pinkerton birbirlerini yepyeni ıstırap itiraflarına teşvik ediyorlardı. Brendan müziği duymasına rağmen dikkati gitgide daha çok cekette toplanıyordu. Ve *evet*, orada istediği bir şey vardı.

Adamın gözlerini seyreden Shadwell orada arzu ateşinin yandığını gördü. Zaten yanmadığı hiç olmazdı.

"Bir şey görüyorsun, Bay Mooney."

"Evet," diye usulca itiraf etti Brendan. Gerçekten görüyordu ve gördüğü şey karşısında duyduğu sevinç kalbini pır pır ettiriyordu.

Eileen bir keresinde (ikisi de gençken ve fanilik birbirlerine olan bağlılıklarını ifade etmenin bir diğer yolundan fazlası değilken) ona demişti ki: "Eğer önce ben ölürsem, Brendan, sana Cennet'in nasıl bir yer olduğunu anlatmanın bir yolunu bulacağım. Yemin ederim ki bulacağım." Brendan onu öpücüklerle susturmuş ve o ölürse kendisinin de kırık bir kalpten öleceğini söylemişti.

Fakat ölmemişti, değil mi? Üç uzun, boş ay boyunca yaşamıştı ve karısının boş yemini o zaman zarfında birden fazla kez aklına gelmişti. Ve şimdi, tam da umutsuzluğun kendisini tamamen mahvedeceğini hissettiği bir sırada kapı eşiğinde bu ilahi ulak belirmişti. Bir satıcı şeklinde karşısına çıkması tuhaf bir seçim olabilirdi ama meleklerin hiç kuşkusuz kendilerince sebepleri vardı.

"Gördüğünü istiyor musun, Brendan?" diye sordu ziyaretçi.

"Kimsin sen?" diye huşu içinde fısıldadı Brendan.

"Adım Shadwell."

"Peki bunu bana mı getirdin?"

"Elbette. Ama hediyemi kabul edersen, Brendan, hizmetime karşılık ufak bir bedel olacağını anlamalısın."

Brendan ceketin barındırdığı ödülden gözlerini ayırmadı. "Sen nasıl istersen," karşılığını verdi.

"Mesela senden yardım isteyebiliriz. O zaman isteğimizi yerine getirmekle mükellef olursun."

"Meleklerin yardıma ihtiyacı olur mu ki?"

"Arada bir."

"Öyleyse elbette," dedi Brendan. "Şeref duyarım."

"Güzel." Satıcı gülümsedi. "O zaman lütfen," ceketini biraz daha açtı, "keyfine bak."

Brendan karısından gelecek mektubun kokusunu ve uyandıracağı hissi onu ellerine almadan çok önce biliyordu. Hayal kırıklığına da uğramadı. Mektup tıpkı beklediği gibi sıcacıktı ve çevresine bir çiçek kokusu yaymaktaydı. Eileen onu hiç şüphesiz bir bahçede, Cennet bahçesinde yazmıştı.

"Eee, Bay Mooney. Anlaştık, değil mi?"

Aşk Düeti sona ermişti; Brendan'ın arkasındaki ev sessizdi. Hâlâ tüm bunların bir rüya olduğundan ve eli boş uyanacağından korkarak mektubu bağrına bastı.

"Nasıl istersen," derken bu nimetin geri alınmaması için çaresizdi.

"Güzellik ve nur," diye güleç bir karşılık geldi. "Akıllı bir adamın tek isteği budur, değil mi? Güzellik ve nur."

Brendan onu yarım yamalak dinliyor, parmaklarını mektubun üstünde ileri geri gezdiriyordu. Zarfın ön tarafında Eileen'in özenli el yazısıyla ismi yazıyordu.

"Madem öyle, Bay Mooney," dedi melek, "bana Cal'dan bahset."

"Cal mı?"

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Şu an bir düğünde."

"Bir düğün demek. Ah. Bana bir adres verebilir misin?"

"Evet. Elbette."

"Cal için de küçük bir ödülümüz var. Şanslı delikanlı."

IV
Nikâh

Geraldine, ablasının düğününde kimin kim olduğunu bilsin diye Cal'e kendi aile ağacı hakkında saatlerce bilgi vermişti. Yine de Cal'in işi zordu. Kellaway sülalesi fevkalade doğurgandı ve Cal isimleri hatırlamakta zorlanırdı. O yüzden bu ılık cumartesi akşamında resepsiyon salonunu dolduran yüz otuz davetliden çoğunu tanımaması şaşırtıcı değildi. Bunu pek dert ettiği de söylenemezdi. Kim olduklarını bilmese dahi bu kadar büyük bir kalabalığın arasında kendini güvende hissetmekteydi. Ayrıca akşamüstü dörtten beri oluk oluk akan içki, kaygılarını daha da hafifletmişti. Hatta Geraldine tarafından bir sürü meraklı teyzenin ve amcanın karşısına çıkarılmaya bile itiraz etmedi. Tanıştırıldığı kişilerden her biri ona Geraldine'le ne zaman evleneceğini sorduğunda bozuntuya vermeden gülümsedi, gönül aldı, aklı başında gözükmek için elinden geleni yaptı.

Aslında böyle çakırkeyif bir atmosferde biraz delilik göze batmazdı, o ayrı. Kızının karnı şiştikçe Norman Kellaway'in düğün gününe yönelik hırsı da o ölçüde artmıştı. Düğün töreni şaşaalı fakat mecburen ağırbaşlı bir havada geçmişti. Resepsiyon ise taşkınlığın ölçülülük karşısında bir zaferiydi. Salon kurdelelerle ve kâğıt fenerlerle zeminden tavana kadar süslenmişti; duvarlara ve salonun arkasındaki ağaçlara rengârenk ışık şeritleri dolanmıştı. Bar küçük bir orduyu sarhoş etmeye yetecek kadar birayla, alkollü içkiyle ve likörle donatılmıştı; sınırsız yiyecek stoku bir düzine yılgın garson tarafından masalarında oturup tıkınmaktan hoşnut davetlilere dağıtılmaktaydı.

Tüm kapı ve pencerelerin açık olmasına rağmen salon kısa zamanda cehennem gibi ısındı. Sıcağın bir sebebi de çekincelerini rafa kaldırıp folk, batı ve rock & roll müziğin sağır edici bir karışımına oynayan davetlilerdi. O müzik türlerinden özellikle sonuncusu yaşlıca konuklardan

bazılarını gülünç duruma düşürüyor, bu kişilere her taraftan şiddetli bir alkış yağıyordu.

Kalabalığın kenarında, salonun arkasına açılan kapının yanında damadın küçük erkek kardeşi, bir dönem Teresa'ya kur yapmış iki delikanlı ve de sırf üzerinde taşıdığı sigaralar sebebiyle varlığına müsamaha gösterilen dördüncü bir genç boş bira tenekelerinin arasında dikilerek mevcut kızları gözlerine kestiriyorlardı. Seçenek sayısı azdı; yatağa atılabilir yaştaki birkaç kız ya yalnız değildi ya da herhangi bir yaklaşımın zavallılık sayılacağı kadar çirkin olduklarına hükmedilmişti.

Sadece Elroy, yani Teresa'nın sondan bir önceki sevgilisi bu gece bir başarıda hak iddia edebileceğe benziyordu. Törenden beri adını henüz bilmediği ama bardayken iki defa denk geldiği –ki bu dikkate değer bir istatistikti– bir nedimeden gözünü ayırmıyordu. Genç adam şimdi kapıya yaslanmış, şehvetinin muhatabını dumanlı odanın karşısından seyrediyordu.

Salondaki ışıklar kısılmıştı ve dansın havası tepinmelerden yavaş, öpüşüp koklaşmalı sarılmalara dönmüştü.

Elroy teşebbüste bulunmak için uygun ânın geldiğine hükmetti. Kadını dans pistine davet edecek ve bir-iki şarkının ardından onu biraz temiz hava almak için dışarı çıkaracaktı. Bazı çiftler düğünlerin kutlamak maksadıyla icat edildiği eylemi gerçekleştirmek üzere daha şimdiden çalıların mahremiyetine çekilmişti. Süslü püslü yeminlerin ve çiçeklerin altında insanlar düzüşmek uğruna buradaydılar ve delikanlının bundan mahrum kalmak gibi bir niyeti yoktu.

Cal'i daha evvelden kızla muhabbet ederken görmüştü; ondan kendisini kıza tanıtmasını istemenin en basit yol olacağını düşünüyordu. Dansçı kalabalığını yararak Cal'in bulunduğu yere gitti.

"Naber, ahbap?"

Cal arkadaşına mahmur gözlerle baktı. Karşısındaki yüz alkolün etkisiyle kızarmıştı.

"İyidir."

"Ben törenden pek hoşlanmadım," dedi Elroy. "Galiba kiliselere alerjim var. Bana bir iyilik yapıver, olur mu?"

"Neymiş?"

"Çok fena tutuldum."

"Kime?"

"Nedimelerden birine. Barın oradaydı. Uzun sarı saçlı."

"Loretta'yı mı diyorsun?" diye sordu Cal. "Geraldine'in kuzenlerinden biridir."

Garipti ama Cal'in sarhoşluğu arttıkça Kellaway ailesine dair derslerini daha iyi hatırlıyordu.

"Fıstık gibi kız. Üstelik bütün gece beni kesti durdu."

"Öyle mi?"

"Acaba diyorum... bizi tanıştırır mısın?"

Cal arkadaşının yakarır gözlerine baktı. "Sanırım geç kaldın," dedi.

"Niyeymiş?"

"Az önce dışarı çıktı."

Elroy asabiyetini dile getiremeden Cal omzunda bir el hissedip döndü. Onu tutan kişi gelinin babası Norman'dı.

"Biraz konuşabilir miyiz, evlat?" dedi adam, Elroy'a göz atarak.

"Sonra görüşürüz," diyen Elroy kendisinin de alıkoyulacağı ihtimaline karşı oradan hızla uzaklaştı.

"Keyfin yerinde mi?"

"Evet, Bay Kellaway."

"Bırak şu Bay Kellaway zırvasını. Bana Norm de."

Adam üstünde taşıdığı şişeden Cal'in bira bardağına cömert bir ölçek koydu, sonra da purosunu tüttürdü.

"Söyle bakalım," dedi, "diğer küçük kızımı da evlendirmeme daha ne kadar var? Sıkıştırıyorum sanma, evlat. Öyle bir niyetim yok. Ama hamile bir gelin yeter de artar bile."

Cal şairden bir sufle duymayı umarak bardağının dibindeki viskiyi tek dikişte içti. Umudu boşa çıktı.

"Sana iyi bir iş ayarlayacağım," diye devam etti Cal'in suskunluğundan yılmayan Norm. "Yavrumun biraz rahat yaşamasını istiyorum. Sen iyi bir delikanlısın, Cal. Annesi seni çok seviyor ve karımın muhakeme yeteneğine hep güvenmişimdir. O yüzden dediklerimi biraz düşün..."

Adam şişeyi puro tutan sağ eline aktardı ve boşalan elini ceketine soktu.

Hareketi ne kadar masum olsa da Cal'in anılarını devşirerek içini ürpertti. Bir anlığına tekrar Rue Sokağı'nda Shadwell'in ceketinin büyülü mağarasına bakıyordu. Fakat Kellaway'in verecek daha basit hediyeleri vardı.

"Yak bir puro," diyen adam düğün sahibi olarak vazifesinin başına döndü.

2

Elroy bardan bir kutu bira daha aldı, sonra da Loretta'yı bulmak için bahçeye yollandı. Dışarının havası çok daha serindi ve genç adam kapıdan çıkar çıkmaz bir cüzamlının donundaki bir pire kadar midesi bulandı. Birayı fırlatıp attı ve kimseye görünmeden kusabileceği bahçenin gerisine yöneldi.

Renkli ışıklar salonun birkaç metre uzağında kabloların son bulmasıyla bitiyordu. Elroy onların ötesindeki davetkâr karanlığa daldı. Kusmaya alışkındı; karnının o veya bu aşırılığa isyan etmediği bir hafta kötü geçmiş demekti. Midesinin içeriğini bir ormangülü çalısına etkin bir şekilde tahliye etmesinin ardından aklı yine güzeller güzeli Loretta'ya gitti.

Durduğu yerin biraz ilerisinde yaprak gölgeleri veya onlar tarafından gizlenen bir şey hareket etti. Elroy gördüğünü yorumlamaya çalışarak daha yakından baktı fakat anlam vermesine yetecek kadar ışık yoktu. Yine de kulağına bir iç çekiş çalındı: Bir kadının iç çekişi.

Ağacın kuytusunda karanlığın gizlemek için yaratıldığı işi yapan bir çiftin olduğuna karar verdi. Belki Loretta da eteğini kaldırmış ve külotunu indirmiş vaziyette oradaydı. Öyle bir şey Elroy'un kalbini kırardı ama illaki görmesi lazımdı.

Sessizce bir-iki adım yaklaştı.

İkinci adımında yüzüne bir şey süründü. Bir panik çığlığı atmamak için kendini zor tuttu ve elini yukarı kaldırdığında başının çevresindeki boşlukta bazı madde tutamları buldu. Nedense aklına balgam geldi; soğuk, ıslak balgam topakları. Fakat bunlar daha büyük bir şeyin parçasıymışçasına tenine baskı yapıyordu.

Bir kalp atışı sonra artık bacaklarına ve gövdesine yapışan maddenin onu havaya kaldırmasıyla bu izlenim doğru çıktı. Elroy çığlık atardı atmasına fakat pis şey daha şimdiden dudaklarını birbirine yapıştırmıştı. Ve sonra tüm bunlar yeterince abes değilmiş gibi göbeğinin altında bir ürperti hissetti. Pantolonu yırtılarak açılıyordu. Genç adam tüm gücüyle karşı koydu ama direnişi boşunaydı. Karnına ve kalçalarına bastıran bir ağırlık vardı. Erkeklik organının ete benzer ama ceset kadar soğuk bir kanalın içine çekildiğini hissetti.

Gözleri panik gözyaşlarıyla dolsa da üstündeki şeyin insan biçimin-

de olduğunu seçebiliyordu. Bir surat değilse bile hoşlandığı türden iri göğüsler görüyordu ve bu her ne kadar şehvetinin Loretta'yı hayal ettiği sahneden çok uzak olsa da kısa penisi onu kapsayan bedenin soğuk muamelesine tepki veriyordu.

O dolgun göğüsleri daha iyi görme arzusuyla başını hafifçe kaldırdı fakat öyle yaparken ilkinin arkasında bulunan başka bir suret gözüne takıldı. İkincisi o an üstünde oturan olgun, ihtişamlı kadının antiteziydi: Kukusunun, ağzının ve göbek çukurunun olması gereken yerlerde diğer taraftaki yıldızların görülebileceği kadar geniş delikler bulunan murdar, sefil bir şey.

Elroy yeniden karşı koydu ama çırpınışları metresinin ritmini azıcık bile yavaşlatmadı. Kapıldığı paniğe rağmen hayalarında o tanıdık karıncalanmayı hissetti.

Kafasında yarım düzine resim iç içe geçerek canavarımsı bir güzellik hâlini aldı. Kız kardeşinin memeleri arasında rengârenk ışıklardan teşkil bir kolyenin sarktığı hırpani kadın eteklerini kaldırmıştı ve bacaklarının arasındaki yarık, diliyle fiskeler atan Loretta'nın ağzıydı. Elroy bu pornografiye dayanamadı; çükü tüm yükünü fışkırttı. Genç adam ağzını kapatan maddeye karşı uludu. Zevk kısa, onu izleyen acıysa dayanılmazdı.

"Senin derdin ne?" dedi biri karanlığın içinden. Elroy yardım çığlığının duyulduğunu ancak birkaç saniyede anladı. Gözlerini açtı. Karşısında ağaç siluetleri yükseliyordu ama hepsi buydu.

Pantolonu ayak bileklerine inmiş vaziyette balçığın içinde yattığını umursamadan tekrar bağırmaya başladı. Hâlâ canlılar âleminde olduğunu bilmesi gerekiyordu, işte o kadar.

3

Cal bir sorun yaşadığını ilk kez Norman'ın malt viskisinden artakalanı içmek için başına diktiği bardağının dibinden gördü. Kellawaylerin fabrikasında çalışan ve o gece fedai olarak görev yapan iki matbaacı kapının orada biçimli bir takım elbise giymiş bir adamla dostane bir sohbet etmekteydi. Adam gülerek salona baktı. Shadwell'di.

Ceketin önü kapalı ve ilikliydi. Anlaşılan doğaüstü ayartmalara gerek yoktu; Satıcı giriş hakkını yalnızca cazibesiyle kazanıyordu. Cal'in gözleri

önünde çocukluktan beri onunla can dostuymuşçasına adamlardan birinin omzunu sıvazladı ve içeri adım attı.

Cal hareketsiz kalıp kalabalığın kendisini gizleyeceğini mi umması, yoksa kaçma girişiminde bulunarak düşmanın dikkatini çekme riskine mi girmesi gerektiğini bilemedi. Zaten bu konuda herhangi bir seçme şansı da olmadı. Bir el onunkinin üstüne kapandı ve Geraldine'in tanıştırdığı teyzelerden biri yanında belirdi.

"Söyle bakalım," dedi kadın durduk yerde, "hiç Amerika'ya gittin mi?"

"Hayır," diyen Cal gözünü kadının pudralı yüzünden ayırıp Satıcı'ya doğru çevirdi. Shadwell sağına soluna tebessümler bahşederek kusursuz bir özgüvenle salona giriyor, görünümü her yandan beğeni dolu bakışları üstüne çekiyordu. Biri sıksın diye elini uzattı, bir başkası ona ne içmek istediğini sordu. Satıcı her kulağa güleç bir söz söyleyerek kalabalığı kolayca parmağında oynattı. Bir yandan da etrafa bakınarak avını aradı.

Aralarındaki mesafe kısaldıkça Cal görülmekten uzun süre daha kaçınamayacağını anladı. Elini teyzeninkinden kurtarıp kalabalığın en yoğun bölümüne yollandı. O sırada salonun karşı ucundaki bir curcuna dikkatini çekti ve oraya baktığında Elroy'a benzeyen birinin bahçeden içeri taşındığını gördü. Adamın pislik içindeki giysileri darmadağın, çenesi sarkıktı. Yine de hiç kimse durumundan fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu; her toplanmanın kendine ait profesyonel sarhoşları olurdu. Kahkahalar ve bazı kınayıcı bakışlar yok değildi ama cümbüşe kaldığı yerden devam edilmesi uzun sürmedi.

Cal arkasına göz attı. Shadwell neredeydi? Hâlâ kapının yakınında bir yerde seçilmeye hevesli bir siyasetçi gibi tokalaşmakla mı meşguldü? Hayır, oradan ayrılmıştı. Cal salonu tedirgin gözlerle taradı. Gürültü ve dans yavaşlamamıştı ama artık terli suratlar mutluluğa birazcık daha aç gözüküyordu; dansçılar sırf dünyayı bir süre daha uzak tutmak için dans ediyorlardı. Curcunada bir ümitsizlik mevcuttu ve Shadwell gerek bayat cana yakınlığıyla, gerekse takındığı dürüst adam havalarıyla ondan istifade etmeyi iyi biliyordu.

Cal'in içinden bir masaya çıkıp cümbüşçülere tepinmekten vazgeçmelerini, cümbüşlerinin ne kadar ahmakça göründüğüne ve aralarına davet ettikleri köpekbalığının ne kadar tehlikeli olduğuna bakmalarını söylemek geliyordu.

Fakat sesi kısılana dek bağırsa bile ne yaparlardı? Ağızlarını kapatarak kıs kıs gülerler ve damarlarında bir delinin kanını taşıdığını birbirlerine hatırlatırlar mıydı?

Cal'in burada müttefik bulacağı yoktu. Burası Shadwell'in çöplüğüydü. Yapabileceği en güvenli şey göze batmamak ve kapıya kadar giden bir güzergâh bulmaktı. Sonra da elinden geldiği kadar *süratle,* elinden geldiği kadar *uzağa* gitmek.

Derhal planını yürürlüğe koydu. Işık eksikliğinden dolayı Tanrı'ya şükretti ve çok renkli ceket giyen adama karşı gözlerini açık tutarak dansçıların arasına sızdı.

Arkasından bir bağrış yükseldi. Etrafına bakınan Cal kıpır kıpır kalabalığın arasında sara nöbeti geçirircesine çırpınan ve avazı çıktığı kadar bağıran Elroy'u gördü. Birileri doktor çağırıyordu.

Cal tekrar kapıya doğru döndüğünde köpekbalığını aniden yanında buldu.

"*Calhoun,*" dedi Shadwell, yumuşak ve alçak bir sesle. "Baban seni burada bulabileceğimi söyledi."

Cal adamın sözlerine karşılık vermeyip onu duymazdan geldi. Herhalde satıcı böyle bir kalabalığın arasındayken bir şiddet eyleminde bulunmaya cesaret edemezdi ve bakışlarını astardan uzak tuttuğu sürece adamın ceketinin Cal'e zararı dokunmazdı.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Shadwell, Cal oradan uzaklaşırken. "Seninle iki çift laf etmek istiyorum."

Cal yürümeyi sürdürdü.

"Birbirimize yardımımız dokunabilir..."

Biri Cal'in ismini seslenip ona Elroy'un ne gibi bir derdi olduğunu bilip bilmediğini sordu. Cal başını iki yana salladı ve kalabalığı ite kaka kapıya doğru ilerledi. Planı basitti: Fedailere Geraldine'in babasını bulmalarını söylemek ve Shadwell'i dışarı attırmak.

"... bana halının yerini söylersen," diyordu Satıcı, "kız kardeşlerin sana asla el sürmemelerini sağlarım." Tavrı yatıştırıcıydı. "Seninle bir alıp veremediğim yok," dedi. "Sadece biraz bilgi istiyorum."

"Sana söyledim," dedi Cal, daha sözünü bile bitirmeden herhangi bir yakarışın boşa çıkacağını bilerek. "Halının nereye gittiğini bilmiyorum."

Artık holün bir düzine metre uzağındaydılar ve attıkları her adımda Shadwell'in nezaketi daha da bozuluyordu.

"Seni emip kuruturlar," diye uyardı adam. "Onun o kız kardeşleri. Ve seni bir kez ellerine geçirdiler mi onları durduramam. Onlar ölüdür ve ölüler disiplinden anlamazlar."

"Ölü mü?"

"Hem de nasıl. Üçü hâlâ ana rahmindeyken onları bizzat öldürdü. Kardeşlerini kendi göbek bağlarıyla boğdu."

Doğru olsun veya olmasın bunun hayali bile tiksindiriciydi. Daha da tiksindirici olan, kız kardeşlerin dokunuşunun düşüncesiydi. Cal ikisini de aklından çıkarmayı deneyerek yanında Shadwell'le beraber yürümeye devam etti. Artık tüm pazarlık yalanları sona ermiş, geriye yalnızca tehditler kalmıştı.

"İtiraf etmezsen öldün demektir, Mooney. Sana yardım etmek için parmağımı bile oynatacak–"

Cal artık fedailere sesini duyurabilecek mesafedeydi.

Onlara seslendi. Adamlar içmeyi bırakıp ona baktılar.

"Sorun ne?"

"Bu adam–" diye başladı Cal, Shadwell'e doğru dönerek.

Fakat Satıcı gitmişti. Saniyeler içinde Cal'in yanından ayrılmış ve girişi kadar hünerli bir çıkışla kalabalığın arasına karışmıştı.

"Sorun mu var?" diye bilmek istedi iki adamdan daha iri olanı.

Tekrar adama bakan Cal ne diyeceğini bilemedi. Sonunda açıklamaya çalışmanın bir faydası olmayacağına karar verdi.

"Hayır," dedi, "yok bir şey. Biraz hava almam lazım, hepsi bu."

"İçkiyi fazla mı kaçırdın?" dedi diğer adam ve kenara çekilerek Cal'in sokağa çıkmasına izin verdi.

Salonun boğuculuğundan sonra dışarısı epey serindi ama Cal'in buna itirazı yoktu. Derin derin soluyarak zihnini açmaya çalıştı. Sonra tanıdık bir ses duydu.

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

Konuşan Geraldine'di. Omuzlarına bir pardösü atmış olan genç kadın kapının biraz ilerisinde bekliyordu.

"Ben iyiyim," dedi Cal. "Baban nerede?"

"Bilmiyorum. Onu neden bulmak istiyorsun?"

"İçeride bulunmaması gereken biri var," cevabını veren Cal sevgilisinin durduğu yere doğru yürüdü. O sarhoş hâliyle Geraldine daha önce hiç olmadığı kadar alımlı gözüküyor, gözleri koyu pırlantalar gibi ışıldıyordu.

"Neden biraz yürümüyoruz?" dedi kadın.

"Önce babanla konuşmalıyım," diye üsteledi Cal fakat sevgilisi daha şimdiden hafifçe gülerek ona sırt çeviriyordu. Genç adamın bir itiraz dillendirmesine fırsat bırakmadan az ilerideki köşeyi dönmüştü bile. Cal onu takip etti. Etrafta çalışmayan çok sayıda sokak lambası vardı ve izlediği siluet silikti. Fakat genç kadın hâlâ gülmekteydi ve Cal onu takip etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye bilmek istedi.

Geraldine yeniden gülüp geçti.

Başlarının üzerinde bulutlar hızla hareket ediyor, ateşleri aşağısını fazla aydınlatamayacak kadar sönük yıldızlar aralarında parıldıyordu. Cal'in gözü bir an için onlara gitti. Tekrar Geraldine'e baktığında genç kadın iç geçirmeyle kelime arası bir ses çıkararak ona doğru dönmekteydi.

Kadını kucaklayan gölgeler yoğundu fakat Cal'in gözleri önünde açılıverdiler ve ortaya çıkardıkları şey genç adamın karnına takla attırdı. Geraldine'in çehresi her nasılsa yerinden çıkmıştı ve yüz hatları ısıtılmış balmumu gibi akmaktaydı. Yanıltmacanın ortadan kalkmasıyla birlikte Cal alttaki kadını gördü. Görmesiyle onu tanıması da bir oldu: Kaşsız surat, neşesiz ağız. Bu Immacolata'dan başka kim olabilirdi?

Hemen koşup kaçası geldi ama şakağında bir silahın soğuk namlusunu hissetti ve Satıcı'nın sesini işitti.

"Ses çıkarırsan canın yanar."

Cal dilini tuttu.

Shadwell bir sonraki kavşağa park etmiş siyah Mercedes'ten tarafı işaret etti.

"Kıpırda," dedi.

Başka hiçbir seçeneği olmayan Cal yürürken bile bu sahnenin biri ikiden ayırabildiği yaştan beri kaldırımlarındaki çatlakları saydığı bir sokakta meydana gelmesine inanamıyordu.

Arabanın kalın bir cam paravanla ön taraftan ayrılmış arka tarafına sokuldu. Kapı kilitlendi. Cal çaresizdi. Yapabileceği tek şey Satıcı'nın sürücü, kadınınsa yolcu koltuğuna oturmasını seyretmekti.

Partideki eksikliğinin anlaşılma ihtimalinin düşük olduğunun farkındaydı. Birilerinin onu aramaya çıkma ihtimali daha bile azdı. Eğlenceden sıkılıp evine yollandığı farz edilecekti. Düşmanın eline düşmüştü ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar acizdi.

Acaba Kaçık Mooney olsa ne yapardı?

Bu soru Cal'in kafasını sadece bir an kurcaladı. Hemen sonra cevap

çıkageldi. Norman'ın verdiği kutlama purosunu çıkarıp deri koltukta arkasına yaslandı ve puroyu yaktı.

Güzel, dedi şair. Hâlâ fırsatın varken alabileceğin kadar zevk al. Tabii o zevki almanı sağlayacak nefesi de unutma.

V
Cerahat Ana'nın Kollarında

Cal korku ve puro dumanı pusunda fazla geçmeden izledikleri güzergâhı takip edemez oldu. Nihayet durduklarında konumlarına dair elindeki tek ipucu havada nehrin –daha doğrusu cezir zamanında açığa çıkan simsiyah çamur yığınlarının– keskin kokusunun olmasıydı. Çocukluğunda o balçık düzlükleri Cal'i dehşete düşürürdü. Yaşı ancak çift haneli rakamlara ulaştıktan sonra kendisiyle tırabzan arasına bir yetişkin sokmaksızın Otterspool Mesiresi'nde yürüyebilir olmuştu.

Satıcı ona arabadan inmesini buyurdu. Cal itaatkârca dışarı çıktı; suratına bir silah doğrultulurken itaatkâr olmamak zordu. Shadwell derhal puroyu Cal'in ağzından kapıp topuğu altında ezdi, sonra onu bir bahçe kapısından duvarlarla çevrili bir tesise soktu. Cal nereye getirildiğini ancak o zaman, ev atığı kanyonlarını görünce anladı: Kentsel Çöp Döküm Sahası. Önceki yıllarda şehir çöplüklerinin üstüne dönümlerce park alanı inşa edilmişti ama zamanla çöpleri bahçelere dönüştürecek para tükenmiş, geriye sadece çöpler kalmıştı. Çürüyen bitkisel maddelerin tatlı-ekşi kokusu nehrinkinden bile ağırdı.

"Dur," dedi Shadwell, diğerlerinden farklı gözükmeyen bir yere vardıklarında.

Cal sesin geldiği yöne baktı. Çok az görebilmesine rağmen Shadwell tabancasını cebine sokmuş gibi göründü ona. Fırsattan yararlanan Cal herhangi bir yön seçmeden sadece kaçış amacıyla koşmaya başladı. Daha dört adım gitmişti ki bacaklarına bir şey dolandı ve sertçe yere kapaklanıp soluğu kesildi. Ayağa kalkma imkânı bulamadan önce de ancak hortlak kardeşin çocukları olabilecek karmakarışık bir uzuv ve hırıltı kitlesi her yönden hücum etti. Cal karanlıktan hoşnuttu; en azından yaratıkların

çirkinliklerini göremiyordu. Fakat uzuvlarını üstünde hissetti ve boynuna doğru kapanan dişlerin takırtısını duydu.

Buna rağmen yaratıkların onu yiyip yutmaya niyetleri yoktu. Cal'in ne gördüğü ne de duyduğu bir talimatla şiddetleri esaretle sınırlandı. Sımsıkı tutulan Cal'in bedeni öyle bir zapt edildi ki eklemleri çıtırdadı ve aynı anda birkaç metre önünde korkunç bir görüntü ortaya çıktı.

Karşısındaki şeyin Immacolata'nın kız kardeşlerinden biri olduğundan emindi. O şey ilikleri alev almışçasına varlığı titreşen ve dumanlar salan çıplak bir kadındı. Bununla birlikte iliklere sahip olamazdı zira hiç kemiği yoktu. Bedeni kanlı doku demetleriyle örülü gri bir gaz sütunuydu ve bu akışın içinde tamamlanmış anatomi parçacıkları yüzüyordu: Sızdıran bir meme, aylar önce doğum yapması gerekirmişçesine şiş bir karın, gözlerin dikili yarıklardan ibaret olduğu lekeli bir yüz. Bu hiç şüphesiz kadının çekingen yaklaşımına ve yürürken bedeninden çıkıntı yapan dumansı uzuvların önündeki toprağı sınamasına açıklama getiriyordu: Hayalet kördü.

Cal bu melun anânın saçtığı ışıkta çocukları daha net görebildi. Aralarında hiçbir anatomi bozukluğu es geçilmemişti. Bazı gövdeler tersyüz edilerek bağırsaklar ve mideler gözler önüne serilmişti. Tek işlevi sızdırmak ve tıslamakmış gibi gözüken organlar yaratıklardan birinin karın astarına birer meme gibi dizilmiş, bir diğerininse horozibiğini andıracak şekilde kafasının üstüne yapışmıştı. Fakat murdarlıklarına rağmen hepsi de başını Cerahat Ana'ya çevirmişti ve varlığının tek bir ânını bile kaçırmak istememecesine gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı. O, onların anası, onlar da onun sevgi dolu çocuklarıydı.

Kadın ansızın haykırmaya başladı. Cal dönüp tekrar ona baktı. Cerahat Ana bacaklarını ayırarak çömelme pozisyonuna geçmiş, ıstırabını seslendirmek için başını geriye atmıştı.

Artık arkasında ilki kadar çıplak ikinci bir hayalet vardı. Hatta belki bu daha bile çıplaktı zira üstünde yok denecek kadar az et vardı. Tiksindirecek kadar cılız olup memeleri boş keseler gibiydi. Suratı bir diş kırığı ve saç karmaşası şeklinde kendi içine çökmüştü. Haykırışı artık sinirleri harap edici bir seviyeye yükselmiş olan çömelmiş kardeşini sıkıca tutuyordu. Şiş karın patlamaya yaklaşırken ananın bacakları arasından dumanlar çıkaran bir madde döküldü. Bu sahneyi bir sevinç korosuyla karşılayan çocuklar âdeta büyülenmişlerdi. Aynı şey dehşetengiz bir açıdan Cal için de geçerliydi.

Cerahat Ana doğum yapıyordu.

Haykırış bir dizi daha alçak ve ritmik bağrışa dönüşürken çocuk nihayet canlıların dünyasındaki yolculuğuna başladı. Miyavlayarak anasının bacakları arasından koskoca bir kaka gibi düşerken doğmaktan çok sıçıldığı söylenebilirdi. O yere çarpar çarpmaz işe koyulan pörsük ebe seyircilerle ananın arasına girip çocuğun bedenine yapışmış fazlalık maddeyi tutam tutam söküp attı. Doğumu bitmesiyle birlikte etindeki alevler hızla sönmekte olan ana ayağa kalktı ve çocuğunu kız kardeşinin bakımına bıraktı.

Shadwell tekrar çıkageldi. Yanında durup Cal'e tepeden baktı.

"Bunların ne biçim dehşetler olduğunu görüyor musun?" dedi fısıltıdan ibaret bir sesle. "Seni uyardım. Halının nerede olduğunu söylersen çocuğun sana dokunmamasını sağlarım."

"Bilmiyorum. Yemin ederim ki bilmiyorum."

Ebe geriye çekilmişti. Shadwell de yüzünde sahte bir acımayla aynını yaptı.

Cal'in birkaç metre uzağındaki toprakta çocuk daha şimdiden ayağa kalkıyordu. Bir şempanze boyutlarındaydı ve kardeşleriyle travmatik derecede yaralı bir şeyin görünümünü paylaşıyordu. İç organlarından bazıları cildinden dışarı taştığı için üst gövdesi bazı yerlerde çökük dururken diğerlerinden saçma sapan mide uzantıları çıkıntı yapıyordu. Karnından çift sıra cüce uzuv sarkıyor, bacakları arasındansa bir tütsü gibi dumanlar çıkaran ama içeride kaynayan sıvıyı dışarı boşaltacak bir organdan yoksun büyükçe bir testis torbası asılı duruyordu.

Çocuk daha ilk nefesten itibaren vazifesini biliyordu: Dehşete düşürmek.

Suratı hâlâ döleşiyle kaplı olmasına rağmen yapışkan gözleriyle Cal'i buldu ve ayak sürüyerek ona doğru yürümeye başladı.

"İsa aşkına..."

Cal hemen Satıcı'ya bakındı ama adam ortadan kaybolmuştu.

"Sana söyledim!" diye karanlığa bağırdı. "Kahrolası halı nerede bilmiyorum!"

Shadwell karşılık vermedi. Cal tekrar bağırdı. Cerahat Ana'nın piçi yanına varmak üzereydi.

"Tanrım, Shadwell, beni dinle!"

Yetim ilk o zaman konuştu.

"*Cal...*" dedi.

Cal kısa süreliğine bağlarına direnmeyi bıraktı ve hayretler içinde yaratığa baktı.

Çocuk tekrar konuştu. Ağzından aynı hece çıktı.

"Cal..."

Cal'in ismini telaffuz ederken bile parmakları, başına sarılı döleşi atıklarını çekiştiriyordu. Açığa çıkan çehre bütün bir kafatasından yoksundu ama babasına, yani Elroy'a çektiği hemen anlaşılıyordu. Böyle bir çirkinliğin ortasında tanıdık hatlar görmek bardağı taşırdı. Elroy'un çocuğu ona dokunmak için uzanırken Cal ne söylediğinin farkında bile olmadan tekrar bağırmaya başladı ve yaratığı kendisinden uzak tutması için Shadwell'e yalvardı.

Aldığı tek cevap kaybolana dek ileri geri yankılanan kendi sesiydi. Çocuğun kolları ileri doğru seğirdi ve uzun parmakları Cal'in yüzüne yapıştı. Cal onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama yaratık daha da sokulup yapış yapış bedeniyle ona sarıldı. Cal çırpındıkça daha da yakalandı.

Yetimlerin geri kalanı artık ellerini çekerek onu yeni çocuğa bırakmıştı. Kardeşleri topu topu birkaç dakikalık olsa da kuvveti olağanüstüydü. Karnındaki işlevsiz eller kurbanının tenini tırmalarken tutuşu o kadar sıkıydı ki Cal'in ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu.

Yüzüyle Cal'inki arasında birkaç santim kala tekrar konuştu fakat eciş bücüş ağızdan çıkan ses bu sefer babasına değil Immacolata'ya aitti.

"İtiraf et," diye talepte bulundu kadın. *"Bildiklerini itiraf et."*

"Sadece bir yer gördüm," dedi Cal, yaratığın çenesinden damlamak üzere olan salya akıntısından sakınmaya çalışarak. Başaramadı. Yanağına düşen salya orayı kızgın yağ gibi yaktı.

"Neresi biliyor musun?" diye sordu Efsuncu.

"Hayır..." dedi Cal. "Hayır. bilmi–"

"Ama orayı düşledin, değil mi? Orası için *ağladın*..."

Cevap evetti; orayı elbette düşlemişti. Cennet'i kim düşlemezdi ki?

Aklı bir anlığına şimdiki dehşetten geçmiş sevince, Füg'ün üstündeki süzülüşüne kaydı. O Harikalar Diyarı'nın manzarası, içinde ani bir direnme isteği uyandırdı. Akıl gözüyle gördüğü güzellikler onu sarıp sarmalayan iğrençlikten, o iğrençliğin yaratıcılarından ve efendilerden korumalıydı ve böyle bir mücadelede canını bile feda etmekte zorlanmazdı. Halının şimdiki yerine dair hiçbir bilgisi olmasa da ağzından Shadwell'in yararlanacağı bir şey kaçırmaktansa geberip gitmeye hazırdı. Ve nefes aldığı sürece onları yanıltmak için elinden geleni yapacaktı.

Elroy'un çocuğu bu yeni azmi fark etmişe benziyordu. Yaratık kollarını ona daha sıkı sardı.

"İtiraf edeceğim!" diye çocuğun yüzüne bağırdı Cal. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım!"

Derhal konuşmaya başladı.

Lakin itirafının konusu duymak istedikleri şey değildi. Cal onun yerine Lime Sokağı Garı'ndan kalkan trenlerin tarifesini ezberden okumaya başladı. Tarifeyi ilk kez on bir yaşında, 1930'lara kadarki rasgele seçilmiş futbol maçlarının ayrıntılarını –takımları, skorları, golcüleri– hatırlayarak yeteneklerini sergileyen bir hafıza ustasını televizyonda seyrettikten sonra öğrenmeye başlamıştı. Aslında bu tamamen lüzumsuz bir uğraştı ama muazzam ölçeği Cal'i derinden etkilemişti ve küçük çocuk sonraki birkaç haftayı bulabildiği her bilgi kırıntısını ezberleyerek geçirmiş, en sonunda başyapıtının arka bahçenin biraz aşağısından gelip geçtiği kafasına dank etmişti: Trenler. O gün işe yerel hatlardan başlamıştı ve bir günün zamanlarını eksiksiz hatırladığında hırsı daha da katlanmıştı. Hatlar iptal edildikçe veya garlar kapandıkça bilgilerini güncel tutmuştu. Ve isimleri yüzlerle eşleştirmekte zorlanan hafızası hâlâ o büsbütün gereksiz bilgiyi istek üzerine kusabiliyordu.

Şimdi onlara verdiği de buydu. Machaster, Crewe, Stafford, Wolverhampton, Birmingham, Coventry, Cheltenham Spa, Reading, Bristol, Exeter, Salisbury, Colchester; tüm varış ve kalkış saatleri, hangi hatların yalnızca cumartesi günü hizmet verdiğine ve hangilerinin resmi tatillerde tamamen durduğuna dair dipnotlar.

Ben Deli Mooney'im, diye düşündü bu safsatayı uzun uzadıya canlı, net bir sesle, bir geri zekâlıya aktarır gibi beyan ederken. Bu numara yaratığın büsbütün aklını karıştırmıştı. Cal konuşurken, tutsağının korkuyu nasıl defettiğini anlayamaz bir şekilde ona bakakalmıştı.

Immacolata yeğeninin ağzından Cal'e sövdü ve yeni tehditler sayıp döktü fakat Cal onu duymadı bile. Tarifelerin kendince bir ritmi vardı ve fazla geçmeden kendini onlara kaptırdı. Yaratık daha sıkı sarıldı; Cal'in kemiklerinin kırılmaya başlaması uzun sürmeyecekti. Yine de her günün başında kesik kesik nefes alarak ve işin geri kalanını diline bırakarak konuşmaya devam etti.

Şiir diye buna derim, evlat, dedi Kaçık Mooney. Benzerini hiç duymadım. Resmen şiir.

Belki sahiden öyleydi de. Günlerden teşkil kıtalar, saatlerden teşkil di-

zeler ölümün yüzüne tükürüldükleri için şairane bir anlam kazanıyordu.

Cal onlara anlamlı tek bir kelime daha etmeyeceğini nihayet fark ettiklerinde küstahlığına karşılık öldürüleceğini biliyordu. Fakat Harikalar Diyarı'nda hayaletler için de bir kapı vardı.

Tam Edinburgh, Glasgow, Perth, Inverness, Aberdeen ve Dundee'ye giden İskoçya hatlarına başlamışken göz ucuyla Shadwell'i gördü. Satıcı başını iki yana sallayarak Immacolata'yla iki çift laf ediyor, yaşlı kadına sormaları gerektiğine dair bir şeyler söylüyordu. Sonra dönüp karanlığa karıştı. Tutsaklarından ümidi kesmişlerdi. Son vuruşa yalnızca saniyeler kalmış olmalıydı.

Cal tutuşun gevşediğini hissetti. Söylevi ölümcül darbenin beklentisiyle bir anlığına duraksadı. Beklediği darbe gelmedi. Yaratık öyle yapmaktansa kollarını ondan ayırdı ve Shadwell'in peşine düşerek Cal'i yattığı yerde bıraktı. Cal serbest kalmasına rağmen neredeyse hiç kıpırdayamadı; hırpalanmış uzuvları o kadar uzun bir süre sabit tutulmalarının ardından kramplarla kaskatı kesilmişti.

Dertlerinin bitmediğini anlaması uzun sürmedi. Elroy'un korkunç bebeğinin anası üstüne gelirken yüzündeki ter buz kesti. Kadından kaçamazdı. Kadın onun üstüne oturdu, sonra aşağı uzanıp genç adamın yüzünü göğüslerine doğru çekti. Cal'in kasları bu zorlamaya itiraz etse de hemen sonra kadın meme ucunu onun ağzına dayadığında acı unutulup gitti. Ne zamandır ihmal edilen bir içgüdü Cal'e memeyi kabul ettirdi. Meme ucu boğazından aşağı acı bir sıvı fışkırttı. Cal onu tükürmek istedi ama vücudu sıvıyı reddedecek kuvvetten yoksundu. Öyle yapmaktansa bilincinin bu son rezaletten kaçtığını hissetti. Dehşete bir rüyanın gölgesi düştü.

Karanlık bir yerdeki hoş kokulu bir yatakta yatıyor, bir kadın sesi ona ninni söylüyordu. Sözsüz ninninin beşik ritimleri, bedenine yapılan tüy kadar hafif bir dokunuş tarafından paylaşılıyordu. Karnında ve kasıklarında parmaklar geziniyordu. Bu parmaklar soğuktu ama bir orospudan daha çok numara biliyordu. Cal kaşla göz arasında sertleşti, solukları sıklaştı. Istıraplı aşamalarla dönüşü olmayan noktaya sürüklenirken hiç böyle okşayışlar hissetmemişti. Solukları nidalara dönüştü ama ninni diğer sesleri boğarak taşıdığı kreş ezgisiyle onun erkekliğine sataştı. Cal ereksiyonuna rağmen –veya belki de onun yüzünden– çaresiz bir bebekti. Dokunuş daha talepkâr, nidaları daha ivedi bir hâl aldı.

Çırpınışları bir anlığına Cal'i rüyasından uyandırdı ve gözleri hâlâ

kız kardeşin kabrimsi sarılışında olduğunu görmeye yetecek kadar açıldı. Sonra boğucu uyku onu yeniden pençesine aldı ve Cal yalnızca dölünü değil ninniyi, onu söyleyeni ve sonunda rüyanın ta kendisini yutacak kadar derin bir boşluğa fışkırttı.

Yapayalnız ve gözyaşlarıyla uyandı. Her eklemi ağrıyarak düğüm olmuş bedenini çözdü ve ayağa kalktı.

Saati ikiyi dokuz geçiyordu. Gecenin son treni uzun zaman önce Lime Sokağı'ndan kalkmıştı ve pazar sabahının ilk seferine daha saatler vardı.

VI
Hasta Ruhlar

1

Mimi bazen uyandı, bazen uyudu. Fakat bu ikisi artık birbirine çok benziyordu: Sıkıntının ve huzursuzluğun berbat ettiği uyku, birer hayal gibi dağılıp giden yarım yamalak düşüncelerle dolu uyanıklık. Bir an odanın köşesinde ağlayan küçük bir çocuk olduğundan emin oluyor, sonra gece hemşiresi çıkagelip hastasının gözlerindeki yaşları siliyordu. Başka bir an kirli bir pencerenin arkasından bakarcasına bildiği ama yitirdiği bir yeri görüyor ve ihtiyar kemikleri orada olma arzusuyla sızlıyordu.

Fakat sonra gözlerinin önünde başka bir görüntü belirdi ve Mimi bu seferkinin bir rüya olmasını tüm kalbiyle ümit etti. Değildi.

"Mimi?" dedi esmer kadın.

Mimi'yi yatalak bırakan felç, gözlerini de köreltmişti ama hâlâ yatağının ayakucundaki sureti tanıyacak kadar görebiliyordu. Yıllar boyu sırrıyla yalnız kaldıktan sonra Füg'den biri onu nihayet bulmuştu. Fakat bu gece acıklı kavuşmalar yaşanmayacaktı; ne bu ziyaretçiyle ne de onun ölü kız kardeşleriyle.

Efsuncu Immacolata buraya Füg gizlenmeden önce verdiği bir sözü tutmak için gelmişti: Kâhinsoylulara hükmedemeyecekse onları yok edecekti. Hep Lilith'in soyundan –sihrin ilk hâlinin en son saf neslinden– geldiğini ve bu nedenle onların üstündeki hâkimiyetinin tartışmasız olduğunu iddia etmişti. Kâhinsoylular onun küstahlığına gülüp geçmişti. Ne hükmedilmek ne de şecereye önem vermek doğalarında vardı. Immacolata küçük düşmüştü ve bu onun gibi –doğrusunu söylemek gerekirse çoğundan daha saf güçlere sahip– bir kadın için kolay kolay unutulacak

bir olay değildi. Şimdi halının son Nazırını bulmuştu ve ne yapıp edip ondan istediğini alacaktı.

Çok uzun zaman önce Konsey bu tür durumlara karşı Mimi'ye Eski İlim'in bazı taktiklerini bahşetmişti. Bunlar ufak tefek esrimelerden, düşmanın dikkatini dağıtacak araçlardan fazlası değildi. Aralarında ölümcül bir şey yoktu. Bunu öğrenmek diğerlerini öğrenmekten daha fazla zaman almıştı. Yine de Mimi o günlerde onlara minnet duymuştu; sevgili Romosu olmadan Krallık'taki bir yaşamla karşı karşıyayken ona bir nebze huzur vermişlerdi. Fakat yıllar geçmesine rağmen hiç kimse gelip de ne ona bekleyişin sona erdiğini ve Doku'nun artık sırlarını açabileceğini söylemiş ne de Füg'ü zorla almayı denemişti. Sihirle onun yok oluşu arasında durduğunu bilerek geçen ilk yılların heyecanı azalarak bıkkın bir ihtiyat hâlini almıştı. Mimi de diğer herkes gibi tembelleşip unutkanlaşmıştı.

Ancak sonlara doğru yalnız kaldığında ve ne kadar narin bir hâle düştüğünü fark ettiğinde Gugukların arasında yaşamanın miskinliğinden sıyrılmış ve sallantılı zihinsel güçlerini bunca zamandır koruduğu sırrın sorununu çözmekte kullanmayı denemişti. Fakat o zamana kadar zihni alıp başını gider olmuştu; onu etkisiz hâle getirecek felcin ilk belirtileri. Suzanna'ya gönderdiği o mektubu yazması bir buçuk gününü almıştı. Mektupta istediğinden daha çok şey söyleme riskine girmişti çünkü zaman azalıyor ve tehlikenin yaklaştığını seziyordu.

Haklı da çıkmıştı; tehlike işte karşısındaydı. Immacolata muhtemelen Mimi'nin son olarak gönderdiği sinyali –Krallık'ta yaşayıp yardımına gelebilecek tüm Kâhinsoylulara yönelik çağrıyı– sezinlemişti. Şimdi düşünüyordu da en büyük hatası muhtemelen o olmuştu. Öyle alarmlar Immacolata'nın gücündeki bir efsuncudan kaçmazdı.

Ve şimdi buradaydı. Gözden düşmüş ve annesiyle ölüm döşeğinde barışarak mirastan pay almaya hevesli bir çocuk gibi Mimi'nin ziyaretine gelmişti. Anlaşılan bu benzetme onun da aklına gelmişti.

"Hemşireye kızın olduğumu ve seninle biraz yalnız kalmam gerektiğini söyledim," dedi Immacolata.

Mimi tiksintiyle tükürürdü, tabii gereken kuvveti veya tükürüğü olsaydı.

"Öleceğini biliyorum. Bunca yıl sonra gelip veda etmek istedim. Duydum ki konuşma yetini kaybetmişsin; o yüzden bir itiraf cırlamanı beklemiyorum. Başka yollar da var. Zihnin sözcükler olmadan da açığa çıkarılabileceğini biliyoruz, değil mi?"

Yatağa biraz daha yaklaştı.

Mimi, Efsuncu'nun sözlerinin doğru olduğunun farkındaydı; sorgucu gerekli yöntemleri biliyorsa kendisininki kadar perişan ve ölüme yakın bir bedene bile sırlarını açıklatacak yollar vardı. Ve Immacolata o yöntemleri bilirdi. Öz kardeşlerini katleden, bakireliği sayesinde sevgililerin mahrum bırakıldıkları güçlere erişebilen Immacolata o yollara hakimdi. Mimi'nin son bir hileye başvurması lazımdı, yoksa her şey sona erecekti.

Mimi göz ucuyla Kocakarı'yı, duvarın yanında kamburunu çıkarıp dişsiz ağzını kocaman açmış pörsük kardeşi gördü. Immacolata'nın ikinci kız kardeşi Aşüfte ise bacakları ayrık vaziyette ziyaretçi sandalyesinde oturuyordu. Eğlencenin başlamasını bekliyorlardı.

Mimi konuşmak istercesine ağzını açtı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu Immacolata.

Efsuncu konuşurken Mimi kalan az miktarda gücünü kullanarak sol avucunu yukarı çevirdi. Orada, yaşam ve aşk çizgilerinden oluşan ızgarada kınayla çizilmiş bir sembol mevcuttu. Cildini temelli lekeleyecek kadar sıklıkla tekrarlanan sembol ona Konsey'deki bir Babu'nun yaptığı büyük dokumadan saatler önce öğretilmişti.

Mimi ona söylendiyse bile sembolün anlamını ve işlevini uzun zaman önce unutmuştu. Yine de her şart altında kullanabilmesi için ona verdikleri birkaç savunmadan biriydi.

Lo'nun esrimeleri fizikiydi ve bedeni onları yapamayacak kadar felçliydi. Aia'nınkiler müzikaldi ve müzik kulağı olmayan Mimi ilk onları unutmuştu. Ye-me, yani dehası dokumak olan Kâhinsoylu kendi esrimelerini onunla paylaşmamıştı bile. O son telaşlı günlerde hepsi de başyapıtlarını; yakında Füg'ü çağlar boyunca meraklı gözlerden saklayacak halıyı hazırlamakla meşguldü.

Babu'dan öğrendiklerini bile mevcut kuvvetiyle kullanamazdı; dudakların onları şekillendiremediği sürece sözlü esrimeler değersizdi. Artık Efsuncu'yu uzak tutmak için sahip olduğu tek şey felçli elindeki silik bir lekeden ibaret bu meçhul simgeydi.

Fakat hiçbir şey olmadı. Hiçbir güç açığa çıkmadı, bir soluk bile. Mimi esrimeyi etkinleştirmekle ilgili olarak Babu'nun belirli bir talimat verip vermediğini hatırlamaya çalıştı ama zihninin canlandırabildiği tek şey adamın yüzü, ona ettiği tebessüm ve başının arkasında dallarıyla günışığını elekten geçiren ağaçlardı. Ne günlerdi onlar. Mimi o zamanlar ne kadar da gençti ve her şey bir serüvendi.

Artık serüven falan yoktu. Onu bekleyen tek şey eski bir yatakta ölmekti.

Ansızın bir kükreme yükseldi. Ve avucundaki esrime, belki de anının tetiklemesiyle serbest kaldı.

Elinden bir enerji topu fırladı. Immacolata geri çekilirken şeri uzak tutmak için yatağın etrafına uğultulu bir ışık ağı indi.

Efsuncu tepki vermekte gecikmedi. Burun deliklerinden eriyik, iç bedeninin kanı olan o parlak karanlık akıntısı döküldü. Bu Mimi'nin meydana geldiğini bir düzineden fazla kez görmediği, daima ve sadece kadınların sahip oldukları bir güçtü: Kullanıcının içinde tüm tecrübeleri eritebildiği ve onları kendi arzusu doğrultusunda baştan yaratabildiği söylenen etersi bir çözelti. Eski İlim cinsiyetten, yaştan veya ahlaki değerlerden bağımsız olarak herkese açık bir sihir demokrasisiyken eriyik yalnızca canının istediklerini seçermiş gibi gözükürdü. Talepleriyle ve tasavvurlarıyla o seçilmişlerden hatırı sayılır bir bölümü intihara sürüklemişti ama sınır tanımayan bir güç, hatta belki de bedenin bir hâli– olduğu kesindi.

Babu esrimesinin yarattığı ağı yırtarak Mimi'yi tamamen savunmasız bırakmak için küreleri havada dikenlerle bezenen birkaç damla yetti.

Immacolata yaşlı kadına tepeden bakarken bundan sonra olacaklardan korkuyordu. Konsey hiç şüphesiz Nazıra ölüm ânında salıverilmek üzere son bir esrime bırakmıştı. Zaten Shadwell'e öncelikle başka soruşturma yolları denemelerini o yüzden salık vermişti: Böyle ölümcül neticelenebilecek bir yüzleşmeden kaçınmak için. Fakat tüm o yollar çıkmaz sokaklarda son bulmuştu. Rue Sokağı'ndaki ev hazinelerinden arındırılmıştı. Tek tanık Mooney aklını kaçırmıştı. Immacolata da buraya gelip Nazırın karşısına çıkmaya mecbur kalmıştı. Aslında Mimi'den değil, Konsey'in muhakkak ona yerleştirdiği savunmaların ölçeğinden çekiniyordu.

"Hadi bakalım," dedi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

Yaşlı kadın beklenti dolu gözlerle öylece yatıp bekledi.

"Zamanımız kısıtlı," dedi Immacolata. "Esrimelerin varsa göster."

Mimi bol miktarda güce sahip birinin küstahlığıyla yatmayı sürdürdü.

Immacolata daha fazla bekleyemedi. Kaltağın her ne güçlere sahipse onları göstermesi ümidiyle yatağa doğru bir adım attı. Yine bir tepki almadı.

İşaretleri yanlış okumuş olması mümkün müydü? Yaşlı kadının bu

kadar hareketsiz yatmasının sebebi küstahlık değil de çaresizlik olabilir miydi? Nazırın her nasılsa bir mucize eseri *savunmasız* olduğunu umabilir miydi?

Mimi'nin açık avucuna dokunarak harcanmış kaligrafiyi okşadı. Oradaki güç tükenmişti ve yataktaki kadından onu karşılamaya daha başka hiçbir şey gelmedi.

Immacolata eğer zevke muktedirse onu o anda tattı. Ne kadar imkân dışı gözükse de Nazır korumasızdı. Nihai, yıkıcı bir esrimesi yoktu. Eskiden öyle bir otoritesi olduysa bile yaşlılık onu alıp götürmüştü.

"İçini dökme vakti," diyen Immacolata, Mimi'nin titreyen başının üstündeki boşluğa bir damla azap bıraktı.

2

Gece hemşiresi duvardaki saate baktı. Gözü yaşlı kızını Bayan Laschenski'nin yanında bırakalı otuz dakika geçmişti. Kurallara göre ziyaretçiye sabah geri gelmesini söylemeliydi ama kadıncağız gece boyunca yol tepmişti. Hem zaten hastanın sabaha çıkmaması da kuvvetle muhtemeldi. Kurallar şefkatle dengelenmeliydi fakat yarım saat yeterdi.

Koridorda ilerlemeye başlarken yaşlı kadının odasından bir çığlık yükseldiğini ve devrilen mobilyaların sesini duydu. Saniyeler içinde kapıdaydı. Kapı kolu ıslaktı ve dönmeyi reddediyordu. Odadaki gürültü artarken hemşire kapıya vurdu.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi.

Efsuncu içeride, yataktaki kurumuş kemik ve pörsümüş deri çuvalına baktı. Bu kadın ona karşı koyacak, eriyiğin damağından sokarak düşüncelerine kadar batırdığı sorgu iğnelerine direnecek gücü nereden buluyordu?

Onu Dokudünya'nın üç koruyucusundan biri olarak atayan Konsey seçimini iyi yapmıştı. Yaşlı kadın eriyiğin beyin bağlarını yokladığı şu anda bile son ve mutlak bir savunmaya hazırlanmaktaydı. Ölecekti. Immacolata sırları iğneler tarafından açığa çıkarılmadan önce can vermeye çalıştığını görebiliyordu.

Kapının öteki tarafından gelen tahkiklerin sıklığı ve ses seviyesi artıyordu.

"Kapıyı açın! Lütfen kapıyı açın!"

Vakit hızla azalıyordu. Immacolata hemşirenin seslenişlerini duy-

mazdan gelerek gözlerini yumdu ve iğnelerin işlevini yerine getirene dek yaşlı kadının muhakeme yeteneğini sarsacak bir biçimler evliliği bulma ümidiyle geçmişi eşeledi. Birliğin bir parçası kolayca çağrıştı: Mimi'nin Krallık'taki tek gerçek sığınağı Fanilikler Mabedi'nden koparılıp alınan bir ölüm imgesi. Diğeri daha sorunluydu zira Immacolata yaşlı kadının Füg'de bıraktığı adamı sadece bir-iki defa görmüştü. Fakat eriyiğin hafızayı canlandırmak gibi bir özelliği vardı ve illüzyonun tesirine dair şimdi kayıp sevgilisi yatağın ayakucunda belirip çürüyen kollarını ona doğru kaldırdığında Mimi'nin yüzünde beliren ifadeden daha iyi bir kanıt olabilir miydi? Immacolata fırsattan yararlanarak tetkikinin uçlarını Nazırın korteksine batırdı fakat orada halıyı bulmasına fırsat kalmadan Mimi son bir insanüstü çaba harcayarak çalışır durumdaki eliyle örtüyü tuttu ve hayale doğru savurarak Efsuncu'nun blöfüne nükteli bir karşılık verdi.

Sonra yataktan yanlamasına düştü ve daha yere çarpmadan öldü.

Immacolata hiddetle haykırdı. O öyle yaparken hemşire kapıyı hızla açtı.

Kadın altı numaralı odada gördüklerini uzun hayatı boyunca kimselere anlatmayacaktı. Bu kısmen çevresindekilerin alayına hedef olmaktan çekindiği içindi. Fakat asıl sebep gözleri doğru söylüyorsa, canlıların dünyasında Mimi Laschenski'nin odasında gördüğüne benzer dehşetler gerçekten varsa onlardan bahsetmek yakınlıklarına davetiye çıkarabilirdi ve yaşadığı devrin bir insanı olarak öyle bir karanlığı kendisinden uzak tutabilecek ne inanca ne de akla sahipti.

Hem zaten gözleri onlara çevrilir çevrilmez odadaki diğerleri –yatağın ayakucunda duran çıplak kadın ve ölü adam– hiç var olmamışçasına ortadan kaybolmuşlardı. Geriye bir tek, "Hayır... hayır..." deyip duran kadın ve yerde yatan ölü annesi kalmıştı.

"Gidip doktoru getireyim," dedi hemşire. "Lütfen burada kalın."

Fakat odaya geri döndüğünde yaslı kadın son vedasını da edip oradan ayrılmıştı.

3

"Ne oldu?" dedi Shadwell, arabayla hastaneden uzaklaşırlarken.

"Öldü," dedi Immacolata ve sonraki üç kilometre boyunca tek kelime daha etmedi.

Shadwell ona baskı yapmaması gerektiğini iyi biliyordu. Immacolata söylemesi gerekenleri canı ne zaman isterse söyleyecekti.

Söyledi de.

"Henüz beşikteyken öğrendiğim kıytırık bir hile haricinde hiç savunması yoktu, Shadwell."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Yaşlılıktan olabilir," diye geldi Immacolata'nın yanıtı. "Aklı çürümüştür."

"Peki ya diğer Nazırlar?"

"Kim bilir? Belki ölmüşlerdir. Veya Krallık'ın farklı yerlerine dağılmışlardır. Mimi sonlarda yalnız başınaydı." Efsuncu gülümsedi; bu, yüzünün alışık olmadığı bir ifadeydi. "Temkinli ve dikkatli davranıyor, beni mahvedecek esrimeleri olduğundan korkuyordum. Oysa ki hiçbir şeyi yoktu. *Hiçbir şeyi*. Bir yatakta son nefesini veren yaşlı bir kadındı, o kadar."

"Eğer o sonuncuysa bizi durduracak, Füg'den uzak tutacak kimse kalmadı demektir, değil mi?"

"Öyle gözüküyor," diye cevapladı Immacolata, ardından sessizliğe bürünüp uyuyan Krallık'ın camdan geçip gitmesini seyretmekle yetindi.

Bu kederli yer onu hâlâ hayrete düşürmekteydi. Fiziksel özellikleriyle değil öngörülemezliğiyle.

Dokuma Bekçileri burada yaşlanmışlardı. Füg'ü ona zarar gelmesin diye canlarını feda edecek kadar çok seven onlar nihayet nöbetlerinde bitkin düşmüşlerdi ve yıpranma, beraberinde unutkanlığı getirmişti.

Lakin nefret unutmazdı; aşk unuttuktan çok sonra bile nefret hatırlardı. Immacolata bunun kanıtıydı. Gayesi –Füg'ü bulup parlak kalbini kırmak– insan ömrü kadar süren bir arayıştan sonra bile sarsılmamıştı.

Ve o arayış yakında bitecekti. Füg bulunup satılığa çıkarılacak, bölgeleri Guguklar için oyun alanlarına dönecek, halkları –dört büyük aile– köle olarak satılacak veya bu ümitsiz yerde amaçsızca gezinmeye bırakılacaktı. Immacolata kente baktı. Titrek bir ışık tuğlayı ve betonu yıkıyor, geceden kalmış olabilecek az sayıdaki izi de korkutup kaçırıyordu.

Kâhinsoyluların sihri böyle bir dünyada uzun zaman varlığını sürdüremezdi. Ve esrimelerinden yoksun kaldıklarında neyden ibaretlerdi? Gözlerinin ardında tasavvurlar bulunan ama onları gerçeğe çevirecek güçten yoksun olan kayıp bir halk.

Onların ve bu lekeli, metruk şehrin konuşacak çok şeyi olacaktı.

VII
Şifonyer

Mimi'nin hastanedeki ölümünden sekiz saat önce Suzanna, Rue Sokağı'ndaki eve geri dönmüştü. Hava kararmaktaydı ve önden arkaya kadar kehribar sarısı ışık huzmeleriyle delinen bina, kasvetinden neredeyse arınmıştı. Fakat bu güzellik uzun sürmedi ve güneş diğer yarımküreye geçtiğinde, pek çoğu haleflerinin pervazlardaki ve raflardaki mezarlarında kalmış mumları yakması gerekti. Mumların verdiği aydınlatma beklediğinden daha güçlü ve etkileyiciydi. Genç kadın eriyen balmumu kokuları eşliğinde odadan odaya geçerken Mimi'nin burada, bu kozada mutlu bir hayat geçirdiğini hayal edebilecek gibi oluyordu.

Ninesinin ona gösterdiği tasarımdan bir ize rastlamadı. Ne döşeme tahtalarını kaplayan tozda ne de duvar kâğıdındaki desenlerde vardı. Eskiden her ne olursa olsun ondan geriye bir şey kalmamıştı. Suzanna bu melankolik haberi yaşlı kadına iletmeyi iple çekmiyordu.

Yine de merdivenlerin tepesindeki mobilya istifinin arkasına gizlenmiş şifonyeri buldu. Önüne yığılı eşyaları çekmesi biraz zaman aldı ama mumu nihayet yere bırakıp kapakları açtığında genç kadını bir keşif bekliyordu.

Evde ne var ne yoksa alıp götüren akbabalar şifonyerin içine göz atmayı unutmuşlardı. Raylarda halen Mimi'nin giysileri asılı duruyordu. Paltolar, kürkler ve balo elbiseleri büyük ihtimalle Suzanna bu define sandığını ilk açısından beri giyilmemişti. Bu düşünce ona geçen sefer ne aradığını hatırlattı. Şifonyerin önüne çömelirken kendi kendine hediyenin hâlâ burada olduğunu ummakla ahmaklık ettiğini söylüyor, yine de olduğunu adı gibi *biliyordu*.

Hüsrana da uğramadı. Orada, pabuçların ve ambalaj kâğıtlarının arasında düz kesekâğıdıyla sarılmış ve üstüne ismi yazılmış bir pakete rastladı. Hediye gecikse de kaybolmamıştı.

Suzanna'nın eli titremeye başladı. Soluk kurdeledeki düğüm yarım dakika boyunca ona karşı koymasına rağmen sonunda çözüldü. Genç kadın kâğıt ambalajı çekip aldı.

Paketten bir kitap çıktı. Kıvrılmış köşelerine bakılırsa yeni değildi ama deriyle ustaca ciltlenmişti. Suzanna kapağı kaldırdı. Kitabın Almanca olduğunu görmek onu şaşırttı. *Geschichten der Geheimen Orte* yazan başlığı tereddütle *Gizli Yerlerin Öyküleri* diye tercüme etti. Fakat çat pat Almanca bilmeseydi dahi çizimler kitabın türünü ele vermeye yeterdi: Peri masalları.

Yanında bir mumla merdivenlerin başına oturdu ve cildi daha yakından incelemeye koyuldu. Öyküler tabii ki tanıdıktı; onlarla daha önce o veya bu biçimde yüzlerce kez karşılaşmıştı. Hollywood çizgi filmleri, erotik masallar, eğitim tezleri ve feminist eleştiriler olarak yeniden yorumlandıklarını görmüştü. Fakat ticarete yahut akademik çevrelere rağmen büyüleyiciliklerinden bir şey kaybetmemişlerdi. Suzanna orada otururken her ayrıntıyı bilmesine karşın içindeki çocuk bu masalları yeniden dinlemek istiyordu. Daha ilk satırı bile okumadan sonları aklına gelse de bunun hiçbir önemi yoktu. Hatta taşıdıkları gücün bir parçası da kaçınılmazlıklarıydı. Bazı masallardan asla bıkılmazdı.

Tecrübeleri ona çok şey öğretmişti ve haberlerde geçen şeylerin çoğu kötüydü. Fakat bu masallar ona farklı dersler vermişti. Mesela uykunun ölüme benzediği bir sır değildi fakat ölümün öpücüklerle sıradan bir uykuya çevrilebileceği... işte bu farklı bir tür bilgiydi. Altı üstü arzu tatmini, diye kendini payladı. Gerçek hayat kimseye mucizeler sunmazdı. Tıka basa doymuş hayvanın karnı yarılırsa kurbanları sağ salim dışarı çıkmazdı. Köylüler bir gecede prensliğe yükselmedikleri gibi kötülük asla bir temiz kalpler birliği tarafından mağlup edilmezdi. Bunlar Suzanna'nın olup çıkmak için çok çaba harcadığı pragmatist kadının aldırış etmediği türden illüzyonlardı.

Yine de masallar onu etkilerdi. Bunu reddedemezdi. Üstelik onu yalnızca *gerçek* şeylerin yapabileceği şekilde etkilerdi. Gözlerini yaşartan şey duygusallık olmazdı. Masallar duygusal değildi. Zorlu, hatta zalimlerdi. Hayır, onu ağlatan şey çocukken öylesine aşina olduğu bir iç yaşamın hatırlatılmasıydı. O yaşam ki çocukluk acılarından ve hüsranlarından hem bir kaçış hem de onlardan alınan bir intikamdı. Ne yavan ne de bilinçsizdi. Kendini yetişkinlik davasına adadığında unutmayı seçtiği kasvetli, coşkulu yerlerle doluydu.

Dahası ona bir mitoloji vermiş masallarla yaptığı bu kavuşmada mevcut şaşkınlığına anlam vermesini sağlayabilecek imgeler buldu.

Liverpool'a gelerek atıldığı öykünün tuhaflığı, varsayımlarını karmakarışık etmişti. Fakat burada, kitabın sayfaları arasında hiçbir şeyin önceden belirlenmediği, sihrin hüküm sürerek dönüşümler ve mucizeler getirdiği bir diyara rastladı. Orada daha önce de yürümüşlüğü vardı ve kendini kaybolmuş hissedeceğine oranın yerlilerinden biri olup çıkmıştı. O arsızca kayıtsızlığa mantık çerçevesinde tekrar kavuşabilirse ve önündeki labirentte kendisine yol göstermesini sağlayabilirse belki etrafında serbest kalmayı beklediğini iyi bildiği güçlere akıl erdirebilirdi.

Yine de kendisini sık sık batmaktan kurtarmış pragmatizmine veda etmek acı verirdi. Yıkıma ve kedere hep soğukkanlı, mantıklı kalarak direnmişti. Son günlerde dahi birbirlerini teselli etmelerini engelleyen dile getirilmemiş bir ihanetin ayırdığı ebeveyni öldüğünde o olayın da üstesinden gelebilmişti; en kötüsü geçene kadar daha pratik meselelerle meşgul olmuştu.

Şimdiyse kitap canavarlarıyla ve büyüleriyle onu çağırmaktaydı. Her şey çokanlamlılık, her şey akıcılık üzerineydi ve Suzanna'nın pragmatizmi hiçbir işe yaramayacaktı. Ama önemli değildi. Yıllar ona kayıp, taviz ve yenilgi konularında her ne öğrettiyse öğretsin şimdi yeniden güzel kızların ejderhaları evcilleştirdiği bir ormana davet ediliyordu ve o kızlardan biri hâlâ onun çehresine sahipti.

Öykülerden üçünü veya dördünü gözden geçirdikten sonra bir ithaf arayışıyla kitabın ön kısmına geri gitti. Bulduğu şey kısa ve özdü.

"*Suzanna'ya,*" deniliyordu ithafta. "*M.L.'den sevgilerle.*"

İthaf o sayfayı tuhaf bir vecizeyle paylaşıyordu:

Das, was man sich vorstellt, braucht man nie zu verlieren.

Paslanmış Almancasının nüktelere yetmediğinden kuşkulanan Suzanna bu cümlede zorlandı. Düşünebildiği en yakın karşılık şuydu:

Hayal edilen asla yitirilmez.

Aklında bu yarım yamalak hikmetle öykülere geri döndü ve gravürlerin katılığına sahip olan ama yakından bakıldığında her türlü ince ayrıntıyı içeren çizimlerde oyalandı. İnsan suratlı balıklar çarşaf gibi bir göletin altından yukarı bakıyordu, bir şölendeki iki yabancı başlarının üstünde somutlaşmış cümlelerle fısıldaşıyordu, yabani bir ormanın kalbinde ağaçların arasına gizlenmiş suretler solgun, ümitli suratlar gösteriyordu.

Saatler geçip gitti ve kitabı başından sonuna kadar okuyan Suzanna biraz dinlensinler diye gözlerini yumduğunda uyuyakaldı.

Uyandığında saatinin ikiden biraz sonra durmuş olduğunu gördü. Yanı başındaki fitil bir balmumu birikintisinin içinde titreşirken boğul-

maya yaklaşmıştı. Ayağa kalkan genç kadın ayağındaki uyuşukluk geçene kadar sahanlıkta topalladı, ardından yeni bir mum arayışıyla yatak odasına geri gitti.

Pencere pervazında bir tane vardı. Onu alırken gözü aşağıdaki bahçede gerçekleşen bir kıpırtıya takıldı. Kalbi duracak gibi oldu fakat dikkat çekmemek için hiç kıpırdamadan durup seyretti. Suret bahçenin gölgeli bir köşesindeydi ve ancak orayı terk etmesinin ardından yıldız ışığı Suzanna'ya önceki gün karşılaştığı delikanlının yüzünü gösterdi.

Genç kadın yolu üstünde yeni mumunu da yakıp alt kata indi. Adamla konuşmak, onu kaçışının sebebi ve takipçilerinin kimlikleri hakkında sorgulamak istiyordu.

O bahçeye adım atarken delikanlı saklandığı yerden kalktı ve bahçe kapısına doğru fırladı.

"Bekle!" diye arkasından seslendi Suzanna. "Ben Suzanna!"

Bu isim onun için fazla bir anlam ifade ediyor olamazdı ama genç adam yine de durdu.

"Kim?" dedi.

"Seni dün görmüştüm. Kaçıyordun—"

Cal bunun holdeki kız olduğunu fark etti. Hani kendisiyle Satıcı'nın arasına giren.

"Sana ne oldu?" diye sordu Suzanna.

Genç adam berbat görünüyordu. Giysileri yırtılmış, yüzü kirlenmişti. Ayrıca Suzanna emin olamasa bile ikisi de kanlanmış gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Cal hırıltılı bir sesle. "Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Neden içeri gelmiyorsun?"

Cal yerinden kıpırdamadı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Saatlerdir," diye yanıtladı Suzanna.

"Peki ev boş mu?"

"Benim haricimde evet."

Bunun da saptanmasıyla beraber genç adam onu takip ederek arka kapıdan eve girdi. Suzanna birkaç mum daha yaktı. Işık şüphelerini doğruladı. Delikanlının üstünde başında sahiden kan ve lağım çukuruna benzer bir koku vardı.

"Sular akıyor mu?" diye sordu Cal.

"Bilmiyorum ama deneyebiliriz."

Şanslıydılar; Sular İdaresi henüz şebekeyi kesmemişti. Mutfak musluğunun sarsılmasına ve boruların zangırdamasına rağmen sonunda buz gibi soğuk bir su fışkırdı. Genç adam ceketini çıkarıp yüzünü ve kollarını yıkadı.

"Gidip bir havlu bulabilecek miyim bakayım," dedi Suzanna. "Bu arada ismin ne?"

"Cal."

Suzanna onu temizlenmeye bıraktı. Kızın gitmesiyle Cal gömleğini çıkarıp göğsüne, boynuna ve sırtına da soğuk su çarptı. O daha işini bitirmeden Suzanna bir yastık kılıfıyla çıkageldi.

"Havluya en yakın bunu bulabildim," dedi.

Alt kattaki ön odaya iki sandalye çekmiş ve çok sayıda mum yakmıştı. Karşılıklı oturup konuştular.

"Dünden sonra niye geri geldin?" diye bilmek istedi Suzanna.

"Burada bir şey gördüm," dedi Cal temkinli bir dille. "Ya sen? Sen neden buradasın?"

"Burası anneannemin evi. Kendisi şu an hastanede. Ölüyor. Etrafa bakınmak için tekrar uğradım."

"Dün gördüğümüz o ikisi," dedi Cal. "Ninenin dostları mıydılar?"

"Sanmam. Senden ne istiyorlardı?"

Cal işte bu noktada sakat bir konuya değindiklerini biliyordu. Karşısındaki kıza son birkaç günün getirdiği sevinçleri ve korkuları izah etmeye nereden başlayabilirdi?

"Bak orası biraz karışık..." dedi. "Yani son zamanlarda başıma gelenlere mantıklı denebileceğinden emin değilim."

"Al benden de o kadar," karşılığını verdi Suzanna.

Cal geleceği arayan bir falcı misali gözünü ellerine dikmişti. Suzanna delikanlıyı inceledi; kurtlarla güreşmişçesine göğsü çizik içerisindeydi.

Genç adam başını kaldırdığında siyah kirpiklerle çevrili mavi gözleri onu kendisine bakarken yakaladı. Cal'in yüzü hafifçe kızardı.

"Burada bir şey gördüğünü söyledin," dedi kız. "Ne gördüğünü bana anlatabilir misin?"

Sorusu basitti ve Cal cevap vermemek için bir sebep görmedi. Kız sözlerine inanmazsa bu Cal'in değil onun sorunuydu. Fakat inandı. Hatta Cal halıyı tarif eder etmez gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tabii," dedi Suzanna. "Bir halı. Tabii ya."

"Ondan haberin var mıydı?"

Suzanna ona hastanede olanlardan ve Mimi'nin göstermeye çalıştığı tasarımdan bahsetti.

Artık hikâyenin tamamını anlatmaya yönelik tüm şüpheler ortadan kalkmıştı. Cal kuşun kaçtığı gün yaşadığı serüveni baştan sona aktardı; Füg'ün tasavvuru, Shadwell ile ceketi, Immacolata, yetimler, onların anaları ve ebeleri, düğündeki olaylar ve de sonrası. Suzanna onun anlatımını Mimi'nin bu evde kapılar sürgülü, pencereler sımsıkı kapalı olarak bir kalede kuşatma beklercesine yaşadığı hayata dair kendi bildikleriyle taçlandırdı.

"Ninem herhalde birilerinin eninde sonunda halı için geleceğini biliyordu."

"Halı için değil," dedi Cal. "Füg için."

Suzanna bu sözcüğü telaffuz ederken delikanlının gözlerinde hülyalı bir ifade belirdiğini fark etti ve tepeleriyle, gölleriyle, vahşi ormanlarıyla orayı gördüğü için ona imrendi. Peki o ağaçların arasında şarkılarıyla ejderhaları evcilleştiren güzel kızlar var mıydı, diye sorası geldi. Bu bizzat keşfetmesi gereken bir şeydi.

"Yani halı bir geçit, öyle mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," cevabını verdi Cal.

"Keşke Mimi'ye sorabilseydik. Belki o—"

Cümle daha bitmeden Cal ayaktaydı.

"Aman tanrım." Shadwell'in yaşlı kadına sormakla ilgili olarak çöplükteyken ettiği sözleri yeni hatırlamıştı.

Mimi'den başka kimi kastetmiş olabilirdi ki? Gömleğini sırtına geçirirken duyduklarını Suzanna'ya da anlattı.

"Ninenin yanına gitmeliyiz," dedi. "Tanrım! Neden daha önce akıl edemedim ki?"

Telaşı bulaşıcıydı. Üfleyerek mumları söndüren Suzanna ondan önce ön kapıdaydı.

"Mimi hastanedeyken muhakkak güvende olur," dedi.

"Hiç kimse güvende değil," karşılığını verdi delikanlı. Suzanna bunun doğru olduğunu biliyordu.

Eşikte gerisingeri dönüp tekrar eve daldı ve saniyeler sonra ellerinde eskimiş bir kitapla geri geldi.

"Günlük mü?" diye sordu Cal.

"Harita." diye yanıtladı Suzanna.

VIII
İz Peşinde

1

Mimi ölmüştü.

Katilleri gece vakti gelip gitmişler, suçlarını gizlemek için geride kapsamlı bir sis perdesi bırakmışlardı.

"Ninenizin ölümünde gizemli hiçbir şey yok," diye ısrar etti Doktor Chai. "Sağlığı hızla bozuluyordu."

"Dün gece burada biri varmış."

"Doğru. Kızı."

"Anneannemin tek bir kızı vardı: Annem. Ve o da iki buçuk senedir ölü."

"Ziyaretçi her kimse Bayan Laschenski'ye zarar vermedi. Nineniz doğal sebeplerden vefat etti."

Suzanna tartışmanın hiçbir işe yaramayacağını anladı. Kuşkularını açıklamaya yönelik daha başka girişimler şaşkınlık doğururdu. Hem zaten Mimi'nin ölümü yepyeni bir bulmaca sarmalı başlatmıştı. Başlıcaları da şuydu: Yaşlı kadın ortadan kaldırılmasını gerektirecek ne biliyordu ve Suzanna onun bu bulmacadaki rolünün ne kadarını üstlenmeye mecburdu? Bir soru diğerine bağlanıyordu ve Mimi'nin susturulmasıyla birlikte ikisi de cevapsız kalacaktı. Diğer yegâne bilgi kaynağı, yaşlı bir kadını ölüm döşeğinde öldürecek kadar alçalan o yaratıktı: Immacolata. Ve bu Suzanna'nın hiç de hazır olmadığı bir karşılaşmaydı.

Hastaneden ayrılıp yürüdüler. Suzanna derinden sarsılmıştı.

"Yemek yiyelim mi?" diye önerdi Cal.

Vakit henüz sabahın yedisiydi. Yine de kahvaltı çıkaran bir kafe buldular ve dev porsiyonlar sipariş ettiler. Pastırmalı yumurta, kızarmış ek-

mek ve kahve onları bir nebze kendilerine getirse de uykusuz bir gecenin bedeli hâlâ ödenmeliydi.

"Kanada'daki dayımı aramalıyım," dedi Suzanna. "Ona neler olduğundan bahsetmeliyim."

"Hepsinden mi?" diye sordu Cal.

"Tabii ki hayır," dedi kız. "İşin o kısmı ikimizin arasında."

Cal bunu duyduğuna sevindi. Öykünün yayılma fikrinden hoşlanmadığı için değil, paylaşılan bir sırrın samimiyetini arzuladığı için. Bu Suzanna daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Maske takmıyor, oyunlar oynamıyordu. İtiraflarla geçen bir gecenin ve de bu kederli sabahın ardından ansızın bir gizemde kader arkadaşı olup çıkmışlardı. O gizem yüzünden ölüme daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşsa da Suzanna'yla kalabildiği sürece Cal tüm zorluklara seve seve katlanırdı.

"Mimi'nin arkasından pek gözyaşı dökülmeyecek," diyordu Suzanna. "Hiç sevilmezdi."

"Senin tarafından bile mi?"

"Onu doğru düzgün tanımadım ki," dedi genç kadın ve ninesinin hayatını Cal'e kısaca özetledi. "Bir münzeviydi," diye sözünü tamamladı Suzanna. "Ve artık sebebini biliyoruz."

"Bu da bizi halıya geri getiriyor. Temizlikçilerin izini sürmeliyiz."

"Önce biraz uykuya ihtiyacın var."

"Hayır. Yeterince soluklandım. Ama eve uğramak da istiyorum. Sırf güvercinleri beslemek için."

"Sensiz birkaç saat hayatta kalamazlar mı?"

Cal kaşlarını çattı. "Onlar olmasaydı," dedi, "ben de burada olmazdım."

"Kusura bakma. Seninle gelmemin sakıncası var mı?"

"Bu benim de hoşuma gider. Belki babama gülümseyecek bir sebep verirsin."

2

Anlaşıldı ki Brendan'ın o gün gülücükleri boldu; Cal annesinin hastalığından beri babasını hiç bu kadar mutlu görmemişti. Değişim hayret vericiydi. Brendan çene çalarak ikisini de eve davet etti.

"Kahve ister misiniz?" deyip mutfağa kadar gitti. "Yeri gelmişken, Cal, Geraldine buradaydı."

"Ne istiyordu?"

"Ona verdiğin bazı kitapları geri getirdi; onları artık istemediğini söyledi." Brendan kahve pişirmeye ara verip oğluna baktı. "Bir tuhaf davranıyormuşsun."

"Kanımdan olsa gerek," dedi Cal ve babası sırıttı. "Gidip kuşlara bakacağım."

"Onları bugünlük zaten besledim. Yuvalarını bile temizledim."

"Sahiden de kendini daha iyi hissediyorsun."

"Neden hissetmeyeyim ki?" dedi Brendan. "Bana göz kulak olanlar var."

Cal pek akıl erdiremeden kafa salladı. Sonra da Suzanna'ya döndü.

"Şampiyonları görmek ister misin?" dedi ve dışarı çıktılar. Hava şimdiden ılınmıştı.

"Babamda bir gariplik var," dedi Cal, güvercinliğe doğru engebeli patikada başı çekerken. "İki gün önce resmen intihara meyilliydi."

"Belki kötü günleri atlatmıştır," diye fikir yürüttü genç kadın.

"Belki," karşılığını veren Cal kapıyı açtı. O sırada kükreyerek geçen bir tren yeri sarstı.

"Dokuz yirmi beş Penzance treni," diyen Cal kızı içeri soktu.

"Kuşların huzuru kaçmıyor mu?" diye sordu Suzanna. "Rayların bu kadar yakınında olmak?"

"Daha yumurtadayken buna alıştılar," diye cevap veren Cal güvercinlerle selamlaşmaya gitti.

Suzanna onun tel kafesleri okşayarak hayvanlarla konuşmasını seyretti. Cal'in tuhaf bir delikanlı olduğu kesindi ama herhalde kendisinden daha tuhaf değildi. Suzanna'yı asıl şaşırtan bir anda hayatlarına girmiş akıl almaz olaylarla sakin sakin başa çıkıyor olmalarıydı. Bir eşikte durduklarını ve ötedeki diyardan biraz tuhaflığın gerekebileceğini sezebiliyordu.

Cal ansızın kafese sırtını döndü.

"Gilchrist," dedi haşin bir sırıtışla. "Şimdi hatırladım. Gilchrist adlı bir adamdan bahsettiler."

"Kimler?"

"Ben duvarın üstündeyken. Hamallar. Tanrım, evet! Kuşlara baktığımda her şeyi hatırladım. Duvarın tepesindeydim ve onlar halıyı Gilchrist diye birine satmaktan bahsediyordu."

"Öyleyse görmemiz gereken adam o."

Cal saniyeler sonra tekrar evdeydi.

"İkram edecek pastam yok ama–" dedi Brendan, oğlu holdeki telefona giderken. "Ne bu acele?"

"Önemli bir şey değil," dedi Suzanna.

Brendan bir fincan kahve koyarken Cal telefon rehberini gözden geçirdi. "Buralı değilsin herhalde?" dedi Brendan kıza.

"Londra'da yaşıyorum."

"Londra'dan oldum olası hazzetmedim," diye yorum yaptı adam. "Ruhsuz bir yer."

"Muswell Hill'de bir atölyem var. Görseniz hoşunuza gider." Brendan kuşkulu gözükünce sözüne devam etti. "Çanak çömlek yaparım."

"Buldum," dedi Cal, elinde rehberle. "*K.W. Gilchrist*," diye okudu. "*İkinci El Perakendeci*."

"Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Brendan.

"Onları bir arayacağım," dedi Cal.

"Bugün pazar," diye belirtti Suzanna.

"Pazar sabahları açık olan bir sürü yer var," karşılığını veren Cal hole geri döndü.

"Bir şey mi satın alacaksınız?" diye sordu Brendan.

"Bir bakıma," diye yanıtladı Suzanna.

Cal numarayı çevirdi. Telefona hemen bakıldı. Hattın diğer ucundaki ses bir kadına aitti.

"Gilchrist'ın dükkânı."

"Merhaba," dedi Cal. "Bay Gilchrist'la konuşmak istiyordum."

Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Bay Gilchrist öldü," dedi kadın.

Tanrım, Shadwell elini çabuk tutmuş, diye düşündü Cal.

Fakat telefondaki kadın sözünü bitirmemişti.

"Sekiz yıl önce," diye devam etti. Sesi bir bant kaydından daha monotondu. "Ne için aramıştınız?"

"Bir halı," dedi Cal.

"Bir halı satın mı almak istiyorsunuz?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Sanırım dükkânınıza yanlışlıkla bir halı getirildi–"

"Yanlışlıkla mı?"

"Doğru. Ve onu geri almam gerekiyor. Acilen."

"Korkarım bunun için Bay Wilde'la konuşmanız lazım."

"Öyleyse lütfen Bay Wilde'ı bağlar mısınız?"

"Şu an Wight Adası'nda."

"Ne zaman döner?"

"Perşembe sabahı. O zaman tekrar aramanız gerekecek."

"Muhakkak daha önce–"

Cal hattın kesildiğini fark edip sustu.

"Kahretsin," dedi. Başını kaldırdığında Suzanna'yı mutfak kapısında beklerken gördü. "Orada konuşacak kimse yokmuş." İç geçirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hırsızlar geceleri ne yaparlarsa onu," diye usulca karşılık verdi Suzanna.

3

Cal ile kadın gittiklerinde Brendan bir müddet oturup bahçeyi seyretti. Yakında oranın işlenmesi gerekecekti; Eileen mektubunda orayı bakımsız bıraktı diye kocasını eleştirmişti.

Mektubu düşünmek Brendan'a kaçınılmaz bir şekilde onun taşıyıcısını, yani ilahi Bay Shadwell'i hatırlattı.

Nedenini düşünmeksizin yerinden kalkıp telefona gitti ve meleğin verdiği karta bakarak numarayı çevirdi. Shadwell'le karşılaşmasının anısı, ondan aldığı armağanın parlaklığı karşısında neredeyse yanıp kül olmuştu. Fakat bir anlaşmaya vardıklarını ve onun nedense Cal'la ilgili olduğunu hâlâ hatırlıyordu.

"Bay Shadwell'le mi konuşuyorum?"

"Kimsiniz?"

"Ben Brendan Mooney."

"Ah, Brendan. Sesini duymak ne güzel. Bana söyleyecek bir şeyin mi var? Cal hakkında?"

"Bir depoya gitti. Mobilya falan satılan bir yere..."

"Demek öyle. O zaman onu bulup mutlu bir adam hâline getireceğiz. Yalnız mıydı?"

"Hayır. Yanında bir kadın vardı. Çok hoş bir kadın."

"İsmi?"

"Suzanna Parrish."

"Peki ya depo?"

Brendan belli belirsiz bir kuşkuya kapıldı. "Cal'e neden ihtiyacınız var?"

"Sana söyledim. Bir ödül."

"Ah, evet. Bir ödül."

"Nefesini kesecek bir şey. Depo, Brendan. Ne de olsa seninle bir anlaşmaya vardık. Anlaşma anlaşmadır."

Brendan elini cebine soktu. Mektup hâlâ sıcaktı. Meleklerle anlaşma yapmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Bundan daha güvenli ne olabilirdi?

Deponun ismini verdi.

"Sadece bir halı bakmaya gittiler–" dedi Brendan.

Ahizeden bir tıkırtı geldi.

"Orada mısınız?" diye sordu Brendan.

Fakat ilahi ulak herhalde şimdiden yola koyulmuştu.

IX
Kimin Elinde Kalırsa

1

Gilchrist İkinci El Mobilya Deposu eskiden bir sinema salonuydu. Sinema salonlarının saraylar gibi süslü püslü olduğu yıllarda inşa edilmiş bina taklit rokoko cephesiyle ve damına tünemiş sıradışı kubbesiyle yine süslü püslüydü ama artık saraya benzer bir tarafı yoktu. Ondan bir taş atımlık mesafedeki Dock Yolu kent bloğunda halen kullanılmakta olan yegâne mülktü. Geri kalanlar ya kalaslarla kapatılmış ya da yanarak harabeye dönmüştü.

Jamaika Sokağı'nın köşesinde durarak yolun karşısındaki metrukiyete bakarken Cal, Bay Gilchrist'ın böyle virane bir müessesede isminin yazdığını görmekten gurur duyup duymayacağını merak ediyordu. Gözden uzakta yapılması daha uygun işlerle uğraşmadıkça hiçbir işyeri burada tutunamazdı.

Deponun açılış saatleri bir zamanlar sinema salonunun o günkü bilet ücretini duyurduğu yıpranmış bir panoda yazılıydı. Pazarları dokuz buçuk ile on iki arasında açıktı. Şimdi saat on üç on beşti. Çift kanatlı ön kapı kapatılıp sürgülenmiş, önüne de cepheyi iyice çirkinleştiren koskoca bir demir mazgal yerleştirilip bir asma kilitle sabitlenmişti.

"Haneye tecavüz becerilerin nasıldır?" diye Suzanna'ya sordu Cal.

"Az gelişmiş," karşılığını verdi kadın. "Ama hızlı öğrenirim."

Daha yakın bir inceleme amacıyla Jamaika Sokağı'nın karşısına geçtiler. Masum taklidi yapmanın gereği yoktu; geldiklerinden beri sokağa hiçbir yaya girmemişti ve araç trafiği asgariydi.

"İçeri girmenin bir yolu olmalı," dedi Suzanna. "Sen diğer tarafa dolaş. Ben bu taraftan gideceğim."

"Peki. Arkada buluşuruz."

Ayrıldılar. Cal'in güzergâhı gölgelerden geçerken Suzanna'nınki onu parlak günışığında bıraktı. Ne ilginçtir ki genç kadın kendini bulutlara özlem duyarken buldu. Uzaylı bir radyo istasyonunu dinliyormuş ve yayınlanan melodiler kafatasında vızıldıyormuşçasına sıcak hava kanını kaynatıyordu.

O melodileri dinlerken Cal ansızın ileriki köşeden çıkarak kızı irkiltti.

"Bir yol buldum," diyen delikanlı onu bir zamanlar sinemanın acil durum çıkışı olan yere götürdü. Orası da bir asma kilitle kapatılmıştı ama hem zincir hem de kilit iyice paslanmıştı. Çoktan bir tuğla bulmuş olan Cal onunla kilide girişti. Tuğla kırıkları dört bir yana uçuşsa da bir düzine darbenin ardından zincir teslim bayrağını çekti ve Cal omzunu kapıya dayayıp yüklendi. Kapının arkasına dayalı bir ayna ve daha başka eşyalar yere devrilirken içeride bir gürültü koptu. Cal buna rağmen sıkışarak içeri girmelerine yetecek kadar bir açıklık bırakmayı başardı.

2

İçerisi tozlu bir sefalet içinde üst üste yığılmış binlerce ev eşyasının – koltukların, gardıropların, irili ufaklı lambaların, perdelerin, halıların– Kıyamet'i beklediği bir Araf gibiydi. Mekâna kendi sakinlerinin, tahtakurtları, çürüme ve aşırı kullanım tarafından haşatı çıkarılmış şeylerin, bir zamanlar kaliteliyken artık üreticilerinin bile burun kıvıracağı parçaların pis kokusu sinmişti.

Tüm bu köhnelik kokusunun altında daha acı, daha insansı bir koku vardı. Belki de bir hasta yatağının tahtalarına sızmış terin veya katlanıcısı sabaha sağ çıkmamış bir gece boyunca yanan bir gaz lambası fitilinin kokusu. Kısacası burası uzun süre oyalanacak bir yer değildi.

Çabukluk uğruna bir kez daha ayrıldılar.

"Ümit vaat edici bir şey görürsen seslen," dedi Cal ve mobilyaların arkasında gözden kayboldu.

Gölgeye girdikten sonra bile Suzanna'nın kafatasındaki vızıltı geçmemiş, tam tersine artmıştı. Belki de atıldıkları serüvenin büyüklüğü tıpkı bir peri masalında çürümüş bakir bir bölgedeki sihir parçacığını bulmayı gerektiren imkânsız bir görev gibi başını döndürüyordu.

Aynı düşünce farklı bir şekilde ifade edilmesine rağmen Cal'in da aklından geçiyor, arayışı sürdükçe hafızasından daha çok şüphe duyuyor-

du. Belki hamallardan duyduğu isim Gilchrist değildi veya adamlar halıyı buraya getirerek elde edecekleri kârın çabalarını karşılamayacağına karar vermişlerdi.

Bir köşeyi döndüğü sırada bir mobilya yığının arkasından bazı hışırtılar işitti.

"Suzanna?" dedi. Sözcük gitti ve cevaplanmadan geri geldi. Ses daha şimdiden arkasında kaybolmuştu fakat aynı zamanda vücuduna adrenalin pompaladığı için bir sonraki mal ve öteberi dağına daha tez adımlarla gitti. Yığının beş metre yakınına bile varmadan yarım düzine yemek sandalyesinin ve bir konsolun altına büyük ölçüde gizlenmiş dürülü halıyı fark edip gözleri parladı. Yığındaki eşyalarda fiyat etiketi bulunmaması yeni, değer biçilmemiş edinimler olduklarını akla getiriyordu.

Cal dizleri üstüne çöktü ve üstündeki deseni görme çabasıyla halının ucunu çekiştirdi. Lakin bordürü hasarlı, dokuması zayıftı. Asılmasıyla birlikte ipliklerin koptuğunu hissetti. Yine de içgüdülerinin zaten bildiğini doğrulamaya yetecek kadarını görebildi: Bu, Rue Sokağı'ndan alınan, Mimi Laschenski'nin korumak için canını feda ettiği Füg halısıydı.

Cal doğruldu ve arkadan yaklaşan ayak seslerini duymaksızın yığındaki sandalyeleri indirmeye koyuldu.

3

Suzanna'nın ilk gördüğü yerdeki bir gölge oldu. Başını kaldırdı.

İki gardırop arasında bir surat belirdi. Fakat genç kadın ona adıyla seslenemeden önce tekrar gözden kayboldu.

Mimi! Bu Mimi'ydi!

Suzanna gardıropların yanına gitti. Hiç kimseden bir iz yoktu. Yoksa aklını mı kaçırıyordu? Kafasındaki o vızıltının ardından şimdi de halüsinasyonlar mı görüyordu?

İyi ama mucizelere inanmıyorlarsa burada ne işleri vardı? Kuşkusu ani bir umut selinde boğuldu. Belki ölüler görünmez dünyanın mührünü bir şekilde kırıp canlıların arasına karışabilirdi.

Ninesinin ismini usulca seslendi. Ve ona bir karşılık bahşedildi. Kelimelerle değil, lavantalı su kokusuyla. Solunda, üst üste dizilmiş çay sandıklarıyla dolu bir koridorda bir toz topu yuvarlandı ve durdu. Suzanna ona, daha doğrusu onu taşıyan esintinin kaynağına doğru yürürken attığı her adımda koku biraz daha güçlendi.

4

"Sanırım o bana ait," dedi ses Cal'in arkasından. Cal döndü. Shadwell ondan birkaç adım uzakta duruyordu. Ceketinin önü açıktı.

"Kenara çekil, Mooney ve benim olanı almama izin ver."

Cal buraya silahlı gelecek kadar aklı başında olmayı dilerdi. O anda Shadwell'i ışıltılı gözlerinden birine bıçak sokmakta ve öyle yaptığı için kendine kahraman demekte tereddüt etmezdi. Gel gör ki çıplak ellerinden başka bir şeyi yoktu. Onların yetmesi gerekecekti.

Satıcı'ya doğru bir adım attı fakat o bunu yaparken adam kenara çekildi. Arkasında bir başkası duruyordu. Hiç şüphesiz kız kardeşlerden veya onların piçlerinden biri.

Cal görmeyi beklemeyip döndü ve halının üstüne yığılı sandalyelerden birini kaptı. Eylemi küçük bir çığa yol açtı; sandalyeler onunla düşmanı arasına saçıldı. Cal tuttuğunu Shadwell'in yerini alan gölgeli surete doğru fırlattı. İkinci bir tane alıp onu da ilkinin peşinden yolladı ama hedefi artık mobilya labirentinde kaybolmuştu. Satıcı da öyle.

Cal kasları yanarak döndü ve konsola sırtını dayayıp yüklendi. Başarılı oldu; sandık daha başka parçaları da düşürerek geriye devrildi. Cal çıkan gürültüden memnundu; belki Suzanna'nın dikkatini çekerdi. Elini halıya atarken bir şey onu arkadan yakaladı. Ganimetinden zorla sürüklenirken halının küçük bir parçası elinde kaldı, sonra zeminde boylu boyunca fırlatıldı.

Çerçeveleri süslü püslü bir tablo ve fotoğraf yığınına çarparak durdu. Resimlerden bazıları yere düşüp kırıldı. Cal kısa bir süre cam kırıklarının arasında yatarak soluklandı fakat bir sonraki sahne soluğunu tekrar kesti.

Yetim karanlığın içinden üstüne geliyordu.

"Ayağa kalk!" dedi yaratık ona.

Karşısındaki surata bakakalan Cal talimatı duymadı bile. Bu şey Elroy'un yavrusu değildi ama bu canavar da babasının yüz hatlarına sahipti. Hayır; bu *kendi* çocuğuydu.

Çöplükte yatarken duyduğu ninni sırasında gördüğü dehşet gerçek çıkmıştı. Kız kardeşler ondan dölünü almışlardı ve neticede siması onunkini andıran bu yaratık ortaya çıkmıştı.

Çocuk, Cal'in yakın bir benzeri değildi. Çıplak bedeni tamamen tüysüzdü ve pek çok iğrenç çarpıklığa sahipti. Bir elinin parmakları normal-

den iki kat uzunken diğer elindekiler birer santimlik köklerden ibaretti ve kürek kemiklerinde kusurlu kanatlara benzer çıkıntılar mevcuttu. Sanki Cal'in rüyalarında gıpta ettiği canlıların bir parodisiydi.

Yine de ona önceden gördüğü yaratıklardan daha çok benziyordu ve kendisiyle karşı karşıya kalan Cal tereddüde düştü.

O tereddüt yaratığın üstünlük sağlamasına yetti. Genç adamın üstüne atladığı gibi uzun parmaklı eliyle onun boğazını sıktı. Dokunuşunda en ufak bir sıcaklık yoktu ve ağzı dudaklarındaki nefesi çalmak istercesine onunkini emmeye koyuldu.

Niyeti hiç kuşkusuz baba katliydi; tutuşu amansızdı. Cal bacaklarının güçsüz düştüğünü hissetti ve dizleri üstüne yığılmasına izin veren çocuk onunla beraber yere çöktü. Parmakları cam kırıklarına sürten Cal içlerinden birini almaya yönelik sarsakça bir girişimde bulundu ama verdiği talimat zihniyle eli arasında ivediliğini kaybetti. Silah elinden düştü.

Bir yerlerde, kovulduğu o nefes ve ışık âleminde Shadwell'in kahkahalarla güldüğünü duydu. Sonra ses kesildi ve Cal murdar bir aynaya bakarcasına kendi yüzüyle baş başa kaldı. Oldu olası renklerinin solgunluğu hoşuna giden gözleri, fazla kadınsı bulduğu için çocukken onu utandırsa da artık şartlar gerektirdiği zaman bir nebze ciddi durmaya alıştırdığı ve kendisine söylendiği kadarıyla baştan çıkarıcı bir tebessüme kâdir ağzı, daha münasiplerine uygun bir çehrede bir komedyeninkiler gibi duran iri ve çıkık kulakları...

Muhtemelen çoğu kimse bu dünyadan böyle abuk sabuk şeyler düşünerek göçerdi. Cal için öyle olduğu kesindi.

Aklında kulaklarıyla akıntı onu aldı ve dibe çekti.

X
Eriyik

Suzanna bir zamanlar sinema salonunun fuayesi olan yere adım atmadan hemen önce bunun bir hata olduğunu anladı. O anda bile geri çekilebilirdi ama Mimi'nin sesiyle isminin söylendiğini duyunca durmasına fırsat kalmadan ayakları onu kapıdan içeri taşıdı.

Fuaye, deponun geri kalanından daha karanlıktı. Yine de Suzanna ninesinin kalas çakılmış bilet gişesinin yanında dikilen silik suretini seçebiliyordu.

"Mimi?" derken zihni çelişkili izlenimlerle karmakarışıktı.

"Buradayım," diyen yaşlı kadın kollarını açtı.

Sarılma teklifi de bir muhakeme hatasıydı ama bu sefer düşmanın aleyhineydi. Fiziki sevgi gösterileri hiçbir zaman Mimi'nin uzmanlık alanına girmemişti ama Suzanna ölümünün ardından ninesinin alışkanlıklarını değiştirmesi için bir sebep göremiyordu.

"Sen Mimi değilsin," dedi.

"Beni görmenin bir sürpriz olduğunu biliyorum," karşılığını verdi sözde hayalet. Sesi tüy gibi hafifti. "Ama korkacak hiçbir şey yok."

"Kimsin sen?"

"Kim olduğumu biliyorsun," cevabı geldi.

Suzanna daha başka ayartıcı sözler dinlemekle oyalanmadan geldiği yoldan geri gitmek üzere döndü. Çıkışla arasında olsa olsa üç metre vardı ama şimdi bu mesafe üç kilometre gibi gözüküyordu. Genç kadın o uzun yolda bir adım atmaya çalıştı fakat kafatasındaki gürültü ansızın sağır edici boyutlara ulaştı.

Arkasındaki varlığın onun kaçmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bir yüzleşme istiyordu ve ona karşı koymak boşunaydı. O yüzden Suzanna dönüp baktı.

Maske eriyordu fakat açığa çıkan gözlerde ateş değil buz mevcuttu. Suzanna bu suratı tanıyordu ve henüz kendini onun hışmına göğüs germeye hazır hissetmemesine rağmen karşısındaki manzaradan tuhaf bir coşku duyuyordu. Mimi'nin son kalıntıları da buharlaştı ve Immacolata apaçık ortaya çıktı.

"Kız kardeşim..." derken etrafındaki hava onun sözleriyle dans etti. "Bana bu rolü kız kardeşim Kocakarı oynattı. Yüzünde Mimi'yi gördüğünü düşündü. Haklıydı, değil mi? Onun çocuğusun."

"Torunu," diye mırıldandı Suzanna.

"*Çocuğu*," diye kati bir karşılık geldi.

Suzanna önündeki kadına bakarken o yüz hatlarının kısmen gizlediği keder başyapıtından âdeta büyülendi. İncelemesi Immacolata'yı irkiltti.

"Ne cüretle bana acırsın?" dedi kadın, Suzanna'nın düşüncelerini okumuşçasına. Sözleriyle beraber yüzünden bir şey fırladı.

Cisim Suzanna'nın ne olduğunu göremeyeceği kadar hızlı geldi; genç kadın ancak kendini onun ıslıklı yolundan atabilecek kadar zaman bulabildi. Arkasındaki duvar çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Hemen sonra surattan ona doğru daha fazla parlaklık fışkırdı.

Suzanna korkmadı. Tanık olduğu sahne onu daha da coşturmaktan öteye geçmedi. Bu sefer parlaklık üstüne gelirken içgüdüleri her türlü sağduyu kısıtlamasını bastırdı ve ışığı yakalamak istercesine elini uzattı.

Sanki kolunu buz gibi bir nehre batırmıştı. İçinde sayısız balığın üremek için akıntıya karşı hızlı hızlı yüzdüğü bir nehre. Genç kadın yumruğunu sıkarak bu tıklım tıklım akıntıyı tutup *çekti*.

Eylemi üç farklı sonuç doğurdu. Birincisi Immacolata'dan bir çığlık yükseldi. İkincisi başındaki uğultu kesiliverdi. Üçüncüsüyse elinin hissettiği her şey –soğukluk, akıntı ve içerdiği balıklar– bir anda *içine* doldu. *Vücudu nehrin ta kendisiydi*. O artık et ve kemikten bir beden değil, maddeden çok düşünceden teşkil ve her ikisinden de daha kadim başka bir anatomiydi. Her nasılsa Immacolata'nın saldırısında kendini tanımış ve uykudan uyanmıştı.

Suzanna hayatı boyunca kendini hiç böylesine eksiksiz hissetmemişti. Bu hissin karşısında diğer tüm hırslar –mutluluk, zevk, güç için olanlar– kaybolup gitti.

Tekrar Immacolata'ya baktığında yeni gözleri bir düşman değil, kendi damarlarını dolduran selin aynısına sahip bir kadın gördü. Çarpık, ıstırap dolu ama her şeyden çok ona benzeyen bir kadın.

"İşte bu aptalcaydı," dedi Efsuncu.

"Öyle miydi?" dedi Suzanna. Hiç sanmıyordu.

"Bulunmasan, eriyiği hiç tatmasan senin için daha iyiydi."

"Eriyik mi?"

"Artık arzu ettiğinden daha çok şey bilecek, istediğinden daha çok şey hissedeceksin." Immacolata'nın sesinde acımayı andıran bir şey vardı. "Esef böylece başlıyor," dedi. "Asla da geçmeyecek. İnan bana. Bir Guguk olarak yaşayıp ölmeliydin."

"Mimi öyle mi öldü?" diye sordu Suzanna.

Buzdan gözler kırpıldı. "Nasıl riskler üstlendiğinin farkındaydı. Kâhinsoylu kanı taşıyordu ve o hep gönlünce akar. Kaltak ninen yüzünden sen de onların kanındansın."

"Kâhinsoylu mu?" Ne çok yeni sözcük öğreniyordu. "Onlar Füg halkı mı?"

"Onlar *ölü* halk," yanıtı geldi. "Onlardan cevap bekleme. Yakında toza dönecekler. Bu kokuşmuş Krallık'taki her şeyin gittiği yere gidecekler. Toprağa ve vasatlığa. Ne yapıp edip öyle olmasını sağlayacağız. Yalnızsın. Tıpkı ninen gibi."

Kadının çoğul konuşması Suzanna'ya, Satıcı'yı ve giydiği ceketin tesirini hatırlattı.

"Shadwell de bir Kâhinsoylu mu?" diye sordu.

"*O mu?*" Görünen o ki bunun düşüncesi bile saçmaydı. "Hayır. Tüm güçleri benden bir hediye."

"Neden?" dedi Suzanna. Immacolata'yı çok az tanıyordu ama bu bile Shadwell'le arasında mükemmel bir uyum olmadığını anlaması için yeterliydi.

"Bana..." diye başladı Efsuncu, elini yüzüne götürerek. "Bana *gösteriyi* öğretti." Eli geçip gittiğinde tekrar beliren yüzü neredeyse içten denebilecek bir tebessüm ediyordu. "Artık sen de buna ihtiyaç duyacaksın."

"Ve o yüzden onun hanımısın, öyle mi?"

Kadından çıkan ses bir kahkaha olabilirdi, o da belki. "Aşkı kız kardeşim Aşüfte'ye bırakırım. Öyle şeylere çok iştahlıdır. Git Mooney'e sor–"

Cal. Suzanna onu unutmuştu.

"–tabii cevap verebilecek kadar nefesi kaldıysa."

Suzanna kapıdan tarafa göz attı.

"Yürü," dedi Immacolata. "Git onu bul. Seni durdurmayacağım."

İçindeki parlaklık –eriyik– Efsuncu'nun doğruyu söylediğinin farkın-

daydı. O sel artık her ikisinin de bir parçasıydı. Suzanna'nın henüz tahmin edemeyeceği şekillerde onları birbirine bağlıyordu.

"Kavga çoktan bitti, kardeşim," diye mırıldandı Immacolata, Suzanna eşiğe ulaştığı sırada. "Sen merakını giderirken Füg elimize düştü."

Suzanna depoya dönerken ilk defa korkuya kapılıyordu. Kendisi değil Cal için. Karanlıkta delikanlının ismini bağırdı.

"Çok geç..." dedi arkasındaki kadın.

"Cal!"

Yanıt gelmedi. Suzanna aralıklarla ismini seslenerek onu aramaya başladı ve cevapsız her bağrışta tasası daha da arttı. Bina bir labirentten farksızdı; kendini iki defa önceden geçtiği bir yerde buldu.

Dikkatini çeken şey cam kırıklarının parıltısı oldu ve sonra, kırıklardan biraz ileride yüzükoyun yatan Cal. Henüz ona dokunacak kadar bile yaklaşmadan durgunluğunun derinliğini sezdi.

Ne kadar narin, dedi içindeki eriyik. Şu Guguklar nasıldır bilirsin.

Suzanna bu düşünceyi reddetti. Ona ait değildi.

"Sakın ha ölme."

İşte *bu* ona aitti. Yanına diz çökerken genç adamın sessizliğine bir yakarış olarak ağzından dökülüverdi.

"Ne olur, Tanrım. Sakın ölmesin."

Suzanna en kötüsünü keşfetme korkusuyla ona dokunmaktan çekiniyor, bir yandan da Cal'e yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu iyi biliyordu. Genç adamın başı ona doğru çevrili ve gözleri kapalıydı. Açık ağzından kanlı bir tükürük akmıştı. Suzanna delikanlıyı okşayarak uyandırabilirmiş gibi içgüdüsel olarak elini onun saçlarına götürdü fakat pragmatizmini tamamen kaybetmemişti ve parmakları öyle yapmaktansa Cal'in boynunda nabız aradı. Nabzı zayıftı.

Esef böylece başlıyor, demişti Immacolata, daha dakikalar önce. Bu kehanette bulunurken bile Cal'in ölmek üzere olduğunun farkında mıydı?

Tabii ki farkındaydı. Farkındaydı ve bu olayın getireceği eseften hoşnuttu. Çünkü Suzanna'nın eriyikten aldığı zevkten daha keşfetme aşamasında soğumasını, onunla keder ortağı olmayı istiyordu.

Bu kavrayışla dikkati dağılan Suzanna yeniden Cal'e odaklandığında elini onun boynundan çekmiş ve tekrar saçlarına götürmüş olduğunu gördü. Neden böyle yapıyordu? Cal uyuyan bir çocuk değildi. Yaralıydı; daha somut bir yardıma ihtiyacı vardı. Fakat Suzanna kendini azarlarken bile eriyiğin karnından yükselerek bağırsaklarını, ciğerlerini ve kalbini yı-

kadığını, sonra da –herhangi bir bilinçli talimat almaksızın– Cal'e doğru kolundan aşağı aktığını hissetti. Eriyik şimdiye kadar Cal'in durumuna karşı kayıtsızdı; *şu Guguklar nasıldır bilirsin*, demişti genç kadına. Fakat Suzanna'nın hiddeti veya belki de kederi onu ıslah etmişti. Suzanna genç adamı uyandırma, onu iyileştirme gereksiniminin eriyikteki enerjiye de yansıdığını ve avucundan çıkarak Cal'in başına geçtiğini hissetti.

Bu olağandışı olduğu kadar en ufak bir yabancılık da çekmediği bir histi. Eriyik son anda gitmek istemezmiş gibi olduğunda Suzanna'nın zorlamasına itaat etti ve Cal'in içine aktı. Maddeyi dilediğince kontrol edebildiğini anlamak Suzanna'yı ani bir sevince boğdu. Altındaki beden onun azabını kana kana içmeye başlayınca da bunu derhal bir kayıp sızısı izledi.

Cal şifaya açtı. Eriyik içinden akıp giderken Suzanna'nın eklemleri karıncalanmaya başladı ve kafatasında o yabancı şarkı bir düzine siren gibi yükseldi. Elini delikanlının başından ayırmaya çalıştı ama kaslarına söz geçiremedi. Kontrolü sağlamanın kolay olacağını farz ederek aceleci davranmıştı. Eriyik ona ısrarcı davranmamayı öğretmek için kendini kasten tüketmekteydi.

Suzanna bayılmadan hemen önce bu kadarının yettiğine karar vermiş olacak ki elini çekmesine izin verdi. Akış bir anda kesildi. Suzanna parmak uçlarında Cal'in kokusuyla titreyen elini kendi yüzüne götürdü. Kafatasındaki vızıltı kademe kademe azaldı. Baygınlık hissi geçmeye başladı.

"İyi misin?" diye ona sordu Cal.

Suzanna ellerini indirip delikanlıya baktı. Cal doğrulup oturmuştu ve şu an kanlı ağzını ihtiyatla inceliyordu.

"Sanırım," dedi Suzanna. "Ya sen?"

"Fena değilim," cevabını verdi Cal. "Neler oldu bilmiyorum..." Anılar geri gelirken sesi kısılıp gitti ve yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

"Halı–"

Çabucak ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Onu elimde tutuyordum," dedi. "Tanrım, elimde tutuyordum!"

"Halıyı aldılar!" dedi Suzanna.

Yüzünün buruşmasıyla birlikte ağlayacağını sandı. Fakat ortaya çıkan duygu hiddetti.

"Kahrolası Shadwell!" diye bağıran Cal bir konsolun üstündeki masa lambalarını yere savurdu. "Onu geberteceğim. Yemin ederim–"

Suzanna hâlâ biraz başı dönerek ayağa kalktı ve aşağı çevrili gözleri

ayaklarının altındaki cam kırıkları arasında bir şey fark etti. Yeniden eğilip kırıkları süpürdüğünde halıdan bir parça buldu. Onu yerden kaldırdı.

"Hepsini alamamışlar," diyerek kumaş parçasını Cal'e uzattı.

Delikanlının yüzündeki öfke eriyip gitti. Parçayı neredeyse hürmetle alıp inceledi. Parçaya yarım düzine motif işlenmişse de onlara bir anlam veremedi.

Suzanna genç adamı seyretti. Cal parçayı incinebilirmiş gibi büyük bir özenle tutuyordu. Sonra burnunu sertçe çekti ve elinin tersiyle sildi.

"Kahrolası Shadwell," diye tekrarladı fakat daha yumuşak, daha hissiz bir sesle.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sesli düşündü Suzanna.

Cal bakışlarını ona çevirdi. Bu sefer gözlerinde yaşlar vardı.

"Buradan çıkacağız," dedi. "Göğün ne dediğine bakacağız."

"Ha?"

Cal ufak bir tebessüm etti.

"Pardon," dedi. "Konuşan Kaçık Mooney olmalı."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Sürgünde

"İki dünya arasında gider gelirim, ölüdür biri,
Doğma gücünden yoksundur diğeri."

–Matthew Arnold
The Grande Chartreuse

I
Nehir

Uğradıkları yenilgi mutlaktı. Satıcı, Dokuma'yı Cal'in parmaklarından çekip almıştı. Fakat sevinecekleri bir şey olmamasına rağmen en azından çatışmadan sağ kurtulmuşlardı. Depodan sıcak havaya çıktıklarında delikanlının moralini düzelten şey sadece o muydu?

Havada alüvyonuyla ve tuzuyla Mersey Nehri'nin kokusu vardı. Suzanna'nın isteği doğrultusunda oraya gittiler. Tek kelime etmeksizin Jamaika Sokağı'ndan Dock Yolu'na indiler, sonra da iskelelere erişim sağlayan bir geçit bulana kadar rıhtımların çevresindeki yüksek, siyah duvarı takip ettiler. Bölge ıssızdı. Büyük kargo gemilerinden sonuncusu yükünü boşaltmak için buraya yanaşalı yıllar geçmişti. Boş depolardan teşkil bir hayalet kasabada ilerleyerek nehre doğru yürürlerken Cal arada bir kaçamak bakışlarla yanındaki kadını süzdü. Suzanna'da bir değişiklik, çözemediği gizli bir hissin yükü olduğunu sezinliyordu.

Şairin bu konuda söyleyecekleri vardı.

"Dilini mi yuttun, evlat?" dedi Cal'in kafasında. "Tuhaf bir kız, değil mi?"

İşte bu kesinlikle doğruydu. Merdivenlerin dibinde onu ilk gördüğünden beri Suzanna'nın efkârlı bir hâli vardı. Ortak özelliklerinden biri de buydu. Belki de bunca zamandır hayalini kurdukları gizemi gözden kaybedeceklerine yönelik dile getirilmemiş bir korkunun beslediği aynı azmi de taşıyorlardı. Yoksa Cal, kızın yüzünde kendi öyküsünden satırlar okuyarak kendini mi kandırıyordu? Bir müttefik bulma hevesi, aralarında benzerlikler görmesine mi yol açıyordu?

Suzanna dalgın gözlerle nehre bakıyor, sulardan yansıyan günışığı demetleri yüzünde geziniyordu. Cal genç kadını yalnızca bir gece ve gündür

tanımasına rağmen Suzanna onda Füg'e ilk bakışının yarattığı çelişkilerin aynısını –huzursuzluk ile derin bir hoşnutluk; kızın hem tanıdık hem de bilinmeyen bir şey olduğu hissini– uyandırıyordu.

Cal ona bunları ve daha fazlasını anlatmak istiyor fakat uygun sözcükleri bir türlü bulamıyordu.

Halbuki ilk konuşan Suzanna oldu.

"Immacolata'yı gördüm," dedi. "Sen Shadwell'le yüzleşirken."

"Eee?"

"Aramızda neler geçtiğini tam olarak nasıl açıklarım bilmiyorum..."

Genç kadın hareketlerinden büyülenmişçesine gözünü nehirden ayırmaksızın kesik kesik konuşmaya başladı. Cal söylenenlerden bazılarını anladı. Mimi'nin Füg'de yaşayan Kâhinsoyluların bir parçası olduğu ve torunu Suzanna'nın damarlarında o halkın kanını taşıdığı gibi. Fakat kız eriyikten, yani her nasılsa devraldığı veya bağlandığı veyahut ikisini birden yaptığı güçten bahsetmeye başladığında duyduklarına hiçbir anlam veremedi. Bunun bir sebebi Suzanna'nın daha müphem, daha hülyalı bir anlatım benimsemesi, bir diğeri de o duygularını ifade edecek sözcükleri bulmaya çalışırken ona bakmanın Cal'e kendisininkileri ifade edecek olanları vermesiydi.

"Seni seviyorum," dedi genç adam. Suzanna eriyik selini tarif etmeye çalışmaktan vazgeçmiş, kendini iskeleye çarpan dalgaların ritmine bırakmıştı.

Cal duyulduğundan emin olamadı. Suzanna ne kıpırdadı ne de ağzını açtı.

Sonunda delikanlının ismini söylemekle yetindi.

Cal ansızın kendini budala gibi hissetti. Suzanna ondan aşk ilanlarında bulunmasını istemiyordu; kafası bambaşka bir yerdeydi. Belki de –bu öğleden sonraki olayların ardından– Cal'dan daha fazla hak iddia edebileceği Füg'deydi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Cal, gafını daha başka sarsaklıklarla örtmeye çalışarak. "Neden öyle dedim bilmiyorum. Konuştuğumu unut."

İnkârı genç kadını girdiği transtan çıkardı. Bakışları nehirden ayrıldı ve gözlerini suların parlaklığından alıkoymak canını yakarcasına incinmiş bir ifadeyle delikanlının yüzüne çevrildi.

"Öyle deme," dedi. "Sakın öyle deme."

Cal'e sokuldu ve kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Cal da bu talebe

aynı şekilde cevap verdi. Boynunda sıcaklığını hissettiği kızın yüzü onu öpücüklere boğmayıp gözyaşlarıyla ıslattı. Nehir yanlarında akıp giderken birkaç dakika hiç konuşmadan öylece durdular.

Cal sonunda ağzını açtı.

"Eve dönelim mi?"

Suzanna geri çekildi ve yüzünü incelercesine onu süzdü.

"Her şey bitti mi, yoksa daha yeni mi başlıyor?" diye sordu.

Cal başını iki yana salladı.

Genç kadın nehre kısacık, kaçamak bir bakış attı. Fakat sular sıvı yaşamlarıyla onu tekrar alıkoyamadan Cal kızı elinden tutup betona ve tuğlaya doğru geri götürdü.

II
Karanlıkta Uyanmak

Oyuklarında güz olan bir alacakaranlıktan geçerek Chariot Sokağı'na geri geldiler. Orada guruldayan karınlarını yatıştıracak bir şeyler bulmak için mutfağı didik didik aradılar, yemek yediler, sonra da dönüşte satın aldıkları bir şişe viskiyle beraber Cal'in odasına çekildiler. Şimdi ne yapacaklarını konuşmaya niyetliydiler ama planları kısa sürede suya düştü. Yorgunluğun ve nehirdeki sahnenin yarattığı huzursuzluğun etkisiyle sohbetleri çekingen bir hâl aldı. Aynı konularda dönüp dolaşmalarına rağmen nasıl ilerlemeleri gerektiğine yönelik herhangi bir karara varamadılar.

Serüvenlerinin o âna kadarki tek yadigârı halıdan kopan parçaydı ve ondan bir ipucu çıkacağı yoktu.

Söyleşi zayıfladıkça yarım yamalak cümleler gitgide uzayan sessizliklerle noktalanır oldu.

Saat on bir civarı Brendan eve dönüp aşağıdan oğluna seslendi, sonra da yatmaya gitti. Gelişi Suzanna'yı hareketlendirdi.

"Gitmem lazım," dedi genç kadın. "Geç oldu."

Odada onsuz kalma fikri Cal'i üzüntüye boğdu.

"Neden kalmıyorsun?" dedi.

"Yatağın küçük," karşılığını verdi Suzanna.

"Ama rahattır."

Genç kadın elini Cal'in yüzüne koydu ve ağzının etrafındaki morluğu okşadı.

"Sevgili olmak kaderimizde yok," dedi usulca. "Birbirimize çok benziyoruz."

Bu dobra dobra sözleri duymak üzücüydü fakat herhangi bir cinsel hırsın söndüğü o anda Cal'in daha farklı ve nihayetinde daha derin bir umudu doğrulandı. Bu teşebbüste birlikteydiler: Kız, Füg'ün bir çocuğu,

Cal ise masum bir mütecavizdi. Onunla sevişmenin kısacık zevkini önlerindeki daha büyük macerayla kıyaslayan Cal –çükünün uyuşmazlığına rağmen– bu şekilde daha kârlı çıktığını biliyordu.

"Öyleyse uyuyalım yeter," dedi. "Tabii kalmak istersen."

Suzanna gülümsedi. "İsterim," dedi.

Kirli giysilerini çıkarıp örtülerin altına girdiler. Daha gece lambası soğumadan uykuya dalmışlardı bile.

Uykuları hiç de boş değildi. Düşler vardı. Daha doğrusu ikisinin de kafasını dolduran belirli bir düş.

Bir gürültü düşlediler. Hepsi de bal dolu kalbini patlatırcasına vızıldayan bir arılar gezegeni, kulağa yazın müziği gibi gelen ve yükseldikçe yükselen bir uğultuydu.

Bir koku düşlediler. Yağmurdan sonraki sokakların, iyice uçmuş kolonyanın ve sıcak bir taşradan esen rüzgârın karışımı bir koku.

Fakat hepsinden öte bir *görüş* düşlediler.

Her şey bir desenle başladı: Yüz farklı renge boyalı, uykucuların akıl gözlerini yummalarını gerektirecek kadar parlak bir enerji yükü taşıyan sayısız ipliğin bir örgüsü ve dokuması.

Ve sonra sanki desen, mevcut düzenini barındıramayacak kadar hırslanmışçasına düğümler çözülerek açılmaya başladı. Her kesitteki renkler havaya karıştıkça görüntü öylesine bulanıklaştı ki sonunda serbest kalan ipliklerin hürriyetlerini bir hat ustasının fırça darbeleri misali çizgilerle, virgüllerle ve noktalarla tarif ettiği bir pigment çorbasına dönüştü. İşaretler ilk başta keyfe keder gözüküyordu. Fakat her bir vuruş kendi içinde renklendikçe ve üstüne bir başkası ve sonra bir diğeri bindikçe kargaşadan biçimlerin çıktığı çabucak açıklık kazandı.

Rüya saniyeleri evvel yalnızca atkı ve çözgünün olduğu yerdeki akıntıda şimdi beş ayrı insan sureti beliriyor, görünmez ressam arsızca bir maharetle portrelere ayrıntılar ekleyip duruyordu.

Ve şimdi iyice yükselen arı sesleri uykucuların kafasında şarkılar söyleyerek o yabancılara isim koyuyordu.

Beşliden çağrılan ilki koyu renk uzun bir elbise giyen genç bir kadındı. Küçük yüzü solgun, kapalı gözleri incecik kaşlarla çevriliydi. Arılar buna *Lilia Pellicia,* dedi.

Lilia ismine uyanmışçasına gözlerini açtı.

O öyle yaparken omuzlarına bir ceket atıp başına siperlikli bir şapka takmış ellili yaşlarda tombul, sakallı bir şahıs öne çıktı. *Frederick Cam-*

mell, dedi arılar ve adamın sikke ebatlı gözlük camlarının arkasındaki gözleri açılıverdi. Eli hemen havaya kalkıp şapkasını çıkardı ve özenle şekillendirildikten sonra yağlanarak kafa derisine yapıştırılmış saçlarını gözler önüne serdi.

"Eee..." deyip gülümsedi.

Onu iki kişi daha izledi. Bu boyalar dünyasından serbest kalmak için sabırsızlanan ilki bir cenaze töreni için giyinmiş gibiydi. (Rüyacılar ipliklerin ilk başta akıttığı parlaklığa ne olduğunu merak ettiler. Acaba o renkler bu cenaze kıyafetinin altında bir yerde, papağan parlaklığındaki bir atlette mi gizliydi?) Asık suratına bakılırsa bu üçüncü ziyaretçi öyle bir hoppalığa müsamaha göstermezdi.

Apolline Dubois, diye duyurdu arılar ve kadın gözlerini açtı. Derhal yüzünde beliren çatık kaşlı ifadeyle beraber eskimiş fildişi rengindeki dişleri açığa çıkardı.

Topluluğun son mensupları beraber geldi. Biri yakışıklı yüzü uykudayken bile melankolik bakan bir siyahiydi. Diğeriyse gömleğine salyalarını akıttığı bakıcısının kollarındaki bir bebek.

Jerichau St Louise, dedi arılar ve siyahi gözlerini açtı. Hemen daha ismi bile duyulmadan ağlamaya başlamış çocuğa baktı.

Nimrod, diye seslendi arılar ve henüz ilk yaşını bile doldurmuş olamayacak bebek, isminin iki hecesini de tanıdı. Gözkapaklarını kaldırdığında ortaya çıkan gözlerine belirgin bir altın sarısı ton hakimdi.

Uyanışı bu süreci sona erdirdi. Renkler, arılar ve iplikler bir dalga gibi hep birlikte geri çekildiler. Gidişleri beş yabancıyı Cal'in odasında mahsur bıraktı.

İlk Apolline Dubois konuştu.

"Bunda bir yanlışlık olmalı," dedi kadın, pencereye kadar gidip perdeleri açarak. "Hangi cehennemdeyiz böyle?"

"Hem diğerleri nerede?" diye sordu Frederick Cammell. Gözleri duvardaki aynayı bulmuştu ve onda kendini inceliyordu. Cıkcıklayarak cebinden bir makas çıkardı ve yanağında uzamış bazı kılları kesmeye başladı.

"İyi bir soru," dedi Jerichau. Sonra Apolline'e doğru döndü. "Dışarısı nasıl görünüyor?"

"Issız," dedi kadın. "Vakit gecenin bir yarısı. Ve..."

"Ne?"

"Gel kendin bak," diyen kadın kırık dişleri arasından tükürüğünü

emdi. "Burada bir terslik var." Pencereye sırtını çevirdi. "Vaziyet eskisi gibi değil."

Apolline'in pervazdaki yerini Lilia Pellicia aldı. "Haklı," dedi kız. "Vaziyet gerçekten farklı."

"Ve neden burada sadece *biz* varız?" diye ikinci kez sordu Frederick. "Asıl mesele o."

"Bir şey olmuş," dedi Lilia usulca. "Feci bir şey."

"Muhakkak böbreklerinde hissetmişsindir," diye belirtti Apolline. "Her zamanki gibi."

"Gel terbiyemizi bozmayalım, Dubois hanım kızım," dedi Frederick, bir okul müdürünün bezgin yüz ifadesiyle.

"Bana kızım deme," diye çıkıştı Apolline. "Ben evli bir kadınım."

Uykudaki Cal ile Suzanna hayal güçlerinin yarattığı saçmalıklarla eğlenerek konuşulanları dinliyorlardı. Lakin tüm tuhaflıklarına –modası geçmiş kıyafetlerine, isimlerine, absürd sözlerine– rağmen bu insanlar son derece gerçekçi olup hiçbir ayrıntıları unutulmamıştı. Ve rüyacıların kafasını daha da çok karıştırmak istercesine arıların Jerichau dediği adam bu sefer yatağa doğru dönüp konuştu.

"Belki *onlar* bize bir açıklama yapabilirler."

Lilia soluk bakışlarını uykudaki çifte çevirdi.

"Onları uyandırmalıyız," deyip uykucuları sarmak için elini uzattı.

Bu bir rüya değil, diye gerçeğin farkına vardı Suzanna, omzuna yaklaşan eli düşlerken. Uykudan çıktığını hissetti ve kızın parmaklarının dokunuşuyla gözlerini araladı.

Perdeler tıpkı rüyasındaki gibi açıktı. Küçük odaya sokak lambalarının ışığı vuruyordu. Ve orada, yatağın yanında rüyadayken gördüğü beş kişi ete kemiğe bürünmüş olarak bekliyordu. Genç kadın doğrulup oturdu. Örtünün kaymasıyla hem Jerichau'nun hem de bebek Nimrod'un bakışları onun göğüslerine çevrildi. Suzanna örtüyü üstüne çekti ve öyle yaparken Cal'i açıkta bıraktı. Soğuk hava delikanlıyı kıpırdattı. Cal'in gözleri azıcık aralandı.

"Neler oluyor?" diye uyku mahmuru bir sesle sordu.

"Uyan," dedi Suzanna. "Konuklarımız var."

"Bir rüya gördüm..." diye mırıldandı Cal, sonra jeton düştü. "*Konuklar mı?*" Kıza doğru döndü ve onun odaya çevrili bakışlarını takip etti.

"Yüce İsa aşkına..."

Jerichau'nun kollarındaki çocuk gülerek güdük parmaklarından bi-

riyle Cal'in kalkık cinsel organını gösterdi. Cal hemen bir yastık kapıp şevkini gizledi.

"Bu da Shadwell'in dalaverelerinden biri mi?" diye fısıldadı.

"Sanmam," yanıtını verdi Suzanna.

"Shadwell kim?" diye bilmek istedi Apolline.

"Hiç şüphesiz başka bir Guguk," dedi o ikisinden biri kötü niyetli çıkarsa diye makasını hazırda tutan Frederick.

Guguk lafını duyunca Suzanna anlamaya başladı. Bu terimi ilk defa insanırkından bahseden Immacolata kullanmıştı.

"... Füg..." dedi genç kadın.

O yerin ismini vermesi tüm gözleri üstüne çevirdi ve Jerichau'ya bir soru sordurttu.

"Füg hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey değil," diye yanıtladı Suzanna.

"Diğerlerinin nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu Frederick.

"Hangi diğerleri?"

"Peki ya diyar?" dedi Lilia. "O nerede?"

Cal gözünü beşliden ayırmıştı ve Dokuma parçasını bıraktığı komodine bakıyordu. Parça ortada yoktu.

"O halı parçasından geldiler," dedi, söylediklerine inanmakta zorlanarak. "Rüyamda öyle gördüm."

"Aynı rüyayı ben de gördüm," dedi Suzanna.

"Bir halı *parçası mı?*" dedi Frederick hayretle. "Yani birbirimizden ayrıldık mı?"

"Evet," diye yanıtladı Cal.

"Halının geri kalanı nerede?" dedi Apolline. "Bizi ona götürün."

"Yerini bilmiyoruz," dedi Cal. "Shadwell'in eline düştü."

"Kahrolası Guguklar!" diye çıkıştı kadın. "Hiçbirine güven olmaz. Hepsi de yalancı ve hilekârdır!"

"Shadwell yalnız değil," karşılığını verdi Suzanna. "Ortağı sizin türünüzden biri."

"Bak ondan şüpheliyim," dedi Frederick.

"Doğru söylüyorum. Immacolata."

Bu isim hem Frederick'ten hem de Jerichau'dan dehşet nidaları kopardı. Hanımefendiliği elden bırakmayan Apolline yere tükürmekle yetindi.

"O kaltağı asmamışlar mıydı?" dedi kadın.

"Bildiğim kadarıyla iki kere," diye cevapladı Jerichau.

"O öyle şeyleri iltifat kabul eder," diye belirtti Lilia.

Cal ürperdi. Üşüyordu ve yorgundu. Rüyasında aydınlık tepeler ve parlak nehirler görmek istiyordu; yüzleri garez ve kuşku dolu bu yaslıları değil. Bakışlara aldırış etmeden yastığı fırlatıp attı, yerde duran giysilerinin yanına gitti ve giyinmeye başladı.

"Peki ya Nazırlar nerede?" dedi Frederick, tüm odaya hitap ederek. "Bunu bilen var mı?"

"Anneannem..." dedi Suzanna. "... Mimi..."

"Eee?" dedi Frederick, dikkatini kıza yönelterek. "O nerede?"

"Korkarım öldü."

"Başka Nazırlar da vardı," dedi Lilia, Frederick'in telaşını paylaşarak. "Onlar neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Haklıymışsın," dedi Jerichau, neredeyse trajik bir yüz ifadesiyle. "Gerçekten de feci bir şey olmuş."

Lilia tekrar pencereye gidip onu ardına kadar açtı.

"Kokusunu alabiliyor musun?" diye kadına sordu Frederick. "Yakınlarda mı?"

Lilia başını iki yana salladı. "Hava leş gibi kokuyor," dedi. "Burası eski Krallık değil. Havası soğuk. Soğuk ve pis."

Cal giyinmeyi bitirince Frederick ile Apolline'i iterek aralarından geçti ve viski şişesini aldı.

"Bir içki ister misin?" diye teklifte bulundu Suzanna'ya.

Genç kadın başını iki yana salladı. Cal kendine cömert bir ölçek koyup içti.

"Sizin şu Shadwell'i bulmamız lazım," dedi Jerichau, Suzanna'ya. "Ve de Dokuma'yı geri almamız."

"Acelemiz ne?" dedi Apolline, huysuzca bir kayıtsızlıkla. Paytak adımlarla Cal'in yanına gitti. "İştirak etmemin sakıncası var mı?" dedi. Cal gönülsüzce şişeyi ona verdi.

"*Acelemiz ne* de ne demek?" diye konuştu Frederick. "Issız bir yerde yapayalnız uyandık–"

"Yalnız falan değiliz," diye onun sözünü kesti Apolline, ağız dolusu viski yutarak. "Arkadaşlarımızla beraberiz." Cal'e eğri bir tebessüm etti. "Adın ne, tatlım?"

"Calhoun."

"Ya onunkisi?"

"Suzanna."

"Ben Apolline. Bu Freddy."

Cammell küçük bir reverans yaptı.

"Şuradaki Lilia Pellicia. O velet de onun kardeşi Nimrod–"

"Ve ben Jerichau."

"İşte," dedi Apolline. "Artık hepimiz dost olduk, değil mi? Diğerlerine ihtiyacımız yok. Bırakın çürüsünler."

"Onlar bizim halkımız," diye kadına hatırlattı Jerichau. "Ve yardımımıza ihtiyaçları var."

"Bizi o yüzden mi Hudut'ta bıraktılar?" diye tersledi kadın, viski şişesini tekrar dudaklarına götürerek. "Hayır. Bizi kaybolup gideceğimiz ve daha iyisine kavuşamayacağımız bir yere koydular. Onların gözünde pislikten farkımız yok. Haydutlar, yosmalar ve Tanrı bilir daha neler." Cal'e baktı. "Ah, evet," dedi. "Hırsızların arasına düştün. Onlar için bir utanç kaynağıyız. Hem de her birimiz." Sonra diğerlerine doğru döndü.

"Ayrılmamız daha iyi oldu. Artık canımız ne isterse yapabileceğiz."

O konuşurken Cal, kadının matem elbisesinde yanardöner parıltılar belirdiğini gördü. "Dışarıda koskoca bir dünya var," dedi. "Keyfini çıkarabileceğimiz bir tane."

"Yine de kayıp kayıptır," dedi Jerichau.

Apolline inatçı bir homurtuyla karşılık verdi.

"Jerichau haklı," dedi Freddy. "Dokuma olmadan sığınmacı sayılırız. Gugukların bizden ne kadar nefret ettiklerini biliyorsunuz. Hep ettiler. Hep de edecekler."

"Amma salaksınız," diyen Apolline viskiyi de yanında götürerek pencereye geri gitti.

"Gelişmelerden biraz uzak kaldık," dedi Freddy, Cal'e. "Bize hangi yılda olduğumuzu söyleyebilir misin? 1910? 1911?"

Cal güldü. "Aşağı yukarı seksen yıl sonrası," dedi.

Fark edilir derecede sararıp solan diğer adam duvara doğru döndü. Lilia bıçaklanmışçasına ıstıraplı bir ses çıkardı ve titreyerek yatağın kenarına oturdu.

"Seksen yıl..." diye mırıldandı Jerichau.

"Neden bu kadar beklediler?" diye suspus olan odaya sordu Freddy. "Bu kadar beklemelerini gerektirecek ne oldu?"

"Lütfen bilmece gibi konuşmaktan vazgeçin," dedi Suzanna, "ve açıklayın."

"Yapamayız," dedi Freddy. "Siz Kâhinsoylu değilsiniz."

"Abuk sabuk konuşmayı bırak," diye onu tersledi Apolline. "Bundan ne zarar gelir ki?"

"Söyle onlara, Lilia," dedi Jerichau.

"İtiraz ediyorum," dedi Freddy.

"Onlara bilmeleri gerektiği kadarını anlat," dedi Apolline. "Zaten her şeyi anlatmaya kalksan Kıyamet'e kadar buradan ayrılamayız."

Lilia iç geçirdi. "Neden ben?" derken hâlâ titriyordu. "Neden benim anlatmam gerekiyor?"

"Çünkü içimizdeki en iyi yalancı sensin," diye zoraki bir tebessümle cevap verdi Jerichau. "Karşındakini doğru söylediğine inandırabilirsin."

Kadın ona nefret dolu bir bakış attı.

"Pekâla," deyip anlatmaya başladı.

III
Anlattıkları

"Hep kayıp değildik," diye söze girdi Lilia. "Eskiden bir bahçede yaşardık."

Daha ikinci cümlede Apolline lafa karıştı.

"Bu sadece bir masal," diye Cal ile Suzanna'yı bilgilendirdi.

"Öyleyse bırak da anlatsın, kahrolasıca!" diye ona çıkıştı Jerichau.

"Hiçbir şeye inanmayın," diye nasihat etti Apolline. "Gelip onu becerse dahi bu kadın gerçek nedir bilmez."

Lilia cevaben dilini dudaklarında gezdirmekle yetindi ve kaldığı yerden devam etti.

"Yaşadığımız yer bir bahçeydi," dedi. "Aileler orada başladı."

"Ne aileleri?" diye sordu Cal.

"Kâhinsoyluların Dört Kökü. *Lo*, *Ye-me*, *Aia* ve *Babu*. Hepimizin soylarından geldiğimiz Aileler. Bazılarımız elbette ki daha dolambaçlı yollardan geçtik," diyerek Apolline'e iğneleyici bir bakış attı, "ama hepimiz de kendi soyumuzu o dördüne kadar takip edebiliriz. Ben ve Nimrod birer Ye-me'yiz. Halıyı dokuyan bizim Kökümüzdü."

"Ve bak şimdi ne hâldeyiz," diye homurdandı Cammell. "Dokumacılara güvenerek layığımızı bulduk. Zeki parmaklar ve donuk zihinler. Ama Aia'da –benim Kökümde– hem beceri hem de idrak boldur."

"Ya sen?" dedi Cal, Apolline'e. Uzanıp şişesini geri aldı. İçinde en fazla iki yudumluk içki kalmıştı.

"Anne tarafımdan Aiayım," cevabını verdi kadın. "Sesimin güzelliği oradan gelir. Baba tarafımdansa kimse emin değildir. Babam bir esrimeyle dans edebilirdi ve–"

"Tabii ayık olduğunda," diye lafa karıştı Freddy.

"Sen ne bilirsin?" diye ona çattı Apolline. "Babamı hiç görmedin ki."

"Annen için onu bir defa görmek yetmiş de artmış bile," diye hemen cevabı yapıştırdı Freddy. Yapılan espri yaşının çok ötesinde olmasına rağmen bebek buna kahkahalarla güldü.

"Her neyse," dedi Apolline. "Babam dans edebilirdi, demek ki içinde bir yerde Lo kanı vardı."

"Konuşma şekline bakılırsa Babu kanı da," dedi Lilia.

Jerichau burada araya girdi. "*Ben* Babuyum," dedi. "İnanın bana, nefes boşa harcanmayacak kadar değerlidir."

Nefes. Dans. Müzik. Halılar. Cal bu yetenekleri ve onlara sahip Aileleri aklında tutmaya çalışsa da çabaları Kellaway kabilesini hatırlamaya benziyordu.

"İşin özü şu ki," dedi Lilia, "Ailelerin hepsi de insanırkının sahip olmadığı yeteneklere sahipti. Sizin mucizevi dediğiniz güçlere. Bunlar bizim için ekmeğin pişerken kabarmasından daha olağanüstü değildir. Kazıp çıkarmanın ve celp etmenin yollarıdırlar, o kadar."

"Esrimeler mi?" diye sordu Cal. "Onları böyle mi adlandırmıştın?"

"Doğru," dedi Lilia. "Onlara en başından beri sahiptik. Aklımıza bile getirmezdik. En azından Krallık'a gelene dek. İşte o zaman türünüzün yasa koymaktan hoşlandığını anladık. Neyin ne olduğuna ve iyi bir şey olup olmadığına hükmetmeye bayılırsınız. Dünya da sevecen bir şey olduğu ve sizi hüsrana uğratmak yahut üzmek istemediği için suyunuza gider. İlkeleriniz bir bakıma mutlakmış gibi davranır."

"Bu dediğin tartışmalı metafizik," diye mırıldandı Freddy.

"Krallık'ın yasaları Gugukların yasalarıdır," dedi Lilia. "Capra'nın Prensipleri'nden biri de budur."

"Öyleyse Capra yanılmış," diye geldi Freddy'nin cevabı.

"Nadiren," dedi Lilia. "Ve bu konuda yanılmıyordu. Dünya, Gugukların onu tarif etmeyi seçtikleri şekilde davranır. Nezaketen. Bu ispatlandı. Biri daha iyi bir fikir ortaya atana kadar—"

"Dur bir dakika," dedi Suzanna. "Dünyanın her nasılsa bize kulak verdiğini mi söylüyorsun?"

"Capra o görüşteydi."

"Peki Capra kim?"

"Ulu bir adam—"

"Veya kadın," dedi Apolline.

"Yaşayıp yaşamadığı belirsiz biri," diye ekledi Freddy.

"Ama yaşamadıysa bile," dedi Apolline, "söyleyecek çok şeyi varmış."

"Ve hiçbiri sorularımıza cevap vermiyor," dedi Suzanna.

"Al sana Capra," dedi Cammell.

"Devam et, Lilia," dedi Cal. "Hikâyenin geri kalanını anlat."

Kadın tekrar başladı.

"Bir tarafta siz varsınız. Yasalarınızla, sınırlarınızla ve sonsuz hasedinizle siz İnsanoğulları. Diğer tarafta da biz, yani Kâhinsoyluların Aileleri varız. Sizden gecenin gündüzden olduğu kadar farklıyız."

"O kadar da değil," dedi Jerichau. "Unutma, bir zamanlar aralarında yaşardık."

"Ve *pislik* muamelesi görürdük," dedi Lilia, biraz hislenerek.

"Doğru," dedi Jerichau.

"Sahip olduğumuz yeteneklere siz Guguklar *sihir* derdiniz," diye devam etti kadın. "Bazılarınız onu kendileri için de isterdi. Bazılarınızsa ondan korkardı. Ama çok azınız o yüzden bizi severdi. Anlamanız gereken bir şey var; şehirler o zamanlar ufacıktı. İçlerinde saklanmak zordu. Biz de o yüzden geri çekildik. Güvende olacağımızı sandığımız ormanlara ve tepelere."

"Bazılarımız en başından itibaren Gugukların arasına asla karışmazdı," dedi Freddy. "Özellikle de Aialar. Anlarsınız ya, satacak bir şeyleri yoktu. Satacak bir şeyin yoksa Guguklara katlanmanın gereği de yoktur. Koca yeşillikten ayrılmamak daha iyidir."

"Boş konuşuyorsun," dedi Jerichau. "Siz de şehirleri bizim kadar seversiniz."

"Doğru," dedi Freddy. "Tuğla ve harç hoşuma gider. Fakat çobana da gıpta ederim."

"Yalnızlığına mı, yoksa koyunlarına mı?"

"Pastoral keyiflerine, seni gerzek!" dedi Freddy, sonra Suzanna'ya hitap etti. "Hanımım, benim bunlardan biri olmadığımı anlamalısın. Gerçekten değilim. *O*–" (burada parmağını sertçe Jerichau'ya doğrulttu)"–hükümlü bir hırsızdır. *O*–"(şimdi Apolline'e)"–bir genelev işletir. Ve *bu*–"(şimdi de Lilia'ya)"–şuradaki küçük kardeşiyle beraber öyle çok ıstıraba sebep olmuştur ki–"

"Bir çocuk mu?" dedi Lilia, bebeğe bakarak. "Masum bir çocuğu nasıl suçlar–"

"Lütfen rol kesme," dedi Freddy. "Kardeşin henüz yürüyemeyen bir bebek gibi görünebilir ama gerçeği hepimiz biliyoruz. İkiniz de düzenbazsınız. Yoksa Hudut'ta ne işiniz olurdu?"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye cevabı yapıştırdı Lilia.

"Bana karşı komplo kuruldu," diye itiraz etti adam. "Ellerim tertemiz."

"Elleri temiz bir adama asla güvenmem," diye söylendi Apolline.

"*Orospu!*" dedi Freddy.

"*Berber!*" dedi diğeri ve münakaşa orada son buldu.

Cal dönüp Suzanna'yla şaşkın şaşkın bakıştı. Bu kişiler birbirlerinden hazzetmiyorlardı, o kadarı apaçık belliydi.

"Eee..." dedi Suzanna. "Bize tepelerde saklanmaktan bahsediyordunuz."

"Saklanmıyorduk," dedi Jerichau. "Görünür değildik, hepsi bu."

"Arada bir fark var mı ki?" diye sordu Cal.

"Ah, kesinlikle. Bizim için kutsal olan ama çoğu Guguk'un bir metre dibine kadar gelse bile göremeyeceği yerler vardır–"

"İnsanoğulları fazla yaklaşırsa," dedi Lilia, "izimizi gizlemek için kullanabileceğimiz esrimelerimiz de cabası."

"Yaklaştıkları da olurdu," diye belirtti Jerichau. "Bazıları meraklanırdı. Ormana bakınarak bizden bir iz arardı."

"Yani ne olduğunuzu bilirler miydi?" diye sordu Suzanna.

"Hayır," cevabını verdi Apolline. Üstündeki giysi yığınını attığı bir sandalyeye ters oturuyordu. "Hayır, tek bildikleri söylentiler ve rivayetlerdi. Bize türlü türlü isim takarlardı. Ruhlar ve periler. Öyle şeyler işte. Ama yalnızca birkaçı bize gerçekten yaklaşabilirdi. O da biz izin verdiğimiz için."

"Hem zaten çok kalabalık değildik," dedi Lilia. "Eskiden beri hiç doğurgan olmadık. Çiftleşmeden pek hazzetmedik."

"Kendi adına konuş," dedi Apolline ve Cal'e göz kırptı.

"Anlatmaya çalıştığım genellikle yok sayıldık ve Apolline'in de dediği gibi temas kurduğumuzda bunu kendimizce sebeplerden yaptık. Mesela türünüzden birinin yarar sağlayabileceğimiz bir yeteneği olduğu için. At yetiştiricileri, şarap tacirleri... Fakat mesele şu ki asırlar geçtikçe ölümcül bir tür hâline geldiniz."

"Doğru," dedi Jerichau.

"Aramızdaki kısıtlı temas daha da azalarak neredeyse tamamen kesildi. Sizi katliamlarınızla ve *hasedinizle* baş başa bırakıp–"

"Niye hasetten bahsedip duruyorsun?" diye sordu Cal.

"Türünüz onunla meşhur da ondan," dedi Freddy. "Sırf sahip olmuş olmak için hep başkalarına ait şeylerin peşinden koşarsınız."

"Ama siz hiç kusuru olmayan ahım şahım bir türsünüz, öyle mi?" diye çattı Cal. Guguklar hakkında eleştiri dinlemekten bıkmış usanmıştı.

"Kusursuz olsaydık," dedi Jerichau, "bizi göremezdiniz, değil mi?" Verdiği karşılık Cal'i yıldırmaya yetti. "Hayır. Bir de sizin gibi etten kemikteniz," diye sözlerini sürdürdü. "O yüzden tabii ki kusurluyuz. Ama bu konuda şarkılar yazıp göbek atmayız. Siz insanlar... durumunuzda trajik bir şeyler olduğunu hissetmedikçe kendinizi yaşıyor saymazsınız."

"Öyleyse ninemin halıyı koruyup kollayacağına neden güvendiniz?" diye sordu Suzanna. "O da bir Guguk'tu, değil mi?"

"O kelimeyi kullanma," dedi Cal. "Ninen bir *insandı*."

"O bir melezdi," diye delikanlıyı düzeltti Apolline. "Ana tarafından Kâhinsoylu ve baba tarafından Guguk. Onunla iki-üç defa konuşmuştum. Görüyorsunuz ya, ortak bir özelliğimiz vardı. İkimiz de karma evliliklerin ürünüydük. Ninenin ilk kocası Kâhinsoylu'ydu ve benim tüm kocalarım Guguktu."

"Ama Mimi çok sayıda Nazırdan sadece biriydi. Tek kadın oydu, ayrıca doğru hatırlıyorsam bir tek o insan kanı taşıyordu."

"Krallık'ı iyi bilen, tamamıyla sıradan gözüken en az bir Nazırımızın olması gerekiyordu. O şekilde yok sayılacağımızı ve sonunda unutulacağımızı umuyorduk."

"Tüm bunlar... sırf insanırkından saklanmak için miydi?" dedi Suzanna.

"Hiç de bile," dedi Freddy. "Krallık'ın kıyısında köşesinde yaşamaya devam edebilirdik... ama işler değişti."

"Kaç senesinde başladığını hatırlamıyorum—" dedi Apolline.

"1896," dedi Lilia. "Ölümlü ilk yıl 1896'ydı."

"Neler oldu?" dedi Cal.

"Hâlâ kimse emin değil. Ama birdenbire bir şey çıkageldi. Tek bir hırsa sahip bir yaratık. Bizi yok etme hırsına."

"Ne tür bir yaratık?"

Lilia omuz silkti. "Yüzünü görüp de sağ kalan biri olmadı."

"İnsan mı?" dedi Cal.

"Hayır. Gugukların oldukları gibi kör değildi. Bizi bulup çıkarabiliyordu. En gerçekçi esrimelerimiz bile onu uzun süre kandıramıyordu. Ve geçip gitmesinin ardından bulduğu kişiler sanki hiç var olmuyorlardı."

"Kapana kısılmıştık," dedi Jerichau. "Bir yanda toprak hırsı gün be gün artan ve bize saklanacak çok az yer bırakan İnsanırkı, diğer yandaysa

tek niyeti soykırımmış gibi gözüken *Musibet* adını verdiğimiz şey. Soyumuzun kurumasının yalnızca zaman meselesi olduğunu biliyorduk."

"Arkamızdan da ne çok gözyaşı dökerlerdi ya," dedi Freddy alaycı bir dille.

"Durum o kadar da vahim değil," dedi Apolline. "Bunu söylemek biraz tuhaf geliyor ama o son yıllarda epey iyi vakit geçirdim. Bilirsiniz, çaresizlik en iyi afrodizyaktır." Sırıttı. "Üstelik güvende olduğumuz, Musibet'in izimizi asla süremediği bir-iki yer bulduk."

"Ben mutlu olduğumu hatırlamıyorum," dedi Lilia. "Tek hatırladığım kâbuslar."

"Tepeden ne haber?" dedi Apolline. "Oraya ne diyorlardı? Hani geçen yaz kaldığımız yer. Daha dünmüş gibi hatırlıyorum."

"Rayment Tepesi."

"Doğru. Rayment Tepesi. Orada mutluydum."

"İyi de o mutluluk ne kadar sürerdi?" diye lafa karıştı Jerichau. "Musibet bizi er geç bulurdu."

"Belki," dedi Apolline.

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Lilia. "Bize saklanacak bir yer lazımdı. Musibet'in bizi asla aramayacağı, unutulana kadar uyuyabileceğimiz bir yer."

"Halı," dedi Cal.

"Evet," karşılığını verdi Lilia. "Konsey'in seçtiği sığınak oydu."

"*Sonu gelmez* müzakerelerden sonra," dedi Freddy. "O arada yüzlerce kişi daha öldü. Dokuma Tezgâhı'nın harıl harıl çalıştığı o son senede her hafta yeni katliamlar yaşanırdı. Korkunç hikâyeler anlatılırdı. Korkunç."

"Elbette ki savunmasızdık," dedi Lilia. "Çünkü dört bir yandan sığınmacılar gelirdi. Bazıları kendi bölgelerinden parçalar, saldırıdan kurtulan şeyler getirirdi. Hepsi de mülkleri için halıda bir yer bulma ümidiyle bu ülkede toplanırdı."

"Ne gibi mülkler?"

"Evler. Araziler. Genelde tarlalarını, evlerini veya her neyse onu bir beyite koyabilecek iyi bir Babu bulurlardı. O sayede mülklerini her yere taşıyabilirlerdi, anlarsınız ya."

"Hayır, anlamayız," dedi Cal. "Daha iyi açıklayın."

"Babu senin Ailen," dedi Lilia, Jerichau'ya. "*Sen* açıkla."

"Biz Babular hiyeroglifler oluşturabilir ve onları kafamızda taşıyabiliriz," dedi Jerichau. "Ustam Quekett gibi önde gelen bir teknisyen kü-

çük bir kenti taşıyacak bir beyit oluşturabilirdi. Yemin ederim ki bunu yapabilir ve sonrasında en son parke taşına kadar her şeyi kusursuzca dile getirebilirdi." Bunu tarif ederken adamın asık suratı neşelendi. Sonra bir anı o neşeyi sona erdirdi. "Musibet tarafından bulunduğunda ustam Aşağı Ülkeler'deydi," dedi. "Adam ölüp gitti." Parmaklarını şıklattı. "Böyle, birdenbire."

"Neden hepiniz İngiltere'de toplandınız?" diye bilmek istedi Suzanna.

"Dünyadaki en güvenli ülke oydu. Ve Guguklar elbette İmparatorluk'la meşguldüler. Füg halıya dokunurken kalabalığın içinde kaybolabilirdik."

"Füg nedir?" diye sordu Cal.

"Yıkımdan kurtarabildiğimiz her şey. Krallık'ın Guguklar tarafından hiç görülmemiş ve bu nedenle yok olduğunda eksiklikleri hissedilmeyecek parçaları. Bir orman, bir veya iki göl, bir nehrin bendi, bir diğerinin deltası. Eskiden yaşadığımız bazı evler, bazı kent meydanları, hatta bir-iki sokak. Onları bir tür kasaba şeklinde bir araya getirdik."

"Adına da Yokbenzeri dedik," diye ekledi Apolline. "Ne kadar aptalca bir isim."

"İlk başta tüm bu mülkü bir çeşit düzene sokma girişiminde bulunuldu," dedi Freddy. "Fakat sığınmacılar her gün halıya dokunacak daha başka şeylerle çıkageldikçe o iş fazla geçmeden rafa kalktı. İnsanların Musibet'ten uzak tutmak istedikleri küçük bir köşeyle beraber Capra'nın Evi önünde geceler boyu bekledikleri olurdu."

"Zaten o yüzden her şey çok uzun sürdü," dedi Lilia.

"Ama hiç kimse geri çevrilmedi," dedi Jerichau. "Buna daha en başından karar verilmişti. Dokuma'da bir yer isteyen herkese o yer bahşedilecekti."

"Pek masum olmamamıza rağmen bize bile," dedi Apolline. "Bize de kendi yerlerimiz bahşedildi."

"İyi ama neden bir *halı?*" diye sordu Suzanna.

"Üstünde durduğun şeyden daha çok neyi gözden kaçırırsın?" cevabını verdi Lilia. "Hem zaten bu bildiğimiz bir sanattı."

"Her şeyin bir deseni vardır," diye ekledi Freddy. "Onu bulursan büyük olanı küçükte kapsayabilirsin."

"Elbette herkes Dokuma'ya girmek istemedi," dedi Lilia. "Bazıları Gugukların arasında kalıp şansını denemeye karar verdi. Ama çoğu kimse girdi."

"Peki o nasıldı?"

"Uyku gibi. Rüyasız bir uyku. Yaşlanmıyor, acıkmıyorduk. Nazırların dünyanın tekrar uyanabileceğimiz kadar güvenli olduğuna hükmetmelerini bekliyorduk, hepsi bu."

"Kuşlardan ne haber?" diye sordu Cal.

"Ah, Dokuma'da bitkilere ve hayvanlara bol bol–"

"Füg'ü kastetmedim. Kendi güvercinlerimi kastettim."

"Güvercinlerinin konumuzla ne ilgisi var?" dedi Apolline.

Cal onlara halıyı ilk nasıl keşfettiğinin kısa bir özetini aktardı.

"Gördüğün şey Deveran'ın etkisiydi," dedi Jerichau.

"Deveran mı?"

"Füg'deyken oranın kalbindeki bulutları hatırlıyor musun?" dedi Apolline. "İşte Deveran odur. Tezgâh oradadır."

"Bir halı, üstünde dokunduğu dokuma tezgâhını nasıl kapsayabilir?" diye sordu Suzanna.

"Tezgâh bir makine değildir," diye açıkladı Jerichau. "O bir yapım hâlidir. Füg'ün unsurlarını sıradan bir halıyı andıran bir esrimede toplar. Fakat orada sizin insan varsayımlarınızı reddeden pek çok şey vardır ve Deveran'a yaklaştıkça işler giderek tuhaflaşır. Geleceğin ve geçmişin hayaletlerinin oyun oynadıkları yerler–"

"Bundan bahsetmemeliyiz," dedi Lilia. "Kötü şans getirir."

"Şansımız daha ne kadar kötü gidebilir?" diye gözlemde bulundu Freddy. "Sayımız öyle az ki..."

"Halıyı geri alır almaz Aileleri uyandıracağız," dedi Jerichau. "Deveran huzursuzlanıyor olsa gerek. Yoksa bu adam onu nasıl görebilirdi? Dokuma sonsuza kadar dayanamaz–"

"Haklısın," dedi Apolline. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapmaya mecburuz."

"İyi ama güvenli değil ki," dedi Suzanna.

"Neresi güvenli değil?"

"Burası. Yani dünya. İngiltere."

"Musibet bunca yılın ardından vazgeçmiş olmalı," dedi Freddy."

"Öyleyse Mimi sizi neden uyandırmadı?"

Freddy surat etti. "Belki bizi unutmuştur."

"*Unutmak mı?*" dedi Cal. "Mümkünatı yok."

"Öyle söylemesi kolay," karşılığını verdi Apolline. "Ama Krallık'a direnebilmek için güçlü olman gerek. Fazla batarsan bir de bakarsın ki kendi ismini bile hatırlamıyorsun."

"Mimi'nin unuttuğuna inanmıyorum," dedi Cal.

"Başlıca önceliğimiz," dedi Jerichau, Cal'in itirazını duymazdan gelerek, "halıyı geri almak. Sonra bu şehri terk edeceğiz ve Immacolata'nın asla aramayacağı bir yer bulacağız."

"Peki ya biz?" dedi Cal.

"Size ne olmuş?"

"Görme imkânımız olmayacak mı?"

"Neyi?"

"Füg'ü tabii, canı çıkasıca!" dedi Cal. Bu insanlardan nezaket veya minnet namına hiçbir şey görmemeleri nihayet tepesini attırmıştı.

"Orası artık sizi ilgilendirmez," dedi Freddy.

"Pekâlâ ilgilendirir!" dedi Cal. "Ben orayı *gördüm*. Bunun uğruna neredeyse canımdan oluyordum."

"Öyleyse oradan uzak dur daha iyi," dedi Jerichau. "Madem canın bu kadar tatlı."

"Onu demek istemedim."

"Cal," diyen Suzanna elini delikanlının koluna koydu.

Kızın onu sakinleştirme çabası Cal'i daha da kızdırdı.

"Onlarla taraf olma," dedi.

"Bu bir taraf meselesi–" diye başladı Suzanna fakat Cal'in yatıştırılmaya niyeti yoktu.

"Senin için konuşması kolay," dedi Cal. "Sen bağlantılara sahipsin."

"Haksızlık ediyor–"

"Ve de eriyiğe."

"*Ne?*" diye atıldı Apolline, ses tonuyla Cal'i susturarak. "Sende eriyik mi var?"

"Öyle gözüküyor," dedi Suzanna.

"Üstelik etlerin kemiklerinden ayrılmadı ha?"

"Neden öyle bir şey olsun ki?"

"Bunları *onun* önünde konuşmayın," dedi Lilia, Cal'e bakarak.

Bardak nihayet taştı.

"Pekâlâ," dedi Cal. "Benim önümde konuşmak istemiyorsanız keyfiniz bilir. Hepinizin canı cehenneme."

Suzanna'nın geri çağırma çabalarına aldırış etmeden kapıya yollandı. Arkasında Nimrod kıs kıs gülüyordu.

"Sen de kapa o lanet çeneni," dedi Cal çocuğa ve odayı istilacılarına bıraktı.

IV
Karabasanlar

1

Shadwell, İmparatorluk'u gördüğü bir rüyadan uyandı. Bu tanıdık fantezide o kadar büyük bir dükkâna sahipti ki karşı duvarı görmek imkânsızdı. Üstelik satışları harika gidiyor, bir banka hesabına sevinç gözyaşları döktürecek kadar satış yapıyordu. Her türden mal –Ming vazoları, oyuncak maymunlar, sığır karkasları– dağ gibi yığılıyor ve müşteriler alışveriş yapmak için çoktan yaygara koparan kalabalıklara katılma telaşıyla kapıları yumrukluyordu.

İlginçtir ki bu bir kâr rüyası değildi. Tüm ihtiyaçlarını yoktan var edebilen Immacolata'yla karşılaştığından beri paranın bir anlamı kalmamıştı. Hayır, insanların satın almak için birbirleriyle yarıştıkları malların sahibi olarak kalabalığın dışında durup karizmatik bir tebessüm ettiği rüya bir *güç* rüyasıydı.

Fakat ansızın uyanmasıyla birlikte müşterilerin yaygarası kayboldu ve karanlık odada bir soluma sesi duydu.

Şevkinin teri alnında kururken doğrulup oturdu.

"Immacolata?"

Kadın karşı duvara dayanmış duruyor, avuçlarıyla sıvada tutunacak bir yer arıyordu. Gözleri kocaman açık olsa da hiçbir şey görmüyordu. En azından Shadwell'in paylaşabileceği bir şey. Satıcı'nın onu daha önce de böyle gördüğü olmuştu; en son iki-üç gün önce, tam da bu otelin fuayesinde.

Yataktan çıkıp sabahlığını giydi. Immacolata onun varlığını sezip ismini mırıldandı.

"Buradayım," dedi adam.

"Yine," dedi Efsuncu. "Onu yine hissettim."

"Musibet'i mi?" diye karamsar bir sesle sordu Shadwell.

"Elbette. Halıyı bir an önce satıp kurtulmalıyız."

"Satacağız. Satacağız," diyen Shadwell ona ağır ağır yaklaştı. "Biliyorsun, hazırlıklar yapılıyor."

Satıcı onu yatıştırmak için sakin bir sesle konuşuyordu. Immacolata en iyi zamanlarda bile tehlikeliydi fakat bu hâlleri Shadwell'i bilhassa korkuturdu.

"Gerekli yerler arandı," dedi adam. "Satıcılar mutlaka gelecekler. Bunu dört gözle bekliyorlardı. Gelecekler, satışımızı gerçekleştireceğiz ve her şey sona erecek."

"Yaşadığı yeri gördüm," diye sözlerini sürdürdü Immacolata. "Duvarlar vardı; kocaman duvarlar. Ve hem içeride hem de dışarıda kumlar. Dünyanın sonu gibi."

Gözleri nihayet adamı buldu. Tasavvurunun etkisi azalıra benziyordu.

"*Ne zaman*, Shadwell?" diye sordu.

"Ne ne zaman?"

"Müzayede."

"Öbür gün. Tıpkı ayarladığımız gibi."

Kadın kafa salladı. "Tuhaf," dedi ansızın sohbetvari bir ses tonuyla. Ruh hâllerinin değişme hızı Shadwell'i hep hazırlıksız yakalardı. "Bunca zaman sonra bu kâbusları görmek tuhaf."

"Halı yüzünden," dedi Shadwell. "Sana geçmişi hatırlatıyor."

"Tek sebep o değil," karşılığını verdi Immacolata.

Satıcı'nın süitine çıkan kapıya gidip onu açtı. Ganimetleri Dokudünya'yı serebilmek için ötedeki geniş odanın mobilyalarını duvarlara doğru itmişlerdi. Immacolata eşikte durup halıya baktı.

Çıplak ayaklarını onun üstüne basmayıp –bir batıl inanç kadını öyle yapmaktan alıkoydu– bordürü boyunca yürüyerek her santimini incelemekle yetindi.

Karşı kenarı yarılamışken durdu.

"Bak," diyerek Dokuma'yı işaret etti.

Shadwell onun yanına gitti.

"Ne var?"

"Bir parçası eksik."

Shadwell onun bakışlarını takip etti. Kadın haklıydı. Halının küçük bir bölümü kopmuştu; muhtemelen depodaki boğuşma esnasında.

"Önemi yok," diye yorumda bulundu. "Alıcılarımız bunu dert etmezler, inan bana."

"Biçilecek değer umurumda değil," dedi kadın.

"Öyleyse mesele ne?"

"Gözlerini kullan, Shadwell. O motiflerden her biri bir Kâhinsoylu."

Shadwell çömeldi ve bordürdeki işaretleri inceledi. İnsandan ziyade gözlere sahip virgüllere benziyorlardı.

"Bunlar *insan mı?*" diye sordu.

"Evet. Ayaktakımı; aşağının da aşağısı. O yüzden kenardalar. Orada savunmasızlar. Fakat aynı zamanda kullanışlılar."

"Ne için?"

"Bir ön savunma olarak," cevabını veren Immacolata'nın gözü halıdaki yırtıktaydı. "İlk tehlikeye girenler, ilk–"

"*Uyananlar,*" dedi Shadwell.

"–uyananlar."

"Sence şimdi orada bir yerdeler mi?" diyen adamın bakışları pencereye gitti. Hazinelerini kimse gözetlemesin diye perdeleri çekmişlerdi. Yine de Shadwell ötedeki geceye bürünmüş kenti hayalinde canlandırabiliyordu. Dışarıda serbest kalmış sihir olabileceği fikri beklenmedik bir heyecan yaratıyordu.

"Evet," dedi Efsuncu. "Bence uyanıklar. Ve Musibet uykusunda onların kokusunu alabiliyor. O biliyor, Shadwell."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"Daha fazla dikkat çekmelerine izin vermeden onları bulacağız. Musibet kadim bir varlık olabilir. Yavaş ve unutkan da. Ama gücü..." Sözcükler öyle bir dehşetin karşısında değersizmişçesine kadının sesi kısılıp gitti. Tekrar başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Eriyikte onun gelişine dair bir emare aramadığım tek bir gün bile geçmedi," dedi. "İllaki gelecek, Shadwell. Belki bu gece değil. Ama gelecek. Ve o gün tüm sihir sona erecek."

"Seninki bile mi?"

"Benimki bile."

"Öyleyse onları bulmalıyız," dedi Shadwell.

"Biz değil," dedi Immacolata. "Ellerimizi kirletmemize gerek yok." Tekrar Shadwell'in yatak odasına doğru yürümeye başladı. "Fazla uzaklaşmış olamazlar," dedi giderken. "Buranın yabancısılar."

Kapıda durup ona doğru döndü.

"Biz seni arayana kadar katiyen bu odayı terk etme," dedi. "Suikastçımız olacak birini çağıracağım."

"Kimi?" diye sordu Shadwell.

"Daha önce tanışmadığın birini," diye yanıtladı Efsuncu. "Sen doğmadan yüz yıl önce ölüydü. Ama ikinizin pek çok ortak özelliği var."

"Peki şimdi nerede?"

"Hayatını kaybettiği Fanilikler Mabedi'ndeki Gömüt'te. Görüyorsun ya, bana denk olduğunu ispatlamak, beni baştan çıkarmak istedi. O nedenle bir ölüm büyücüsü olmaya çalıştı. Başarabilirdi de; cesaret etmeyeceği hiçbir şey yoktu. Ama işler yolunda gitmedi. O veya bu altdünyadan Cerrahları buraya getirdi. Tabii bundan hiç hoşlanmadılar. Onu Londra'nın bir ucundan diğerine kadar kovaladılar.

"Sonunda Mabet'e zorla girdi. Onları geri göndermem için bana yalvardı." Immacolata'nın sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. "İyi ama bunu nasıl yapabilirdim?" dedi. "Onları o çağırmıştı. Elimden gelen tek şey Cerrahlara ne yapacaklarsa yapmaları için müsaade etmekti. İşlerini bitirdiklerinde ve kurbanları kanlar içinde kaldığında bana dedi ki: Ruhumu al."

Durdu. Sonra ekledi.

"Ben de aldım."

Shadwell'e baktı.

"Burada kal," deyip kapıyı kapattı.

Onlar entrikalar kurarlarken Shadwell'in kız kardeşlerden uzak durmak için herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu. Aşüfte ile Kocakarı'yı bir daha görmeyecek olursa kendini şanslı sayardı. Fakat hayaletler canlı kardeşlerine âdeta yapışıktılar; her biri Shadwell'in akıl erdiremediği bir şekilde diğerinin bir parçasıydı. Sapkın birliktelikleri onlara eşlik eden gizemlerden yalnızca biriydi; daha başka pek çoğu da vardı.

Mesela Fanilikler Mabedi. Immacolata gücünün ve hırsının doruklarındayken Tarikatı için bir toplanma yeri vazifesi görmüştü. Fakat Efsuncu zamanla itibarını yitirmişti. O zamanlar hâlâ uzak yerleşkelerin yarım yamalak bir topluluğu olan Füg'e hükmetme arzusu başarıya ulaşamamıştı. Düşmanları ona karşı delil toplayıp ana rahminden başlayan suçlar sıralamışlardı ve Immacolata ile müritleri onlara misilleme yapmıştı. Epey bir kan akmasına rağmen Shadwell yaşananların boyutunu asla öğrenememişti. Fakat neticeyi pekâlâ öğrenmişti. Aşağılanan ve küçük düşen Immacolata'ya bir daha Füg'ün sihirli toprağına ayak basmak yasaklanmıştı.

Immacolata sürgün edilmeyi hoş karşılamamıştı. Tabiatını yumuşatamadığı için Gugukların arasında yaşamını gizli gizli sürdürürken geçmişi bir katliamlar, arayışlar ve daha başka katliamlar döngüsü olup çıkmıştı. Halen ona Kara Meryem, Gamlar Hanımı, Mater Malifecorium gibi bir düzine farklı isimle seslenen bir erbaplar grubu tarafından tanınmasına ve tapılmasına rağmen yine de kendi tuhaf saflığının kurbanı olmuştu. Sürgüne gönderildiği Krallık'ın sıradanlığına karşı yegâne sığınağı olan delilik onu çağırıyordu.

Zaten Shadwell onu bulduğunda da o hâldeydi. Satıcı'nın daha önce hiç duymadığı laflar eden ve gevelemeleri arasında eline düştükleri kişinin gücüne güç katacak şeylerden bahseden kaçık bir kadın.

Ve şimdi o harikalar işte buradaydı. Hepsi de dikdörtgen bir halının içinde saklıydı.

Shadwell halının ortasına yaklaşıp Deveran denilen spiral şeklindeki bulut ve şimşek motiflerine baktı. Kaç geceyi o enerji akımının içine düşmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirmişti? Belki de Tanrı'yı görmeye benzerdi. Veya Şeytan'ı.

Komşu odadan gelen bir ulumayla bu düşüncelerden sıyrıldı ve başının üstündeki lambanın ışığı aradaki kapıdan emilirken diğer taraftaki karanlığın ne kadar derin olduğu ispatlanırcasına içerisi çabucak loşlaştı.

Shadwell odanın diğer ucuna gidip oturdu.

Acaba şafağa daha ne kadar vardı?

2

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından kapı tekrar açıldığında sabahtan hâlâ bir iz yoktu.

Kapının ötesine yalnızca siyahlık hakimdi. O siyahlıktan Immacolata'nın sesi geldi.

"Gel de gör."

Shadwell tutulmuş bacaklarıyla yerinden kalktı ve kapıya kadar topalladı.

Eşikte onu bir ısı dalgası karşıladı. Sanki insan atıklarından ve kanından hazırlanmış tezeklerin pişirildiği bir fırına adım atıyordu.

Immacolata'nın kendisinden biraz uzakta dikildiğini –belki de uçtuğunu– belli belirsiz görebiliyordu. Hava boğazına baskı yapıyor, geri çekilmeyi çok istiyordu. Fakat kadın eliyle onu yanına çağırdı.

"Bak," diye talimat verdi, karanlığa çevrili gözlerle. "Suikastçımız geldi. Bu Rake."

Shadwell ilk başta hiçbir şey göremedi. Sonra firari bir enerji demeti duvardan yukarı seğirtti ve tavana temas ettiğinde aşağı meşum bir ışık sağanağı yağdırdı.

Shadwell o ışıkta kadının Rake dediği şeyi gördü.

Bu şey eskiden bir insan mıydı? İnanması zordu. Immacolata'nın bahsettiği Cerrahlar, adamın anatomisini baştan yaratmışlardı. Rake her nasılsa insanüstü bir boya sündürülmüş bedeniyle askıda bırakılan yırtık bir pardösü misali bir müddet havada asılı durdu. Sonra yerden bir esinti vurmuşçasına beden kıpırdadı ve şişerek yükseldi. Üst uzuvları –bir zamanlar insan dokusu olabilecek et parçalarının cıvamsı kıkırdak iplikleriyle bir arada tutulan bozuldu bozulacak ittifakı– çarmıha gerilecekmişçesine yukarı kalktı. Bu hareket başını kaplayan maddeyi çözdü. Onun düşmesiyle beraber Rake'in üstünde nasıl bir ameliyat yapıldığını anlayan Shadwell ağzından bir çığlık kaçmasını engelleyemedi.

Adamın iskeletini çıkarmışlardı. Vücudundaki her kemiği almışlar ve onu soluyan canlıların dünyasından çok okyanus tabanına uygun bir yaratığa, kız kardeşlerin onu Araf'tan getirmek için tasarladıkları esrimelerden güç alan sefil bir insan yankısına çevirmişlerdi. Yaratık sallanıp kabardıkça kafatasından yoksun başı Shadwell'in gözleri önünde bir düzine şekle girdi. Yüzü bir an pörtlek gözlerden, bir sonrakindeyse bu hâlde uyanmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu uluyan bir ağızdan ibaretti.

"Şışt..." dedi Immacolata ona.

Rake zangır zangır titredi ve kendisine bunu yapan kadını öldürmek istercesine kolları uzadı. Yine de susmaktan geri kalmadı.

"Domville," dedi Immacolata, "bir keresinde bana aşkını ilan etmiştin."

Yaratık arzularının kendisini ne hâllere düşürdüğünden yakınırcasına başını geriye attı.

"Korkuyor musun, Rake'im?"

Yaratık patlamak üzere olan kan baloncuklarına benzer gözlerle ona baktı.

"Sana biraz yaşam verdik," dedi. "Ve de bu sokakların altını üstüne getirmeye yetecek kadar güç. Senden o gücü kullanmanı istiyorum."

Yaratığın görüntüsü Shadwell'i tedirgin ediyordu.

"Kendini kontrol altında tutabilir mi?" diye fısıldadı. "Ya dellenirse?"

"Bırak dellensin," dedi Immacolata. "Bu şehirden nefret ediyorum. Bırak onu yakıp kül etsin. Kâhinsoyluları öldürdüğü sürece ne yaptığı umurumda değil. İsteklerimi yerine getirene kadar istirahate çekilemeyeceğinin farkında. Ve ölüm şimdiye dek ona sunulan en iyi vaat."

Kabarcıklar hâlâ Immacolata'ya çevriliydi ve içlerindeki bakış kadının sözlerini doğrular nitelikteydi.

"Pekâla," diyen Shadwell döndü ve yan odaya geri gitti. Bir insan bu tür bir sihre ancak bir yere kadar katlanabilirdi.

Kız kardeşlerse ona açtılar. Kendilerini bu ayinlere kaptırmaktan hoşlanırlardı. Şahsen Shadwell insan olmaktan memnundu.

Eh, *neredeyse* memnun.

V
Bebeklerin Ağzından

1

Şafak ne bulacağından korkarcasına Liverpool'a ağır ağır doğdu. Cal ışığın binaları meydana çıkarmasını seyrederken şehir ona sokaklarından bacalarına kadar kurşuniymiş gibi gözüktü.

Burada ömrü boyunca yaşamıştı; burası onun dünyası olagelmişti. Televizyon ve kuşe kâğıda basılı dergiler ona yer yer farklı manzaralar göstermişti ama Cal nedense onlara bir türlü inanmamıştı. Fotoğraflarda gördüğü yerler tecrübelerine veya sonraki yetmiş yıl içinde öğrenmeyi umduğu şeylere başının üstünde göz kırpan yıldızlar kadar uzaktı.

Fakat Füg farklı çıkmıştı. Kısa ama hoş bir süre boyunca gerçekten ait olabileceği bir yer gibi gelmişti. Fazla iyimser davranmıştı. Diyar onu isteyebilirdi ama halkı istemiyordu. Onlara göre o aşağılık bir insandan fazlası değildi.

Sokaklarda bir saat kadar oyalanarak Liverpool'da bir diğer pazartesi sabahının başlamasını seyretti.

Kabilesini paylaştığı bu Guguklar sahiden de o kadar kötü müydü? Çapkınlıkla geçen bir gecenin ardından kedilerini karşılarken gülümsüyorlar, o günlük işe giderlerken çocuklarına sarılıyorlar, kahvaltı masasında radyolarından aşk şarkıları dinliyorlardı. Cal onları seyrederken hararetli bir savunma içgüdüsüne kapıldı. Kahretsin, geri gidecek ve Kâhinsoylulara ne kadar dar görüşlü olduklarını söyleyecekti.

Eve yaklaşırken ön kapının ardına kadar açık durduğunu ve bölgenin yerlisi olarak tanıdığı ama ismini bilmediği bir kadının patikanın tepesinde durarak evin içine aval aval baktığını gördü. Ancak ön bahçe ka-

pısına bir-iki adım yaklaştığında Nimrod gözüne ilişti. Cal'in yatağının yanından aşırdığı güneş gözlüğünü takan ve yine Cal'in gömleklerinin birinden hazırlanmış bir tulum giyen bebek hoşgeldin paspasının üstünde duruyordu.

"O çocuk senin mi?" diye bahçe kapısını açan Cal'e sordu kadın.

"Bir bakıma."

"Ben pencerenin önünden geçerken cama vurmaya başladı. Ona bakıcılık yapacak kimse yok mu?"

"Artık var," dedi Cal.

Nimrod'un sadece yürüyemeyen bir bebek gibi *gözüktüğüne* dair Freddy'den duyduklarını hatırlayarak çocuğa baktı. Güneş gözlüğünü alnına kaldırmış olan Nimrod ziyaretçisine Cammell'ın tarifini tamamıyla doğrulayan bir bakış attı. Yine de Cal'in baba rolü oynamaktan başka seçeneği yoktu. Nimrod'u yerden aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı çocuğa.

"Pikuğusu!" karşılığını verdi Nimrod. Bebek diline egemen olmakta biraz zorlanıyordu. "Oğu gebeğteceyim."

"Kimi?"

Fakat Nimrod tam cevap verecekken patikadan gelip kapıya yarım metre kala durmuş olan kadın ondan önce davrandı.

"Ne kadar şirin," diye tatlı tatlı konuştu.

Cal bir bahane uydurup kapıyı kapatamadan önce çocuk boğazında suni bir gurultuyla kollarını kaldırdı ve kadına doğru eğildi.

"Ah..." dedi kadın. "Seni tatlı şey."

Ve Cal'in engellemesine fırsat kalmadan Nimrod'u aldı.

Cal kadının dolgun göğüslerine bastırdığı Nimrod'un gözlerinde bir ışıltı seçer gibi oldu.

"Annesi nerede?" diye sordu kadın.

"Yakında dönecek," diyen Cal bebeği lüksünden ayırmaya çalıştı. Nimrod gitmek istemedi. Kadının kucağında ileri geri sallanırken kocaman gülümsüyor, bodur parmaklarıyla kadının göğüslerini mıncıklıyordu. Cal ona elini sürer sürmez kıyameti kopardı.

Kadın bebeği susturmak için onu iyice bağrına bastı. Nimrod bunun üzerine bluzun ince kumaşından kadının göğüs uçlarıyla oynamaya başladı.

"Bize müsaade eder misiniz?" diyen Cal bebeğin yumruklarına göğüs gerdi ve onu neredeyse emmeye başlayacağı yastıklarından ayırdı.

"Onu yalnız bırakmamalısın," dedi kadın, az önce okşanan göğsüne dalgın bir edayla dokunarak.

Cal endişesi için kadına teşekkür etti.

"Hoşça kal, güzelim," dedi kadın çocuğa.

Nimrod ona bir öpücük yolladı. Kadının yüzünden şaşkın bir ifade geçti, sonra da çocuğa ettiği tebessüm dudaklarından düşerek bahçe kapısına doğru geri çekildi.

2

"Ne kadar aptalca bir şey yaptın."

Nimrod hiç de pişman değildi. Bırakıldığı holde dikilerek Cal'i küstahça süzdü.

"Diğerleri nerede?" diye bilmek istedi delikanlı.

"Dışarı çıktılar," dedi Nimrod. "Biz de gideceğiz."

Her hecede dilinin kontrolünü biraz daha kazanıyordu. Uzuvlarının da. Paytak adımlarla giriş kapısına kadar yürüdü ve elini kapı tokmağına doğru kaldırdı. "Buradan bıktım," dedi. "Çok fazla kötü haber dinledim."

Lakin parmakları birkaç santim farkla tokmağa yetişmedi ve birkaç başarısız girişimin ardından yumruğunu kapıya vurdu.

"Etrafı görmek istiyorum," dedi.

"Pekâlâ," diye onayladı Cal. "Sesini alçak tut yeter."

"Beni dışarı çıkar!"

Feryat sahiden de üzüntülüydü. Cal çocuğu mahallede kısa bir gezintiye çıkarmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Bu mucizevi yaratığı dışarı çıkarıp herkese gösterme fikrinin sapkınca ama bir o kadar da tatmin edici bir yanı vardı. Daha da tatmin edici olanı, evden ayrılırken arkasından kahkahalarla gülen çocuğun şimdi ona muhtaç olduğu bilgisiydi.

Lakin Nimrod'un konuşma yetisi geliştikçe bebeğe yönelik içinde kalmış olabilecek herhangi bir öfke çabucak geçti. Kısa süre sonra üzerlerine çektikleri bakışları umursamaksızın akıcı ve koyu bir muhabbet ediyorlardı.

"Beni burada bırakıp gittiler!" diye itiraz etti çocuk. "Başımın çaresine bakmamı söylediler." Ufacık elini kaldırdı. "Sorarım sana, bunu nasıl yapacağım? *Nasıl?*"

"Neden daha en başta bu şekli aldın?" diye sordu Cal.

"O esnada iyi bir fikirmiş gibi geldi," cevabını verdi Nimrod. "Peşimi bırakmayan asabi bir koca vardı; ben de aklıma gelen en olmadık biçimde saklandım. Birkaç saat göze batmamayı, sonra tekrar eski hâlime dönmeyi düşündüm. Yani senin anlayacağın aptallık ettim. Bunun gibi bir esrime büyük güç gerektirir. Ve tabii son dokuma başladığında ondan eser kalmamıştı. Halıya bu hâlde girmeye mecburdum."

"Peki nasıl normale dönebilirsin?"

"Dönemem. En azından Füg toprağına ayak basana kadar. Çaresiz durumdayım."

Bu sözlerin ardından da yanlarından geçen bir dilbere bakmak için güneş gözlüğü yukarı kaldırdı.

"Hatundaki kalçaları gördün mü?" dedi.

"Dikkat et de salyaların akmasın."

"Bebeklerin salya akıtmaları doğaldır."

"Senin yaptığın şekilde değil."

Nimrod dişetlerini gıcırdattı. "Sizin şu dünyanız da amma gürültülü," dedi. "Ve de pis."

"1896'daki hâlinden bile mi?"

"Hem de çok. Ama hoşuma gitmiyor değil. Bana buradan bahsetmelisin."

"Tanrım," dedi Cal. "Nereden başlasam ki?"

"Nereden istersen," karşılığını verdi Nimrod. "Hızlı öğrendiğimi göreceksin."

Bebeğin dediği doğru çıktı. Chariot Sokağı civarında yaptıkları yarım saatlik yürüyüşte bazıları yolda gördüğü bir şeyden, diğerleriyse daha soyut bir kaynaktan doğan geniş bir konu yelpazesinde Cal'i sorguladı. Önce Liverpool'dan, sonra genel kapsamda şehirlerden, ardından da New York ile Hollywood'dan konuştular. Amerika hakkındaki sohbetleri onları Doğu-Batı ilişkilerine getirdi ve Cal 1900'den beri hatırlayabildiği her savaşı ve suikastı tek tek sıraladı. Kısaca İrlanda Meselesi'ne* ve İngiliz siyasetinin durumuna, ardından ikisinin de ziyaret etmek istediği Meksika'ya, sonra da Miki Fare'ye ve aerodinamiğin temel prensiplerine değindiler. Nükleer savaş ve Günahsız Doğum üstünden de Nimrod'un en gözde konusu olan kadınlara --daha doğrusu bilhassa dikkatini çeken iki tanesine– geri döndüler.

---

* İngiliz devlet büyüklerinin 19. yüzyılın başından 1920'lere kadar İrlanda ulusalcılığını ve İrlanda'nın bağımsızlık taleplerini tarif etmekte kullandıkları bir ifade. *–çn*

Nimrod yirminci yüzyılın bu kısa tanıtımına karşılık delikanlıya Füg'ün tanıtımını yaparak sırasıyla Aileler Konseyi'nin müzakere etmek için toplandığı bina olan Capra'nın Evi'nden, Deveran'ın içinde saklandığı bulut olan Manto'dan, onun katmanlarına ulaşım sağlayan Dar Parlak adlı geçitten ve son olarak Gökkubbe ile Ağıt Basamakları'ndan bahsetti. Tüm bu isimler Cal'in içini özlemle doldurdu.

Sonuç itibarıyla her iki taraf da pek çok şey öğrendi. Bunlardan biri de zamanla sıkı dost olabilecekleri gerçeğiydi.

"Bu kadar konuşmak yeter," dedi Cal, turlarını tamamlayıp Mooney evinin bahçe kapısına döndüklerinde. "Unutma, sen daha bir bebeksin."

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi Nimrod dertli bir ifadeyle.

Cal içeri girdiğinde babasına seslendi. Fakat ev, tavan arasından temellerine kadar sessizdi.

"Burada değil," dedi Nimrod. "Tanrı aşkına, beni yere bırak."

Cal bebeği hol zeminine koydu. Nimrod hemen mutfağa yollandı.

"Bana içecek bir şey lazım," dedi. "Ve kastettiğim süt değil."

Cal güldü. "Ne bulabileceğime bakayım," deyip arka odaya geçti.

Babasını sırtı bahçeye dönük olarak koltukta otururken görünce kapıldığı ilk izlenim Brendan'ın öldüğüydü. İçi boşalıverdi; çığlık atmasına ramak kaldı. Sonra Brendan gözlerini açıp oğluna baktı.

"Baba?" dedi Cal. "Sorun ne?"

Brendan'ın yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. Ne onları silmekle, ne de bedenini sarsan hıçkırıkları bastırmakla uğraştı.

"Ah, Baba..."

Cal babasının yanına kadar gitti ve koltuğun önüne çömeldi.

"Her şey yolunda..." diyerek elini babasının koluna koydu. "Annemi mi düşünüyordun?"

Brendan başını iki yana salladı. Gözyaşları sel olup aktı. Sözcükler gelmek bilmedi. Cal başka bir soru sormadan babasının kolunu tutmakla yetindi. Şimdiye dek Brendan'ın melankolisinin gün be gün kalktığını, ıstırabının köreldiğini sanıyordu. Anlaşılan yanılmıştı.

Brendan nihayet konuştu.

"Ben... ben bir mektup aldım."

"Bir mektup mu?"

"Annenden." Brendan'ın yaşlı gözleri oğluna çevrildi. "Aklımı mı kaçırdım, Cal?" diye sordu.

"Tabii ki hayır, Baba. Tabii ki hayır."

"Eh, yemin ederim..." Elini koltuğun yanından aşağı uzatıp yerden sırılsıklam bir mendil aldı ve burnunu sildi. "Orada," diyerek başıyla masayı işaret etti. "Kendi gözlerinle gör."

Cal masaya gitti.

"Onun el yazısıyla yazılmış," dedi Brendan.

Masada sahiden de bir kâğıt parçası vardı. Pek çok kereler katlanıp açılmıştı. Ve daha yakın bir zamanda gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Fevkalade bir mektuptu," dedi adam. "Annen bana mutlu olduğunu ve artık yas tutmayı bırakmamı söylüyordu. Diyordu ki..."

Yeni bir hıçkırık nöbetine tutulunca sustu. Cal kâğıdı eline aldı. Hayatı boyunca gördüğü en ince kâğıttı ve her iki yüzü de boştu.

"Beni beklediğini söylüyordu. Onun için tasalanmamalıymışım çünkü yukarıda beklemek büyük bir keyifmiş ve... ve vadem dolana kadar hayatın tadını çıkarmalıymışım."

Cal'in yeni fark ettiği üzere sorun yalnızca kâğıdın incecik olması değildi; her geçen saniye daha da hafiflere benziyordu. Ensesindeki tüyler diken diken olarak onu masaya geri koydu.

"Öyle mutluydum ki, Cal," diyordu Brendan. "Tek isteğim annenin mutlu olduğunu ve günün birinde ona tekrar kavuşacağımı bilmekti."

"Kâğıtta hiçbir şey yok, Baba," dedi Cal usulca. "Üstü bomboş."

"*Vardı*, Cal. Yemin ederim vardı. Yazılar onun elinden çıkmıştı. Annenin el yazısını nerede görsem tanırım. Sonra –yüce Tanrı aşkına– hepsi de kaybolup gitti."

Cal masaya arkasını döndüğünde babasını oturduğu koltukta iki büklüm olmuş, katlanılmaz bir kederle ağlarken gördü. Elini koltuğun yırtık kolçağını sımsıkı tutan babasının elinin üstüne koydu.

"Dayan, baba," diye mırıldandı.

"Bu bir kâbus, oğlum," dedi Brendan. "Onu ikinci kez yitirmek gibi."

"Annemi yitirmedin ki, baba."

"Yazdıkları neden öylece silindi ki?"

"Bilmiyorum, baba." Cal yeniden mektuba baktı. Kâğıt parçası neredeyse tamamen yok olmuştu.

"Mektup nereden geldi?"

Yaşlı adamın alnı kırıştı.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır... hayır, pek hatırlamıyorum. Her şey bulanık. Birinin... kapıya

geldiğini hatırlıyorum. Evet. Öyle oldu. Biri kapıya geldi. Bana verecek bir şeyi vardı... ceketinin içinde."

Ne gördüğünü söyle ve senin olsun.

Shadwell'in sözleri Cal'in kafatasında yankılandı.

Ne istersen alabilirsin. Bedava, karşılıksız ve ücretsiz.

Bu elbette bir yalandı. Diğer pek çoğu gibi. Daima bir ücret olurdu.

"Ne istiyordu, baba? Mektuba karşılık? Hatırlıyor musun?"

Brendan başını iki yana salladı, sonra kaşlarını çatıp anımsamayı denedi.

"Bir şey... Seninle ilgili. Dedi ki... *sanırım* dedi ki... seni tanıyormuş."

Başını kaldırıp oğluna baktı.

"Evet, öyle dedi. Şimdi hatırladım. Seni tanıdığını söyledi."

"Her şey bir dalavereydi, baba. İğrenç bir dalavere."

Brendan bunu idrak etmeye çalışırcasına gözlerini kıstı. Sonra aniden çözüm kafasına dank etmiş gibi gözüktü.

"Ölmek istiyorum, Cal."

"Hayır, baba."

"Evet, istiyorum. Cidden istiyorum. Daha fazla uğraşmak istemiyorum."

"Üzgünsün, hepsi o kadar," dedi Cal usulca. "Bu da geçer."

"Geçmesini istemiyorum," karşılığını verdi Brendan. "Artık değil. Sadece uykuya dalmak ve yaşadığımı unutmak istiyorum."

Cal uzanıp kolunu babasının boynuna doladı. Brendan ilk başta onun sarılmasına direndi; oldu olası duygusal biri değildi. Fakat sonra hıçkırıklar yeniden başladı ve Cal babasının ince kolunun gövdesine dolandığını hissetti ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Beni affet, Cal," dedi Brendan gözyaşları arasında. "Bunu yapabilir misin?"

"Sus, baba. Saçmalıyorsun."

"Yüzünü kara çıkardım. Hissettiğim şeyleri... hiç söylemedim. Annene de. Ona... onu ne kadar çok sevdiğimi hiç söyleyemedim."

"Biliyordu, baba," dedi Cal. Gözyaşları artık onu da köreltmişti. "İnan bana, biliyordu."

Birbirlerine bir süre daha sarıldılar. Bu belki ufak bir teselliydi ama Cal'in içinde fazla geçmeden gözyaşlarını kurutacağını iyi bildiği bir öfke ateşi vardı. Shadwell buraya uğramıştı; Shadwell ve onun aldatmacalar

ceketi. Brendan o ceketin kıvrımları arasında Cennet'ten gelen hayali bir mektup görmüştü ve illüzyon Satıcı'ya gerektiği sürece devam etmişti. Artık Brendan'a ihtiyaç yoktu; halı bulunmuştu. O nedenle sihir bozulmuştu. Sözcükler silinmiş, sonunda kâğıt da arzuyla amaca ulaşma arasındaki tarafsız bölgeye geri dönmüştü.

"Gidip çay koyacağım, baba," dedi Cal.

Bu şartlar altında annesi öyle yapardı. Biraz su kaynatır, çaydanlığı ısıtır ve içine kaşık kaşık çay atardı. Dünyadan geçici olarak uzaklaşabilme ümidiyle kargaşaya karşı eve düzen getirirdi.

VI
Kuvvetli Bir Rüzgârda Yaşananlar

Cal hole geri dönerken Nimrod'u hatırladı.

Arka kapı aralıktı ve çocuk yanlarında cüce gibi kaldığı çalılarla dolu bahçenin yabani doğasına çıkmıştı. Cal kapıya kadar gidip peşinden seslendi fakat Nimrod iyice sıklaşmış bir hüsnüyusuf tarhına işemekle meşguldü. Cal onu kendi hâline bıraktı. Mevcut durumunda Nimrod'un alıp alabileceği en büyük zevk rahat bir çişti.

Çaydanlığı ocağa koyarken Runcorn, Oxford, Reading ve Southampton'a da uğrayan Bournemouth treni gümbür gümbür geçip gitti. Hemen sonra Nimrod kapıda belirdi.

"Tanrım," dedi bebek. "Burada nasıl uyuyabiliyorsun?"

"Zamanla alışıyorsun," dedi Cal. "Hem sesini kısık tut. Babam seni duyacak."

"İçkime ne oldu?"

"Beklemen gerekecek."

"Bak ağlarım," diye uyardı Nimrod.

"Keyfin bilir."

Blöfü boşa çıkan Nimrod omuz silkti ve arkasına dönüp bahçeyi incelemeye koyuldu.

"Bu dünyaya ısınabilirim," diye duyurdu ve tekrar günışığına çıktı.

Cal lavabodan kirli bir bardak aldı ve babası için güzelce duruladı. Sonra süt arayışıyla buzdolabına gitti. Öyle yaparken Nimrod'un küçük bir ses çıkardığını duydu. Dönüp pencereye yaklaştı. Nimrod huşu dolu bir yüzle gökyüzüne bakıyordu. Hiç kuşkusuz bir uçağın geçmesini seyrediyordu. Cal geldiği yoldan geri gitti. Buzdolabının neredeyse tek sakini olan sütü raftan aldığı sırada ön kapıya vuruldu. Yeniden başını kaldırdı ve aynı anda iki-üç izlenime birden kapıldı.

Birincisi, hiç yoktan bir esinti çıkmıştı. İkincisi, Nimrod saklanma amacıyla bahçedeki ahududu çalısına giriyordu. Ve üçüncüsü, çocuğun yüzünde artık huşu değil sadece *korku*–

Kapıya inen darbeler şiddetlendi. Biri tahtayı yumrukluyordu.

Cal holden geçerken babasının seslendiğini duydu.

"Cal? Bahçede bir çocuk var."

Aynı anda bahçeden bir bağrış yükseldi.

"Cal? Bir çocuk–"

Cal göz ucuyla Brendan'ın mutfaktan geçerek bahçeye doğru gittiğini gördü.

"Bekle, baba–" diyerek ön kapıyı açtı.

Eşikteki kişi Freddy'di. Fakat önce onun biraz arkasında duran Lilia konuştu.

"Kardeşim nerede?"

"Bahçeye kadar–"

Çıktı, diyecekti ki sokaktaki sahne onu dilsiz bıraktı.

Rüzgâr yere çivilenmemiş her nesneyi –çöpleri, çöp bidonu kapaklarını, bahçe mobilyalarını– havalandırıp televizyon antenlerine fırlatmıştı. Çiçek tarhlarını da sökmüştü ve kenarlardan kaldırdığı toprakla güneşe bir perde çekiyordu.

Bu kasırgaya yakalanmış birkaç yaya lamba direklerine ve çitlere tutunuyor, bazıları elleriyle başlarını örterek yerde yatıyordu.

Lilia ile Freddy eve girdiler. Yeni fetihler peşinde koşan rüzgâr onları takip etti ve kükreyerek evin içinden geçip tekrar arka bahçeye çıktı. Esinti öylesine şiddetliydi ki Cal neredeyse havalanacaktı.

"Kapıyı kapat!" diye bağırdı Freddy.

Cal kapıyı iterek kapatıp sürgüledi. Rüzgâr diğer tarafı döverken kapıdan takırtılar yükseldi.

"İsa aşkına," dedi Cal. "Neler oluyor?"

"Bir şey peşimize düştü," dedi Freddy.

"Ne peki?"

"Bilmiyorum."

Lilia mutfağa kadarki yolu çoktan yarılamıştı. Hava toprakla o kadar doluydu ki açık arka kapıdan bakıldığında hava kararmışa benziyordu. Cal babasının uluyan rüzgâra karşı bir şeyler bağırarak eşikten geçtiğini gördü. Brendan'ın ötesinde ancak tulumu sayesinde görülebilen Nimrod bir çalıya tutunarak kendisini yerden kaldırmaya çalışan rüzgâra direniyordu.

Cal koşarak Lilia'yı takip etti ve mutfak kapısında onu geçti. Bir dizi kiremit yerinden sökülürken çatıdan bir gürültü koptu.

Artık bahçeye çıkmış olan Brendan rüzgârdan zor seçiliyordu.

"Bekle, baba!" diye bağırdı Cal.

Mutfağı kat ederken gözü çaydanlıkla onun yanındaki büfeye takıldı ve tüm bunların katıksız saçmalığı bir çekiç darbesi gibi kafasına dank etti.

Rüya görüyorum, diye düşündü; *duvardan düştüm ve o zamandan beri rüya görüyorum. Dünya böyle bir yer değil. Burası esrimelerin ve kasırgaların değil, çaydanlıkların ve büfelerin dünyası.*

O tereddüt ânında rüya bir kâbusa döndü. Cal boranın arasında Rake'i gördü.

Sureti incecik bir günışığı huzmesine yakalanan yaratık bir an için rüzgârda asılı durdu.

"İşimiz bitti," dedi Freddy.

Sözcükler Cal'i harekete sevk etti. Rake aşağıdaki zavallıların tepesine binemeden önce arka kapıdan bahçeye fırladı.

Yaratık Cal'in hayret dolu bakışlarını üstüne çekti. Cal onun dalgalanıp şişen derisinin dehşet verici hâlini gördü ve daha önce yalnızca rüzgâr zannettiği ulumayı tekrar duydu. Sesin doğal hiçbir tarafı yoktu; hortlağın bir düzine farklı yerinden çıkıyor, havada kalmasını sağlayan uluma veya soluk bahçe içeriğinin çoğunu alıp yukarı savuruyordu.

Bahçedekilerin üstüne bir bitki ve taş yağmuru yağmaya başladı. Cal elleriyle başını örttü ve babasını son gördüğü yere doğru körlemesine koşmaya başladı. Brendan kendini korumak için yere yatmıştı. Nimrod yanında değildi.

Cal bahçe patikasının izlediği güzergâhı avucunun içi gibi bilirdi. Koşarken ağzındaki çamuru da tükürerek evden uzaklaştı.

Yukarıda bir yerde artık neyse ki göze görünmeyen Rake yeniden uludu ve Cal'in kulağına Lilia'nın çığlığı çalındı. Arkasına bakmadı zira arka çite ulaşmış olan Nimrod'u artık görebiliyordu. Bebek oradaki çürük kalasları yerlerinden sökmeye çalışıyor, cüssesine rağmen biraz başarılı da oluyordu. Gökten yine toprak yağarken Cal başını eğdi ve çite doğru güvercinliğinin yanından koşarak geçti.

Ulumalar kesilmişti fakat rüzgâr hiç de dinecek gibi değildi. Evin öteki yanından gelen gürültüye bakılırsa Chariot Sokağı'nı darmadağın etmekteydi. Cal çite ulaştığı sırada arkasına döndü. Güneş toprak perdesini deldi ve mavi gökyüzü bir anlığına kendini gösterdi, sonra manzara

bir suretle kesildi. Cal kendini çite attı ve yaratık ona yaklaşırken çite tırmanmaya başladı. Tepede kemeri bir çiviye takıldı. Rake'in ensesinde olduğuna kesin gözüyle bakarak kemerini kurtarmak için elini uzattı fakat Kaçık Mooney onu arkadan itiyor olmalıydı zira kemerin takıldığı yerden çıkmasıyla beraber hayatını kaybetmeden çitin öteki tarafına düştü.

Ayağa kalktığında neden sağ kaldığını gördü. Kemiksiz canavar güvercinliğin yanında asılı duruyor, başını ileri geri oynatarak içerideki güvercinleri dinliyordu. Cal eğildi ve çitten bir kalas daha sökerek Nimrod'u çekip almaya yetecek kadar yer açtı.

Çocukken çitle demiryolu arasındaki bu tarafsız bölgenin tehlikeleri ona adamakıllı tembihlenmişti. Şimdi güvercinlikte oyalanan şeye kıyasla öyle tehlikelerin lafı bile edilmezdi. Cal bebeği kucağına aldı ve raylara doğru çakıl taşlı banketi tırmanmaya başladı.

"Koş," dedi Nimrod. "Tam arkamızda. *Koş!*"

Cal kuzeye ve güneye baktı. Rüzgâr her iki yönde de görüş mesafesini on-on beş metreye kadar indirmişti. Yüreği ağzında ilk rayın üstünden aşıp yataklı vagonların arasındaki yağlı boşluğa adım attı. Toplamda her iki yöne doğru uzanan dört demiryolu hattı vardı. Tam ikincisine adım atacaktı ki Nimrod'un konuştuğunu duydu.

"Ha siktir."

Cal topukları çakıllarda kayarak döndüğünde takipçilerinin kuş merakından vazgeçmiş olduğunu ve çitin üstünden yükseldiğini gördü.

Yaratığın arkasında gözüne Lilia Pellicia ilişti. Bahçenin harabesinde duran kadının ağzı bağırırcasına açıktı. Fakat hiç ses çıkmıyordu, en azından Cal'in duyabildiği kadarıyla. Lakin canavar onun kadar duyarsız değildi. Durup bahçeye ve oradaki kadına doğru döndü.

Bundan sonra yaşananlar hem rüzgâr hem de ablasının ölümünü öngören Nimrod'un Cal'in kollarındaki çırpınışları yüzünden pek net değildi. Cal'in gördüğü tek şey takipçilerinin dalgalanan suretinin ansızın titreşmesiydi. Hemen ardından Lilia'nın sesi duyulabilir bir seviyeye yükseldi. Kadının attığı ıstırap çığlığı Nimrod'da yankı buldu. Cal rüzgâr yeniden şiddetlenerek bahçeyi gizlemeden hemen önce Lilia'nın beyaz alevlere boğulduğunu gördü. Çığlık bir anda kesildi.

Bu olurken Cal'in tabanlarındaki bir kıpırtı, bir trenin yaklaştığını duyurdu. İyi ama hangi yönden ve hangi hattan geliyordu? Lilia'nın katli, rüzgârı daha da coşturmuştu. Cal artık hattın her iki yönünde de on metreden uzağı seçemiyordu.

Geldikleri tarafta güvenlik diye bir şey olmadığını bilerek bahçeye arkasını döndü. Canavar yine duyanın kafa derisini karıncalandıran bir ses çıkardı.

Düşün, dedi Cal kendi kendine. Saniyeler sonra takip tekrar başlayacaktı.

Nimrod'a dolanmış kolunu yüzüne yaklaştırarak saatine baktı. On iki otuz sekizi gösteriyordu.

On iki otuz sekiz treninin güzergâhı neydi? Lime Sokağı Garı'na *gider miydi*, yoksa oradan *gelir miydi?*

Düşün.

Nimrod ağlamaya başlamıştı. Bir bebek hüngürtüsüyle değil, kayba uğramanın derin ve içten hıçkırıklarıyla.

Çakıllardaki titreşim daha ısrarcı bir hâle gelirken Cal arkasına göz attı. Toz perdesindeki bir diğer yırtık ona bahçeyi şöyle bir görme imkânı sundu. Lilia'nın cesedi ortada yoktu fakat Cal yıkımın ortasında dikilen babasını ve onun üstünde yükselen Lilia'nın katilini görebiliyordu. Brendan'ın yüzü gevşekti. Ya içinde bulunduğu tehlikeyi idrak edememişti ya da umurunda değildi. Kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Bağrış!" dedi Cal bebeğe, onun sümüklü yüzünü kendisininkine yaklaştırarak. "Ablanın bağrışı—"

Nimrod ağlamakla yetindi.

"Aynı bağrışı sen de çıkarabilir misin?"

Canavar Brendan'ın tepesine binmek üzereydi.

"Bağır!" diye Nimrod'a haykırdı Cal, dişetleri takırdayana kadar onu sarsarak. "Bağır yoksa seni gebertirim!"

Nimrod delikanlıya inandı.

"Hadi!" dedi Cal ve Nimrod ağzını açtı.

Yaratık sesi duydu. Şiş kafasını çevirdi ve tekrar üzerlerine gelmeye başladı.

Tüm bunlar saniyeler sürmüştü fakat o saniyelerde yerdeki titreşim daha da şiddetlenmişti. Tren artık ne kadar mesafedeydi? Bir kilometre mi? Onun çeyreği mi?

Nimrod bağırmayı kesmişti ve Cal'dan kurtulmak için çırpınıyordu.

"Tanrı aşkına be adam!" diye bağırdı çocuk, gözünü dumanların arasından yaklaşan dehşete dikerek. "İkimizi de öldürecek!"

Cal bebeğin haykırışlarını duymazdan gelmeye ve hafızasında tren saatleriyle güzergâhlarının yer aldığı o sakin köşeye erişmeye çalıştı.

Bu tren hangi hattaydı ve hangi yönden geliyordu? Zihni bir gar duyuru panosu gibi sayıları sıralayarak Liverpool Lime Sokağı'ndan ayrılmasına veya oraya varmasına yedi-sekiz dakika kalmış bir tren aradı.

Canavar çakıllı banketi tırmanıyordu. Rüzgâr ona tozdan etekler iliştiriyor ve estikçe inleyerek yırtık pırtık gövdesine girip çıkıyordu.

Gelen trenin sarsıntıları Cal'in karnını titretmeye yetiyordu. Ve sayılar hâlâ aklından geçmeyi sürdürüyordu.

Nereye? Nereden? Hızlı tren mi, yoksa yavaş mı?

Düşün, kahrolasıca.

Canavar yanlarına varmak üzereydi.

Düşün.

Bir adım geri çekildi. Arkasında ona en uzak ray çifti uğuldamaya başladı.

Ve uğultuyla beraber cevap da geldi. Bu Runcorn üzerinden gelen Stafford treniydi. Hedefine doğru gümbürderken ritmi Cal'in ayaklarından yukarı tırmandı.

"Stafford'dan kalkan on iki kırk altı treni," deyip uğuldayan hatta çıktı.

"Sen ne yapıyorsun yahu?" diye bilmek istedi Nimrod.

"On iki kırk altı," diye mırıldandı Cal. Bu, sayılarla edilen bir duaydı.

Kâtil, kuzeye giden ilk hattı aşıyordu. Ölümden başka verecek bir şeyi yoktu. Ne bir lanet ne de bir hüküm; sadece ölüm.

"Gel de bizi hakla!" diye ona bağırdı Cal.

"Aklını mı kaçırdın?" dedi Nimrod.

Cal cevaben yemi biraz daha yukarı kaldırdı. Nimrod avaz avaz ağladı. Takipçinin kafası çektiği açlıkla kocaman oldu.

"Gelsene!"

Yaratık kuzey istikametli hatları geçmişti; şimdi güney istikametlilerden ilkine çıkıyordu.

Cal tökezleyerek bir adım daha geri çekilirken topuğu en uzak raya çarptı. Yaratığın sesi ve yerdeki kükreme yüzünden neredeyse dişlerindeki dolgular düşecekti.

Yaratık onları kapmaya gelirken duyduğu son şey Nimrod'un bir kurtarıcı arayışıyla ilahi bir listedekilere tek tek yalvarmasıydı.

Ve ansızın çağrısına cevap verircesine kirli hava perdesi yarıldı ve tren karşılarında belirdi. Cal ayağının raya takıldığını hissetti ve geri çekilebilmek için onu bir-iki santim yukarı kaldırdı, sonra da sırtüstü düştü.

Bundan sonrası saniyeler içinde olup bitti. Yaratık bir an kocaman

açık bir ağızla ve ölüme karşı daha da kocaman bir iştahla tren hattındaydı. Bir sonrakindeyse tren ona son sürat çarptı.

Bir çığlık yükselmedi. Canavarın mahvolurken görüldüğü bir zafer ânı yaşanmadı. Yalnızca civardaki her ölü doğrulup oturmuş ve tuttuğu nefesi vermişçesine pis bir koku yayıldı, sonra tren, camların arkasından bakan bulanık çehrelerle önlerinden geçti.

Ve geldiği gibi birdenbire toz perdesini yararak güneye yaptığı yolculukta gözden kayboldu. Raylardaki uğultu ıslıklı bir fısıltıya indi. Sonra o bile duyulmaz oldu.

Cal bebeği sarsarak ilah yoklamasına son verdirdi.

"Bitti artık," dedi.

Gerçeği kabullenmek Nimrod'un biraz zamanını aldı. Rake'in her an tekrar saldıracağı beklentisiyle gözünü dumanlardan ayırmadı.

"Yok oldu," dedi Cal. "Onu öldürdüm."

"Onu tren öldürdü," dedi Nimrod. "Beni yere bırak."

Cal öyle yaptı ve Nimrod sağına soluna bakmadan rayları geçerek ablasının helak olduğu bahçeye doğru ilerledi. Cal onun peşine takıldı.

Kemiksiz yaratıkla çıkagelen –veya onu oraya getiren– rüzgâr tamamen dinmişti. Artık yerden kalkan tozu toprağı havada tutacak ufacık bir esinti bile olmadığından bir sağanak başladı. Ufak taşlar, bahçe mobilyası ve çit kırıkları, hatta rüzgârın kapıp götürdüğü pek çok evcil hayvanın leşi Chariot Sokağı sakinlerinin Kıyamet Günü'nden önce görmeyi beklemedikleri bir kan ve toprak yağmuru halinde üzerlerine yağdı.

VII
Akıbet

1

Ortalık sakinleşmeye başladığında yıkımın kapsamını değerlendirmek mümkün hâle geldi. Sokaktaki diğer tüm bahçeler gibi onların bahçesi de tabii ki altüst olmuştu; çatıdan düzinelerce kiremit uçmuştu ve baca pek güvenli durmuyordu. Rüzgâr evin ön kısmında da eşit ölçüde ölümcül sonuçlar doğurmuştu. Sokak boylu boyunca tahrip görmüştü: devrik lambalar, yıkık duvarlar, uçuşan çerçöpün kırdığı araba camları. Neyse ki ciddi bir zayiat varmış gibi görünmüyordu; yalnızca kesikler, morluklar ve şoka uğramış insanlar göze çarpıyordu. Geriye hiçbir iz bırakmamış olan Lilia tek kurbandı.

"O şey Immacolata'nın yaratığıydı," dedi Nimrod. "Bunun için onu öldüreceğim. Yemin ederim."

Onun küçücük bedeninden çıktığında bu tehdit kulağa daha da boş geliyordu.

"Bu saatten sonra ne yazar?" dedi Cal meyusça. Chariot Sokağı'nın sakinleri afallamış bir hâlde ortalıkta gezinirken ön camdan dışarısını seyrediyordu. İnsanlardan bazıları aval aval enkaza bakıyor, diğerleriyse orada bir açıklama yazmasını beklercesine kısık gözlerle gökyüzünü inceliyordu.

"Bu öğleden sonra hatırı sayılır bir zafer kazandık, Bay Mooney," dedi Frederick. "Bunu anlamıyor musun? Üstelik bunu sen başardın."

"Ne zafer ama," dedi Cal buruk bir dille. "Babam bitişikte tek kelime etmeden oturuyor. Lilia öldü. Sokağın yarısı darmadağın oldu–"

"Yeniden savaşacağız," dedi Freddy. "Ta ki Füg güvenli hâle gelene kadar."

"Savaşacağız, öyle mi?" dedi Nimrod. "Peki her şey havada uçuşurken neredeydiniz?"

Cammell karşı çıkacak gibi olduysa da vazgeçti ve suskunluğunun korkaklığını itiraf etmesine izin verdi.

Chariot Sokağı'nın karşı ucuna iki ambulans ve çok sayıda polis aracı gelmişti. Sirenleri duyan Nimrod pencerenin önündeki Cal'e katıldı.

"Üniformalılar," diye homurdandı. "Hep sorun çıkarırlar."

O konuşurken en baştaki polis aracının kapısı açıldı. Vakar bir takım elbise giyen bir adam dışarı çıktı ve seyrelen saçlarını avucuyla düzeltti. Cal adamın yüzünü çıkardı –gözlerinin altı öylesine kararmıştı ki yıllardır uyumamışa benziyordu– ama her zamanki gibi ismini anımsayamadı.

"Gitsek iyi olur," dedi Nimrod. "Bizimle konuşmak isteyecekler."

Üniformalı bir düzine polis memuru tahkikatlarına başlamak için daha şimdiden evlerin arasına dağılmaktaydı. Cal diğer Chariotluların bildirecek neleri olduğunu merak etti. Lilia'yı öldüren yaratığı görmüşler miydi? Eğer öyleyse bunu itiraf ederler miydi?

"Gidemem," dedi Cal. "Babamı yalnız bırakamam."

"Onlarla konuşursan sende bir tuhaflık olduğunu sezmeyecekler mi sanıyorsun?" dedi Nimrod. "Salaklık etme. Bırak baban onlara istediğini anlatsın. Nasılsa inanmazlar."

Sözleri Cal'e mantıklı geldi ama yine de babasını yalnız bırakmaya isteksizdi.

"Suzanna ile diğerlerine ne oldu?" diye sordu Cammell, Cal sorunu kafasında evirip çevirirken.

"Shadwell'in izini oradan sürüp süremeyeceklerine bakmak için depoya geri döndüler," yanıtını verdi Freddy.

"Öyle bir şey epey zor, değil mi?" dedi Cal.

"Lilia'nın işine yaradı ama," dedi Freddy.

"Yani halının yerini biliyor musun?"

"Neredeyse. Görüyorsun ya, Lilia ve ben yönümüzü tayin etmek için Laschenski evine geri gittik. Lilia orada yankıların çok güçlü olduğunu söyledi."

"Yankılar mı?"

"Halının *şimdi* olduğu yerden *eskiden* olduğu yere giden yankılar."

Freddy cebini yokladı ve oradan üç yeni karton kapaklı kitapçık çıkardı. İçlerinden biri Liverpool ve Yöresi Atlası, diğerleriyse polisiye gizem

romanlarıydı. "Bunları bir tatlıcıdan ödünç aldım," dedi. "Halının izini sürmek için."

"Ama başaramadınız," dedi Cal.

"*Neredeyse,* dedim ya. Lilia kendisini öldüren o şeyin varlığını hissedince işimiz yarım kaldı."

"Zaten hep hassas olageldi," dedi Nimrod.

"Evet, öyleydi," karşılığını verdi Freddy. "Rüzgârda yaratığın kokusunu alır almaz halıyı unuttu. Gelip sizi uyarmamızı talep etti. Hata ettik. Olduğumuz yerde kalmamız gerekirdi."

"O zaman bizi tek tek avlardı," dedi Nimrod.

"Umarım önce diğerlerinin peşinden gitmemiştir," diye konuştu Cal.

"Hayır. Hayattalar," dedi Freddy. "Olmasalardı hissederdik."

"Haklı," dedi Nimrod. "İzlerini kolayca bulabiliriz. Ama *hemen* yola çıkmamız lazım. Üniformalılar buraya geldiklerinde kapana kısılırız."

"Pekâlâ. Tekrar söylemene gerek yok," dedi Cal. "Durun, en azından babama veda edeyim."

Yan odaya geçti. Oğlu tarafından koltuğa oturtulduğundan beri Brendan yerinden kıpırdamamıştı.

"Baba... beni duyabiliyor musun?"

Brendan dertlerinden başını kaldırdı.

"Savaştan beri öyle bir rüzgâr görmemiştim," dedi. "Malay'dayken. Evlerin komple yıkıldığını gördüm. Aynı şeyin burada olacağını sanmazdım."

Gözlerini boş duvardan ayırmaksızın dalgın bir edayla konuşuyordu.

"Sokakta polisler var," dedi Cal.

"En azından güvercinlik hâlâ ayakta," dedi Brendan. "Öyle bir rüzgâr..." Sesi kısıldı, sonra ekledi. "Buraya da uğrarlar mı? Polisler?"

"Herhalde uğrarlar, baba. Onlarla konuşabilecek durumda mısın? Benim gitmem lazım."

"Elbette lazımdır," diye mırıldandı. "Sen işine gücüne bak."

"Arabayı alsam olur mu?"

"Al. Ben polise—" Yine duraksadıktan sonra kafasını tekrar topladı. "Öyle bir rüzgâr görmemiştim. Hem de savaştan beri."

2

Üçlü arka kapıdan çıktı, çitin üstünden atladı ve Chariot Sokağı'nın sonundaki yaya köprüsüne kadar banket boyunca ilerledi. Curcunayı sey-

retme hevesiyle daha şimdiden komşu sokaklardan gelip toplanmış kalabalığın boyutları oradan açıkça görülebiliyordu.

Cal'in bir parçası oraya gidip gördüklerini onlarla paylaşmak için yanıp tutuşuyordu. Burası yalnızca çaydanlıkların ve büfelerin dünyası değil, demek istiyordu. Bunu *biliyorum* çünkü gerçeği *gördüm*. Fakat kendisine ne gözle bakılacağını bilerek dilini tuttu.

Belki gurur duyacağı, dünyayla paylaştıkları dehşetleri ve mucizeleri kabilesine anlatacağı bir zaman gelip çatardı. Fakat henüz değildi.

VIII
Gerekli Kötülükler

Cal'in polis aracından inerken gördüğü koyu renk takım elbiseli adam Müfettiş Hobart'tı. Yaşadığı kırk altı yılın on sekizinde polislik yapmıştı ama ancak son zamanlarda –önceki yılın bahar ve yaz mevsimlerinde kentte patlak veren isyanlar sırasında– yıldızı yükselişe geçmişti.

O isyanların kaynağı halen resmi soruşturmalara ve özel tartışmalara konuydu ama Hobart'ın ikisine de ayıracak zamanı yoktu. Takıntısı Kanun ve onun nasıl sağlanacağı olup, o toplumsal karışıklık senesinde bu takıntı onu günün adamı hâline getirmişti.

Sosyologların ve kamu planlayıcılarının hassasiyeti ona göre değildi. Hobart'ın kutsal görevi huzuru sağlamaktı ve savunucuları tarafından tavizsiz diye nitelendirilen yöntemleri amirlerinin sempatisini kazanmıştı. Haftalar içinde terfi üstüne terfi almış ve kente hâlihazırda milyonlarca sterline patlayan anarşinin hakkından gelmesi için kapalı kapılar ardından sınırsız yetkiyle donatılmıştı.

Bu manevranın siyasi yönüne görmüyor değildi. Mutlak fakat gizli bir hor görüden başka hiçbir şey hissetmediği üst makamlar hiç şüphe yok ki bizzat sert davranmaları hâlinde gelecek tepkilerden korkmuştu. Yine hiç şüphe yok ki kullandığı teknikler başarısız olursa halkın öfkesine ilk o kurban edilecekti.

Fakat olmamıştı. Yöntemlerine sempati duyan şubelerden seçilmiş adamlarla kurduğu elit ekip çabucak başarı sağlamıştı. Geleneksel emniyet güçleri sokaklarda düzeni sağlarken az sayıda kişinin Yangın Tugayı adıyla tanıdığı Hobart'ın özel kuvveti, halkı kışkırttığından şüphelenilen herkese ya sözle ya da eylemle perde arkasından korku saçmıştı. İsyanlar birkaç hafta içinde sona ermiş ve James Hobart ansızın hafife alınmaması gereken biri olup çıkmıştı.

Bunu aylar süren bir durgunluk izlemiş ve Yangın Tugayı gevşemişti. Günün adamı olmanın o gün geçtikten sonra fazla bir anlam taşımadığı Hobart'ın dikkatinden kaçmamıştı. Bu yılın baharında ve yaz başlarında da durum aynen öyle gözükmüştü.

Tabii şimdiye kadar. Hobart bugün girebileceği bir mücadele olduğunu umuyordu. Büyük bir kargaşa çıkmıştı ve bunun sevindirici delili işte önündeydi.

"Vaziyet nedir?"

Sağ kolu Richardson başını iki yana salladı.

"Bir tür hortum çıktığı söyleniyor," dedi.

"Hortum mu?" Hobart bu iddianın saçmalığına gülüp geçti. Tebessüm ettiğinde dudakları kayboldu ve gözleri birer yarık hâlini aldı. "Ortada bir suçlu yok mu?"

"Öyle bir ihbar almadık. Anlaşılan her şey bir rüzgâr yüzündenmiş."

Hobart karşısındaki yıkıma uzun uzun baktı.

"Burası İngiltere," dedi. "Burada hortum çıkmaz."

"Eh, bunu bir şey yaptı..."

"*Birileri*, Bryn. Anarşistler. O insanlar fare gibidir. Sen işlerini bitirecek bir zehir bulursun, onlarsa o zehri yiyip şişmanlamayı öğrenir." Hobart duraksadı. "Bak, bence aynı şey tekrar yaşanacak."

O konuşurken memurlarından biri, önceki yılın eli kanlı kahramanlarından biri olan Fryer isimli bir adam yanlarına geldi.

"Amirim, köprüyü geçerken görülmüş şüphelilerin ihbarını aldık."

"Peşlerine düşün," dedi Hobart. "Birkaç tutuklama yapalım. Ve Bryn, git şu insanlarla konuş. Sokaktaki herkesin ifadesinin alınmasını istiyorum."

İki polis memuru işe koyularak Hobart'ı sorunu düşünüp taşınmaya bıraktı. Adamın kafasında buradaki olayların insan elinden çıktığına dair en ufak bir şüphe yoktu. Geçen yıl kafalarını kırdığı kişiler olmayabilirdi ama esasen aynı canavarla karşı karşıyaydı. Hizmet verdiği yıllar boyunca o canavarı pek çok farklı kılıkta görmüşlüğü vardı ve ağzından içeri her bakışında onu daha da kurnaz ve azgın bir hâlde bulmuştu.

Fakat ister yangının ister selin, isterse kasırganın ardına saklansın düşman aynıydı. Hobart bunda gerçekten cesaret bulurdu. Savaş meydanı değişebilirdi ama savaşın kendisi eskiydi. Bu temsilcisi olduğu Kanun'la insan kalbindeki karışıklık illetinin arasındaki bir mücadeleydi. Hobart hiçbir hortumun kendisini yanıltmasına izin vermeyecekti.

Savaş bazen elbette zalim olmayı gerektirirdi fakat uğruna mücadele etmeye değer hangi dava arada bir savunucularından zalimlik talep etmezdi ki? Hobart o sorumluluktan asla kaçınmamıştı ve şimdi de kaçınacak değildi.

Bırak canavar istediği kılığa bürünüp gelsindi. Hobart ona hazır olacaktı.

IX
Prenslerin Kudreti Üzerine

Shadwell içeri girdiğinde Efsuncu ona doğru bakmadı. Hatta kadın geçen geceden beri kılını bile kıpırdatmışa benzemiyordu. Otel odası nefesinin ve terinin bayat kokusunu taşıyordu. Shadwell derin bir solukla o kokuyu içine çekti.

"Benim zavallı çapkınım," diye mırıldandı kadın. "Yok edildi."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" karşılığını verdi Shadwell. Yaratığın görüntüsü dehşet verici ihtişamıyla gözlerinin önünden gitmiyordu. O kadar güçlü bir şey nasıl öldürülebilirdi, hele ki zaten ölü olduğu düşünülürse?

"Guguklar yaptı," dedi kadın.

"Mooney mi kız mı?"

"Mooney."

"Ya halı kaçkınları?"

"Biri hariç hepsi hayatta kaldı," dedi Immacolata. "Haklı mıyım, kardeşim?"

Vücudu duvara yapışmış bir balgamı andıran Kocakarı odanın köşesinde çömelmiş bekliyordu. Immacolata'ya yanıtı o kadar alçak sesliydi ki Shadwell duymadı.

"Evet," dedi Efsuncu. "Kardeşim birinin ortadan kaldırıldığını görmüş. Diğerleri kaçmış."

"Peki ya Musibet?"

"Tek duyduğum sessizlik."

"Güzel," dedi Shadwell. "Halıyı bu akşam aldıracağım."

"Nereye götürülecek?"

"Eskiden iş yaptığım Shearman adlı bir adama ait nehrin karşısındaki bir eve. Müzayedeyi orada düzenleyeceğiz. Burası müşterilerimiz için fazla aleni."

"Yani geliyorlar mı?"

Shadwell sırıttı. "Elbette geliyorlar. Bu insanlar sırf fiyat teklifinde bulunmak için yıllarca bekledi. Ve ben onlara aradıkları fırsatı sunacağım."

Bu Satışların Satışı'na davet ettiği birbirinden kudretli yedi talibin yaptığı çağrıya ne kadar çabuk cevap verdiğini düşünmek Shadwell'i memnun ediyordu.

Aralarında dünyanın en varlıklı şahıslarından bazıları vardı; toplam servetleri ulusların bile ticaretini yapmaya yeterdi. Yediliden hiçbirinin adı sıradan insanlar için bir anlam ifade etmezdi; gerçekten kudretli herkes gibi isimsizce güçlüydüler. Fakat Shadwell araştırmasını iyi yapmıştı. O yedisinin hesaplanamaz bir servet haricinde bir ortak yönleri daha olduğunu biliyordu. Hepsi de mucizevi şeylere özlem duyuyordu. O yüzden şu anda damakları kuru, avuçları terli bir hâlde şatolarından ve süper lüks çatı katı dairelerinden ayrılıp bu pis kente geliyorlardı.

Satıcı'nın elinde her birinin neredeyse canı kadar ve belki maldan mülkten daha çok arzuladığı bir şey vardı. Kudretli olabilirlerdi. Fakat Shadwell bugün onlardan daha kudretli değil miydi?

X
İnsanırkı

"Bu ne arzu," diye Suzanna'ya yorum yaptı Apolline, Liverpool sokaklarında yürürlerken.

Gilchrist Deposu'nda kuşkulu bakışlardan başka bir şeye rastlamamışlar ve sorular sorulmaya başlanmadan önce oradan çabucak ayrılmışlardı. Dışarı çıktıklarında Apolline kentte bir gezinti yapmayı talep etmişti ve sezgilerini dinleyerek bulabildiği en kalabalık caddeye varmıştı. Kaldırımlar hep alışverişe çıkmış insanlarla, çocuklarla ve boş gezenlerle doluydu.

"Arzu mu?" dedi Suzanna. Kirli sokakta aklına ilk gelen güdü bu değildi.

"Her yerde," diye belirtti Apolline. "Görmüyor musun?"

Parmağıyla bir reklam panosundaki sevişme sonrası bitkin düşmüş iki sevgiliyi tasvir eden bir çarşaf afişini gösterdi. Yanında Mükemmel Gövde'yi tanıtan ve meramını çelik kadar etle de anlatan bir araba reklamı vardı. "Ve şurada," diyen Apolline bu sefer de Suzanna'nın dikkatini bir deodorant vitrine çekti. Vitrinde bir yılan, kalabalıkların güvenirliği vaadiyle çıplak vaziyetteki Adem ile Havva'nın kanına girmekteydi.

"Burası resmen bir kerhane," dedi Apolline. Gördüklerini beğendiği açıkça belliydi.

Suzanna ancak o zaman Jerichau'dan ayrılmış olduklarını fark etti. Adam az öncesine kadar insan kalabalığını tedirgin gözlerle inceleyerek Apolline'in birkaç adım gerisinden geliyordu. Şimdiyse ortada yoktu.

Geldikleri yoldan geri giderek yaya izdihamının arasından geçtiler ve adamı bir videocunun önünde durmuş, dizi dizi monitörlere büyülenmişçesine bakarken buldular.

"Orada esir mi tutuluyorlar?" diye sordu Jerichau, gözünü ekranlardaki spikerlerden ayırmadan.

"Hayır," diye cevapladı Suzanna. "Bu bir gösteri. Bir tiyatro oyunu gibi." Adamın fazla büyük ceketini çekiştirdi. "Gel hadi," dedi.

Jerichau dönüp ona baktı. Gözleri yaşlarla doluydu. Bir düzine televizyon ekranı tarafından ağlatıldığı düşüncesi Suzanna'yı adamın narin yüreği için kaygılandırdı.

"Her şey yolunda," dedi, Jerichau'yu tatlı dille vitrinden uzaklaştırırken. "Onlar hâllerinden memnunlar."

Suzanna adamın koluna girdi. Jerichau'nun yüzünden hoşnut bir ifade geçti ve beraber kalabalıkta ilerlediler. Adamın bedeni onunkine değerek titrerken tecrübe ettiği travmayı paylaşmak genç kadın için zor değildi. Suzanna bir başkasında yaşamadığı için doğduğu ahlaksızca asrı kanıksamıştı. Fakat şimdi onu yanındaki adamın gözlerinden görürken, yanındaki adamın kulaklarından duyarken daha iyi anlayabiliyordu. Zevk vermek için ne kadar uğraşsa da zevkten ne kadar yoksun, kapsamlılık iddiasında bulunurken bile ne kadar bayağı, insanları büyüleme tutkusuna rağmen büyüden ne kadar uzak olduğunu görebiliyordu.

Lakin Apolline için bu tecrübe bir sevinç kaynağıydı. Kadın cenaze sonrası kendini salmış bir dul misali uzun siyah eteklerini peşi sıra sürükleyerek kalabalığın içinde emin adımlarla yürüyordu.

"Sanırım ana caddeden ayrılsak iyi olacak," dedi Suzanna ona yetiştiklerinde. "Jerichau kalabalıktan hoşlanmıyor."

"Eh, bir an önce alışsa iyi eder," diyen Apolline adama göz attı. "Burası yakında *bizim* dünyamız olacak."

Sözlerinin ardından döndüğü gibi tekrar Suzanna'dan uzaklaşmaya başladı.

"Dur bir dakika!"

Suzanna izdihamda birbirlerini kaybetmeden önce takibe koyuldu.

"Bekle!" deyip Apolline'i kolundan tuttu. "Sonsuza dek böyle boş boş gezinemeyiz. Diğerleriyle buluşmamız gerek."

"Bırak da biraz keyfime bakayım," dedi Apolline. "Çok uzun bir zamandır uyuyordum. Biraz eğlenceye ihtiyacım var."

"Belki daha sonra," dedi Suzanna. "Halıyı bulduğumuzda."

"Halının canı cehenneme," diye cevabı yapıştırdı Apolline.

Tartışırlarken yaya akışını engelliyorlar, öyle yaptıkları için de sert bakışlara ve küfürlere maruz kalıyorlardı. Ergen bir oğlanın tükürüğüne hedef olan Apolline etkileyici bir isabetlilikle karşılık verdi. Oğlan tükürüklü yüzünde hayret dolu bir ifadeyle geri çekildi.

"Bu insanlar hoşuma gitti," diye yorumda bulundu kadın. "Sahte nezaket gösterileriyle uğraşmıyorlar."

"Jerichau'yu yine kaybettik," dedi Suzanna. "Hay aksi, çocuktan farkı yok."

"Onu görebiliyorum."

Apolline, adamın bu insan denizinde boğulmaktan korkarcasına başını kalabalığın üstünde tutmak için uğraştığı sokağın ilerisini işaret etti.

Suzanna yeniden ona doğru yola çıktı fakat insan seline karşı yüzdüğü için ilerlemekte zorlandı. Fakat Jerichau yerinden kıpırdamadı. Ürkek bakışları kalabalığın hemen üzerindeki boşluğa çevriliydi. İtip kakılmasına ve dirsek darbeleri almasına rağmen bakmayı sürdürdü.

"Seni neredeyse kaybediyorduk," dedi Suzanna, nihayet ona ulaştığı zaman.

Adamın karşılığı basitti.

"Bak."

Suzanna ondan birkaç santim kısa olmasına rağmen bakışlarını elinden geldiğince takip etti.

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Yine neyin hüsnükuruntusunu yapıyor?" diye bilmek istedi yanlarına gelen Apolline.

"Hepsi de öyle üzgün ki," dedi Jerichau.

Suzanna gelip geçen çehreleri inceledi. Asabiyetlerine ve bazılarının bezginliğine yahut burukluğuna rağmen ona çok azı üzgün gibi geldi.

"Görüyor musun?" dedi Jerichau, genç kadın ona karşı çıkacak fırsatı bulamadan. "Işıklardan bahsediyorum."

"Hayır, görmüyor," dedi Apolline katiyetle. "O hâlâ bir Guguk, unuttun mu? Eriyiği olsa bile. Hadi gel artık."

Bakışlarını nihayet Suzanna'ya çeviren Jerichau ağlamaya her zamankinden daha yakındı. "Görmen lazım," dedi. "Görmeni istiyorum."

"Bunu yapma," diye uyardı Apolline. "Hiç akıllıca değil."

"Renkleri var," diyordu Jerichau.

"Prensipleri hatırla," diye itiraz etti Apolline.

"Renkler mi?" diye sordu Suzanna.

"Duman gibi. Başlarının çevresinde."

Jerichau genç kadını kolundan tuttu.

"Beni dinler misin?" diye konuştu Apolline. "Capra'nın Üçüncü Prensibi der ki–"

Suzanna artık ona dikkat etmiyor, Jerichau'nun elini sıkıca tutarak kalabalığa aval aval bakıyordu.

Artık adamın yalnızca duyularını değil, bu nefesi sıcak sürünün arasında kısılı kalan ve hızla artmakta olan paniğini de paylaşıyordu. İçini empatik bir klostrofobi dalgası kapladı ve gözlerini yumup kendi kendine sakin olmasını söyledi.

Karanlıkta bir Prensip'ten bahseden Apolline'i tekrar duydu. Sonra gözlerini açtı.

Gördüğü sahne ona neredeyse çığlık attıracaktı. Su olukları alev almış ve yükselen dumanlar sokağı kaplamışçasına gökyüzü renk değiştirmişti. Yine de hiç kimse bu değişikliği fark etmişe benzemiyordu.

Bir açıklama beklentisiyle Jerichau'ya doğru dönen genç kadının ağzından bu sefer bir bağrış koptu. Adam bir ışık sütununun ve kızıl dumanların yükseldiği bir havai fişek hâlesi kazanmıştı.

"İsa aşkına," dedi Suzanna. "Neler oluyor?"

Apolline onu omzundan tutmuş çekiştiriyordu.

"Gel şöyle!" diye bağırdı kadın. "Yayılacak. *Üçten fazlası yığındır.*"

"Ha?"

"Prensip!"

Fakat uyarısı idrak edilmedi. Hayreti hızla coşkuya dönüşen Suzanna kalabalığı tararken baktığı yerde Jerichau'nun tarif ettiği şeyi görüyordu. İnsanoğullarının bedenlerinden dalga dalga renk sütunları yükseliyordu. Bunların neredeyse tamamı mattı; bazıları griyken diğerleri kirli pastel tonlardaki plili kurdeleler gibiydi. Fakat Suzanna'nın o insan kalabalığında bir iki kez saf bir pigmente rastladığı da oldu. Babasının omuzlarında taşınan bir çocuğun başı parlak turuncuyla çevriliydi. Sevgilisiyle beraber gülüşen bir kız, etrafına tavus kuşu renkleri saçmaktaydı.

Apolline ona yeniden asıldı ve Suzanna bu sefer direnmedi. Fakat onlar daha bir metre bile gidemeden arkalarındaki kalabalıktan bir çığlık yükseldi, sonra bir tane ve bir tane daha. Ansızın sağda solda insanlar ellerini yüzlerine götürüp gözlerini örtüyorlardı. Suzanna'nın yanındaki bir adam kendini dizleri üstüne atıp alelacele dua etmeye, bir diğeriyse kusmaya başladı. İnsanlar destek bulmak için en yakın komşularına tutunmuyor, öyle yaptıklarında da şahsi dehşetlerinin evrensel bir durum olduğunu keşfediyordu.

"Tanrı cezanı versin," dedi Apolline. "Şu yaptığına bir bak."

Suzanna, sahipleri paniğe kapıldıkça halelerdeki renklerin değiştiğini,

solgun grilere cart yeşillerin ve morların karıştığını görebiliyordu. Feryatların ve dualaların birbirine karışan gürültüsü kulaklarını tırmalıyordu.

"Neden?" diye sordu.

"Capra'nın Prensibi!" diye bağırarak cevap verdi Apolline. "*Üçten fazlası yığındır.*"

Suzanna, kadının ne demek istediğini bu sefer anladı. İki kişinin kendi arasında saklayabileceği şey üçüncüyle paylaşılırsa ortak bilgi hâline gelirdi. Apolline ile Jerichau'nun doğduklarından beri bildikleri görüyü sahiplendiği anda yangın dört bir yana yayılmış, mistik bir salgın gibi tüm sokağı saniyeler içinde tımarhaneye çevirmişti.

Kalabalıktakiler bu tasavvurlar için suçlayacak günah keçileri ararken korku neredeyse derhal şiddete dönüştü. Alışverişçiler satın aldıkları malları bırakıp birbirlerinin boğazına sarıldı, sekreterler muhasebecilerin yanaklarında tırnaklarını kırdı, yetişkin erkekler karılarını ve çocuklarını tutup sarsarak düştükleri hezeyandan çıkarmaya çalışırken hüngür hüngür ağladı.

Mistik bir ırk olabilecekken ansızın vahşi bir köpek sürüsüne dönen kalabalığın içinde yüzdüğü renkler bozularak hasta bir adamın bokunu anımsatan grilere ve ombralara büründü.

Fakat dahası da gelecekti. İtiş kakış daha yeni başlamıştı ki izdihamda makyajı yüzüne bulaşmış iyi giyimli bir kadın parmağını Jerichau'ya doğrulttu.

"O!" diye haykırdı. "Bunu o yaptı!"

Sonra gözlerini oyma hevesiyle kendini suçlu tarafın üstüne attı. Jerichau üstüne gelen kadından kaçmak için trafiğe doğru geri çekildi.

"Durdur şunu!" diye bağırdı kadın. "Durdur dedim!"

Onun kopardığı gürültüde kalabalığın pek çok mensubu kendi kişisel kavgasını unuttu ve bu yeni hedefi gözüne kestirdi.

"Gebertin onu!" dedi Suzanna'nın solundaki biri. Hemen sonra ilk taş uçtu ve Jerichau'nun omzuna isabet etti. Bunu bir ikincisi izledi. Merakın yavaşlattığı sürücüler tasavvurun etkisi altına girdikçe trafik durdu. Jerichau arabalarla saldırgan kalabalığın arasında kısılı kaldı. Suzanna o anda bunun bir hayat memat meselesi olduğunu anladı. Şaşkın ve korku dolu bu güruh hem Jerichau'yu hem de onu kurtarmaya çalışacak birini parçalamaya tamamen hazır, hatta *hevesliydi.*

Bir diğer taş Jerichau'ya çarpıp yanağını kanattı. Suzanna hareket etmesini seslenerek ona doğru ilerledi fakat Jerichau insan hiddetinin

bu gösterisinden hipnotize olmuşçasına üstüne gelen kalabalığı seyretmekteydi. Suzanna vazgeçmeyip adama ulaşma çabasıyla bir arabanın kaportasına çıktı ve tamponların arasından geçti. Fakat güruhun liderleri –yüzüne makyaj bulaşmış kadın ve iki-üç kişi daha– Jerichau'ya ulaşmışlardı bile.

"Onu rahat bırakın!" diye bağırdı Suzanna. Azıcık bile ilgi gösteren olmadı. Kurban'la cellatların davranış biçimlerinde ayinsel bir hava vardı. Sanki hücreleri ne yapmaları gerektiğini biliyordu ve öyküyü yeniden yazma gücünden yoksundu.

Büyüyü bozan polis sirenleri oldu. Suzanna o yürek hoplatıcı uğultuyu duyduğuna hayatında ilk kez şükretti.

Etki hem ani hem de kapsamlıydı. Kalabalığın mensupları sirenlere sempati duyarcasına inlemeye başladı. Hâlâ kavga edenler düşmanlarının gırtlağını bırakırken diğerleri ayaklar altında ezilmiş eşyalarına ve kanlı yumruklarına hayretle bakakaldı. Bir-iki tanesi oracıkta bayıldı. Daha başkaları bu sefer korkudan ziyade şaşkınlıktan tekrar ağlamaya başladı. Temkinli davranmayı tutuklanmaya yeğleyen pek çoğu oradan tüydü. Geçirdikleri şokla tekrar Guguk körü olan insanlar tasavvurun son kalıntılarından kurtulmak için başlarını iki yana sallayarak dört bir yana kaçıştılar.

Önceki birkaç dakikayı güruhun etrafından dolaşarak değerlendiren Apolline, dostunun yanında belirdi.

Kadın onu sarsarak ve bağırıp çağırarak Jerichau'yu kurbanlık transından zorla çıkardı, sonra da tutup oradan götürdü. Kurtarma çabası bundan daha vakitli olamazdı zira linç ekibinin çoğu dağılmışsa da bir düzine kadarı henüz hızını alamamıştı. Kan dökmek istiyorlardı ve kanun oraya gelmeden önce istediklerini alacaklardı.

Suzanna etrafa bakınarak bir kaçış yolu aradı. Ana caddeden çıkan küçük bir sokak ümit vericiydi. Apolline'i bir bağrışla yanına çağırdı. Polis araçlarının gelişi, faydalı bir oyalama sağladı; güruh daha da dağıldı.

Fakat linç grubunun içindeki iflah olmazlar takibi bırakmadılar. Apolline ile Jerichau sokağın girişine ulaştıkları sırada grubun başı, yüzüne makyaj bulaşmış o kadın, Apolline'in elbisesine asıldı. Apolline, dostunu bırakıp saldırganına doğru döndü ve kadının çenesine attığı bir yumrukla onu yere serdi.

Polis memurlarından ikisi takibi görmüş ve kendi takiplerine başlamıştı. Fakat onlar şiddete müdahale edemeden önce Jerichau tökezledi. Güruh o saniye adamın üstüne çullandı.

Suzanna ona yardım eli uzatmak için geri döndü. O sırada bir araba neredeyse kaldırıma sürterek uçarcasına yaklaştı. Hemen sonra yanlarında bitti ve kapısı hızla açıldı. Cal içeriden seslendi.

"Binin! Binin!"

"Bekle!" diye genç adama seslenen Suzanna arkasına baktığında Jerichau'nun bir tuğla duvara çarpıldığını gördü. Adam tazılar tarafından köşeye kıstırılmış bir tavşandan farksızdı. Güruhtan birini daha yere sermiş olan Apolline şimdi arabanın açık kapısına doğru koşmaktaydı. Fakat Suzanna, Jerichau'yu bırakıp gidemezdi.

Cal'in fırsat varken kaçmasını söyleyen sesini aklından çıkararak artık Jerichau'yu tamamen çevrelemiş insan yumağına doğru koştu. O oraya varıncaya dek Jerichau tüm direniş umudunu yitirmişti. Elleriyle kanlı başını bir tükürük ve darbe sağanağından koruyarak sırtını dayadığı duvardan aşağı kayıyordu. Suzanna saldırının durması için bağırdı ama isimsiz eller ona asılarak Jerichau'dan ayırdı.

Suzanna yine Cal'in bağırdığını duydu fakat artık istese de ona ulaşamazdı.

"Git buradan!" diye bağırdı, delikanlının kendisini duyup yola koyulması için dua ederek. Sonra Jerichau'nun eziyetçilerinden en acımasızının üstüne atladı. Fakat onu tutan, hatta o kargaşada gizliden gizliye taciz eden çok fazla el vardı. Suzanna çırpınıp bağırsa da durum ümitsizdi. O çaresizlikle Jerichau'ya uzanıp ona can havliyle sarıldı ve darbe sağanağı şiddetlenirken diğer koluyla başını korudu.

İki polis memurunun linç ringine girmesiyle yumruklar, tekmeler ve küfürler çabucak sona erdi. Kalabalıkta iki veya üç kişi gözaltına alınmamak için fırsattan yararlanarak çoktan tüymüştü fakat çoğunda en ufak bir suçluluk belirtisi yoktu. Tam tersine, dudaklarındaki tükürüğü sildiler ve tiz seslerle vahşiliklerini savunmaya başladılar.

"Bunu onlar başlattı, memur bey," dedi aralarından biri. Saçları dökülen adam parmak eklemleri ve gömleği kanlanmadan önce bir bankada veznedar olabilirdi.

"Demek öyle?" diyen polis memuru siyahi enkaza ve onun derbeder kadın refakatçisine göz attı. "Kalkın bakalım, siz ikiniz," dedi. "Cevaplayacak bazı sorularınız var."

XI
Üç Kısa Hikâye

1

"Onları asla bırakıp gitmemeliydik," dedi Cal. Kent bloğunu turlayıp Lord Sokağı'na geri döndüklerinde sokağın polislerle dolu olduğunu görmüşler ve Jerichau ile Suzanna'dan herhangi bir ize rastlamamışlardı. "Tutuklandılar," dedi. "Kahretsin, keşke—"

"Biraz pratik düşün," dedi Nimrod. "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Neredeyse katledilecektik," diye hatırlattı Apolline. Uzun süre koşmuş bir at gibi soluk soluğaydı.

"Bu noktada önceliğimiz Dokuma olmalı," dedi Nimrod. "Sanırım bunda hemfikiriz."

"Lilia halıyı gördü," diye Apolline'e açıkladı Freddy. "Laschenski evinden."

"Lilia şimdi orada mı?" diye sordu Apolline.

Birkaç saniye soruyu kimse yanıtlamadı. Sonra Nimrod konuştu.

"Lilia öldü," dedi lafı dolandırmadan.

"Öldü mü?" karşılığını verdi Apolline. "Nasıl? Guguklardan biri mi yaptı?"

"Hayır," dedi Freddy. "Immacolata'nın vücut verdiği bir şeydi. Hepimizi öldürmesine fırsat kalmadan dostumuz Mooney onu yok etti."

"Öyleyse Immacolata uyandığımızı biliyor," dedi Apolline.

Cal, kadının aynadaki yansımasına baktı. Gözleri kabarmış bir hamur topağını andıran yüzünde siyah çakıl taşları gibiydi.

"Hiçbir şey değişmemiş, öyle değil mi?" dedi kadın. "Bir tarafta İnsanırkı, diğer tarafta kötü esrimeler."

"Musibet her türlü esrimeden beterdi," dedi Freddy.

"Diğerlerini uyandırmak hâlâ güvenli değil," dedi Apolline ısrarla. "Guguklar her zamankinden daha tehlikeli."

"Peki ötekileri uyandırmazsak *bize* ne olacak?" diye sordu Nimrod.

"Nazırlık yapacağız," diye yanıtladı Apolline. "Daha güzel günler gelene dek halıyı koruyacağız."

"Ya öyle günler gelmezse?" dedi Freddy.

Bu soru uzun bir süreliğine sohbetlerine son noktayı koydu.

2

Lord Sokağı'nın parke taşlarındaki henüz kurumamış kanlara bakarken Hobart, anarşistlerin Chariot Sokağı'nda bıraktıkları enkazın sadece bir başlangıç olduğundan adı gibi emindi. Burada daha belirgin bir şey vardı: Sıradan bir insan topluluğu arasında gelişigüzel gerçekleşen bir çılgınlık patlaması. Halkı şiddete kışkırtan iki âsi şu an gözaltında onun sorgusunu beklemekteydi.

Geçen yılın silahları tuğlalar ve ev yapımı bombalar olmuştu. Anlaşılan teröristler bu yıl daha sofistike bir donanıma sahiptiler. Burada, bu alelade sokakta toplu bir halüsinasyondan bahsediliyordu. Tümüyle aklı başında insanlar gökyüzünün renk değiştirdiğini anlatıyorlardı. Eğer yıkıcı güçler gerçekten de sahaya yeni silahlar, mesela zihni etkileyen gazlar– sürmüşlerse Hobart'ın daha agresif taktikler için üstelemeye fazlasıyla hakkı vardı: Daha ağır silahlar ve onları kullanma konusunda daha geniş yetkiler. Tecrübelerine dayanarak üst makamların direniş göstereceklerini biliyordu fakat akan kan ne kadar çok kişi tarafından görülürse davası da o kadar ikna edici hâle gelirdi.

"Sen!" diyerek basın fotoğrafçılarından birini yanına çağırdı. Adamın dikkatini parke taşlarındaki kan lekelerine çekti. "Bunları okuyucularınıza gösterin," dedi.

Adam gerektiği gibi lekelerin fotoğrafını çekti, sonra da lensini Hobart'a doğru çevirdi. Lakin Fryer araya girip kamerayı elinden almadan önce deklanşöre basacak fırsatı bulamadı.

"Resim çekmek yasak," dedi Fryer.

"Saklayacak bir şeyiniz mi var?" diye laf yetiştirdi fotoğrafçı.

"Ona malını geri ver," dedi Hobart. "Bizim gibi onun da yapacak bir işi var."

Gazeteci fotoğraf makinesini alıp oradan ayrıldı.

"Baş belaları," diye homurdandı Hobart, adam arkasını döndükten sonra. "Chariot Sokağı'ndan bir şey çıktı mı?"

"Birbirinden tuhaf bazı ifadeler aldık."

"Öyle mi?"

"Hiç kimse bir şey gördüğünü itiraf etmedi. Ama anlaşılan o ki kasırga sırasında çılgınca olaylar yaşanmış. Köpekler dellenmiş, tüm radyolar susmuş. Orada garip bir şeyler döndüğüne hiç şüphe yok."

"Burada da." dedi Hobart. "Sanırım şüphelilerimizle konuşmamızın vakti geldi."

3

Memurlar polis minibüsünün arka kapısını açıp Suzanna ile Jerichau'dan Hobart'ın karargâhının avlusuna çıkmalarını isteyene dek hâleler tamamen kaybolmuştu. Genç kadının Jerichau ve Apolline'le paylaştığı tasavvurdan geriye yalnızca hafif bir mide bulantısı ve bir baş ağrısı kalmıştı.

Çirkin beton binaya sokulup birbirlerinden ayırıldılar ve eşyaları ellerinden alındı. Suzanna'nın üstünde Mimi'nin kitabından başka önem verdiği hiçbir şey yoktu ve onu bulduğundan beri ya elinden ya da cebinden hiç düşürmemişti. Kitaba el koyulmasına itiraz etmesine rağmen o da alındı.

Tutuklamayı yapan memurlar arasında onun nerede bekleteceklerine dair kısa bir konuşma gerçekleşti, sonra Suzanna bir merdivenden indirilip binanın derinlerinde bir yerde bulunan çıplak bir sorgu odasına götürüldü. Orada başka bir polis memuru onun kişisel bilgileriyle ilgili bir form doldurdu. Suzanna soruları elinden geldiğince yanıtlasa da aklı hep başka yerdeydi: Cal'da, Jerichau'da ve halıda. Durumları şafakta kötü gözüktüyse şimdi çok daha beterdi. Genç kadın kendi kendine her köprüyü sırası geldikçe geçmesini ve etki edemeyeceği konularda boş yere dertlenmemesini tembihledi. Başlıca önceliği hem kendini hem de Jerichau'yu gözaltından çıkarmaktı. Ayrılırlarken adamın korkusunu ve ümitsizliğini görmüştü. Jerichau ona sert davranacak biri için kolay bir lokma olurdu.

Düşünceleri kapının açılmasıyla bölündü. Odunkömürü grisi bir takım elbise giyen soluk tenli bir adam ona dik dik baktı. Adamın uzun zamandır uyumamış gibi bir hâli vardı.

"Teşekkürler, Stillman," dedi adam. Formu dolduran polis memuru Suzanna'nın karşısındaki sandalyeyi boşalttı. "Bir zahmet dışarıda bekle."

Adam odadan çıktı. Kapı çarparak kapandı.

"Adım Hobart," diye duyurdu yeni gelen. "Müfettiş Hobart. Konuşacaklarımız var."

Suzanna artık bir halenin gölgesini dahi göremiyordu. Fakat karşısına geçip oturmadan önce bile adamın ruh rengini biliyor, bu bilgi onu azıcık bile rahatlatmıyordu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Harikalar Diyarı'nın Bedeli Nedir?

Caveat Emptor
(Sorumluluk Alıcıdadır)

Latin Özdeyişi

I
Satmak Sahip Olmaktır

1

Bu, Shadwell'in bir satıcı olarak öğrendiği en önemli dersti. Sahip olduğun şey başka biri tarafından yeterince çok arzulanırsa o kişiye de sahipsin demekti.

Prensler bile satın alınabilirdi. Onlar –veya modern karşılıkları– Shadwell'in çağrısı üzerine işte şimdi burada toplanmışlardı. Aralarında hem eski hem yeni zenginler, hem aristokratlar hem de sonradan türediler vardı. Birbirlerini temkinli bakışlarla süzüyor, uğruna mücadele etmek için geldikleri hazineyi görmeye can atıyorlardı.

Vatikan'ın duvarları dışında dünyadaki en kapsamlı erotik eser koleksiyonuna sahip olduğu düşünülen Paul Van Niekerk. Ebeveyninin ölümüyle daha on dokuz yaşında Avrupa'daki en büyük servetlerden birine konan Marguerite Pierce. Şirketinin portföyünde küçük çaplı devletler bulunan Hamburger Kralı lâkaplı Beauclerc Norris. Washington'daki bir hastanede ölümüne saatler kalmasına rağmen yıllardır birlikte yaşadığı ve yalnızca Bayan A. adıyla tanınan refakatçisini kendisinin yerine göndermiş olan petrol milyarderi Alexander A. Eski sahipleri kısa zaman önce ve birdenbire vefat etmiş, servetinin kaynağı tespit edilemeyen Michael Rahimzadeh. Johannesburg'dan alelacele çıkagelen ve cepleri altın tozuyla kaplı Leon Devereaux. Ve son olarak yüz hatları bir dizi cerrah tarafından elden geçirilmesine karşın gözlerinden tarifsiz bir geçmişe sahip birinin bakışlarını atamayan isimsiz bir şahsiyet.

İşte yedili buydu.

2

Thurstaston Common parkının kıyısındaki kendi bahçesine sahip Shearman'ın evine öğleden sonranın ortalarında gelmeye başlamışlardı. Saat altı buçukta herkes toplanmıştı. Onları içkilerle ve iltifatlarla yumuşatan ama onları neyin beklediğine dair tek tük ipuçları vermeyi de ihmal etmeyen Shadwell mükemmel bir ev sahibini canlandırdı.

Böyle kudretli insanlara erişmesi yıllarını almış ve bir o kadar katakulli gerektirmişti. Hangilerinin sihir hayalleri kurduğunu keşfetmek içinse daha da çok hile hurdaya başvurmak zorunda kalmıştı. Sıkıştığında ceketi kullanarak kodamanların yalakalarını cezbetmiş ve onlardan tüm bildiklerini öğrenmişti. Çoğunun anlatacak herhangi bir hikâyesi yoktu; efendileri kayıp bir dünyanın yasını tuttuklarına dair herhangi bir belirti göstermemişti. Fakat her ateiste karşılık en az bir tane *inanan*, çocukluğun kayıp hayallerine efkârlanmaya veya Cennet arayışlarının sadece gözyaşlarıyla ve altınla son bulduğunu gecenin bir yarısı itiraf etmeye yatkın biri mutlaka çıkmıştı.

Shadwell o inananlar listesini ince eleyip sık dokuyarak servetleri resmen akıl almaz boyutlarda olanları ayırmıştı. Sonra da ceketine tekrar başvurup hizmetkârları aşmış ve seçkin alıcı grubuyla yüz yüze görüşmüştü.

Onları ikna etmesi beklediğinden kolay olmuştu. Anlaşılan hem en yüksek hem de en düşük mevkilerde uzun zamandır Füg'ün söylentisi dolaşıyordu ve bu topluluğun birden fazla üyesi her iki aşırı uca da eşit ölçüde aşinaydı. Shadwell, Dokudünya hakkında Immacolata'dan öğrendiği ayrıntılarla o yeri yakın bir zamanda satışa çıkaracağına onları inandırmayı başarmıştı. Nihai listesindeki biri öyle güçlerin alınıp satılamayacağını ve Shadwell'in kendi açgözlülüğünden pişman olacağını homurdanmış, bir diğeriyse önceki yıl ölmüştü. Geri kalanlar harcanma beklentisiyle titreyen servetleriyle buradaydı.

"Bayanlar ve baylar," diye anons etti Shadwell. "Belki mevzubahis objeyi görme zamanımız gelmiştir."

Onları bir koyun sürüsü gibi Shearman'ın labirentimsi malikânesinde yürütüp halının serili olduğu birinci kattaki odaya götürdü. Perdeler çekiliydi; neredeyse tüm zemini kaplayan Dokuma tek bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Müşterilerinin halıyı incelemelerini seyrederken Shadwell'in kalp atışları hızlandı. Alıcıların gözlerinin ürün karşısında ilk defa parladığı

bu an hayati öneme sahipti. Satışlar aslında böyle anlarda gerçekleşirdi. Müteakip konuşmalarda fiyat pazarlığı yapılabilirdi ama ne kadar kurnazca olursa olsun hiçbir söz, bakışlarla ürünlerin bu ilk karşılaşmasıyla boy ölçüşemezdi. Her şey o karşılaşmanın ekseninde dönerdi. Ve Shadwell tasarımları ne kadar gizemli olursa olsun halının sadece bir halı gibi gözüktüğünün bilincindeydi. Orada bekleyen coğrafyayı görmek, müşterinin özlemle harlanan hayal gücünü gerektirirdi.

Shadwell şimdi yedilinin yüzlerini taradığında oynadığı kumarın boşa çıkmadığını anladı. Bazılarının heveslerini gizlemeye çalışacak kadar taktiksel davranmasına rağmen hepsi de gördüğünden âdeta büyülenmişti.

"Bu o," dedi Devereaux. Adamın her zamanki ciddiyetinin yerini huşu almıştı. "Sanmıştım ki..."

"Gerçek olmadığını mı?" diye tahmin yürüttü Rahimzadeh.

"Gerçek olmasına gerçek," dedi Norris. Daha şimdiden çömelmiş olup ürünü parmaklıyordu.

"Dikkat edin," dedi Shadwell. "Uçucudur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Füg kendini göstermek istiyor," cevabını verdi Shadwell. "Bunun için hazır bekliyor."

"Evet," dedi Bayan A. "Hissedebiliyorum." Kadının o histen pek hoşlanmadığı belliydi. "Alexander sıradan bir halıya benzeyeceğini söylemişti. Sanırım benziyor da. Ama... bilemiyorum... üstünde bir tuhaflık var."

"Kıpırdıyor," dedi yüzünden ameliyat geçirmiş adam.

Norris doğruldu. "Neresi?" diye sordu.

"Ortası."

Tüm gözler Deveran tasarımındaki ayrıntıları inceledi. Evet, Dokuma'da belli belirsiz bir girdap var gibiydi. Shadwell bile bunu daha önce fark etmemişti. İşi bir an önce bitirme hevesi daha da arttı. Satış zamanı gelip çatmıştı.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu.

"Nasıl emin olabiliriz?" dedi Marguerite Pierce. "Yani bunun *o* halı olduğundan?"

"Olamazsınız," dedi Shadwell. Bu pürüzü beklemiş ve cevabını önceden hazırlamıştı. "Ya Füg'ün Dokuma'da beklediğini kalbinizde bilirsiniz ya da çekip gidersiniz. Kapı açık. Lütfen. Keyfinize bakın."

Kadın birkaç saniye konuşmadı.

"Kalacağım," dedi en sonunda.

"Elbette," karşılığını verdi Shadwell. "Başlayalım mı?"

II
Bana Yalan Söyleme

Suzanna'yı koydukları oda yeterince soğuk ve sevimsiz olmasına rağmen masanın karşısına oturan adamdan ders alabilirdi. Hobart ona yüzeyin hemen altındaki çekiç başını asla tamamen gizleyemeyen ironik bir nezaketle yaklaştı. Bir saatlik sorgu boyunca bir kere bile sesini sohbetvari bir seviyenin üstüne yükseltmediği gibi aynı soruları tekrarlarken en ufak bir sabırsızlık sergilemedi.

"Teşkilatının ismi ne?"

"Bir teşkilatım yok," dedi Suzanna ona, belki yüzüncü kez.

"Başın çok ciddi bir belada," dedi adam. "Bunu anlıyor musun?"

"Avukat talep ediyorum."

"Avukat mavukat gelmeyecek."

"Haklarım var," diye itiraz etti Suzanna.

"Onlardan Lord Sokağı'nda vazgeçtin," dedi müfettiş. "Şimdi, suç ortaklarının isimlerini söyle."

"Suç ortağım falan yok, kahrolasıca."

Suzanna kendi kendine sakin olmasını tembihlese de damarlarına pompalanan adrenalinin önünü alamıyordu. Hobart da bunu biliyor, kertenkelemsi gözlerini kızın üstünden bir an bile olsun ayırmıyordu. Ona dik dik bakarak aynı bayat soruları tekrarlıyor, Suzanna'yı çığlık atacak hâle gelinceye dek kışkırtıyordu.

"Ya o zenci?" dedi adam. "O da mı aynı teşkilatta?"

"Hayır. Hayır, o hiçbir şey bilmiyor."

"Yani teşkilatın var olduğunu itiraf ediyorsun."

"Öyle bir şey demedim."

"Daha şimdi itiraf etmiş kadar oldun."

"Benim yerime konuşuyorsun da ondan."

Yine o buruk nezaket. "Öyleyse lütfen... kendi adına konuş."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

"Tanıklara göre sen ve o zenci–"

"Ona öyle deyip durma."

"Sen ve o zenci, isyanın orta yerindeymişsiniz. Size kimyasal silahları kim temin ediyor?"

"Saçmalama," dedi genç kadın. "Aynen öylesin. Saçmasın."

Suzanna yüzünün kızardığını ve gözyaşlarının kapıya dayandığını hissedebiliyordu. Kahretsin, bu herife kendisini ağlarken görme zevkini tattırmayacaktı.

Hobart onun azmini sezmiş olacak ki konuyu değiştirip bir başkasını denedi.

"Bana şifreden bahset."

Sorusu Suzanna'yı şaşkına çevirdi. "Ne şifresi?"

Hobart ceket cebinden Mimi'nin kitabını çıkardı ve aralarındaki masanın üstüne koydu. Kitabı sahiplenircesine geniş, solgun elini kapağının üstünden çekmedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"O sadece bir kitap."

"Beni aptal yerine koyma."

Koymuyorum, diye aklından geçirdi Suzanna. *Tehlikelisin ve beni korkutuyorsun.*

Fakat başka bir cevap verdi. "Cidden, o altı üstü bir peri masalları kitabı."

Hobart kitabı açıp sayfaları çevirdi.

"Almanca okuyabilir misin?"

"Biraz. Kitap bir hediyeydi. Anneannemden."

Hobart orada burada duraksayarak çizimlere göz gezdirdi. Devam etmeden önce birinde, pulları bir gece yarısı ormanında ışıldayan bir ejderhada oyalandı.

"Umarım bana yalan söyledikçe durumunun daha da kötüye gideceğinin farkındasındır."

Suzanna onu bir karşılıkla ödüllendirmedi.

"Kitabını paramparça edeceğim," dedi adam.

"Lütfen yapma–"

Suzanna endişesinin bir suçluluk teyidi olarak okunacağını bilse de kendine hâkim olamadı.

"Sayfa sayfa," dedi adam. "Gerekirse kelime kelime."

"İçinde hiçbir şey yok," dedi genç kadın ısrarla. "O sadece bir kitap. Ve bana ait."

"Bu bir delil," diye kızı düzeltti Hobart. "Bir anlamı var."

"... peri masalları..."

"Ve ben o anlamı bilmek istiyorum."

Suzanna ıstırabıyla adamı keyiflendirmemek için başını önüne eğdi.

Hobart ayağa kalktı.

"Beni bekle, tamamı mı?" dedi, kızın bu konuda seçme şansı varmış gibi. "Zenci dostunla biraz laflayacağım. Kentin en iyi polislerinden ikisi ona arkadaşlık ediyor." Sözlerinin altında yatan anlam kavransın diye biraz duraksadı. "Eminim artık bana nedenleri ve nasılları söylemeye hazırdır. Az sonra dönerim."

Kendisine inanılması için yalvarmak istemeyen Suzanna elini ağzına götürdü. Nasılsa öyle bir şeyin faydası olmazdı.

Hobart kapıya vurdu. Sürgü dışarıdan açılınca koridora çıktı. Kapı arkasından kilitlendi.

Suzanna birkaç dakika masada oturarak soluk borusunu ve görüş alanını daraltan, kendisini soluksuz ve Jerichau'nun gözlerinin anısından başka her şeye kör bırakan duyguya anlam vermeye çalıştı. Hayatı boyunca hiç buna benzer bir hisse kapılmamıştı.

O hissin nefret olduğunu anlaması biraz zamanını aldı.

III
Çok Yakın Ama Bir O Kadar Da Uzak

1

Cal ile yolcularının akşam yaklaşırken vardıkları Rue Sokağı'nda Cammell'ın bahsettiği yankılar hâlâ yüksek ve netti. Halının şimdiki konumunu hesaplama işini Apolline üstlendi. Kadın bunun için atlastan yırtıp üst kattaki odanın çıplak döşeme tahtalarına yaydığı oyun kartlarını kullandı.

Cal'in eğitimsiz gözüne bunu tıpkı annesinin Derbi'de* atları seçtiği şekilde –gözleri kapalı ve elinde bir iğneyle– yaparmış gibi geldi. Apolline'in yönteminin daha güvenilir olduğunu ummaktan başka çare yoktu; Eileen Mooney hayatı boyunca hiç galip gelmemişti.

Bir tür transa girmiş gibi gözüken Apolline sürecin ortalarında yere ağız dolusu meyve çekirdeği tükürünce kısa bir münakaşa yaşandı. Freddy onun bu davranışını sert sözlerle eleştirdi ve Apolline'in gözleri bir anda açılıverdi.

"Kahrolası dilini tutar mısın?" dedi kadın. "Bu çok zor bir iş."

"Zevzekleri kullanman akıllıca değil," dedi adam. "Onlara güven olmaz."

"Sen devam etmek ister misin?" diye ona meydan okudu Apolline.

"Bunda yetenekli olmadığımı biliyorsun."

"Öyleyse çeneni kapat," diye çattı kadın. "Ve beni rahat bırak, tamam mı? Yürü!" Ayağa kalkıp Freddy'i kapıya doğru itti. "Çıkın gidin. Hepiniz!"

---

* İngiltere'de her yıl üç yaşına basmış atların katıldığı geleneksel yarış. –*çn*

Sahanlığa çekildiklerinde Freddy yakınmayı sürdürdü. "Kadın çok tembel," dedi. "Lilia'nın o meyveye ihtiyacı olmazdı."

"Lilia özeldi," dedi hâlâ Cal'in yırtık pırtık gömleğiyle sarılı olan Nimrod ve merdivenlerin başına oturdu. "Bırak bildiği gibi yapsın. Apolline aptal değil."

Freddy teselliyi Cal'da aradı. "Ben bu insanlar gibi değilim," diye karşı çıktı. "Korkunç bir hatanın kurbanı oldum. Hırsız değilim."

"Öyleyse mesleğin ne?"

"Berberlik. Ya seninki?"

"Bir sigorta şirketinde çalışıyorum." Bunu, yani kâğıt tepsisinde tazminat formlarının üst üste yığıldığı çalışma masasını, kurutma kâğıdında bıraktığı karikatürleri düşünmek tuhaftı. Orası artık bambaşka bir dünyadaydı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Apolline elinde atlastan bir sayfayla karşılarında belirdi.

"Eee?" dedi Freddy.

Kadın sayfayı Cal'e uzattı.

"Onu buldum," dedi.

2

Yankıların bıraktığı iz onları Mersey'den, Birkenhead'den ve Irby Tepesi'nin üstünden geçirip Thurstaston Common civarına getirdi. Bölgeyi hiç bilmeyen Cal şehrin hemen yanı başında böyle bir kırsal kesim olduğunu öğrenince şaşırmadan edemedi.

Bölgede tur attılar; tâ ki gözlerini açmadan yolcu koltuğunda oturan Apolline bir duyuru yapana dek.

"Geldik. Burada dur."

Cal arabayı kaldırıma yanaştırdı. Önünde durdukları ev karanlığa gömülü olsa da araba yolunda birbirinden etkileyici araçlar vardı. Arabadan indiler, duvara tırmandılar ve binaya yaklaştılar.

"Kesinlikle burası," diye ilan etti Apolline. "Neredeyse Dokuma'nın kokusunu alacağım."

Cal ile Freddy binanın etrafında iki tur atarak kilitli olmayan bir giriş aradılar ve ikinci seferde bir yetişkin için çok dar olmasına rağmen Nimrod'un kolayca geçebileceği bir pencere buldular.

"Aman ses çıkarma," diye tembihledi Cal, bebeği aralıktan geçirirken. "Ön kapıda bekliyor olacağız."

"Taktiğimiz ne olacak?" diye sordu Cammell.

"İçeri gireceğiz, halıyı alacağız, sonra da toz olacağız," dedi Cal.

Nimrod'un diğer taraftaki pervazdan atlamasıyla veya düşmesiyle hafif bir patırtı yükseldi. Biraz beklediler. Başka bir ses çıkmayınca evin giriş kapısına geri dönüp karanlıkta beklemeye koyuldular. Bir dakika geçti. Sonra bir tane ve bir tane daha. Kapı nihayet açıldı ve Nimrod sırıtarak karşılarında belirdi.

"Yolumu kaybettim de," diye fısıldadı bebek.

Sessizce içeri girdiler. Hem alt hem de üst kat ışıksızdı ama karanlığın huzurlu bir tarafı yoktu. Toz zerreleri yere konmaya yanaşmıyormuşçasına havada bir gerginlik mevcuttu.

"Burada kimsenin olduğunu sanmıyorum," dedi Freddy, merdivenlerin dibine kadar giderek.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı Cal. Havadaki ürpertinin kaynağı apaçık belliydi.

Freddy ona aldırış etmedi. Daha şimdiden iki-üç basamak çıkmıştı. Cal, adamın tehlike karşısında muhtemelen Chariot Sokağı'ndaki korkaklığının acısını çıkarmak için yaptığı bu gözü kara kayıtsızlık gösterisinin kimseye yararı dokunmayacağı kanaatindeydi. Yine de Apolline merdivenlerde dostuna eşlik ederek zemin katı araştırma işini ona ve Nimrod'a bıraktı.

Seçtikleri loş güzergâhta Cal'dan çok daha ufak tefek olduğu için Nimrod daha rahat ilerleyebiliyordu.

"Poll haklı," diye fısıldadı bebek, odadan odaya geçerlerken. "Dokuma burada. Onu hissedebiliyorum."

Aynı şey Cal için de geçerliydi ve Füg'e bu kadar yakın olma düşüncesi cesaretini arttırıyordu. Bu sefer Shadwell karşısında yalnız değildi. Kendilerince güçlere sahip müttefikleri vardı ve düşmanlarını hazırlıksız yakalamışlardı. Şansları biraz yaver giderse Satıcı'nın ganimetini burnunun dibinden çalabilirlerdi.

O sırada üst sahanlıktan bir çığlık yükseldi. Kesinlikle Freddy'e ait olan ses acı içindeydi. Hemen sonra bedeninin merdivenden aşağı yuvarlanırken çıkardığı iç kaldırıcı bir patırtı geldi. İki dakika bile geçmeden planları suya düşmüştü.

Nimrod belli ki doğabilecek sonuçlara aldırış etmeksizin daha şimdiden geldikleri yoldan geri gidiyordu. Cal onu takip etse de karanlıkta bir masaya çarptı ve mobilyanın köşesi tam da kasığına denk geldi.

Hayalarını ovuşturarak doğrulurken Immacolata'nın sesini duydu. Kadın âdeta duvarların içindeymişçesine fısıltısı aynı anda her yönden gelir gibiydi.

"Kâhinsoylular..."

Cal hemen sonra yüzünde buz gibi bir hava akımı hissetti. Taşıdığı mayhoş kokuyu nehrin yanındaki çöp kanyonlarında geçirdiği geceden tanıyordu. Bu murdarlığın –kız kardeşlerin murdarlığının– kokusuydu ve beraberinde getirdiği kasvetli ışıkta Cal içinde bulunduğu odanın coğrafyasını seçebiliyordu. Nimrod'dan hiçbir iz yoktu; çocuk ışığın geldiği hole çıkmıştı bile. Ve şimdi Cal onun da çığlığını duydu. Işık titreşti. Çığlık kesildi. Kız kardeşler başka kurbanların arayışıyla yaklaşırlarken rüzgâr daha da soğudu. Cal'in çabucak saklanması lazımdı. Gözünü ışığın geldiği koridorda tutarak müsait tek çıkış kapısına doğru geri çekildi.

Girdiği oda mutfaktı ve gizlenecek herhangi bir yer sunmuyordu. Cal mesanesi sızlayarak arka kapıya gitti. Kapı sıkıca kilitliydi ve görünürde bir anahtar yoktu. Paniği gitgide tırmanan delikanlı tekrar mutfağın giriş kapısına göz attı. Aşüfte onun az önce çıktığı odada süzülüyor, insan ısısından bir iz bulmak için havayı kokladıkça kör başı ileri geri oynuyordu. Cal daha şimdiden yaratığın parmaklarını boğazında, dudaklarını ağzında hisseder gibi oluyordu.

Çaresizlik içinde mutfağı bir kere daha tararken bakışları buzdolabını buldu. Aşüfte mutfağa yaklaşırken Cal buzdolabına gitti. Kapağı aralamasıyla birlikte onu buz gibi bir hava karşıladı. Cal kapağı sonuna kadar açtı ve o soğukla bir güzel yıkandı.

Aşüfte memelerinden sızan zehirli sütünün damlalarıyla peşi sıra bir iz bırakarak mutfağın eşiğine kadar geldi. İçeride yaşam sezip sezemediğinden emin olamıyormuşçasına orada asılı kaldı.

Cal soğuk havanın vücut ısısını gizlemesi için dua ederek hiç kıpırdamadan bekledi. Kasları titremeye başlamış, işeme dürtüsü neredeyse dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı. Yine de Aşüfte elini temelli şiş karnına götürmek ve orada her ne uyuyorsa onu okşamak dışında hiç hareket etmedi.

Ve sonra Cal yan odadan Kocakarı'nın çatlak sesini duydu.

"Kardeşim..." diye fısıldadı kadın. O da mutfağa geliyordu. İçeri girerse Cal'in işi biterdi.

Aşüfte mutfağın biraz içerilerine ilerledi ve başı feci bir maksatla Cal'dan tarafa döndü. Süzülerek azıcık daha sokuldu. Cal nefesini tuttu.

Yaratık artık ondan iki metre uzaktaydı. Başı sümük ve eterden bir boynun üstünde hâlâ ileri geri sallanıyordu. Acı sütünün damlaları Cal'e doğru yavaşça uçtu ve yüzüne çarpıp dağıldı. Yaratığın bir şey sezinlediği belliydi fakat soğuk hava kafasını karıştırıyordu. Cal dişleri takırdamasın diye çenesini kasarak yukarıdan gelecek bir çağrı için dua etti.

Açık kapıya Kocakarı'nın gölgesi düştü.

"Kardeşim!" dedi kadın yeniden. "Yalnız mıyız?"

Aşüfte boynunu iğrenç bir şekilde uzatıp incelterek başını öne çıkardı. Artık kör yüzüyle Cal'inki arasında bir adım ya var ya yoktu. Cal'in yapabildiği tek şey kendini kaçmaktan alıkoymaktı.

Sonra kadın kararını vermiş olacak ki kapıya doğru döndü.

"Yalnızız," diyerek kardeşine katılmak için süzüldü. Kat ettiği her santimde Cal fikrini değiştireceğinden ve geri gelip arayışını sürdüreceğinden emindi. Fakat yaratık mutfak kapısından geçip gözden kayboldu ve iki kardeş başka bir işle meşgul olmak üzere oradan ayrıldı.

Cal son fosfor kalıntıları da geçene dek bir dakika bekledi. Sonra nefes nefese buzdolabının yanından ayrıldı.

Yukarıdan gelen bağrışlar duydu. Orada ne gibi eğlencelerle meşgul olduklarını düşünmek bile ürpermesi için yeterliydi. Tabii artık yapayalnız olduğu düşüncesi de.

IV
Kanunu Çiğnemek

1

Suzanna sözsüz bir itirazla yükselen sesin Jerichau'ya ait olduğundan emindi. Çığlık onu Hobart'ın gidişinden beri içine düştüğü kasvetli çukurdan çıkardı. Saniyeler içinde kapıdaydı ve onu yumruklamaya başladı.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi.

Diğer taraftaki nöbetçiden bir cevap değil ama Jerichau'dan bir diğer yürek parçalayıcı çığlık geldi. *Ona ne yapıyorlar?*

Suzanna hayatı boyunca İngiltere'de yaşamıştı ve öylesine bir tanışıklıktan daha aşina olmadığı kanuna nispeten sağlıklı bir hayvan gözüyle bakmıştı. Fakat şimdi kanun tarafından alıkoyulmuştu ve hayvanın hasta, hem de çok hasta olduğu her hâlinden belliydi.

Kapıda yine trampet çaldı ve çabası yine cevapsız kaldı. Akmaya başlayan acizlik gözyaşları sinüslerini ve gözlerini yaktı. Genç kadın sırtını kapıya yasladı ve eliyle hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Fakat o hıçkırıklar zapt edilmeye yanaşmadı.

Ağladığının koridordaki polis memuru tarafından duyulduğunu bilerek hücrenin öteki yanına gidecek gibi oldu ama bir şey onu aniden durdurdu. Gözlerindeki bulanıklık arasından elinin tersine döktüğü yaşların hiç de gözyaşına benzemediğini görebiliyordu. Neredeyse gümüşi bir renkleri vardı ve o seyrettikçe ufacık ışık küreleri şeklinde patlıyorlardı. Gördükleri Mimi'nin kitabındaki bir masaldan fırlamış gibiydi: Ağladığında canlı gözyaşları döken bir kadın. Halbuki bu bir peri masalı değildi. Tasavvuru her nasılsa onu hapseden beton duvarlardan, hatta o yaşları gözlerine dolduran ıstıraptan daha gerçekti.

Gözlerinden akan şey eriyikti. Suzanna depoda Cal'in yanına diz çök-

tüğünden beri onun kıpırtısını hissetmemişti ve olaylar öylesine hızlı gelişmişti ki sonrasında ona pek kafa yormamıştı. Şimdiyse akıntıyı yeniden hissediyor ve içini bir sevinç dalgası kaplıyordu.

Koridorun ilerisinde Jerichau bir çığlık daha attı ve eriyik buna cevaben kör edici bir parlaklıkla genç kadının iç bedeninden dışarı taştı.

Suzanna kendine hâkim olamadan bağırdı ve parlaklık akıntısı bir sele dönüşerek gözlerinden, burun deliklerinden ve bacaklarının arasından fışkırdı. Bakışları daha önce Hobart'ın oturduğu sandalyeye çevrildi. Sandalye kızın huzurundan bir an evvel çekilmek için paniklercesine yerinden fırladı ve karşıdaki beton duvara çarpıp takırdadı. Onu izleyen masa darbenin şiddetiyle paramparça oldu.

Suzanna kapının dışında korkuyla yükselen sesler duydu. Umurunda bile olmadı. Bilinci akıntının hem içindeydi hem de ondan bir parçaydı. Eriyiğin sınırlarına kadar uzandı ve bir nehir gülümseyerek kocaman açılmış gözlerle kendine baktı. Suzanna sıvı benliğinin köpük köpük kabardığı tavandan da aşağı bakmaktaydı.

Arkasında kapının kilidini açıyorlardı. Suzanna coplarla geleceklerini düşündü. Bu adamlar benden korkuyorlar. Korkmakta da haklılar. Ben onların düşmanıyım. *Onlar da benim.*

Arkasına döndü. Kapı aralığındaki polis memuru acınacak kadar narin gözüküyordu. Botları ve düğmeleri nahif bir adamın kuvvet hayaliydi. Polis memuru karşısındaki sahneye –paramparça olmuş mobilyaya, duvarlarda dans eden ışıklara– ağzı açık bakakaldı. Sonra eriyik, adama doğru hücum etti.

Adam yana savrulurken Suzanna eriyiği takip etti. Bilincinin bazı parçaları peşinden gelerek copu polisin elinden aldı ve onu kırıp darmadağın etti. Diğer parçalar fiziki bedeninin önünden giderek köşeleri döndü, kapıların altından baktı, Jerichau'nun adını seslendi.

2

Erkek zanlının sorgusu Hobart için hüsranla sonuçlanmıştı. Adam ya salağın tekiydi ya da fevkalade bir aktör. Müfettişin sorularına kâh daha başka sorularla cevap vermiş kâh bilmece gibi sözler sarf etmişti. Tutukludan bir anlam çıkarmakta çaresiz kalan Hobart onu en iyi adamlarından ikisi olan Laverick ve Boyce'la yalnız bırakmıştı. Adamları yakında gerçekleri onun ağzından almayı bilirlerdi, tabii dişleriyle beraber.

Üst kattaki masasında tam şifre kitabının daha yakın bir analizine başlamıştı ki aşağıdan gelen patırtıları duydu. Sonra Patterson –kadının başına diktiği polis memuru– bağırmaya başladı.

Hobart neler olduğunu öğrenmeye giderken açıklanamaz bir şekilde mesanesini boşaltma ihtiyacı hissetti. Merdivenlerden indikçe de sızısı kıvrandırıcı bir ıstıraba dönüştü. Bunun ilerleyişini yavaşlatmasına izin vermedi fakat merdivenlerin sonuna vardığında acıdan neredeyse iki büklümdü.

Patterson ellerini yüzüne kapatmış, koridorun köşesinde oturuyordu. Hücrenin kapısı açıktı.

"Ayağa kalk be adam!" diye talep etti Hobart. Fakat polis memurunun yapabildiği tek şey bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak oldu. Hobart onu kendi hâline bıraktı.

3

Hücre kapısı patlarcasına açılmadan saniyeler önce Boyce zanlının surat ifadesinin değiştiğini görmüş ve dehşete düşürmek için ter döktüğü yaratığın yüz hatlarında öylesine büyük bir tebessümle karşılaşmak neredeyse kalbini kırmıştı. Tam tebessümü yumruğuyla silmek üzereyken odanın karşı köşesinde sigara molası vermiş olan Laverick'in konuştuğunu duydu. "İsa aşkına," dedi adam ve hemen sonrasında–

Hemen sonrasında neler olmuştu ki?

Evvela öteki tarafta bir deprem bekliyormuşçasına kapı zangır zangır titremişti. Sonra Laverick sigarasını elinden düşürüp ayağa kalkmıştı ve ansızın kusacakmış gibi hisseden Boyce kapıya vuran her kimse ona karşı zanlıyı rehin almak için uzanmıştı. Fakat geç kalmıştı.

Kapı güm diye ardına kadar açıldı ve içerisi ışığa boğuldu. Boyce bedeninin neredeyse yere yığılacak kadar zayıf düştüğünü hissetti. Hemen sonra bir şey onu kavradığı gibi topukları üstünde fıldır fıldır döndürdü. Boyce o şeyin kollarında çaresizdi. Serin kuvvet vücudundaki her delikten içine dolarken tek yapabildiği çığlık atmaktı. Sonra yakalandığı hızla serbest kaldı. Hücre zeminine yığılırken ona hem çıplak hem de giyinik gözüken bir kadın kapıdan içeri girdi. Laverick de kadını görmüştü ve bir şey bağırıyordu fakat Boyce'un kulaklarındaki uğultu –sanki kafası bir nehirde çalkalanıyordu– iş arkadaşının sözlerini bastırıyordu. Kadın onu ancak rüyalarında mümkün olabileceği kadar dehşete düşürüyordu. Zihni böyle dehşetlere karşı kullanılan ve kendi isminden bile önce öğ-

rendiği bir savunma ritüelini hatırlamak için uğraştı. Elini çabuk tutması gerektiğinin farkındaydı. Zihni neredeyse sürüklenip gidecekti.

Suzanna'nın bakışları işkencecilerin üstünde sadece bir an oyalandı; onu asıl tasalandıran Jerichau'ydu. Adamın yüzü darbe üstüne darbe yemekten soyulup şişmişti ama yine de kurtarıcısı karşısında gülümsüyordu.

"Çabuk," dedi genç kadın, ona elini uzatarak.

Jerichau yerinden kalktı ama kıza yaklaşmadı. *O da korkuyor*, diye aklından geçirdi Suzanna. *Veya korkmuyorsa bile saygılı davranıyor.*

"Gitmemiz gerek."

Jerichau kafa salladı. Suzanna, arkadaşının peşinden gelmesine güvenerek tekrar koridora çıktı. Eriyiğin içine akmasından sonraki birkaç dakikada gelinliğinin kuyruğunu toplamayı ve peşi sıra sürüklemeyi öğrenen bir gelin misali onu bir nebze kontrolü altına almaya başlamıştı. Şimdi hücreden ayrılırken zihinsel bir yoldan enerji dalgasını da arkasından çağırdı ve dalga ona geldi.

Suzanna enerjinin itaat etmesinden memnundu zira koridorda ilerlemeye başlarken karşı uçta Hobart belirdi. Özgüveni bir anlığına sarsılsa da o anki hâli –veya adam onun yerinde her ne görüyorsa onunkisi– Hobart'ı zınk diye durdurmaya yetti. Müfettiş gözlerine inanamaz gibiydi zira başını şiddetle iki yana salladı. Güveni tazelenen Suzanna adamın üstüne gitti. Işıklar başının üstünde çılgınca dönüyordu. Parmaklarını değdirdiği beton duvarlar onları ufak bir çabayla onları çatlatabilirmişçesine çatırdadı. Böyle bir şeyin düşüncesi Suzanna'yı güldürdü. Kahkahası Hobart'a fazla geldi. Adam geri çekildi ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Kaçarlarken başka bir engelle karşılaşmadılar. Merdivenlerden çıktılar, sonra ansızın boşalmış ofisten geçtiler. Suzanna'nın varlığıyla havaya savrulan evrak yığınları kocaman konfetiler gibi döne döne etrafına yağdı. (*Kendimle evlendim*, diye duyurdu zihni.) Sonra genç kadın kapının ötesindeki akşam havasına çıktı. Saygılı bir mesafeden onu takip eden Jerichau herhangi bir teşekkür sunmadı.

"Halıyı bulabilirsin," demekle yetindi adam.

"Nasıl bulabilirim bilmiyorum."

"Bırak eriyik sana göstersin," dedi Jerichau ona.

Cevabı Suzanna'ya pek mantıklı gelmedi; ta ki avucu ileri bakacak şekilde elini kaldırıncaya dek.

"Eriyiğin birinde bu kadar güçlü olduğunu hiç görmemiştim," diye belirtti Jerichau. "Füg'ü bulabilirsin. O ve ben–"

Cümlesini bitirmesine gerek kalmadı; Suzanna gerçeği anladı. Jerichau ile halı aynı maddeden yaratılmışlardı. *Dokuma* aslında *dokunandı* ve bunun aksi de doğruydu. Arkalarındaki binada alarm zilleri çalmaya başladı ama Suzanna kimsenin peşine düşmeyeceğinin farkındaydı, tabii şimdilik.

Jerichau'nun yüzü bir ıstırap yumağıydı. Suzanna'nın dokunuşunun ona iyi gelmediği belliydi. Fakat genç kadının kafasında kuvvet çizgileri spiral çizerek birbirine karıştı. Hayalinde imgeler belirdi: bir ev, bir oda. Ve evet, aç gözlerin karşısında tüm ihtişamıyla yatan *halı*. Çizgiler eğrildi; daha başka imgeler kızın dikkatini çekmek için birbiriyle yarıştı. Yere bol miktarda saçılmış o şey kan mıydı? Ya ona basıp kayan şey Cal'in ayağı mıydı?

Genç kadın Jerichau'nun elini bıraktı. Adam elini hemen yumruk yaptı.

"Eee?" dedi.

Suzanna karşılık veremeden önce bir polis aracı kayarak avluya girdi. Sürücünün alarm tarafından uyarılmış ortağı hiç vakit kaybetmeksizin araçtan çıkıp kaçaklardan durmalarını talep etti. Üzerlerine gidecek gibi oldu fakat eriyik ona doğru bir hayalet dalga yolladı. Dalga adamı tuttuğu gibi sokağa sürükledi. Kendini arabadan dışarı atan sürücü tuğla ve harcın emniyetine kaçarak aracı sahipsiz bıraktı.

"Kitap," dedi Suzanna, sürücü koltuğuna otururken. "Kitabım hâlâ Hobart'ta."

"Geri dönecek vaktimiz yok," dedi Jerichau.

Söylemesi kolaydı. Mimi'nin armağanını Hobart'ın ellerinde bırakma düşüncesi Suzanna'nın yüreğini sızlattı. Fakat gidip adamı bulması ve kitabı geri alması için gereken sürede halıyı ebediyen kaybedebilirlerdi. Suzanna'nın seçme şansı yoktu; kitabı geride bırakmaya mecburdu.

Ne kadar garip gelse de kitabına daha iyi bakacak çok az kişi olduğunu biliyordu.

4

Hobart altına kaçırmadan önce tuvalete çekilip mesanesini boşalttı, sonra da tertipli karargâhını bir savaş meydanına çevirmiş olan kargaşayla yüzleşmeye gitti.

Ona zanlıların bir polis aracıyla kaçtıkları bilgisi verildi. İşte bu biraz teselli ediciydi. Aracın izini sürmek kolay olacaktı. Asıl sorun onları tekrar

bulmak değil, etkisiz hâle getirmekti. Kadın halüsinasyonlar yaratma yeteneğine sahipti; acaba köşeye sıkışırsa daha başka ne gibi güçlerini açığa çıkarırdı? Hobart kafasında bu ve benzeri bir düzine soruyla Laverick ile Boyce'u bulmak için alt kata indi.

Hücre kapısında oyalanan, içeri girmek istemedikleri açıkça anlaşılan birkaç adam vardı. Hobart suçlunun adamlarını katlettiğini düşündü. İşin ansızın çok daha ciddiye binmesinden ani bir memnuniyet duyduğunu reddedemezdi. Fakat kapıya ulaştığında burnuna kan değil dışkı kokusu çalındı.

Laverick ile Boyce üniformalarını çıkarmışlar ve bağırsaklarının mahsulüyle kendilerini baştan aşağı sıvamışlardı. Şimdi ağızları kulaklarına vararak hayvanlar gibi yerlerde sürünürken hâllerinden hoşnut oldukları belliydi.

"İsa aşkına," dedi Hobart.

Efendisinin sesini duyan Laverick başını kaldırdı ve bazı izah edici sözler etmek için dilini oynattı. Fakat ağzı bu işin altından kalkamadı. Adam en sonunda bir köşeye sürünüp başını sakladı.

"Üzerlerine hortum tutsanız iyi olacak," dedi Hobart memurlarına. "Eşlerinin onları böyle görmelerine izin veremeyiz."

"Neler oldu, amirim?" diye sordu bir adam.

"Şimdilik bilmiyorum."

Patterson yüzünde gözyaşı izleriyle kadının tutulduğu hücreden çıktı. En azından o bir açıklama yapabildi.

"Kadın cinliydi, amirim," dedi polis memuru. "Kapıyı açtığımda mobilyalar havada uçuşuyordu."

"İsterini kendine sakla," dedi Hobart ona.

"Yemin ederim, amirim," diye karşı çıktı Patterson. "*Yemin ederim*. Sonra bir ışık vardı ve—"

"*Hayır*, Patterson! Hiçbir halt görmedin!" Hobart hızla diğer seyircilere doğru döndü. "Eğer biriniz bile bu olaydan tek kelime ederse boku çok fena yersiniz. *Beni anladınız mı?*"

Topluluk sessizce kafa salladı.

"Peki *onlar* ne olacak?" diye sordu biri, hücreye göz atarak.

"Söyledim ya. Üzerlerine hortum tutup evlerine götürün."

"Ama çocuktan farkları yok," dedi bir başkası.

"Benim çocuğum değiller," karşılığını verdi Hobart ve yalnız başına oturup kitaptaki resimlere bakmak için üst kata yollandı.

V
Eşik

1

"Bu patırtı ne?" diye bilmek istedi Van Niekerk.

Shadwell her zamanki tebessümünü etti. Müzayedenin bölünmesine sinirlense dahi yaşananlar alıcıların hevesini daha da arttırmıştı.

"Halıyı çalmaya yönelik bir girişim," dedi Satıcı.

"Kim tarafından?" diye sordu Bayan A.

Shadwell halının bordürünü gösterdi.

"Gördüğünüz gibi Dokuma'nın bir parçası eksik," diye itiraf etti. "Küçük olmasına rağmen ilmikleri pek çok Füg sakinini gizliyordu." Konuşurken bir yandan da alıcıların yüzlerini seyrediyordu. Hayallerinin doğrulanmasına can atan bu insanlar hikâyeyi büyülenmişçesine dinliyordu.

"Yani buraya mı geldiler?" dedi Norris.

"Evet."

"Öyleyse onları bir görelim," diye talep etti Hamburger Kralı. "Gerçekten buradaysalar onları görelim."

Shadwell karşılık vermeden önce duraksadı. "Belki birini," dedi.

Bu isteğe tamamen hazırlıklıydı ve tutsaklarından hangisini sergileyeceklerini Immacolata'yla beraber çoktan planlamıştı. Kapıyı açtı ve Kocakarı'nın kucağından indirdiği Nimrod paytak adımlarla halının üstüne çıktı. Alıcılar her ne görmeyi beklemişlerse, çıplak çocuğun görüntüsünün o olmadığı belliydi.

"Bu da ne?" diye burun kıvırdı Rahimzadeh. "Bizi aptal mı sanıyorsun?"

Nimrod bakışlarını Dokuma'dan ayırıp etrafını çevreleyen şaşkın yüzlere çevirdi. Onlara pek çok konuda ağızlarının payını vermesini bilirdi ama Immacolata diline parmaklarını değdirmişti ve bir homurtu bile

çıkarmaktan acizdi.

"Bu bir Kâhinsoylu," diye duyurdu Shadwell.

"O sadece bir çocuk," dedi Marguerite Pierce, sesine biraz şefkat karışarak. "Zavallı bir çocuk."

Nimrod kadını uzun uzun süzdü. Koca göğüslü hoş bir hatun, diye düşündü.

"O çocuk falan değil," dedi Immacolata. Görünmeden odaya girmişti; şimdi tüm gözler ona çevrilmişti, bakışlarını Nimrod'dan ayırmayan Margierite'inkiler hariç. "Kâhinsoylulardan bazıları şekil değiştiricidir."

"*Bunun gibi mi?*" dedi Van Niekerk.

"Kesinlikle."

"Bize nasıl palavralar sıkıyorsun, Shadwell?" dedi Norris. "Benim–"

"*Kapa çeneni*," dedi Shadwell.

Norris'in ağzı hayretle kapandı; onunla en son böyle konuşulduğundan beri çok kişinin canı yanmıştı.

"Immacolata bu *esrimeyi* bozabilir," dedi Satıcı, *esrime* kelimesinin üstüne basa basa.

Nimrod, Efsuncu'nun baş ve orta parmağını belirli bir şekle soktuğunu gördü. Kadın hızlıca bir soluk alarak lakayt bir tavırla şekil değişim esrimesini çizdi. Artık Nimrod'u kıvrandıran ürperti hiç de nahoş değildi; bu tüysüz tenden bıkmış usanmıştı. Dizlerinin titremeye başladığını hissetti ve halıya kapaklandı. Etrafında huşu dolu fısıltılar işitti ve gerçek açığa çıktıkça o fısıltılar giderek yükseldi.

Immacolata onun anatomisini tersine çevirirken hiç de nazik davranmıyor, bedeni dönüşüm geçirdikçe Nimrod yüzünü ekşitiyordu. Bu ivedi değişimde taşaklarının tekrar büyüdüğü enfes bir an yaşadı. Erkekliğinin yeniden tesis olmasının ardından ikinci bir büyüme silsilesi başladı. Karnından ve sırtından kıllar fışkırırken teni karıncalandı. En sonunda masumiyet maskesinde gerçek yüzü belirdi ve –hayaları da dahil– yine kendisi olup çıktı.

Shadwell önce halıda yatan cildi mavimsi ve gözleri altın sarısı yaratığa, sonra da alıcılara baktı. Bu ufak gösteri muhtemelen halı için verecekleri teklifleri ikiye katlamıştı. Sihir denilen şey nefes nefese bir beden şeklinde işte karşılarındaydı ve ne tuhaftır ki Shadwell'in beklediğinden bile daha gerçek, daha cezbediciydi.

"Meramını anlattın," dedi Norris donuk bir sesle. "Artık *rakamlara* gelelim."

Shadwell de aynı fikirdeydi.

"Belki konuğumuzu dışarı çıkarmak istersin," dedi Immacolata'ya fakat Efsuncu harekete geçemeden önce Nimrod yerinden fırlayıp Marguerite Pierce'in ayakları dibine diz çöktü ve kadının bileklerine öpücükler kondurdu.

Bu heyecanlı fakat sessiz yakarış ilgisiz kalmadı. Kadın elini aşağı uzatıp Nimrod'un başındaki gür saçlara dokundu.

"Onu benimle bırakın," dedi Immacolata'ya.

"Neden olmasın?" dedi Shadwell. "Bırakalım da seyretsin."

Efsuncu bir itiraz homurdandı.

"Bir zararı dokunacak değil ya, "dedi Shadwell. "Ben onunla başa çıkabilirim." Immacolata oradan ayrıldı. "Şimdi..." dedi Satıcı. "Müzayedeye devam edelim mi?"

2

Cal mutfakla merdiven arasındaki yolu yarıladığı sırada silahsız olduğunu hatırladı. Hemen geldiği yönden geri gidip geniş bir bıçak bulana dek mutfak çekmecelerini karıştırdı. Kız kardeşlerin ruhani vücutlarının sıradan bir metalden zarar görebileceğini zannetmese de bıçağın elindeki ağırlığı biraz huzur vericiydi.

Basamakları çıkmaya başlarken topuğu kanda kaydı; ileri savurduğu elinin tırabzanı bulması ve onu paldır küldür yuvarlanmaktan alıkoyması büyük bir şanstı. Sakarlığına sessizce sövdü ve tırmanışın geri kalanını daha yavaş gerçekleştirdi. Yukarıdan kardeşlerin ışığı gelmese de Cal yakınlarda olduklarının farkındaydı. Fakat korkusuna rağmen bir inanç her adımına eşlik ediyordu: Önünde nasıl dehşetler olursa olsun Shadwell'i öldürmenin bir yolunu bulacaktı; piç kurusunun gırtlağını çıplak elleriyle yarması gerekse bile. Satıcı; babasının kalbini kırmıştı ve Cal'e göre bu idamlık bir suçtu.

Merdivenlerin tepesinde bir ses, daha doğrusu birkaç tane birden duydu. Bir grup insan yüksek sesle tartışıyordu. Cal daha yakından dinledi. Hayır, tartıştıkları falan yoktu. Teklif veriyorlardı ve Shadwell'in kolayca ayırt edilebilen sesi rakip teklifleri birbiriyle yarıştırıyordu.

Cal o şamatanın kisvesi altında sahanlığı sessizce kat etti ve karşısına çıkan kapılardan ilkine yaklaştı. Kapıyı ihtiyatla açıp içeri girdi Küçük oda boştu fakat yan odayla bağlantı sağlayan kapı aralıktı ve ötede bir ışık

yanmaktaydı. Cal acilen kaçması gerekebilir diye sahanlık kapısını açık bıraktı ve sinsi adımlarla ikincisine kadar gidip aralıktan baktı.

Freddy ile Apolline yerde yatıyordu; Nimrod'dan bir iz yoktu. Cal hiçbir yetim gizlemediklerinden emin olmak için gölgeleri inceledi, sonra da kapıyı itti.

Teklifler ve karşı teklifler halen havada uçuşuyor, yaygaraları Cal'in tutsakların yanına giderken çıkarabileceği tüm sesleri bastırıyordu. Ağızları ruhani bir maddeden bezlerle tıkalı ve gözleri kapalı olan tutsaklarda en ufak bir kıpırtı yoktu. Merdivene kanı akan kişinin Freddy olduğu açıkça belliydi; bedeni kız kardeşlerin yoğun ilgisine maruz kalmış, yüzü onların parmaklarıyla tırmalanmıştı. Fakat en ağır yara, kendi makasının saplandığı kaburgalarının arasındaydı. Makas henüz oradan çıkarılmamıştı.

Cal adamın ağzındaki bezi çıkarırken kumaş parçası solucanımsı hareketlerle elinin üstünde gezindi. Çabaları yaralı adamın derin bir nefes almasıyla ödüllendirildi. Fakat bir şuur emaresi hâlâ yoktu. Cal aynı hizmeti Apolline'e de sundu. Daha çok yaşam belirtisi gösteren kadın ayılmak üzereymişçesine inledi.

Yan odada tekliflerin velvelesi daha da kızışıyordu. Çıkan yaygaraya bakılırsa müzayedeye çok sayıda alıcı katılmıştı. Shadwell'in tarafında bu kadar çok kişi varken Cal'in süreci durdurması mümkün değildi; hele ki tek başınayken.

Yanındaki Freddy kıpırdadı.

Adamın gözkapakları kırpışarak açıldı fakat arkalarında yaşam namına pek bir şey yoktu.

"Cal..." demeye çalıştı. Sözcük bir ses değil bir şekildi. Cal onun üstüne eğilerek kollarını adamın üşümüş, titreyen vücuduna doladı.

"Buradayım, Freddy," dedi.

Freddy tekrar konuşmaya çalıştı.

"... neredeyse..." dedi.

Cal canının dışarı sızmasını önleyebilirmişçesine ona daha sıkı sarıldı. Fakat yüz farklı el bile o canı durduramazdı; gidecek daha iyi yerleri vardı. Yine de Cal kendine hâkim olamadı.

"Gitme."

Adam başını belli belirsiz iki yana salladı.

"... neredeyse..." dedi yeniden. "... neredeyse..."

Heceler ona fazla gelir gibiydi. Titremeleri kesildi.

"Freddy..."

Cal parmaklarını adamın dudaklarına koydu ama en ufak bir nefes hissetmedi. O Freddy'nin ifadesiz yüz hatlarına bakarken Apolline elini tutuverdi. Kadın da buz gibiydi. Gözleri yukarıya çevrildi ve Cal o bakışları takip etti.

Immacolata tavanda yatmış ona bakıyordu. Daha en başından beri orada asılı duruyor, Cal'in üzüntüsünün ve çaresizliğinin tadını çıkarıyordu.

Genç adam bir dehşet bağrışının dudaklarına ulaşmasını engelleyemedi ve tam o anda Immacolata dalışa geçerek karanlığıyla ona doğru uzandı. Lakin sakarlığı bu seferlik Cal'in işine yaradı ve kadının pençeleri temas edemeden önce geriye devrildi. Arkasındaki kapı çarpmanın etkisiyle açıldı ve Efsuncu'nun dokunuşundan duyduğu dehşetin hızlandırdığı Cal oradan içeri daldı.

"Bu da ne?"

Konuşan Shadwell'di. Cal kendini müzayedenin ortasına atmıştı. Satıcı odanın bir ucunda dururken lüks bir davete katılmışçasına iyi giyimli daha başka yarım düzine kişi odaya dağılmıştı. Immacolata onu insan içinde katletmekte muhakkak tereddüt ederdi. Cal en azından kısa bir soluklanma fırsatı yakalamıştı.

Sonra aşağı baktı ve gördüğü şeyle sevince boğuldu.

Halının üstüne serilmiş yatıyor, kumaşın atkısı ve çözgüsü avuçlarının altında titreşiyordu. Acaba o yüzden mi ansızın ve saçma bir şekilde kendini güvende hissetmeye başlamıştı? Şimdiye kadar başından geçenlerin hepsi de ödülü bu harikulade kavuşma olan bir imtihanmışçasına.

"Şunu dışarı atın," dedi alıcılardan biri.

Shadwell delikanlıya doğru bir adım attı.

"Çık git, Bay Mooney," dedi Satıcı. "Yapacak işlerimiz var."

Benim de, diye aklından geçirdi Cal ve cebindeki bıçağı çıkarıp yaklaşmayı sürdüren Shadwell'in üstüne atladı. Arkasında Immacolata'nın çığlığını işitti. Eylemde bulunmak için saniyeleri vardı. Bıçağı Shadwell'e doğru savurdu fakat Satıcı iri cüssesine rağmen çevik bir hareketle yana çekildi.

Alıcılardan bir yaygara koptu. Cal bunu ilk başta dehşetlerini dışa vurduklarını sandı ama hayır, onlardan tarafa göz attığında müzayedeye kendi başlarına devam ettiklerini ve birbirlerinin suratına teklifler bağırdıklarını gördü.

Gülünç bir manzaraydı fakat Cal'in onlara alkış tutacak zamanı yoktu zira Shadwell ceketinin önünü açmıştı. Astar bir kez daha parladı.

"İstediğin bir şey var mı?" dedi Satıcı.

Konuşurken Cal'e doğru bir adım atarak giysinin parıltısıyla rakibinin gözlerini kamaştırdı ve vurduğu bir darbeyle bıçağı delikanlının elinden düşürdü. Cal'i silahsız bırakmasının ardından daha usturupsuz taktiklere başvurdu ve Cal'in kasığına diziyle vurarak onu yere yıktı. Mide bulantısı geçene dek kıpırdayamayan Cal orada birkaç saniye yattı. Parıltının ve bulantının arasından kendisini hâlâ kapıda bekleyen Immacolata'yı görebiliyordu. Kız kardeşleri de hemen arkasındaydı. Anlaşılan saldırısı buraya kadardı. Artık silahsız ve yalnız olduğu için–

Fakat hayır; yalnız değildi. Asla değildi.

Uyuyan bir *dünyanın* üstünde yatmıyor muydu? Altındaki Dokuma'da saymakla bitmeyecek mucizeler saklıydı. Tek yapması gereken onları özgür bırakmaktı.

İyi de nasıl? Füg'ü uykusundan kaldıracak esrimeler muhakkak olmalıydı fakat Cal onlardan hiçbirini bilmiyordu. Tek yapabildiği avuçlarını halıya dayayıp fısıldamaktı.

"*Uyan...*"

Kendini mi kandırıyordu, yoksa ilmiklerde daha şimdiden bir huzursuzluk mu vardı? Sanki halıdaki yaratıklar güneşin doğduğunu bilip de kıpırdayacak gücü bir türlü bulamayan kalkmaya hasret uykucularmışçasına mevcut durumlarına direniyorlardı.

Tam o sırada Cal'in gözüne alıcılardan birinin ayaklarına kapanmış çıplak bir suret takıldı. Suretin bir Kâhinsoylu olduğu belliydi ama Cal onu tanıyamadı. En azından bedenini. Fakat gözleri–

"Nimrod?" diye mırıldandı.

Yaratık da onu görmüş ve güvenli yerinden halının kenarına kadar sürünmüştü. Üstelik öyle yaparken fark edilmemişti. Çoktan alıcıların arasına karışmış olan Shadwell müzayedenin bir kan gölüne dönmesini önleme derdindeydi. Cal'in varlığını unutmuştu bile.

"Gerçekten sen misin?" diye sordu Cal.

Nimrod kafa sallayıp boğazını işaret etti.

"Konuşamıyor musun? Hay aksi!"

Delikanlı kapıdan tarafa göz attı. Immacolata halen beklemedeydi. Kadında bir leş yiyicinin sabrı vardı.

"Halı..." dedi Cal. "Onu uyandırmamız gerek."

Nimrod genç adama boş gözlerle baktı.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?"

Nimrod'un bir el işaretiyle karşılık vermesine fırsat kalmadan Shadwell alıcıları yatıştırdı ve bir duyuruda bulundu.

"Müzayede kaldığımız yerden devam edeceğiz."

Sonra Immacolata'ya doğru döndü. "Suikastçıyı buradan çıkar."

Efsuncu tarafından hayatı sona erdirilmeden önce Cal'in en fazla birkaç saniyesi vardı. Çaresizce odaya bakınarak bir çıkış yolu aradı. Hepsine de kalın perdeler çekilmiş çok sayıda pencere mevcuttu. Cal belki birine ulaşabilirse kendini dışarı atabilirdi. Düşüş onu öldürse dahi Immacolata'nın dokunuşuyla can vermekten beter olamazdı.

Fakat Efsuncu ona ulaşamadan önce durakladı. Cal'e çevrili gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. Shadwell'e doğru döndü ve ağzından tek bir kelime çıktı.

"... eriyik..."

O konuşurken Apolline ile Freddy'nin tutuldukları oda göz kamaştırıcı bir ışıkla doldu. Işık kapıdan girerek halıya da vurdu ve temasıyla birlikte renkler sanki daha bir canlandı.

Sonra odadan bir hiddet çığlığı –Kocakarı'nın sesi– yükseldi. Bunu daha da güçlü bir parıltı izledi.

Bu yeni görüntüler ve sesler, alıcıları bir kez daha hareketlendirmeye yetti. Biri ya gözlem ya da kaçış amacıyla kapıya gitti ve ellerini gözlerine kapatıp kör olduğunu haykırarak geri çekildi. Hiç kimse yardımına koşmadı. Yan taraftaki ortam kızışırken grubun geri kalanı odanın karşı ucuna sığındı.

Kapıda etrafı ışık saçan spiral şeritlerle çevrili bir suret belirdi. Geçirdiği değişime rağmen Cal onu daha ilk bakışta tanıdı.

Gelen Suzanna'ydı. Sıvı havai fişekler damarları andırarak kollarının üstünden akıyor ve parmak uçlarından kıvılcımlar fışkırtıyordu; bunlar göbeğinde ve göğüslerinde dans ediyor, bacaklarının arasından taşarak havayı tutuşturuyordu.

Genç kadını bu hâlde görünce Cal'in selam vermesi birkaç saniye sürdü. O zamana kadar da kız kardeşler onun peşi sıra kapıdan geçmişlerdi. Çatışma her iki tarafa da ağır hasar vermişti. Eriyik akıntısı Suzanna'nın boynundaki ve bedenindeki kanayan yaraları gizleyemiyordu ve acı çekmek muhtemelen hortlak kardeşlerin tecrübeleri dahilinde değilse bile onlar da perişandı.

Zayıf düşmüş olsunlar ya da olmasınlar, Immacolata elini kaldırdığında geri çekilerek Suzanna'yı canlı kardeşleriyle baş başa bıraktılar.

"Geç kaldın," dedi Efsuncu. "Seni bekliyorduk."

"Öldür onu," dedi Shadwell.

Cal, Suzanna'nın yüz ifadesini inceledi. Genç kadın ne kadar uğraşsa da bitkinliğini tamamen saklamaktan acizdi.

Belki bakışlarını üstünde hissettiği için başını Cal'dan tarafa çevirip onun önce gözünün içine, sonra da halen Dokuma'ya dayalı ellerine baktı. Acaba delikanlının aklından geçenleri okuyabilmiş miydi? Kalan son umutlarının ayakları altında uyuduğunu idrak edebilmiş miydi?

Yeniden göz göze geldiklerinde Cal kızın anladığını gördü.

Dokuma'nın içinden düşük bir elektrik akımı geçercesine delikanlının parmakları karıncalandı. Cal ellerini çekmeyip enerjinin kendisinden istediği gibi yararlanmasına izin verdi. Artık sadece bir sürecin, Suzanna'nın ayaklarından başlayıp kendi ellerine ve oradan gözlerine akan, sonra da bakış hatları üzerinden kıza geri dönen bir güç döngüsünün, parçasıydı.

"Durdur onları..." dedi Shadwell, çevirdikleri dalaveryi az da olsa anlayarak. Fakat Immacolata bir kez daha Cal'in üstüne yürürken alıcılardan biri konuştu.

"Bıçak..."

Cal genç kadınla bakışmaktan vazgeçmedi. Fakat bıçak düşüncelerinin ısısıyla yükselircesine havada süzülerek aralarına girdi.

Tıpkı Cal gibi Suzanna'nın da böyle bir şeyin nasıl veya neden gerçekleştiğine dair hiçbir fikri yoktu. Buna rağmen o da kendisinden, eriyikten, halıdan, delikanlıdan, aralarındaki bakıştan ve tekrar kendisinden geçen devre kavramını az buçuk idrak ediyordu. Burada olan her neyse Immacolata genç adama ulaşıp hattı koparmadan önce mucizesini gerçekleştirmek için saniyeleri vardı.

Bıçak fırıldak gibi dönmeye başlayarak her dönüşte daha da hızlandı. Cal hayalarında neredeyse acı veren bir doluluk hissetti. Daha da endişelendirici surette artık bedeninde sabit durmuyormuş, aralarındaki bıçakta Suzanna'nın bakışlarıyla buluşmak üzere gözlerinden dışarı çekiliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Bıçak o kadar hızlanmıştı ki gümüşi bir topu andırıyordu.

Ve sonra, eredeyse bir anda kanadı kırık bir kuş gibi aşağı düştü. Cal'in alçalışını seyrettiği bıçak halının ortasına tak diye saplandı.

Bıçağın ucu tüm halıyı bir arada tutan bir ipliği kesmişçesine atkı ve

çözgünün her santimine derhal bir şok dalgası yayıldı. Ve o ipliğin ayrılmasıyla birlikte Dokuma çözülüverdi.

3

Bu hem dünyanın sonu, hem de *dünyaların* başlangıcıydı.

Önce Deveran'ın ortasından bir duman sütunu döne döne yükseldi. Sütun tavana çarptığında geniş çatlaklar açıldı ve aşağıdakilerin başlarına bir sıva çığı düştü. Suzanna'yla beraber salıverdiği şeyin artık kontrolleri dışında olduğu bir anlığına Cal'in aklından geçti. Sonra harikalar başladı ve öyle dertler unutuldu.

Bulutta çakan şimşekler duvarlarda ve zeminde elektrik arkları yarattı. Onlar birbiriyle dans ederken ilmikler halının bir bordüründen ötekine kadar dizilimlerini değiştirdi ve iplikler etraflarına renk saçarak tıpkı başakların yaz ortasında boy atması gibi uzadı. Olup bitenler Cal ile Suzanna'nın birkaç gece evvel düşlediklerine benzese dahi onun yüz katıydı; hırslı iplikler oda boyunca çoğalarak tırmanmaktaydı.

İplikler bağlarından kurtularak bin farklı formun tohumlarını sağa sola yayarken Cal'in altındaki büyümenin baskısı onu halıdan atmaya yetti. İpliklerden bazıları diğerlerinden daha hızlı olup saniyeler içinde tavana ulaştı. Diğerleriyse pencerelere yönelmeyi seçti ve peşlerinde renkli izler bırakarak camları kırıp geceyle buluştu.

Gözün gördüğü her yerde yeni ve olağanüstü sahneler yaşandı. Biçimlerin patlaması ilk başta anlam verilemeyecek kadar karışıktı. Fakat hava renkle dolup taştığı anda iplikler daha ince ayrıntılar şekillendirmeye başladı. Bitki taştan, taş tahtadan, tahta etten ayırt edilebilir oldu. Atılgan bir iplik tavana çarpıp patlayarak bir toz sağanağı düşürdü. Toz zerrelerinden her biri çürüyen Dokuma'nın humusuyla temas ettiğinde minicik tomurcuklar fışkırdı. Bir diğeri oda boyunca mavi-gri bir sis bırakarak zikzaklar çizerken bir üçüncüsü ve dördüncüsü birbirine dolanıyor, evliliklerinden fırlayan ateşböceklerinin hareketleriyle çizdiği kuş ve hayvan şekilleri diğer arkadaşları tarafından giydiriliyordu.

Füg saniyeler içinde odayı doldurmuştu. O kadar hızlı büyüyordu ki Shearman'ın evi onu kapsayamıyordu. İplikler yeni topraklar ararken döşeme tahtaları yerlerinden söküldü, çatı kirişleri fırlatılıp atıldı. Tuğla ve harç da ipliklere karşı daha iyi bir savunma sergileyemedi. İplikler ikna edemediklerini yıldırdı; yıldıramadıklarını da yerinden etti.

Cal'in gömülmek gibi bir niyeti yoktu. Bu doğum sancıları ne kadar büyüleyici olsa da evin çökmesi muhtemelen an meselesiydi. Genç adam havai fişeklerin arasından Suzanna'nın durduğu yere baktı ve kız çoktan gitmişti. Alıcılar da kaçıyor, o panikle sokak köpekleri gibi kavga ediyorlardı.

Alelacele ayağa kalkan Cal kapıya yöneldi. Fakat henüz iki adım bile atmamışken Shadwell'in üstüne geldiğini gördü.

"Piç kurusu!" diye yaygara ediyordu Satıcı. "İşgüzar piç kurusu!"

Adam elini ceket cebine soktu, bir tabanca çıkardı ve Cal'e nişan aldı.

"Hiç kimse benimle aşık atamaz, Mooney!" diye haykırarak ateş etti.

Fakat tetiği çektiği sırada biri üstüne atladı. Shadwell yan devrildi. Mermi hedefini açık ara ıskaladı.

Cal'in kurtarıcısı Nimrod'du. Kâhinsoylu şimdi telaşlı bir yüz ifadesiyle ona doğru koşuyordu. Telaşında haksız da değildi. Ev baştan aşağı sallanıyor, yukarıdan ve aşağıdan çatırdayarak teslim bayrağını çekiyordu. Füg nihayet temellere ulaşmıştı ve coşkusuyla evi yıkmak üzereydi.

Nimrod uzanıp Cal'i kolundan tuttu ve onu kapıya değil pencereye doğru çekti. Daha doğrusu eskiden pencerenin olduğu duvara doğru zira serpildikçe serpilen Dokuma hepsini de kırıp geçmişti. Şimdi enkazın ötesinde uzun zamandır susturulan öyküsünü bir o yana bir bu yana anlatıyor, karanlığı daha da çok sihirle dolduruyordu.

Nimrod arkasına göz attı.

"Atlayacak mıyız?" diye sordu Cal.

Nimrod sırıttı ve Cal'in kolunu daha sıkı kavradı. Geriye attığı bir bakış Cal'e Satıcı'nın silahını bulduğunu ve sırtlarına nişan aldığını gösterdi.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Nimrod'un yüzünde gülücükler açtı ve başını eğsin diye Cal'in ensesine bastırdı. Cal hemen sonra bunun sebebini anladı. Dokuma'dan bir renk dalgası fışkırdı ve Nimrod hem kendini hem de onu dalganın önüne attı. Akışın kuvveti ikisini de pencereden dışarı taşıdı ve panik dolu bir an boyunca havada asılı kaldılar. Sonra parlaklık sertleşir gibi gözükerek altlarına yayıldı ve bir ışık dalgasında giden sörfçüler misali onun üstünde yol aldılar.

Yolculukları kaşla göz arasında bitti. Saniyeler sonra evden biraz ileride bir çayıra bırakıldılar ve dalga, önüne çıkan her türlü hayvanı ve de bitkiyi sahiplenerek gecenin içinde uzaklaşıp gitti.

Sersemlemiş fakat coşkulu hâldeki Cal ayağa kalktığında Nimrod'un konuştuğunu duyup sevindi.

"Hah!" dedi Kâhinsoylu.

"Konuşabiliyor musun?"

"Öyle görünüyor," diyen Nimrod'un sırıtışı her zamankinden genişti. "Burada onun etkisi dışındayım."

"Immacolata'nın mı?"

"Elbette. Gugukları ayartmak için esrimemi bozdu. Ayartıldılar da. Mavi elbiseli kadını gördün mü?"

"Şöyle bir."

"Bana ilk görüşte tutuldu," dedi Nimrod. "Belki gidip onu bulmalıyım. Bunca şeyden sonra biraz şefkate ihtiyacı vardır." Tek kelime daha etmeden yıkılma aşamasındaki eve doğru döndü. Asıl şeklinde bir kuyruk olduğu gerçeği ancak o ışık ve toz karmaşasında kaybolduktan sonra Cal'in kafasına dank etti.

Nimrod'un başının çaresine bakabileceğine hiç şüphe yoktu fakat Cal'in hâlâ sağlıkları için endişe duyduğu başkaları vardı. Suzanna ve en son müzayede odasının girişinde Freddy'le yan yana yatarken gördüğü Apolline gibi. Evde her şey gürültüden ve yıkımdan ibaret olsa da Cal onları aramak için gerisingeri yollandı.

Yaptığı şey bir renk seline karşı yüzmek gibiydi. Geç doğan renk demetleri havada uçuşup etrafında patlıyor, bazıları vücuduna çarpıp dağılıyordu. Bunlar canlı dokuya tuğlalara olduklarından çok daha şefkatliydi. Dokunuşları Cal'i yaralayacağı yerde ona taze bir enerji veriyor, bedeni buz gibi bir duştan daha yeni çıkmışçasına karıncalanırken başında şarkılar çalıyordu.

Düşmandan hiçbir iz yoktu. Cal, Shadwell'in enkaz altında kaldığını umuyordu ama habis insanların ne kadar şanslı olduklarını iyi bildiğinden buna pek inanmıyordu. Yine de aydınlıkta alıcılardan bazılarının amaçsızca gezindiğini görebiliyordu. Bunlar birbirlerine yardım etmeyip ya ayakları altında çöküvereceğinden korktukları toprağa gözlerini dikerek ya da elleriyle gözyaşlarını gizleyerek tek başlarına ilerliyordu.

Cal evin otuz metre yakınına geldiğinde şimşekler tüküren koskoca Deveran bulutu kendisini kısıtlayan duvarları yıkıp geçti ve her yöne doğru genişledi.

Genç adam alıcılardan birinin bulut tarafından yutulduğunu görecek kadar zaman buldu, sonra döndüğü gibi koşmaya başladı.

Bir toz dalgası onu gittiği yöne doğru itti; ışıksı lifler kasırgaya yakalanmış kurdeleler gibi uçuşarak sağından solundan geçti. İlkini bu sefer bir tuğla kırığı ve mobilya dalgası izledi. Cal'in nefesi dudaklarından, ayakları yerden kesildi. Sonra da kendini havada taklalar atarken buldu ve göğü yerden ayırt edemez oldu.

Direnmek mümkün olsaydı bile direnmedi. Öyle yapmaktansa hızlı trenin kendisini nereye isterse oraya götürmesine izin verdi.

İKİNCİ KİTAP

FÜG

BEŞİNCİ KISIM

Cümbüşler

"Unutulmuş bir geceye kaç ve
Karanlık boyunca ay gibi parlak yoldaşım ol;
Gidilecek Cennet'in dedikodusunun bile ötesinde,
Orada, tüm anıların dışında,
evimizi kuralım."

–Walter de la Mare
The Tryst

I
Cal Mucizeler Arasında

Gerçek neşe derin bir hatırlamadır; gerçek keder de öyle.

Bu yüzdendir ki Cal'i kapıp götüren toz fırtınası nihayet dinince ve genç adam gözlerini açıp da Füg'ü karşısında görünce yirmi altı yıllık yaşamında tecrübe ettiği –ettiği ama hep yitirdiği– birkaç narin tezahür ânının burada aklandığını ve birbiriyle kaynaştığını hissetti. Daha önce bu hazzı parça parça tatmıştı. Ana rahminde rüyalar görürken ve sevgiyi düşlerken onun dedikodusunu duymuş, ninnilerde onu tanımıştı. Fakat şimdiye kadar tamamını birden yaşamamıştı.

Aklının bir köşesinden bunun ölmek için iyi bir zaman olacağını geçirdi.

Tabii önünde bu kadar çok şey varken yaşamak için daha da iyiydi.

Bir tepenin üstündeydi. Çok yüksek değil ama gözlem yapmaya yetecek kadar yüksek bir tepenin. Delikanlı ayağa kalktı ve yeni keşfedilmiş bu diyarı gözden geçirdi.

Halının ilmikleri henüz tamamen çözülmemişti; Dokuma Tezgâhı'nın esrimeleri öyle çarçabuk geri çevrilemeyecek kadar karmaşıktı. Yine de temel atılmıştı: tepeler, çayırlar, ormanlar ve daha başka pek çok şey.

Cal bu yeri en son kuşbakışı görmüştü ve arazi ona yeterince çeşitli gelmişti. Fakat insan perspektifinden bakıldığında bolluğu dudak uçuklatıcıydı. Sanki çok büyük bir aceleyle toplanan devasa bir bavul ters çevrilmiş, içindekiler ümitsiz bir düzensizlikle etrafa saçılmıştı. Coğrafya belirli bir sisteme sahipmiş gibi gözükmüyor, yalnızca Kâhinsoyluların yıkımdan kurtaracak kadar sevdikleri yerlerin rasgele bir montajına benziyordu. Kelebekli koruluklar ve durgun göletlerle bezeli çayırlar; inler ve duvarlarla çevrili barınaklar, hisarlar, nehirler ve de dikilitaşlar, bunların hepsi de mevcuttu.

Bu yerlerden birkaçı tamdı: Çoğu bölük pörçük olup insanlığa çaktırmaksızın Krallık'tan Füg'e aktarılmış parçalardı. Tanıdık odaların ne özlenecek ne de yası tutulacak bu perili köşeleri çocukların belki de hayaletler veya azizler gördükleri, kaçakların nedenini bilmeden huzura kavuştukları, intihara niyetlenenlerin bir nefes daha almak için sebep buldukları yerlerdi.

Tüm bu karmaşanın arasında hiç olmadık kopukluklar göze çarpıyordu. İşte üstünde durduğu yardan ayrılmış olan ve şimdi bir tarladaki gelincikleri birbirine bağlayan bir köprü. İşte bir göletin ortasında yükselerek kendi yansımasına bakan bir dikilitaş.

Cal'in gözüne bilhassa takılan bir manzara vardı.

Tepelerden biri neredeyse dimdik yükselerek ağaçlarla kaplı bir zirveyle son buluyor, yamacında ve dalların arasında ışıklar dans ediyordu. Bulunduğu yerde her türlü yön algısından yoksun olan Cal oraya doğru gitmeye karar verdi.

Gecenin bir yerlerinden müzik yükseliyor, esinti o müziği aralıklarla delikanlıya kadar taşıyordu. Davullar ve kemanlar Strauss ile Siyu'nun bir karışımını çalıyordu. Cal yer yer insanlara ait delillere de rastlıyordu. Bel hizasında otlarla kaplı bir çayırın ortasındaki ağaçlardan fısıltılar geliyor, aralarında gölgeli suretler geziniyordu. Fakat yaratıklar ürkekti; Cal'in geçici bir izlenimden fazlasını edinemeyeceği kadar çabuk gidip geliyorlardı. Onun bir Guguk olduğunu bildikleri için mi yoksa utangaçlıklarından mı böyle yaptıklarını ancak zaman gösterecekti. Bir bakıma istilacı sayılmasına rağmen Cal'in burada herhangi bir tehdit hissetmediği kesindi. Tam tersine, hem dünyayla hem de kendisiyle tam bir huzur içindeydi. Öyle ki burada diğerleri –Suzanna, Apolline, Jerichau, Nimrod– için duyduğu kaygı oldukça uzaktı. Onları aklına getirdiğinde bile tıpkı kendisi gibi mucizelerin arasında aylak aylak gezdiklerini hayal etmekten fazlasını yapmıyordu. Burada onlara hiçbir zarar gelmezdi. Burası zararın, şerrin ve kıskançlığın olmadığı bir yerdi. Böyle canlı bir esrimeyle sarılıyken kıskançlığa veya arzuya ne gerek vardı?

Tepenin yüz metre yakınına ulaştığında hayretle kalakaldı. Uzaktan gördüğü o ışıklar aslında kanatsız olmalarına rağmen tepenin çevresinde dans edermiş gibi zahmetsizce uçan insan ateşböcekleriydi. Aralarında Cal'in duyabildiği bir iletişim geçmese de akrobatların koordinasyonuyla hareket ediyorlar, manevraları onları tekrar tekrar birbirlerine kıl payı yaklaştırıyordu.

"Sen Mooney olmalısın."

Konuşmacının sesi yumuşaktı ama onu ışıkların etkisinden çıkarmaya yetti. Cal sağına baktı. Bir kemerin gölgesinde yüzleri karanlığa gömülü iki suret duruyordu. Cal'in görebildiği tek şey kemerin altında birer fener gibi asılı duran yüzlerinin mavi-gri ovalleriydi.

"Evet, oyum," dedi. *Gösterin kendinizi*, diye düşündü. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Burada haberler çok çabuk yayılır," cevabı geldi. İkinci ses ilkinden birazcık daha yumuşak ve melodik gibiydi ama Cal aynı kişinin konuşup konuşmadığından emin olamadı. "Havası yüzünden," dedi muhbiri. "Dedikoduyu pek sever."

İkiliden biri en sonunda gecenin aydınlığına çıktı. Tepenin saçtığı yumuşak ışık yüzüne vurarak ona tuhaflık katmaktaydı fakat Cal aynı çehreyi günışığında bile görseydi aklından çıkaramazdı. Adam genç olmasına rağmen tümüyle keldi. Cildinin tonunu gizleyecek kadar pudralanmış yüz hatları bir maskeye benziyor, o maskede hem ağzı hem de gözleri neredeyse fazla ıslak ve savunmasız duruyordu.

"Adım Boaz," dedi. "Hoşgeldin, Mooney."

Cal'in elini tutup sıktı. O öyle yaparken arkadaşı da gölgelerle olan akdini bozdu.

"Amadouları görebiliyor musun?" diye sordu kadın.

İkinci konuşmacının gerçekten de bir kadın olduğunu anlaması Cal'in birkaç saniyesini aldı. Kuşkusu beraberinde Boaz'ın cinsiyetine yönelik başka bir kuşkuyu doğurdu zira ikisi birbirine tek yumurta ikizi olacak kadar benziyordu.

"Ben Ganza," dedi ikinci konuşmacı. Erkek kardeşiyle –veya sevgilisi midir nedir onunla– aynı yalın siyah pantolonu ve bol gömleği giymişti. Ayrıca o da keldi. Hem bu durum hem de pudralı yüzleri her türlü cinsiyet klişesini allak bullak eder gibiydi. Çehreleri hassas fakat amansız, narin ama ciddiydi.

Boaz ateşböceklerinin hâlâ uçuştuğu tepeye doğru baktı.

"Bu, İlk Vefat Kayası," dedi Cal'e. "Amadoular hep burada toplanırlar. Musibet'in ilk kurbanları burada öldü."

Cal dönüp Kaya'ya baktı ama sadece kısa bir süreliğine. Boaz ile Ganza daha çok ilgisini çekiyorlardı. Cal onları seyrettikçe muğlaklıkları katlanıyordu.

"Bu gece nereye gidiyorsun?" diye sordu Ganza.

Cal omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Buranın tek karışını bile bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi kadın. "Hem de çok iyi biliyorsun."

Konuşurken parmaklarını dalgın bir edayla açıp kapıyordu. Daha doğrusu Cal ilk başta öyle zannetti; ta ki bakışları iki-üç saniyeliğine bu egzersizde oyalanana dek. Kadının parmaklarını diğer avucunun *içinden* geçirdiğini, solu sağa sağı sola sokarak bedeninin somutluğunu inkâr ettiğini ancak o zaman anladı. Hareket öyle gelişigüzel, illüzyon –tabii illüzyonsa– öyle hızlıydı ki Cal onu doğru yorumlayıp yorumlamadığından bir türlü emin olamadı.

"Sana nasıl görünüyorlar?" diye sual etti Ganza.

Cal tekrar kadının yüzüne baktı. Acaba parmak hilesi bir algı testi miydi? Lakin Ganza'nın bahsettiği şey elleri değildi.

"Amadoular," dedi kadın. "Nasıl görünüyorlar?"

Cal bir kez daha Kaya'ya göz attı.

"İnsan gibi," diye cevapladı.

Kadın ona ufacık bir tebessüm etti.

"Neden soruyorsun?" diye bilmek istedi Cal. Fakat onun yanıt vermesine fırsat kalmadan Boaz konuştu.

"Konsey'e toplanma çağrısı yapıldı," dedi. "Capra'nın Evi'nde. Sanırım yeniden dokuyacaklar."

"Bu doğru olamaz," dedi Cal. "Füg'ü geri mi koyacaklar?"

"Öyle duydum," dedi Boaz.

Bu yepyeni bir habere benziyordu; yoksa adam onu dedikoducu havadan mı kapmıştı? "Devir çok tehlikeli diyorlar," diye Cal'e aktardı Boaz. "Doğru mu söylüyorlar?"

"Başka bir devir bilmiyorum," dedi Cal. "O yüzden onları kıyaslayacak bir şeyim yok."

"Geceye sahip miyiz?" diye sordu Ganza.

"Birazına," dedi Boaz.

"Öyleyse gidip Lo'yu görelim mi?"

"Daha iyisini bulacak değiliz ya," karşılığını verdi Boaz. "Bizimle gelir misin?" diye sordu Guguğa.

Cal tekrardan Amadoulara göz attı. Kalıp gösterilerini bir süre daha seyredesi vardı ama kendisini gezdirecek başka bir kılavuz bulamayabilirdi ve buradaki zamanı kısaysa ondan sonuna kadar yararlanmaya kararlıydı.

"Evet, gelirim."

Kadın parmaklarını iç içe geçirmeyi bıraktı.

"Lo'dan hoşlanacaksın," deyip arkasına döndü ve gecenin içinde yola koyuldu.

Onu takip eden Cal daha şimdiden sorularla dolup taşıyor fakat Harikalar Diyarı'nı tadacak sadece birkaç saati varsa soru sormakla zaman ve nefes kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

II
Göl ve Sonrası

1

Müzayede evinde Suzanna'nın öleceğini sandığı bir an olmuştu. Apolline'in merdivenlerden inmesine yardım ettiği sırada duvarlar çatlamıştı ve ev başlarına çökecek gibi gözükmüştü. Şimdi bile durmuş gölü seyrederken nasıl canlı kaçtıklarından emin değildi. Muhtemelen eriyik onun adına olaya müdahale etmişti ama Suzanna bilinçli bir şekilde böyle bir istekte bulunmamıştı. Devraldığı güç hakkında daha öğreneceği çok şey vardı. Özellikle de onun ne kadarının kendisine, kendisinin ne kadarının da ona ait olduğu. Kargaşada kaybettiği Apolline'i bulduğu zaman kadından bildiği her şeyi öğrenecekti.

O zamana kadar da sırtları Selvi ağaçlarıyla taçlanmış adaları seyrederek huşu duyabilir, taşları yalayan dalgaların sesiyle huzura kavuşabilirdi.

"Gitmeliyiz."

Jerichau genç kadının ensesine dokunarak onu daldığı düşüncelerden mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde çıkardı. Suzanna adamı kıyıda tek başına yükselen evde bir insan ömrüdür görmediği dostlarıyla konuşmaya bırakmıştı. Grubun geçmişi yâd eden sohbetinde kendisine yer yoktu ve diğerlerinin hatıralarını paylaşmak gibi bir arzuları olduğunu sanmıyordu. Yanlarından ayrılırken suçla ilgili konularda konuşacakları gibi katı yürekli bir sonuca varmıştı. Ne de olsa Jerichau bir hırsızdı.

"Neden buraya geldik?" diye sordu adama.

"Burada doğdum. Bu taşlardan her birini ismen tanırım." Jerichau'nun eli hâlâ omzundaydı. "Daha doğrusu *tanırdım*. Sana gösterecek iyi bir yer olduğunu düşündüm ve—"

Suzanna bakışlarını gölden ayırarak ona çevirdi. Adamın kaşları çatıktı. "Fakat burada kalamayız," dedi.

"Neden?" diye sordu Suzanna.

"Seni Capra'nın Evi'nde görmek isteyeceklerdir."

"Beni mi?"

"Dokuma'yı çözdün."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi kız. "Cal öldürülecekti."

Jerichau'nun kaşları daha da çatıldı.

"Cal'i unut," dedi, sesini sertleştirerek. "Mooney bir Guguk. Sen değilsin."

"Evet öyleyim," dedi Suzanna ısrarla. "En azından kendimi öyle hissediyorum ve önemli olan da bu."

Jerichau elini onun omzundan çekti. Ansızın surat astı.

"Geliyor musun gelmiyor musun?" diye sordu.

"Elbette geliyorum."

Adam iç geçirdi.

"Böyle olmaması gerekirdi," derken sesi eski nezaketinin bir kısmını geri kazandı.

Suzanna adamın neyi kastettiğinden emin değildi: Çözülmeyi mi, göle tekrar kavuşmayı mı, yoksa aralarındaki konuşmayı mı? Belki de hepsini.

"Belki Dokuma'yı çözmem bir hataydı," dedi, savunmacı denebilecek bir üslupla. "Ama bunu tek başıma yapmadım. Eriyik yüzünden oldu."

Jerichau kaşlarını kaldırdı.

"Bu *senin* gücün," dedi, garezden yoksun olmayan bir dille. "Onu kontrol et."

Suzanna adama soğuk bir bakış attı. "Capra'nın Evi ne kadar uzakta?"

"Füg'de hiçbir yer uzak değildir," cevabını verdi adam. "Musibet çoğu bölgemizi yok etti. Geriye yalnızca birkaçı kaldı."

"Krallık'ta dahası da var mı?"

"Belki birkaç tane. Ama değer verdiklerimizin hepsi burada. Zaten o yüzden burayı sabah olmadan evvel tekrar gizlememiz lazım."

Sabah. Suzanna yakında güneşin doğacağını ve İnsanoğullarının onunla beraber güne başlayacaklarını unutmuştu. Diğer Gugukların, hayvanat bahçelerine, ucube gösterilerine ve karnavallara olan düşkünlükleriyle bu diyarı istila etmeleri düşüncesinden keyif almadı.

"Haklısın," dedi. "Acele etmeliyiz." Ve birlikte gölden ayrılıp Capra'nın Evi'ne doğru yola koyuldular.

2

Yürürlerken Suzanna çözülmeden beri kafasını kurcalayan pek çok sorunun cevabını bulmuştu. Bunların başlıcası, Krallık'ın Füg tarafından istila edilen kısmına ne olduğuydu. Bölgede yoğun bir nüfusun bulunmadığı kesindi; müzayede evinin arkasında Thurstaston Common parkının hatırı sayılır arazisi ve her iki yanında tarlalar yer alıyordu. Fakat tamamen ıssız olduğu da söylenemezdi. Civarda birtakım evler mevcuttu ve Irby Heath'e doğru çıktıkça nüfus daha da artıyordu. O konutların ve tabii sakinlerinin başına ne gelmişti?

Cevap oldukça basitti: Füg etraflarında biterek varlıklarını nükteli denebilecek bir tarzla kendine uydurmuştu. Nitekim ampulleri sönük bir sıra sokak lambası antik sütunlar gibi çiçek açan sarmaşıklarla süslenmiş, bir araba bir tepenin yamacına neredeyse tamamen gömülmüş, daha başka ikisiyse burun buruna dayalı vaziyette havaya kalkmıştı.

Evlere edilen muamele o kadar özensiz değildi; çoğu halen bir bütün olsa da Füg'ün bitki örtüsü içeri davet edilmeyi beklercesine kapılarına kadar dayanmıştı.

Guguklara gelince; Suzanna ile Jerichau'nun karşılaştıkları birkaçı korkmaktan çok şaşırmış gibiydi. Sadece pantolon ve pantolon askısı giymiş bir adam yüksek sesle köpeğini kaybettiğinden yakınıyordu, "Kahrolası hayvan," diye homurdandı. "Onu gördünüz mü?" Ve etrafındaki dünyanın değiştiği gerçeğine kayıtsız gözüküyordu. Ancak adam kaçağın peşinden seslenerek yanlarından ayrıldıktan sonra Suzanna onun kendisiyle aynı şeyleri mi gördüğünü, yoksa haleleri insan gözlerinden uzak tutan seçici körlüğün burada da mı etkili olduğunu merak etti. Acaba köpeğin sahibi kendi varsayımlarının ötesini göremeden tanıdık sokaklarda mı geziniyordu? Yoksa Füg aklında yer ediyordu da yaşlılığında bu ihtişamı anımsayıp gözyaşlarına mı boğulacaktı?

Jerichau'nun bu sorulara verilecek yanıtı yoktu. Bilmediğini ve umursamadığını söyleyip geçti.

Yine de tasavvurlar birbirini izledi. Attığı her adımda Kâhinsoyluların faciadan kurtardıkları yerlerin ve nesneleri çeşitliliği karşısında Suzanna'nın şaşkınlığı daha da arttı. Füg tahmin ettiği gibi bir perili koruluklar ve çalılıklar topluluğu değildi. Kutsiyet çok daha demokratik bir durumdu; mahrem ve mühim, doğal ve suni her türden parçada etkisini

hissettiriyordu. Her kıyının ve köşenin kendine mahsus bir esrime tarzı mevcuttu.

Muhafaza edilmelerindeki şartlar, o parçalardan çoğunun bir kitaptaki sayfalar gibi bağlamlarından koparıldığı anlamına geliyordu. Kenarları hâlâ o ayrımın şiddetinin izlerini taşıyordu ve gelişigüzel bir araya getirilme yöntemleri, uyuşmazlıklarını daha da belirginleştiriyordu. Fakat telafiler yok değildi. Parçaların aykırılığı –evcilin umumiyle, sıradanın olağanüstüyle dip dibe durması– yeni muammalar yaratıyor, şimdiye dek birbiriyle bağlantısız sayfaların anlatabileceği yeni öykülerden ipuçları veriyordu.

Yolculukları bazen onlara öyle ihtimal dışı unsurların çakışmasını gösteriyordu ki bunlar her türlü sentezleme çabasına karşı koyuyordu. Çatlak kapağından su gibi akan bir ateş fıskiyesinin yükseldiği bir lahdin yanında otlayan köpekler, denizin seslerini taşıyan bir esintinin göğe doğru havalandırdığı perdesiyle toprağa takılmış bir pencere... Suzanna'nın izahat kabiliyetini aşan bu bilmeceler onda derin izler bırakıyordu. Burada daha önce görmediği hiçbir şey yoktu –köpekler, lahitler, pencereler, ateş– ama bu akımda onları yeniden icat edilmiş bir hâlde buluyor, sihirleri onun gözleri önünde baştan yaratılıyordu.

Sorularına verecek cevabı olmadığını söylemesinin ardından Jerichau'ya bilgi edinmek için sadece bir kez baskı yaptı ve o da çevresindeki bulut örtüsü sürekli görülebilen, en parlak şimşekleriyle tepelerin ve ağaçların rölyefini çıkaran Deveran hakkındaydı.

"Tezgâh Tapınağı oradadır," dedi adam. "Ona ne kadar yaklaşırsan o kadar tehlikeli hâle gelir."

Suzanna ilk gecelerinde halıdan bahsederlerken bu konuda bir şeyler duyduğunu anımsadı. Fakat dahasını da bilmek istiyordu.

"Neden tehlikelidir?" diye sordu.

"Dokuma'yı yaratmak için gereken esrimelerin eşi benzeri yoktu. Kontrol edilip örülmeleri için büyük bir fedakârlık, büyük bir saflık gerekiyordu. Çoğumuzun asla altından kalkamayacağı kadar. Şimdi güç yıldırımlarla ve fırtınalarla kendini koruyor. İyi de yapıyor. Deveran'a girilirse Dokuma'nın esrimesi dayanmaz. Burada topladığımız her şey dağılır, yok olur."

"Yok mu olur?"

"Öyle diyorlar. Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Teorik meselelerden anlamam."

"Ama esrimeler yapabiliyorsun."

Yorumu Jerichau'nun kafasını karıştırmış gibi gözüktü. "Bu onları nasıl yapabildiğimi sana açıklayabileceğim anlamına gelmez," dedi. "Onları öylece yapıp geçerim."

"Mesela ne gibi?" diye sordu Suzanna. Kendini bir sihirbazdan numara yapmasını isteyen bir çocuk gibi hissediyor fakat aynı zamanda Jerichau'nun taşıdığı güçleri merak ediyordu.

Adam çelişkilerle dolu tuhaf bir yüz ifadesi takındı. Orada bir utangaçlık vardı; bir muziplik ve düşkünlük de.

"Belki sana gösteririm," dedi. "Zamanı gelince. Şarkı söyleyip dans edemem ama yapmayı bildiğim şeyler de vardır." Bunun ardından konuşmayı ve yürümeyi bıraktı.

Suzanna'nın etraflarındaki çan seslerini duymak için ondan gelecek bir işarete ihtiyacı yoktu. Duydukları bir kilisenin çanları değildi; bunlar hafif ve melodikti ama yine de davetkâr bir niteliğe sahipti.

"Capra'nın Evi," diyen Jerichau tez adımlarla ilerlemeye koyuldu. Duyulduklarını bilen çanlar onları çağırmayı sürdürdü.

III
Sanrılar

1

Anarşistlerin kaçışına dair Hobart'ın şubesinden yapılan duyuru dikkatlerden kaçmamıştı fakat alarm saat yirmi üçten biraz önce verilmişti ve ekipler her gece olduğu gibi o vakitlerde tavan yapan yumruklaşma, alkollü araç kullanma ve hırsızlık vakalarıyla uğraşıyorlardı. Ayrıca Seel Sokağı'nda bir sivil bıçaklanarak öldürülmüş ve Dock Yolu'ndaki bir meyhanede travestinin biri neredeyse bir isyan başlatmıştı. Tüm bunlardan dolayı alarma ciddi bir ilgi gösterilene dek kaçaklar çoktan kaybolmuşlar, Shearman'ın evine doğru Mersey Tüneli'nden sıvışıp gitmişlerdi.

Fakat nehrin öteki yakasında, Birkenhead kasabasının hemen dışında Downey adlı dikkatli bir polis memuru onları fark etti. Downey bir Çin lokantasında *chop suey* ve Pekin usulü kızarmış ördek sipariş eden ortağını bırakıp takibe başladı. Telsiz alarmı bu suçluların son derece tehlikeli oldukları ve kimsenin onları tek başına tevkif etmeye çalışmaması yönünde bir uyarı içeriyordu. Memur Downey de bundan ötürü bölgeyi çok iyi bilmesinden de yararlanarak arada tedbirli bir mesafe bıraktı.

Lakin haydutlar nihayet hedeflerine ulaştıklarında bunun sıradan bir takip olmadığı anlaşıldı. Öncelikle Downey konumunu şubeye bildirdiğinde ona karargâhta işlerin arapsaçına döndüğü –arka planda bir adamın ağlayışlarını mı duyuyordu? – ve meseleyle Müfettiş Hobart'ın bizzat ilgileneceği söylendi. Downey'nin yapması gereken tek şey bekleyip seyretmekti.

İşte bu bekleyip seyretme esnasında ortada bir terslik olduğunun ikinci deliliyle karşılaştı.

Her şey evin birinci kat pencerelerinde ışıkların titreşmesiyle başladı. Az sonra bir patlama o pencerelerle beraber duvarı da dışarı fırlattı.

Downey arabasından inip eve doğru yürüdü. Rapor yazmaya alışkın zihni daha şimdiden gördüklerini tarif edecek sıfatlar düşünmeye çalışıyor ama çabaları sonuçsuz kalıyordu. Evden fışkıran parlaklık daha önce tanıklık ettiği veya düşlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Downey batıl inançlı biri değildi. Etrafında gördüklerine –daha doğrusu görür gibi olduklarına– mantıklı bir açıklama aradı ve buldu da. Bir UFO faaliyetiyle karşı karşıyaydı; bundan adı gibi emindi. Kendisi gibi sıradan insanların başına gelen benzer olaylarla ilgili yazılar okumuştu. Karşısındaki şey Tanrı veya delilik değil, komşu bir galaksiden yapılan bir ziyaretti.

Duruma biraz vakıf olmanın sevinciyle karargâha rapor vermek için alelacele arabasına döndü. Lakin bir engelle karşılaştı. Tüm frekanslarda parazit vardı. Dert değildi; nasılsa oraya varır varmaz konumunu onlara bildirmişti. Meslektaşları kısa süre içinde yardımına gelirlerdi. O zamana kadar görevi bu UFO iniş pistini bir şahin gibi izlemekti.

Fakat istilacılar hiç şüphe yok ki operasyonlarını insanlardan gizlemek için tasarlanmış olağanüstü illüzyonlarla onu bombardımana tutunca görevi çabucak güçleşti. Evden yayılan kuvvet dalgaları arabayı devirdi (en azından gözleri Downey'e bu bilgiyi verdi; tabii ona kanacak değildi). Sonra etrafından silik suretler belirmeye başladı. Ayaklarının altındaki asfalttan çiçekler fışkırdı; başının üzerinde hayvani biçimler cambazlık yaptı.

Downey bazı vatandaşların da kendisi gibi bu projeksiyonlara kapıldığını gördü. Kimileri aval aval gökyüzüne bakıyor, kimileriyse dizleri üstünde akıl sağlığı için dua ediyordu.

Downey'nin dua etmeye ihtiyacı yoktu. Bu imgelerin yalnızca birer tayf olduğunu bilmek ona direnme gücü sağladı. Gördüklerinin gerçek olmadığını kendine tekrar tekrar hatırlattı. Sanrılar onun kararlılığına kademe kademe boyun eğerek silikleşti ve sonunda tamamen kayboldu.

Downey devrik ekip otosuna seğirtti ve telsizi tekrar denedi. Sözlerinin duyulup duyulmadığını bilmiyordu ama ne gariptir ki bunu dert ettiği yoktu. Sanrıları geri püskürtmüştü ve bu kanı, nöbetini daha bir zevkli kılıyordu. Bu gece buraya inen canavarlar şimdi onu almaya gelseler dahi Downey onlardan korkmazdı. Kendisini yeniden büyülemelerine izin vereceğine gözlerini çıkarırdı daha iyi.

2

"Başka bir haber var mı?"

"Hiçbir şey yok, amirim," dedi Richardson. "Sadece bir uğultu geliyor."

"Unut gitsin öyleyse," dedi Hobart. "Arabayı sür yeter. Bütün gecemizi alsa bile izlerini bulacağız."

Yol alırlarken Hobart'ın aklı geride bıraktığı sahneye gitti. Adamları sulu göz ahmaklara dönmüş, hücreleri bokla ve dualarla kirlenmişti. Bu karanlık güçlerle görülecek bir hesabı vardı.

Eskiden kendine böyle çarçabuk intikamcı rolü biçmezdi. Herhangi bir kişisel müdahalede bulunmaktan çekinirdi. Fakat edindiği tecrübeler aklını başına getirmişti. Şimdi, en azından adamlarıyla beraberken mevcut sorunlardan muafmış gibi davranmıyor, yüreğindeki ateşi açıkça itiraf ediyordu.

Ne de olsa takip ve cezalandırma işi, senin yüzüne tükürenlerin yüzüne tükürmenin bir yoluydu. Kanun da *intikam* anlamına gelen bir diğer sözcüktü, o kadar.

IV
Bağlılıklar

1

Üç kız kardeş Füg'ün toprağında yürümeyeli aşağı yukarı seksen yıl geçmişti. Seksen yıl boyunca Gugukların Krallığında sürgün hayatı yaşamışlar, kâh tapılıp kâh lanetlenmişler, Ademoğulları arasında neredeyse akıllarını kaçırmışlar, her şeye rağmen günün birinde Dokudünya'yı intikam hırsıyla yanan pençelerine alma açlıklarıyla sayısız çileye katlanmışlardı.

Şimdi o esrimeler dünyasının yukarısındaki boşlukta asılı duruyorlar –dokunuşu onlara öylesine aykırıydı ki üstüne ayak basmak bile bir imtihandı– ve Füg'ü bir uçtan diğerine kadar tetkik ediyorlardı.

"Çok canlı kokuyor," dedi Aşüfte, başını rüzgârdan tarafa çevirerek.

"Bize biraz zaman ver," dedi Immacolata ona.

"Shadwell ne olacak?" diye bilmek istedi Kocakarı. "Nerede o?"

"Herhalde müşterilerini arıyordur," diye yanıtladı Efsuncu. "Onu bulmamız gerek. Burada tek başına gezinmesi fikrinden hoşlanmıyorum. Sağı solu hiç belli olmaz."

"Ya sonra?"

"Kaçınılmazın gerçekleşmesine izin vereceğiz," diyen Immacolata yavaşça dönerek diyarı her bir kutsal karışını gözden geçirdi. "Gugukların onu paramparça etmelerini seyredeceğiz."

"Satış ne olacak?"

"Satış falan olmayacak. Artık çok geç."

"Shadwell kullanıldığını anlayacak."

"Onu, onun beni kullandığından veya kullanmak istediğinden daha fazla kullanmadım."

Aşüfte'nin değişken varlığından bir titreme geçti.

"Kendini ona teslim etmek istemez misin?" diye yumuşak bir dille sordu. "Bir kerecik bile olsa?"

"Hayır. Asla."

"Öyleyse bırak *bana* kalsın. Ondan yararlanabilirim. Çocuklarını bir hayal et."

Immacolata uzanıp kız kardeşinin narin boynunu kavradı. "Ona asla elini sürmeyeceksin," dedi. "Kılına bile dokunmayacaksın."

Hortlağın suratı bir pişmanlık parodisiyle lastik gibi uzadı.

"Biliyorum," dedi. "O sana ait. Bedeniyle ve ruhuyla."

Kocakarı bir kahkaha attı. "Sanki bir ruhu var da," dedi.

Immacolata diğer kardeşini bıraktı. Aşüfte'nin varlığından kopan lifler aralarındaki pis kokulu havada çürüyüp gitti.

"Var tabii," diyen Efsuncu yerçekiminin aşağıdaki toprak adına kendisini teslim almasına göz yumdu. "Ama onun tek bir parçasını bile istemiyorum." Ayakları yere değdi. "Tüm bunlar sona erdiğinde, Kâhinsoylular Gugukların eline düştüklerinde Shadwell'i kendi hâline bırakacağım. Sağ salim."

"Ya biz?" dedi Kocakarı. "Bize ne olacak? Özgür kalacak mıyız?"

"Öyle anlaştık ya."

"Yani yok olabilecek miyiz?"

"İstediğiniz oysa evet."

"Hem de her şeyden çok," dedi Kocakarı. "Her şeyden."

"Mevcudiyetten daha beter şeyler de vardır."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Kocakarı. "Örnek verebilir misin?"

Immacolata kısa bir süre düşündü.

"Hayır," diye kabullenip sıkıntıyla iç geçirdi. "Haklı olabilirsin, kardeşim."

2

Cal ile Nimrod'un pencereden atlamalarından saniyeler sonra Shadwell de çözünmekte olan evden kaçmış ve Deveraux'yu yutan o buluta yakalanmaktan ucu ucuna kurtulmuştu. Ağzı tozla ve yenilginin acı tadıyla dolu olarak kendini yerde yüzükoyun yatarken bulmuştu. Onca yıllık beklentinin ardından müzayedenin hüsranla ve utançla son bulması onu ağlatmak için yeterliydi.

Fakat ağlamadı. Öncelikle Shadwell doğası gereği bir iyimserdi: Bu-

günkü redde yarınki satışın tohumları yatardı. Ayrıca etrafında Füg'ü somutlaşırken seyretmek ona kederlerini unutturuyordu. Ve son olarak kendinden daha kötü durumda birine rastlamıştı.

"Neler oluyor böyle?" Konuşan Hamburger Kralı Norris'ti. Kan ve alçı tozu adamın yüzünü boyama hakkı için birbiriyle yarışıyordu. Kargaşa sırasında hem ceketinin sırtını hem de pantolonunun büyük bölümünü yitirmişti ve İtalyan pabuçlarından biri görünürde yoktu. Diğerini elinde taşıyordu.

"Seni mahkemeye verip donuna kadar neyin varsa alacağım!" diye Shadwell'e cırladı. "Aşağılık herif! Şu hâlime bak! *Aşağılık herif!*"

Shadwell'e ayakkabısının tekiyle vurmaya başladı fakat Satıcı hırpalanacak havasında değildi. Adama sert bir tokat attı. Dört bir yanlarında yaşanan olağanüstü sahnelere aldırış etmeksizin saniyeler içinde iki ayyaş gibi dövüşüyorlardı. Kavgaları onları eskisinden daha soluksuz ve kanlı bırakmakla kalmayıp aralarındaki anlaşmazlığı azıcık bile gidermedi.

"Önlemler alman gerekirdi!" diye çattı Norris.

"Artık suçlamalar için çok geç," karşılığını verdi Shadwell. "Hoşumuza gitse de gitmese de Füg uyandı."

"Onu kendim uyandırmayı yeğlerdim," dedi Norris. "Tabii sahibi olsaydım. Ama evvela *hazırlıklar* yapardım. Gidip kontrolü devralacak kuvvetler bulundururdum. Ama *bu?* Tam bir keşmekeş! Bunlardan hangisinin çıkış yolu olduğunu bile bilmiyorum."

"Her yol işini görür. Hem Füg büyük bir yer değil. Gitmek istiyorsan herhangi bir yönde yürü yeter."

Bu basit çözüm Norris'i bir nebze yatıştırdı. Hamburger Kralı bakışlarını filizlenen arazide gezdirdi.

"Ama bilemiyorum..." dedi. "Belki böylesi daha iyidir. En azından ne satın almak istediğimi görmüş oldum."

"Hoşuna gitti mi bari?"

"Sandığım gibi çıkmadı. Daha... ehli bir şey bekliyordum. Açıkçası buraya sahip olmak istediğimden artık emin değilim."

O sözünü bitirirken hiçbir hayvanat bahçesinde rastlanamayacak bir hayvan iplik akışının arasından fırladı ve dünyaya bir merhaba hırladıktan sonra seke seke uzaklaştı.

"Sen de gördün mü?" dedi Norris. "O neydi öyle?"

Shadwell omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Burada biz doğmadan önce nesli tükenmiş şeyler olsa gerek."

"O şey gibi mi?" dedi Norris, kırma hayvanın arkasından şaşkın şaşkın bakarak. "Daha önce onun gibisini kitaplarda bile görmedim. Bu kahrolası yerde daha fazla kalma istemiyorum. Beni buradan çıkar."

"Kendi çıkış yolunu kendin bulman gerekecek," dedi Shadwell. "Benim burada yapacak işlerim var."

"Hayır, yok," dedi Norris, elindeki ayakkabıyı ona doğrultarak. "Bana bir koruma lazım. Ve o sensin."

Hamburger Kralı'nın böyle pısırık bir harabeye döndüğünü görmek Shadwell'i keyiflendiriyordu. Dahası –belki kulağa sapkınca gelecekti ama– ona kendini güvende hissettiriyordu.

"Bak," dedi Satıcı, tavrını yumuşatarak, "burada ikimiz de aynı bokun içine battık–"

"İşte onu iyi bildin."

"Yanımda sana yardımı dokunabilecek bir şey var," diye devam eden Shadwell ceketinin önünü açtı. "İçini biraz rahatlatacak bir şey."

Norris kuşkulanır gibi oldu. "Sahi mi?"

"Buyur kendin bak," diyen Shadwell adama ceketinin astarını gösterdi. Norris sol gözüne akan kanları silip ceketin kıvrımlarına göz gezdirdi. "Ne görüyorsun?"

Shadwell kısa bir tereddüt ânı boyunca ceketin hâlâ çalışıp çalışmadığını merak etti. Sonra Norris'in yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı ve gözlerinde Satıcı'nın daha başka sayısız akıl çelmeden tanıdığı bir bakış belirdi.

"Hoşuna giden bir şey var mı?" diye ona sordu Shadwell.

"Var tabii."

"Al öyleyse. Senindir. Bedava, karşılıksız ve ücretsiz."

Norris neredeyse mahcup bir tebessüm etti. "Onu nereden buldun?" diye sorarak titreyen bir elini cekete doğru uzattı. "Bunca yıldan sonra..."

Gönlünde yatan nesneyi astarın kıvrımları arasından çekinerek aldı. Elindeki şey kurmalı bir oyuncaktı. Davulcu asker eski sahibi tarafından öyle bir şefkatle ve netlikle hatırlanıyordu ki Norris'in şu an ellerinde tuttuğu illüzyon her göçüğüyle ve çiziğiyle yeniden yaratılmıştı.

"*Davulcum*," dedi Norris, dünyanın sekizinci harikasına sahip olmuşçasına sevinçten ağlayarak. "Ah, benim güzel davulcum." Oyuncağı ellerinde çevirdi. "Ama kurma anahtarı yok," dedi. "O da sende mi?"

"Hayır ama senin için yakın bir zamanda bulabilirim," karşılığını verdi Shadwell.

"Kollarından biri kırık," dedi Norris, davulcunun başını okşayarak. "Yine de hâlâ çalışıyor."

"Mutlu musun?"

"Ah, evet. Evet, teşekkürler."

"Öyleyse onu cebine koy ki beni bir süre taşıyabilesin," dedi Shadwell.

"Seni taşımak mı?"

"Yorgunum. Bir ata ihtiyacım var."

Daha iri ve ağır bir adam olan Shadwell büyük bir yük teşkil etmesine rağmen Norris bu fikre karşı en ufak bir direniş göstermedi. Hediyesi aklını tamamen çelmişti ve onun etkisi altında kaldığı sürece hediyeyi veren kişiye itaatsizlik etmektense belinin kırılmasını yeğlerdi.

Shadwell kendi kendine gülerek adamın sırtına çıktı. Planları bu akşam ters gitmiş olabilirdi fakat insanların yasını tuttukları hayalleri oldukça Shadwell ruhlarını bir müddet sahiplenebilirdi.

"Seni nereye götürmemi istersin?" diye sordu at.

"Yüksek bir yere," diye yönlendirdi Satıcı. "Beni yüksek bir yere götür."

V
Lemuel Lo'nun Bostanı

1

Ne Boaz ne de Ganza konuşkan bir kılavuzdu. Füg'de yol gösterirken ağızlarını neredeyse hiç açmıyorlar, Cal'i yalnızca tehlikeli bir zemine basacağı sırada uyarmak veya köpek havlamaları duyduğu bir kemeraltından geçerlerken yanlarından ayrılmamasını tembihlemek için sessizliği bozuyorlardı. Cal onların suskunluğundan bir bakıma memnundu. En azından bu gece bölgenin rehberli bir gezisine çıkmak istemiyordu. Daha Mimi'nin bahçesindeki duvarın tepesinden Füg'e ilk baktığında buranın ne haritalandırılabileceğini ne de içeriğinin o çok sevdiği tren tarifeleri gibi listelenip ezberlenebileceğini anlamıştı. Dokudünya'yı daha farklı bir şekilde anlaması lazımdı: Somut bir gerçek değil, bir his olarak. Zihniyle onun kavramaya çalıştığı dünya arasındaki ayrılık yavaş yavaş kayboluyor, yerini yankı ile karşı yankı arasındaki bir ilişkiye bırakıyordu. Bunlar onun ve de bu dünyanın akıllarından karşılıklı olarak geçen düşüncelerdi ve Cal'in betimlemekte yetersiz kalacağı bu bilgi, yaptıkları yolculuğu delikanlının kendi geçmişinin bir seyahatine çevirmekteydi. Cal dedesi Kaçık Mooney'den şiirin her kulakta farklı farklı işitildiğini öğrenmişti. Şiir sanatı öyle bir şeydi. Cal aynının coğrafya için de geçerli olduğunu anlamaya başlıyordu.

2

Uzun bir yamacı tırmandılar. Cal'e ayaklarının altından bir cırcırböceği seli akarmış gibi geliyor, toprak canlı gözüküyordu.

Yamacın zirvesinde önlerine bir çayır serildi. Çayırın karşı ucunda bir bostan vardı.

"Neredeyse geldik," dedi Ganza ve o tarafa doğru yollarına devam ettiler.

Bostan Cal'in şimdiye dek Füg'de gördüğü en büyük yer şekliydi. Arsadaki otuz veya kırk ağaç sıralar hâlinde dikilmiş ve dalları neredeyse birbirine değecek surette dikkatle budanmıştı. Bu bitki örtüsünün altında özenle kırpılmış çim geçitler kadifemsi bir ışıkla bezeliydi.

"Burası Lemuel Lo'nun bostanıdır," dedi Boaz, sınıra gelip dayandıklarında. Nazik sesi her zamankinden yumuşaktı. "Efsaneler arasında bile efsanevi bir yerdir."

Ganza ağaçların arasında başı çekti. Hava durgun, sıcak ve hoş kokuluydu. Dallar Cal'in tanımadığı meyvelerin ağırlığı altında sarkıyordu.

"Bunlara Hükümdar Armutları denir," dedi Boaz genç adama. "Guguklarla hiç paylaşmadığımız bir türdür."

"O neden?"

"Kendimizce sebeplerimiz var," dedi Boaz. Ganza'ya bakındıysa da kadın ağaçların arasındaki koridorlardan birinde gözden kaybolmuştu. "İstersen yiyebilirsin," dedi ve Cal'in yanından ayrılarak dostunu aramaya çıktı. "Lem dert etmez."

Cal ağaç koridorunun sonuna kadar görebildiğini zannetse de gözleri onu yanıltıyordu. Boaz üç adım uzaklaşınca ortadan kayboldu.

Cal alt dallardan birine uzandı ve meyvelerden birini tuttu. O öyle yaparken ağaçta büyük bir patırtı koptu ve bir şey dallardan atlaya atlaya ona doğru koştu.

"O olmaz!"

Ses derin bir bas tonundaydı. Konuşan bir maymundu.

"Yukarılarda daha tatlıdırlar," dedi hayvan, kahverengi gözlerini göğe çevirerek. Sonra geldiği yoldan koşarak geçişiyle Cal'in üstüne yaprak yağdırdı. Cal hayvanın ilerleyişini bakışlarıyla takip etmeye çalıştıysa da maymun çok süratliydi. Beş-altı saniye sonra bir değil iki meyveyle beraber geri geldi. Tünediği daldan onları Cal'e fırlattı.

"Kabuklarını soy," dedi. "Kişi başı bir tane."

İsmine rağmen meyvenin armuda benzer bir tarafı yoktu. Bir erik boyutlarındaydı ama köselemsi bir kabuğu vardı. Kabuk kalın olsa da içindeki etli kısmın hoş kokusunu gizleyemiyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye bilmek istedi maymun. "Şu Zevzekler lezzetli şeylerdir. Soy da bak."

Maymunun konuşuyor olması bir hafta öncesine kadar Cal'e küçük dilini yutturacakken artık yöresel renklerin bir parçasıydı.

"Onlara Zevzek mi diyorsunuz?" dedi delikanlı.

"Hükümdar Armudu; Zevzek Meyvesi. İkisinin de içi aynı."

Cal'in meyveyi bir an önce soymasını isteyen maymun, gözünü onun ellerinden ayırmıyordu. Lakin bunları soymak genç adamın şimdiye kadar karşılaştığı diğer tüm meyvelerden daha zordu. Herhalde maymun onunla bu yüzden pazarlık etmişti. Kabuk kalktıkça Cal'in ellerine yoğun bir sıvı aktı; koku artık daha bir iştah açıcıydı. Cal meyvelerden ilkini soymayı bitirmeden maymun onu delikanlının elinden kaptı ve apar topar mideye indirdi.

"Harika..." dedi lokmalar arasında.

Aldığı zevk ağaçların altında yankı buldu. Biri bir beğeni sesi çıkardı ve gözünü uğraşından ayıran Cal sırtı bir ağaç gövdesine dayalı olarak sigara saran bir adama rastladı. Başını kaldırıp önce maymuna, sonra tekrar adama baktı ve hayvanın konuşma becerisi bir anlam kazandı.

"İyi bir hile," dedi.

Adam başını kaldırıp ona göz attı. Bakanın keyfini kaçıracak kadar mongoloid yüz hatlarına sahipti. Kocaman tebessümüyle anlayışı kıt birine benziyordu.

"Neymiş o?" dedi dallardan gelen ses.

Ağacın altındaki çehreden kafası karışan Cal varsayımını sürdürdü ve kuklaya değil de kuklacıya hitap etti.

"Sesini bu şekilde yansıtabilmen."

Adam hâlâ sırıtmasına rağmen söylenenleri anladığına dair herhangi bir belirti yoktu. Öte yandan maymun yüksek bir kahkaha attı.

"Meyveyi ye," dedi.

Cal'in parmakları onun yönlendirmesi olmadan da çalışmıştı. Zevzek tamamen soyulmuştu. Fakat çalıntı meyve hakkında kafasını kurcalayan bir önyargı Cal'in onu dudaklarına götürmesini engelliyordu.

"Denesene," dedi maymun. "Zehirli değildir–"

Kokusu dayanılmayacak kadar davetkârdı. Cal ısırdı.

"–en azından bizim için," diye ekleyen maymun tekrar güldü.

Meyvenin tadı, kokusunun vadettiğinden bile daha güzeldi. Etli kısmı suluydu ve o su alkollü bir içki kadar sertti. Cal parmaklarını ve avucunu yaladı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Harikaymış."

"Aynı anda hem yiyecek hem de içecek." Maymun ağacın altındaki adama baktı. "Sen de ister misin, Smith?" diye sordu.

Adam sigarasını yaktı ve dumanını içine çekti.

"Beni duyuyor musun?"

Cevap alamayan maymun, ağacın daha yüksek dallarına tırmandı.

Armudu yemeyi sürdüren Cal çöpündeki çekirdekleri bulmuştu. Onları da çiğnedi. Hafif acılıkları meyvenin geri kalanının tatlılığını tamamlamaktan başka bir etki yaratmadı.

Ağaçların arasında bir yerde müzik sesi geldiğini ancak şimdi fark edebildi. Ezgi bir an kıvrak, bir sonrakindeyse manikti.

"Bir tane daha?" diyen maymun bu sefer iki değil birkaç meyveyle birden çıkageldi.

Cal ilk armudundan geriye kalanları yuttu.

"Anlaşmamız aynı," dedi maymun.

Ansızın açgözlülüğü tutan Cal üç tane alıp soymaya başladı.

"Burada başkaları da var," dedi kuklacıya.

"Elbette," karşılığını verdi maymun. "Burası hep bir toplanma yeri olagelmiştir."

"Neden hayvan vasıtasıyla konuşuyorsun?" diye sordu Cal, maymunun parmakları soyulmuş bir meyveyi ondan alırken.

"Adım Novello," dedi maymun. "Hem onun konuştuğunu kim söyledi?"

Cal'in attığı kahkaha gösteriye olduğu kadar kendisineydi de.

"İşin aslı şu ki," dedi maymun, "artık ikimiz de kimin neyi yaptığından emin değiliz. Ama zaten sevgi dediğin böyle bir şey değil midir?"

Hayvan başını geriye attı ve elindeki meyveyi sıkarak suyunu ağzına boşalttı.

Müzik yeni bir sarhoşluk kazanmıştı. Cal hangi enstrümanların çalındığını merak ediyordu. Keman kesinlikle vardı. Düdük ve davul da. Ama bir türlü çıkaramadığı sesler de yok değildi.

"Parti vermek için bahane arıyorlar," dedi Novello.

"Tarihteki en büyük kahvaltı olsa gerek."

"Doğru. Gidip bakmak ister misin?"

"Evet."

Maymun dal boyunca koştu ve Smith'in sırtını dayadığı ağaç gövde-

sinden aşağı indi. İkinci Zevzeğinin çekirdeklerini çiğnemekte olan Cal elini kaldırıp yaprakların arasından bir avuç dolusu meyve daha kopardı. Meyvelerin yarısını ileriki bir açlığa karşı cebine atarken bir diğerini oracıkta yemek üzere soydu.

Maymun sesleri ona bakışlarını Novello ile Smith'e çevirtti. Hayvan adamın göğsüne çıkmış olup bir sözcük ve de homurtu lakırdısıyla sohbet ediyorlardı. Cal'in bakışları ikilinin arasında gidip geldi. Kimin kime ne dediğini kestiremedi.

Müzakere ansızın bitti ve Smith artık omzunda oturan maymunla beraber ayağa kalktı. Cal'i peşinden gelmeye davet etmeksizin ağaçların arasında ilerlemeye koyuldu. Cal yürürken bir yandan da meyve soyup yiyerek onu takip etti.

Buradaki ziyaretçilerden bazıları Cal'in yapacağını yapıyorlar ve ağaçların altında dikilerek Hükümdar Armutları yiyorlardı. Hatta bir-iki tanesi ağaçlara tırmanıp dallara serilmişti ve hoş kokulu havayı içine çekiyordu. Meyveye aldırış etmeyen veya ona doymuş olan diğerleriyse çimlere uzanmış sere serpe yatıyor ve alçak seslerle muhabbet ediyordu. Ortama tam bir huzur atmosferi hakimdi.

Meğer Cennet bir bostanmış, diye yürürken aklından geçirdi Cal; *Tanrı da bolluk bereket.*

"Meyvenin etkisiyle böyle konuşuyorsun," dedi Novello. Cal sesli düşündüğünün farkında bile değildi. Kendini biraz sersemlemiş hissederek maymuna bakındı.

"Kendine dikkat etmelisin," dedi hayvan. "Hükümdar Armudu'nun fazlası iyi gelmez."

"Midem sağlamdır," karşılığını verdi Cal.

"Midenden bahseden kim?" dedi maymun. "Onlara boşuna Zevzek Meyvesi demezler."

Cal ona aldırış etmedi. Maymunun küçümseyici ses tonu asabını bozuyordu. Adımlarını açarak hem insanı hem de hayvanı geride bıraktı.

"Nasıl istersen," dedi maymun.

Cal'in biraz ilerisinde biri gülerek ağaçların arasından ok gibi geçti. Kahkahasının sesi bir anlığına da olsa Cal'e *göründü*; genç adam notaların yükselişini ve alçalışını sert bir rüzgâra yakalanan karahindiba başları gibi çarçabuk dağılan ışık patlamaları şeklinde algıladı. Büyü üstüne büyü. Lo'nun olağandışı meyvelerinden birini daha kopartıp soyarak müziğe doğru hızla yol aldı.

Fazla geçmeden ilerisindeki sahne netleşti. Ağaçların arasındaki toprağa mavi ve okra renginde bir kilim serilmiş, bordürlerine de titreşerek yanan yağlı fitiller koyulmuştu. Cal'in duyduğu müzisyenler işte o kilimin kıyısındaydı. Toplamda beş kişiydiler: Takım elbiselerle ve tayyörlerle resmi bir tarzda giyinmiş üç kadın ve iki erkek. Kıyafetlerinin koyu renk ipliklerinde her nasılsa dahiyane tasarımlar gizlendiği için kıvrımların alev ışığındaki en ufak bir hareketi Cal'in aklına yanardöner tropik kelebekleri getiren bir sihri açığa çıkarıyordu. İşin daha da şaşırtıcı tarafı bu beşlinin tek bir enstrümana bile sahip olmamasıydı. Kemana, kavala ve davula ilaveten hiçbir enstrümanın üretmeyi umamayacağı daha başka sesleri *ağızlarıyla* çıkarıyorlardı. Bu doğal sesleri taklit etmeyen bir müzikti; ne kuş ne de balina, ne ağaç ne de dere şarkısıydı. Öyle yapmaktansa iki dünya arasında yatan tecrübeleri, zekânın gidemeyeceği yerlerde kalbin kendi temposuyla atışını ifade etmekteydi.

Onu duyunca Cal'in sırtından aşağı zevk ürpertileri yayıldı.

Gösteri yaklaşık otuz kişilik bir Kâhinsoylu kalabalığı toplamıştı. Cal da onlara katıldı. Varlığını fark eden birkaçı ondan tarafa meraklı denebilecek bakışlar attı.

Cal kalabalığı gözden geçirerek oradakileri dört Ailenin o veya bu tarafına yerleştirmeye çalıştı fakat öyle bir şey neredeyse imkânsızdı. Orkestra korosu muhtemelen Aia'ydı; Apolline kendisine şarkıcılık yeteneği veren şeyin damarlarındaki Aia kanı olduğunu söylememiş miydi? Peki ama diğerleri arasında kim kimdi? Mesela bu insanlardan hangileri Jerichau'nun Ailesi Babu'ya mensuptu? Hangileri Ye-me veya Lo'ydu? Siyahi ve Kafkas çehrelere ek olarak bir-iki tane Uzak Doğulu'ya da rastlamak mümkündü; Nimrod'un altın sarısı gözleri (ve muhtemelen kuyruğu) gibi pek insansı sayılamayacak özellikler gösterenler vardı, bir diğer çiftin yüz hatları kafa derilerinden aşağıya uzanan simetrik izler taşırken daha başkaları –moda veya din gereği– karmaşık dövmelere ve saç modellerine sahipti. Kıyafetleri de aynı şaşırtıcı çeşitlilikte olup giyenin zevklerine göre yeniden düzenlenmiş on dokuzuncu yüzyıl sonralarının resmi tarzlarındaydı. Ayrıca eteklerin, takım elbiselerin ve yeleklerin kumaşlarında aynı yanardönerlik zar zor gizleniyor, tek renkliliğin arkasında karnaval parlaklığında iplikler bekliyordu.

Cal beğeni dolu bakışlarını bir çehreden ötekine çevirirken bu insanlardan her biriyle arkadaşlık kurmak, onları tanıyıp onlarla beraber gezmek, üç beş sırrını onlarla paylaşmak istediğini hissetti. Buna büyük

ihtimalle meyvenin sebep olduğunun farkındaydı. Eğer gerçekten öyleyse meyvenin kafası çalışıyor demekti.

Açlığının yatışmasına rağmen cebinden bir diğer armut çıkardı. Tam onu soyacakken müzik bitti. Alkışlar ve ıslıklar yükseldi. Beşlidekiler kalabalığı selamladı. Onlar öyle yaparlarken kilimin kenarına yakın bir taburede oturan ceviz kadar buruşuk bir surata sahip sakallı bir adam ayağa kalktı ve dosdoğru Cal'e bakarak konuştu.

"Dostlarım... dostlarım... aramızda bir yabancı var."

Alkışlar kesiliyordu. Yüzler Cal'dan tarafa çevrildi. Delikanlı yüzünün kızardığını hissetti.

"Buraya gel, Bay Mooney! Bay Calhoun Mooney!"

Ganza doğruyu söylemişti; buranın havası sahiden dedikoduya meraklıydı.

Adam eliyle onu yanına çağırıyordu. Cal bir itiraz mırıldandı.

"Gel hadi. Bizi biraz eğlendir!" karşılığını aldı.

Bunu duyunca Cal'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Yapamam," dedi.

"Elbette yapabilirsin." Adam sırıttı. "Elbette yapabilirsin!"

Alkışlar arttı. Etrafındaki ışıltılı yüzler ona gülümsüyordu. Biri omzuna dokundu. Cal o tarafa göz attı. Dokunan Novello'ydu.

"O adam Bay Lo," dedi maymun. "Onu reddetmemelisin."

"Ama hiçbir şey yapamam ki–"

"Herkes *bir şey* yapabilir," dedi maymun. "O şey sadece osurmak bile olsa."

"Hadi, hadi," diyordu Lemuel Lo. "Utangaçlık etme."

Cal hiç istemese de fitillerle çevrili dikdörtgene doğru kalabalığın arasında yavaş yavaş ilerledi.

"Cidden," dedi Lo'ya, "sanmayın ki–"

"Meyvelerimden gönlünce yedin," dedi Lo kin gütmeden. "En azından bizi eğlendirebilirsin."

Cal destek bulmak için etrafına bakındıysa da beklentili yüzlerden başka bir şey görmedi.

"Şarkı söyleyemem ve dans etmekten hiç anlamam," diye belirtti, hâlâ kendini aşağılamanın bir kaçış yolu sunmasını umarak.

"Büyük deden bir şairdi, öyle değil mi?" dedi Lemuel, bu hususu dile getirmediği için Cal'i âdeta azarlayarak.

"Öyleydi," dedi Cal.

"Yani büyük dedenden alıntılar yapamaz mısın?" diye sordu Lemuel.

Cal buna biraz kafa yordu. Açgözlülüğünü telafi etmek için az da olsa bir çaba harcamazsa rahat bırakılmayacağı belliydi ve Lemuel'in önerisi fena sayılmazdı. Brendan uzun yıllar önce oğluna Kaçık Mooney'in dörtlüklerinden birkaçını öğretmişti. Bunlar o günlerde Cal için fazla bir anlam ifade etmemişti –ne de olsa altı yaşlarındaydı– ama yine de kafiyeleri ilgisini çekmişti.

"Kilim senindir," dedi Lemuel ve kenara çekilerek gösteri alanını delikanlıya bıraktı. Cal daha mısralardan herhangi birini aklından geçirme fırsatı bulamadan –onları öğreneli yirmi yıl olmuştu; şimdi ne kadarını hatırlardı?– kendini kilimin üstünde durmuş, sahne ışıklarının üstünden seyircilerine bakarken buldu.

"Bay Lo'nun söyledikleri doğru," dedi çekine çekine. "Babamın dedesi bir şairdi. Dörtlüklerinden birini okumaya çalışacağım. Hatırlayabilecek miyim bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Sözlerinin bölük pörçük alkışlarla karşılanması Cal'i daha da tedirgin etti.

"Şiirin adı ne?" diye sordu Lemuel.

Cal kafa patlattı. Kendisine ilk öğretildiğinde şiirin adına mısralarından bile daha az anlam verebilmiş, yine de onu papağan gibi ezberlemişti.

"İsmi *Altı Basmakalıp*," dedi. Beyni sözcüklerin tozunu almakta yavaş kalsa da dili onları çabucak şekillendirdi.

"Oku bakalım, dostum," dedi bostancı.

Her seyirci nefesini tutup bekledi; artık yegâne hareketlilik kilimin etrafındaki alevlerinkiydi.

Cal başladı.

"*Aşkın bir parçası...*"

Feci bir an boyunca aklı bomboş kaldı. Biri o esnada ona ismini sorsaydı cevap veremezdi. Üç kelimenin ardından dili tamamen tutulmuştu.

Cal o panik ânında bu zarif kalabalığı hoşnut etmeyi, aralarında bulunmaktan ne büyük mutluluk duyduğunu onlara göstermeyi dünyadaki her şeyden daha çok istediğini fark etti. Fakat kahrolası dili–

Zihninin gerisinde bir yerde şair konuştu.

"Hadisene, evlat. Bildiklerini onlara söyle. Hatırlamaya çalışma. Konuş yeter."

Cal bu sefer mısraları dört dörtlük biliyormuşçasına hiç tereddüt et-

meksizin baştan başladı. Vay canına, biliyordu da. Kelimeler ağzından kolayca döküldü ve genç adam kendini çıkarabileceğine asla ihtimal vermediği bir sesle konuşurken buldu. Sanki söylev veren bir ozandı.

"Aşk bir parça masumiyettir,
Bir parça suçluluk.
Bir parça süttür âdeta
Ekşir daha döküldüğü anda.

Aşk bir parça duyarlılıktır,
Bir parça şehvet.
Bir parça bilmektir
Bir gün döneceğimizi toza."

Sekiz mısranın ardından şiir bitti. Cal kafasında uğuldayan dizelerle kalakaldı. Hem şiiri yüzüne gözüne bulaştırmadan bitirdiğine seviniyor, hem de biraz daha devam etmediği için üzülüyordu. Seyircilere baktı. Artık gülümsemeden onu gözlerinde tuhaf bir şaşkınlıkla seyrediyorlardı. Cal bir an için onları gücendirmiş olabileceğini sandı. Sonra başların üstüne kalkan ellerden bir alkış koptu. Bağrışlar ve ıslıklar bile vardı.

"Güzel şiirmiş!" dedi Lo, konuştukça canı gönülden alkışlayarak. "Layıkıyla da okundu!"

Adam bu sözlerden sonra tekrar kalabalığın arasından sıyrıldı ve Cal'e şevkle sarıldı.

"Duyuyor musun?" dedi Cal kafatasındaki şaire. "Senden hoşlandılar."

Ve hafızasında Kaçık Mooney'in dudakları arasından çıkmış kadar taze bir parça daha canlandı. Cal bu seferkini seslendirmese de açıkça duydu.

Sanatımı bağışla. Önünde diz çöküyorum,
Tek derdim keyif vermek, itiraf ediyorum.

Keyfi iyice yerine geldi. Lemuel'in sarılışına karşılık verdi.

"Keyfine bak, Bay Mooney," dedi bostancı. "Yiyebildiğin kadar meyve ye."

"Teşekkürler," dedi Cal.

"Şairle hiç tanıştın mı?" diye sordu adam.

"Hayır," diye cevapladı Cal. "Ben doğmadan önce ölmüştü."

"Kelimeleri hâlâ sesimizi kesen ve fikirleri bizi duygulandıran bir adama kim ölü diyebilir ki?" karşılığını verdi Bay Lo.

"Doğru," dedi Cal.

"Tabii ki doğru. Böyle bir gecede hiç yalan söyler miyim?"

Lemuel sözlerinin ardından kalabalıktaki başka birini çağırdı: Kilime başka bir gösterici getirildi. Sahne ışıklarının üstünden geçerken kıskançlığa kapılmamak Cal'in elinde değildi. O soluksuz ânı tekrar yaşamak, sözleriyle seyircileri etkişi altına alıp duygulandırmak ve onlarda iz bırakmak istiyordu. Babasının evini tekrar görebilirse Kaçık Mooney'in daha başka dörtlüklerini de öğrenmeyi, böylece burayı bir sonraki ziyaretinde insanları büyüleyecek yeni mısraları olmasını aklının bir köşesine yazdı.

Kalabalığın içinden geçerken bir düzine kez eli sıkıldı ve yüzü öpüldü. Tekrar kilime doğru döndüğünde şimdiki göstericilerin Boaz ile Ganza olduğunu görüp şaşırdı. İşin daha şaşırtıcı tarafı ikisinin de çıplak olmasıydı. Çıplaklıklarında alenen cinsel bir şey yoktu; hatta bir bakıma çıkarıp attıkları giysileri kadar resmiydi. Aynı şekilde seyirciler arasında en ufak bir huzursuzluk belirtisine rastlamak mümkün değildi. Tıpkı o sahnedeyken olduğu gibi ikiliyi aynı ciddi ve beklentili bakışlarla izliyorlardı.

Boaz ile Ganza kilimin karşılıklı iki ucuna geçmişlerdi. Orada kısa bir süre beklediler, ardından dönüp birbirlerine doğru yavaş adımlarla yürüdüler. Sonunda burun buruna, dudak dudağa geldiler. Cal gerçekten de erotik bir gösterinin başlamak üzere olabileceğini düşündü ve bu durum bir bakıma erotizm anlayışını allak bullak etti zira çift –en azından onun gördüğü kadarıyla– karşılıklı yürümeyi sürdürerek birbirine yapıştı. Yüzleri kayboldu, gövdeleri ve uzuvları iç içe geçti; ta ki kafası neredeyse pürüzsüz bir küreye benzeyen tek bir vücut olup çıkana dek.

İllüzyon kusursuzdu. Fakat dahası da geliyordu çünkü ortaklar hâlâ ilerliyorlardı. Yüzleri artık oradaki kemikler lokum gibi yumuşakmışçasına birbirinin başının arka tarafından çıkıntı yapıyordu. Üstelik *hâlâ* ilerliyorlardı. En sonunda yegâne kafatasında iki farklı surat bulunan sırt sırta doğmuş yapışık ikizlerden farkları kalmadı.

Bu kadarı yetmezmiş gibi illüzyon daha da ileri gitti zira geçiş esnasında her nasılsa cinsiyetlerini de takas etmişlerdi ve şimdi –yine ayrık bir hâlde– birbirlerinin az önceki yerlerinde duruyorlardı.

Zaten sevgi dediğin böyle bir şey değil midir, diye konuşmuştu maymun. Sözleri burada et ve kan üzerinden ispatlanmış bulunuyordu.

Göstericiler selam verirlerken ve yine bir alkış tufanı koparken Cal kalabalıktan ayrılıp ağaçların arasında gezinmeye başladı. Kafasında yarım yamalak fikirler vardı. Bunlardan biri burada bütün gece oyalanamayacağı ve yakında Suzanna'yı aramaya çıkması gerektiğiydi. Bir diğeriyse önce bir kılavuz bulmanın akıllıca olabileceği. Acaba bu iş için maymundan yararlanabilir miydi?

Fakat meyve yüklü dallar bir kez daha dikkatini çekti. Elini uzattı, yine avuç dolusu meyve kopardı ve soymaya başladı. Arkasında Lo'nun ayaküstü gösterisi halen devam ediyordu. Kulağına kahkahalar ve alkışlar çalındı, sonra müzik tekrar başladı.

Cal uzuvlarının kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Parmakları kabuk soyamaz, gözleri kendiliğinden kapanır oldu. Yere yığılmadan önce oturmaya karar verdi ve ağaçlardan birinin altına yerleşti.

Rehavete kapılıyordu ve ona direnecek güçten yoksundu. Biraz kestirmekten zarar gelmezdi. Burada, yıldız ışığının ve alkışların arasında güvendeydi. Gözleri kapandı. Rüyalarının gelişini görür gibiydi; ışıkları parlaklaşıyor, sesleri yükseliyordu. Onları karşılamak için gülümsedi.

Eski hayatını düşledi.

Kulaklarının arasındaki panjurlu odada durdu ve kayıp günlerin, sahip olduğunu bile bilmediği bir stoktan alınmış anların bir gölge oyunu gibi duvarda belirmesine izin verdi. Fakat önünden geçen sahneler, hayatının tamamlanmamış kitabındaki o sayfalar artık pek de gerçek gelmiyordu. O kitap bir kurguydu veya en iyi ihtimalle geçici bir süreliğine –içindeki bir parça o bayat öyküden fırlayıp beklemedeki Füg'ü gördüğünde– gerçekti, hepsi bu.

Alkış sesleri onu uykunun yüzeyine çağırdı ve gözleri kırpışarak açıldı. Zevzek ağaçlarının dalları arasında halen yıldızlar vardı; yakınlardan kahkahalar ve alev ışığı gelmeye devam ediyordu; yeni keşfedilmiş diyarında her şey yolundaydı.

Daha yeni doğdum, diye aklından geçirdi, gölge oyunu geri gelirken. *Bundan önce yaşamıyordum.*

Bu düşünceyle tatmin memnuniyetiyle akıl gözü Lo'nun tatlı meyvelerinden birini daha soydu ve dudaklarına götürdü.

Bir yerlerde birileri onu alkışlıyordu. Sesi duyan Cal selam verdi. Fakat bu sefer uyanmadı.

VI
Capra'nın Evi

1

Capra'nın Evi kendi açısında Suzanna'nın Füg'de gördüğü diğer her şey kadar büyük bir sürprizdi. Alçak bina hatırı sayılır derecede bakımsızdı. Duvarlarındaki kararmış beyaz sıvalar döküldükçe alttaki el yapımı kırmızı tuğlalar açığa çıkmıştı. Sundurmadaki karolar hava şartlarının etkisiyle çok yıpranmıştı ve kapısı menteşelerine zar zor tutunmaktaydı. Binanın etrafını Mersin ağaçları bürümüştü ve o ağaçların dallarındaki çok sayıda çıngırak en ufak bir rüzgâra karşı bile hassastı. Lakin evin içinden yükselen sesler arasında onların şıngırtısını duymak neredeyse imkânsızdı. Gürültüler medeni bir müzakereden çok bir isyanı hatırlatmaktaydı.

Eşikte çömelmiş bekleyen bir muhafız vardı. Adam önüne taşlardan bir tapınak inşa etmişti. Onlar yaklaşırlarken doğruldu. Boyu iki metreden uzundu.

"Burada ne işiniz var?" diye Jerichau'ya sordu.

"Konsey'i görmemiz–"

Suzanna içeriden coşkulu ve güçlü bir kadın sesinin geldiğini duyabiliyordu.

"Ben yatıp uyumayacağım!" dedi kadın. Beyanını destekçilerinden kopan bir tasvip kükreyişi izledi.

"Konsey'le konuşmamız çok önemli," dedi Jerichau.

"Mümkün değil," diye duyurdu muhafız.

"Bu, Suzanna Parrish," dedi Jerichau. "Kendisi–"

Devam etmesine gerek kalmadı.

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi muhafız.

"Kim olduğumu biliyorsan Dokuma'yı benim uyandırdığımı da biliyorsundur," dedi Suzanna. "Konsey'in duyması gereken fikirlerim var."

"Evet," dedi muhafız. "O kadarını görebiliyorum."

Adam arkasına göz attı. Şamata daha da artmıştı.

"İçeride kızılca kıyamet kopuyor," diye uyardı adam. "Sesini duyurabilirsen kendini şanslı say."

"Bağırmakta üstüme yoktur," karşılığını verdi Suzanna.

Muhafız kafa salladı. "Ona ne şüphe," dedi. "Dümdüz git." Kenara çekilip kısa bir koridorun sonundaki kısmen açık kapıyı işaret etti.

Derin bir nefes alan Suzanna Jerichau'ya bakındığında onun halen yanında olduğunu gördü, sonra da koridordan geçip kapıyı itti.

Oda büyük olmasına rağmen hıncahınç doluydu. İnsanlardan bazıları otururken bazıları ayakta duruyordu. Hatta bazıları tartışmanın baş kahramanlarını daha iyi görebilmek için sandalyelere çıkmıştı. Ortada beş kişi vardı. Biri yabani saçlara ve daha da yabani bir görünüme sahip bir kadındı. Jerichau onu Yolande Dor olarak tanımladı. Kadının grubu onun etrafında kümelenmiş olup önderlerini daha da dolduruşa getirmekle meşguldü. Karşısındaki iki kişiden biri bağırıp çağırmaktan yüzü pancar gibi kızarmış uzun burunlu bir adamdı. Arkadaşı yaşça daha büyük olup elini yatıştırıcı bir edayla ilkinin koluna koymuştu. İkilinin kadına muhalefet ettiği hemen anlaşılıyordu. Tarafların arasında her iki gruba da çatan siyah tenli başka bir kadın ve tartışmanın arabulucusuna benzeyen kusursuz giyimli bir doğulu duruyordu. Doğulu adam gerçekten de arabulucuysa görevinde yetersizdi. Görüşlerin yerini yumrukların almasına sadece saniyeler kalmış olabilirdi.

Yeni katılımcıların varlığı oradakilerden birkaçı tarafından fark edildi fakat başrol oyuncuları birbirlerinin argümanlarına kulak tıkayarak esip gürlemeyi sürdürdüler.

"Ortadaki adamın ismi ne?" diye Jerichau'ya sordu Suzanna.

"Tung," dedi Jerichau.

"Sağ ol."

Suzanna tek kelime daha etmeden tartışmacılara doğru yürüdü.

"Bay Tung," dedi.

Adam dönüp ona baktı ve yüzündeki kaygının yerini panik aldı.

"Sen de kimsin?" diye bilmek istedi.

"Suzanna Parrish."

Bu isim tartışmayı derhal sonlandırmaya yetti. Suzanna'dan tarafa dönük olmayan suratlar artık öyleydi.

"Bir Guguk!" dedi yaşlı adam. "Hem de Capra'nın Evi'nde!"

"Kapa çeneni," dedi Tung.

"O sensin," dedi siyahi kadın. "Sen!"

"Yani?"

"*Ne halt yediğinin farkında mısın?*"

Çıkışı yeni bir taşkınlığa sebep oldu fakat bu seferki odanın merkezindekilerle sınırlı kalmadı. Artık *herkes* bağırıyordu.

Sükûnet çağrılarına kulak asılmayan Tung bir sandalye çekti, üstüne çıktı ve haykırdı.

"*Susun!*"

Taktiği işe yaradı; şamata kesildi. Tung dokunaklı denebilecek kadar gururluydu.

"Hah," dedi memnuniyetle, "işte bu daha iyi. Şimdi..." Yaşlı adama doğru döndü. "Bir itirazın mı var, Messimeris?"

"Var tabii," cevabı geldi. Adam romatizmalı parmaklarından birini Suzanna'ya doğrulttu. "Bu kadın haneye tecavüz ediyor. Onun buradan çıkarılmasını talep ediyorum."

Tung tam cevap verecekken Yolande ondan önce davrandı.

"Şimdi yasal ayrıntıların zamanı değil," dedi kadın. "Hoşumuza gitse de gitmese de uyanığız."

Dönüp Suzanna'ya baktı.

"Ve bundan o sorumlu."

"Eh, ben bir Gugukla aynı odada duracak değilim," dedi Messimeris, her sözcüğünden Suzanna'ya yönelik bir aşağılama damlayarak. "Hele ki bize yaptıkları onca şeyden sonra." Kırmızı suratlı arkadaşına baktı. "Geliyor musun, Dolphi?"

"Geliyorum tabii," karşılığını verdi adam.

"Bekleyin," dedi Suzanna. "Kuralları çiğnemek istemiyorum—"

"Çoktan çiğnedin," dedi Yolande, "ama duvarlar hâlâ ayakta."

"Daha ne kadar öyle kalabilirler ki?" dedi siyahi kadın.

"Capra'nın Evi kutsal bir yerdir," diye mırıldandı Messimeris. Rol kesmediği belliydi; Suzanna'nın oradaki varlığına gerçekten gücenmişti.

"Biliyorum," dedi Suzanna. "Ve buna saygı duyuyorum. Ama kendimi sorumlu hissediyor—"

"Öylesin de," dedi Dolphi, kendini tekrardan kızıştırarak. "Lakin artık bunun kimseye bir yararı yok, değil mi? Bizi uyandırdın, canı çıkasıca. Öylece ortada kaldık."

"Farkındayım," dedi Suzanna. "Sözlerinde haklısın."

Cevabı bir itirazla karşılaşmayı bekleyen adamın öfkesini aldı.

"Yani hemfikir misin?" diye sordu.

"Tabii ki hemfikirim. Şu an hepimiz savunmasızız."

"Artık uyandığımıza göre öylece yatmaktansa en azından başımızın çaresine bakabiliriz," diye fikrini açıkladı Yolande.

"Nazırlarımız vardı," dedi Dolphi. "Onlara ne oldu?"

"Öldüler," diye yanıtladı Suzanna.

"Hepsi mi?"

"Bu kız ne bilebilir ki?" diye yorumda bulundu Messimeris. "Ona kulak asmayın."

"Anneannem Mimi Laschenski'ydi," dedi Suzanna.

Tartışmaya katıldığından beri Messimeris ilk defa onun gözünün içine baktı. Suzanna adamın mutsuzluğa yabancı olmadığını düşündü; artık gözlerinde ondan bol bol vardı.

"Eee?" dedi yaşlı adam.

"Öldürüldü," diye devam etti Suzanna, onun bakışlarına çekinmeden karşılık vererek. "Hem de *sizden biri* tarafından."

"Asla!" dedi Messimeris, en ufak bir kuşku duymadan.

"Kim öldürdü?" diye sordu Yolande.

"Immacolata."

"O bizden değil!" diye karşı çıktı Messimeris. "Bizden biri değil."

"Eh, Guguk olmadığı kesin!" diye cevabı yapıştırdı Suzanna. Sabrı tükenmeye başlıyordu. Messimeris'e doğru bir adım attı. Yaşlı adam iş o raddeye varırsa meslektaşını kalkan gibi kullanmayı planlarmış gibi Dolphi'nin koluna daha sıkı sarıldı.

"Her birimiz tehlikedeyiz," dedi Suzanna, "ve bunu kabullenmezseniz kutsal mekânlarınız, sadece Capra'nın Evi değil, *hepsi* yok olacak. Tamam, bana güvenmemek için sebepleriniz var. Ama en azından bana kulak verin."

Odaya öyle bir sessizlik çökmüştü ki yaprak düşse duyulurdu.

"Ne biliyorsan anlat," dedi Tung.

"Fazla bir şey bildiğim yok," diye itiraf etti Suzanna. "Ama Füg'de düşmanlarınız olduğunu iyi biliyorum. Dışarıda daha başka kaç tane olduğunu ise ancak Tanrı bilir."

"Bu konuda ne yapmamızı önerirsin?" dedi Dolphi'nin grubundan yükselen yeni bir ses.

"Savaşabiliriz," dedi Yolande.

"Yenilirsiniz," karşılığını verdi Suzanna.

Diğer kadının güzel yüz hatları kasıldı. "Sen de mi bozguncu düşünüyorsun?" dedi.

"Doğru söylüyorum. Krallık'a karşı herhangi bir savunmanız yok."

"Esrimelerimiz var ya," dedi Yolande.

"Sihrinizi silah olarak kullanmak mı istiyorsunuz?" diye karşılık verdi Suzanna. "Immacolata'nın yaptığı gibi? Bari oldu olacak kendinize Guguk deyin."

Argümanı kalabalıktaki bazılarının tasvip mırıldanmalarıyla ve Yolande'ın sert bakışlarıyla karşılandı.

"Öyleyse yeniden dokumamız gerek," dedi Messimeris, biraz memnuniyet göstererek. "Tıpkı en başından itibaren söylediğim gibi."

"Aynı fikirdeyim," dedi Suzanna.

Bu sözler üzerine oda yeniden hararetlendi. Yolande'ın sesi şamatanın arasından sıyrıldı. "Artık uyumak yok!" dedi kadın. "Ben uyumayacağım!"

"Öyleyse hep beraber yok olacaksınız!" diye bağırarak karşılık verdi Suzanna.

Şamata biraz kesildi.

"Bu çok zalim bir yüzyıl," dedi Suzanna.

"Geçen seferki de öyleydi," diye yorum yaptı biri. "Ondan önceki de!"

"Ebediyen saklanamayız," diye odada destek aradı Yolande. Suzanna'nın müdahalesine rağmen çağrısı hatırı sayılır miktarda destek gördü. Zaten kadının davasına sempati duymamak güçtü. Bunca uykunun ardından kendilerini bir kez daha Dokuma'nın rüyasız yatağına teslim etme fikri çekici gelemezdi.

"Uzun zaman halıda kalmanız gerektiğini söylemiyorum," dedi Suzanna. "Sadece güvenli bir yer bulunana kadar—"

"Tüm bunları daha önce de duydum," diye sözünü kesti Yolande. "*Bekleyeceğiz*, dedik. *Fırtına dinene dek kendimizi göstermeyeceğiz.*"

"Fırtınadan fırtınaya fark var," dedi kalabalığın arkalarındaki bir adam. Sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da yaygarayı kolayca deldi. Bu bile tartışmanın kesilmesi için yeterliydi.

Suzanna sesin geldiği tarafa bakmasına karşın konuşmacıyı göremedi. Ses tekrar duyuldu.

"Kraliyet sizi yok ederse," dedi ses, "Mimim onca acıyı boşu boşuna çekmiş olur."

Konuşmacı aralarından geçerek odanın ortasına doğru yürürken Konsey üyeleri kenara çekildiler. Adam nihayet görüş alanına girdi. Bu yüzü daha önce de gördüğünü fark etmesi Suzanna'nın birkaç saniyesini aldı. Nerede gördüğünü çıkarmasıysa biraz daha sürdü: Mimi'nin yatak odası duvarındaki portrede. Fakat o silik fotoğraf adamın varlığının ve de fiziksel güzelliğinin ufacık bir kısmından fazlasını yansıtamamıştı. Gözlerinin nasıl parladığını ve kısa kesilmiş saçlarının kafatası kıvrımlarına ne denli yakıştığını gördükten sonra Mimi'nin neden yapayalnız yaşamı boyunca onun bakışları altında uyuduğunu anlamak hiç de zor değildi. Bu onun gönül verdiği adamdı. Bu–

"Adım Romo," dedi adam, Suzanna'ya hitaben. "Ninenin ilk kocasıyım."

Acaba Dokuma'da uyurken Mimi'nin kendisinden sonra bir insanla evlendiğini nasıl öğrenmişti? Ona o bilgiyi bu gece hava mı vermişti?

"Burada ne işin var?" dedi Tung. "Burası yol geçen hanı değil."

"Karım adına konuşmak istiyorum. Onun kalbinden geçeni hepinizden daha iyi bilirdim."

"Bu dediğin yıllar önceydi, Romo. Başka bir ömürde."

Romo kafa salladı.

"Evet..." dedi. "Biliyorum, her şey geçmişte kaldı. Mimi de öyle. Zaten onun adına konuşmam için bundan daha iyi bir sebep olamaz."

Hiç kimse adamı susturma girişiminde bulunmadı.

"Mimi, Krallık'ta öldü," dedi Romo. "Bize zarar gelmesin diye. Bizi uyandırmaya çalışmadan can verdi. Neden öyle yaptı? Dokuma'nın çözülmesini istemek için geçerli sebepleri vardı. Vazifesinden el çekmek gibi ve tabii bana kavuşmak."

"Şart değil–" dedi Messimeris.

Romo gülümsedi. "Tekrar evlendi diye mi?" dedi. "Zaten evlenmese şaşardım. Yoksa unuttu diye mi? Hayır. Asla." Adam öyle otoriter fakat yumuşak bir dille konuşuyordu ki odadaki herkesin dikkatini üstünde topluyordu. "Mimi bizi unutmadı. Torununun bildiğini biliyordu, hepsi bu. O da dış dünyanın güvenli olmadığıydı."

Yolande onun sözünü kesmeye davransa da Romo elini kaldırdı.

"Bir dakika lütfen," dedi. "Sonra gideceğim. Başka bir yerde işim var."

Yolande ağzını kapattı.

"Mimi'yi hepinizden iyi tanırdım. Benim gözümde birbirimizden daha dün ayrıldık. Öyle yapacak nefese ve bilince sahip olduğu müddetçe Dokuma'yı canla başla koruduğunu biliyorum. Sırf burnunuza hürriyet kokusu çalındı diye bizi düşmanlarımızın kucağına atarak çektiği ıstırapları heba etmeyin."

"Senin için söylemesi kolay," karşılığını verdi Yolande.

"Ben de yeniden yaşamayı senin kadar çok istiyorum," dedi Romo ona. "Tıpkı hepimiz gibi ben de bir-iki yıl sonra uyanacağımızı düşünerek çocuklarımın hatırına burada kaldım. Şimdi şu hâlimize bakın. Gözlerimizi açtık ve bir de baktık ki dünya değişmiş. Mimim yaşlı bir kadın olarak ölmüş ve onun yerini alan çocuğunun çocuğu şimdi bize yok oluşun her zamankinden yakın olduğunu söylüyor. Bu kızın Mimi'nin rızasıyla konuştuğuna inanıyorum. Onun sözünü dinlemeliyiz."

"Ne tavsiye edersin?" diye sordu Tung.

"Tavsiye mi?" diye çattı Yolande. "Bu adam bir aslan terbiyecisi. Onun tavsiyesine neden kulak verecekmişiz?"

"Yeniden dokumamızı öneriyorum," dedi Romo, kadının çıkışına aldırış etmeden. "Guguklar aramıza karışmadan önce yeniden dokuyacağız. Sonra da *güvenli* bir yer bulacağız; zamanı gelince Dokuma'yı tekrar çözebileceğimiz, Gugukların sınırda beklemedikleri bir yer. Yolande haklı," dedi, kadına bakarak. "Ebediyen saklanamayız. Ama yarın sabaha böyle keşmekeş içinde çıkmamız cesaret değil intihar olur."

Hitap dikkatle dile getirilmişti ve topluluktaki pek çok kişiyi etkilediği apaçık belliydi.

"Diyelim ki yeniden ördük," dedi Yolande'ın kabilesinden biri. "O zaman halıyı kim koruyacak?"

"O," dedi Romo, Suzanna'ya bakarak. "Krallık'ı herkesten iyi biliyor. Ayrıca eriyiğe erişimi olduğu söyleniyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu Tung.

Suzanna kafa salladı. Adım ondan yarım adım uzaklaştı. Odada yorumlar ve sorular birbirini izledi. Çoğu Romo'ya yönelikti. Lakin adam hiçbirine kulak asmadı.

"Konu hakkında söyleyeceğimi söyledim," diye duyurdu. "Çocuklarımı daha fazla yalnız bırakamam."

Bunun ardından döndü ve geldiği yoldan geri gitti. Münakaşalar yeniden başlarken Suzanna adamı takip etti.

"Romo!" diye peşinden seslendi.

Adam durup ona baktı.

"Bana yardım et," dedi genç kadın. "Benimle kal."

"Vakit yok," dedi Romo. "Ninen adına bir randevuya yetişmem gerekiyor."

"Ama anlamadığım öyle çok şey var ki."

"Mimi sana talimatlar bırakmadı mı?" diye sordu adam.

"Çok geç kaldım. Ben yanına vardığımda..." Suzanna durdu. Boğazı düğümlendi. Mimi'yi kaybetmenin üzüntüsünü içinde hissetti. "... konuşamıyordu. Bana yalnızca bir kitap bıraktı."

"Öyleyse ondan yararlan," dedi Romo. "Mimi en iyisini bilirdi."

"Kitap benden alındı," dedi Suzanna.

"Öyleyse git geri al. Ve orada bulmadığın cevapları kendin ekle."

Suzanna bu son beyandan hiçbir şey anlamadı fakat soru soramadan önce Romo tekrar konuştu.

"*Araya* bak," dedi. "Verebileceğim en iyi nasihat bu."

"Neyin arasına?"

Romo kaşlarını çattı. "Araya işte," dedi, sözünün taşıdığı anlam gün gibi ortadaymışçasına. "Bu işin altından kalkabileceğini biliyorum. Ne de olsa Mimi'nin çocuğusun."

Genç kadına doğru eğilip onu öptü.

"Ona benziyorsun," derken kızın yanağındaki eli titriyordu. Suzanna ansızın bu dokunuşun dostaneden fazla olduğunu hissetti. Hissettiği bir diğer şey de adama yönelik reddedilemez bir duygu, ninesinin kocasına karşı münasebetsizce bir yakınlıktı. Dokunuşun yol açtığı duygulara şaşarak aynı anda geri çekildiler.

Romo sırtı dönük olarak iyi geceler diledi ve kapıya doğru yürümeye koyuldu. Suzanna peşinden bir-iki adım gittiyse de onu daha fazla geciktirmeye çalışmadı. Romo bir randevusu olduğunu söylemişti. O kapıyı iterek açarken karanlıktan bir kükreme geldi ve adamın çevresinde hayvanların belirlemesiyle Suzanna'nın yüreği hopladı. Lakin Romo saldırıya uğramadı. Bahsettiği çocukları işte bunlardı. En az yarım düzine aslan onu homurtularla karşılıyor, altın sarısı gözlerini ayırmadıkları bakıcılarına diğerlerinden daha yakın olabilmek için itişiyordu. Çarparak kapanan kapı bu sahnenin önüne geçti.

"Bizden gitmemizi istiyorlar."

Jerichau kızın arkasındaki koridorda duruyordu. Aslan sesleri uzaklaşırken Suzanna kapıya azıcık daha baktı, sonra adama doğru döndü.

"Kovuluyor muyuz?" diye sordu.

"Hayır, Meseleyi bir süre daha görüşmek istiyorlar, hepsi bu," dedi. "Tabii biz olmadan."

Suzanna kafa salladı.

"Biraz yürümemizi öneririm."

Onlar kapıyı açtıklarında Romo hayvanlarıyla beraber çoktan gitmişti—hem de Mimi adına yetişmesi gereken bir randevuya.

2

Jerichau'nun önerdiği gibi yürüdüler.

Adam kendi sessizliğine büründü, Suzanna kendininkine. Deneyecek ve idrak edecek çok fazla duygu vardı. Genç kadının aklı Mimi'ye ve yakışıklı aslan terbiyecisi Romo onun ayak basamayacağı bir yerde uyurken yaptığı fedakârlıklara gitti. Acaba ninesi sevdiği kişinin gizlendiği ilmikleri okşamış mıydı? Diz çöküp ona olan aşkını Dokuma'ya fısıldamış mıydı? Bunun düşüncesi bile katlanılmayacak kadar acıklıydı. Mimi'nin öylesine ciddi, öylesine mesafeli olması boşuna değildi. Kadıncağız bildiklerini kimselerle paylaşamadan bunamaktan ve ölmekten korka korka Cennet'in kapısında yapayalnız nöbet tutmuştu.

"Korkma," dedi Jerichau en sonunda.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi Suzanna, sonra da saçtığı renklerin sözleriyle çelişeceğini anımsadı. "Eh, belki biraz korkuyorumdur," dedi. "Benden Nazır olmaz, Jerichau. Öyle bir işin altından kalkamam."

Mersin koruluğundan bir çayıra çıktılar. Diz boyu otların arasında türleri ya efsanevi ya da tükenmiş olsa da dişlerine, kürklerine, küçücük küçücük gözlerine kadar sevgiden doğan bir özenle yontulmuş kocaman mermer hayvanlar yükseliyordu. Suzanna bunlardan birinin böğrüne yaslanıp gözünü toprağa dikti. Ne arkalarındaki tartışmayı ne de dallardaki çıngırakları duyuyorlardı; kulaklarına çalınan tek şey heykellerin gölgesinde işlerine güçlerine bakan gece böcekleriydi.

Suzanna adamın bakışlarını üstünde hissetti fakat onlara karşılık vermek için başını kaldıramadı

"Bana kalırsa—" diye Jerichau, sonra sustu.

Böcekler ötmeyi sürdürerek onun konuşma çabasıyla dalga geçtiler.

Jerichau tekrar denedi.

"Altından kalkamayacağın bir iş olmadığını söylemek istedim, o kadar."

Suzanna bu iltifata gülümseyecekti fakat adam devam etti.

"Hayır. Söylemek istediğim o değildi." Derin bir nefes aldı. "Seninle gelmek istiyorum."

"Benimle mi?"

"Krallık'a döndüğünde. İster halıyla ister onsuz olsun, seninle gelmek istiyorum."

Suzanna işte şimdi başını kaldırdı. Adamın esmer yüzü mahkeme kararını bekleyen birine benziyor, kızın kirpiklerinin kıpırtısını bile pür dikkat takip ediyordu.

Verecek bir karşılık arayan Suzanna gülümsedi. Sonunda dedi ki:

"Elbette. Elbette. Bu benim de hoşuma gider."

"Öyle mi?" dedi Jerichau heyecanla. "Sahiden gider mi?"

Yüzündeki tasanın yerini kocaman bir sırıtış aldı.

"Sağ ol," dedi. "Dost olmamızı o kadar çok istiyorum ki."

"Öyleyse olacağız," dedi Suzanna.

Sırtını dayadığı taş soğuktu; Jerichau ise önünde etrafına ısı yayıyordu. Ve Suzanna tam da Romo'nun tavsiye ettiği yerdeydi: Arada.

VII
Shadwell Yükseklerde

"Dur da ineyim," dedi Satıcı, kamburu çıkmış bineğine. Dik yamaçlı bir tepeye, Shadwell'in bulabildiği en yükseğine tırmanmışlardı. Zirvedeki manzara etkileyiciydi.

Fakat manzara Norris'in pek ilgisini çekmiyordu. Adam soluk soluğa oturup elini göğsüne bastırdı ve Shadwell'i zirvenin kenarında durarak altlarına serilmiş mehtaplı araziyi seyre bıraktı.

Tepeye kadarki yolculuklarında pek çok olağanüstü şeyle karşılaşmışlardı; buranın sakinleri belli ki Füg'ün dışında yaşayan canlı türleriyle akrabaydı ama sihir tarafından her nasılsa yeni biçimlere sokulmuşlardı. Yoksa Shadwell elinden beş kat büyük olan ve ağaçların tepesinden kediler gibi miyavlayan pervane böceklerini nasıl izah edebilirdi? Veyahut bir kayanın oyuğunda alevler gibi poz veren yanardöner yılanları? Ya da kendi çiçeklerinin üstüne kanayan dikenli çalıları?

Böyle ilginçlikler her yerdeydi. Shadwell müşterilerini müzayedeye çağırırken yeterince renkli bir dil kullanmıştı ama abartılı sözleri bile gerçeği yansıtmakta yetersiz kalmıştı. Füg onun ağzından çıkan her türlü sözden daha garip ve endişe verici bir yerdi.

Tepenin zirvesinden aşağıya bakarken kapıldığı duygu işte oydu: Endişe. Endişesi buraya yolculukları sırasında hazımsızlık gibi ağır ağır bastırmış ve zamanla onu neredeyse dehşete düşüren bir seviyeye tırmanmıştı. Shadwell bu duygunun kökenini ilk başta itiraf etmeye yanaşmamıştı fakat artık öylesine kuvvetliydi ki reddedilmesi olanaksızdı.

Gelip yüreğine oturan şey *açgözlülük*, yani hiçbir gerçek satıcının müsamaha gösteremeyeceği o duyguydu. Shadwell araziyi ve içeriğini tamamen ticari sınırlar dahilinde gözden geçirerek sancısını dindirmeye çalıştı: Şu bostan ne kadar ederdi? Veya o göldeki adalar? Yahut pervaneler?

Fakat tekniği bu sefer onu yüzüstü bıraktı. Füg'e bakarken her türlü ticari düşünce uçup gitti.

Karşı koymak boşunaydı. Acı gerçeği itiraf etmeliydi: Bu diyarı satmaya çalışmakla korkunç bir hata yapmıştı.

Böyle akıl almaz bir bolluğa değer biçilemezdi. Ne kadar zengin olursa olsun hiçbir talip onu satın alacak imkânlara sahip değildi.

İşte şimdi dünyanın gelmiş geçmiş en büyük mucizeler koleksiyonuna bakıyordu ve içinde onu prenslere pazarlama hırsından eser yoktu.

O hırsın yerini bir başkası almıştı. Bu sefer kendisi prens olacaktı. Hatta bir prensten fazlası.

Önünde koskoca bir ülke vardı. Kral olmaması için bir sebep var mıydı?

VIII
Kanlı Bakire

Mutluluk Immacolata'nın aşina olduğu bir durum değildi fakat onun ve kız kardeşlerinin mutluluğa yakın bir hisse kapıldıkları yerler vardı. Aldıkları her nefes başka birinin sonuncusu olan savaş meydanları, cenaze evleri, kabirler... Ölüm nerede kol gezerse orada keyiflerine bakarlar, kadavraların arasında oyun oynayıp piknik yaparlardı.

İşte o yüzden Shadwell'i aramaktan sıkıldıklarında Ağıt Basamakları'na geldiler. Füg'de ölüm için kutsal olan tek yer orasıydı. Immacolata çocukken gün be gün buraya uğrayıp başkalarının kederinde yıkanırdı. Şimdi kız kardeşlerinin isteksiz bir baba arayışıyla çekip giderek onu yalnız bırakmalarının ardından öyle karanlık düşünceler içerisindeydi ki gece göğü bile onların yanında göz kamaştıracak kadar parlaktı.

Immacolata ayakkabılarını çıkardı ve nehrin kenarındaki siyah çamurlara kadar basamaklardan indi. Ölülerin nihayet sulara teslim edildikleri yer burasıydı. Burada ağlamalar hep en yüksek çıkar, ahirete duyulan inanç acı gerçeklerin karşısında sarsılırdı.

O ayinler revaçta olalı uzun yıllar geçmişti. Ölüleri bu veya başka bir nehre bırakma geleneği durmuştu; naaşların önemli bir bölümü Guguklar tarafından bulunuyordu. Artık ölülerin tanziminde standart yöntem ölülerin yakılmasıydı ve bu durum Immacolata'yı derin bir hüsrana uğratıyordu.

Basamaklar çamurlara iniş biçimleriyle gerçek bir şeyi dramatize ediyordu. Şimdi burada, hızla akan nehrin yanında dururken nehre atlamanın ve ölülerin yolundan gitmenin ne kadar kolay olacağını düşünmemek Efsuncu'nun elinde değildi.

Fakat öyle yaparsa arkasında tamamlanmamış çok iş kalırdı. Füg'ü sağlam ve düşmanlarını canlı bırakırdı. Bu da akıl kârı olmazdı.

Hayır, yaşamaya mecburdu. Ailelerin küçük düştüğünü, umutlarının da bölgeleri gibi toza döndüğünü, mucizelerinin oyuncak olup çıktığını görmeye de. Yıkım onlara hafif gelirdi. Yalnızca bir anlığına canları yanar, sonra her şey biterdi. Fakat Kâhinsoyluların köleleştiğini görmek; işte onun için yaşamaya değerdi.

Suların kükreyişi Immacolata'yı teskin etti. Bu suların altından kaptığı naaşları hatırlayarak nostaljiye kapıldı.

Fakat nehrinkinin gerisinde başka bir kükreme daha mı duyuyordu? Bakışlarını bulanık sulardan ayırdı. Basamakların tepesinde bir zamanlar önemsiz ağıtçıların nehir kenarında son vedalar edilirken oyalandıkları bir bina vardı. Virane yapı sütunlarla desteklenmiş bir çatıdan fazlası değildi. Immacolata şimdi orada bir hareketlilik görebiliyordu. Yoksa gölgelerdeki kaçaklar kız kardeşleri miydi? Ama yakınlarda olsaydılar mutlaka sezerdi.

En alt basamağa doğru çamurların arasından geçerken dile getirilmemiş sorusu cevaplandı.

"Burada olacağını biliyordum."

Immacolata bir ayağı basamakta donakaldı.

"Onca yer dururken... burada."

Immacolata'nın içine tasa düştü. Sütunun korunağından çıkan adam yüzünden değil, onun refakatçileri yüzünden. Arkasındaki gölgelerde gezinen yaratıkların ipeksi böğürleri her nefeste şişip iniyordu. Aslanlar! Adam aslanlarıyla beraber gelmişti.

"Ah, evet," dedi Romo, Efsuncu'nun irkildiğini görünce. "Mimi'nin olduğu gibi yalnız değilim. Bu sefer savunmasız olan *sensin*."

Doğru söylüyordu. Aslanlar düşüncesiz yaratıklardı. Immacolata'nın illüzyonları onları yanıltmazdı. Saldırıları o yabani kayıtsızlığı paylaşan terbiyeciye de kolay kolay etki etmezdi.

"Kardeşlerim..." diye fısıldadı kadın. "Yanıma gelin."

Mehtaba çıkmakta olan aslanlar altı taneydi: üç erkek, üç dişi. Sahiplerine çevrili gözleri ondan gelecek talimatları bekliyordu.

Immacolata bir adım geri çekildi. Ayağı çamurda kaydı. Dengesini yitirecek gibi oldu. Aşüfte ile Cadaloz neredeydiler? Peşlerinden telaşlı bir düşünce daha yolladı ama korkusu onu yavaşlattı.

Aslanlar artık basamakların tepesindeydiler. Immacolata görüntülerinden tiksinse de gözlerini onlardan ayırmaya cesaret edemedi. Öyle zahmetsiz bir ihtişama sahiplerdi ki. Düşüncesi bile korkunç olmasına rağmen onlardan kaçması gerekeceğinin farkındaydı. Hayvanlar yanına

varmadan önce eriyiğe kendisini nehirden yukarı taşıtırdı. Fakat dikkatinin dağılması sebebiyle içindeki eriyik akışı yavaşlamıştı. Aslanların gelişini geciktirmek için bir girişimde bulundu.

"Onlara güvenmemelisin..." dedi.

"Aslanlara mı?" derken Romo hafif bir tebessüm ediyordu.

"Kâhinsoylulara. Bana yaptıkları gibi Mimi'yi de aldattılar. Kendileri buraya sığınırken onu Krallık'ta bıraktılar. Hepsi de ödlek ve hilekâr."

"Ya sen? Sen nesin?"

Immacolata eriyiğin gölge benliğine işlemeye başladığını hissetti. Kaçışın garantilenmesiyle doğru söylemeyi göze alabilirdi.

"Hiçim," dedi. Sesi artık o kadar yumuşaktı ki nehrin şırıltısında neredeyse kaybolup gidecekti. "Onlara duyduğum nefret canlı kaldığı müddetçe ben de canlıyım."

Sanki aslanlar bu son beyanı anlamışlardı zira ansızın onun durduğu yere doğru basamaklardan aşağı atlayarak hücuma geçtiler.

Etrafında eriyiğin dalgalanmaya başladığı Immacolata havaya yükseldi. O öyle yaparken nehrin ilerisinde Aşüfte belirdi ve bir çığlık attı.

Çığlık, ayakları çamurdan birkaç santim yukarıda olan Immacolata'nın dikkatini dağıttı. Aslanlardan ilkinin tek ihtiyacı da buydu. Hayvan basamaklardan ona doğru sıçradı ve Immacolata'nın saldırıdan sakınmasına fırsat bırakmadan kadına pençe attı. Immacolata çamurların arasına sırtüstü düştü.

Romo sürünün arasından ite kaka geçerek Immacolata güçlerini toplayamadan önce hayvanı geri çağırdı. Çağrısı geç kalmıştı. Eriyik hayvanın etrafında spiraller çizerek yüzünü ve gövdesini yırtıyordu; aslan artık istese de geri çekilemezdi. Fakat eriyiğin saldırısı savunma namına pek bir şey bırakmadı ve aslan darbe üstüne darbe indirerek ağır yaralar açtı. Immacolata kanlı çamurun ortasında çığlık çığlığa debelendiyse de aslan onu rahat bırakmadı.

Aslan pençeleriyle avının yüzünü yardığı sırada boğuk bir kükreme koyuverdi ve saldırısı sonlandı. Aralarından buharlar yükselirken Immacolata'nın üstünde bir an kalakaldı, sonra yana doğru yalpaladı. Karnı boğazından hayalarına kadar yarılmıştı. Bu eriyiğin değil şu an Immacolata'nın elinde düşen bıçağın eseriydi. Hayvan iç organlarını peşi sıra sürükleyerek biraz uzaklaştı, sonra da çamura devrilip kaldı.

Diğer hayvanlar homurtularla üzüntülerini belirtseler de Romo'nun buyruğuyla yerlerinden ayrılmadılar.

Kız kardeşleri Immacolata'nın yardımına koşuyorlardı. Fakat Efsuncu onlara bazı aşağılayıcı laflar etti ve kendi çabasıyla dizleri üstünde doğruldu. Aldığı yaralar bir insanı ve hatta çoğu Kâhinsoylu'yu öldürmeye yeterdi. Yumuşak dokuları ve göğsünün üst kısmı çok ağır şekilde hırpalanmıştı; etleri mide bulandırıcı şeritler hâlinde sarkıyordu. Yine de kendini zorlayarak ayağa kalktı ve artık tek bir yarada birleşmiş ıstıraplı gözlerini Romo'ya çevirdi.

"Sevdiğin ne varsa yok edeceğim..." dedi zonklayan bir sesle. Yüzünü tutan elinin parmakları arasından kanlar fışkırıyordu. "Füg. Kâhinsoylular. Hepsi! Silip atacağım. Sana söz veriyorum. *Ağlayacaksın.*"

Romo elinden gelse Efsuncu'yu oracıkta temizlemekten çekinmezdi. Fakat Immacolata'yı bu dünyadan göndermek ne aslanın ne de aslan terbiyecisinin gücü dahilindeydi; ne kadar zayıf düşmüş olsa da o ve kız kardeşleri hiç şüphe yok ki hayvanların geri kalanını onlar daha yanlarına yaklaşamadan öldürürlerdi. Romo'nun bu baskında elde ettikleriyle yetinmekten ve Mimi'nin kendisine çektirilen işkencenin intikamının alındığını yattığı yerde bildiğini ummaktan başka çaresi yoktu.

Yumuşak sözler sarf ederek devrik aslana doğru ilerledi. Immacolata ona zarar vermeye yönelik herhangi bir girişimde bulunmadan yanında kız kardeşleriyle basamaklara doğru ilerledi.

Aslanlar yerlerinde kalarak saldırı emrini beklediler. Fakat Romo yas tutmakla meşguldü. Yanağını can çekişen hayvanınkine dayamıştı ve ona mırıldanmayı sürdürüyordu. Sonra teselli sözcüklerinin arkası kesildi ve adamın yüzünde trajiğe yakın bir ifade belirdi.

Sessizliğini duyan aslanlar bunun neyi ifade ettiğini anladılar. Onlar başlarını terbiyecilerine doğru çevirirken Immacolata çamurun ve yaraların aziziymişçesine havaya yükseldi. Kardeşleri murdar melekler misali onu takip ettiler.

Üçlü grup aşağıya kan damlatarak karanlığa karışırken Romo başını kaldırdı. Gece tam onları silecekken Immacolata'nın başının önüne düştüğünü ve kardeşlerinin yardım amacıyla yükseldiklerini gördü. Efsuncu bu sefer desteklerini geri çevirmeyip kendisini oradan götürmelerine izin verdi.

IX
Asla ve Tekrar

Capra'nın Evi'nin önünde nöbet tutan tapınak inşacısı çayırın kenarından onlara sesleniyor, nezaketi daha fazla yaklaşmasını engelliyordu.

"Ev'e dönmenizi istiyorlar!" diye bağırdı adam.

Mersin ağaçlarına geri dönerlerken önemli olayların yaşandığı belliydi. Konsey üyeleri daha şimdiden ivedi adımlarla ve yüz ifadeleriyle Capra'nın Evi'nden ayrılıyorlardı. Hiç esinti olmamasına rağmen ağaçlardaki tüm çıngıraklar çalıyordu ve Ev'in üzerinde kocaman ateşböceklerini andıran ışıklar mevcuttu.

"Amadoular," dedi Jerichau.

Işıklar karmaşık bir düzenle kâh dalıyor kâh yükseliyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Suzanna.

"Sinyal veriyorlar," diye cevapladı Jerichau.

"Neye?"

Adam tam yanıt verecekken Yolande Dor ağaçların arasında belirdi ve Suzanna'nın önünde durdu.

"Sana güvenmekle aptallık ediyorlar," dedi açık açık. "Ama bil ki ben uyumayacağım. Beni duyuyor musun? Bizim de yaşamaya hakkımız var! Siz kahrolası Guguklar dünyanın sahibi değilsiniz!" Sözlerinin ardından Suzanna'ya küfrederek oradan uzaklaştı.

"Demek ki Romo'nun tavsiyesini dinliyorlar," dedi Suzanna.

"Amadoular da öyle diyorlar," diye doğruladı Jerichau, hâlâ gökyüzünü seyrederek.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim."

Tung, kızı kapıdan içeri çağırıyordu.

"Acele eder misin? Vaktimiz çok az."

Suzanna tereddüde kapıldı. Eriyik şimdi ona cesaret vermiyordu.

Sanki karnında sönmüş bir ocak gibi külden ve boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

"Ben yanındayım," diye hatırlattı Jerichau, genç kadının kaygısını fark ederek.

Adamın varlığı bir nebze huzur vermiyor değildi. Birlikte içeri girdiler.

Odaya adım attıklarında neredeyse hürmetkâr bir suskunlukla karşılandılar. Tüm gözler Suzanna'ya çevriliydi. Her çehreden çaresizlik akıyordu. Suzanna daha birkaç dakika önce buraya son gelişinde bir istilacıyken artık Kâhinsoyluların narin umutlarının ve kurtuluşunun bağlı olduğu kişiydi. Korkusunu göstermemeye çalıştıysa da odadakilerin karşısında dururken ellerinin titremesini önleyemedi.

"Karara vardık," dedi Tung.

"Evet," karşılığını verdi Suzanna. "Yolande bana söyledi."

"Planın pek hoşumuza gitmiyor," dedi aralarından bir kadın. Suzanna onu Yolande'ın grubundan bir ayrılıkçı olarak tanıdı. "Ama başka seçeneğimiz yok."

"Sınırda daha şimdiden olaylar çıkıyor," dedi Tung. "Guguklar burada olduğumuzu biliyorlar."

"Ve yakında güneş doğacak," diye belirtti Messimeris.

Haklıydı. Şafağa doksan dakikadan fazla kalmış olamazdı. Ondan bir saat sonra da civardaki her Guguk gelip Füg'de gezinecekti; belki onu açık açık görmeden ama bakacak ve korkacak bir şey olduğunu bilerek. Sonrasında Lord Sokağı'ndaki sahnenin tekrarlanması ne kadar sürecekti?

"Yeniden dokuma için adımlar atıldı," dedi Dolphi.

"Bu zor bir iş mi?"

"Hayır," dedi Messimeris. "Deveran çok güçlüdür."

"Ne kadar zamanınızı alacak?"

"Sana Dokuma hakkında bilgi vermek için bir saatimiz ya var ya yok," dedi Tung.

Bir saat. Bu kadarcık bir zamanda ne öğrenebilirdi ki?

"Bana sadece güvenliğiniz için bilmem gerektiği kadarını söyleyin," dedi genç kadın. "Fazlasını değil. Bilmediğim şeyleri ağzımdan kaçıramam."

"Anlaşıldı," dedi Tung. "Öyleyse artık formaliteye gerek yok. Başlayalım."

X
Çağrı

Cal aniden uyandı.

Havada hafif bir soğuk vardı ama onu uykudan kaldıran bu olmamıştı. Asıl sebep Lemuel Lo tarafından isminin seslenilmesiydi.

"Calhoun... Calhoun..."

Doğrulup oturdu. Lemuel hemen yanında çalı gibi sakalının arasından gülümsüyordu.

"Burada seni soran biri var," dedi adam.

"Öyle mi?"

"Fazla zamanımız yok, şairim," dedi Lo, Cal güç bela yerden kalkarken. "Halı yeniden dokunuyor. Dakikalar sonra bütün bunlar tekrar uykuya dalacak. Tabii benimle beraber."

"Bu doğru olamaz," dedi Cal.

"Öyle, dostum. Ama korkma. Bizi koruyup kollayacaksın, değil mi?"

"Cal'in elini hararetle sıktı.

"Bir rüya gördüm..." dedi Cal.

"Neydi?"

"Bunun gerçek olduğunu, ötekinin olmadığını gördüm."

Lemuel'in tebessümü kayboldu. "Keşke gördüğün rüya doğru olsaydı," dedi. "Ama Krallık fazlasıyla gerçek. Mesele şu ki kendine aşırı güvenen şeyler zamanla bir tür yalan olur çıkarlar. Rüyanda işte bunu gördün. Diğer yerin bir tür yalanlar diyarı olduğunu."

Cal kafa salladı. Bir tür anlaşma yapılıyormuşçasına eli daha sıkı tutuldu.

"Onun içinde kaybolup gitme, Calhoun. Lo'yu hatırlarsın, değil mi? Ve de bostanı? Hatırlar mısın? O zaman tekrar görüşebiliriz."

Lemuel delikanlıya sarıldı.

"*Hatırla*," dedi, ağzını Cal'in kulağına dayayarak.

Cal kucaklamaya Lo'nun cüssesi müsaade ettiğin kadar karşılık verdi. Sonra bostancı ondan ayrıldı.

"Acele etsen iyi olur," dedi. "Ziyaretçinin çok mühim işleri varmış." Bunun ardından da kilimin rulo yapılmakta ve son melankolik şarkıların söylenmekte olduğu yere doğru gitti.

Cal adamın ağaçlar arasında yürürken parmaklarını yanından geçtiği her gövdeye sürtmesini seyretti. Kuşkusuz onları tatlı uykuya buyuruyordu.

"Bay Mooney?"

Cal etrafına bakındı. Lemuel'den iki ağaçlık mesafede belirgin doğulu yüz hatlarına sahip ufak tefek bir kadın duruyordu. Kadın Cal'e yaklaşırken elinde tuttuğu feneri havaya kaldırdı. İncelemesi uzun olduğu kadar mahcubiyetten yoksundu.

"Eh," dedi müzikal bir sesle, "bana senin yakışıklı olduğunu söylemişti. Öyleymişsin. En azından kendi çapında."

Cal'in fizyonomisine anlam vermeye çalışırcasına başını hafifçe yan yatırdı.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi altı. Neden?" diye karşılık verdi Cal.

"Yirmi altı," dedi kadın. "Zaten matematiği hep berbattır."

Benimki de öyledir, diyecek gibi oldu Cal fakat daha acil sorular mevcuttu. Bunlardan ilki şuydu:

"Kimsin sen?"

"Adım Chloe," yanıtı geldi kadından. "Seni almaya geldim. Acele etmeliyiz. Hemen sabırsızlanıverir."

"Kim?"

"Konuşacak zamanımız olsaydı bile sana bilgi vermem yasak," diye açıkladı Chloe. "Ama onun seni görmek için sabırsızlandığını söyleyebilirim. Hem de çok."

Kadın döndü ve ağaç koridorundan uzaklaşmaya başladı. Hâlâ konuşmasına rağmen Cal sözcükleri anlamadı. Kadının peşine takılırken bir cümlenin sonu ona kadar geldi.

"–yürümeye vakit yok–"

"Ne dedin?" diye sordu Cal, kadına yetiştiğinde.

"Hızlı gitmemiz lazım," dedi kadın.

Bostanın sınırına vardıklarında onca şey dururken onları bir çekçek

arabası bekliyordu. Parlak mavi pantolon ve pejmürde bir yelek giyen zayıf, orta yaşlı bir adam kulplara yaslanarak siyah renkli ince bir sigara tüttürüyordu. Başında bir melon şapka vardı. "Bu Floris," dedi Chloe, Cal'e. "Bin lütfen."

Cal isteği yerine getirip minderlerle kaplı sepete yerleşti. Canı pahasına bile olsa böyle bir serüveni geri çeviremezdi. Chloe yanına oturdu.

"Çabuk," dedi sürücüye ve oradan rüzgâr gibi ayrıldılar.

XI
Çardakta

1

Dönüp bostana bakmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Sözünü de tuttu; ta ki sonlara doğru etraflarındaki gece o manzarayı tümüyle silmeden evvel zayıf düşüp arkasına göz atana dek.

İçinde durup Kaçık Mooney'in şiirini okuduğu ışık halkasını belli belirsiz seçebildi. Sonra çekçek bir köşeyi döndü ve manzara kayboldu.

Floris, Chloe'nin dayatmasına kayıtsız kalmadı; acele ettiler. Araç hem taşların hem de otların üstünden aynı azimle geçerek ve o esnada yolcularını dışarı atmakla tehdit ederek sallana sarsıla ilerledi. Cal kenarlara tutunarak Füg'ün yanlarından akıp gitmesini seyretti. Uyuduğu ve keşif dolu bir geceden mahrum kaldığı için kendine sövmemek elinde değildi. Onu ilk gördüğünde Dokudünya öyle tanıdık gelmişti ki. Fakat bu yollarda giderken kendini yabancı bir ülkenin görülmeye değer yerlerini gezen bir turist gibi hissetmekteydi.

"Ne garip bir yer," dedi çarptı çarpacak bir dalga şeklinde oyulmuş kocaman bir kayanın altından geçerlerken.

"Ya ne bekliyordun?" dedi Chloe. "Kendi arka bahçeni mi?"

"Pek sayılmaz. Ama onu bir bakıma bildiğimi sanıyordum. En azından rüyalarımda."

"Cennet daima beklediğinden daha garip olmalıdır, değil mi? Yoksa büyüleme gücünü kaybeder. Ve sen büyülenmiş durumdasın."

"Evet," dedi Cal. "Ve de korkmuş."

"Elbette korkacaksın," dedi Chloe. "Korku damarlarındaki kanı taze tutar."

Cal bu yoruma tam olarak akıl erdiremese de dikkatini çekmek için

birbiriyle yarışan başka şeyler vardı. Her dönemeçte ve zirvede karşısına yeni bir manzara çıkıyordu. Ve o manzaraların en etkileyicisi ileride yükseliyordu: Deveran'ın çalkantılı bulut duvarı.

"Gittiğimiz yer orası mı?" diye sordu.

"Oraya yakın," dedi Chloe.

Ansızın bulutta çakan şimşeklerin ağaç gövdelerini aydınlatarak gümüşe boyadığı bir huş koruluğuna girdiler. Floris'in arabayı etkileyici bir tempoyla çektiği küçük bir yokuşu tırmanırlarken koruluk sona erdi ve arazi çabucak karakter değiştirdi. Toprak artık siyaha varacak kadar koyuydu ve bitki örtüsü açık havadan ziyade bir seraya uygun gözüküyordu. Dahası yokuşun tepesine vardıklarında ve bayır sırtı boyunca ilerlemeye başladıklarında Cal kendini tuhaf tuhaf halüsinasyonlara kapılırken buldu. Yolun her iki yanında da tümüyle orada *olmayan*, ayarı bozuk bir televizyondaki görüntüler gibi karıncalanıp tekrar beliren şeyler görüp durdu. Etrafında atların otladığı rasathaneye benzer şekilde inşa edilmiş bir ev, gülüşmekte olan hareli ipek elbiseler giymiş bazı kadınlar gördü. Gözüne pek çok şey daha takıldı ama hiçbiri birkaç saniyeden uzun sürmedi.

"Gördüklerin seni rahatsız mı etti?" diye sordu Chloe.

"Neler oluyor?"

"Burası paradoksal topraklardır. Aslında burada bulunmaman gerekirdi. Tehlikeler hiç eksik olmaz."

"Ne gibi tehlikeler?"

Kadın cevap verdiyse bile Deveran'ın karnında çakan bir şimşek sözlerini bastırdı. Bunu eflatun bir yıldırım takip etti. Artık buluttan yarım kilometre uzaktaydılar. Cal'in kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken oluyor, hayaları sızlıyordu.

Fakat Chloe'nin Manto'ya ilgi duyduğu yoktu. Onun gözü arkalarındaki gökyüzünde beliren Amadoulardaydı.

"Yeniden dokumaya başlanıldı," dedi. "Deveran o yüzden bu kadar hareketli. Sandığımdan daha az zamanımız var."

Bu söz üzerine Floris temposunu daha da hızlandırdı. O koştukça topuklarının kaldırdığı toprak çekçeğin içine savruldu.

"Böylesi daha iyi," dedi Chloe. "Bu sayede duygusallaşacak kadar vakit bulamaz."

Üç dakikalık zorlu bir ilerleyişin ardından küçük bir taş köprüye vardılar. Floris toz kaldırarak aracı durdurdu.

"Burada iniyoruz," dedi Chloe ve Cal'i ayaklar altında iyice aşınmış kısa bir merdivenden köprüye çıkardı. Köprü, yamaçları yosunlu ve eğreltiotlarıyla bezeli dar fakat derin bir uçurumun iki yakasını birbirine bağlıyordu. Aşağıda hızla akan sular, içinde balıkların oynaştığı bir göleti besliyordu.

"Gel, gel," dedi Chloe ve Cal'i köprüden alelacele geçirdi.

İleride kapıları ve panjurları ardına kadar açık bir ev vardı. Çatısı bol miktarda kuş pisliğiyle kaplıydı ve çok sayıda iri, siyah domuz duvara sokulmuş uyuyordu. Cal ile Chloe eşiğe yaklaşırlarken biri kalktı ve delikanlının bacaklarını kokladıktan sonra uykusuna kaldığı yerden devam etti.

İçeride lamba yanmıyor, yegâne aydınlığı Deveran'a bu kadar yakınken neredeyse hiç kesilmeyen şimşekler sağlıyordu. Cal o ışıkta Chloe tarafından sokulduğu odayı inceledi. Oda seyrek döşenmişse de mevcut her yüzey kâğıtlarla ve kitaplarla doluydu. Zemin eski püskü kilimlerle kaplı olup o kilimlerin birinde kocaman –ve muhtemelen yaşlı mı yaşlı– bir kaplumbağa duruyordu. Odanın karşı ucunda Manto'ya bakan büyük bir pencere vardı. Pencerenin önündeki büyük, yalın koltukta bir adam oturuyordu.

"İşte burada," dedi Chloe. Cal kimin kime takdim edildiğinden emin olamadı.

Adam ayağa kalkarken ya o ya da koltuk gıcırdadı. Adam yaşlıysa bile kaplumbağa kadar değildi; Cal onun babasının yaşlarında olduğunu tahmin etti. Lakin kahkahaya aşina olduğu hemen anlaşılan yüzü acıyı da tatmıştı. Duman lekesini andıran bir iz saç çizgisinden burun köprüsüne kadar uzanıyor, orada yön değiştirerek sağ yanağına iniyordu. Bu iz yüzünü biçimsizleştirmediği gibi çehresine öteki türlü olmayacak bir otorite katıyordu. Çakan şimşekler adamın siluetini Cal'in zihnine dağlasa da ev sahibi hiçbir şey söylemedi. Delikanlıya öylece bakmakla yetindi. Yüzünde keyif vardı ama Cal bunun sebebini bilmiyor, kendini sormaya hazır da hissetmiyordu; en azından diğeri aralarındaki sessizliği bozana dek. Fakat anlaşılan öyle bir şey hesapta yoktu. Adam bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Şimşeklerin aralıklı ışığında emin olmak zordu ama Cal'e adamda tanıdık bir şey varmış gibi geldi. Lafı açmazsa saatler boyu böyle bekleyeceklerinden şüphelenerek zihninin çoktan sorduğu soruyu dillendirdi.

"Sizi bir yerden tanıyor muyum?"

Yaşlı adam görüşünü keskinleştirmek ve Cal'in kalbini delmek istercesine gözlerini kıstı. Fakat sözlü bir cevap vermedi.

"Seninle konuşması yasak," diye açıkladı Chloe. "Deveran'a bu kadar yakın yaşayanlar–" Kadın cümlesini tamamlamadı.

"Eee?' dedi Cal.

"Açıklayacak vakit yok," dedi kadın. "Bana inan yeter."

Adam gözlerini kırpmak için bile bakışlarını Cal'dan bir saniye olsun ayırmamıştı. Tetkiki iyi niyetli, hatta müşfikti. Cal ansızın orada kalmaya, Krallık'ı unutup Dokuma'da –domuzlarla ve şimşeklerle beraber burada– yatıp uyumaya yönelik yoğun bir arzu duydu.

Fakat Chloe çoktan onun kolunu tutmuştu.

"Gitmemiz gerek," dedi.

"Bu kadar çabuk mu?" diye itiraz etti delikanlı.

"Seni buraya getirmekle bile riske giriyoruz," dedi kadın.

Yaşlı adam şimdi onlara doğru yürüyordu. Adımları kararlı, bakışları aynıydı. Fakat Chloe araya girdi.

"Yapma," dedi.

Yaşlı adam kaşlarını çatıp ağzını büzdü. Ama daha fazla yaklaşmadı.

"Gitmeliyiz," dedi Chloe ona. "Bunu sen de biliyorsun."

Adam kafa salladı. Yoksa gözlerinde yaşlar mı vardı? Cal'e öyleymiş gibi geldi.

"Nasılsa yakında döneceğim," dedi Chloe adama. "Onu sınıra kadar götüreceğim, hepsi bu. Tamam mı?"

Yaşlı adam yine bir kez kafa sallamakla yetindi.

Cal çekingen bir edayla el salladı.

"Eh," dedi her zamankinden şaşkın bir hâlde. "Bu... bu bir onurdu."

Yaşlı adamın yüzü hafif bir tebessümle kırıştı.

"Biliyor," dedi Chloe. "İnan bana."

Kadın Cal'i kapıya götürdü. Çakan bir şimşek odayı ışığa boğdu; gök gürültüsü havayı titretti.

Cal eşikte ev sahibine son bir bakış attı. Yaşlı adamın tebessümü muzipçe bir sırıtışa dönüşerek onu şaşırttı, hatta keyiflendirdi.

"Kendinize iyi bakın," dedi Cal.

Yanaklarından akan yaşlara rağmen sırıtmayı sürdüren adam ona el salladı ve tekrar pencereye doğru döndü.

2

Çekçek köprünün karşı yakasında onları bekliyordu. Chloe yükü hafifletmek için püsküllü minderleri dışarı atıp delikanlıyı koltuğuna oturttu.

"Çabuk ol," dedi Floris'e. Sözünü bitirir bitirmez yola çıktılar.

Yolculukları tüyleri diken diken eden cinstendi. Füg somutluğunu bir kez daha desenlerde kaybetmeye hazırlanırken her şeyi ve herkesi büyük bir telaş almıştı. Tepede gece göğü bir kuş labirentinden farksızdı; çayırlar hayvan kaynıyordu. Çok önemli bir dalışa hazırlanılırcasına her yerde muazzam bir hazırlık yapılıyordu.

"Rüya görür müsünüz?" diye yolculuk esnasında Chloe'ye sordu Cal. Durduk yerde aklına gelen bu soru onun gözünde çok önemliydi.

"Rüya görmek mi?" dedi Chloe.

"Dokuma'dayken?"

"Belki," diyen kadının dalgın bir hâli vardı. "Ama rüyalarımı hiç hatırlamam. Çok derin uyurum..." Bocaladı. Devam etmeden önce bakışlarını Cal'dan kaçırdı. "Ölmüşçesine."

"Yakında tekrar uyanacaksınız," dedi Cal, kadının kapıldığı melankoliyi anlayışla karşılayarak. "Sadece birkaç gün sonra."

Cal kendinden emin bir sesle konuşmaya çalışsa da bunu başardığından kuşkuluydu. Gecenin neler getirdiğine dair çok az bilgi sahibiydi. Shadwell hâlâ yaşıyor muydu? Ya kız kardeşler? Eğer öyleyse neredeydiler?

"Size yardım edeceğim," dedi. "En azından o kadarını biliyorum. Ben de artık bu yerin bir parçasıyım."

"Bak onu iyi bildin," dedi kadın büyük bir ciddiyetle. "Kesinlikle öylesin. Ama Cal–" Delikanlıya bakıp onun elini tuttu. Cal aralarında bir bağ, hatta bir samimiyet hissetti. Birbirlerini ne kadar kısa bir zamandır tanıdıkları düşünülürse böyle bir hisse kapılması saçmaydı. "Cal, geleceğin tarihi aldatmacalarla doludur."

"Anlamadım."

"Yaşananlar kolayca silinebilir," dedi Chloe. "Hem de *ebediyen*. İnan bana. Ebediyen. Upuzun hayatlar hiç yaşanmamışçasına yok edilebilir."

"Bilmediğim bir şey mi var?" diye sordu Cal.

"Her şeyin garanti olduğunu varsayma yeter."

"Varsaymıyorum zaten," dedi genç adam ona.

"Güzel. Güzel." Kadın bu cevap karşısında biraz neşelenir gibi gözüktü. "Sen iyi bir adamsın, Calhoun. Ama unutacaksın."

"Neyi unutacağım?"

"Bunların hepsini. Füg'ü."

Cal bir kahkaha attı. "Asla," dedi.

"Unutacaksın ama. Hatta belki de buna mecbursun. Yoksa kalbin kırılır."

Cal bir kez daha Lemuel'i ve ayrılırken ettiği lafı hatırladı. *Hatırla*, demişti adam. Hatırlamak sahiden de o kadar zor muydu?

Konuyla ilgili söylenecek başka sözler varsa bile dile getirilmediler zira bu noktada Floris çekçeği aniden durdurdu.

"Sorun ne?" diye bilmek istedi Chloe.

Çekçek sürücüsü tam önlerini işaret etti. Aracın durduğu yerin en fazla yüz metre ilerisinde hem arazi hem de üstündeki her şey Dokuma'da kayboluyor, katı maddeler halının ipliklerinin örüleceği renk bulutlarına dönüşüyordu.

"Bu ne hız," dedi Chloe. "İn aşağı, Calhoun. Daha fazla gidemeyiz."

Dokuma hattı bir orman yangını gibi önüne ne çıkarsa yutarak üzerlerine geliyordu. Müthiş bir sahneydi. Cal burada ne gibi prosedürlerin işlediğini ve iyi bir amaca hizmet ettiklerini apaçık bilmesine rağmen görüntü neredeyse kan dondurucuydu. Koskoca bir dünya gözlerinin önünde dağılıp gidiyordu.

"Buradan itibaren kendi başınasın," dedi Chloe. "Geri dön, Floris! Ve *uç!*"

Çekçek döndürüldü.

"Bana ne olacak?" diye sordu Cal.

"Sen bir Guguksun!" diye ona bağırdı Chloe, Floris çekçeği oradan uzaklaştırırken. "Yürüyerek öteki taraftan çıkıp gidebilirsin!"

Kadın başka bir şey daha bağırdı ama Cal duyamadı.

Chloe'nin son sözlerinin bir dua olmamasını umuyordu.

XII
Kaybolan Bir Tür

1

Chloe'nin sözlerine rağmen ilerideki manzara pek huzur verici değildi. Önüne çıkanı yutan hat hayli hızlı yaklaşıyor ve hiçbir şeyi değiştirmeden bırakmıyordu. Cal'in içgüdüleri ona dönüp kaçmasını söylese de bunun boş bir manevra olacağını biliyordu. Aynı başkalaştırıcı dalganın her yönden yaklaştığına şüphe yoktu; eninde sonunda kaçacak bir yer kalmayacaktı.

Cal öylece durup beklemektense dalgaya doğru yürümeyi ve onun dokunuşuna göğüs germeyi seçti.

İlk çekingen adımlarını atarken etrafındaki hava kaşındırıcı bir hâl aldı. Ayaklarının altındaki toprak kıpırdanıp sarsıldı. Birkaç metre sonra içinden geçtiği bölge kaymaya başladı. Gevşek çakıllar akıma kapıldı, ağaçlardan ve çalılardan yapraklar koptu.

İşte bu canımı yakacak, diye aklından geçirdi Cal.

Sınır artık on metreden daha uzağında değildi ve gerçekleşen işlemleri hayret verici bir netlikle görebiliyordu. Dokuma Tezgâhı'nın esrimeleri Füg'ün maddesini ipliklere ayırıyor, sonra bunları havaya kaldırıp örüyordu. O örgüler sayısız böcek gibi havayı dolduruyor ve son esrime onları halıda topluyordu.

Cal bu sahneye yalnızca birkaç saniye hayret edebildi, sonra onunla buluştu. İplikler gökkuşağı çıkaran fıskiyeler gibi çevresini sardı. Veda edecek vakit yoktu; Füg gözden kaybolarak onu Tezgâh'ın yaptığı çalışmanın içinde bıraktı. Yükselen iplikler onda düşmeye benzer bir his yarattı; sanki ilmikler Cennet'e çıkarken kendisi Cehennem'e gönderilen lanetli bir ruhtu. Fakat yukarısındaki şey Cennet değil *desendi*. Hem gözü hem

de zihni alt eden, motifleri tekrar tekrar yapılanarak birbirinin yanında yer bulan bir kaleydoskop. Cal kendisinin de benzer şekilde metamorfoz geçirdiğinden, etinin ve kemiklerinin bir sembol hâline getirilip ana tasarıma dokunduğundan emindi.

Fakat Chloe'nin duası –tabii ettiyse– ona korunma sağladı. Tezgâh onun Gugukluğunu reddedip onu es geçti. Cal bir an Dokuma'nın ortasındayken bir sonrakinde Füg'ün ihtişamı geride kaldı ve genç adam kendini çıplak bir tarlada dikilirken buldu.

2

Orada yalnız değildi. Birkaç düzine Kâhinsoylu da Krallık'a çıkmayı seçmişti. Bazıları yalnız başlarına evlerinin Dokuma tarafından yutulmasını seyrederken küçük gruplar hâlinde toplanmış olan diğerleri hararetle tartışıyor, bir kısmıysa Ademoğulları onları aramaya gelmeden önce daha şimdiden karanlığa doğru yürüyüp gidiyordu.

Aralarında Dokuma'nın yangınıyla aydınlanan tanıdık bir sima mevcuttu: Apolline Dubois. Cal kadının yanına gitti. Apolline onun geldiğini görse de selam vermedi.

"Suzanna'yı gördün mü?" diye sordu delikanlı.

Apolline başını iki yana salladı. "Frederick'in naaşını yakıyor ve işlerimi bir düzene sokuyordum."

Daha fazla konuşmadı. O sırada yanakları allanmış şık bir şahıs yanında belirdi.

"Gitmemiz gerek, Moth," dedi yeni gelen adam. "Hayvanlar başımıza üşüşmeden önce."

"Biliyorum," dedi Apolline ona, sonra tekrar Cal'e baktı. "Gidip servet yapacağız. Siz Guguklara arzunun anlamını öğreteceğiz."

Arkadaşı tekinsiz bir ifadeyle sırıttı. Dişlerinin yarıdan fazlası altındı.

"Hareketli günler bizleri bekliyor," dedi Apolline ve Cal'in yanağını sıvazladı. "Bir ara gelip beni gör. Sana iyi muamele ederiz."

Pezevengin koluna girdi.

"*Bonne chance*," dedi kadın ve çift tez adımlarla oradan ayrıldı.

Dokuma hattı artık Cal'in bulunduğu yerden epey uzaktı ve dışarı çıkan Kâhinsoyluların sayısı üç haneli rakamlara çoktan ulaşmıştı. Cal aralarında gezinerek Suzanna'yı aramaya devam etti. Varlığına pek ilgi gösterilmedi; kendilerini korumak için sihirden başka bir şeyleri olmak-

sızın yirminci yüzyılın sonlarına adım atan bu insanların daha büyük sorunları vardı. Cal'in onlara gıpta ettiği söylenemezdi.

Mültecilerin arasında ifadesiz suratlarla afallamış ve toza toprağa bulanmış hâlde dikilen üç Alıcı fark etti. Acaba bu geceki deneyimlerinden nasıl bir anlam çıkaracaklardı? Hikâyeyi başından sonuna kadar dostlarına aktaracaklar ve kendilerine yöneltilen her türlü kuşkuya ve hor görüye katlanacaklar mıydı? Yoksa öyküyü anlatmadan çürümeye mi terk edeceklerdi? Cal ikincisini yapacaklarını tahmin etti.

Şafağın eli kulağındaydı. Zayıf yıldızlar daha şimdiden kaybolmuştu ve en parlaklar bile kendilerinden emin değildi.

"Artık bitti..." diye birinin mırıldandığını duydu.

Dokuma'dan tarafa baktı; saçtığı parıltı sönmek üzereydi.

Fakat ansızın bir bağrış geceyi çınlattı ve hemen sonra Cal olağanüstü bir hızla Dokuma'nın közlerinden yükselen üç ışığı, Amadou mensuplarını gördü. Amadoular yükseldikçe birbirlerine yaklaştılar, en sonunda da sokakların ve tarlaların çok yukarısında çarpıştılar.

Buluşmalarının ışığı araziyi göz alabildiğine aydınlattı. Cal o ışıkta Kâhinsoyluların parlaklıktan gözlerini kaçırarak dört bir yana koştuklarını gördü.

Sonra ışık söndü. Devamında gelen şafak öncesi karanlığı ona kıyasla öylesine derindi ki Cal bir dakika kadar resmen kör oldu. Dünya kademe kademe tekrar belirirken de ne havai fişek gösterisinin ne de yarattığı etkinin keyfe keder bir tarafı olmadığını anladı.

Kâhinsoylular ortadan kaybolmuşlardı. Cal'in daha doksan saniye önce intizamsız suretlerle dolu olan çevresi artık bomboştu. Hepsi de ışık perdesi altında oradan tüymüştü.

XIII
Bir Teklif

1

O noktanın dört kilometre uzağında olmasına rağmen Hobart da Amadouların ışığını görmüştü. Gece felaket üstüne felaket getirmişti. Karargâhtaki olaylardan sonra tedirginliğini bir türlü üstünden atamayan Richardson arabayı sürerken iki defa park hâlindeki araçlara arkadan çarpmıştı ve Wirral ilçesinde uğramadık yer bırakmayan güzergâhları bir dizi çıkmaz sokakla kesilip durmuştu.

Fakat nihayet amaçlarına ulaşmışlar, avlarının yakınlarda olduğunu gösteren bir ipucu yakalamışlardı.

"O neydi öyle?" dedi Richardson. "Sanki bir şey patladı."

"Bir tek Tanrı bilir," dedi Hobart. "Bu insanların yaptıkları hiçbir şey beni şaşırtmaz. Özellikle de o kadının."

"Destek istemeli miyiz, amirim? Sayılarını bilmiyoruz."

"İsteyebilsek dahi," dedi Hobart, saatler önce Downey'nin sözlerini yutan parazitlenmeyi kapatarak, "neyin ne olduğunu öğrenene kadar kimseyi telaşlandırmak istemiyorum. Farları söndür."

Sürücü söyleneni yerine getirdi ve tanyeri öncesinin karanlığında yollarına devam ettiler. Hobart yol kenarındaki gri bitki örtüsünün ötesinde hareket eden suretler seçer gibi oldu. Lakin durup soruşturacak vakit yoktu; kadının ileride bir yerde olduğunu söyleyen içgüdülerine güvenmesi lazımdı.

Ansızın önlerine biri çıktı. Richardson söverek direksiyon kırdı fakat suret sanki havaya sıçrayıp aracın üstünden atladı.

Araba kaldırıma çıktı ve Richardson onu tekrar kontrol altına almadan önce orada birkaç metre gitti.

"Kahretsin! Siz de gördünüz mü, amirim?"

Hobart görmüştü ve karargâhta olduğu gibi derin bir huzursuzluğa kapılmıştı. Bu insanlar başkalarının gerçeklik algısını sapıttıran silahlar kullanıyorlardı ve Hobart gerçekliği taşaklarından bile çok severdi.

"*Gördünüz mü?*" diye tekrarladı Richardson. "Puşt resmen *uçtu!*"

"Hayır," dedi Hobart katiyetle. "Uçan falan olmadı. Anladın mı?"

"Evet, amirim."

"Gözlerine güvenme. Bana güven."

"Peki, amirim."

"Ve önüne başka bir şey çıkarsa *ez geç*."

2

Cal'i kör eden ışık Shadwell'i de etmişti. Satıcı insan atının sırtından düştü ve dünya yeniden netleşmeye başlayana dek yerde çırpındı. Netleştiğinde de onu iki sahne karşıladı. Biri yerde yatarak bebek gibi ağlayan Norris'ti. Diğeriyse iki Kâhinsoylu'nun eşliğinde Shearman'ın evinin harabesinden çıkan Suzanna'ydı.

Grubun eli boş değildi. Halıyı yanlarında taşıyorlardı. Tanrım, halı! Shadwell etrafına bakınarak Efsuncu'yu aradı ama yakınlarda atından başka ona yardımı dokunacak kimse yoktu ve Norris kimseye yardım edebilecek durumda değildi.

Sakin ol, dedi Shadwell kendi kendine. *Ceket hâlâ sende.* Üstüne bulaşan tozu toprağı büyük ölçüde silkeledi, kravatının düğümüne çekidüzen verdi, sonra da hırsızların yolunu kesmeye gitti.

"Çok teşekkürler," dedi onlara yaklaşırken. "Özel eşyamı koruduğunuz için."

Suzanna adama şöyle bir baktı ve halıyı taşıyanlara hitap etti.

"Ona aldırış etmeyin."

Bunun ardından yola doğru yürüyüp gitti.

Shadwell çabucak peşlerine takıldı ve genç kadını kolundan sıkıca tuttu. Mümkün olduğu sürece kibarlığını korumaya kararlıydı; böyle bir davranış, düşmanın hep kafasını karıştırırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun falan yok," dedi Suzanna.

"Halı bana ait, Bayan Parrish. Burada kalmasında ısrar ediyorum."

Suzanna etrafına bakınarak Jerichau'yu aradı. Capra'nın Evi'nde aldı-

ğı brifingin son dakikalarında, Messimeris bazı tavsiyeler vermek için onu kenara çektiğinde birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi. Dokuma, Ev'e ulaştığı sırada yaşlı adam lafını bitirmemişti ve Suzanna onun son sözlerini duyamamıştı.

"Lütfen..." dedi Shadwell, gülümseyerek. "Bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim. İsterseniz parçayı sizden satın alabilirim. Nasıl bir ücret düşünürsünüz?"

Artık Suzanna'ya değil halıyı taşıyan iki kişiye ağız yapıyordu. Adamlar güçlü kuvvetli olabilirlerdi ama her ikisi de kolay lokmaydı. Daha şimdiden ceketin kıvrımlarına gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

"Belki hoşunuza giden bir şey vardır?" dedi.

"Bu bir hile," dedi Suzanna.

"Ama *baksana—*" dedi biri ona. Suzanna da içgüdülerine uyarak aynen öyle yaptı. O gece beraberinde birbirinden yorucu bir sürü uğraş getirmemiş olsaydı bakışlarını hemen kaçıracak kuvveti bulurdu ama yeterince hızlı davranamadı. Sedef astarda bir şey ışıldadı ve genç kadın gözünü oradan ayıramadı.

"Evet, bir şey görüyorsun," dedi Shadwell ona. "Güzel bir kadın için güzel bir şey."

Görüyordu. Ceketin esrimeleri topu topu iki saniyede etkisini göstermişti ve Suzanna onların hınzırlığına direnemedi.

Kafasının bir köşesinde bir ses adını bağırdı ama Suzanna onu duymazdan geldi. Ses tekrarlandı. *Başını çevir*, dedi. Fakat genç kadın astarda bir şeyin biçimlendiğini görebiliyor, o şey aklını başından alıyordu.

Hayır, kahrolasıca! diye bağırdı aynı ses ve bu sefer Suzanna ile Shadwell arasına bulanık bir suret girdi. Daldığı düşten çıkan genç kadın ceketin huzur verici pençesinden kurtulduğunda Cal'in düşmanı yumruk yağmuruna tuttuğunu gördü. Shadwell ondan çok daha iri kıyımdı fakat Cal'in hiddeti onu bir anlığına yıldırdı.

"Defol git buradan!" diye bağırdı Cal.

O zamana kadar şoku atlatan Shadwell delikanlının üstüne atladı. Cal bu misilleme karşısında duramadı. Kavgayı saniyeler içinde kaybedeceğinin bilinciyle başını eğerek Shadwell'in yumruklarından sakındı ve Satıcı'nın gövdesine yapıştı. Birkaç saniye boğuştular. Bu kıymetli zamanı değerlendiren Suzanna halı taşıyıcılarını molozların arasından geçirerek oradan uzaklaştırdı.

Kaçışlarının zamanlaması mükemmeldi. Suzanna'nın cekete dalıp git-

tiği zaman zarfında güneş neredeyse doğmuştu. Yakında gerek Immacolata gerekse onları durdurmak isteyebilecek herhangi biri için kolay birer hedef hâline geleceklerdi.

Hobart gibi. Shearman'ın mülkünün sınırına yaklaşırlarken Suzanna adamı sokağa park etmiş bir arabadan çıkarken gördü. Bu loş ışıkta bile –ve aradaki mesafeye rağmen– müfettişi daha ilk bakışta tanıdı. Sanki nefreti onun kokusunu alıyordu. Ve Suzanna eriyik tarafından açığa çıkarılan kâhince bir hisle şimdi adamın elinden kurtulsalar dahi takibin burada son bulmayacağını, binlerce yıllık bir düşman kazandığını iyi biliyordu.

Hobart'ı uzun süre seyretmedi. Ne gereği vardı ki? Adamın kıraç yüzündeki her çizgiyi ve gözeneği kusursuzca hatırlıyordu. Zaten hafızası biraz körelse bile tek yapması gereken başını çevirip arkasına göz atmaktı.

Canı çıkasıca herif muhakkak orada olacaktı.

3

Cal bir teriyer inadıyla Shadwell'e tutunmasına rağmen Satıcı üstün ağırlığıyla çabucak avantaj sağladı. Cal tuğlaların arasına fırlatıldı ve Shadwell arayı kapattı. En ufak bir aman verilmedi. Satıcı ona tekme attı, hem de bir değil bir düzine kez.

"Kahrolası piç kurusu!" diye bağırdı.

Arkası kesilmeyen tekmeler Cal'in yerden kalkmasını önleyecek aralıklarla iniyordu.

"Kahrolası vücudundaki her kemiği kıracağım," diye söz verdi Shadwell. "Seni geberteceğim."

Dediğini yapacaktı da fakat o sırada biri konuştu.

"Sen–"

Shadwell'in saldırısı bir anlığına kesildi. Cal onun bacakları arasından baktı. Koyu camlı güneş gözlüğü takan bir adam yanlarına geliyordu. Chariot Sokağı'ndaki polisin ta kendisiydi.

Shadwell adama doğru döndü.

"Sen de kimsin be?" diye sordu.

"Müfettiş Hobart," cevabını aldı.

Cal o anda Shadwell'in takındığı samimi tavrı yüz ifadesinde hayal edebiliyor, aynı şeyi sesinde de duyabiliyordu.

"Müfettiş. Elbette. *Elbette.*"

"Ya sen?" diye karşılık verdi Hobart. "*Sen* kimsin?"

Cal diyaloğun geri kalanına kulak asmadı. Canlı kalmasını sağlayan iyi şansın Suzanna'ya oradan kaçmasında yardım etmesini umarak hırpalanmış bedenini molozların arasından sürüme işiyle meşguldü.

"Nerede o?"

"Kim?"

"Az önce burada olan kadın," dedi Hobart. Şüpheliyi alacakaranlıkta daha iyi görebilmek için gözlüğünü çıkardı. Shadwell adamın gözlerini tehlikeli buldu. Hobart'ta kuduz bir tilkinin gözleri vardı. *Üstelik Suzanna'yı istiyor. Ne kadar ilginç.*

"Adı Suzanna Parrish," dedi Hobart.

"Ah," dedi Shadwell.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum tabii. Hırsızın tekidir."

"Ondan çok daha beteri."

Bir hırsızdan daha beter ne olabilir ki? diye aklından geçirdi Shadwell. Fakat başka şey söyledi. "Öyle mi?"

"Terörizm suçlamasıyla sorgulanmak üzere aranıyor."

"Onu tutuklamaya mı geldin?"

"Evet."

"Ne güzel," dedi Shadwell. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki? Namuslu, prensip sahibi, kanunlara düşkün bir despot. Böyle sıkıntılı bir zamanda kim daha iyi bir müttefik isteyebilirdi?

"İşine yarayabilecek bazı delillerim var," dedi. "Ama sadece sana gösterebilirim."

Hobart'ın talimatıyla Richardson biraz uzaklaştı.

"Oyun oynayacak havamda değilim," diye uyardı Hobart.

"İnan bana," dedi Shadwell. "Annemin üstüne yemin ederim. Oyun falan oynamıyorum."

Ceketini açtı. Müfettişin asabi bakışları hemen astara çevrildi. *İstekli*, diye düşündü Shadwell. *Hem de çok. İyi ama ne için? Bunu görmek ilginç olacak. Acaba Hobart kardeş tüm dünyada en çok neyi arzuluyor?*

"Belki... gözüne takılan bir şey vardır?"

Hobart gülümseyerek kafa salladı.

"Var mı? Öyleyse al lütfen. Senindir."

Müfettiş elini cekete doğru uzattı.

"Haydi," diye onu teşvik etti Shadwell. Şimdiye kadar bir insan yü-

zünde böyle bir bakışla, masumane bir fesatlığın bu kadarıyla hiç karşılaşmamıştı.

Ceketin içinde bir ışık yandı ve Hobart'ın gözleri ansızın kocaman açıldı. O elini astardan geri çekerken delinin tasavvurunu paylaşan Shadwell neredeyse bir şaşkınlık nidası atacaktı. Adamın avucunda harlı bir ateş yanıyordu. Sarı ve beyaz alevler tüketecek bir şey bulma hevesiyle otuz santime kadar yükseliyor, parlaklıkları Hobart'ın gözlerinden yansıyordu.

"Ah, evet," dedi Hobart. "Bana ateş ver."

"Senindir, dostum."

"Ver ki onları yakıp kül edeyim."

Shadwell gülümsedi.

"Gel bunu beraber yapalım," diye önerdi.

Böylece Cehennem'de bir nikah kıyılmış oldu.

ALTINCI KISIM

Tekrar Körlerin Arasında

"Eğer ki bir adam rüyasında
geçebilirse Cennet'ten ve ruhunun
sahiden orada bulunduğunun kanıtı
olarak ona bir çiçek verilirse ve
uyandığında o çiçeği elinde görürse–
Eee, ne olur o zaman?"

–S.T. Coleridge
Anima Poetae

I
Geçip Giden Zaman

1

Chariot Sokağı sakinleri son zamanlarda bazı ender rastlanır sahnelere tanıklık etmişler fakat hatırı sayılır bir şevkle statükoyu yeniden sağlamışlardı. Cal otobüsten inip Mooney konutuna kadarki kısa yolculuğa başlarken saat sabah sekizden hemen önceydi ve sokak boyunca çocukluğundan beri burada karşılaştığı aynı hane içi işler görülüyordu. Radyolar açık pencerelerden ve kapılardan sabah haberlerini yayınlıyordu: Bir Parlamento üyesi, metresinin kollarında ölü bulunmuştu; Orta Doğu'ya bombalar atılmıştı. Katliam ve skandal, skandal ve katliam. Peki çay bu sabah fazla mı suluydu, canım? Ya çocuklar kulak arkalarını da yıkamışlar mıydı?

Cal eve girerken babasına ne söyleyeceği sorununu kafasında tekrardan evirip çeviriyordu. Hakikatten azı, cevapladığından daha fazla soru doğurabilirdi. Lakin hikâyeyi baştan sona anlatmak... Öyle bir şeyi istese dahi yapabilir miydi? Gördüğü sahnelerin, kapıldığı hislerin bir yankısından daha fazlasını çağrıştıracak sözcükler var mıydı ki?

Evden çıt çıkmaması endişe vericiydi. Brendan limanda çalıştığı yıllardan beri hep şafakta kalkardı; son zamanların en kötü günlerinde bile kederini sabah erkenden karşılamayı ihmal etmemişti.

Cal babasının adını seslendi. Cevap gelmedi.

Mutfaktan geçti. Arka bahçe bir savaş meydanından farksızdı. Cal yeniden seslendi, sonra üst kata bakmaya gitti.

Babasının yatak odası kapısı kapalıydı. Cal kapı kolunu denedi ama kapı içeriden kilitliydi. Böyle bir şeye daha önce hiç rastlamamıştı. Kapıyı hafifçe çaldı.

"Baba?" dedi. "Orada mısın?"

Dikkatle dinleyerek birkaç saniye bekledi, ardından sorusunu tekrarladı. Bu sefer içeriden ağlamaklı bir hıçkırık geldi.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Cal. "Baba? Benim, Cal." Hıçkırıklar yumuşadı. "Beni içeri alır mısın, baba?"

Kısa bir duraksama yaşandı; sonra Cal babasının kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu. Anahtar döndü; kapı tereddütle on santim aralandı.

Diğer taraftaki çehre bir insandan çok bir gölge gibiydi. Brendan önceki günden beri ne yıkanmışa ne de tıraş olmuşa benziyordu.

"Tanrım... baba."

Brendan oğlunu bariz bir şüpheyle süzdü. "Bu gerçekten sen misin?"

Yorumu Cal'e kendisinin de nasıl gözüktüğünü hatırlattı. Yüzü kanlı ve yara bere içinde olmalıydı.

"Ben iyiyim, baba," dedi gülümseyerek. "Senden ne haber?"

"Bütün kapılar kapalı mı?" diye bilmek istedi Brendan.

"Kapılar mı? Evet."

"Ya pencereler?"

"Evet."

Brendan kafa salladı. "Kesinlikle emin misin?"

"Sana söyledim, evet. Sorun ne, baba?"

"Sıçanlar," dedi Brendan, gözleriyle Cal'in arkasındaki sahanlığı tarayarak. "Onları bütün gece duydum. Merdivenden yukarı çıktılar. Orada öylece oturdular. Onları duydum. Kediler kadar iriydiler. Dışarı çıkmamı beklediler."

"Eh, artık burada değiller."

"Çitten girdiler herhalde. Banketin oradan. Düzinelercesi."

"Neden alt kata inmiyoruz?" diye önerdi Cal. "Sana kahvaltı hazırlayabilirim."

"Hayır, bugün aşağı inmeyeceğim."

"Öyleyse sana bir şeyler hazırlayıp getireyim mi?"

"İstersen," dedi Brendan.

Cal merdivenden inerken babasının kapıyı bir kez daha kilitleyip sürgülediğini duydu.

2

Sabahın ortalarında kapı çalındı. Gelen kişi Mooneylerin karşısındaki evde oturan Bayan Vallance'tı.

"Geçerken uğradım," dedi kadın. Ayağındaki terlikler bu açıklamayı yalanlıyordu. "Baban ne âlemde bakayım, dedim. Polisle konuşurken bir tuhafmış. Senin yüzüne ne oldu?"

"Ben iyiyim."

"Çok kibar bir polis memuru benimle görüştü," dedi kadın. "Bana..." Sesini alçalttı. "... babanın dengesiz olup olmadığını sordu."

Cal sert bir laf etmemek için dilini tuttu.

"Seninle de konuşmak istediler tabii," dedi komşusu.

"Eh, bana ihtiyaçları olursa artık buradayım," dedi Cal.

"Oğlum Raymond dün seni demiryolunda görmüş. Kaçıyormuşsun."

"Güle güle, Bayan Vallance."

"Üstelik Raymond'ın gözleri pek keskindir."

"Güle güle dedim," diyen Cal kapıyı kadının şımarık yüzüne çarptı.

3

Günün son ziyaretçisi o değildi; daha başka uğrayanlar da oldu. Belli ki sokakta Mooney konutuna dair dedikodular dönüyordu. Belki de sivri zekâlı biri önceki günkü olayların orada yoğunlaştığını çakmıştı.

Kapıya ne zaman vurulsa Cal eşikte Shadwell'i görmeyi bekledi. Fakat görünüşe bakılırsa Satıcı, Shearman'ın evinin harabesinde başladığı işi bitirmekten daha acil işlerle meşguldü. Veya belki daha uygun bir an kolluyordu, hepsi bu.

Öğleden hemen sonra Cal güvercinlikte kuşları beslerken telefon çaldı.

Cal içeri koşup ahizeyi kaptı. Arayan kişi henüz konuşmadan Cal onun Suzanna olduğunu anladı.

"Neredesin?"

Genç kadın soluk soluğa ve telaşlıydı.

"Şehirden çıkmamız lazım, Cal. Peşimizdeler."

"Shadwell mi?"

"Sırf o değil. Polis de."

"Halı sende mi?"

"Evet."

"Öyleyse bana yerini söyle. Yanına gelip—"

"Yapamam. Telefonda olmaz."

"Tanrı aşkına, telefonu dinledikleri falan yok."

"Bahse girer misin?"

"Seni görmem lazım," dedi delikanlı, ricayla talep arası bir istekle.

"Evet..." karşılığını verdi Suzanna, sesini yumuşatarak. "Evet, elbette..."

"Peki nasıl?"

Uzun bir sessizlik yaşandı. "İtirafta bulunduğun yerde," dedi kız en sonunda.

"Ne?"

"Hatırlasana."

Cal kafa yordu. Suzanna'ya ne gibi bir itirafta bulunmuştu? Ah, evet: *Seni seviyorum.* Bunu nasıl unutabilmişti ki?

"Tamam mı?" dedi kız.

"Tamam. Ne zaman?"

"Bir saat sonra."

"Orada olacağım."

"Fazla zamanımız yok, Cal."

Cal ona bunun farkında olduğunu söyleyecekti ama hat kesildi.

Görüşmenin ardından hırpalanmış kemiklerindeki sızılar mucizevi bir biçimde azaldı; Brendan'ı kontrol etmek için üst kata çıkarken adımları dinçti.

"Bir süre dışarı çıkmam gerekiyor, baba."

"Bütün kapıları kilitledin mi?" diye sordu babası.

"Evet, ev sımsıkı kilitli. İçeri hiçbir şey giremez. Başka bir ihtiyacın var mı?"

Brendan soruyu biraz düşündü.

"Biraz viski iyi olur," dedi en sonunda.

"Viskimiz var mı ki?"

"Kitaplıkta," dedi yaşlı adam. "Dickens romanlarının arkasında."

"Gidip getireyim."

Cal şişeyi gizlendiği yerden alırken kapı zili tekrar çaldı. Kapıya bakası hiç yoktu ama ziyaretçi ısrarcıydı.

"Az sonra oradayım!" diye üst kata seslendi, sonra gidip kapıyı açtı.

Karşısında koyu camlı güneş gözlüğü takan bir adam buldu.

"Calhoun Mooney?"

"Evet."

"Ben Müfettiş Hobart, bu Memur Richardson. Sana bazı sorular sormak için buradayız."

"Şimdi mi?" dedi Cal. "Ben de tam dışarı çıkacaktım."

"İşin acil mi?" dedi Hobart.

Cal hayır demenin daha akıllıca olacağını düşündü.

"Pek sayılmaz," cevabını verdi.

"Öyleyse biraz vaktini almamıza itiraz etmezsin," dedi Hobart ve ikisi saniyeler sonra evdeydi.

"Kapıyı kapat," diye meslektaşına talimat verdi Hobart. "Telaşlı görünüyorsun, Mooney. Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Neden...? Hayır."

"Aksi yönde bilgi aldık."

Brendan yukarıdan viskisi için seslendi.

"O kim?"

"Babam," dedi Cal. "Bir içki istemişti de."

Richardson şişeyi Cal'in elinden kaptı ve merdivenin başına gitti.

"Yukarı çıkmayın," dedi Cal. "Onu korkutacaksınız."

"Tedirgin bir aile," diye fikir belirtti Richardson.

"Babam bir süredir pek iyi değil," dedi Cal.

"Adamlarım kuzu gibidirler," dedi Hobart. "Tabii yasalar çiğnenmediği sürece."

Yine Brendan'ın sesi duyuldu.

"Cal? O kim?"

"Benimle iki çift laf etmek isteyen birileri, baba!" dedi Cal.

Aslında dilinin ucunda başka bir cevap vardı. Dile getirmediği daha doğru bir cevap.

Sıçanlar, baba. İçeri girmeyi başardılar.

4

Dakikalar ağır ağır geçti. Aynı sorular bir atlıkarınca gibi döndü dolaştı. Hobart'ın Shadwell'le uzun uzadıya konuştuğu sorduğu sorulardan belliydi; o yüzden Cal'in inkâr etmek gibi bir seçeneği yoktu. Gerçeğin söyleyebileceği kadarlık kısmını söylemeye mecburdu. Evet, Suzanna Parrish adında bir kadını tanıyordu. Hayır, ne onun kişisel geçmişi hakkında bir şey biliyordu, ne de siyasi bağlantıları hakkında onunla konuşmuştu. Evet, kadını son yirmi dört saat içinde görmüştü. Hayır, şimdi nerede olduğundan habersizdi.

Cal soruları yanıtlarken kızın kendisini nehir kenarında beklediğini, kimse gelmeyince de çekip gittiğini düşünmemeye çalıştı. Fakat bu düşünceyi aklından ne kadar çıkarırsa çıkarsın her seferinde geri geldi.

"Rahatsız mı oldun, Mooney?"

"Biraz sıcak bastı, hepsi bu."

"Yetişmen gereken bir randevun mu var?"

"Hayır."

"Kız nerede, Mooney?"

"Bilmiyorum."

"Onu korumanın bir anlamı yok. O pisliğin teki, Mooney. İnan bana. Neler yapabildiğini kendi gözlerimle gördüm. Duysan inanmazsın. Düşüncesi bile midemi bozuyor."

Müfettiş kesin bir dille konuşuyordu. Cal adamın sözlerinde ciddi olduğundan bir an bile şüphelenmedi.

"Sen nesin, Mooney?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Dostum musun, düşmanım mı? Görüyorsun ya, ikisinin ortası yok. *Belki* diye bir şey yok. Dost veya düşman. Hangisi?"

"Kanuna aykırı bir şey yapmadım."

"Ona ben karar veririm," dedi Hobart. "Kanun'u bilirim. Bilirim ve canı gönülden severim. Onu ayaklar altına aldırtacak değilim, Mooney. Ne sen ne de bir başkası tarafından." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Sen yalancının tekisin, Mooney. Bu işe ne kadar veya neden bulaştın bilmiyorum ama bir yalancı olduğunu biliyorum." Biraz duraksadı. "O yüzden gel baştan başlayalım, tamam mı?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım."

"Baştan başlayacağız. Terörist Suzanna Parrish'le nasıl tanıştın?"

5

İki saat kırk beş dakika boyunca dönüp dolaşıp aynı soruları sorduktan sonra Hobart nihayet sıkıldı ve Cal'la işinin şimdilik bittiğini duyurdu. Genç adama herhangi bir suçlama yöneltilmeyecekti; en azından şu an için– ama Cal kendini şüphe altında kabul etmeliydi.

"Bugün iki düşman kazandın, Mooney," dedi Hobart. "Ben ve Kanun. Buna pişman olacaksın."

Sıçanlar bu sözlerinin ardından orayı terk ettiler.

Cal odada beş dakika oturarak kafasını toplamaya çalıştı, sonra da Brendan'a bakmak için yukarı çıktı. Yaşlı adam uyuyordu. Cal babasını düşleriyle baş başa bırakıp kendisininkini aramaya gitti.

6

Suzanna tabii ki gitmişti. Hem de uzun zaman önce.

Cal civarda gezindi ve kızın bir mesaj bıraktığını umarak depoların arasına bakındı. Fakat eli boş kaldı.

Günün yorgunluğuyla evine yollandı. Geçitten geçerek tekrar Dock Yolu'na çıkarken park hâlindeki bir otomobilden kendisini seyreden birini fark etti. Belki de Hobart'ın kabilesindeki kanun âşıklarından biriydi. Belki Suzanna sahiden de yakınlardaydı ama yakalanma korkusuyla varlığını belli edememişti. Kızın hemen yanı başında olabileceği düşüncesi Cal'in canını sıksa da onu görememenin darbesini en azından bir süreliğine yumuşattı. Ortalık yatıştığında kız tekrar arar ve başka bir randevu belirlerlerdi.

Akşamleyin rüzgâr hızlandı ve gece boyunca hiç durmadı. Ertesi gün de sonbaharın ilk ürpertisini beraberinde getirdi. Fakat haber getirmedi.

II
Çaresizlik

Bu böyle bir buçuk hafta devam etti. Hiçbir haber çıkmadı.

Cal yokluğuna babasının hasta olduğunu sebep göstererek işinin başına döndü ve tazminat formları arasında kaldığı yerden devam etti. Öğle yemeği molalarında odasından çıkmaya ikna edilebilse dahi oraya bir an evvel dönmeye can atan Brendan'a yemek ısıtmak ve kuşları beslemek için eve uğradı. Akşamları bahçeye çekidüzen verme girişimlerinde bulundu; hatta çiti bile onardı. Fakat bu angaryalara dikkatinin sadece ufacık bir bölümünü adadı. Kendisiyle sabırsızlığı arasına ne kadar oyalama koyarsa koysun her on düşüncesinden dokuzu Suzanna ve onun kıymetli yüküyle ilgiliydi.

Fakat genç kadından haber gelmeyen günler birbirini kovaladıkça düşünülmezi düşünmeye başladı: Suzanna bir daha onu aramayacaktı. Kız ya temas kurmanın doğuracağı sonuçlardan korkuyordu ya da daha beteri öyle bir imkânı yoktu. Cal ikinci haftanın sonlarına doğru halıyı elindeki yegâne yöntemle bulmayı denemeye karar verdi. Güvercinleri serbest bıraktı.

Kuşlar kanatlarıyla alkış tutarcasına havaya yükselip evin üzerinde turladı. Manzaranın Rue Sokağı'ndaki o ilk günü hatırlattığı Cal'in morali biraz düzeldi.

"Hadi," diye teşvik etti kuşlarını. "Hadi gidin artık."

Güvercinler yönlerini tayin edercesine döndüler de döndüler. Ne zaman içlerinden biri sürüden ayrılıp kendi yoluna gidecekmiş gibi olsa delikanlının kalp atışları hızlandı. Ayağında koşu ayakkabılarıyla takibe hazırdı.

Fakat ona göre kaşla göz arasında geçen bir sürenin ardından kuşlar hürriyetlerinden bıkmaya başladı. 33'de dahil olmak üzere teker teker

alçaldılar. Bazıları bahçeye, diğerleriyse yağmur oluklarına kondu. Birkaçı dosdoğru güvercinliğe uçtu. Aslında kulübedeki tünekleri sıkışıktı ve gece trenleri hiç kuşkusuz uyku düzenlerini bozuyordu. Fakat çoğunun hayatı boyunca görüp gördüğü tek yaşam alanı orasıydı.

Yukarıda demiryolu hattının yanındaki yuvalarından daha bereketli yerlerin kokusunu taşıyan akıl çelici rüzgârlar muhakkak olmalıydı ama kanatlarını öyle hava akımlarında riske atmak gibi bir niyetleri yoktu.

Cal girişimcilik eksikliklerine sövüp saydı, ardından onlara yem ve su verdi. Sonunda da hayal kırıklığıyla eve geri dönüp Brendan'ın tekrar sıçanlardan bahsetmesini dinledi.

III
Unutkanlık

1

Eylülün üçüncü haftası yağmur getirdi. Ağustos ayında operamsı göklerden boşalan sağanaklardan değil de ahmak ıslatan cinstendi. Günler daha bir kurşunileşti ve sanki Brendan da onlara uydu. Cal her gün babasını aşağıya inmeye ikna etmek için uğraşsa da Brendan artık buna yanaşmıyordu. Cal ayrıca bir ay evvel yaşananlar hakkında konuşmaya yönelik iki-üç cesurca girişimde bulundu ama yaşlı adam hiç ilgi göstermedi. Konuşmanın ne yönde geliştiğini sezer sezmez gözleri dalıp gidiyor ve Cal ısrarcı davranırsa asabileşiyordu.

Profesyoneller Brendan'ın bunaklıktan mustarip olduğuna ve bu geri çevrilemez sürecin onu en sonunda Cal'in tek başına bakamayacağı bir hâle düşüreceğine hükmettiler. Brendan'la günün yirmi dört saati bakılabilecek bir huzurevinde yer bulunmasının ilgili herkes için daha iyi olabileceğini öğütlediler.

Cal teklifi geri çevirdi. Babasının yabancılık çekmediği ve karısıyla uzun yıllar paylaştığı bir odaya tutunmasının onu topyekûn çöküntüden koruyan yegâne şey olduğundan emindi.

Babasını iyi etme çabalarında yalnız kalmadı. Güvercinleri uçurmayı başaramamasından iki gün sonra Geraldine eve geldi. On dakikalık çekingen bir özür ve açıklama faslının ardından Brendan'ın durumu sohbet konusu edildi ve Geraldine'in sağduyusu utkuyla devreye girdi. Aramızdaki anlaşmazlıkları unut, dedi kız; yardım etmek istiyorum. Cal böyle bir teklifi geri çevirecek değildi. Brendan kızın varlığına memeye hasret bir bebek gibi tepki verdi. Yaşlı adam güzelce bakılıp şımartıldı ve Geraldine'in evde Eileen'in yerini almasının ardından Cal kendini ister

istemez eski aile içi alışkanlıkları geri kazanırken buldu. Geraldine'e karşı hissettiği sevgi acısızdı; bu da o sevginin ne kadar az olduğunun en açık kanıtıydı. Genç kadın yanında olduğunda Brendan onunla beraber vakit geçirmekten mutluydu. Fakat onu nadiren özlüyordu, tabii özlerse

Füg'e gelince; oradan kalan anılarını canlı tutmak için elinden geleni yaptı. Fakat bu hiç de kolay değildi. Krallık'ın unutkanlığa yol açmakta öyle usturuplu ve çok yöntemi vardı ki Cal onlar tarafından nasıl serseme çevrildiğinin hayal meyal farkındaydı.

Ancak belirli zamanlarda, mesela kasvetli bir günün ortasında bir şey –bir koku, bir bağrış– ona bir keresinde başka bir diyara gittiğini ve oranın havasını soluyup yaratıklarıyla tanıştığını hatırlattığında anılarının ne denli silikleştiğinin farkına varıyordu. Ve unuttuklarının peşine ne kadar çok düşerse onları elinden o kadar çok kaçırıyordu.

Füg'ün güzellikleri alelade sözcüklere dönüşüyor, artık oranın gerçekliğini çağrıştıramıyordu. Ne zaman bir bostan düşünse uyuduğu (uyuduğu ve asıl rüyanın şimdi yaşadığı hayat olduğunu düşlediği) o olağanüstü yerden ziyade sıradan bir elma ağaçları koruluğu hayalinde canlanıyordu.

Mucizeler parmakları arasından kayıp gidiyordu ve onlara tutunamazmış gibi gözüküyordu.

Ölmek de herhalde böyle bir şeydi; sevdiğin şeyleri kaybederdin ve onların gidişini engelleyemezdin.

Evet, bu da bir tür ölümdü.

2

Brendan ekseriyetle devam etmeye devam etti. Haftalar geçtikçe Geraldine yaşlı adamı alt katta onlara katılmaya ikna etmeyi becerdi. Fakat Brendan artık çay ile televizyon dışında çok az şeye ilgi duyuyor ve homurtudan başka bir ses nadiren çıkartıyordu. Cal bazen televizyonun önünde kaykılıp oturmuş babasına ve ekranda ister haber spikerleri ister komedyenler olsun değişmeyen yüz ifadesine bakarken tanıdığı adama neler olduğunu merak ediyordu. Eski Brendan hâlâ orada bir yerde, o alık gözlerin arkasında mıydı? Yoksa daha en başından beri bir illüzyon mu olagelmişti? Belki de Cal her evladın yaptığı gibi babasının kalıcılığını düşlemiş ama o düş de tıpkı Eileen'den gelen mektup gibi buharlaşıp uçmuştu. Belki Brendan'ın bu şekilde acıdan uzak kalması daha iyiydi. Fakat sonra böyle bir düşünceyi kafasından çıkarıp attı. Cenaze törenle-

rinde tabut taşınırken de aynı şey, yani böylesinin daha iyi olduğu söylenmez miydi? Brendan henüz ölmemişti.

Zaman geçtikçe Geraldine'in varlığı Cal'e babasının kadar huzur vermeye başladı. Kızın tebessümleri o neşesiz aylardaki en parlak şeydi. Gidip geldiği her geçen gün yeri daha doldurulamaz hâle geldi. Nihayet aralığın ilk haftasında artık onlarla beraber kalmasının herkes için daha pratik olabileceğini önerdi. Bu son derece doğal bir gelişmeydi.

"Seninle evlenmek istemiyorum," dedi Cal'e açık açık. Theresa'nın evliliğinin içler acısı hâli –beş aylık olmasına rağmen şimdiden sallantılıydı– evlilik hakkındaki en kötü kuşkularını doğrulamıştı. "Daha önceleri istiyordum," dedi genç kadın. "Ama artık seninle beraber olmak beni mutlu etmeye yetiyor."

Geraldine'in zahmetsiz bir kader arkadaşı olduğunu ispatlaması uzun sürmedi. Aklı başında, duygularına yenik düşmeyen biriydi; sevgili olduğu kadar ahbaptı da. Faturaların zamanında ödenmesini ve çay kutusunun asla boş kalmamasını sağlayan oydu. Cal'e güvercinleri satmasını da o tavsiye etti.

"Baban artık onlara ilgi göstermiyor," dedi birden fazla kez. "Kaybolsalar farkına bile varmaz."

Kesinlikle haklıydı. Fakat Cal öyle bir satışı düşünmeyi dahi reddetti. Bahar gelip havalar düzeldiğinde babası kuşlara yeniden ilgi gösterebilirdi.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi kız ona, Cal öyle bir iddiada bulunduğunda. "Neden onlara bakmayı bu kadar çok istiyorsun? Külfetten başka bir şey değiller." Ne zaman böyle konuşsa konuyu birkaç günlüğüne kapatıyor, fırsatını bulunca da tekrar açıyordu.

Tarih tekerrür ediyordu. Gitgide hararetlenen bu diyaloglar esnasında Cal annesiyle babasının yankılarını duyar gibi oluyor, aynı yollarda tekrar yürünüyordu. Ve Cal neredeyse diğer her konuda yumuşak başlı olmasına rağmen bu konuda fikrinden şaşmıyordu. Kuşları satmayacaktı, işte o kadar.

İnatçılığının asıl sebebi elbette ki Brendan'ın rehabilitasyonu değil, önceki yaz yaşananlarla arasındaki tek somut bağın kuşlar olduğu gerçeğiydi.

Suzanna'nın ortadan kaybolmasından sonraki haftalarda her gün bir düzine gazete satın almış ve ona, halıya yahut Shadwell'e dair bir haber var mı diye sayfaları tek tek taramıştı. Fakat hiçbir şey çıkmamıştı ve so-

nunda aynı hüsrana daha fazla katlanamadığı için bakmaktan vazgeçmişti. Hobart veya adamları tarafından tekrar ziyaret de edilmemişti ki bir bakıma bu da kötü bir haberdi. O, yani Cal lüzumsuz bir detay olup çıkmıştı. Öykü halen yazılıyorsa bile onsuz devam ediyordu.

Delikanlı Füg'ü unutmaktan öyle çok korkar oldu ki oradaki geceyle ilgili hatırlayabildiği her şeyi yazma riskine bile girdi. Fakat bu işe el attığında hatırladıkları ne kadar iç karartacak kadar azdı. İsimleri de kaleme aldı: Lemuel Lo, Apolline Dubois, Frederick Cammell... Hepsini de günlüğünün arka kısmına, telefon numaralarına ayrılmış bölüme not düştü. Lakin elinde bu insanların ne telefon numaraları vardı ne de adresleri. Olan tek şey çehrelerle eşleştirmekte giderek zorlandığı alışılmadık isimlerdi, o kadar.

3

Bazı geceler yüzünde gözyaşlarıyla uyandığı rüyalar gördü.

Uyandığında rüyalarını hatırlamadığını iddia etse de Geraldine onu elinden geldiği kadar avuttu. Aslında Cal yalan söylemiyordu. Şuurlu dünyaya kelimelerle özetlenebilecek hiçbir şey getirmiyordu; getirdiği tek şey yürek sızlatan bir kederdi. Geraldine onun yanına uzanıp saçlarını okşuyor ve tüm zorluklara rağmen durumun çok daha beter olabileceğini söylüyordu. Genç kadın elbette haklıydı. Zaten rüyalar da yavaş yavaş azaldı ve sonunda tümüyle kayboldu.

4

Ocağın son haftasında yılbaşı faturaları hâlâ dururken ve onları ödeyecek kadar para yokken Cal, 33 ile onun eşi hariç güvercinleri sattı. Çifti tutsa da neden böyle yaptığını anımsaması gitgide zorlaştı. Ertesi ayın sonlarına doğru da tamamen unuttu.

IV
Göçebeler

1

Kışın geçişi Cal için muhakkak yorucuydu fakat Suzanna için can sıkıntısından ve kâbuslardan çok daha beter riskler barındırıyordu.

O riskler Füg'deki gecenin ertesi günü, o ve Peverelli kardeşler Shadwell'in eline düşmekten kıl payı kurtulduktan sonra başlamıştı. O zamandan beri de hem kendi hayatı hem de Shearman'ın mülkünün ötesindeki sokakta tekrar bir araya geldiği Jerichau'nunki neredeyse devamlı tehlikedeydi.

Capra'nın Evi'ndeyken bu ve daha başka pek çok konuda uyarılmıştı. Fakat öğrendiği onca şey arasında en derin izlenimi bırakan şey Musibet'ti. Konsey üyeleri Ailelerin yok oluşa ne kadar yaklaştıklarını anlatırlarken sapsarı kesilmişlerdi. Ve şimdi peşlerindeki hasımlar –Shadwell ile Hobart– bambaşka bir nitelikte olsalar da onların ve Musibet'in aynı zehirli topraktan fırladıklarına inanmamak Suzanna'nın elinde değildi. Hepsi de kendi açısından yaşama düşmandı.

Üstelik eşit derecede amansızdılar. Satıcı ile onun yeni müttefikinin bir adım önünde kalmak yorucuydu. Suzanna ile Jerichau o ilk gün kardeşlerin bıraktıkları sahte izler tazıların kafasını karıştırınca birkaç saatlik bir avantaj yakalamışlardı. Fakat öğleye kadar yine kokuyu almıştı. Suzanna'nın o öğleden sonra kenti terk etmekten başka seçeneği yoktu. Bunu da çaldıkları polis aracının yerine satın aldığı ikinci el arabayla yapmıştı. Kendi otomobilini kullanmanın duman işaretleri vermeye benzeyeceğinin farkındaydı.

Onu şaşırtan bir husus vardı: Ne yeniden dokuma gününde ne de sonrasında Immacolata'dan bir ize rastlamışlardı. Efsuncu ile kız kar-

deşlerinin halıda kalmayı seçmiş, hatta istemeden orada mahsur kalmış olmaları mümkün müydü? Belki bu kadarını ummak fazlaydı. Yine de Suzanna'nın giderek daha iyi kontrol edebildiği ve kullanabildiği eriyik, Immacolata'nın varlığından en ufak bir titreşim taşımıyordu.

Jerichau o ilk haftalarda saygılı bir mesafede durdu. Belki de genç kadının eriyikle meşguliyeti onu rahatsız ediyordu. Suzanna'ya öğrenim sürecinde yardımı dokunamazdı; kızın sahip olduğu güç onun için bir gizemdi, erkekliği o güçten korkuyordu. Fakat Suzanna adamı ne eriyiğin ne de kendisinin (tabii ayrı varlıklar olarak nitelendirilebilirse) en ufak bir kötü niyet taşımadığına kademe kademe ikna etti ve Jerichau onun güçlerine biraz alıştı. Öyle ki Suzanna adamla eriyiğe ilk nasıl erişim sağladığını ve onun Cal'e nasıl nüfuz ettiğini bile konuşabilir hâle geldi. O olaylardan bahsedebilme fırsatına minnettardı; onları çok uzun bir süre içinde tutmuş, kafasına takmıştı. Jerichau'nun verecek fazla bir cevabı yoktu ama bu konuda konuşabilmek bile Suzanna'nın endişelerini hafifletmeye yeter gibiydi. Ve endişeleri hafifledikçe eriyik değerini daha çok gösterdi. Suzanna'ya o haftalarda paha biçilemeyecek bir güç bahşetti: Gelecekten hayalet biçimler gösteren ikaz edici bir beceri. Suzanna saklandıkları odanın dışındaki merdivenlerde Hobart'ın yüzünü görüyor ve adamın yakın bir zamanda tam o noktada duracağını anlıyordu. Bazen Shadwell'i de gördüğü oluyordu ama çaresiz gözlerle bakarak incecik ağzıyla onun ismini şekillendiren Hobart başı çekiyordu. Bu da elbette ki ister gündüz ister gece olsun oradan ayrılmaları, valizlerini ve halıyı toplayıp gitmeleri için bir sinyal teşkil ediyordu.

Suzanna'nın tümü eriyikten gelen başka becerileri de vardı. Jerichau'nun ona ilk kez Lord Sokağı'nda gösterdiği ışıkları görebiliyordu. Onları şaşırtıcı denebilecek kadar kısa bir sürede kanıksadı; bir surattaki ifade veya bir sesin tonu gibi karşısındaki yabancının mizacını okumakta kullandığı bir diğer bilgi olup çıktılar. Ayrıca bir diğer görsel kabiliyete, önsezi ile hâleler arasında bir şeye daha kavuştu: Artık doğal süreçlerin sonuçlarını görebiliyordu. Yalnızca tomurcuk değil, onun baharda açacağı çiçek ve görüşünü biraz daha uzatırsa sonrasında vereceği meyve gözünün önünde canlanıyordu. Bu *potansiyel* algısı bazı neticeler doğurdu. Öncelikle yumurta yemeyi bıraktı. Ayrıca kendini kaderciliğe kaptırmamak için mücadele ederken buldu. Ona direnmemesi hâlinde bir kaçınılmazlıklar denizine açılması, geleceği nereyi seçerse oraya sürüklenmesi işten bile değildi.

Jerichau olmaya ve yapmaya yönelik sınır tanımayan hevesiyle onun bu akıntıdan kurtulmasına yardım etti. Çiçeğin açışı ve aynı çiçeğin soluşu kaçınılmaz olmasına rağmen hem İnsanoğullarının hem de Kâhinsoyluların ölümden önce yapmaları gereken seçimler vardı: Yürünecek ve uzak durulacak yollar gibi.

O seçimlerden biri de dost olarak mı kalacakları, yoksa sevgili mi olacaklarıydı. Sevgili olmayı seçtilerse de bu o kadar doğal bir şekilde gerçekleşti ki Suzanna karar ânını bilemedi. Bu konuyu açık açık konuşmadıkları kesindi ama belki de Capra'nın Evi'nin dışında ettikleri sohbetten beri havada asılı duruyordu. Sonuçta birbirlerinden huzur bulmaları doğru bir şeymiş gibi gözüküyordu. Jerichau ruh hâlindeki ufak çaplı değişimlere bile duyarlı sofistike bir yatak arkadaşıydı; bir an içten kahkahalara, bir sonrakindeyse büyük bir ciddiyete kâdirdi.

Ayrıca Suzanna onun fevkalade bir hırsız olduğunu sevinerek keşfetti. Kaçak yaşamanın zorluklarına rağmen sırf Jerichau'nun eli hafif diye krallar gibi yediler (ve yolculuk ettiler). Suzanna adamın nasıl bu kadar başarı sağladığından emin değildi. Acaba gözlemcilerin dikkatini dağıtmak için gizli bir esrimeye mi başvuruyordu, yoksa hırsızlık kanında mı vardı? Yöntemi ne olursa olsun büyük veya küçük her şeyi çalabiliyordu ve pahalı bir yiyecek tatmadıkları ya da adamın yeni edindiği şampanya beğenisini tatmin etmedikleri bir gün bile geçmiyordu.

Jerichau'nun bu yeteneği kaçışlarını daha kullanışlı şekillerde de kolaylaştırıyordu zira canlarının istediği sıklıkla araba değiştirebiliyorlar ve güzergâhları boyunca bir terk edilmiş araba zinciri bırakıyorlardı.

O güzergâh onları belirli bir yöne götürmedi; içgüdüleri nereyi önerirse oraya gitmekle yetindiler. Jerichau yakalanmanın en kolay yolunun amaç gütmek olduğunu söylemişti. *Ben hırsızlık yapmaya asla niyetlenmem*, diye bir gün arabayla yol alırlarken Suzanna'ya açıklama yaptı. *En azından işi bitirene kadar. Böylece hiç kimse neyin peşinde olduğumu bilmez çünkü ben de bilmem.* Suzanna espri anlayışına hitap eden bu felsefeden hoşlandı. Eğer bir gün Londra'ya –kiline ve fırınına– geri dönerse bu kavramın suç kadar estetik açıdan da anlam taşıyıp taşımadığına bakacaktı. Belki de gidişatı kendi hâline bırakmak tek gerçek kontroldü. Acaba kafa yormazsa ne tür çömlekler yapardı?

Yine de bu hile takipçilerini durdurmayıp belirli bir mesafede tutmaktan başka bir işe yaramadı. Ve o mesafenin birden fazla kez endişe verecek kadar kısaldığı oldu.

2

İki gündür Newcastle'da, Rudyard Sokağı'ndaki küçük bir otelde kalıyorlardı. Yağmur bir haftadır boyuna yağıyordu ve ülkeyi terk edip daha güneşli bir yere gitme ihtimalinden bahsediyorlardı. Fakat bu seçeneğe ciddi sorunlar eşlik ediyordu. Öncelikle Jerichau'nun pasaportu yoktu ve ona bir pasaport çıkarma girişimi ikisinin de incelemeye alınmasına yol açardı. İkincisi, Hobart'ın limanları ve havaalanlarını onların varlığından haberdar etmiş olması mümkündü. Ve üçüncüsü kendileri seyahat edebilseler bile halıyı nakletmekte zorlanırlardı. Onu gözlerinin önünden ayırmaya mecbur kalmaları neredeyse kaçınılmazdı ve Suzanna böyle bir şeye razı değildi.

Onlar pizzalarını yiyerek ve şampanyalarını içerek karşılıklı konuşurlarken yağmur pencereyi kamçıladı.

Ve sonra Suzanna'nın karnında bir alamet kabul ettiği o pırpırlama başladı. Başını kapıdan tarafa çevirdi ve feci bir an boyunca eriyiğin ikazında çok geç kaldığını zannetti zira kapının açık olduğunu ve Hobart'ın oradan dosdoğru kendisine baktığını gördü.

"Ne var?" dedi Jerichau.

Adamın sözleri Suzanna'ya hatasını fark ettirdi. Gördüğü hayalet şimdiye kadarkilerden daha somuttu. Bu da muhtemelen öngördüğü olayın çok yakın olduğu anlamına geliyordu.

"Hobart," dedi genç kadın. "Ve sanırım fazla zamanımız yok."

Jerichau surat assa da kızın bu konudaki otoritesini sorgulamadı. Suzanna müfettişin yakınlarda olduğunu söylüyorsa muhakkak öyleydi. Kız havayı okuyan ve hep kötü bir haberle karşılaşan bir falcı, bir cadı olup çıkmıştı.

Halıdan dolayı taşınmak karmaşık bir işti. Kaldıkları her yerde ya mülk sahibini ya da yöneticisini halının kendileriyle beraber odalarında durmasına ikna etmeleri lazımdı. Giderlerken de o gün için el koydukları araca güç bela yüklenmesi gerekiyordu. Tabii tüm bunlar hiç istememelerine rağmen dikkatleri üzerlerine çekiyordu. Lakin başka seçenekleri yoktu. Hiç kimse Cennet'in hafif bir yük olacağını vadetmemişti.

3

Yarım saatten kısa süre sonra Hobart otel süitinin kapısını iterek açtı. Oda hâlâ kadının nefesiyle sıcacıktı. Fakat o ve zenci gitmişlerdi.

Yeniden! Son aylarda kaç kez onlardan kalan çöplerin arasında durup kızla aynı havayı solumuş, vücudunun yatakta bıraktığı şekle bakmıştı? Fakat hep geç kalmıştı. Kaçaklar her seferinde ondan bir adım önde kalmayı başarmışlardı ve Hobart her seferinde bir diğer terk edilmiş odayla kalakalmıştı.

Genç kadın enselenene ve avucunun içine düşene dek Hobart huzurlu bir gece geçiremeyecekti. Suzanna'nın yakalanmasını takıntı edinmişti; tabii cezalandırılmasını da.

Hobart yakalandığı zaman her sapkınlığın bir savunucusu olduğu bu yozlaşmış devirde onun da ikna edici bir şekilde kollanacağını pekâlâ biliyordu. Zaten kızı adamlarıyla beraber *bizzat* aramasının sebebi de oydu: Liberaller gelip de yalvar yakar olmadan önce ona Kanun'un gerçek yüzünü gösterebilmek içindi. Suzanna gerçek kahramanlara yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Diz çöküp merhamet dilenecek, Hobart ise metin olup onun yakarışlarına kulak tıkayacaktı.

Elbette Hobart'ın bu davada bir müttefiki vardı: Shadwell.

Emniyet teşkilatındaki amirleri arasında ona güvendiği kadar güvendiği tek bir kişi bile yoktu. Sanki birbirlerinin ruh ikizleriydiler. Hobart bundan güç alıyordu.

Ne gariptir ki güç aldığı bir diğer şey de el koyduğu o kitaptı; kızın şifre kitabı. Kitabı titizlikle incelemişti. Hatta gizli bir önem taşıyabilirler diye hem kâğıdını hem de cildini analiz ettirmişti. Sıradışı hiçbir şeye rastlanmamıştı. Böylece geriye kelimeler ve resimler kalmıştı. Onlar da uzmanlar tarafından araştırılmıştı. Görünüşe bakılırsa öyküler basit birer peri masalıydı. Tıpkı metin gibi çizimler de masum ayağına yatıyordu.

Fakat Hobart'ın gözü yutmazdı. Kitabın *Evvel zaman içinde* ibaresinden daha başka bir anlama geldiğinden en ufak bir şüphesi yoktu. Avını nihayet yakaladığında o anlamı kadının ağzından söke söke alacak ve yüreksiz hiç kimse onu durduramayacaktı.

4

Newcastle'daki tehlikeden ucuz kurtulmalarının ardından daha dikkatli davrandılar. Polisin yoğun olduğu büyük şehirlere uğramaktansa daha küçük yerleşim yerleri bulmaya başladılar. Tabii bunun kendince dezavantajları yok değildi. İki yabancının ve bir halının gelişi merak ve sorular doğuruyordu.

Fakat taktik değişimi işe yaradı. Hiçbir yerde otuz altı saatten fazla kalmayarak ve kasabadan kasabaya, köyden köye düzensiz bir şekilde geçiş yaparak izlerini kaybettirdiler. Tazılardan uzak geçen günler haftalara, haftalar aylara döndü. Sanki takipçileri çabalamaktan vazgeçmişlerdi.

Bu zaman zarfında Suzanna'nın aklı sık sık Cal'e gitti. O gün Mersey Nehri'nin yanında delikanlı ona olan aşkını itiraf ettiğinden beri çok şey yaşanmıştı. Acaba hissettiklerinin ne kadarı eriyiğin kendisine dokunup içine girdiğinin bilinçsizce farkındalığı ve ne kadarı geleneksel anlamda aşktı? Suzanna kimi zaman telefonu eline alıp onu aramak için yanıp tutuşuyordu; hatta birkaç defa aynen öyle yapmayı denemişti. Kendisini konuşmaktan alıkoyan şey paranoya mıydı, yoksa –içgüdülerinin çıtlattığı gibi– görüşmeyi kayıt altına alan başka birinin hattaki varlığı mı? Üstüne üstlük dördüncü ve beşinci denemelerde telefona Cal değil arayanın kim olduğunu bilmek isteyen bir kadın cevap verdi ve Suzanna sessiz kaldığında kadın onu polise bildirmekle tehdit etti. Suzanna tekrar aramadı; böyle bir riske değmezdi.

Jerichau'nun bu konuda bir fikri vardı.

"Mooney bir Guguk," dedi, laf arasında Cal'in ismi geçince. "Onu unutmalısın."

"Yani eğer bir Guguksan beş paralık değerin yok, öyle mi?" dedi kız. "Ya ben?"

"Sen artık bizdensin," dedi adam. "Kâhinsoylu'sun."

"Hakkımda bilmediğin o kadar çok şey var ki," dedi Suzanna. "Yıllar yılı sıradan bir kız olarak–"

"Asla sıradan olmadın."

"Evet, oldum," dedi Suzanna. "İnan bana, öyleydim. Hâlâ da öyleyim. En azından burada." Alnına dokundu. "Bazen uyandığımda... ve eskiden nasıl yaşadığımı düşündüğümde... şimdiye kadar başımdan geçenlere inanamıyorum."

"Geçmişe bakmanın faydası yok," dedi Jerichau. "Farklı davransaydın neler olabileceğine kafa yormanın da."

"Sahiden de artık öyle bir şey yapmıyorsun, değil mi? Gözümden kaçmadı. Füg'ün adını bile anmıyorsun."

Jerichau gülümsedi. "Neden anacakmışım ki?" dedi. "Ben böyle mutluyum. Seninle beraberken. Belki yarın her şey değişir. Belki dün de değişmiştir; unuttum. Ama bugün, *şimdi* mutluyum. Krallık'tan hoşlanmaya bile başlıyorum."

Suzanna onun Lord Sokağı'ndaki kalabalıkta kayboluşunu, ne kadar değiştiğini hatırladı.

"Peki ya Füg'ü bir daha asla görmezsen?"

Jerichau buna biraz kafa yordu. "Kim bilir? En iyisi hiç düşünmemek."

Onlarınki alışılmadık bir ilişkiydi. Suzanna devamlı olarak içindeki güçten yeni bir tasavvur ediniyordu. Jerichau ise onun gitgide daha açık gördüğü faso fisoların dünyasına her gün biraz daha ısınıyordu. Suzanna şimdiye dek hayatına yön veren basitliklerden çok farklı bu yeni anlayış sayesinde taşıdıkları halının son bir umut olduğuna her geçen gün biraz daha ikna olurken evi Dokuma'da yer alan Jerichau oranın kaderine giderek daha çok kayıtsızlaşır gibi gözüküyor, umutlardan veya kederlerden nasibini almaksızın *şimdi* için *şimdide* yaşıyordu. Füg'ü saklayabilecekleri güvenli bir yer bulmaktan gitgide daha az bahsediyor, daha çok sokakta veya televizyonda gördüğü cezbedici şeylere ağırlık veriyordu.

Suzanna'nın yanından ayrılmamasına ve ona daima kendisine güvenebileceğini söylemesine rağmen genç kadın artık kendini sık sık yalnız hissediyordu.

5

Onun arkasında bir yerde Hobart da yalnızdı; adamlarıyla veya Shadwell'le beraberken dahi. Yalnız başına Suzanna'yı ve onun alay edercesine arkasında bıraktığı kokuyu düşlüyordu. Ve tabii ona yapacağı zalimlikleri de.

Bu düşlerde elleri daha önce bir kez olduğu gibi alev alıyordu. Suzanna onunla boğuşurken alevler odanın duvarlarına tırmanıp tavanda geziniyor, içerisi bir fırına dönüşüyordu. Ve Hobart elleri yüzünün önünde uyanıyordu. Avuçlarının alevlerle değil de terle kaplı olduğu o anlarda hem Kanun'un kendisini paniklemekten alıkoyduğuna hem de meleklerin tarafında yer aldığına seviniyordu.

V
Kemiklerin Hanımı

1

Bunlar Shadwell için karanlık günlerdi.

Füg'den morali yüksek, yeni bir gayeye kavuşmuş olarak çıkmıştı. Fakat hükmetmeyi her şeyden çok arzuladığı dünya burnunun dibinden alınıp götürülmüştü. O kadarla kalsa iyi; normalde yardım isteyebileceği Immacolata da görünüşe bakılırsa Dokuma'da kalmayı seçmişti. Sonuçta Kâhinsoyluları hor görmesine rağmen o da onlardan biriydi. Belki de Shadwell kadının küçümsermiş gibi yaptığı topraklara ayak basmasının ardından orada kalmaya karar vermesine şaşmamalıydı.

Yine de Satıcı yalnız sayılmazdı. Hamburger Kralı Norris halen kulluğa razı olup onun emrine amadeydi. Tabii bir de Hobart vardı. Müfettiş muhtemelen deliydi ama bunun bir sakıncası yoktu. Üstelik Shadwell'in günün birinde kendi amaçları doğrultusunda kullanması gerekebileceği belirli bir tutkuya sahipti. O tutku –Hobart'ın deyimiyle– haklı bir savaş vermekti.

Lakin ortada savaş verilecek bir şey olmadı mı bunun pek bir anlamı kalmıyordu. Aradan beş uzun ay geçmişti ve halının bulunmadığı her gün Shadwell'in ümitsizliği biraz daha artıyordu. O gece Füg'den ayrılan diğerlerinin aksine Shadwell deneyimini en ufak ayrıntısına kadar hatırlıyordu. O diyarın esrimelerini taşıyan ceket, anılarının taze kalmasını sağlıyordu. Hem de fazlasıyla. Shadwell'in orada olma hasretiyle yanıp tutuşmadığı bir saat bile geçmiyordu.

Bu açlık sırf Füg'e sahip olma arzusundan fazlasını içeriyordu. Shadwell beklemekle geçen bu uzun haftalarda daha bile derin bir hırsa kapılmıştı. O topraklara bir kez daha ayak bastığında Kâhinsoylulardan hiçbirinin yapmaya cüret edemediği şeyi yapacaktı: Deveran'a girecekti.

Bir kere kapılmasının ardından bu fikir uyanık geçirdiği her saniye ona eziyet etti. O tür bir ihlal için cezalar ödenmesi gerekebilirdi ama yine de böyle bir riske girmeye değmez miydi? Bulut perdesinin ardında gizlenen Manto, Kâhinsoylular ve dolayısıyla dünya tarihinde eşi benzeri olmayan bir sihir yoğunluğuydu.

Deveran'da yaradılışın ta kendisi hüküm sürüyordu. Orada yürümek, oranın sırlarına tanıklık etmek bir nevi tanrılık sayılmaz mıydı?

2

Shadwell bugün düşüncelerinin cereyanıyla uyumlu bir ortamdaydı: Londra'nın beton yapılanmasının bir köşesine gizlenmiş ve Aziz Philomena ve Aziz Callixtus'a adanmış küçük bir kilise. Buraya ruhunun iyiliği için uğramamış, şu anda bir avuç ofis çalışanı için öğle ayinini yöneten rahip tarafından davet edilmişti. Tanımadığı rahip ona önemli haberlerinin olduğunu yazmıştı; hem de Shadwell'in kâr sağlayabileceği haberlerinin. Satıcı da hiç tereddüt etmeden gelmişti.

Shadwell bir Katolik olarak büyütülmüştü. Dinini uzun zamandır ihmal etmesine rağmen çocukluğunda öğrendiği ayinleri unutması mümkün değildi. İlahileri dinlerken onlara yirmi senedir eşlik etmemesine karşın dudakları kelimelerin ritmiyle oynadı. Sonra sıra Kapanış Duası'na –muhasebecileri hesap kitaplarından alıkoymamak için kısa ve hoş bir taneye– ve de Takdis'e geldi.

... Bunu alıp yiyin. Bu beden ki size feda olsun...

Eski olmalarına rağmen hâlâ ticari bir anlam taşıyan sözcükler, ritüeller.

Güç ve Kudret söylevleri daima bir kalabalık toplardı. İlahların modası asla geçmezdi.

Düşüncelere dalmış olan Shadwell, rahip yanı başında belirene dek ayinin bittiğini fark etmedi.

"Bay Shadwell?"

Satıcı bakışlarını buzağı derisi eldivenlerinden ayırdı. Kilise ikisi haricinde boştu.

"Biz de sizi bekliyorduk," dedi rahip, doğru kişiyle konuştuğunu tasdikleme gereği duymaksızın. "Hoşgeldiniz."

Shadwell ayağa kalktı.

"Mevzu neydi?"

"Benimle gelir misiniz?" cevabını aldı.

Shadwell isteneni yapmamak için bir sebep göremedi. Rahip onu sahından geçirip bir genelev gibi terle parfümün birbirine karıştığı tahta panelli bir odaya soktu. Odanın karşı ucundaki perdeyi çektiğinde başka bir kapı ortaya çıktı.

Adam anahtarı çevirmeden önce ona hitap etti.

"Yakınımda kalın, Bay Shadwell. Ve sakın Mabet'e yaklaşmayın..."

Mabet mi? Shadwell oraya geldiğinden beri ilk defa neler döndüğünü sezmeye başlıyordu.

"Anlaşıldı," dedi.

Rahip kapıyı açtı. Önlerinde yalnızca çıktıkları odanın loş ışığıyla aydınlanan taş basamaklı dik bir merdiven vardı. Shadwell otuzdan sonra basamakların hesabını şaşırdı; ilk onun ardından neredeyse zifiri karanlıkta inerlerken dengesini korumak için ellerini kuru ve soğuk duvarlardan ayırmadı.

Fakat artık aşağıdan bir ışık geliyordu. Rahip arkasına göz attığında suratı o karanlıkla solgun bir topa benzedi.

"Yakınımda kalın," diye uyardı. "Burası tehlikelidir."

Merdivenin sonunda rahip talimatlarına uyulacağına güvenmiyormuş gibi Shadwell'i kolundan tuttu. Sanki bir labirentin merkezine gelmişlerdi; galeriler sağa sola kıvrılarak ve beklenmedik dönüşler yaparak her yönde uzanıp gitmekteydi. Bazılarında mumlar yanarken diğerleri karanlıktı.

Shadwell ancak kılavuzunca o koridorların birinden geçirilirken yalnız olmadıklarını fark etti. Duvarlara her birinde bir tabut bulunan nişler sıralıydı. Shadwell ürperdi. Ölüler her iki yandaydı; dilinde aldığı tat onların tozuydu. Böyle bir yerde kalmak isteyecek tek bir kişi tanıyordu.

Daha bu düşünce kafasında şekillenirken rahip elini onun kolundan çekti ve bir dua mırıldanarak geldiği koridordan aceleyle geri gitti. Buna sebep tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş peçeli bir suretin tabutlar arasında yolunu kaybetmiş bir yasçı gibi tünelin ilerisinden yaklaşmasıydı. Kadın konuşmamasına veya peçesini kaldırmamasına rağmen Shadwell onun Immacolata olduğunu hemen anladı.

Kadın hiçbir şey demeden biraz uzakta durup bekledi. Solukları peçenin kıvrımlarını oynatıyordu.

Sessizlik nihayet bozuldu.

"Shadwell."

Konuşurken geveliyor, hatta zorlanıyordu.

"Dokuma'da kaldın sanıyordum," dedi adam.

"Orada neredeyse alıkonulacaktım," karşılığını verdi Efsuncu.

"Alıkonulmak mı?"

Shadwell arkasında rahibin oradan giderken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordu.

"Bir arkadaşın mı?" diye sordu.

"Bana taparlar," dedi kadın ona. "Bana Tanrıça, Gecenin Annesi derler. Hayranlıklarını daha iyi göstermek için kendilerini hadım ederler." Shadwell yüzünü ekşitti. "Mabet'e yaklaşman o yüzden yasak. Öyle bir şey hürmetsizlik kabul edilir. Tanrıçaları istemeseydi buraya kadar gelmene bile izin vermezlerdi."

"Onlara neden katlanıyorsun?"

"İhtiyaç duyduğumda bana bir sığınak, iyileşebileceğim bir yer sağladılar."

"Ne iyileşmesi?"

Bu söz üzerine peçe Immacolata'nın dokunuşu olmadan kalktı. Alttaki görüntü Shadwell'in içini kaldırmak için yeterliydi. Kadının şahane yüz hatları tanınmayacak hâldeydi. Suratı açık yaralarla ve sızdıran yarıklarla kaplıydı.

"... nasıl...?" diyebildi Shadwell.

"Nazır'ın kocası," diye yanıtladı Immacolata. Ağzı öylesine çarpılmıştı ki sözcükleri gereği gibi biçimlendirmekte zorlanıyordu.

"*Bunu* tek başına mı yaptı?"

"Aslanlarıyla geldi," dedi kadın. "Ben de dikkatsiz davrandım."

Shadwell daha fazlasını duymak istemedi.

"Hâlim seni rahatsız ediyor," dedi Efsuncu. "Sen duyarlı bir adamsın."

Duyarlı kelimesi belli belirsiz bir ironiyle telaffuz edilmişti.

"Yüzünü maskeleyebilirsin, değil mi?" dedi Shadwell, kadının kılık değiştirmedeki hünerlerini düşünerek. Madem ki başkalarını taklit edebilirdi, neden kusursuz hâlini de edemesindi?

"Beni bir orospuya mı çevirmek istiyorsun?" dedi kadın ona. "Gösteriş olsun diye suratımı boyamamı? Hayır, Shadwell. Yaralarımı taşıyacağım. Onlara bana güzelliğin olup olabileceğinden daha çok yakışıyor." Korkunç bir tebessüm etti. "Sence de öyle değil mi?"

Küstahlığına rağmen sesi titriyordu. Shadwell kadının uysal, hatta çaresiz olduğunu sezinledi. Tekrar dellenebileceğinden korktu.

"Seni özledim," dedi, gözünü Immacolata'nın yüzünden ayırmamaya çalışarak. "Birlikte iyi bir ekiptik."

"Artık yeni müttefiklerin var," karşılığını verdi kadın.

"Duydun mu?"

"Kız kardeşlerim arada bir yanına uğradılar." Bu düşünce adama huzur vermedi. "Hobart'a güveniyor musun?"

"Bir amaca hizmet ediyor, o kadar."

"Neymiş o amaç?"

"Halıyı bulmak."

"Ama bunu başarmış değil."

"Hayır. Daha değil." Shadwell kadını hiç çekinmeden süzmeye, ona sevgi dolu bir bakış atmaya çalıştı. "Seni özledim," dedi. "Yardımına ihtiyacım var."

Damağından hafif bir tıslama çıksa da Immacolata karşılık vermedi.

"Beni o yüzden buraya getirtmedin mi?" dedi Shadwell. "Baştan başlayalım diye?"

"Hayır," diye cevapladı kadın. "O iş için fazla yorgunum."

Füg'e tekrar ayak basmanın açlığını çekse bile kovalamacaya kaldıkları yerden devam etme –rüzgâr ne zaman Dokuma'dan bir dedikodu taşısa kentten kente konma– fikrine Shadwell de sıcak bakmıyordu.

"Hem zaten," dedi kadın, "sen değiştin."

"Hayır," diye itiraz etti Satıcı. "Dokuma'yı hâlâ istiyorum."

"Ama satmak için değil. Hükmetmek için."

"Bunu da nereden çıkardın?" diyen Shadwell candan bir tebessüm etti. Karşısındaki harabeyi yeterince okuyamadığından hilesinin işe yarayıp yaramadığını bilemedi. "Seninle bir anlaşmamız vardı, Tanrıça," dedi. "Onları ezip toz edecektik."

"Bunu hâlâ istiyor musun?"

Yalan söyleyerek her şeyi riske attığını iyi bilen Shadwell tereddüde kapıldı. Immacolata onu iyi tanıyordu; isterse muhtemelen kafatasının içine bile bakabilirdi. Kandırıldığını sezmesi inde Shadwell'in aralarındaki ilişkiden çok daha fazlasını kaybetmesi işten bile değildi. Fakat Immacolata da değişmişti, öyle değil mi? Artık defolu bir maldı. Satıcı üzerinde kurduğu kontrolsüz tek gücü, yani güzelliğini kaybetmişti. Aksi yönde davranmasına rağmen burada ricacı oydu. Shadwell yalan söyleme riskini göze aldı.

"Her zaman ne istediysem şimdi de onu istiyorum," dedi. "Düşmanların benim de düşmanlarımdır."

"Öyleyse onları mahvedeceğiz," dedi kadın. "Hem de ebediyen."

Yüzündeki labirentin bir yerlerinde ışık yandı ve Shadwell'in yanındaki rafları kaplayan insan tozları dans etmeye başladı.

VI
Kalp Kırıklığı

1

2 Şubat sabahında Cal, babasını yatakta ölü buldu. Doktor onun şafaktan bir saat önce öldüğünü, yaşamaktan vazgeçerek uykusunda göçüp gittiğini bildirdi.

Akli dengesi yılbaşından yaklaşık bir hafta önce hızla bozulmaya başlamıştı. Bazı günler Geraldine'e karısının ismiyle hitap ediyor ve Cal'i kardeşi zannediyordu. Durumuna konan teşhis iyi değildi ama hiç kimse bu kadar ani bir gidiş de beklememişti. Açıklamalara yahut sevecen vedalara fırsat kalmamıştı. Brendan bir gün varken ertesi gün yalnızca yası tutulabiliyordu.

Babasını çok sevmesine rağmen Cal gamlanmakta zorlandığını keşfetti. Ağlayan Geraldine'di; komşular başsağlığı dilemeye geldiklerinde uygun lafları eden de oydu. Cal yaslı çocuk rolünü ancak oynayabiliyor, onu hissetmiyordu. Hissettiği tek şey huzursuzluktu.

Naaşı yakma vakti yaklaştıkça bu his güçlendi. Duygusuzluğuna kuşkulu bir gözle bakan Cal gitgide kendinden koptu. Sanki artık iki farklı Cal vardı. Biri ölüm meselesiyle görgü kurallarının gerektirdiği gibi ilgilenen aleni ağıtçı, diğeriyse her klişeye ve boş söze burun kıvıran açık sözlü eleştirmendi. Bu ikincisi yalancıların ve ikiyüzlülerin belası Kaçık Mooney'in sesiyle konuşuyordu. "Hiçbiriniz gerçek değilsiniz!" diye fısıldıyordu şair. "Şu hâlinize bakın. Sahtekârın tekisiniz!"

Bu kopukluk bazı tuhaf yan etkiler doğuruyordu. Bunların başlıcası eski rüyaları tekrar görmesiydi. Aşkın gözleri kadar berrak bir havada uçtuğunu, ağaç dallarının altın sarısı meyvelerin ağırlığıyla büküldüğünü, hayvanların insanlar gibi konuştuğunu ve insanların kükrediğini düşlü-

yordu. Her gece rüyasında birkaç defa güvercinler de görüyordu. Birden fazla kez öğütlerinden hiçbir şey anlamamasına karşın 33 ile eşinin kendisiyle kuş dilinde konuştuklarından emin bir hâlde uyandığı bile oldu.

Rüyasını gündüz vakti de kafasından atamadı ve böyle bir fikrin gülünç olduğunu bile bile onlara günlük yemlerini verirken kuşları sorguya çekip onlardan bildiklerini sayıp dökmelerini yarı şaka yarı ciddi bir dille istedi. Güvercinlerse göz kırpıp semirmekle yetindi.

Cenaze olup bitti. Eileen'in akrabaları Tyneside banliyösünün karşı yakasından, Brendan'ınkiler Belfast'tan çıkageldiler. Konuklara viski, Brendan'ın kardeşlerineyse Guinness birası ve kabukları alınmış jambonlu sandviç ikram edildi. Bardaklar ve tabaklar boşaldığında da herkes evine gitti.

2

"Bir tatile çıkmalıyız," diye önerdi Geraldine, cenazeden bir hafta sonra. "Ne zamandır iyi uyumuyorsun."

Cal yemek odasındaki pencerenin karşısına oturmuş, bahçeyi seyrediyordu.

"Evi biraz elden geçirmemiz gerek," dedi. "Bu hâli içimi karartıyor."

"Onu satabiliriz de," karşılığını verdi kız.

Cal'in uyuşuk zihni bu basit çözümü akıl edememişti. "Bak bu harika bir fikir," dedi. "Demiryolunun yanı başındaki bir bahçenin dibine kurulmamış bir ev buluruz."

Havaların düzelmesiyle fiyatlar artmadan derhal başka bir ev aramaya başladılar. Geraldine'in keyfi yerindeydi. Delikanlıya satılık evleri gezdirirken gözlemlerle ve fikirlerle dolup taşıyordu. Wavertree semtinde teraslı bir ev buldular. Mütevazı mülk ikisinin de hoşuna gidince orası için bir teklif verdiler. Teklifleri kabul edildi. Fakat Chariot Sokağı'ndaki evi elden çıkarmanın o kadar kolay olmadığı anlaşıldı. İki müşteri onlarla kontrat imzalamanın eşiğine geldi, sonra vazgeçti. Haftalar geçtikçe Geraldine bile neşesini kaybetti.

Wavertree'deki evi martın başında başkasına kaptırdılar ve arayışa baştan başlamak zorunda kaldılar. Fakat hevesleri büyük ölçüde geçmişti ve hoşlarına giden bir şey çıkmadı.

Tüm bunlar olurken kuşlar Cal'in rüyalarında konuşmayı sürdürdü. Ve Cal onların hikmetini yine yorumlayamadı.

VII
Ruhlar Şehrinden Öyküler

1

Brendan'ın küllerinin Hatıralar Bahçesi'ne* saçılmasından beş hafta sonra Cal kapıyı açtığında kızarık suratlı bir adamla karşılaştı. Kafa derisini gizlemek için seyrek saçlarını bir kulağından diğerine doğru yatırmış olan adamın parmakları arasında kalın bir puronun izmariti vardı.

"Bay Mooney?" dedi adam ve teyit beklemeden sözlerini sürdürdü. "Beni tanımıyorsunuz. İsmim Gluck." Purosunu sağ elinden sola aktardı ve büyük bir şevkle Cal'in elini sıktı. "Anthony Gluck," dedi. Siması tanıdık gibiydi; Cal onu nereden tanıdığını çıkarmak için kafa patlattı. "Merak ediyorum da," dedi Gluck, "sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Ben İşçi Partisi'ne oy veririm," dedi Cal.

"Oy istemeye gelmedim. Evinize ilgi duyuyorum."

"Ah," diyen Cal'in neşesi yerine geldi. "Öyleyse içeri buyurun," dedi ve Gluck'ı yemek odasından geçirdi. Adam hemen pencereye gidip bahçeyi süzdü.

"Ah!" dedi. "Demek burası."

"Bahçe şu an epey karışık," dedi Cal özür mahiyetinde.

"Hiç el sürmediniz mi?" diye sordu Gluck.

"El sürmek mi?"

"Chariot Sokağı'ndaki olaylardan beri."

"Evi gerçekten satın almak istiyor musunuz?" dedi Cal.

"Satın almak mı?" dedi Gluck. "Yok, hayır. Üzgünüm, evin satılığa çıktığından haberim bile yoktu."

---

* Orj. Lawn of Remembrance. İngiltere'deki bir anıt bahçe. —*çn*

"Ama ilgi duyduğunuzu söylediniz."

"Duyuyorum da. Ama satın almaya değil. Hayır, ben geçen ağustostaki kargaşanın merkezi olduğu için buraya ilgi duyuyorum. Haklı mıyım?"

Cal o günkü olaylara dair ancak bölük pörçük anılara sahipti. Chariot Sokağı'nda büyük hasara yol açan o acayip hortumu elbette hatırlıyordu. Hobart'ın yaptığı sorguyu ve onun Suzanna'yla buluşmasını engellemesini de. Fakat zihni daha başka pek çok detayı –Rake'i, Lilia'nın ölümünü, hatta Füg'den kaynaklı her şeyi– rafa kaldırmıştı.

Yine de Gluck'ın hevesi ilgisini çekti.

"O doğal bir olay değildi," dedi adam. "Hem de hiç. O olay bizim meslekte anormal fenomen dediğimiz şeyin mükemmel bir örneğiydi."

"Meslek mi?"

"Bazılarının bugünlerde Liverpool'a ne dediklerini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Ruhlar Şehri."

"Ruhlar Şehri mi?"

"Hem de haklı sebeplerden, inanın bana."

"*Meslek* derken ne kastettiniz?"

"Esasen çok basit. Ben açıklanamayan olayları kayıt altına alırım; bilim camiasının anlayışı dışında kaldığı için insanların *görmemeyi* seçtikleri olayları. Yani anormal fenomenleri."

"Burası hep rüzgârlı bir şehir olagelmiştir," diye belirtti Cal.

"İnanın bana," dedi Gluck, "geçen yaz burada yaşananların altında sert bir rüzgârdan fazlası yatıyor. Nehrin karşı yakasındaki evlerden biri bir gecede harabeye döndü. Güpegündüz toplu halüsinasyonlar görüldü. Gökyüzünde yüzlerce insanın tanık olduğu ışıklar, hem de çok parlak ışıklar vardı. Tüm bunlar ve daha fazlası iki-üç günlük bir zaman zarfında bu kent civarında olup bitti. Size tesadüf gibi geliyor mu?"

"Hayır. Dediklerinizin yaşandığından gerçekten eminseniz–"

"Eminim tabii, Bay Mooney. Hepsi de yaşandı. Yirmi yılı aşkın bir zamandır bu tür bilgiler toplayıp sınıflandırıyorum. Ve böyle fenomenlerde belli başlı düzenlere rastlıyorum."

"Demek öylesine olmuyorlar?"

"Yüce tanrım, hayır. Avrupa'nın dört bir yanından bana ihbarlarda bulunuluyor. Zaman geçtikçe de bir görüntü ortaya çıkmaya başlıyor."

Gluck konuşurken Cal onu daha önce nerede gördüğünü anımsadı. Bir televizyon programında –tabii doğru hatırlıyorsa– devletin uzaylı el-

çiler tarafından düzenlenen ziyaretleri gizlemesiyle ilgili konuşurken.

"Chariot Sokağı'nda," diyordu Gluck, "ve de şehir genelinde yaşananlar, böyle şeyleri inceleyen bizler için apaçık bir düzenin parçasından başka bir şey değil."

"Yani bu ne anlama geliyor?"

"İzlendiğimiz anlamına geliyor, Bay Mooney. Gün boyu inceleniyoruz."

"Kimler tarafından?"

"Bizimkinin kıyaslanamayacağı bir teknolojiye sahip başka bir dünyanın yaratıkları tarafından. Şimdiye dek özensiz gezginlerin arkalarında bıraktıkları eserleri sadece bölük pörçük görebildim. Ama bu kadarı bile onların gözünde evcil hayvanlardan daha az değerimiz olduğunu ispatlamaya yeterli."

"Sahi mi?"

"Bakışınıza aşinayım, Bay Mooney," dedi Gluck, hiç istifini bozmadan. "Benimle kafa buluyorsunuz. Fakat delilleri kendi gözlerimle gördüm. Özellikle de bu son bir senede. Ya gitgide daha çok özensizleşiyorlar ya da artık varlıklarının farkına varılmasına aldırış etmiyorlar."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bize yönelik planlarının son aşamaya girdiği anlamına. Gezegenimizdeki hazırlıklarını tamamladıkları ve daha savaşmaya başlamadan yenileceğimiz anlamına."

"Yani bizi istila etmeye mi niyetliler?"

"Gülüp geçebilirsiniz ama—"

"Gülüp geçtiğim yok. Ciddiyim. Buna inanmanın kolay olduğunu söyleyemem ama..." Aylardan beri ilk defa aklına Kaçık Mooney geldi. "Söyleyeceklerinizi dinlemeye varım."

"Eh," diyen Gluck'ın sert yüz ifadesi yumuşadı. "İşte bu hoş bir değişiklik. Genellikle alaya alınırım. Ama size şu kadarını söyleyeyim: Araştırmalarımda çok titizimdir."

"Size inanıyorum."

"Hakikati allayıp pullamaya ihtiyacım yok," dedi adam gururla. "Olduğu hâliyle de yeteri kadar ikna edici."

Adam konuşmayı sürdürerek son zamanlarda yürüttüğü soruşturmalardan ve onların verdiği sonuçlardan bahsetti. Anlaşılan o ki İngiltere bir uçtan bir uca kadar harikulade ve tuhaf olaylardan geçilmiyordu. Mesela Cal, Halifax'a düşen derin deniz balığı yağmurunu duymuş muy-

du? Veyahut Wiltshire ilçesinde kendi kutup ışıklarına sahip köyü? Ya da Blackpool'da doğumundan beri hiyerogliflere dört dörtlük hâkim olan üç yaşındaki çocuğu? Gluck'a göre tüm bunlar gerçek ve kanıtlanabilir öykülerdi. Üstelik dahası da vardı. İngiltere adası ayak bileklerine kadar çoğu sakininin görmezden geldiği mucizelerle doluydu.

"Gerçek, burnumuzun hemen dibinde," dedi Gluck. "Keşke onu görebilseydik. Ziyaretçiler *buradalar*. İngiltere'de."

Bu cezbedici bir düşünceydi: İngiltere'nin altını üstüne getiren bir balık ve akıllı çocuk kıyameti. Ve öne sürdükleri ne kadar saçma gelirse gelsin Gluck'ın kararlılığı ikna ediciydi. Fakat tezinde bir terslik vardı. Cal o tersliği bir türlü çıkaramıyordu, zaten konuyla ilgili fikir beyan edecek bir pozisyonda olmadığı kesindi fakat içgüdüleri ona Gluck'ın yolculuğu sırasında yönünü şaşırdığını söylüyordu. Asıl huzur kaçırıcı olanıysa bu ipe sapa gelmez öykünün Cal'in beyninde başlattığı süreçti. Sanki bilip de unuttuğu ve şimdi parmaklarının hemen ötesinde bekleyen bir gerçeği bulup çıkarmaya çalışıyordu.

"Elbette burada, Ruhlar Şehri'nde yaşananlara resmi bir kılıf uydurulduğu," diyordu Gluck.

"Kılıf mı?"

"Filhakika. Yalnızca evler ortadan kaybolmadı. İnsanlar da yok oldular. Elimdeki bilgilere göre kandırılıp buraya çekildiler. Üstelik bunlar paralı insanlardı; belki de kendi rızaları dışında buraya gelen ve bir daha ayrılmayan önemli dostlara sahip insanlar."

"Olağanüstü."

"Ah, size bir zenginin ortadan kaybolmasını solda sıfır bırakacak öyküler anlatabilirim." Gluck her nutuk atışında sönen purosunu tekrar yaktı. Etrafı bir duman perdesiyle sarılana kadar da onu tüttürdü. "Ama yine de bildiklerimiz çok az," dedi. "O yüzden araştırmaya ve sorular sormaya devam ediyorum. Kapınıza çok daha önce gelirdim ama öyle meşguldüm ki."

"Size anlatabileceğim fazla bir şey olduğunuzu sanmıyorum," dedi Cal. "O gün yaşananlar biraz bulanık—"

"Evet," dedi Gluck. "Öyledir tabii. Aynı şeyle tekrar tekrar karşılaştım. Tanıklar başlarından geçeni *unutuveriyorlar*. Bu sanırım dostlarımızın—" purosunun ıslak ucuyla gökyüzünü işaret etti, "—sebep oldukları bir şey: Unutkanlık. O gün evde başka biri var mıydı?"

"Babam. Sanırım."

Cal bundan bile tümüyle emin değildi.

"Onunla da konuşmam mümkün mü?"

"Geçen ay öldü."

"Ah. Başınız sağ olsun. Vefatı ani miydi?"

"Evet."

"Demek evi satıyorsunuz. Liverpool'dan ayrılacak mısınız?"

Cal omuz silkti. "Sanmıyorum," dedi. Gluck onu dumanların arasından süzdü. "Bugünlerde kafamı pek toplayamıyor gibiyim," diye itiraf etti Cal. "Sanki bir rüyada yaşıyorum."

Hiç bu kadar doğru bir laf etmemiştin, dedi zihninin gerisindeki bir ses.

"Anlıyorum," dedi Gluck. "Gerçekten."

Adam ceketinin önünü açtı. Cal'in nabzı sebepsiz yere hızlandı fakat adamın tek yaptığı iç cebinden kartvizitini çıkarmaktı.

"Buyurun," dedi. "Lütfen. Alın."

A. V. Gluck, yazıyordu kartta. Birmingham'daki adresin altında da kırmızı mürekkeple bir deyiş mevcuttu:

Şimdi ispatlı olanlar bir zamanlar sadece hayaliydi.

"Bu alıntı kimden?"

"William Blake," dedi Gluck. "*Cennet ile Cehennem'in Evliliği*. Kartviziti saklar mısınız? Bir şey hatırlarsanız... herhangi bir şey... *anormal* bir şey... beni aramanızı isterim."

"Aklımda tutarım," dedi Cal. Kartvizite tekrar baktı. "V. neyin kısaltması?"

"Virgil," diye itirafta bulundu Gluck. "Eh," dedi, "herkesin küçük bir sırrı olmalı, öyle değil mi?"

2

Cal kartı kullanma beklentisinden ziyade karşılaşmanın bir hatırası olarak sakladı. Adamın sıradışı muhabbetinden hoşlanmıştı ama bu muhtemelen sadece bir defa zevk alınabilecek bir gösteriydi. Bir ikincisi onun eksantrik cazibesini bozabilirdi.

Geraldine geri geldiğinde Cal ona ziyaretten bahsedecek gibi oldu, sonra vazgeçip konuşmayı bambaşka bir konuya çekti. Öyle bir adama bir dakikasını bile ayırdığı için kızın kendisiyle alay edeceğini biliyordu ve Gluck ile teorileri kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin Cal adamla nazikçe bile olsa dalga geçilmesini istemiyordu.

Belki Gluck yönünü şaşırmıştı şaşırmasına fakat en azından bazı olağanüstü yollarda seyahat etmişti. Cal artık sebebini hatırlayamasa da bunun ortak bir özellikleri olduğundan şüphelenmekteydi.

YEDİNCİ KISIM

Demagog

"Yüksek yerlere her zaman dolambaçlı merdivenlerden çıkılır."

–Sör Francis Bacon
Denemeler

I
Ulak

1

O yıl bahar geç kaldı. Mart ayı bulutlu, geceler dondurucuydu. Bazen kış asla bitmeyecekmiş, entropi onun ufacık hayatını tamamen sona erdirene dek dünya böyle kurşuni bir tonda dönüp gidecekmiş gibi gözüküyordu. Haftalar Suzanna ve Jerichau için kötü geçti. Bunun sebebi Hobart değildi; hatta Suzanna başlarındaki belayı hatırlamanın onları rehavetlerinden kurtarabileceğini bile düşünmeye başlamıştı.

Fakat kendisi bezginlikten ve usançtan mustaripken Jerichau'nun bu haftalara tepkisi kendince bir açıdan çok daha endişe vericiydi. Krallık'ın eften püften öğeleri her ikisi için de bir eğlence kaynağı olmuştu fakat Jerichau'nun onlardan aldığı zevk şimdilerde takıntı niteliği kazanıyordu. Adam daha en başında Suzanna'yı ona çeken durgunluk kapasitesini tümüyle yitirmişti. Artık suni bir enerjiyle dolu olup sünger gibi emdiği sloganları ve reklam müziklerini tam da bir Babu'ya yakışacak şekilde tekrarlayıp duruyordu. Konuşma tarzı televizyondaki dedektiflerin ve yarışma programı sunucularının laubaliliğinin bir taklidi hâline gelmişti. Bazıları küskünlükle bitmek üzere sık sık tartışmalara giriyorlardı. Jerichau bunların çoğunun orta yerinde öfkelenmeye değmezmiş gibi çekip gidiyor, daha sonra bir ganimetle –çoğunlukla içkiyle– geri dönüyor ve Suzanna'yı kendisine katılmaya ikna edemezse onu somurtkan bir yalnızlıkla tüketiyordu.

Suzanna sürekli hareket hâlinde kalmalarını sağlayarak adamın huzursuzluğunu geçirmeye çalışıyor fakat bu durum sorunu daha da körüklüyordu.

Genç kadın içten içe ümitsizliğe kapılıyordu. Sanki iki nesil sonra tarih tekerrür ediyor, Mimi'nin rolünü bu sefer kendisi oynuyordu.

Ve sonra –tam da zamanında– havalar düzelmeye ve morali yükselmeye başladı. Suzanna kovalamacanın bittiğini, takipçilerinin vazgeçip evlerine döndüklerini ummaya cesaret eder bile oldu. Belki bir-iki ay içinde endişelenmeksizin Dokuma'yı tekrar çözebilecekleri güvenli bir sığınak aramaya başlayabilirlerdi.

Fakat sonra müjde geldi.

2

Coventry kentinin dışındaki küçük bir kasabada hoşça vakit geçiriyorlardı. Hava açık ve güneş neredeyse sıcak olduğu için halıyı kaldıkları pansiyonun deposunda bırakıp birlikte hava almaya karar vermişlerdi.

Ceplerini en yeni tutkusu beyaz çikolatayla doldurmuş olan Jerichau tam bir tatlıcıdan çıkıyordu ki biri, "Sola ve sola," diyerek Suzanna'ya sürtünüp geçti, sonra da arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Yabancının sözlerini Jerichau da duymuştu ve derhal talimatlara uydu. Suzanna onun arkasından seslense de Jerichau'nun durmaya hiç niyeti yoktu. İlk kavşaktan sola döndü. Suzanna onun daha şimdiden dikkat çekmiş olan patavatsızlığına söverek peşinden gitti. Sola ve tekrar sola sapması onu güneşin nadiren uğradığı daracık bir sokağa getirdi. Jerichau az ileride o yabancıya yıllardır görüşmediği kardeşiymişçesine sarılıyordu.

Sarıldığı kişi Nimrod'du.

3

"Sizi bulmam öyle zor oldu ki," dedi Nimrod, pansiyonun tenhasına dönmelerinin ardından. Jerichau kutlama amaçlı bir şampanya çalabilsin diye yollarını uzatmışlardı. "Hull'da size neredeyse yetiştim, sonra izinizi tekrar kaybettim. Ama otelinizden biri sizi hatırladı. Senin içip sarhoş olduğunu söyledi, Jerichau. Bu doğru mu? Hatta yatağına kadar taşınman gerekmiş."

"Olabilir," dedi Jerichau.

"Her neyse, işte şimdi buradayım. Üstelik harika bir haber getirdim."

"Neymiş o?"

"Eve gidiyoruz. Çok yakında."

"Nereden biliyorsun?"

"Capra öyle diyor."

"*Capra mı?*" dedi Jerichau. Bu beyan bardağını ihmal etmesine yetti. "Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Peygamber öyle diyor. Her şey planlanmış. Capra onunla konuşup–"

"Bekleyin. Bekleyin!" dedi Suzanna. "Ne peygamberi?"

"Bizden haberi yaymamızı istiyor," dedi Nimrod, sınır tanımaz bir şevkle. "Dokuma'dan ayrılanları bulacak ve onlara kurtuluşun eli kulağında olduğunu söyleyecekmişiz. Ben de dönüp dolaşıp aynen onu yapıyordum. İzinize tesadüfen rastladım. Ne şans ama, değil mi? Yerinizi hiç kimse bilmiyordu."

"Öyle de olması gerekiyordu," dedi Suzanna. "İzimizi kaybettiklerine hükmettiğimde *kendim* seçeceğim bir zamanda temas kuracaktım."

"Kaybettiler zaten," dedi Nimrod. "Hem de tamamen. Bunu muhakkak fark etmiş olmalısınız." Suzanna sessiz kaldı. "Düşmanlarımız takibi bıraktılar," diye devam etti Nimrod. "Peygamber bunu biliyor. O bize Capra'nın dediklerini iletiyor. Capra da üstümüzdeki baskının kalkmak üzere olduğunu söylüyor."

"Şu Peygamber de kim?" diye sordu Suzanna.

Nimrod'un heyecanlı lakırdısı kesildi. Genç kadına kaşlarını çatarak baktı.

"Peygamber Peygamber'dir," dedi. Anlaşılan daha başka bir açıklamaya lüzum yoktu.

"Adını bile bilmiyor musunuz?" dedi kadın.

"Deveran'ın yakınında yaşardı," dedi Nimrod. "O kadarını biliyorum. Dokumaya kadar bir münzeviydi. O gece, geçen yaz Capra onu çağırdı. Peygamber de öğretilerine başlamak üzere Dokuma'dan ayrıldı. Gugukların zorbalığı neredeyse sona-"

"Bak ona ancak kendi gözlerimle görürsem inanırım," dedi Suzanna.

"Göreceksin," dedi Nimrod, gerçek bir müridin sarsılmaz coşkusuyla. "Bu sefer dünya da bizimle beraber ayaklanacak. İnsanlar öyle söylüyorlar. Guguklar çok fazla haylazlık yaptılar. Devirleri kapanmak üzere."

"Bu bana hayalperestlik gibi geliyor."

"Şüphe edebilirsin–" diye başladı Nimrod.

"Ediyorum."

"–ama Peygamber'i gördüm. Sözlerini duydum. Hem o sözler Capra'dan geliyor." Gözleri dindarca bir neşeyle ışıldıyordu. "Peygamber beni bulduğunda yerlerde sürünüyordum. Haşatım çıkmıştı. Her Guguk'un hastalanıp yataklara düşmesi için dua ediyordum. Sonra Peygamber'in sesini duydum ve ayağına gittim. Şimdi bana bir bak."

Suzanna daha önce de bağnazlarla tartışmıştı; kardeşi yirmi üç yaşında yeniden doğmuş ve hayatını İsa'ya adamıştı. Aşırı dindar insanlara laf anlatılamayacağını kişisel tecrübelerinden biliyordu. Hatta bir parçası Nimrod'un tarif ettiği mutlu mesut inananlar güruhuna katılmak, halının yükünü üstünden atıp Füg'ün bir an önce yeni bir başlangıç yapmasına izin vermek istiyordu. Başkalarıyla göz göze gelmeye çekinmekten, hiçbir yerde kalmayıp devamlı hareket etmekten bıkmıştı. Bir yabancı olmanın, harikulade bir sır saklamanın zevki çoktan kaçmıştı. Artık parmaklarını yeniden kile sokmak veya arkadaşlarıyla oturup flört etmek istiyordu. Fakat ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun bu laf kalabalığını sessiz sedasız kabullenemezdi. Duydukları hiç mantıklı değildi.

"Peygamber'in bize zarar vermek gibi bir niyeti olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Zarar mı? Özgür olmaktan ne zarar gelir? Dokuma'yı geri vermelisin, Suzanna. Ben seni ona götürürüm—" Nimrod konuşurken dediğini hemen yapmaya hazırmışçasına kızın elini tuttu. Suzanna parmaklarını çekip kurtardı.

"Sorun ne?" diye sordu Kâhinsoylu.

"Sırf sen mesaj aldın diye halıyı geri verecek değilim," dedi hararetle.

"Ama mecbursun," dedi adam, sesine öfke kadar hayret de karışarak.

"Şu Peygamber tekrar ne zaman konuşacak?" dedi Jerichau.

"Öbür gün," cevabını verdi Nimrod, gözünü Suzanna'dan ayırmaksızın. "Kovalamaca sona erdi," dedi genç kadına. "Halıyı geri vermelisin."

"Peki vermezsem Peygamber gelip onu benden alacak mı?" dedi. "Bunu mu ima ediyorsun?"

"Siz Guguklar—" Nimrod iç geçirdi. "İşleri hep yokuşa sürersiniz. Peygamber bize Capra'nın hikmetini vermeye geldi. Bunu neden göremiyorsun?" Biraz duraksadı. Tekrar konuştuğunda cırtlak ses tonunu yumuşatmıştı. "Şüphelerine saygı duyuyorum," dedi. "Ama vaziyetin değiştiğini anlaman gerek."

"Bana kalırsa önce şu Peygamber'i kendi gözlerimizle görmeliyiz," dedi Jerichau. Suzanna'ya göz attı. "Öyle değil mi?"

Kız kafa salladı.

"Evet!" Nimrod sırıttı. "Evet, o her şeye açıklık getirir."

Suzanna bu vaadin gerçekleşmesine can atıyordu.

"Öbür gün," dedi Nimrod. "Kaçış nihayet son bulacak."

II
Işığı Görmek

1

Nimrod'un gitmesinin ardından o gece Jerichau şampanyanın etkisiyle horul horul uyurken Suzanna daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Eriyiği sırf yarenlik etmesi için çağırdı. Eriyik son haftalarda ona pek çok şey göstermiş, onu Hobart'ın şerrinden korumuştu fakat Suzanna maddenin gücünden hâlâ kuşku duyuyordu. Kendisinin mi onu, yoksa onun mu kendisini kontrol ettiğini henüz çözebilmiş değildi. Lakin o gece bunun, yani ayrılıkçı düşünmenin –bakanı bakandan, şeftaliyi dilde bıraktığı tattan ayırmanın– Gugukça bir davranış olduğuna karar verdi.

Böyle bölünmeler ancak birer araç olarak kullanılırsa fayda sağlardı. Belirli bir noktaya gelindiği zaman geride bırakılmaları gerekirdi. Sonu nasıl biterse artık o eriyik, eriyik de oydu. İkisi birbirinden ayrı tutulamazdı.

Maddenin gümüşi ışığında yıkanırken aklı yine hayatını bekleyerek geçirmiş, çok geç kalan bir mucize umarken seneleri toz tutmuş Mimi'ye gitti. Onu düşünürken usul usul ağlamaya başladı.

Anlaşılan yeteri kadar usulca ağlamamıştı zira Jerichau'yu uyandırdı. Dışarıda onun adımlarını, sonra da kapıyı hafifçe çaldığını duydu.

"Hanımım?" dedi adam. Bu ismi yalnızca özür dileyeceği zamanlarda kullanırdı.

"İyiyim," dedi Suzanna.

Kapıyı kilitlemeyi ihmal etmişti ve Jerichau onu iterek açtı. Üstünde sadece yatarken giydiği uzun fanila vardı. Genç kadının bedbahtlığını görünce yüzü asıldı.

"Neden bu keder?" diye sordu.

"Hiçbir şey düzgün gitmiyor." Suzanna ruh hâlini ifade etmek için ancak bu sözcükleri bulabildi.

Jerichau'nun bakışları aralarındaki zeminde akan, kızın yakın çevresinden uzaklaştıkça parlaklığını kaybeden eriyiğin tortularına çevrildi. Onlarla arasında saygılı bir mesafe bıraktı.

"Ben Nimrod'la beraber buluşma yerine giderim," dedi. "Sen Dokuma'yla kal. Olur mu?"

"Sence onu talep ederler mi?"

"Ederlerse oturup bir karar veririz," dedi adam. "Ama evvela şu Peygamber'i bir görelim. Şarlatanın teki olabilir." Kıza değil de aralarındaki boş zemine bakarak duraksadı. "Çoğumuz öyleyizdir," dedi az sonra. "Mesela ben."

Suzanna kapı aralığında oyalanan adamı süzdü. Onu kendisinden uzak tutan şeyin eriyiğin sönen parıltısı olmadığını daha yeni anlamıştı. Jerichau'nun ismini çok alçak bir sesle telaffuz etti.

"Sen öyle değilsin," dedi.

"Evet, öyleyim," karşılığını verdi adam.

Yine sancılı bir sessizlik yaşandı.

"Özür dilerim, hanımım," dedi Jerichau en sonunda.

"Özür dileyecek hiçbir şey yok."

"Seni yüzüstü bıraktım," dedi Kâhinsoylu. "Senin için çok büyük bir anlam taşımak istedim ama bak nasıl başarısız oldum."

Suzanna ayağa kalkıp onun yanına gitti. Jerichau'nun ızdırabı öylesine yoğundu ki onun ağırlığı altında başını kaldıramıyordu. Suzanna adamın elini sıkıca tuttu.

"Bu ayları sensiz geçiremezdim," dedi. "En yakın dostum olup çıktın."

"Dost," dedi Jerichau, kısık bir sesle. "*Dostun* olmayı asla istemedim."

Suzanna adamın elinin titrediğini hissetti. Bu algı ona Lord Sokağı'ndaki serüvenlerini hatırlattı. Ona kalabalığın arasında sarılmış ve onun tasavvurlarını, dehşetlerini paylaşmıştı. O zamandan beri paylaştıkları bir diğer şey de yataklarıydı. İlişkileri zevkli olmasına rağmen daha fazlası değildi. Suzanna peşlerindeki tazılardan başka bir şey düşünememişti; Jerichau'ya hem çok yakın hem de çok uzak olması dolayısıyla çektiği acıyı görememişti. Fakat şimdi görüyordu ve bu onu korkutuyordu.

"Seni seviyorum, hanımım," diye mırıldandı adam. Gırtlağı sözcükleri neredeyse konuşulmadan önce yutacaktı. Sonra elini kızınkinden aldı ve ondan uzaklaştı. Suzanna adamın peşinden gitti. Oda karanlık olsa

da Jerichau'nun kaygılı yüzünün, gergin uzuvlarının rölyefini çıkaracak kadar ışık vardı.

"Şimdiye kadar anlayamadım," dedi Suzanna ve adamın yüzüne dokunmak için elini uzattı.

Tanıştıkları o ilk geceden beri ona insandan başka bir şey gözüyle bakmamıştı; Krallık'ın sunduğu eğlencelere düşkünlüğü, o gerçeği daha da gizlemişti. Fakat artık hatırlıyordu. Suzanna karşısında başka bir canlı türü, başka bir tarih vardı. Bu düşünce kalp atışlarını hızlandırdı. Ondaki cinsel uyarılmayı sezen –yahut gören – Jerichau'nun daha önceki tereddüdü buharlaştı. Genç kadına doğru yarım bir adım attı. Artık dilini onun dudaklarında gezdirebilecek kadar yakındı. Suzanna adamı tatmak için ağzını açtı ve öyle yaparken ona sarıldı. Karşısındaki gizem de aynını yaptı.

Daha önceki sevişmeleri huzur verici fakat aleladeydi. Şimdikindeyse Jerichau, aşkını itiraf etmesi sonucu serbest kalmışçasına yepyeni bir heves sergileyerek genç kadını âdeta törensel bir edayla soydu. Onu tekrar tekrar öptü ve öpücükler arasında sınırsız bir maharetle konuştuğu için Suzanna'nın bilmeden anladığı bir dilde sözcükler fısıldadı. İlan ettiği şey aşkıydı; erotik kafiyeler ve vaatlerdi, arzusunun şeklini yansıtan kelimelerdi.

Penisi bir kelimeydi; menisi de. Şiirlerini döktüğü kızın kukusuysa en az bir düzine.

Suzanna gözlerini kapayıp kendini adamın resitaline bıraktı. O da Jerichau'nun sihrinde yer bulan iç çekişlerle ve anlamsız sözlerle kendi çapında karşılık verdi. Gözlerini yeniden açtığında mübadelenin etraflarındaki havayı tutuşturmuş olduğunu gördü. Ağızlarından çıkan kelimeler ve de onların aktardığı hisler çıplaklıklarını vurgulayan bir ışık sözlüğü yazıyordu.

Sanki oda ansızın dumandan ve kâğıttan teşkil fenerlerle dolmuştu. Bunlar yaratıcılarının vücutlarından yükselen ısıda süzülüyor, ışıklarıyla odanın her kısmına can veriyordu. Suzanna adamın yastığa döktüğü kıvırcık saç tellerinin kendi alfabelerini betimlediğini, çarşafın yalın dokumasının yüceldiğini gördü. Baktığı her yerde biçimin biçimle çaktırmadan bütünleştiğini gördü: Duvarlar kapsadıkları boşlukla bir araya geliyordu; perdeler pencerelere, sandalye ise üstüne serilmiş pardösüye ve altındaki pabuçlara olan tutkusunu ilan ediyordu.

Fakat en çok Jerichau'yu gördü. Ve gördüğü şey tam bir harikaydı.

Jerichau'nun bakışları kızın saçlarının koyuluğuyla onların yayıldığı yastık arasında gidip gelirken irisleri belli belirsiz genişleyip daralıyordu. Kalp atışları dudaklarının buruşukluğuna ve boğazına vuruyordu. Göğsünü kaplayan deri neredeyse ürkütücü denebilecek kadar pürüzsüz ama alabildiğine kaslı olup genç kadını bir anlığına bile bırakmıyor, tıpkı Suzanna'nın ona yaptığı gibi kızı sımsıkı tutuyordu. Sahiplenmesinde herhangi bir maçoluk gösterisi yoktu. Olan tek şey Suzanna'nın aynı şiddetle karşılık verdiği bir ivedilikti.

Dışarıdaki yarıküre karanlığa gömülüydü ama onlar parlıyordu.

Ve Jerichau'nun şu an için konuşacak kadar nefesi yoksa da şefkatleri onları sarmalayan ışıkları besliyordu. Böylece o ışıklar kısılacakları yerde sevgilileri aksediyor ve rengi renkle, aydınlığı aydınlıkla evlendirerek odayı göz kamaştırıcı bir hâle getiriyordu.

Seviştiler, uyudular, tekrar seviştiler. Uyku ikinci bir kez gelirken etraflarında nöbet tutan sözcükler sergiledikleri ışık gösterisini yumuşatarak teskin edici bir seviyeye indirdi.

Suzanna ertesi sabah uyandığında ve perdeleri bir diğer kasvetli güne açtığında önceki geceyi ruhun saf bir tasavvuru olarak hatırlıyordu.

2

"Unutmaya başlıyordum, hanımım," dedi Jerichau o gün. "Sen ne yaptığını aklında apaçık tuttun. Ama ben kayıp gitmesine göz yumuyordum. Krallık öyle güçlü ki. İnsanın aklını başından alabiliyor."

"Yine de unutmazdın," dedi Suzanna.

Jerichau kızın yüzüne dokundu, parmak ucunu onun kulak kenarında gezdirdi.

"Unutmayacağım tek şey sensin."

Daha sonra dedi ki:

"Keşke benimle beraber Peygamber'i görmeye gelebilseydin."

"Keşke ama öylesi akıllıca olmaz."

"Biliyorum."

"Seni burada bekleyeceğim, Jerichau."

"Öyleyse elimi çabuk tutacağım."

III
Karizma

1

Nimrod onu iki gün önce kararlaştırdıkları buluşma noktasında bekliyordu. Jerichau'ya aradan geçen zamanda dostunun şevki daha da artmış gibi geldi.

"Bu şimdiye kadarki en büyük toplantı olacak..." dedi adam. "Sayımız devamlı artıyor. Gün bugündür, Jerichau. Halkımız hazır ve beklemede."

"Ona ancak gördüğüm zaman inanırım."

Jerichau gördü görmesine.

Hava kararırken Nimrod onu karmaşık bir güzergâhtan geçirerek her türlü insan yerleşiminden uzakta bulunan devasa bir binanın harabesine getirdi. Mekân vakti zamanında bir dökümhaneydi fakat ekonomi zora girdiğinde muazzam ölçeği yüzünden sonu gelmişti. Şimdi duvarları güya bambaşka bir ateşin yanışına tanıklık edecekti.

Oraya yaklaşırlarken içeride ışıkların yandığı belli oldu fakat Nimrod'un vadettiği devasa toplanmadan herhangi bir ses veya iz yoktu. Hizmet binalarının enkazı arasında birkaç yalnız suret geziniyor, bunun dışında harabeler terk edilmişe benziyordu.

Lakin kapıdan geçer geçmez Jerichau o gecenin getireceği pek çok şoktan ilkiyle karşılaştı: Dev bina yüzlerce Kâhinsoylu'yla tıklım tıklım doluydu. Jerichau her Kök'ten mensuplar gördü: Babu ve Ye-me, Lo ve Aia. İhtiyar adam ve kadınlar, kucaktan inmeyen bebeler gördü. Bazılarının başlangıçta Dokuma'da yaşarken geçen yaz şanslarını Krallık'ta denemeyi seçtiklerinin farkındaydı. Diğerlerininse daha ilk baştan Dokuma'yı reddetmiş kişilerin soyundan geldiklerini tahmin etti; bunlar kendi ana-

yurtlarına yabancı olduklarını gösteren bir havaya sahipti. Pek çoğu reddedilmekten çekinircesine diğer müritlerden ayrı duruyordu.

Kâhinsoylu fizyonomisinin kendine has özelliklerini taşıyan türdeşlerini modaya uygun olarak süslenip püslenmiş hâlde görmek Jerichau'ya tuhaf geldi. Kot pantolonlar ve deri ceketler, desenli elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen Kâhinsoyluların hâline bakılırsa birçoğu Krallık'ta iyi bir yaşam sürdürmüş, hatta belki de refaha kavuşmuştu. Yine de şimdi buradaydılar. Bir hürriyet fısıltısı onları Guguklar arasındaki gizlenme yerlerinde bulmuştu. Onlar da o fısıltıya uymuşlar, çocuklarını ve dualarını yanlarına alıp çıkagelmişlerdi. Füg'ü yalnızca dedikodulardan ve hurafelerden tanıyor olabilecek Kâhinsoylular, kalplerinin asla unutmadığı bir yeri görme ümidine kapılmışlardı.

Evvelki alaycılığına rağmen bu sessiz ve umutlu kalabalık karşısında etkilenmemek Jerichau'nun elinde değildi.

"Sana söyledim," diye fısıldadı Nimrod, onu güruhun arasından geçirirken. "Yapabildiğimiz kadar yaklaşalım, uyar mı?"

Dev odanın sonuna çiçeklerle bezeli bir podyum kurulmuştu. Babu esrimeleri sonucu ışıklar havada asılı duruyor, altlarındaki sahneye titrek bir aydınlık düşürüyordu.

"Peygamber yakında gelir," dedi Nimrod.

Jerichau'nun bundan şüphesi yoktu. Şimdi bile odanın karşı ucunda bir hareketlilik mevcuttu; aynı koyu mavi kıyafetlere bürünmüş bazı suretler kalabalığa podyumun etrafından birkaç metre uzaklaşmasını buyuruyorlardı. Müritler verilen buyruğa sorgusuz sualsiz itaat ediyorlardı.

"Kim bunlar?" diye sordu Jerichau, başıyla üniformalı suretleri göstererek.

"Peygamber'in Seçkinleri," diye yanıtladı Nimrod. "Gece gündüz yanından ayrılmazlar. Onu her türlü zarara karşı korurlar."

Jerichau başka soru soracak vakit bulamadı. Platformun gerisindeki çıplak tuğla duvarda bir kapı açılıyordu. Odadan bir heyecan dalgası geçti. Cemaat platforma doğru akın etmeye başladı. Duygu seli bulaşıcıydı; Jerichau her ne kadar aklını başında tutmaya çalışsa da kalbinin coşkuyla atmasını önleyemedi.

Seçkinlerden biri yalın bir tahta sandalyeyle kapıdan çıkmıştı. Adam bunu platformun önüne koydu. Kalabalık Jerichau'nun sırtına baskı yapıyor, onu sağlı sollu sıkıştırıyordu. Onunki haricinde her surat sahneye

dönüktü. Bazılarının yanaklarında gözyaşları vardı: Beklemenin gerginliği fazla gelmişti. Ötekiler sessizce dua ediyordu.

Kapıdan iki Seçkin daha çıktı. Bunların iki yana ayrılarak soluk sarı bir suretin önünden çekilmesiyle kalabalıktan bir gürültü yükseldi. Bu sadece Jerichau'nun beklediği coşku dolu karşılama bağrışı değil, bir süre önce başlayan uğultunun şiddetlenmesiydi; insanın kanını kaynatan yumuşak, hülyalı bir sesti.

Platformun üzerinde asılı duran ışıklar parlaklaştı. Uğultunun derinliği ve rezonansı arttı. Jerichau eşlik etmemek için yoğun bir çaba harcadı.

Işıklar akkor bir sıcaklık seviyesine ulaşmıştı fakat Peygamber öne çıkıp bu görkemli parıltıda yıkanmadı. Işık havuzunun kenarında kalarak kalabalığı kışkırttı. İnsanlar inleyerek ona kendini göstermesi için yalvardılar. Adam direndikçe onlar çağrılarını sürdürdü. Sözsüz duaları gitgide hararetlendi.

Peygamber ancak üç-dört dakika bekledikten sonra yakarışlara cevap vermeye tenezzül edip ışığa çıktı. Cüsseli bir adamdı Jerichau onun da bir Babu olduğunu tahmin etti ama adımlarını yavaşlatan belirsiz bir zafiyeti vardı. Yüz hatları mülayim, hatta biraz kadınsıydı; bir bebeğinkiler kadar ince olan saçları bembeyaz bir yele gibiydi.

Sandalyeye ulaştığında –görünen o ki biraz acı çekerek– oturdu ve topluluğu gözden geçirdi. Uğultu azar azar yumuşadı. Yine de Peygamber ses tamamen kesilene dek konuşmadı. Konuştuğunda da bunu Jerichau'nun bir peygamberden beklediği cırtlak, bağırtılı sesle yapmadı. Sesi kısık ve müzikaldi; tonu çekingene varacak kadar nazikti.

"Dostlarım," dedi, "bugün burada Capra adına toplanmış bulunuyoruz."

"Capra..." İsim duvardan duvara fısıldandı.

"Capra'nın sözlerini dinledim. O sözler vaktin çok ama çok yakın olduğunu söyledi." Jerichau adamın neredeyse gönülsüzce konuştuğunu düşündü. Sanki bu bilgiyi taşımasına rağmen onu içine sindiremiyordu.

"Aranızda kuşkucular varsa," diye devam etti Peygamber, "o kuşkulardan sıyrılmaya hazır olsunlar."

Nimrod *seni kastediyor,* dercesine Jerichau'ya göz attı.

"Her geçen gün biraz daha güçleniyoruz," dedi Peygamber. "Capra'nın sözleri her yerde unutulmuşlara ve unutkanlara ulaşıyor. Uyuyanları uyandırıyor. Can çekişenleri dans ettiriyor." Çok usulca konuşuyor, ses seviyesinin eksikliğini konuşma tarzıyla gideriyordu. Cemaati ona çocuklar

gibi ilgi gösteriyordu. "Çok yakında eve gideceğiz," dedi. "Sevdiklerimize kavuşacak, analarımızın ve babalarımızın yürüdükleri yerlerde yürüyeceğiz. Artık saklanmamız gerekmeyecek. Capra bize bunları söylüyor. Şahlanacağız, dostlarım. Şahlanacak ve güneş gibi parlayacağız."

Odanın dört bir yanında güçlükle bastırılan ağlamaklı hıçkırıklar yükseldi. Peygamber onları duydu ve hoşgörülü bir tebessümle susturdu.

"Ağlamaya gerek yok," dedi. "Ağlamanın sonunun geleceğini görüyorum. *Beklemenin* de."

"Evet," dedi kalabalık hep bir ağızdan. "Evet. Evet."

Jerichau kendisinin de bu tasdik dalgasına kapıldığını hissetti. Direnme arzusu duymadı. O da bu insanların bir parçasıydı, değil mi ya? Trajedileri onun da trajedisiydi; tıpkı özlemleri gibi.

"Evet..." derken buldu kendini. "Evet... Evet..."

"Artık inanıyor musun?" dedi yanındaki Nimrod. Sonra zikre o da katıldı.

Peygamber sesleri kesmek için eldivenli elini kaldırdı. Kalabalığın susması bu sefer daha uzun sürdü fakat Peygamber yeniden konuştuğunda bu ortak duygu gösterisinden beslenmişçesine sesi daha güçlüydü.

"Dostlarım. Capra barışı bizim kadar çok seviyor. Ama kendimizi kandırmayalım. Düşmanlarımız var. İnsanoğulları arasında ve evet, kendi türümüz arasında da. Bizi aldatan pek çok kişi var. Topraklarımızı uykuda tutmak için Guguklarla birlik olan. Capra bunu kendi gözleriyle gördü. İhanet ve yalanlar *her yerde*, dostlarım." Bu sözcükleri sarf etme çabasına yenik düşmüş gibi kısa bir süre boynunu büktü. "Ne yapacağız?" dedi ümitsiz bir sesle.

"Önderimiz ol!" diye bağırdı biri.

Peygamber bu çağrıyı duyunca dertli bir yüzle başını kaldırdı.

"Size sadece yol gösterebilirim," diye karşı çıktı.

Fakat çağrıya odadaki başkaları da katılmıştı ve giderek büyümekteydi.

"Önderimiz ol!" diye seslendiler ona. "Önderimiz ol!"

Peygamber ağır ağır ayağa kalktı. Cemaati susturmak için yine ellerini kaldırdı ama insanların bu sefer öyle kolayca yatışacakları yoktu.

"Lütfen—" dedi, ilk defa sesini yükseltmek zorunda kalarak. "Lütfen. Beni dinleyin!"

"Peşinden geleceğiz!" diye bağırıyordu Nimrod. "Peşinden geleceğiz!"

Jerichau hayal mi görüyordu, yoksa platformun yukarısındaki ışıklar yeni bir parıltıya mı kavuşmuştu? Ayrıca Peygamber'in saçları, şefkatli

çehresinin üzerinde bir hâle gibi havalanıyor muydu? Yüz ifadesine bakılırsa odadan yükselen eylem çağrıları onu huzursuz ediyordu. Fakat halk onun muğlak vaatlerinden fazlasını istiyordu.

"Beni dinleyin," diye yakardı. "Size önderlik etmemi istiyorsanız—"

"*Evet!*" diye kükredi beş yüz gırtlak.

"Eğer isteğiniz oysa sizi uyarmak zorundayım: Bu hiç kolay olmayacak. Yumuşak başlılığı rafa kaldırmamız, taş kadar sert olmamız gerekecek. *Kan akacak.*"

Uyarısı kalabalığı zerre kadar ıslah etmedi. Bilakis heveslerini yepyeni bir seviyeye çıkardı.

"Kurnaz olmalıyız," dedi Peygamber. "Bize karşı komplo kuranların oldukları gibi."

Kalabalık artık kıyameti koparıyor, Jerichau da onlara eşlik ediyordu.

"Füg bizi eve geri çağırıyor!"

"*Ev! Ev!*"

"Ve sesini kimse kesemeyecek. *Yürüyün!*"

Platformun arkasındaki kapı muhtemelen Peygamber'in maiyeti de söylevi dinleyebilsin diye biraz aralık bırakılmıştı. Şimdi Jerichau'nun gözüne oradaki bir hareketlilik takıldı. Kapı aralığında biri vardı. Jerichau onun gölgeli yüzünü çıkarır gibi oldu—

"Hep beraber Füg'e gideceğiz," diyordu Peygamber. Sesi nihayet nahifliğini, çekingenliğini kaybediyordu.

Jerichau konuşmacının arkasına bakarak kapıdaki gözlemciyi saklandığı karanlıktan ayırmaya çalıştı.

"Füg'ü Capra adına düşmanlarımızdan geri alacağız."

Jerichau'nun seyrettiği adam bir adım attı ve o esnada firari bir ışık huzmesine yakalandı. Gördüğü suratı bir adla sessizce eşleştiren Jerichau'nun midesi büzüştü. Surat bir tebessüm taşıyordu ama Jerichau o tebessümde en ufak bir neşe olmadığını biliyordu. Zira sahibi neşeye yabancıydı. Sevgiye veya merhamete de olduğu gibi.

"Bağırın, türdeşlerim! *Bağırın!*"

Adam Hobart'tı.

"Bırakın bizi uykularında duysunlar. Bizi duyup hükmümüzden korksunlar!"

Artık hiç şüphe yoktu. Jerichau'nun müfettişle beraber geçirdiği zaman ebediyen hafızasına kazınmıştı. Bu kesinlikle Hobart'tı.

Peygamber'in sesi her hecede yeni bir dinçliğe kavuşuyordu. Yüzü bile

ince bir değişim geçirmişe benziyordu. Her türlü şefkat numarası son bulmuştu; artık oraya tamamıyla içten bir hiddet hakimdi.

"Haberi herkese yayın," diyordu adam. "Sürgündekiler geri dönüyorlar!"

Jerichau gösteriyi yeni bir gözle seyrediyor, coşkulu taklidi yapmasına rağmen zonklayan başında bin bir türlü soru dönüyordu.

Bunların başında şu geliyordu: Kâhinsoyluları selamet vaatleriyle kışkırtan bu adam kimdi? Nimrod'un tarif ettiği gibi Hobart'ın kendi emelleri doğrultusunda kullandığı masum bir münzevi miydi? En iyi ihtimal buydu. En kötüsüyse onun ve Hobart'ın iş birliği içinde olmalarıydı. Kâhinsoylu ile İnsanırkı arasındaki böyle bir komplo tek bir amaçla kurulabilirdi: Füg'ü ele geçirmek ve belki tümüyle yok etmek.

Etrafındaki gürültü sağır ediciydi fakat Jerichau artık o selde yüzmektense onun içinde boğuluyordu. Bu insanlar birer kukladan fazlası değildi; Hobart'ın enayileriydiler, o kadar. Bunu düşünmek bile Jerichau'nun içini kaldırıyordu.

"Hazır olun," diyordu Peygamber topluluğa. "Hazır olun. Vakit gelmek üzere."

Bu vaadin ardından platformun üzerindeki ışıklar söndü. Saniyeler sonra tekrar yandıklarında Capra'nın sesi gitmiş, geriye boş bir sandalye ve nereye götürmeyi seçerse oraya kadar onu takip etmeye hazır bir cemaat kalmıştı.

Peygamber'in yeniden konuşması için odanın dört bir yanından haykırışlar yükseldi fakat sahne gerisindeki kapı kapanmış olup tekrar açılmadı. Liderlerini tekrar ortaya çıkmaya ikna edemeyeceklerini anlayan kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı.

"Sana söylemedim mi?" dedi Nimrod. Herkes gibi o da ter kokuyordu. "Sana söylemedim mi?"

"Evet, söyledin."

Nimrod dostunun kolunu tuttu.

"Benimle gel," dedi gözleri parlayarak. "Peygamber'in yanına gidelim. Ona halının yerini söyleyelim."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Neden düşmanlarımıza hazırlık yapmaları için daha fazla zaman verelim ki?"

Jerichau böyle bir teklifle karşılaşacağını az buçuk tahmin etmiş ve bahanelerini önceden hazırlamıştı.

"Suzanna'yı bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmeliyiz," dedi. "Bunu da en iyi ben yapabilirim. Bana güveniyor."

"Öyleyse seninle geleyim."

"Hayır. Yalnız başıma halledeceğim."

Nimrod'un temkinli, hatta belki de şüpheli bir hâli vardı.

"Sana bir defa göz kulak oldum," diye ona hatırlattı Jerichau. "Sen kucaktan inmeyen bir bebekken." Elindeki koz buydu. "Yoksa unuttun mu?"

Nimrod kendini gülümsemekten alıkoyamadı. "Ne günlerdi be," dedi.

"O zaman bana nasıl güvendiysen şimdi de öyle güvenmelisin," dedi Jerichau. Aldatmacalardan hazzetmezdi ama şimdi ahlaki tercihlerin zamanı değildi. "Bırak Suzanna'ya gideyim. Onunla halıyı buraya getiririz. Sonra üçümüz beraber Peygamber'in karşısına çıkabiliriz."

"Evet," dedi Nimrod. "Sözlerin mantıklı."

Kapıya kadar birlikte yürüdüler. Mürit güruhu daha şimdiden geceye dağılıyordu. Jerichau dostuna vedalarını ve vaatlerini edip yoluna gitti. Yeterince mesafe ve karanlık kazandıktan sonra geniş bir U dönüşü yapıp tekrar binaya yöneldi.

IV
İyilerin Sonu

O dökümhanenin arka kısmını gözetlerken yağmur başladı fakat yirmi dakikanın ardından bekleyişi ödüllendirildi. Bir kapı açıldı ve Peygamber'in Seçkin Muhafızlarından ikisi dışarı çıktı. Adamlar bir an önce arabalarına sığınmaya öyle hevesliydiler ki –binanın arkasına park edilmiş birçok otomobil vardı– çıkarken kapıyı aralık bıraktılar. Onlar arabayla uzaklaşana dek Jerichau sular damlayan çalılığın korunağında oyalandı, sonra da tez adımlarla kapıya gidip içeri girdi.

Çok sayıda küçük dehlizi birbirine bağlayan pis, tuğla duvarlı bir koridordaydı. Onun durduğu yerin karşı ucunda bir fener yanıyordu; mekânın geri kalanı ışıksızdı.

Jerichau dış kapıdan ve yağmurun sesinden yeterince uzaklaştığında konuşmalar işitti. Onları takip ederek ampulün civarından uzaklaştıkça koridor giderek kararardı. Söylenenler kulağına parça parça çalındı.

"... hele kokuları..." dedi biri. Kahkahalar yükseldi. Jerichau fırsattan istifade edip sese doğru süratle ilerledi. Zora düşmüş gözlerine kısık da olsa başka bir ışık ulaştı.

"Seni maskara yerine koyuyorlar," dedi ikinci bir ses. Karşılık veren kişi Hobart'tı.

"Çok yakınız. Sana söylüyorum," dedi adam. "Yakında onu enseleyeceğiz."

"Kadını boş ver..." cevabını aldı. Ses belki Peygamber'e aitti ama tınısı değişmişti. "Ben halıyı istiyorum. Fethedecek bir yerimiz olmadıkça dünyadaki tüm ordular bir boka yaramaz."

Adamın kelime dağarcığı platformdayken kullandığı sözcükler kadar basiretli değildi. Burada orduyu kumanda etmeye yönelik bir çekince,

sahte bir tevazu yoktu. Jerichau arkasından seslerin geldiği kapıya dayandı.

"Şu haltı üstümden alın artık," dedi Peygamber. "Neredeyse boğulacağım."

Sözü biter bitmez kapının diğer yanındaki tüm konuşmalar kesiliverdi. Jerichau bir fısıltıyı kaçırdığından korkarak nefesini tuttu. Fakat hiçbir şey duymadı.

Sonra Peygamber bir kez daha ağzını açtı.

"Aramızda sır olmamalı..." dedi sanki durduk yerde. "Görmek inanmaktır, diye boşuna dememişler!"

Bu söz üzerine kapı bir anda sonuna dek açıldı. Geri kaçma fırsatı bulamayan Jerichau tökezleyerek odaya girdi ve derhal Hobart tarafından zapt edildi. Müfettiş neredeyse kemiklerini kırıncaya kadar esirin kolunu arkaya kıvırdı. Aynı anda Jerichau'nun başını öyle sıkı tuttu ki Kâhinsoylu kıpırdayamaz oldu.

"Haklıymışsın," dedi Peygamber. Odanın ortasında kollarını ve bacaklarını iki yana açmış olarak anadan doğma duruyor, üstünde şıpır şıpır ter damlıyordu. Çıplak bir ampulün müsamahasız ışığı altında solgun teninden buharlar yükseliyordu.

"Onların kokusunu alabilirim," dedi Jerichau'nun tanıdığı bir ses ve Efsuncu görüş alanına girdi. İçine düştüğü duruma rağmen kadının haşat hâldeki yüzüne sevinmemek elinde değildi. Yaratığa zarar verilmişti. Bu kutlamaya değer bir sebepti.

"Ne zamandır dinliyordun?" diye ona sordu Peygamber. "İlginç bir şey duydun mu? Söyle bakalım."

Jerichau başını çevirip ondan tarafa baktı. Seçkinlerin üç üyesi Peygamber'in bedeni üzerinde çalışarak onu havlularla siliyordu. Lakin aldıkları tek şey ter değildi; boynundan ve omuzlarından, kollarından ve ellerinden et parçaları da kopuyordu. Jerichau'nun kulağına çalınan boğucu halt demek buydu; adam Peygamber kılığını üstünden atıyordu. Hava zehirli esrimelerin, Efsuncu'nun murdar sihrinin leş gibi kokusunu taşıyordu.

"Adama cevap ver," dedi Hobart, Jerichau'nun kolunu kırılma noktasına kadar bükerek.

"Hiçbir şey duymadım," dedi Jerichau acıyla.

Dumanlar çıkaran adam hizmetkârlarının birinin elindeki havluyu kaptı.

"Tanrım," diyerek yüzünü ovuşturdu. "Bu şey tam bir eziyet."

Havlunun altından et parçaları düştü ve tıslayarak yere çarptı. Peygamber kirli havluyu onlarla beraber attı ve başını kaldırıp Jerichau'ya baktı. İllüzyondan artakalanlar halen yüz hatlarının orasına burasına tutunsa da alttaki aktör tanıdıktı: Doğduğu günkü kadar çıplak vaziyetteki Satıcı Shadwell. Satıcı taktığı beyaz peruğu da çıkarıp attı ve parmaklarını şıklattı. Çoktan yakılmış bir sigara eline tutuşturuldu. Ondan derin bir nefes çeken Shadwell elinin ayasıyla gözünün altındaki bir ektoplazma topağını sildi.

"Buluşmada sen de var mıydın?" diye sordu.

"Tabii ki vardı," dedi Immacolata fakat Shadwell'den gelen sert bir bakışla sustu. Satıcı pek bir utanma belirtisi göstermeden sünnet derisini çekiştirdi.

"Başarılı mıydım?" dedi. "Hayır, hayır, elbette öyleydim."

Parlak göbeğinin üstünden cinsel organına göz attı. "Sen de kimsin be?" dedi.

Jerichau ağzını açmadı.

"Sana bir soru sordum," dedi Shadwell. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıp kollarını iki yana açtı ki giydiricileri temizlik işini bitirebilsinler. Seçkinler onun yüzünde ve bedeninde kalan ektoplazmayı havlularla silmeye giriştiler, sonra da gövdesini pudralamaya başladılar.

"Bu herifi tanıyorum," dedi Hobart.

"Demek öyle?"

"Kadının ortağı. Suzanna'yla beraber."

"Sahi mi?" dedi Shadwell. "Yoksa bir satış yapmaya mı geldin? Kıza karşılık sana para ödeyip ödemeyeceğimizi merak mı ettin?"

"Onu görmedim..." dedi Jerichau.

"Ah, hem de öyle bir gördün ki," dedi Shadwell. "Ve bize onu nerede bulabileceğimizi söyleyeceksin."

Jerichau gözlerini kapadı. *Tanrılar, bu çileyi bir an önce bitirin*, diye aklından geçirdi. *Acı çekmeme izin vermeyin. Güçlü değilim. Güçlü değilim.*

"Bu iş uzun sürmeyecek," diye mırıldandı Shadwell.

"Söyle ona," dedi Hobart. Kemikleri çıtırdayan Jerichau'dan bir çığlık koptu.

"Kes şunu!" dedi Shadwell. Müfettişin tutuşu biraz gevşedi. "Gaddarlığını gözümün önünden uzak tut." Sesi yükseldi. "Beni anladın mı?" diye sordu. "Ha? *Anladın mı?*"

"Evet, efendim."

Shadwell homurdandı, ardından Immacolata'ya doğru döndü. Ani öfkesi aynı anilikle geçti.

"Sanırım kız kardeşlerin misafirimizden hoşlanacaklardır," dedi. "Onları bir zahmet çağırıver, olur mu?"

Efsuncu çarpılmış dudaklarından soğuk bir sabah nefesi gibi çıkan bir çağrıda bulundu. Dikkatini tekrar Jerichau'ya yönelten Shadwell konuşurken bir yandan da giyindi.

"Halıyı nerede bulabileceğimi söylemezsen," dedi tasasızca, "acıdan daha fazlasına katlanırsın."

Arada bir Jerichau'dan tarafa göz atarak pantolonunu giydi ve fermuarını çekip düğmesini ilikledi.

"Ne bekliyorsun?" dedi tutsağa. "Pazarlık yapmayı mı?"

Hizmetkârları ayakkabı bağcıklarıyla ilgilenirken o kravatını taktı.

"Eğer öyleyse daha çok beklersin, dostum. Bugünlerde pazarlık yapmıyorum. Kimseye ikramlarda bulunmuyorum. Satıcılık günlerim artık sayılı."

Hizmetkârından ceketini alıp sırtına geçirdi. Ceketin astarı ışıldadı. Güçlerine Suzanna'nın öykülerinden aşinaydı ama anlaşılan Shadwell'in tutsağından o yöntemle itiraf koparmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bana halının nerede bulunabileceğini söyle," dedi, "yoksa kız kardeşler ve çocukları seni sinirlerine kadar ayrıştırırlar. Bana kalırsa bu hiç de zor bir seçim değil."

Jerichau karşılık vermedi.

Koridordan soğuk bir rüzgâr esti.

"Ah, hanımlar," dedi Shadwell ve ölüm uçarak kapıdan girdi.

V
Saatler Geçti

1

Ve o bir türlü geri gelmedi.

Sabahın üç buçuğuydu. Saatler ilerledikçe Suzanna pencerenin önünde durup önce sarhoşların kavgaya tutuşmasını, sonra da mesleklerini icra etme derdindeki iki fahişenin oradan geçen bir polis otosu tarafından ya tutuklanmasını ya da kiralanmasını seyretmişti. Şimdi sokak tenhaydı ve hiçbir aracın geçmediği kavşakta değişip duran trafik ışıkları –yeşil, kırmızı, sarı, yeşil– haricinde genç kadına seyredecek bir şey kalmamıştı. Ve Jerichau hâlâ ortalarda yoktu.

Suzanna çeşitli açıklamaları kafasında evirip çevirdi. Belki buluşma halen devam ediyordu ve Jerichau'nun şüphe çekmeksizin sıvışması mümkün değildi. Belki izleyiciler arasında dostlarına rastlamıştı ve onlarla eski günleri yâd ediyordu. Belki o, belki bu. Ama bahanelerden hiçbiri onu ikna etmeye yetmedi. Ortada bir terslik vardı. Hem Suzanna hem de eriyik bunun farkındaydı.

Yedek bir plan kurmayarak aptallık etmişlerdi. Suzanna nasıl bu kadar budalaca davranabildiklerini kendi kendine tekrar tekrar sordu. Şimdi yapılabilecek en iyi şeyin ne olduğunu bilmeden dar odada volta atmaktan başka seçeneği yoktu; Jerichau bir dakika sonra gelir de kendisini bulamazsa diye oradan ayrılmak istemiyor fakat yakalandığı ve o şimdi bile onun yerini söylemesi için işkence gördüğü ihtimali dolayısıyla kalmaktan da korkuyordu.

Eskiden en iyi ihtimale inanırdı. Jerichau'nun bir süre sonra çıkıp geleceğini düşünüp onu sabırla beklerdi. Fakat tecrübeleri olaylara bakış açısını değiştirmişti. Hayat o kadar şefkatli değildi.

Dördü çeyrek geçe eşyalarını toplamaya başladı. İşlerin ters gittiğini, ken-

disinin ve Dokuma'nın tehlikede olduğunu kabullenmek damarlarını adrenalinle doldurmaya yetti. Dört buçukta halıyı aşağıya indirmeye girişti. Bu uzun ve külfetli bir uğraştı ama son aylarda tüm yağlarından kurtulmuştu ve o zaman zarfında sahip olduğunu bile bilmediği kaslar keşfetmişti. Hem eriyik yine onunla beraberdi. Bedenini irade ve ışıkla doldurarak saatler sürmesi gereken bir işin dakikalar içerisinde halledilmesini mümkün kıldı.

Tüm bunlara rağmen Suzanna bavullarını (Jerichau'nunkini de toplamıştı) arabanın bagajına atarken gökyüzünde şafağın izleri vardı. Kendi kendine adamı artık gelmeyeceğini söyledi. Bir şey onu alıkoymuştu ve elini çabuk tutmazsa kendisini de alıkoyacaktı.

Arkasında bir diğer ödenmemiş fatura bırakan Suzanna gözyaşlarına direnerek arabasıyla oradan uzaklaştı.

2

Ayrılışının üstünden yirmi dakika bile geçmeden tutsağın ismini verdiği otele geldiğinde Hobart'ın yüz ifadesini görmek Suzanna'yı az da olsa sevindirebilirdi.

Yaratıkların pençesindeyken esirleri kan kadar itiraf da saçmıştı. Fakat sözleri Hobart'ın anlam çıkarmak için akla karayı seçtiği anlaşılmaz bir lakırdıyla sınırlı kalmıştı. Hıçkırıklar ve böğürmeler arasında elbette Füg'den bahsetmişti. Tabii Suzanna'dan da. *Ah hanımım*, deyip durmuştu. *Ah hanımım*. Sonra tekrardan hüngür hüngür ağlamıştı. Hobart onun ağlamasına, kanamasına, sonra biraz daha ağlamasına müsaade etmişti. Bu böyle Jerichau ölümün kıyısına gelene dek sürmüştü. Hobart işte o zaman basit bir soru sormuştu: Hanımın nerede? Artık sorunun kimden geldiğini, hatta ona cevap verip vermediğini bilemeyecek haldeki budala da ona cevap vermişti.

Hobart şimdi burada, adamın bahsettiği yerde duruyordu. Peki ama düşlerindeki kadın neredeydi? *Suzanna* neredeydi? Yine kaçıp gitmişti; kapı kulpunu sıcak, eşiği yaslı bırakarak oradan son anda tüymüştü.

Fakat Hobart onu bu sefer kıl payı kaçırmıştı. Avını yakalamasına ramak kalmıştı. Kadının gizemini ilelebet ağına düşürmesi, onun gümüşi ışığını parmakları arasında hissetmesi daha ne kadar sürerdi? Saatler. En fazla günler.

"Neredeyse benimsin," dedi kendi kendine. İçindeki sözcüklerden hiçbiri kaçamasın diye peri masalları kitabını sıkıca bağrına bastı, sonra da hanımının odasından ayrılıp ava kaldığı yerden devam etti.

VI
Selam, Yabancı

1

Jerichau'yu da arkasında bir yerde bıraktığının bilinciyle Suzanna kentten ayrılmaktan nefret ediyordu. Fakat adama yönelik hisleri ne olursa olsun ki bunu saptamak başlı başına bir zorluktu, orada oyalanmaması gerektiğinin farkındaydı. Gitmesi lazımdı; hem de bir an önce.

Fakat yalnız başına? Bu şekilde başının çaresine ne kadar bakabilirdi? Hatta bakabilir miydi? Bir araba, bir halı ve bazen insan olduğundan bile şüphe duyan bir kadın...

Ülkenin farklı yerlerinde arkadaşlara ve akrabalara sahipti fakat hiçbirini gerçekten güvenebileceği kadar iyi tanımıyordu. Hem zaten hepsi de kaçınılmaz olarak sorular sorardı. Ve bu öyküde Suzanna'nın anlatmaya cüret edebileceği hiçbir kısım yoktu. Londra'ya, eski yaşamının –Finnegan ile onun vakitsiz Sevgililer Günü kutlamalarının, çömleklerinin, banyodaki rutubetin– kendisini beklediği Battersea semtindeki dairesine dönmeyi düşündü. Lakin orada da sorularla karşılaşırdı. Suzanna'nın kendisini sessiz sedasız kabullenecek birine ihtiyacı vardı.

O kişi Cal'dan başkası olamazdı.

Delikanlıyı düşününce morali biraz olsun düzeldi. Cal'in hevesli sırıtışı, yumuşak bakışlı gözleri, daha da yumuşak sözleri aklına geldi. Onu arayıp bulmak muhtemelen Londra'ya geri dönmekten daha tehlikeliydi ama genç kadın risk hesabı yapmaktan bıkıp usanmıştı.

İçgüdülerini dinleyecekti ve içgüdüleri ona diyordu ki:

2

"Cal?"

Telefon hattının öteki ucunda öyle uzun bir sessizlik yaşandı ki Suzanna bağlantının koptuğunu sandı.

"Cal, orada mısın?"

Nihayet karşılık geldi. "Suzanna?"

"Evet. Benim."

"Suzanna..."

Genç kadın isminin söylendiğini duyunca gözyaşlarına boğulacak gibi oldu.

"Seni görmem lazım, Cal."

"Neredesin?"

"Kentin ortasında. Queen Victoria anıtının yakınında."

"Yani Castle Sokağı'nın sonunda."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Görüşebilir miyiz? Mesele çok acil."

"Evet, elbette. Oradan çok uzakta değilim. Hemen geliyorum. On dakika sonra basamaklarda buluşuruz."

Cal yedi dakikada oradaydı. Çiseleyen yağmurdan korunmak için yakasını kaldırdığı kömür grisi takım elbisesiyle Victoria'nın buyurgan bakışları altında beklerken Suzanna'nın önünden geçmiş benzer giyimli yüzlerce genç adamdan –muhasebeci yamaklarından ve yönetici asistanlarından– sadece biriydi.

Cal ona sarılmadığı gibi dokunmadı bile. Kızın iki metre uzağında durup onu bir sevinç ve şaşkınlık karışımıyla süzdü.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Yağmur her geçen saniye şiddetleniyordu.

"Arabada konuşalım mı?" dedi genç kadın. "Halıyı yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Halının lafı geçince yüzündeki şaşkın bakış yoğunlaşsa da Cal bir şey demedi.

Delikanlının zihninde kirli bir deponun altını üstüne getirerek bir halıyı –muhtemelen *bu* halıyı– aradığı silik bir görüntü canlansa da hikâye geneline halen hâkim değildi.

Araba, anıttan bir taş atımlık mesafedeki Water Sokağı'na park edil-

mişti. Onlar yan yana otururlarken yağmur damlaları aracın tavanında trampet çalıyordu.

Kızın bırakmayı hiç istemediği kıymetli yükü dürülüp ikiye katlanmış ve üstü bir çarşafla yarım yamalak örtülmüş olarak arabanın arka tarafındaydı. Cal ne kadar kafa patlatırsa patlatsın halının Suzanna için hatta beraber sadece birkaç saat geçirdiklerini anımsadığı bu kadının kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu bir türlü çıkartamıyordu. Onun sesini telefonda duyunca neden koşa koşa gelmişti ki? Bu denli çok şey hissedip bu denli az şey bilmek saçma olduğu kadar sinir bozucuydu.

Cal konuşmaya başladıklarında meselenin açıklık kazanacağına dair kendi kendini temin etti.

Fakat varsayımında yanılıyordu. Sohbetleri sürdükçe kafası daha çok allak bullak oldu.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi kız ona. "Her şeyi açıklayamam, şimdilik zamanımız yok ama görünen o ki Füg'e dönüş vaadinde bulunan bir tür peygamber ortaya çıktı.

"Jerichau buluşmalardan birine gitti ama geri–"

"Bekle," dedi Cal, bilgi akışını kesmek maksadıyla ellerini kaldırarak. "Dur biraz. Hiçbir şey anlamıyorum. Jerichau mu?"

"Jerichau'yu hatırlıyorsundur," dedi Suzanna.

Bu kolay kolay unutulmayacak sıradışı bir isimdi. Yine de Cal onu bir simayla bir türlü eşleştiremedi.

"Onu tanımam mı gerekiyor?" dedi.

"Yüce Tanrım, Cal–"

"Doğrusunu söylemek gerekirse... kafamdaki pek çok şey... bulanık."

"Beni yeterince hatırlıyorsun ama."

"Evet. Elbette. Elbette hatırlıyorum."

"Ve Nimrod'u. Apolline'i. Füg'deki o geceyi."

Cal hiçbir şey hatırlamadığını mırıldanmadan bile Suzanna bunu onun yüzünde gördü.

Belki burada doğal bir süreç işliyordu. Belki de zihin, gerçekliğin tabiatına dair bir ömre yayılmış önyargılara ters düşen deneyimlerle böyle başa çıkıyordu. İnsanlar *unutuveriyorlardı*.

"Tuhaf rüyalar görüyorum," dedi Cal, afallamış bir yüz ifadesiyle.

"Ne tür rüyalar?"

Delikanlı başını iki yana salladı. Kelime dağarcığının fazlasıyla yetersiz kalacağın farkındaydı.

"Tarif etmesi güç," dedi. "Sanki bir çocuğum, anlatabildim mi? Ama aslında değilim. Hiç gitmediğim bir yerde yürüyorum. Ama yolumu kaybetmiyorum. Kahretsin!" Bocalamalarına kızıp vazgeçti. "Açıklayamıyorum."

"Ama oraya *gittik*," dedi kız sakin bir dille. "Sen ve ben. Oradaydık. Rüyanda gördüğün şey gerçekten var, Cal."

Genç adam ona uzun bir süre aval aval baktı. Yüzündeki şaşkınlık geçmese de ifadesi ufacık bir tebessümle yumuşadı.

"Var ha?" dedi.

"Hem de nasıl. Gerçekten."

"Anlat bana," dedi Cal usulca. "Lütfen anlat bana."

"Ben de nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Dene," dedi Cal. "Ne olur." Gözlerinde öyle bir hasret, öyle bir bilme ihtiyacı vardı ki.

"Halı–" diye söze girdi Suzanna.

Cal başını çevirip arkaya göz attı. "Sana mı ait?" diye sordu.

Suzanna gülmeden edemedi.

"Hayır," dedi. "Rüyanda gördüğün o yer... burada. Bu halının içinde."

Delikanlının kuşkusunun kendisine duyduğu güvenle boğuştuğunu görebiliyordu.

"*Burada mı?*" dedi Cal.

Ona, hatta zavallı Jerichau'ya karşı bir avantajı bulunsa da bazen Suzanna bile bu gerçeği idrak etmekte zorlanıyordu. Sonuçta kendisi mucizelere bir mihenk taşı vazifesi gören eriyiğe sahipti. Cal'i şüphe duyduğu için suçlayamazdı.

"Bana güvenmelisin," dedi. "Kulağa ne kadar imkânsız gelirse gelsin."

"Bunu biliyorum," dedi Cal boğuk bir sesle. "İçimde bir yerde *bunu biliyorum*."

"Elbette biliyorsun. Hatırlayacaksın da. Hatırlamana yardım edeceğim. Ama şimdilik yardımın gerekiyor."

"Evet. Ne istersen."

"Peşimde birileri var."

"Neden? Kimler?"

"Fırsatını bulduğumuzda sana onlardan bahsederim. Şimdilik düşlediğin o yeri yok etmek istediklerini bil yeter, Cal. Halıda gizli o dünyayı, yani Füg'ü yok etmek istiyorlar."

"Bizim evde saklanmak ister misin?"

Suzanna başını iki yana salladı. "İş telefonunu öğrenmek için zaten evini arama riskine girdim. Orada çoktan pusuya yatmış olabilirler."

"Geraldine onlara hiçbir şey söylemez."

"Böyle bir tehlikeyi göze alamam."

"Kirkby'deki Deke'in yanına gidebiliriz. Bizi orada kimse bulamaz."

"Ona güveniyor musun?"

"Tabii."

Genç kadın motoru çalıştırdı. "Ben sürerim," dedi. "Sen yol göster."

3

James Sokağı'na saparlarken yağmur artık muson şiddetindeydi. Fazla gidemediler. Yolun birkaç metre ilerisinde trafik durmuştu.

Cal camını indirdi ve sorunu görmek için başını dışarı çıkardı. Yağmur perdesi arasında herhangi bir şeyden emin olmak zordu fakat bir kaza yaşanmış ve trafik oradan itibaren kilitlenmiş gibi gözüküyordu. Sabırsız sürücülerden birkaçı sıradan çıkarak şehirlerarası yola girmeye çalışıp başaramıyor, böylelikle sıkışıklığı daha da arttırıyordu. Kornalar çalınmaya başladı; arabalarından inen bir-iki sürücü pardösülerini doğaçlama birer şemsiye gibi kullanarak neler olduğuna bakmaya gitti.

Cal hafifçe güldü.

"Komik olan ne?" diye ona sordu kız.

"Daha bir saat önce Trafik Hasar Şubesi'nde dirseklerime kadar evraka gömülüydüm."

"Şimdiyse bir kaçakla berabersin."

"Bence hiç sakıncası yok," diyen Cal sırıttı.

"Acaba neden kıpırdamıyoruz?"

"Gidip bakayım," dedi delikanlı. Suzanna'nın onu durdurmasına fırsat kalmadan arabadan inmiş ve yağmuru başından uzak tutmak için boş bir çabayla ceketini başının üstünde tutarak otomobil labirentinden geçmeye başlamıştı bile.

Genç kadın parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarak onun uzaklaşmasını seyretti. Hâlinden hiç hoşnut değildi. Çok görünür bir durumdaydı ve görünürlük savunmasızlığa eşdeğerdi.

Cal sokağın karşı tarafına ulaştığı sırada yan aynadaki mavi ışıklar kızın dikkatini çekti. Suzanna arkasına baktığında birkaç polis motosikletinin kazaya doğru araba hattı boyunca ilerlediğini gördü. Kalbi hop etti.

Geri dönüyor olmasını umarak Cal'e göz attı fakat delikanlı halen trafiği incelemekle meşguldü. *Çık şu yağmurun altından, kahrolasıca*, diye ondan istekte bulundu. *Bana burada lazımsın.*

Sokakta yayan giden daha başka polis memurları da vardı. Bunlar her bir aracın yolcularıyla tek tek konuşuyorlardı. Hiç şüphesiz oyalayıcı uyarılarda bulunuyorlardı. Suzanna'nın tek yapması gereken gülümsemekti.

İleride araçlar ilerlemeye başlıyordu. Motosikletli polisler trafiği kaza mahallinin etrafından yönlendiriyorlar, bunu yaparken de karşı istikametin trafiğini durduruyorlardı. Suzanna hâlâ sokağın ilerisine bakmakta olan Cal'e göz attı. Arabadan çıkmalı, delikanlıyı geri çağırmalı mıydı? O seçeneklerini değerlendirirken yanında bir polis memuru bitip camı tıklattı. Suzanna camı indirdi.

"İşareti bekle," dedi adam. "Ve yavaş git."

Kaskından ve burnundan sular damlayan polis onu süzüyordu.

Suzanna gülümsedi.

"Peki," dedi. "Dikkat ederim."

Adam talimatlarını vermesine rağmen camdan ayrılmayıp ona bakmayı sürdürdü.

"Yüzünü tanıyorum," dedi.

"Sahi mi?" karşılığını verdi Suzanna. İşveli davranmaya çalışıyor, hedefini açık ara ıskalıyordu.

"Adın ne?"

Suzanna yalan söyleyemeden önce ilerideki polis memurlarından biri sorgucusuna seslendi. Adam belini doğrultarak genç kadına Cal'dan tarafa bakma fırsatı sundu. Cal da kaldırımın kenarında durmuş ona bakıyordu. Suzanna sinyalinin ıslak camın arkasından okunabilmesini umarak başını hafifçe sağa sola salladı. Polis memuru onun uyarısını fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır," dedi Suzanna adama. "Hiç de bile."

Polislerden biri daha araca yaklaşıyor, yağmurun ve motorların gürültüsü arasında bir şey bağırıyordu. *Burada ne kadar kalırsam durum o kadar kötüye gidecek*, diye düşündü Suzanna ve direksiyonu kırdı. Camdaki polis ona durmasını bağırdı ama artık ok yaydan çıkmıştı. Araba ileri fırlarken genç kadın Cal'in bulunduğu istikamete kısacık bir bakış atma riskine girdi. Delikanlının araçlar arasından geçmeye çalıştığını endişeyle gördü. İsmini bağırdıysa da Cal onu duymadı. Suzanna tekrar bağırdı. Cal başını kaldırmakta çok geç kaldı; öndeki polis memuru araca doğru

koşuyordu ve Cal daha yolu yarılamadan hedefine varacaktı. Suzanna'nın hâlâ şansı varken kaçmaktan başka çaresi yoktu.

Gaza bastı. Öndeki kendini kenara attı ve ezilmekten santimetrelerle kurtuldu. Suzanna'nın dönüp Cal'e bakacak zamanı yoktu; hızla kaza mahallinin çevresinden dolaşırken Cal'in fırsattan yararlanıp kaçtığını umuyordu.

Daha dört yüz metre gitmişken arkasından sirenlerin yükseldiğini duydu.

4

Neler olduğunu çözmesi Cal'in bir düzine saniyesini aldı. Uyuşukluğuna sövüp saymasıysa iki düzineyi buldu. Polis memurlarından hiçbirinin talimat mı beklemeleri, yoksa takibe mi başlamaları gerektiğinden emin olamadığı kısa bir şaşkınlık yaşandı. Suzanna o arada ilerideki köşeyi döndü.

Az önce aracın camına dayanan polis derhal Cal'e yönelerek her adımda hızını arttırdı.

Cal adamı görmemiş gibi davrandı ve geldikleri yoldan anıta doğru tez adımlarla yürümeye başladı. Bir bağrış koptu ve bunu takip sesleri izledi. Cal arkasına bakmadan koştu. Takipçisi yağmura karşı kalın giyinmişti; Cal'in kıyafeti çok daha hafifti. Sola dönerek Lower Castle Sokağı'na, ardından Brunswick Sokağı'na saptı. Sonra sağındaki Drury Caddesi'ne daldı. Artık sirenler ötüyordu; motosikletler Suzanna'nın peşine düşmüştü.

Water Sokağı'nda arkasına bakmayı göze aldı. Takipçisi görünürde yoktu. Cal yine de polisle arasına bir kilometre koyana dek temposunu yavaşlatmadı. Sonra bir taksi durdurdu ve aklı hem sorularla hem de Suzanna'nın yüzüyle dolu olarak eve geri yollandı. Genç kadın çok çabuk gelip geçmişti; Cal onu daha şimdiden özlemişti.

Kızın anısını daha sıkı sarılabilmek için ondan duyduğu isimleri düşündü fakat kahretsin, hepsini de çoktan unutmuştu.

VII
Ümitsiz Vakalar

1

Kör edici yağmur Suzanna'nın müttefiki olup çıktı ve belki kenti tanımaması da. Yalnızca çıkmaz sokaklardan sakınarak sapabildiği her yerden saptı ve kaçış güzergâhındaki mantık noksanlığı belli ki takipçilerinin kafasını karıştırdı. Yolu onu Upper Parliament Sokağı'na çıkardı ve orada biraz gaza bastı. Sirenler arkasında yitip gitti.

Fakat bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. İlmik bir kez daha daralıyordu.

Kentten uzaklaşırken yağmur göbekli bulutlarda aralıklar belirdi. Oralardan sızan günışığı huzmeleri otomobilin çatısını ve asfaltı altın sarısına boyadı. Fakat sadece birkaç dakikalığına. Sonra bulutlar yaralarını kapattılar ve güneşin takdisi son buldu.

Akşamüstü yaklaşırken Suzanna arabayı sürdü de sürdü. Gene yalnız kalmıştı.

2

Cal mutfak kapısında durdu. Soğan doğramakta olan Geraldine başını kaldırdı.

"Şemsiyeni mi unuttun?" dedi kız.

Kim veya ne olduğumu bilmiyor, diye aklından geçirdi Cal. *Zaten nasıl bilebilir ki? Çünkü Tanrı şahidim olsun ki ben de bilmiyorum. Kendimi unuttum. İsa aşkına, kendimi neden unuttum?*

"İyi misin?" diye ona sordu Geraldine. Genç kadın soğanı ve bıçağı

elinden bırakıp mutfakta ona doğru yürüdü. "Şu hâline bak. Sırılsıklam olmuşsun."

"Başım dertte," dedi Cal açık açık.

Kız kalakaldı. "Ne?"

"Sanırım polis beni aramak için buraya gelebilir."

"Neden?"

"Sorma. Olay çok karmaşık."

Geraldine'in biraz yüzü asıldı.

"Bu öğleden sonra bir kadın aramıştı," dedi. "İş telefonunu istemişti. Sana ulaşabildi mi?"

"Evet."

"Peki onun bu olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Anlat bana, Cal."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"O kadınla fingirdeşiyor musun?"

"Hayır," dedi Cal. *En azından hatırlayabildiğim kadarıyla*, diye de aklından geçirdi.

"Öyleyse anlat bana, Cal."

"Sonra. Şimdi değil. Sonra."

Genç adam soğan kokan mutfağı terk etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye peşinden seslendi Geraldine.

"İliklerime kadar ıslandım."

"Cal!"

"Üstümü değişmem lazım."

"Başın ne kadar büyük bir dertte?"

Cal merdivenlerin ortasında durup kravatını çıkardı.

"Hatırlamıyorum," cevabını verdi ama uzun zamandır duymadığı bir ses aklının gerisinden, *Çok büyük dertte, evlat; çok büyük*, dedi. Cal sesin acı gerçeği söylediğinin farkındaydı.

Geraldine onu merdivenin başına kadar takip etti. Cal yatak odasına girip ıslak giysilerini çıkarırken genç kadın onu cevap veremeyeceği sorularla sıkıştırmayı sürdürdü. Cal yanıtsız kalan her soruda kızın ağlamaya biraz daha yaklaştığını duyabiliyordu. Bu davranışından dolayı yarın kendine eşek diyeceğini biliyordu (yarın dediğin neydi ki? başka bir rüya değil miydi?) ama polis kapıya dayanabilir diye evden çabucak çıkıp gitmesi gerekiyordu. Elbette ki onlara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu;

en azından hiçbir şey hatırlamıyordu. Fakat o insanların şüphelileri konuşturmak için yöntemleri olurdu.

Gardırobu eşeleyerek bilinçli bir seçim yapmaksızın bir gömlek, kot pantolon ve ceket aradı. Eski püskü ceketi sırtına geçirirken pencereden dışarı göz attı. Sokak lambaları az önce yanmıştı; yağmur onların ışığında gümüşi bir sağanaktı. Gezintiye çıkmak için soğuk bir geceydi ama başka çaresi yoktu. İşe giderken giydiği takım elbisesinden cüzdanını alıp cebine soktu ve böylece giyinmeyi bitirdi.

Geraldine hâlâ merdivenin dibinde yukarı bakıyordu. Gözyaşlarını başarıyla bastırmıştı.

"Peki gelip seni sorarlarsa onlara ne diyeceğim?" diye bilmek istedi.

"Gelip tekrar gittiğimi anlat yeter. Onlara doğruyu söyle."

"Belki burada olmam," dedi kız. Bu fikre çabucak ısındı. "Evet. Sanırım burada olmayacağım."

Cal'in gönül alacak ne zamanı ne de kelimeleri vardı.

"Lütfen bana güven," diyebildi ancak. "Neler olduğunu senden daha çok bilmiyorum."

"Belki de bir doktora görünmen gerekiyordur, Cal," dedi kız, o aşağıya inerken. "Belki..."—sesi yumuşadı—"... hastasındır."

Cal basamaklarda durdu.

"Brendan bana bir şeyler anlatmıştı," diye devam etti Geraldine.

"Babamı bu işe karıştırma."

"Hayır, *beni dinle*," dedi kız ısrarla. "Benimle uzun uzun konuşurdu, Cal. Bana sırlarını açardı. Gördüğünü sandığı şeylerden bahsederdi."

"Duymak istemiyorum."

"Arka bahçede öldürülen bir kadın görmüş. Raylarda da bir canavar." Bu sözlerin saçmalığına nazikçe gülümsedi.

Ansızın kusacak gibi olan Cal ona bakakaldı. *Bunu biliyorum*, diye tekrar aklından geçirdi.

"Belki *sen de* halüsinasyonlar görüyorsundur."

"Babam seni eğlendirmeye çalışıyordu," dedi Cal. "Masallar uydurmayı severdi. Ne de olsa İrlandalıydı."

"Sen de öyle mi yapıyorsun, Cal?" dedi genç kadın, bir güvence duymak için yalvararak. "Bana bunların bir şaka olduğunu söyle."

"Keşke söyleyebilseydim."

"Ah, Cal—"

Delikanlı merdivenden indi ve kızın yüzünü hafifçe okşadı.

"Gelip beni soran olursa–"

"Onlara doğruyu söyleyeceğim," dedi Geraldine. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Sağ ol."

O ön kapıya giderken kız arkasından seslendi.

"Cal?"

"Evet?"

"O kadına âşık değilsin ya? Eğer öyleysen bana söylemeni yeğlerim."

Cal kapıyı açtı. Yağmur kapı eşiğini tokatladı.

"Hatırlamıyorum," dedi ve arabaya depar attı.

3

Otoyolda geçen yarım saatin ardından Suzanna uykusuz bir gecenin ve önceki gün yaşanan onca olayın etkisini hissetmeye başladı. Önündeki yol bulanıktı. Direksiyon başında uyuyakalmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordu. İlk benzin istasyonunda otoyoldan ayrıldı, arabayı park etti ve kahve bulmaya gitti.

Kafeteryanın ve marketin müşterilerle dolu olması Suzanna'yı rahatlattı. Bu kadar çok insanın arasındayken önemsizdi. Dokuma'yı gerekenden bir saniye dahi yalnız bırakmak istemediği için yılankavi kuyrukta beklemektense kahvesini meşrubat otomatından doldurdu, sonra marketten çikolata ve bisküvi alıp arabaya geri döndü.

Radyoyu açıp eğreti yemeğine yumuldu. Çikolatanın ambalajını yırtarken aklı yine Jerichau'ya, her cebinden çalıntı eşya çıkarabilen o hırsız-büyücüye gitti. Acaba şimdi neredeydi? Suzanna kahvesiyle dostuna kadeh kaldırarak onun güvende olmasını temenni etti.

Saat sekizde haberler vardı. Suzanna adının geçmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Bültenin ardından müzik yayını başladığında radyoya dokunmadı. Kahvesini içmiş, çikolatasını ve bisküvisini yiyip yutmuş olarak koltuğunda kaykıldı ve bir caz ninnisi eşliğinde gözlerini kapadı.

Sadece saniyeler sonra cama tıklatılmasıyla uyandı. Nerede olduğunu hatırlayana kadar kısa bir şaşkınlık yaşadı. Sonra bir anda tamamen ayıldı ve yağmur damlalarıyla bezeli camın diğer tarafındaki üniformaya yılgı dolu gözlerle baktı.

"Lütfen kapıyı açın," dedi polis memuru. Adam yalnız gözüküyordu.

Suzanna motoru çalıştırıp oradan kaçmalı mıydı? O bir karara varamadan önce kapı dışarıdan hızla açıldı.

"Dışarı çıkın," dedi adam.

Suzanna buyruğa uydu. Daha arabadan çıkarken dört bir yanındaki çakıllarda ayak sesleri duyabiliyordu.

Neon ışıklarının parıltısı önünde adamın ancak silueti görülüyordu.

"Evet," demekle yetindi polis memuru. Ansızın her yönden Suzanna'nın üstüne çullanıldı. Genç kadın tam eriyiğe başvuracakken karşısındaki siluet elinde bir şeyle ona yaklaştı. Biri yenini sertçe sıyırdı ve Suzanna açığa çıkan cildine iğne battığını hissetti. İç bedeni hemen yükseldi ama yeterince hızlı değildi. Suzanna'nın iradesi miskinleşti, görüş alanı bir kuyuya düşmüşçesine daraldı. Kuyunun dibinde Hobart'ın ağzı vardı. Suzanna parmaklarıyla duvarlardaki balçığı kazıyarak aşağı düşerken dipteki canavar coşkuyla kükredi.

VIII
Eski Şeyler İçin Yeni Gözler

Mersey bu gece kabarık ve hızlı akıyordu. Pis bir kahverengiye çalan suları gri köpüklerle bezeliydi. Cal yürüyüş yolundaki tırabzana yaslanarak çalkantılı nehrin karşı yakasındaki terk edilmiş tersanelere baktı. Bu su yolu bir zamanlar taşıdıkları kargolarla sulara batık hâlde gelen ve yüklerini boşalttıktan sonra uzaklara giden gemilerle dolar taşardı. Şimdiyse bomboştu. Rıhtımlarına alüvyon yığılmış, iskeleleri ve ambarları boş kalmıştı. Yalnızca hayaletlere uygun bir Ruhlar Şehri olup çıkmıştı.

Cal kendini de onlardan biri gibi hissediyordu. Soyut bir gezgindi sadece. Üstelik de buz gibiydi; tıpkı ölülerin olması gerektiği gibi. Ellerini ısıtmak için ceplerine soktuğunda parmakları orada yarım düzine yumuşak nesne buldu. Genç adam onları çıkarıp yakındaki bir lambanın ışığında inceledi.

Nesneler pörsümüş birer eriğe benziyordu fakat kabukları ayakkabı köselesi gibi çok daha sertti. Meyve olmasına meyveydiler ama Cal'in isimlendirebileceği bir çeşit değil. Acaba onları nerede ve nasıl bulmuştu? Birini kokladı. Sert şarap gibi mayalı bir kokusu vardı. Ayrıca iştah açıcı, hatta baştan çıkarıcıydı. Koku Cal'e öğle yemeğinden beri ağzına tek lokma koymadığını hatırlattı.

Meyveyi dudaklarına dayadı. Dişleri oluklu kabuğu kolayca deldi. Koku yanıltıcı değildi; içteki etli kısım sahiden de alkollü bir tada sahipti; hem de konyak gibi gırtlağını yakacak kadar. Cal lokmasını çiğnedi ve daha ilkini yutmadan bir ikincisini koparmak için meyveyi tekrar ağzına götürdü. Çekirdeklerini bile çıkarmadan onu yoğun bir iştahla saniyeler içinde bitirdi.

Derhal başka bir tanesine yumuldu. Ansızın kurt gibi acıkmıştı.

Rüzgârın örselediği sokak lambasının altında, o titrek ışık göletinin içinde oyalanarak bir haftadır tek lokma yememiş gibi tıkındı durdu.

Sondan bir önceki meyveyi ısırırken etrafındaki ışık hareketliliğinin sadece yukarısındaki lambanın sarsıntılarıyla açıklanamayacağını fark etti. Ellerindeki meyveye baktı ama ona bir türlü odaklanamadı. Tanrı aşkına! Yoksa kendini zehirlemiş miydi? Kalan son meyve elinden düştü. Tam yediklerini kusmak için parmaklarını boğazına sokacaktı ki aşırı derecede olağanüstü bir duyuma kapıldı.

Yükseldi veya en azından bir parçası öyle yaptı.

Ayakları hâlâ betona basıyor, tabanlarının altındaki sert zemini hissedebiliyordu. Yine de halen yavaş yavaş yükseliyordu. Lamba artık *altında* parlıyor, çılgınca akan karanlık suların banketlerini yaladığı yürüyüş yolu sağına ve soluna doğru uzanıyordu.

İçindeki mantıklı ahmak dedi ki: *Zehirlendin; meyveler seni sarhoş etti.*

Fakat kendini ne hasta ne de kontrolsüz hissediyordu. Görüşü (görüşleri) de netti. Kafasındaki gözler hâlâ çalışıyordu ama yukarısındaki yüksek bir noktadan da görüyordu. Üstelik tüm gördükleri bu kadarla sınırlı kalmıyordu. Bir parçası yürüyüş yolunda savrulan çerçöpün arasındayken bir diğeri Mersey'in açıklarından kıyıya bakıyordu.

Bu bakış açısı bolluğu kafasını karıştırmıyordu. Gördükleri zihninde birbirine karışarak evleniyor, bir yükselişler ve alçalışlar –ileriye ve geriye, yakına ve uzağa bakışlar– örüntüsü yaratıyordu.

O *tek* değil *çoktu.*

O Cal'dı; babasının ve annesinin oğluydu, bir adamın içine gömülü bir çocuktu ve kuş olmayı düşleyen bir adamdı.

Bir kuş!

İşte o anda *her şeyi* hatırladı. Unuttuğu tüm harikalar, bir farklı an ve bakış ve sözcük özenli bir seçicilikle hafızasında canlandı.

Bir kuş, bir takip, bir ev, bir bahçe, bir halı, bir uçuş (uçan kendisiydi; *evet! evet!*); sonra düşmanlar ve dostlar; Shadwell, Immacolata, canavarlar ve de Suzanna. Güzeller güzeli Suzanna'sı. Zihninin anlattığı öyküde kızın yeri ansızın netlik kazandı.

Başından geçen her şeyi anımsıyordu. Halının çözülmesi, evin yıkılması, sonra Füg'e geçiş ve oradaki gecenin getirdiği güzellikler.

Anılara tutunmak için yeni keşfettiği duyularını sonuna dek zorlaması gerekti ama yine de zihni aşırı yüklenmedi. Sanki hepsini birden aynı anda düşlüyor, onları sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar hoş bir an

boyunca bağrına basıyordu. Benliği ve gizli benliği muhteşem bir hatırlamada buluşuyordu.

Bu tanıma faslının ardından gözyaşları sel oldu. Ona Lo'nun bostanında okuduğu şiiri öğreten adam için, onun şimdi bildiklerini bilmeden yaşayıp ölmüş babası için hissettiği kalbine gömülü keder nihayet serbest kalmıştı.

Üzüntüsü ve tuzlu gözyaşları onu kısa bir süreliğine tekrar benliğinde topladı ve bir kez daha tek bakışlı biri olarak titrek sokak lambasının altında–

Sonra ruhu yine uçuşa geçti. Öncekinden daha da yükseldi, yükseldi ve bu sefer kaçış hızına ulaştı.

Artık İngiltere'nin *çok* yukarısındaydı.

Altında mehtap parlak kıtaları andıran, dev gölgeleri uykunun sessiz teşrifatçıları gibi bayırlardan ve banliyölerden kayıp giden bulutlara düşüyordu. O bulutları sürükleyen rüzgârlara Cal da kapıldı. Elektrik direklerinin vızıltılı hatlar arasında yükseldiği, geç saatin suçlular ve sahipsiz köpekler haricinde bomboş bıraktığı kent sokaklarının üzerinden geçti.

Sırtında yıldızlarla, altında İngiltere adasıyla tembel bir şahin gibi aşağısını seyrettiği bu uçuş daha önceden halıyla Füg'ün üzerinde yaptığının bir benzeriydi.

Dokudünya aklına gelir gelmez onun kokusunu alır gibi oldu–sanki nerede yattığını eliyle koymuş gibi biliyordu. Gözleri onun konumunu tespit edecek kadar keskin değildi ama nihayet aşağıdaki bedene geri döndüğünde bu yeni duyuyu koruyabilirse onu bulabileceğini hissediyordu.

Halı, şehrin kuzey-kuzeydoğusundaydı; bu kadarından emindi. Kentten kilometrelerce uzaktaydı ve uzaklaşmaya da devam ediyordu. Hâlâ Suzanna'nın ellerinde miydi? Genç kadın, düşmanlarının gelmemeleri için dua ettiği ıssız bir yere mi kaçıyordu? Hayır, Cal gerçeğin bundan daha beter olduğunu duyumsadı. Hem Dokudünya hem de onu taşıyan kadın altında bir yerde korkunç bir tehlike içindeydi.

Bu düşünceyle vücudu bir kez daha sahiplenici bir tavır takındı. Cal onu –sıcaklığını, ağırlığını– etrafında hissetti ve somutluğundan coşku duydu. Uçma hayalleri iyi hoştu ama onları gerçekleştirecek kaslar ve kemikler olmadan ne kadar kıymetleri vardı ki?

Hemen sonra yine lambanın altında duruyordu. Nehir hâlâ köpürerek akıyor ve daha az önce tepeden gördüğü bulutlar deniz kokulu bir

rüzgârın önünde sessiz filolar misali sürükleniyordu. Ağzındaki tuz tadı deniz tuzu değildi; babasının ölümü ve yaşadıklarını unuttuğu için, hatta belki annesi için de döktüğü gözyaşlarıydı. Sanki tüm kayıplar tek bir kayıp, tüm unutmalar tek bir unutmaydı.

Fakat yüksek yerlerden yepyeni bir hikmet getirmişti. Artık unutulan şeylerin hatırlanabileceğini, kaybolanların bulunabileceğini biliyordu.

Dünyada önemli olan tek şey buydu: Aramak ve bulmak.

Kuzey-kuzeydoğu istikametine baktı. Daha önce sahip olduğu pek çok bakış tek bir taneye inmişse de halıyı bulabileceğinin farkındaydı.

Onu yüreğiyle görüyordu. Ve bu görüşle beraber takibe koyuldu.

IX
Gizli Bir Yer

Suzanna uyuşturularak daldığı uykudan ancak ağır ağır uyandı. İlk başta gözkapaklarını birkaç saniyeden uzun süre açık tutma çabası ona çok fazla geldi ve bilinci karanlıkla boğuştu. Fakat Hobart'ın damarlarına enjekte ettiği şey her neyse vücudu kendini ondan kademeli olarak arındırıyordu. Genç kadının tek yapması gereken o işin bitmesini beklemekti.

Hobart'ın arabasının arka koltuğundaydı; o kadarı belliydi. Düşmanı ön yolcu koltuğunda oturuyordu. Müfettiş bir ara arkasına göz attı ve Suzanna'nın ayılmakta olduğunu görse de konuşmadı. Kızı biraz süzmekle yetindi, sonra dikkatini yeniden yola verdi. Gözlerinde huzur kaçıracak kadar tembel bir bakış vardı. Sanki artık geleceğin neler getireceğinden emindi ve ona yetişmek için acele etmeye gerek duymuyordu.

Suzanna'nın o uyuşuk hâlinde zamanı hesaplaması zordu fakat yolculukları saatler sürmüş olmalıydı. Bir defa gözlerini açtığında uyuyan bir şehirden geçtiklerini keşfetti ama hangisi olduğunu bilemedi. Sonra uyuşturucunun kalıntıları tekrar baskın geldi. Genç kadın tekrar ayıldığında otomobil dolambaçlı bir taşra yolunda ilerliyor, yolun her iki yanında ışıksız tepeler yükseliyordu. Suzanna müfettişin aracının bir konvoyda başı çektiğini ancak o zaman anladı; arkadaki araçların farları arka camdan yansımaktaydı. Suzanna arkasına dönecek kadar güç topladı. Onları takip eden bir polis minibüsü ve onun da arkasında daha başka araçlar vardı.

Rehavet yine belirsiz bir süreliğine ağır bastı.

Onu yeniden uyandıran şey soğuk hava oldu. Sürücü camı açmış ve esinti genç kadının kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. Suzanna doğrulup oturdu ve derin derin nefes alarak soğuğun kendisini tamamen uyandırmasını sağladı. Geçtikleri arazi dağlıktı. Genç kadın Kuzey

İskoçya'da olduklarını tahmin etti; baharın ortasında karlı zirvelere başka nerede rastlanırdı? İzledikleri güzergâh onları anayoldan çıkarıp taşlık bir patikaya soktu ve hızları büyük ölçüde azaldı. Dolambaçlı patika gitgide yükseldi. Arkadaki minibüsün motoru zorlanmaktaydı. Yol daha da taşlık ve dik bir hâle gelmesine rağmen sonunda onları tepenin zirvesine ulaştırdı.

"İşte," dedi Hobart sürücüye. "Onu bulduk. Şurası!"

Suzanna camdan dışarı baktı. Sahneyi aydınlatacak ne ay ne de yıldızlar vardı ama etraflarındaki dağların siyah cüssesini ve çok aşağılarda yanan ışıkları görebiliyordu.

Konvoy bir kilometre kadar zirvede yol aldı, sonra da vadiye doğru inişe geçti.

Suzanna'nın gördüğü ışıklar otomobil farlarıydı. Araçlar ışıklarıyla bir arena teşkil edecek şekilde bir halka oluşturmuştu. Hobart'ın konvoyunun beklendiği apaçık belliydi; halkanın elli metre mesafesine ulaştıklarında onları karşılamaya gelenler oldu.

Araç durdu.

"Neredeyiz?" diye geveledi Suzanna.

"Yolun sonunda," demekle yetindi Hobart, ardından sürücüye hitap etti. "Getir onu."

Suzanna'nın dizleri âdeta lastiktendi; onları söz dinlemeye ikna edene kadar arabaya tutunması gerekti. Kendisini sımsıkı tutan sürücünün eşliğinde arenaya doğru ilerledi. Topluluğun boyutlarını daha yeni yeni fark ediyordu. Halkada düzinelerce, ötedeki karanlıktaysa daha bile çok araç mevcuttu. Sayıları yüzleri bulan sürücüler ve yolcular insan değil Kâhinsoylulardı. Aralarında Krallık'tan dışlanmalarına sebep olacak anatomiler ve renkler göze çarpıyordu.

Suzanna çehreleri inceleyerek tanıdık var mı diye bakındı. Özellikle aradığı biri vardı. Fakat Jerichau aralarında değildi.

Hobart ışık halkasına girdi ve o öyle yaparken arenanın karşı tarafındaki gölgelerden Suzanna'nın Peygamber olduğunu tahmin ettiği bir suret çıktı. Kâhinsoylular adamın belirişini alçak mırıldanmalarla karşıladılar. Bazıları kurtarıcılarını daha iyi görebilmek için ite kaka öne çıkarken diğerleri dizleri üstüne çöktü.

Suzanna adamın etkileyici olduğunu itiraf etmeliydi.

Peygamber'in çukur gözleri Hobart'a çevrildi ve müfettiş başını eğerek efendisini selamlarken dudaklarında küçük bir tasvip tebessümü belirdi. Demek vaziyet buydu. Hobart belli ki Peygamber'in hizmetindeydi ve bu hususun Peygamber hakkında olumlu bir izlenim verdiği söylenemezdi. Aralarında kısa bir konuşma yaşanırken konuşmacıların nefesi soğuk havada açıkça görüldü. Sonra Peygamber eldivenli elini Hobart'ın omzuna koydu ve arkasına dönüp Dokudünya'nın dönüşünü topluluğa duyurdu. Ortalık ansızın bağrışlarla doldu.

Hobart polis minibüsüne doğru dönüp el etti. Müfettişin iki yardakçısı halıyla beraber araçtan çıktı. Işık halkasına giren adamlar Hobart'ın talimatları doğrultusunda halıyı Peygamber'in ayakları dibine bıraktılar. Kalabalık uykudaki anavatanlarının huzurunda suspus oldu. Böylece Peygamber konuşurken sesini yükseltmek zorunda kalmadı.

"İşte," dedi neredeyse umursamaz bir dille. "Size söz vermemiş miydim?"

Bunları söylerken halıyı ayağıyla itti. Halı yuvarlanarak önünde açıldı. Sessizlik bozulmadı. Tüm gözler tasarımın üstündeydi; iki yüzden fazla zihin aynı düşünceyi paylaşmaktaydı.

Açıl susam...

Tüm hevesli ziyaretçilerin açılmasını istedikleri kapalı kapılar önünde bulundukları o çağrı.

... açıl. Göster kendini.

Suzanna Çözülmeyi başlatan şeyin o toplu irade eylemi mi, yoksa Peygamber'in daha önceden hazırladığı bir mekanizma mı olduğunu bilemedi. Bildiği tek şey sürecin başladığıydı. Shearman'ın evindeki gibi halının merkezinden değil de bordürlerinden.

Kasıtlıdan ziyade kazaen gerçekleşen bir önceki çözülmede iplikler ve pigmentler çılgınca fışkırmış, Füg ani ve kaotik bir şekilde canlanmıştı. Bu seferki süreçteyse bir sistemin işlediği, ilmiklerin motiflerini önceden belirlenmiş bir düzende açığa çıkardığı belliydi. İpliklerin dansı öncekinden daha az karmaşık değildi ama gösteriye dört dörtlük bir zarafet hakimdi. İplikler son derece incelikli manevralarla havayı doldururken peşlerinde yaşamdan bir iz bırakıyordu. Biçimler ete ve tüye bürünüyor, kayalar su gibi akıyor, ağaçlar kök salacakları yerlere doğru havalanıyordu.

Bu görkeme daha önce de tanıklık eden Suzanna ona bir dereceye

kadar hazırlıklıydı. Fakat manzara Kâhinsoylularda –ve tabii Hobart ile zorbalarında– eşit derecede korkuyla huşu uyandırdı.

Genç kadının gardiyanı görevini tamamen unuttu ve ilk havai fişek gösterisini seyreden bir çocuk gibi kaçması mı yoksa kalması mı gerektiği bilemeden öylece dikildi. Suzanna bu fırsatı değerlendirdi ve adamın yanında sıvışıp kendisini meydana çıkaracak ışıktan uzaklaştı. Giderken de Peygamber'e göz atacak kadar başını çevirdi. Saçları beyaz bir ateş gibi kafa derisinden yükselen adam çözülmenin ortasında durarak Füg'ün etrafında yaşam bulmasını seyrediyordu.

Bakışlarını ayırmak zor olsa da Suzanna yamaçların karanlığında bacaklarının elverdiği süratle koştu. Halkadan yirmi, otuz, kırk metre uzaklaştı. Peşinden kimsecikler gelmedi.

Arkasında bir an için yanan bilhassa parlak bir ışık kayan bir yıldız gibi araziyi aydınlattı. Engebeli, işlenmemiş toprak sadece yer yer kayalık çıkıntılarla bölünmekteydi. Büyük ihtimalle ıssızlığından dolayı seçilen vadi, Füg'ün İnsanoğulları tarafından rahatsız edilmeksizin uykudan kaldırılabileceği bir yerdi. Yaz yaklaşırken bu mucizenin ne kadar gizli kalacağı belirsizdi ama Kâhinsoyluların meraklıları uzak tutacak bir esrime planlıyor olmaları mümkündü.

Suzanna'nın önündeki arazi tekrar aydınlandı ve genç kadın bir saniyeliğine ileride bir suret fark etti. Işığın belirmesiyle kaybolması bir olduğu için gözlerine güvenemedi.

Lakin bir metre sonra yanağında doğal bir rüzgâr olamayacak bir soğukluk hissetti. Soğuğun kaynağını derhal tahmin etti ama herhangi bir hazırlık yapmasına ya da geri kaçmasına fırsat kalmadan karanlık yarıldı. Karanlığın hanımı genç kadının yoluna çıktı.

X
Ölümler

1

Yüz tanınmayacak kadar yaralıydı fakat vücudun verdiği ürpertiden daha da soğuk olan ses kesinlikle Immacolata'ya aitti. Üstelik kadın yalnız değildi; karanlıktan da kara kız kardeşleri yanındaydı.

"Neden kaçıyorsun?" dedi Efsuncu. "Gidecek hiçbir yer yok."

Suzanna durdu. Üçlüyü aşmanın bir yolunu göremiyordu.

"Geri dön," dedi Immacolata, Dokuma'dan gelen bir başka ışık patlamasıyla yüzünün tüm çirkinliği meydana çıkarken. "Shadwell'in nerede durduğunu görüyor musun? Orası saniyeler içinde Füg olacak."

"Shadwell mi?" dedi Suzanna.

"Sevgili Peygamberleri," cevabını aldı. "Ona ödünç verdiğim kutsallık kisvesi altında bir satıcının kalbi atıyor."

Demek Peygamber aslında Shadwell'di. Ansiklopedi pazarlamacısının şimdi de umut tacirliği yapıyor olması ne mükemmel bir ironiydi.

"Onlara bir Mesih vermek onun fikriydi," dedi Efsuncu. "Artık Hobart'ın deyimiyle haklı bir savaşları var. Vaat edilen topraklara kavuşacaklar. Ve aynı zamanda orayı yok edecekler."

"Bu oyuna kanmazlar."

"Çoktan kandılar, kardeşim. Senin türünde olduğu gibi benimkinde de kutsal savaşlar dedikodulardan bile daha kolay çıkartılır. Shadwell'in ettiği her mukaddes söze hayatları buna bağlıymışçasına inanıyorlar. Aslında bir bakıma bağlı da. Kandırıldılar ve yalanlara maruz bırakıldılar ve şimdi sorumluları ellerine geçirmek için Füg'ü paramparça etmeye hazırlar. Ne harika, değil mi? Füg onu kurtarmaya gelenlerin ellerinde yok olacak."

"Shadwell'in istediği de bu mu?"

"Shadwell bir erkek; o kendisine tapınılmasını istiyor." Suzanna'nın omzu üzerinden çözülmeyi ve hâlâ onun ortasında dikilen Satıcı'yı süzdü. "İstediğini de alıyor. O yüzden mutlu."

"Shadwell tam bir zavallı," dedi Suzanna. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yine de ona güç veriyorsun. Kendi gücünü. *Bizim* gücümüzü."

"Kendi çıkarlarım için, kardeşim."

"Ona ceketi verdin."

"Evet, ceket benim eserim. Yine de hediyemden pişmanlık duyduğum zamanlar olmadı değil."

Immacolata'nın yüzündeki yırtık kaslar eski aldatmacalarından acizdi. Kadın konuşurken hissettiği kederi gizleyemiyordu.

"Onu geri almalıydın," dedi Suzanna.

"Hediye edilen bir esrime ödünç verilemez," dedi Immacolata. "Sadece bağışlanabilir, hem de ilelebet. Ninen sana hiçbir şey öğretmedi mi? Ama artık öğrenme zamanın geldi, kardeşim. O dersleri sana ben öğreteceğim."

"Peki karşılığında ne alacaksın?"

"Romo'nun bana verdiği hediyeyi unutturacak bir avuntu." Immacolata yüzüne dokundu. "Ve de erkeklerin kokusunu." Sakat suratını asarak duraksadı. "Sahip olduğun güç yüzünden seni mahvederler. Hobart gibi erkekler."

"Onu bir keresinde öldürmek istedim," dedi Suzanna, kapıldığı nefreti hatırlayarak.

"Hobart bunun farkında. Zaten o yüzden devamlı seni düşlüyor. Ölüm olan hanım." Ağzından bir kahkaha koptu. "Tüm erkekler delidir, kardeşim."

"Hepsi değil," karşılığını verdi Suzanna.

"Seni ikna etmek için ne yapmalıyım?" dedi Efsuncu. "Nasıl ihanete uğrayacağını anlaman için? Ya da *çoktan* uğradığını."

Kadın görünüşte adım atmaksızın Suzanna'dan uzaklaştı. Füg gizlendiği yerden fışkırırken artık yanlarından ışık demetleri geçiyordu. Fakat Suzanna bunun farkında bile değildi. Gözü Immacolata kenara çekildiğinde meydana çıkan görüntüdeydi.

Dantelimsi ektoplazma katmanlarıyla şatafatlı bir kılığa bürünmüş olan Aşüfte oradaydı. Ve hortlak gelinin etekleri altından acınası bir suret çıkıyor, çıkarken de yüzünü Suzanna'ya doğru çeviriyordu.

"Jerichau..."

Adamın gözleri buğuluydu; Suzanna'ya bakmasına rağmen içlerinde herhangi bir tanıma belirtisi yoktu.

"Gördün mü?" dedi Immacolata. "İhanete uğradın."

"Ona ne yaptın?" diye bilmek istedi Suzanna.

Jerichau'da bildik hiçbir şey kalmamıştı. Adam çoktan ölmüş gibiydi. Giysileri yırtık pırtıktı. Cildi alacalıydı ve kan sızdıran düzinelerce pis yarayla kaplıydı.

"Seni tanımıyor," dedi Efsuncu. "Artık yeni bir karısı var."

Aşüfte elini uzatıp Jerichau'nun kafasına dokundu ve onu bir süs köpeğiymişçesine okşadı.

"Kız kardeşimin kollarına kendi isteğiyle koştu—" dedi Immacolata.

"Onu rahat bırak!" diye Aşüfte'ye bağırdı Suzanna. Uyuşturucu ilaçların zayıf düşürdüğü otokontrolü yok denecek kadar azdı.

"Ama aşk bu," diye kışkırttı Immacolata. "Zamanla çocukları olacak. Pek çok çocuğu. Sevgilinin şehveti sınır tanımıyor."

Jerichau'nun Aşüfte'yle çiftleştiğini düşünmek Suzanna'yı ürpertti. Yeniden adamın ismini seslendi. Bu sefer Jerichau'nun ağzı açıldı ve dili sanki bir sözcük şekillendirmeye çalıştı. Fakat hayır. Damağının üretebildiği tek şey bir salya akıntısı oldu.

"Yeni zevklere ne kadar çabuk kapıldıklarını artık görüyor musun?" dedi Immacolata. "Sen arkanı döner dönmez başka bir tarlayı sürer bunlar."

Hiddet Suzanna'nın içini kaplayarak tiksintisine baskın geldi. Üstelik yalnız da değildi. Uyuşturucunun kalıntıları odaklanmayı halen güçleştirse de eriyiğin karnında hırslandığını hissetti.

Immacolata bunu hemen fark etti.

"İnatçılık etme..." derken aralarında metreler olsa da Suzanna'nın kulağına fısıldar gibiydi. "Benzerliklerimiz farklılıklarımızdan daha fazla."

O konuşurken Jerichau ellerini yerden kaldırıp Suzanna'ya doğru uzattı. Suzanna adamın gözlerinde neden bir tanıma belirtisi olmadığını ancak o zaman anladı. Jerichau onu göremiyordu. Aşüfte kocasını yakınında tutmak için onu kör etmişti. Jerichau buna rağmen Suzanna'nın orada olduğunu biliyordu. Onu duyuyor, ona uzanıyordu.

"Kardeşim," dedi Immacolata, Aşüfte'ye, "kocana hâkim ol."

Aşüfte itaat etmekte gecikmedi. Jerichau'nun kafasındaki el uzadı. Parmaklar adamın yüzünden aşağı akarak ağzına ve burun deliklerine

girdi. Jerichau direnmeye çalıştı ama Aşüfte'nin asılmasıyla geriye yuvarlanıp kadının hastalıklı eteklerinin arasına düştü.

Suzanna eriyiğin hiçbir uyarıda bulunmaksızın içinden taştığını ve Jerichau'nun eziyetçisine doğru uçtuğunu hissetti. Bu olay kaşla göz arasında gerçekleşti. Genç kadın Aşüfte'nin yüz hatlarının bir haykırışla gerildiğini gördü, sonra gümüşi akıntı ona isabet etti. Saldırıyla havaya savrulan hortlağın haykırışı darmadağın oldu ve ses parçaları –ağlamaklı bir şikâyet, bir öfke uluması– dört bir yana saçıldı.

Her zamanki gibi Suzanna'nın düşünceleri, eriyiği geriden takip etti. O daha ne yaptığının tümüyle farkına bile varmadan ışık hortlağı yırtarak cisminde koca koca delikler açtı. Aşüfte'nin karşılık vermesiyle eriyik akışı saldırıyı aynen Suzanna'nın suratına geri taşıdı. Genç kadın boynundan aşağı kanlar sıçradığını hissetse de derisine batan dikenler onu daha da kızdırdı. Suzanna, hortlak âdeta bir kâğıt mendilmişçesine düşmanını yırtmayı sürdürdü.

Immacolata tüm bunlar yaşanırken pasif bir seyirci olarak kalmamış, Suzanna'ya kendi saldırısını başlatmıştı. Suzanna'nın ayakları altındaki toprak sarsıldı, sonra da onu diri diri gömmek istercesine kabardı. Fakat iç bedeni toprak duvarı geri püskürttü, ardından Aşüfte'ye daha büyük bir gazapla taarruz etti. Eriyik artık kendi başına hareket edebilen ayrı bir varlık gibi gözükse de bu bir illüzyondu. Suzanna bu gücün kendisine ait olduğunu biliyordu; hem de her zamankinden daha çok. Eriyiği körükleyen, merhamete veya özre karşı kulaklarını tıkayan şey *kendi* öfkesiydi; Aşüfte'nin sonu gelene kadar rahat etmeyecek olan da yine oydu.

Ve her şey birdenbire bitti. Aşüfte'nin çığlıkları kesiliverdi.

Yeter, diye buyurdu Suzanna. Eriyik az miktardaki çürümüş ektoplazma kalıntılarının yere düşmesine müsaade etti ve ışığını hanımının içine geri çekti. Saldırıdan karşı saldırıya ve oradan ölüm vuruşuna kadar her şey olsa olsa bir düzine saniye sürmüştü.

Suzanna perişan yüz hatları hayretler içindeki Immacolata'ya baktı. Efsuncu yere yığılmış, nöbet geçirecekmişçesine tepeden tırnağa zangır zangır titriyordu. Suzanna fırsattan yararlandı. Ondan gelecek yoğun bir saldırıyı savuşturup savuşturamayacağını bilmesine imkân yoktu ve şimdi bunu deneme vakti değildi. Üçüncü kız kardeş kendini Aşüfte'nin kalıntılarına atıp feryat etmeye başlarken Suzanna tabanları yağladı.

Füg artık dalga dalga etrafa yayılıyor, parlak hava onun kaçışını kamufle ediyordu. Ancak on metre kadar gittikten sonra aklı başına gelen

genç kadın Jerichau'yu hatırladı. Ölü Aşüfte'nin civarında ondan bir ize rastlamamıştı. Adamın savaş meydanından kaçmanın bir yolunu bulduğunu umarak ve Kocakarı'nın acı dolu feryatları kulaklarında çınlayarak koşmayı sürdürdü.

2

Bakire'nin soğuğunu ensesinde hissettiğine tekrar tekrar inanan Suzanna koştu da koştu. Fakat anlaşılan o ki takibi sadece hayal ediyordu zira bir buçuk kilometre kadar hiç engellenmeden koşarak vadi yamacını tırmandı ve bir tepenin zirvesini aştı. Sonunda Dokuma'nın ışığı iyice arkasında kalarak kısıldı.

Füg'ün ona kadar ulaşması sadece kısa bir zaman alacaktı ve ulaştığında bir stratejiye ihtiyaç duyacaktı. Fakat evvela soluklanması lazımdı.

Alacakaranlık onu bir süre koruyup kolladı. Genç kadın beklerken az önce ne yaptığını fazla düşünmemeye çalıştı. Yine de içi zapt edilemez bir sevinçle doluydu. Aşüfte'yi öldürmüş, Üçlü'den birini yok etmişti; bu hiç de ufak bir başarı değildi. Acaba taşıdığı güç hep bu kadar tehlikeli mi olagelmişti? Onun cehaletinin arkasında olgunlaşıp bilgelik kazanarak gitgide ölümcülleşmiş miydi?

Nedense muhtemelen hâlâ Hobart'ta olan Mimi'nin kitabı aklına geldi. Artık neye dönüştüğü ve bundan nasıl fayda sağlayacağı hakkında ondan bir şeyler öğrenebilmeyi her zamankinden daha fazla umuyordu. Hobart'la bir kez daha yüzleşmesi gerekse bile cildi geri almaya mecburdu.

Bu düşünceyi tasarladığı sırada isminin veya bir benzerinin telaffuz edildiğini duydu. Sesin geldiği tarafa baktı. Birkaç metre ötesinde Jerichau duruyordu.

Yüzü kız kardeşin ruhani parmaklarının izlerini taşısa da adam sahiden Aşüfte'nin pençesinden kurtulmuştu. Hırpalanmış bedeni yere yığıldı yığılacaktı ve Suzanna'nın ismini ikinci bir kez seslenirken, pörsümüş kollarını ona doğru uzatırken dizlerinin boşalmasıyla yere kapaklandı.

Suzanna saniyeler içinde adamın yanına diz çöküp onu çevirdi. Jerichau tüy kadar hafifti. Kız kardeşler onu Suzanna'nın peşinden düşe kalka koşmaya iten amaç kıvılcımından başka nesi varsa tüketmişlerdi. Kanını alabilmişlerdi; dölünü ve kaslarını da. Fakat Jerichau sevgisini kimselere vermemişti.

Suzanna adamı kendine doğru kaldırdı. Jerichau'nun başı onun göğüslerine düştü. Soluması hızlı ve sığ olup soğuk bedeni tir tir titriyordu. Suzanna onun başını okşarken etrafındaki kısık ışık parmaklarında gezindi.

Lakin Jerichau kucaklanmakla yetinmedi. Kendini onun vücudundan birkaç santim itti ve elini kaldırıp kızın yüzüne dokundu. Konuşmaya çalışırken boğazındaki damarlar zonkladı. Suzanna daha sonra konuşacak bol bol zamanları olacağını söyleyerek onu susturdu. Fakat Jerichau başını azıcık sağa sola salladı. Suzanna onu bağrına basarken sonun ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyor, bu gerçeği görmezden gelerek ona iyilik yapmıyordu. Vakit ölme vaktiydi ve Jerichau o görevi icra edeceği yer olarak onun kollarını seçmişti.

"Ah bir tanem..." dedi Suzanna, yüreği sızlayarak. "Seni tatlı adam..."

Jerichau yine konuşmak için çabaladı ama dili onu aldattı. Ağzından çıkan tek şey Suzanna'nın anlam veremediği yumuşak bazı sesler oldu.

Genç kadın eğilerek sevgilisine iyice yaklaştı. Jerichau kızın tesellisine daha fazla direnmeyip onu omuzlarından tuttu ve ona hitap etmek için kendini daha da yakına çekti. Sözcükleri fısıltıdan ibaret olsa da Suzanna bu sefer onları anladı.

"Korktuğum yok," dedi adam, son sözcüğü kardeşi olmayan ama kızın yanağına öpücük gibi konan bir nefesle telaffuz ederek.

Sonra eli tüm kuvvetini kaybetti ve Suzanna'nın omzundan kayıp düştü. Gözleri kapandı ve kızı bırakıp gitti.

Buruk bir düşünce ziyarete geldi: Adamın son sözleri bir beyan kadar yakarıştı da. Suzanna depodayken eriyiğin Cal'i nasıl kendine getirdiğinden bir tek ona bahsetmişti. Acaba *korktuğum yok*, Jerichau'nun *beni ölüme terk et, diriliş için sana teşekkür etmem* deme şekli miydi?

Her ne kastettiyse Suzanna gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Adamı nazikçe toprağa yatırdı. Jerichau bir zamanlar içinde bulundukları şartlara meydan okuyup ışığa dönüşen sözler sarf etmişti. Peki ölüme de kafa tutan başka sözler biliyor muydu, yoksa Suzanna'nın halen ikamet ettiği dünyayla tüm teması koparıp daha şimdiden Mimi'nin gittiği o diyara doğru yol mu alıyordu?

Öyle gözüküyordu. Suzanna gözleri ağrıyana kadar naaşa baksa da hiçbir mırıldanma işitmedi. Jerichau bedeniyle beraber onu da toprağa emanet etmişti.

XI
Cal Kuzeye Gidiyor

1

Kuzeye yaptığı yolculuk gece boyunca sürse de Cal yorulmadı. Duyularını olağandışı keskin tutan şey belki de yediği meyvelerdi; ya o ya da kendisini ilerlemeye teşvik eden yeni keşfedilmiş gayesi. Sonuçta analitik yeteneklerini beklemeye alarak güzergâhıyla ilgili kararları içgüdüleri doğrultusunda verdi.

Acaba şimdi ona yol gösteren şey güvercinlerdeki duyunun aynısı mıydı? Zekânın veya mantığın erişimi dışındaki bir rüya duyusu, bir *güdüm?* Cal öyle hissediyordu. Sanki bir kuştu ve yönünü yıldızlarla (şu an bulutlarla örtülüydüler) yahut manyetik kutupla değil de eve, sevgi dolu çehrelerden bir halkanın ortasında durup Kaçık Mooney'in şiirini okuduğu bostana geri gitmek gibi basit bir dürtüyle belirliyordu.

Araba sürerken gelecek sefere sahneleyecek yeni bir şeyi olsun diye daha başka şiirler için kafa patlattı. Çocukluğundan kalma kısa kısa dörtlükler, anlamlarından ziyade müzikleri için öğrendiği tek tük mısralar hafızasında canlandı.

"Çıplak Cennet gelir geçer,
Denizler tükürür, güller boyar.
Rüzgârdan ve yağmurdan ceketler giyer
Ve onları çıkarır tekrar tekrar."

Bunlardan bazılarının taşıdığı anlamdan çocukluğunda olmadığı gibi şimdi de emin değildi. Yine de sapasağlam vezinlerle ve kafiyelerle daha yeni yazılmışçasına dudaklarında beliriyorlardı.

Bazıları acı bir ders verir nitelikteydi:

"Değildir kalıtsal hastalık
Ailelerin asıl belası.
Ayaklardır basan yerlere
Daha önceki ayakların bastığı."

Diğerleri ya unuttuğu ya da hiç tümüyle öğrenmediği şiirlerden parçalardı. Biri bilhassa aklına gelip duruyordu.

"Ne çok severim alacalı atları!
Hepsinden fazla, alacalı atları!"

Bunun bir şeyin bitiş satırları olduğunu tahmin ediyor fakat neyin hatırlamıyordu.

Daha başka pek çok parça da vardı. Cal yol alırken dizeleri tekrar tekrar okuyarak sunumunu geliştirdi, orada burada yeni bir vurgu veya taze bir ritim buldu.

Aklının bir köşesinden sufle almıyordu; şair oldukça sessizdi. Yoksa o ve Kaçık Mooney nihayet tek bir sesle mi konuşuyorlardı?

2

İskoçya sınırını sabah iki buçuk civarlarında geçti ve kuzeye ilerlemeyi sürdürdü. O gittikçe arazi daha dağlık bir hâl aldı ve nüfus yoğunluğu azaldı. Karnı acıkıyor, saatlerce ara vermeden araba sürdüğü için kasları ağrımaya başlıyordu. Fakat Kıyamet'ten başka hiçbir şey onu yavaşlamaya veya durmaya ikna edemezdi. Her geçen kilometreyle fazlasıyla ertelenmiş bir hayatın yaşanmayı beklediği Harikalar Diyarı'na biraz daha yaklaşıyordu.

XII
Karar

1

Jerichau'nun naaşı başında uzun bir süre oturan Suzanna bir yandan düşünüyor, bir yandan da devamlı düşünmemeye çalışıyordu. Tepenin aşağısında çözülme hâlâ devam ederken Füg dalgası ona yaklaşıyordu. Fakat genç kadın şu an için onun güzelliğiyle yüzleşecek durumda değildi. İplikler elli metre yakınına kadar ulaşmaya başladığında Jerichau'nun cesedini olduğu yerde bırakıp geri çekildi.

Şafak tepedeki bulutların rengini açıyordu. Suzanna gündüz gelip çattığında genel bir bakış kazanabilmek için daha yükseklere çıkmaya karar verdi. O tırmandıkça kuzeyden esen soğuk rüzgâr şiddetlendi. Yine de ürpermeye değerdi zira artık üstünde durduğu kayalık burun ona iyi bir manzara sunmaktaydı. Genç kadın güneş doğdukça Shadwell'in bu vadiyi seçmekle ne kadar kurnazca davrandığını daha iyi anladı. Vadi, etekleri ne kadar ufak olursa olsun her türlü binadan yoksun sarp tepelerle çepeçevre sarılıydı. Öyle ki insan varlığına dair yegâne emare konvoyun oraya gelirken izlediği ve muhtemelen son yirmi dört saatte şimdiye dek hiç olmadığı kadar kullanılan o ilkel patikaydı.

Şafak tepelere renk getirirken Suzanna arabayı o yolda gördü. Araç üstünde bulunduğu tepenin sırtı boyunca ağır ağır ilerledi, sonra da durdu. Suzanna'nın yüksekteki konumundan ufacık görünen sürücüsü dışarı çıkıp vadiyi gözden geçirdi. Galiba aşağıdaki Füg böyle sıradan bir gözlemci için görünür değildi zira sürücü yanlış bir yola saptığını fark etmişçesine hemen aracına döndü. Fakat Suzanna'nın beklediği gibi oradan uzaklaşmadı. Onun yerine aracı patikadan çıkardı ve karaçalı çalılıklarının arasına görülmeyecek şekilde park etti. Sonra tekrar aşağı indi ve

kayalıklarla bezeli tepe yamacında zikzaklı bir rota izleyerek genç kadından tarafa yürümeye başladı.

Suzanna artık onu tanıdığını düşünmeye başlıyordu. Gözlerinin kendisini kandırmadığını, gelenin sahiden de Cal olduğunu umdu.

Cal onu görmüş müydü? Galiba hayır zira artık yönünü aşağıya çeviriyordu. Suzanna aralarındaki mesafeyi kapatmak için biraz koştu, sonra bir kayaya çıkıp kollarını salladı. Sinyali birkaç saniye fark edilmese de sonunda delikanlı tesadüfen ondan tarafa baktı. Durup eliyle gözlerini gölgeledi. Sonra tekrar yön değiştirdi ve kıza doğru yamacı seker adımlarla tırmanmaya başladı. Evet, bu gerçekten Cal'dı! Suzanna yine de kendini kandırdığından korktu; ta ki delikanlının sık nefesleri ve çiyli otlardaki ayakkabı hışırtıları kulağına ulaşana dek.

Cal aralarındaki son birkaç metreyi koşmaktan ziyade tökezleyerek kapattı. Ansızın kızın yanı başındaydı ve Suzanna kollarını iki yana açarak onu karşılıyordu.

Sarılırlarken bu sefer, "Seni seviyorum," diyen o oldu ve delikanlının tebessümlerine öpücüklerle karşılık verdi.

2

Başlarından geçenlerin özünü mümkün olduğu kadar çabuk paylaşarak genelini daha telaşsız zamanlara bıraktılar.

"Shadwell artık Füg'ü satmak istemiyor," dedi Suzanna. "Onu sahiplenme peşinde."

"Yani ebediyen Peygamber ayağına mı yatacak?" diye sordu Cal.

"Sanmam. Kontrolü sağladıktan sonra rol yapmayı bırakır."

"Öyleyse onun kontrolü sağlamasını önlememiz lazım," dedi Cal. "Ve de foyasını meydana çıkarmamız."

"Veya öldürüp kurtulmamız," dedi kız.

Cal kafa salladı. "O zaman daha fazla vakit kaybetmeyelim," dedi.

Doğrulup artık altlarındaki vadiyi boydan boya kaplayan dünyaya baktılar. Çözülme henüz tamamlanmamıştı; ışıktan lifler otların arasında gezinerek bitkileri ve hayvanları gittikleri her yere yayıyordu.

Krallık ile Dokudünya'nın ara yüzünün ötesinde vaat edilen topraklar göz alıcı bir ışıltı saçıyordu. Sanki Füg uyanmasıyla birlikte kendi mevsimini getirmişti ve o mevsim ebedi bir bahardı.

Ağaçlarda, tarlalarda ve nehirlerde tepedeki kasvetli gökyüzünden

gelmeyip her tomurcuktan ve damlacıktan yayılan bir ışık mevcuttu. En kadim taşlar bile bugün baştan yaratılıyordu. Cal'in araba sürerken prova ettiği şiirler gibi. Eski dünyalar, yeni sihir.

"Füg bizi bekliyor," dedi.

Birlikte yokuş aşağı indiler.

SEKİZİNCİ KISIM

Dönüş

"Bana bir şey söylemek
üzereydin, çocuk – ama daha
başlamadan vazgeçtin."

–William Congreve
The Old Bachelor

I
Strateji

Shadwell'in selamet ordusu üç ana taburdan teşekküldü.

Bunların ilki ve açık ara en büyüğü Peygamber'in müritleriydi. Shadwell'in yobazlık seviyesine kadar kışkırttığı bu insanların hem ona hem de onun yeni bir çağ vaadine inançları sınır tanımaz boyutlardaydı. Shadwell onları kan dökületeceği konusunda uyarmıştı ve dökülecekti de tabii çoğu onlardan olmak üzere. Yine de böyle bir fedakârlığa hazırdılar; hatta aralarındaki daha yabanıl gruplar –başta Ailelerin en fevrisi Ye-me– kemik kırmak için sabırsızlanıyordu.

Vaazları cemaatinin bazı mensupları tarafından sorgulandığında bu Shadwell'in –temkinli bir şekilde dahi olsa– kullandığı bir hevesti ve saflarda herhangi bir yumuşama belirtisi görürse onu tekrar kullanmaya hazırdı. Elbette ki Füg'ü dil dökerek hizaya getirmek için elinden geleni yapacaktı ama öyle bir sonuca pek ihtimal verdiği yoktu. Müritlerini kolayca kandırmıştı; Krallık'taki yaşamları boyunca yarı doğrularla öyle çok haşır neşir olmuşlardı ki gerektiği gibi sunulduğu sürece her türlü kurguya açıktılar. Fakat Füg'de kalan Kâhinsoylular o kadar kolay yanıltılamazdı. İşte o zaman sopalar ve tabancalar devreye girecekti.

Ordusunun ikinci kısmı Hobart'ın adamlarından, onun asla gelmeyecek bir devrim günü için canla başla hazırladığı timinin seçkin üyelerinden oluşmaktaydı. Shadwell onları ceketinin zevkleriyle tanıştırmış ve hepsi de kumaşın kıvrımları arasında ruhları satmaya değer bir şey bulmuştu. Şimdi hepsi de Shadwell'in Seçkinleriydi ve şartlar gerektirdiği takdirde onu hayatları pahasına korumaya hazırdı.

Üçüncü ve son tabur diğer ikisi kadar görünür değilse de gücü onlarla boy ölçüşebilecek cinstendi. Bu taburun askerleri yetimler, yani Aşüfte'nin oğulları ve kızlarıydı. Sayısız ve düzensiz ayaktakımının babalarına ben-

zerlikleri genellikle uzak olup tabiatları hafiften kaçık ile düpedüz çılgın arasında değişiklik göstermekteydi. Yetimler Peygamber'in bağdaştırılamayacağı bir murdarlığın kanıtı olduğundan Shadwell kız kardeşlere onları iyice gizlemelerini tembihlemişti. Yine de hazırda bekliyorlar, çıkılan sefer böyle bir dehşeti gerektirirse salıverilmek üzere Immacolata'nın etraflarına gerdiği perdeyi tırmalayıp duruyorlardı.

Shadwell istilasını bir Napolyon hassasiyetiyle planlamıştı.

Şafaktan bir saat sonra başlattığı ilk aşama Capra'nın Evi'ne gitmek, oradakilere durumu görüşme fırsatı bırakmadan Aileler Konseyi'nin karşısına çıkmaktı. Gelişleri, film kaplı camlarıyla içindeki yolcuları meraklı gözlerden gizleyen Peygamber arabasının başı çektiği bir düzine araçlık konvoylarıyla bir zafer geçidi gibi olacaktı. Shadwell otomobilin arka koltuğunda Immacolata'yla yan yana oturuyordu. Yol alırlarken Aşüfte'nin ölümü için taziyelerini sundu.

"Değerli bir müttefik kaybettiğimiz için," dedi usulca, "çok üzgünüm."

Immacolata ses çıkarmadı.

Satıcı ceket cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkarıp sigaralardan birini yaktı. Hem sigara hem de her an dudaklarından alınabilirmiş gibi onu açgözlülükle içme şekli taktığı maskeyle tamamen uyumsuzdu. "Sanırım ikimiz de bunun işleri nasıl değiştirdiğinin farkındayız," dedi renksiz bir ses tonuyla.

"Değişen ne?" dedi kadın. Yüzünde açıkça görülebilen tedirginlik Shadwell'in ne kadar da hoşuna gidiyordu.

"Savunmasızsın," diye ona hatırlattı Satıcı. "Artık her zamankinden daha fazla. Bu beni kaygılandırıyor."

"Bana hiçbir şey olmayacak," dedi Immacolata ısrarla.

"Ama olabilir," dedi Shadwell yumuşak bir dille. "Ne kadar direnişle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Füg'den tümüyle çekilmen akıllıca olabilir."

"Hayır! Onların yandığını görmek istiyorum."

"Anlaşılır bir istek," dedi Shadwell. "Ama orada bir hedef olacaksın. Ve seni kaybedersek Aşüfte'nin çocuklarına erişimimizi de kaybederiz."

Immacolata dönüp adama baktı. "Tek derdin bu mu? Yetimleri mi istiyorsun?"

"Eh... Sanırım bazı taktiksel–"

"Al senin olsunlar," diye onun sözünü kesti Efsuncu. "Artık seninler. Benden sana bir hediye. Hem zaten onları hatırlamak istemiyorum. Kardeşimin iştahlarından tiksinirdim."

Shadwell ince bir tebessüm etti.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil. Yangınları seyretmeme izin ver yeter. Tek isteğim bu."

"Ah, kesinlikle. Oldu bil."

"Bir de o kadının bulunmasını istiyorum. Suzanna'nın. Onun bulunup bana verilmesini istiyorum."

"Senindir," dedi Shadwell, bundan kolay bir şey yokmuş gibi. "Fakat bir sorum olacak. Çocuklarla ilgili. Onları yanıma çağırmakta kullanabileceğim belirli bir sözcük var mı?"

"Var."

Satıcı sigarasını tüttürdü. "Onu bilsem iyi olur," dedi. "Nasılsa artık benimler."

"Onlara kardeşimin verdiği isimlerle seslen yeter. Bu onları saldırtmaya yeter."

"Peki isimleri ne?" diyen Shadwell bir kalem çıkarmak için cebine uzandı.

İsimleri ezberden okurken daha sonra unutmamak için onları sigara paketinin arkasına yazdı. Bu iş de bitince yolculuklarına konuşmadan devam ettiler.

II
Cenaze Töreni

Suzanna ile Cal'in ilk görevi Jerichau'nun naaşını bulmaktı. Bu iş yarım saatlerini aldı. Füg toprakları Suzanna'nın adamı bıraktığı yeri çoktan işgal etmişti ve onu sistemli çalışmaktan çok şansları sayesinde buldular.

Şansları ve de çocuk sesleri; zira Jerichau yalnız değildi. Cesedin etrafında duran (ve oyun oynayan) iki kadın ve onların iki ilâ yedi yaşındaki yardım düzine yavrusu vardı.

"Bu kim?" diye bilmek istedi kadınlardan biri, onlar yaklaşırken.

"Adı Jerichau," dedi Suzanna.

"Adı Jerichau'ydu," diye onu düzeltti çocuklardan biri.

"Jerichau'ydu."

Cal o kaçınılmaz ve hassas soruyu sordu. "Burada ölülere ne olur? Demek istiyorum ki... onları nereye götürürüz?"

Kadın sırıtarak etkileyici bir diş yokluğunu gözler önüne serdi.

"Onu burada bırakın," dedi. "Nasılsa dert etmez, değil mi? Biz onu gömeriz."

Sözlerinin ardından sevgi dolu gözlerle en küçük oğluna baktı. Çıplak ve pislik içindeki çocuğun saçları yaprak doluydu.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye ona sordu.

Oğlan başparmağını ağzından çıkarıp bağırdı. "Onu gömelim!" Sözleri hemen diğer çocuklar tarafından benimsenip zikredilmeye başlandı. "*Onu gömelim! Onu gömelim!*" diye bağırırlarken içlerinden biri dizleri üstüne çöküp kemik arayan bir köpek misali toprağı kazmaya koyuldu.

"Ama muhakkak bazı formaliteler vardır," dedi Cal.

"Yoksa sen bir Guguk musun?" diye sordu annelerden biri.

"Evet."

"Ya o?" Kadın parmağıyla Jerichau'yu işaret etti.

"Hayır," diye yanıtladı Suzanna. "O bir Babu'ydu ve de çok yakın bir dost."

Artık çocukların hepsi de kazıya katılmıştı. Çalışırlarken bir yandan da gülüşerek birbirlerine avuç dolusu toprak atıyorlardı.

"Bence hâline bakılırsa ölmeye hazırmış," dedi kadın Suzanna'ya.

"Evet," diye mırıldandı Suzanna.

"Öyleyse gömün gitsin," cevabını aldı. "Sonuçta bunlar sadece kemik."

Cal duydukları karşısında yüzünü ekşitse de Suzanna kadının sözlerinden etkilenmiş gibiydi.

"Farkındayım," dedi genç kadın. "Gerçekten farkındayım."

"Çocuklar çukur açmanıza yardım ederler. Toprağı kazmak hoşlarına gider."

"Bu kadarı münasip olur mu?" diye sordu Cal.

"Evet," dedi Suzanna ani bir katiyetle. "Evet, olur." Sonra o ve Cal çocukların yanına diz çöküp kazmaya başladılar.

İşleri kolay değildi. Toprak sert ve ıslaktı; ikisinin de üstü başı çabucak çamura bulandı. Fakat akıttıkları ter ve Jerichau'nun na'şını koyacakları toprakla böyle haşır neşir olmak onlara sağlıklı ve ne gariptir ki tatmin edici bir uğraş sağladı. Kazı uzun sürdü. Bu zaman zarfında kadınlar bir pipodan keskin kokulu bir tütün içerek onları seyrettiler ve çocukları denetlediler.

Çalışırlarken Cal gerek Füg'ün gerekse orada yaşayanların onlar hakkındaki beklentilerini ne kadar sık aştıklarını düşündü. İşte burada bir grup çocukla beraber dizleri üstünde bir mezar kazıyorlardı; burada bulunma düşlerinin onu böyle bir şeye hazırladığı söylenemezdi. Fakat bu bir bakıma umup umabileceğinden çok daha gerçekçi bir tecrübeydi: Tırnakları altına kaçan toprak, yanında gamsızca bir solucan yiyen sümüklü bir velet. İçinde bulunduğu şey bir düş değil bir uyanıştı.

Çukur Jerichau'yu alacak kadar genişlediğinde sıra onu taşımaya geldi. Bu noktada çocukların katılımına göz yumamazdı. Cesedi kaldırmaya giderlerken onlara uzak durmalarını söyledi.

"Bırak yardım etsinler," diye delikanlıyı azarladı kadınlardan biri. "Keyifleri yerinde."

Cal artık tepeden tırnağa çamurla kaplı olan çocuk sırasını gözden geçirdi. Mezarın kenarında oturarak ayaklarını çukura sarkıtmış olan solucan yiyici haricinde ölü taşımaya can attıkları her hâllerinden belliydi.

"Bu çocuklara göre bir iş değil," dedi Cal. Annelerin öz evlatlarındaki bu ölüm merakına kayıtsızlıklarından biraz tiksinmişti.

"Değil ha?" dedi kadınlardan biri, piposunu kim bilir kaçıncı kez tekrar doldururken. "Bu konuda onlardan daha mı çok şey biliyorsun?"

Cal kadını sert bakışlarla süzdü.

"E hadi," diye ona meydan okudu kadın. "Bildiklerini onlara da anlat."

"Bir şey bilmiyorum," diye gönülsüzce geri adım attı Cal.

"Öyleyse korkacak ne var?" diye nazikçe sordu kadın. "Korkacak bir şey yoksa neden oynamalarına izin vermiyorsun?"

"Haklı olabilir, Cal," dedi Suzanna, elini onunkinin üstüne koyarak. "Hem sanırım böylesi Jerichau'nun da hoşuna gider," diye devam etti. "Resmiyetten hiç hazzetmezdi."

Cal ikna olmasa da şimdi tartışma zamanı değildi. Omuz silkmesinin ardından çocuklar küçücük ellerini Jerichau'nun ölüsünü yerden kaldırma ve mezara koyma işine kattılar. Öyle yaparken de formalitelerin veya âdetlerin kirletmediği hoş bir duyarlılık sergilediler. Kızlardan biri tüy gibi bir dokunuşla ölü adamın yüzündeki tozu toprağı süpürürken kardeşleri na'şın uzuvlarını düzelttiler. Sonra tek kelime etmeden geri çekilip Suzanna'yı Jerichau'nun dudaklarına bir öpücük kondurmaya bıraktılar. Genç kadın ancak bunun ardından, en sona gelindiğinde küçük bir hıçkırık koyuverdi.

Cal yerden bir avuç toprak alıp mezara attı. Çocuklar onu taklit ederek naaşı toprakla örtmeye başladılar. İş çabucak bitti. Anneler bile mezarın başına gelip yalnızca bir tartışmanın konusu olarak tanıdıkları bu adamın üstüne bir veda jesti olarak toprak attılar.

Cal babasının cenazesini, cildi solgun genç bir rahip basmakalıp bir ilahi okurken tabutun ağarmış perdelerin arasından geçirilişini hatırladı. Bu hiç şüphesiz daha iyi bir sondu ve çocukların tebessümleri bir bakıma dualardan yahut boş sözlerden daha uygundu.

Cenaze töreni tamamlandığında Suzanna sesini bularak hem mezar kazıcılara hem de onların annelerine teşekkür etti.

"Onca kazının ardından," dedi kızların yaşça en büyüğü, "umarım filizlenir."

"Filizlenecek," dedi annesi, laf olsun diye konuşmadığını belli eden bir tonla.

Bu sıradışı beyanın ardından Capra'nın Evi'ne nasıl gidileceğini öğrenen Cal ile Suzanna kendi yollarına gittiler. Henüz bilmiyorlardı ama yakında sinekler orada kendilerine bir ziyafet çekeceklerdi.

III
Eyeri Çıkartılan At

1

Hamburger Kralı Norris insan gibi muamele görmenin nasıl bir şey olduğunu uzun zaman önce unutmuştu. Shadwell onu başka şekillerde kullanıyordu. Öncelikle tabii ki Dokuma'nın ilk uyanışında atı olarak. Sonra hem binici hem de binek Krallık'a döndüklerinde ve Shadwell gidip Peygamber kisvesine büründüğünde tabure, çeşnicibaşı ve şaklaban –yani Satıcı'nın küçük düşürücü her türlü kaprisinin hedefi– olarak. Norris bunlardan hiçbirine direniş göstermiyordu. Shadwell'in ceketindeki esrimelerin etkisinde kaldığı sürece kendinden tamamıyla bihaberdi.

Fakat Shadwell bu gece yaratığından bıkmıştı. Dört bir yanı yepyeni kullarla çevriliydi ve eski zengini hor kullanmanın esprisi kalmamıştı. Çözülmeden önce adamı hizmetkârlık etsin diye Seçkinlerinin acımasız ellerine teslim etmişti. Lakin bu zulüm diğerinin yanında bir hiçti: Norris'e boyun eğdiren illüzyonun bozuluşu.

Norris aptal biri değildi. Ayılıp da kendini tepeden tırnağa yara bere içinde görmenin şokunu atlatmasının ardından yakın geçmişte yaşadıklarını kısa sürede çözmüştü. Shadwell'in hilesine kanalı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu (memleketi Teksas'ta ölü kabul edilmişti ve karısı çoktan onun erkek kardeşiyle evlenmişti). Aynı şekilde köleliği boyunca maruz bırakıldığı rahatsızlıkları ve eziyetleri ancak hayal meyal hatırlıyordu. Fakat iki şeyden emin sayılırdı. Birincisi, onu bu duruma düşüren kişi Shadwell'di ve ikincisi, Shadwell yaptığının bedelini ağır ödeyecekti.

İlk işi yeni efendilerinin elinden kaçmaktı. Çözülmenin keşmekeşi sırasında bu hiç de zor olmadı. Adamlar onun sıvıştığını fark etmediler

bile. İkinci görevi Satıcı'yı bulmaktı ve Norris bunun en kolay yolunun bu tuhaf ülkedeki emniyet teşkilatının yardımıyla yapabileceği sonucuna vardı. Bu amaç doğrultusunda karşılaştığı ilk Kâhinsoylular grubuna yaklaştı ve derhal yetkililere götürülmeyi talep etti. Kâhinsoylular bu talebe pek aldırış etmeseler de ondan kuşkulandılar. Ona bir Guguk dediler (Norris buna biraz alındı), sonra da onu istilacılıkla suçladılar. Hatta kadınlardan biri onun bir casus olabileceğini ve ivedilikle yetkili birine götürülmesi gerektiğini ileri sürdü. Norris bunun üzerine kendisinin de aynı istekte bulunduğunu kadına hatırlattı.

Onlar da onu alıp götürdüler.

2

Shadwell'in terk edilmiş atı işte böylece kısa süre sonra Capra'nın Evi'ne getirildi. Ev o zamana kadar hatırı sayılır bir karışıklığın merkezi olup çıkmıştı. Peygamber yarım saat önce zafer geçidinin sonunda Ev'e varmıştı ama Konsey üyeleri durumun ahlaki boyutunu görüşene dek onun kutsal toprağa ayak basmasına izin vermemişlerdi.

Peygamber onların metafiziksel ihtiyatlarını kabullenmeye razı olduğunu duyurmuştu. Sonuçta o Capra'nın sözcüsü değil miydi? Durumun hassasiyetini çok iyi anlıyordu. Bu nedenle Konsey üyeleri bir karar verene dek arabasının siyah camları arkasında kalmıştı.

Peygamber'in ete kemiğe bürünmüş hâlini görmeye can atan ve arabalara hayran kalan kalabalıklar toplanmıştı. Ortama bir masumiyet havası hakimdi. Elçiler Ev'in sakinleriyle eşikte bekleyen konvoy liderleri arasında mesajlar getirip götürüyorlardı. Sonunda yalınayak ve yalnız olması şartıyla Peygamber'in Capra'nın Evi'ne girebileceği duyuruldu. Anlaşılan Peygamber bunu kabul etti çünkü duyurudan sadece birkaç dakika sonra arabanın kapısı açıldı ve büyük adam sahiden de ayakları çıplak olarak dışarı çıkıp kapı eşiğine yaklaştı. Kalabalıktakiler onu, kendilerini selamete kavuşturan bu kurtarıcıyı daha iyi görebilmek için itişip kakıştılar.

Kalabalığın arkalarındaki Norris sureti ancak şöyle bir seçebildi. Adamın yüzünü hiç göremedi. Fakat ceketi yeterince gördü ve onu hemen tanıdı. Bu, Satıcı'nın onu kandırmakta kullandığı giysinin aynısıydı. Norris o yanardöner kumaşı nasıl unutabilirdi? Ceket kesinlikle Shadwell'e aitti. Demek ki onu giyen de Shadwell'di.

Ceketin görüntüsü, Shadwell'in ellerinde katlandığı aşağılamaların

bir yankısını getirdi. Norris yediği tekmeleri ve küfürleri, sürekli hakir görülmeyi hatırladı. Haklı bir öfkeyle dolu olarak yanındaki adamdan silkindi ve Capra'nın Evi'ne doğru izleyici yığınının arasına daldı.

Kalabalığın önlerinde ceketi ve onu giyen adamın içeriye girdiğini gördü. Takip etmeye davrandı ama kapı aralığındaki bir muhafız yolunu kesti. O geriye itilerek yere düşürülürken budala kalabalık kahkahalarla gülerek onun maskaralıklarına alkış tuttu.

"Onu tanıyorum!" diye bağırdı Hamburger Kralı, Shadwell gözden kaybolurken. "Onu tanıyorum!"

Ayağa kalkıp ikinci bir kez kapıya koştu ve son anda yön değiştirdi. Yemi yutan muhafız onu kovalayarak kalabalığın içine girdi. Norris'in dalkavukluk günleri ona bir tür strateji öğretmişti; muhafızdan sakınarak savunmasız kapı aralığına atıldı ve takipçisi onu alaşağı edemeden önce eşikten aştı.

"Shadwell!" diye haykırdı.

Capra'nın Evi'nin salonundaki Peygamber laf salatasının orta yerinde donakaldı. Ettiği sözler tamamen uzlaşma ve karşılıklı anlayış üzerindeydi fakat o isim seslenilirken barış getiricinin yüzünde beliren anlık öfkeyi en kör seyirci bile gözden kaçırmazdı.

"Shadwell!"

Peygamber kapıya doğru döndü. Arkasında Konsey üyelerinin fısıldaştıklarını duydu. Sonra dışarıdaki koridorda bir patırtı koptu, kapı ardına kadar açıldı ve orada avaz avaz ismini bağıran Norris belirdi.

Gözünü Peygamber'e dikince at bocaladı. Shadwell adamın kuşkuya kapıldığını görebiliyordu. Norris böyle bir çehreyle karşılaşmayı beklememişti. Shadwell hâlâ maskesi düşmeden bu badireyi atlatabilirdi.

"Shadwell mi?" dedi Norris'e. "Korkarım o isimde birini tanımıyorum." Konsey üyelerine doğru döndü. "Bu beyefendiyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Üyeler, özellikle de kalabalığın ortasında duran ve Peygamber bu köhne eve girdiğinden beri tehditkâr bakışlarını üstünden ayırmayan yaşlı bir adam onu bariz bir şüpheyle süzdüler. Kahretsin, kuşku tohumları her yere yayılmıştı.

"Ceket..." dedi Norris.

"Bu adam da kim?" diye bilmek istedi Peygamber. "Biri lütfen onu dışarı çıkartabilir mi?" İşi espriye vurmayı denedi. "Sanırım biraz kafayı üşütmüş."

Hiç kimse kıpırdamadı; bir tek at hariç. Norris bağırarak Peygamber'in üstüne yürüdü.

"Bana ne yaptığını biliyorum!" dedi. "Bilmediğimi zannetme. Eh, seni mahkemelerde sürüm sürüm süründüreceğim, Shadwell. Veya ismin her ne boksa."

Ön kapıda yine bir karışıklık çıktı ve Shadwell o tarafa şöyle bir baktığında Hobart'ın adamlarından ikisinin muhafızı yere devirip yardımına geldiklerini gördü. Adamlara durumun üstesinden kendi başına gelebileceğini söylemek için ağzını açtı. Fakat daha kelimeler dudaklarını terk etmemişken yüzü hiddet dolu Norris düşmanının üstüne atladı.

Peygamber'in Seçkinlerine böyle bir durum için kesin emirler verilmişti. Hiç kimse –ama *hiç kimse*– sevgili liderlerine el sürmeyecekti. İki adam en ufak bir tereddüde kapılmaksızın tabancalarını kılıflarından çekti ve Norris'i oracıkta vurdu.

Norris yaralarından parlak kanlar fışkırarak Shadwell'in ayakları dibine devrildi.

"Yüce Tanrım," dedi Shadwell, sıkılı dişler arasından.

Atışların yankıları Norris öldükten sonra da sürdü. Sanki duvarlar çıkan sese inanamıyor ve bu ihlali doğrulayana dek onu birbirleriyle paylaşıyorlardı. Tıpkı odadaki topluluk gibi dışarıdaki kalabalıktan da çıt çıkmıyordu. Shadwell suçlayan bakışları üstünde hissedebiliyordu.

"İşte bu aptalcaydı," diye mırıldandı katillere. Sonra kollarını iki yana açıp Konsey üyelerine doğru döndü.

"Bu talihsiz olay için özür–"

"Burada istenmiyorsun," dedi aralarından biri. "Capra'nın Evi'ne ölüm getirdin."

"Bir yanlış anlaşılma oldu," diye yumuşak bir dille karşılık verdi Shadwell.

"Hayır."

"Bana kulak vermenizde *ısrar* ediyorum."

"Hayır," cevabı geldi yine.

Shadwell ufacık bir tebessüm etti.

"Kendinize akıllı diyorsunuz," diye konuştu. "İnanın bana, eğer bu doğruysa söyleyeceklerime kulak verirsiniz. Buraya yalnız gelmedim. Halkınız –*sizin* halkınız Kâhinsoylular– benimle. Beni canı gönülden seviyorlar çünkü onlar gibi ben de Füg'ün refaha kavuşmasını istiyorum. Şimdi... isterseniz vizyonumu ve onun getireceği zaferi sizinle paylaşmaya

hazırım. Fakat inanın bana, desteğiniz olsun veya olmasın Füg'e özgürlük getireceğim. Anlatabildim mi?"

"Çık git buradan," dedi gözünü ondan ayırmayan yaşlı adam.

"Dikkat et, Messimeris," diye fısıldadı ötekilerden biri.

"Anlamışa benzemiyorsunuz," dedi Shadwell. "Size özgürlük getiriyorum."

"Sen Kâhinsoylu değilsin," karşılığını verdi Messimeris. "Sen bir Guguksun."

"Öyleysem bile ne olmuş?"

"Buraya yalan dolanla geldin. Capra'nın sesini duyduğun yok."

"Sesler duymasına duyuyorum," dedi Shadwell. "Hem de açık ve net bir şekilde. Bana Füg'ün savunmasız olduğunu söylüyorlar. Liderlerinin saklanmakla çok vakit kaybettiklerini. Güçsüz ve ürkek olduklarını."

Shadwell karşısındaki yüzleri inceledi. Bahsettiği güçsüzlük ve ürekliklе pek karşılaşmadığını itiraf etmeliydi. Olan tek şey heba edebileceği zamandan daha uzun sürede aşındırabileceği bir metanetti. Az önce Norris'i vuran adamlara göz attı.

"Görünen o ki başka seçeneğimiz yok," dedi. Adamlar sinyalini çok iyi anladılar. Odadan çıktılar. Shadwell yeniden Konsey üyelerine doğru döndü.

"Gitmeni istiyoruz," diye tekrarladı Messimeris.

"Son sözünüz bu mu?"

"Evet," dedi diğeri.

Shadwell kafa salladı. Her iki tarafın da kılını kıpırdatmadığı saniyeler geçti. Sonra ön kapı yeniden açıldı ve silahlı adamlar geri geldiler. Yanlarında dört Seçkin daha getirmişlerdi. Atış mangası artık altı kişilikti.

"Son bir kez sizden rica ediyorum," dedi Shadwell, tim her iki yanına sıralanırken. "Bana direnmeyin."

Konsey üyeleri korkmuştan çok şaşırmış gibiydiler. Hayatlarını bu harikalar dünyasında geçirmişlerdi ama onları hayrete düşüren bir kibirle daha yeni karşılaşıyorlardı. Tetikçiler silahlarını kaldırdıklarında bile hiç kimse kıpırdamadı, itiraz etmedi. Yalnızca Messimeris bir soru yöneltti.

"Shadwell kim?"

"Eskiden tanıdığım bir satıcı," dedi şık ceketli adam. "Ama çoktan öldü gitti."

"Hayır," dedi Messimeris. "Shadwell *sensin*."

"Bana ne isterseniz diyebilirsiniz," diye konuştu Peygamber. "Yeter ki karşımda başınızı eğin. Başlarınızı eğerseniz her şey affedilir."

Yine bir hareketlenme olmadı. Shadwell solundaki tetikçiye döndü ve elindeki tabancayı aldı. Silahı Messimeris'in kalbine doğrulttu. Aralarında dört metreden fazla yoktu; kör bir adam bile o mesafeden ıskalamazdı.

"Tekrar ediyorum: *Başınızı eğin.*"

Nihayet topluluktan birkaçı durumun ciddiyetini anlamış gözüktü ve isteneni yaptı. Lakin gururun, aptallığın veya katıksız hayretin boyun eğmekten alıkoyduğu çoğu bön bön bakmakla yetindi.

Shadwell kriz noktasına geldiğinin bilincindeydi. Ya şimdi tetiği çekecek ve öyle yapmakla kendine bir dünya satın alacaktı ya da satış yerini terk edecek ve bir daha asla oraya dönmeyecekti. O anda üstünde durduğu tepeden aşağıdaki Füg'ün nasıl göründüğünü hatırladı. Anısı dengeyi bozdu. Adamı vurdu.

Mermi Messimeris'in göğsüne girdi fakat ne kan aktı ne de adam yere yığıldı. Shadwell yine ateş etti ve tedbir olsun diye bunu üçüncü bir kez tekrarladı. Her bir atış hedefini buldu ama adam bir türlü devrilmedi.

Satıcı etrafında duran altı tetikçiye bir panik dalgasının yayıldığını hissetti. Kendi dudaklarında da aynı soru vardı: Yaşlı adam neden ölmüyordu?

Tabancasını dördüncü kez ateşledi. Mermi hedefini bulurken kurban sözde celladına doğru bir adım attı. Öyle yaparken de namlusundan duman tüten silahı Shadwell'in elinden almak istercesine kolunu kaldırdı.

Bu hareketi altılıdan birini otokontrol sınırlarının ötesine itmeye yetti. Adam tiz bir çığlıkla kalabalığa ateş etmeye başladı. İsterisi hemen diğerlerini de kışkırttı. Artık hepsi birden ateş açıyor, karşılarındaki suçlayıcı gözleri kapatma açlıklarıyla şarjörlerini boşaltıyordu. Oda saniyeler içinde duman ve gürültü doldu.

Shadwell tüm bunlar arasında ilk vurduğu adamın el hareketini bir selamlamayla tamamladığını gördü. Messimeris ardından cansız bir hâlde yere kapaklandı. Düşüşü silahları susturmadı; atışlar devam etti. Shadwell'in talep ettiği gibi başlarını eğip yere diz çökmüş birkaç Konsey üyesi vardı. Bazıları da odanın köşelerinde siper almakla meşguldü. Fakat çoğu durduğu yerde vuruldu.

Sonra her şey başladığı gibi bitiverdi.

Shadwell tabancasını yere attı ve mezbahalardan hazzetmese de içe-

rideki katliamı gözden geçirmek için kendini zorladı. Bunun ilahlığa talip birinin sorumlulukları arasında olduğunun farkındaydı. Kasıtlı cehalet insanlığın son sığınağı ve Shadwell'in yakında aşması gereken bir zaaftı.

Zaten sahneyi incelerken onu o kadar da katlanılmaz bulmadı. Etrafa saçılmış cesetlere boş birer çuval gözüyle bakmakta zorlanmadı.

Fakat kapıya doğru döndüğü sırada bir şey onu irkiltti. Bir görüntü değil bir anı: Messimeris'in son eylemi. O öne çıkış, el kaldırış. Shadwell bunun ne anlama geldiğini şimdiye dek fark etmemişti. Yaşlı adam o hareketiyle ödeme talebinde bulunuyordu. Shadwell ne kadar kafa patlatırsa patlatsın olaya başka bir açıklama getiremiyordu.

O, yani eskinin Satıcısı bir alıcı olup çıkmıştı ve Messimeris son hareketiyle ona bunu hatırlatmayı amaçlamıştı.

Shadwell'in harekâtı sürdürmesi lazımdı. Muhalefeti bastırmalı ve Deveran'a mümkün olan en kısa sürede erişim sağlamalıydı. Bulut perdesini açmasının ardından bir tanrı hâline gelecekti. Ve tanrılar ölü ya da diri tüm alacaklıların ödeme taleplerinin ötesindeydiler.

IV
İp Dansçıları

1

Cal ile Suzanna meraklarının elverdiği kadar süratle ilerlediler. Görevlerinin aciliyetine rağmen adımlarını yavaşlatan çok şey vardı. Etraflarındaki dünya öyle bir üretkenliğe sahipti ve şekillendirilmesinde o kadar keskin bir zekâyla şekillendirilmişti ki kendilerini sık sık durup hayret edilesi şeylere hayret etmek zorunda kalırken buluyorlar, durup aval aval bakmaktan başka bir şey yapamıyorlardı. Çevrelerini saran bitkiler ve hayvanlar âlemi içinde Guguk Krallığı'nda benzeri olmayan hiçbir türe rastlamasalar bile burada çakıl taşlarından kuşlara kadar hiçbir şey dönüştürücü bir sihirden nasibini almamış değildi.

Yollarına tilki, yaban tavşanı, kedi ve yılan familyasına ancak uzaktan mensup olabilecek yaratıklar çıktı. Bunlara işlemiş değişimler arasında tam bir ürkeklik eksikliği de vardı. Hiçbiri yeni gelenlerden kaçmıyordu; Cal ile Suzanna'ya kısa bir bakış atarak ikilinin varlığını kabullendikten sonra kendi yollarına gidiyorlardı, o kadar.

Cennet'te veya orayı konu alan bir afyon rüyasında gibiydiler; ta ki acemice ayarlanan bir radyonun cızırtısı bu illüzyonu bozana dek. Küçük bir huş ağacı korusunun ötesinden aralarına kulak tırmalayıcı cızırtılar ve parazitlenmeler karışan, sık sık sevinç naralarıyla kesilen bölük pörçük müzik ve insan sesleri geliyordu. Lakin Cal ile Suzanna ağaçların arasından geçerlerken naraların yerini çabucak bağrışlar ve tehditler aldı.

Korunun öteki tarafında uzun ve kurumuş otlarla kaplı bir tarla, tarlada da üç genç vardı. Biri iki direk arasına gevşekçe gerilmiş bir ipte dengede durarak diğer ikisinin kavga etmesini seyrediyordu. Hırçınlığın kaynağı belliydi: Radyo. İkilinin daha kısa boylu olanı, beyaz denebilecek kadar açık sarı saçlara sahip bir delikanlı fazla bir başarı göstermeksizin

malını daha iri cüsseli rakibinden koruyordu. Saldırgan radyoyu gencin elinden kapıp tarlanın ilerisine fırlattı. Cihaz otların arasında zor görülebilen çok sayıdaki aşınmış heykelden birine çarptı ve çalmakta olduğu şarkı kesiliverdi. Radyonun sahibi öfkesini haykırarak yok edicinin üstüne atladı.

"Seni gidi piç kurusu! Onu kırdın! Radyomu kırdın."

"O bir Guguk bokuydu, de Bono," karşılığını verdi diğer genç, ötekinin darbelerini kolayca savuşturarak. "Başkalarının bokuyla oynamamalısın. Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"O *benimdi!*" diye bağıran de Bono saldırısından vazgeçti ve eşyasını aramaya koyuldu. "Pis ellerin ona değsin istemiyorum."

"Tanrım, ne kadar zavallı olduğunun farkında mısın?"

"Kapa çeneni, çük kafalı!" diye çıkıştı de Bono. Bacak boyu otların arasında radyoyu bulamamak öfkesini daha da körüklüyordu.

"Galin haklı," diye lafa karıştı ip cambazı.

De Bono gömlek cebinden tel çerçeveli bir gözlük çıkarmış ve ganimetini el yordamıyla aramak için yere çökmüştü.

"O şey murdar," diyen üçüncü genç şimdi ip boyunca hoplamalarla, sıçramalarla ve sekmelerle bir dizi karmaşık hareket yapıyordu. "Starbrook duysa taşaklarını kopartır."

"Starbrook *duymayacak*," diye homurdandı de Bono.

"Duyacak tabii," dedi Galin, ip dansçısına bir bakış atarak. "Çünkü ona söyleyeceksin, değil mi, Toller?"

"Belki," cevabına kibirli bir tebessüm eşlik etti.

De Bono radyoyu bulmuştu. Onu alıp salladı. Müzik tekrar başlamadı.

"Mankafa herif," dedi oğlan, Galin'e doğru dönerek. "Bak ne yaptın."

Toller o anda ipteki tüneğinden seyircilerini görmemiş olsaydı yeni bir saldırıya kalkışabilirdi.

"Siz de kimsiniz be?" dedi ip cambazı.

Üçü birden gözünü Suzanna ile Cal'e dikti.

"Bu tarla Starbrook'a ait," dedi Galin, tehditkâr bir ses tonuyla. "Buraya gelmemeliydiniz. Burada kadın görmekten hoşlanmaz."

"Salağın teki de ondan," dedi de Bono, parmaklarını saçlarında gezdirip Suzanna'ya sırıtarak. "Geri gelirse bunu da ona söyleyebilirsin."

"Söyleyeceğim," dedi Toller haşince. "İnan bana."

"Kim şu Starbrook?" diye sordu Cal.

"Starbrook kim mi?" dedi Galin. "Herkes onu..." Jeton düşünce sesi kısılıp gitti. "Siz Guguksunuz," dedi.

"Doğru."

"Guguk mu?" diyen Toller o kadar şaşırdı ki neredeyse dengesini kaybedecekti. "Hem de Tarla'da, öyle mi?"

De Bono'nun sırıtışı bu bilgiyle daha da büyüdü.

"Guguklar," dedi. "Öyleyse makineyi onarabilirsiniz."

Cal ile Suzanna'ya yaklaşıp radyoyu uzattı.

"Bir denerim," dedi Cal.

"Sakın ha," dedi Galin, ya Cal'e ya Bono'ya ya da her ikisine.

"Tanrı aşkına, bu altı üstü bir radyo," diye itiraz etti Cal.

"O bir Guguk boku," dedi Galin.

"Murdar," diye bir kez daha duyurdu Toller.

"Bunu nereden buldun?" diye de Bono'ya sordu Cal.

"Seni ilgilendirmez," dedi Galin. Yabancılara doğru bir adım attı. "Size söyledim: Burada istenmiyorsunuz."

"Sanırım yeterince açık konuştu, Cal," dedi Suzanna. "Bırak gitsin."

"Kusura bakma," dedi Cal, de Bono'ya. "Radyonu kendin onarman gerekecek."

"Nasıl onarırım bilmiyorum ki," diye üzülerek karşılık verdi genç.

"Bizim yapacak işlerimiz var," dedi Suzanna, bir gözünü Galin'in üstünde tutarak. "Gitmemiz gerek."

Cal'in kolunu çekiştirdi. "Hadi," dedi.

"Çekin gidin," dedi Galin. "Kahrolası Guguklar."

"Onun burnunu kırmak istiyorum," dedi Cal genç kadına.

"Buraya kan dökmek için gelmedik. Dökülmesini *engellemek* için geldik."

"Biliyorum. Biliyorum."

De Bono'ya özür mahiyetinde omuz silken Cal tarlaya sırtını döndü ve birlikte huş ağaçlarına yollandılar. Öteki tarafa vardıkları sırada arkalarında ayak sesleri duydular. Birlikte o tarafa doğru döndüler. De Bono elinde radyosuyla onları takip ediyordu.

"Sizinle geleceğim," dedi oğlan, davet beklemeden. "Yürürken makineyi onarabilirsiniz."

"Starbrook ne olacak?" diye sordu Cal.

"Starbrook geri gelmeyecek," diye yanıtladı de Bono. "Otlar büyüyüp boylarını aşana kadar bekleseler bile gelmeyecek. Benim yapacak daha iyi işlerim var."

Oğlan sırıttı.

"Makinenin ne dediğini duydum," dedi onlara. "*Güzel bir gün bizleri bekliyor.*"

2

De Bono'nun öğretici bir yol arkadaşı olduğu anlaşıldı. Hakkında tahmin yürütmeyeceği tek bir konu bile yoktu ve konuşma hevesi Jerichau'nun ölümünün ardından Suzanna'nın üstüne çöken melankoliyi dağıtmaya yardım etti. Cal onları sohbet etmeye bıraktı. Aynı anda hem yürüyüp hem de radyoyu onarmak onu yeterince meşgul ediyordu. Yine de oğlanın cihazı ilk başta nereden bulduğuna yönelik önceki sorusunu tekrarladı.

"Peygamber'in adamlarından biri onu bana bu sabah verdi," dedi açıkladı de Bono. "Yanında onlardan kutu kutu vardı."

"Demek öyle," dedi Cal.

"Rüşvet niyetine," dedi Suzanna.

"Bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" dedi de Bono. "Hiçbir şey karşılıksız değildir. Ama ben bir Guguğun verdiği her şeyin murdar olduğuna inanmıyorum. O Starbrook'un düşüncesi. Guguklarla daha önce de beraber yaşadık ve sağ kaldık—" Sözünün devamını getirmeyip dikkatini Cal'e yöneltti. "Bir gelişme var mı?"

"Daha değil. Kablolardan pek anlamam."

"Belki Yokbenzeri'nde işimi halledecek birini bulurum," dedi. "Nasılsa oraya bir şey kalmadı."

"Biz Capra'nın Evi'ne gidiyoruz," dedi Suzanna.

"Ben de sizinle geliyorum. Ama kasaba üzerinden."

Suzanna karşı çıkacak gibi oldu.

"İki lokma bir şey yemeden olmaz," dedi de Bono. "Karnım gırtlağımı kestiler sanıyor."

"Yolu uzatmak yok," dedi Suzanna.

"Yolu uzatmıyoruz ki," diye sırıtarak karşılık verdi de Bono. "Orası yolumuzun üstünde." Genç kadını göz ucuyla süzdü. "Bu kadar kuşkulanma," dedi. "Galin'den betersin. Sizi yanlış yönlendirecek değilim. Güvenin bana."

"Gezinti yapmaya vakit ayıramayız. Acil işlerimiz var."

"Peygamber'le mi?"

"Evet..."

"İşte o tam bir Guguk boku," diye yorum yaptı Cal.

"Kim? Peygamber mi?" dedi de Bono. "Bir Guguk ha?"

"Korkarım evet," dedi Suzanna.

"Gördün mü, Galin tamamen yanılmıyormuş," dedi Cal. "Radyo sahiden de murdar."

"Bana bir şey olmaz," dedi de Bono. "O bana dokunamaz."

"Öyle mi?" dedi Suzanna.

"Buraya işlemez," karşılığını veren de Bono elini göğsüne attı. "Kalbim dışarıya kapalı."

"İlla böyle mi olmak zorunda?" diyen Suzanna iç geçirdi. "Siz kendi varsayımlarınıza takılıp kalacaksınız, biz de bizimkilere, öyle mi?"

"Neden olmasın?" dedi de Bono. "Size ihtiyacımız yok."

"Ama radyoyu istiyorsun," diye belirtti genç kadın.

Oğlan alaycı bir homurtu çıkardı. "O kadar da değil. Onu kaybedersem uykularım kaçmaz. O şeyin en ufak bir değeri yok. Gugukların tüm eşyaları gibi."

"Starbrook öyle mi söylüyor?" diye sözü gediğine koydu Suzanna.

"Ne kadar da akıllısın," diye biraz buruk bir edayla karşılık verdi de Bono.

"Bu yeri rüyamda gördüm," diyen Cal tartışmaya karıştı. "Sanırım pek çok Guguk da görüyor."

"*Siz* bizi rüyalarınızda görebilirsiniz," diye ukalaca laf yetiştirdi de Bono. "Ama biz sizi görmeyiz."

"Bu doğru değil," dedi Suzanna. "Anneannem halkınızı çok severdi. Tabii halkınız da onu. Bizi sevebilirseniz rüyalarınızda da görebilirsin. Fırsatını bulursanız tıpkı bizim sizi gördüğümüz gibi."

Cal kızın Jerichau'yu düşündüğünü fark etti. Suzanna farazi konuşmasına rağmen aklı ondaydı.

"Demek öyle?" dedi de Bono.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Suzanna, ani bir hışımla. "Hep aynı hikâye."

"Ne hikâyesi?" dedi Cal.

"Hem bizim hem de onların yaşadığı hikâye," diyen kız da Bono'ya baktı. "Hani doğmayı, ölmekten korkmayı ve sevginin bizi nasıl kurtardığını konu alan." Böyle bir sonuca varması uzun zaman almış ve artık ona

sarsılmaz bir inançla bağlıymış gibi bunları büyük bir katiyetle söyledi.

Sözleri bir süreliğine muhalefeti susturdu. Üçü birlikte iki dakika kadar hiç konuşmadan ilerledi. Sonunda de Bono suskunluğunu bozdu.

"Aynı fikirdeyim."

Suzanna ona baktı.

"Öyle misin?" derken şaşırdığı belliydi.

Oğlan kafa salladı. "Tek bir hikâye?" dedi. "Evet, bu bana mantıklı geliyor. Sonuçta esrimeler olsun veya olmasın aynısı bizim kadar sizin için de geçerli. Dediğin gibi. Doğarsın, ölürsün ve arada seversin." Küçük bir beğeni mırıltısı çıkardı, sonra devam etti. "Tabii sen son kısımdan daha iyi anlarsın," derken kıkırdamadan edemedi. "Ne de olsa yaşça büyük bir kadınsın."

Suzanna bir kahkaha attı. Radyo da âdeta bunu kutlamak istercesine tekrar canlanarak sahibini sevince boğdu ve Cal'i hayrete düşürdü.

"Aferin!" diye bir nara attı de Bono. "Aferin!"

Cihazı Cal'in elinden alıp ayarlamaya başladı. Ve böylece olağanüstü Yokbenzeri kasabasına müzik eşliğinde girdiler.

V
Yokbenzeri

1

Sokaklara adım atarlarken de Bono onları kasabanın oldukça alelacele kurulduğu ve şehir planlamasının harika bir örneğini beklememeleri gerektiği konusunda onları uyardı. Fakat uyarısı onları karşılarındaki tecrübeye hazırlamakta yetersiz kaldı. Mekânda düzenden eser yok gibiydi. Evler içinden çıkılmaz bir karmaşayla yanak yanağa inşa edilmişti. Aralardaki tüneller –*sokaklar* terimi abartıya kaçardı– öylesine dar ve vatandaşlarla öylesine doluydu ki göz nereye çevrilse ilkelden baroğa kadar her türlü çehre ve cepheyle karşılaşıyordu.

Yine de burası karanlık değildi. Taşlarda, ayaklar altındaki parkelerde geçitleri aydınlatıp en mütevazı duvarı bile parlak harcın ve daha da parlak tuğlanın tesadüfi bir başyapıtına dönüştüren bir ışıltı vardı.

Kasabanın hak iddia edebileceği her türlü şaşaa, sakinlerinden fazlasıyla karşılık görüyordu. Bunların kıyafetleri, ziyaretçilerin ancak Kâhinsoylular tarzı diye adlandırabilecekleri sadenin ve büyüleyicinin aynı karışımını taşıyordu. Fakat burada, Füg'ün kentsel çevrelere en yakın benzerinde bu tarz yepyeni boyutlara taşınmıştı. Dikkat çekici giyim eşyaları ve donanımlar her yerdeydi. Birbirinden küçük sayısız çıngırağın çaldığı resmi bir yelek. Boğazına kadar iliklenmiş olsalar da teninin rengiyle birebir eşleştikleri için onu çıplak gösteren giysilere bürünmüş bir kadın. Bir pencere pervazında bağdaş kurmuş oturan, her renkten kurdelenin fark edilir bir esinti olmaksızın yüzünün etrafında uçuştuğu bir kız. Aynı ara sokağın ilerisinde fötr şapkası kendi saçlarından örülmüş gibi gözüken bir adam kızlarıyla konuşuyor, hemen yan kapıda da ipten bir takım elbise giyen başka biri köpeğine şarkı söylüyordu. Ve tabii

tarz karşı tarzı doğuruyordu; tıpkı sicimlerle sabitlenmiş pantolonlar hariç çırılçıplak olan biri zenci, diğeri beyaz iki kadının ıslık çalarak geçip gitmeleri gibi.

Bunların hepsi de görünümlerinden haz duymasına rağmen asıl amaçları süslenip püslenmek değildi. Bu sabah yapacak işleri vardı ve durup poz vermeye zamanları yoktu.

Dikkat çekermiş gibi gözüken yegâne görüntüler, bazı vatandaşların kurcaladıkları birkaç parça yirminci yüzyıl zamazingosuydu. Hiç şüphesiz Peygamber'in Seçkinlerinden gelen daha başka armağanlar. Shadwell'in tüm vaatleri gibi birkaç gün içinde kararıp gidecek oyuncaklar. Bu parlak ıvır zıvırları atsınlar diye sahiplerini ikna etmeye çalışacak vakit yoktu; nasılsa yakında o kaynaktan gelen herhangi bir hediyenin ne kadar boş olduğunu bizzat keşfedeceklerdi.

"Sizi *Yalancılar*'a götüreyim," dedi de Bono, kalabalığın içinde yol göstererek. "Orada karnımızı doyururuz, sonra tekrar yola çıkarız."

Görüntüler ve sesler her istikametten Gugukların dikkatini çekiyordu. Kapı aralıklarından ve pencerelerden bölük pörçük konuşmalar, (bazıları radyolardan olmak üzere) şarkılar ve de kahkahalar geliyordu. Bir bebek, annesinin kollarında ağlıyordu. Yukarılarında bir yerden bir şey cıyakladı ve Cal başını kaldırdığında yüksek bir balkonda gezinen bir tavus kuşu gördü.

"Tanrı aşkına, yine nereye gitti?" dedi Suzanna, de Bono üçüncü veya dördüncü kez kalabalığın arasında kaybolunca. "Amma da hızlı."

"Ona güvenmek zorundayız. Bir rehbere ihtiyacımız var," dedi Cal. Gözüne de Bono'nun sarı saçları ilişti. "İşte—"

Bir köşeyi döndüler. Öyle yaparlarken ilerideki sıkış tepiş sokaktan bir çığlık koptu. Ses o kadar delici ve acıklıydı ki bir cinayet işlenmiş olmalıydı. Çığlık kalabalığı susturmasa da ulumanın yankıları sona ererken Cal ile Suzanna'nın kelimeleri anlamalarına yetecek kadar yatıştırdı.

"Capra'nın Evi'ni yaktılar!"

"Olamaz," dedi biri. Haber hızla yayılırken her yerden inkârlar yükseldi. Fakat habercinin susturulmaya niyeti yoktu.

"Yaktılar işte!" diye üsteledi adam. "Ve de Konsey'i öldürdüler."

Kalabalığı yararak ilerlemiş olan Cal'in artık görebildiği adam sahiden de bir faciaya tanıklık etmiş gibi bir hâli vardı. Üstü başı duman ve çamur lekeleriyle kaplıydı. Öyküsünü —daha doğrusu öykü yerine geçen birkaç cümleyi— tekrarlarken gözyaşları o lekelerde yol yol iz bıraktı. İnkârlar artık kesiliyordu; adamın doğruyu söylediğine şüphe yoktu.

En basit soruyu Suzanna sordu.

"Kim yaptı?"

Adam ona baktı.

"Peygamber..." diye fısıldadı haberci. "Peygamber yaptı."

Bu açıklamayla kalabalık infiale kapıldı. Küfürler ve beddualar birbirini izledi.

Suzanna dönüp Cal'e baktı.

"Yeterince hızlı davranmadık," dedi gözlerinde yaşlarla. "İsa aşkına, Cal, orada olmamız gerekirdi."

"Yetişmemiz mümkün değildi," dedi yanlarındaki bir ses. De Bono geri gelmişti. "Kendinizi suçlamayın," dedi, sonra devam etti. "Veya beni."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Cal.

"O piç kurusunu bulup geberteceğiz," dedi Suzanna. De Bono'yu omzundan tuttu. "Bize buradan çıkış yolunu gösterir misin?"

"Elbette."

Oğlan doksan derece döndü ve onları ağlayan adamın etrafındaki vatandaş kümesinden uzaklaştırdı. Yürürlerken haberlerin çoktan her kulağa ve sokağa yayılmış olduğu belliydi. Şarkılar ve kahkahalar tamamen kesilmişti. Birkaç kişi şimşek beklercesine çatıların arasındaki gökyüzü dilimine bakıyordu. Yüzlerindeki ifadeler Cal'e kasırga günü Chariot Sokağı'ndaki insanları hatırlatıyordu. O gün onların da kafası sorulmamış sorularla doluydu.

Yollarına devam ederlerken kulaklarına takılan konuşmalara bakılırsa tam olarak ne yaşandığı tartışmalıydı. Bazıları Capra'nın Evi'ndeki herkesin katledildiğini söylüyor, diğerleri kurtulanlar olduğunu iddia ediyordu. Fakat anlaşmazlıklar ne olursa olsun temel hususlarda çelişilmiyordu: Peygamber önderliğine karşı gelen herkese savaş açmıştı ve müritleri bu amaç doğrultusunda daha şimdiden Füg'ün altını üstüne getirerek imansızları arıyorlardı.

"Taşraya çıkmalıyız," dedi Suzanna. "Onlar buraya ulaşmadan önce."

"Burası küçük bir dünyadır," diye belirtti de Bono. "Etkin çalışırlarsa arındırmaları uzun sürmez."

"Çalışacaklar da," dedi Cal.

Kasaba sakinleri arasında herhangi bir panik belirtisi yoktu; hiç kimse pılını pırtını toplayıp kaçma teşebbüsünden bulunmuyordu. Çatık kaşlı ifadelere bakılırsa bu zulüm veya ona benzer olaylar daha önce de yaşanmıştı. Ve muhtemelen daha sonra tekrar yaşanacaktı. Neden şaşırsınlardı?

Üçlünün dolambaçlı bir güzergâh izleyerek kasaba sınırlarından açık havaya çıkması sadece birkaç dakika sürdü.

"Yollarımızı bu kadar çabuk ayırmamız gerektiği için üzgünüm," dedi Suzanna, sınırda durup de Bono'yla konuşurlarken.

"Neden ayrılacağız ki?"

"Çünkü biz buraya Peygamber'i durdurmak için geldik," dedi Suzanna, "ve aynen öyle yapacağız."

"O zaman sizi onun gideceği yere götüreyim."

"Neresiymiş orası?" diye sordu Cal.

"Gökkubbe," diye kendinden emin bir üslupla yanıtladı de Bono. "Eski saray. Sokaklarda onu konuşuyorlardı. Duymadınız mı? Mantıklı da. Peygamber kral olmak istiyorsa Gökkubbe'yi ele geçirmeye mecbur."

2

Yokbenzeri'nden fazla uzaklaşmamışken de Bono durdu ve vadinin karşısında bir duman bulutunu işaret etti.

"Bir şey yanıyor," dedi.

"Umalım da Shadwell olsun," dedi Cal.

"Eğer onu bulduğumuz yerde geberteceksek," dedi de Bono, "sanırım o piçkurusu hakkında bir şeyler bilmeyi hak ediyorum."

Oğlana bildiklerini anlattılar. Özet çıkarırlarken bunun ne kadar az olduğu hemen anlaşıldı.

"Ne garip," dedi Cal. "Shadwell'i doğduğum günden beri tanıyor gibiyim. Ama aslında onu ilk kez görmemin üstünden bir yıl bile geçmedi."

"Gölgeler her yöne düşürülebilir," dedi de Bono. "Ben buna inanırım. Starbrook eskiden Deveran'ın yakınında bile geçmiş ile geleceğin örtüştüğü yerler olduğunu söylerdi."

"Galiba buraya geçen gelişimde onlardan birine uğradım," dedi Cal.

"Nasıldı?"

Cal başını iki yana salladı.

"Yarın sor," dedi.

Güzergâhları bataklığımsı bir araziden geçiyordu. Taştan taşa atlayarak çamurların arasında ilerlerken sazlıklardan yükselen kurbağa vıraklamaları her türlü sohbet umudunu söndürdü. Yolu yarıladıkları sırada kulaklarına araba motorlarının sesi çalındı. Tedbiri elden bırakıp ayak bileklerine kadar sulu toprağa bata çıka en dolaysız yoldan daha sert ze-

mine geçmeyi seçtiler. Yolculukları boyunca başparmak tırnağı iriliğindeki kıpkırmızı yüzlerce kurbağa hoplaya zıplaya önlerinden kaçıştı.

Cal bataklığın öteki tarafında daha net görüntü alabilmek için bir ağaca tırmandı. Yüksekteki konumu ona kasabaya doğru giden bir araç konvoyunun manzarasını sundu. Konvoyun yollara ihtiyacı yoktu. Tekerleklerin ve beygirgücünün kuvvetiyle kendi yolunu kendi açıyordu. Otomobiller yaklaşırken kuş sürüleri ardı ardına havalanıyor, hayvanlar –en azından yeterince hızlı olanlar– dört bir yana dağılıyordu.

Suzanna genç adama seslendi.

"Ne görüyorsun?"

"Sanırım Hobart'ın çetesini."

"Hobart mı?"

Suzanna saniyeler içinde ağaca varıp onun yanına tırmandı ve yapraklardan kurtulmak için dal boyunca santim santim ilerledi.

"Bu o," diye genç kadının neredeyse kendi kendine konuştuğunu duydu Cal. "Tanrım, bu o."

Suzanna tekrar delikanlıya doğru döndü. Gözlerinde Cal'in pek hoşuna gitmeyen bir vahşilik mevcuttu.

"Yola bensiz devam etmen gerekecek," dedi.

Yeniden aşağıya inip yer seviyesinde tartıştılar.

"Hobart'la aramda halletmem gereken bir mesele var. Sen devam et. İşim bittiğinde seni bulurum."

"Hobart sonraya kalamaz mı?" diye sordu Cal.

"Hayır," dedi kız kesin bir dille. "Hayır, kalamaz. Mimi'nin bana verdiği kitabı ele geçirdi ve onu geri istiyorum."

Cal'in yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü ve birbirlerinden ayrılmamaları için öne süreceği her argümanı daha ağzından çıkmadan duyar gibi oldu. Delikanlı gerçek hedeflerinin Shadwell olduğunu söyleyecekti; bu onunla yüzleşmeyi ertelemek için uygun bir zaman değildi. Hem zaten Suzanna'nın peşinde koştuğu şey altı üstü bir kitaptı, değil mi? Yarın da orada olmayacak mıydı? Tüm bunlar tabii ki doğruydu. Fakat Suzanna müfettişin kitaba olan düşkünlüğünün sapkınca bir mantığa dayandığını yüreğinde hissediyordu. Belki sayfalar ileriki mücadelede yararlanabileceği ve o *Evvel zaman içinde*'lere şifrelenmiş bazı bilgiler içeriyordu. Hobart'ın böyle düşündüğü kesindi ve düşmanlarının senin hakkındaki inanışlarına doğru gözüyle bakmakta fayda vardı; yoksa daha en başında seninle neden düşman olsunlardı ki?

"Gitmem gerek," dedi genç kadın. "İşte o kadar."

"Öyleyse seninle geleceğim."

"Bu işin üstünden kendim gelebilirim, Cal," dedi Suzanna. "Siz ikiniz Gökkubbe'ye gitmelisiniz. Kitabı geri aldığımda size dönmenin bir yolunu bulurum."

Suzanna sarsılmaz bir kararlılıkla konuşuyor, Cal onunla tartışmanın nafile olduğunu seziyordu.

"Öyleyse kendine iyi bak," deyip kollarını kıza doladı. "Güvende ol."

"Sen de, Cal. Hatırım için."

Suzanna bunun ardından çekip gitti.

Bu diyaloğa katılmayıp radyosunu kurcalamakta olan de Bono nihayet konuştu.

"Onunla gitmiyor muyuz?"

"Hayır," dedi Cal. "İşini yalnız halletmek istiyor."

Oğlan onu meraklı gözlerle süzdü. "Mesele bir aşk ilişkisi mi?"

"Onun gibi bir şey."

3

Genç kadın geldikleri yoldan kasabaya dönerken tamamen akıl erdiremediği bir ivediliğin, hatta bir şevkin etkisindeydi. Acaba bu sırf yüzleşmenin bir an önce olup bitmesini istediği için miydi? Yoksa Hobart'ı tekrar görmeye *heves* duyması, müfettişin baktıkça kendini daha iyi tanıyabileceği bir aynaya dönüşmüş olması mümkün müydü?

Suzanna vatandaşların evlerine çekilerek büyük ölçüde boşalttıkları sokaklara tekrar adım atarken yakınlarda olduğunun Hobart tarafından bilindiğini, adamın kalbinin o yakınlıkla biraz daha hızlı atarak avuçlarının terlediğini umuyordu.

Yok eğer terlemiyorsa ona dersini verecekti.

VI
Bedenin Acizliği

1

Shadwell Gökkubbe'yi –Füg'de ilahlığa aday birisine layık tek binayı– gözüne kestirmesine rağmen yerleşmenin ardından yeni konutunu huzur kaçırıcı buldu. Yüzyıllar boyunca orada yaşayan kral ve kraliçeler binanın salonlarına ve antrelerine kendi vizyonlarını getirmişler, önceki sakinlerin gizemlerine gizem eklemeyi amaç edinmişlerdi. Sonuç kısmen labirent, kısmen lunapark korku tüneliydi.

Gökkubbe'nin mucizevi koridorlarını keşfe çıkan ilk Guguk o değildi. İnsanırkının daha başka bazı mensupları da önceki yıllarda sarayı bulmuşlar ve içerideki sükuneti sert sözlerle bozmak istemeyen binanın yaratıcıları tarafından engellenmeksizin orada gönüllerince gezinmişlerdi. Oranın derinliklerinde kaybolan bu birkaç şanslı kişi, mezarlarına götürecekleri görüntülerle karşılaşmıştı. Duvarlardaki fayansların bir zar kadar çok yüzeye sahip olduğu ve bunlar hiç durmaksızın tekrar tekrar döndükçe gözün asla tamamını birden idrak edemeyeceği farklı farklı fresklerin meydana geldiği bir oda. Sıcak bir bahar gecesi yağmurunun devamlı yağdığı ve zeminin serinlemekte olan kaldırımların kokusunu yaydığı bir diğeri. İlk başta yalın gözükmesine rağmen ziyaretçilere bir an başları tüm mekânı dolduracak kadar şişmiş, bir sonrakindeyse küçülüp ufacık kalmış gibi hissettiren karmakarışık geometrilerle inşa edilmiş bir başkası.

Bu harikalar arasında izinsizce dolaşarak geçen bir saatin yahut günün ardından ziyaretçiler görünmez bir rehberce kapıya kadar götürülürler ve dışarı çıktıklarında kendilerini bir rüyadan uyanmış gibi hissederlerdi. Daha sonraları gördüklerinden bahsetmeye çalışsalar da genellikle

hafızaları ve dilleri iş birliği ederek onların gevezelik teşebbüslerini boşa çıkarırdı. Bunların çoğu aynı hezeyanı bulmak için çaresizlik içinde orayı tekrar aramaya çıkardı. Fakat Gökkubbe seyyar bir şölendi ve her seferinde kaçıp giderdi.

Bu nedenledir ki Shadwell o esrimeli koridorlarda yürürken onları sahiplenen ilk Guguktu. Yine de haz duyduğu yoktu. Bu belki de sarayın istenmeyen sakininden aldığı en usturuplu intikamdı.

2

Peygamber ikindinin sonlarında, ışık fazla kaybolmadan önce topraklarına göz gezdirmek için Gökkubbe'nin gözcü kulesinin zirvesine çıktı. Son haftaların taleplerine –kılık değiştirme, mitingler, devamlı siyaset yapma– rağmen yorgun değildi. Müritlerine ve kendisine verdiği tüm sözleri tutmuştu. Sanki oynadığı Peygamber rolü ona sahiden peygamberimsi güçler bahşetmişti. Tıpkı dediği gibi Dokuma'yı bulup koruyucularının elinden almıştı; savaşçılarını Füg'ün kalbine kadar götürüp kendisine karşı çıkan herkesi neredeyse doğaüstü bir hızla susturmuştu. Yüksekteki mevcut konumunda ilahlığa doğru yükselmekten başka bir güzergâh yoktu ve o yükselişin vasıtası şu an durduğu yerden görülebiliyordu.

Deveran.

Üstündeki Manto dalgalanıp gürleyerek sırlarını onunkiler de dahil tüm gözlerden saklıyordu. Yine de bunun bir önemi yoktu. Yarın Hobart'ın adamları yerlileri sindirmeyi bitirdikleri zaman Shadwell onların refakatinde Deveran'ın eşiğine, yani Kâhinsoyluların Dar Parlak dedikleri yere gidecek ve içeri girecekti.

Ya sonra? *Ah, sonra...*

Ensesindeki bir ürperti onu düşlerinden çıkardı. Immacolata gözlem odasının kapısında duruyordu. Işık ona yaramıyor, yaralarını cerahatli görkemleriyle gözler önüne seriyordu. Tabii narinliğini ve garezini de. Ona bakmak Shadwell'in içini kaldırıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye bilmek istedi adam.

"Sana katılmaya geldim," dedi Efsuncu. "Bu yerden hazzetmiyorum. Leş gibi Eski İlim kokuyor."

Shadwell omuz silkip ona arkasını döndü.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Shadwell," dedi kadın. "Ve inan bana, bu hiç akıllıca olmaz."

İsminin telaffuz edildiğini uzun zamandır duymayan Shadwell kulağına gelen sesten hoşlanmadı. Eski adı kendisine ait olduğuna inanmaktan neredeyse vazgeçtiği bir biyografinin hatırlatıcısıydı.

"*Ne* akıllıca olmaz?" diye sordu.

"Deveran'a girmeye çalışmak."

Shadwell karşılık vermedi.

"Niyetin o, değil mi?"

Immacolata onu hiç zorlanmadan okuyabiliyordu.

"Belki," dedi.

"İşte bu facia boyutlarında bir hata olur."

"Öyle mi?" diyen adam gözünü Manto'dan ayırmadı. "Nedenmiş?"

"Tezgâh'ı işe koştuklarında yarattıkları şeyi Aileler bile anlamıyor," dedi kadın. "Deveran akıl sır ermez bir şey."

"Hiçbir şey akıl sır ermez değildir," diye homurdandı Shadwell. "En azından benim için. Artık değil."

"Sen hâlâ bir insansın, Shadwell," diye hatırlattı Efsuncu. "Savunmasızsın."

"Kapa çeneni."

"Shadwell–"

"*Kapa çeneni!*" diye tekrarlayan adam ona doğru döndü. "Artık yenilgiciliğini duymak istemiyorum. Buradayım, öyle değil mi? Her şeye rağmen Füg'ü ele geçirdim."

"*Biz* ele geçirdik."

"Pekâla, *biz*. Hizmetin karşılığında ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi kadın. "Hep istediğim şeyi. Yavaş bir soykırım."

Shadwell gülümsedi. Bu cevabı ne zamandan beri vermek istiyordu ve onu verirken ağırdan aldı.

"Hayır," dedi. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"Onca yıl neden peşlerinden koştuk?" diye sordu Immacolata. "Sen kâr edebilesin, ben de intikam alabileyim diye."

"Durum değişti," dedi Shadwell. "Bunu sen de görebilmelisin."

"Onlara hükmetmek istiyorsun. Amacın bu, değil mi?"

"Daha fazlasını istiyorum," dedi adam. "Yaradılışın tadını almak istiyorum. Deveran'ın içindekini istiyorum."

"Seni paramparça eder."

"Ondan şüpheliyim," dedi Shadwell. "Hiç bu kadar güçlü olmamıştım."

"Mabet'teyken," karşılığını verdi Immacolata, "*birlikte* onları yok edeceğimizi söylemiştin."

"Yalan söyledim," deyip geçti Shadwell. "Duymak istediklerini söyledim çünkü sana ihtiyacım vardı. Artık beni tiksindiriyorsun. Bir ilah olduğumda yeni kadınlar bulacağım."

"Demek artık ilahlık peşindesin?" Immacolata bu düşünce karşısında sahiden keyiflenmiş gibiydi. "Sen bir *satıcısın*, Shadwell. Kıytırık bir satıcıdan başka bir şey değilsin. Taptıkları kişi benim."

"Ah, evet," diye laf yetiştirdi Shadwell. "Tarikatını gördüm. Bir mezarlık ve bir avuç hadımağası."

"Aldatılmayacağım, Shadwell," diyen kadın onun üstüne yürüdü. "Hele ki senin gibi bir erkek tarafından."

Shadwell böyle bir ânın gelip çatacağını, Immacolata'nın kullanıldığını nihayet anlayacağını aylardır biliyordu. Kadını müttefiklerinden ayırarak ve kendi savunma stokunu arttırarak sessiz sedasız ve sistemli bir şekilde hazırlık yapmıştı. Fakat Immacolata halen eriyiğe sahipti, ondan asla yoksun bırakılamazdı ve bu hafife alınmaması gereken bir güçtü. Şimdi bile kadının gözlerinin onunla dolduğunu görebiliyor ve karşısında büzülmemek için kendini zor tutuyordu.

Lakin içgüdülerini dizginledi ve geri çekilmektense kadının yanına gitti. Elini onun yüzüne koyup oradaki yaraları ve yara kabuklarını okşadı.

"Herhalde beni öldürmezsin?" diye mırıldandı.

"Aldatılmayacağım," diye tekrarladı Efsuncu.

"Ama ölü ölüdür," dedi adam, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ben altı üstü bir Guguğum. Ne kadar zayıf olduğumuzu bilirsin. Bizde Diriliş diye bir şey yoktur."

Dokunuşu daha ritmik bir hâl almıştı. Immacolata'nın bundan nefret ettiğini biliyordu. O, mükemmel Bakire; o, bir buz ve pişmanlık abidesi. Eskiden olsa bu saygısızlık karşısında Shadwell'in parmak uçlarını yakar kül ederdi. Fakat Cerahat ana gebermişti ve Kocakarı her zamanki gibi faydasız delinin tekiydi. Bir zamanların kudretli Efsuncu'su zayıf ve de yorgundu ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Bunca yıl, tatlım," dedi Shadwell. "Bunca yıl beni hep parmağında oynattın..."

"Anlaşmıştık," dedi Efsuncu. "Birlikte—"

"Hayır," dedi Shadwell, bir çocuğu düzeltircesine. "Gugukların ara-

sında yaşamak için beni kullandın çünkü aslında seni *korkutuyorlar*." Immacolata karşı çıkacak gibi oldu ama adam elini onun boğazına koydu. "Sözümü kesme," dedi ona. Immacolata itaat etti. "Beni hep hakir gördün," diye devam etti. "Bunu biliyorum. Ama işine yarıyordum ve sana dokunmak istediğim sürece ne istersen yaptım."

"Şimdi de aynı şeyi mi istiyorsun?"

"Bir zamanlar..." dedi Shadwell, âdeta uğradığı kayba ağıt yakarak. "Bir zamanlar boğazındaki nabzı hissetmek için cinayet işlerdim. İşte böyle." Onu biraz daha sıkı tuttu. "Veya tenini okşamak için..."

Diğer avucuyla kadının göğsünü okşadı.

"Bunu yapma," dedi Efsuncu.

"Aşüfte öldü," diye hatırlattı Shadwell. "Artık kim çocuk doğuracak? İhtiyar kaltak öyle bir şey yapamaz; ne de olsa kısır. Hayır, aşkım. Hayır. Bence o iş sana kalmak zorunda. Nihayet o çok kıymetli kukunu kullanmaya başlaman gerekecek."

Immacolata bu söz üzerine onu fırlatıp attı. Shadwell'i oracıkta öldürebilirdi ama uğradığı tacizin tiksintisiyle dikkati dağılmıştı. Yine de otokontrolünü geri kazanması fazla uzun sürmedi. Ölümcül güç gözlerinin ardında toplanıyordu. Shadwell güvenliğini riske sokmadan intikamını daha fazla erteleyemezdi. Immacolata onu aptal yerine koymuştu ama Shadwell'in kadını küstahlığına pişman edecek yolları vardı. Immacolata ona eriyik tükürmek için elini kaldırırken Shadwell daha saatler önce sigara paketinin arkasına yazdığı isimleri seslendi.

"Sousa! Vessel! Fairchild! Divine! Loss! Hannah!"

Çağrısı üzerine yetimler merdivenden yukarı seğirterek çıkageldiler. Artık Aşüfte'nin emzirdiği o sefil, sevgiye hasret yaratıklar değillerdi. Shadwell beraber geçirdikleri kısacık zamanda onlara şefkat göstermiş, onları besleyip güçlendirmişti.

Yetimleri arkasında durunca Immacolata'nın yüzündeki ışık söndü. Yaratıklar kapıdan dışarı fırlarken arkasına döndü.

"Yoksa unuttun mu, onları bana bırakmıştın," dedi Shadwell.

Efsuncu büyüyüp iyice iğrenç ve dolgun bir hâl almış yetimlerin görüntüsü karşısında bir çığlık attı. Hepsi de mezbaha gibi kokuyordu.

"Onlara süt yerine kan verdim," dedi Shadwell. "Bu beni onlara sevdirdi."

Dilini şaklatmasıyla yaratıklar henüz bir kullanım amacı bulamadıkları organlarını da peşlerinden sürüyerek ona sokuldular.

"Seni uyarıyorum," dedi Shadwell. "Bana zarar vermeye kalkışırsan bunu hiç hoş karşılamazlar."

Konuşurken Immacolata'nın şu son birkaç saniye içinde Kocakarı'yı Gökkubbe'nin daha serin bölümlerinden oraya çağırmış olduğunu fark etti. Kardeşi artık huzursuz bir gölge gibi Efsuncu'nun yanı başındaydı.

"Bırak gitsin," diye Immacolata'nın kulağına fısıldadığını duydu hortlağın. Kadının bu tavsiyeye uyacağını bir an bile düşünmedi. Fakat Efsuncu kardeşini dinleyerek önce Shadwell'in ayakları dibine tükürdü, sonra da gitmek üzere döndü. Shadwell kavganın bu kadar kolay kazanıldığına inanamıyordu. Kederi ve uğradığı saldırı Immacolata'yı onun umup umabileceğinden daha çok yıldırmıştı. Hesaplaşma daha başlamadan bitmişti.

Yanındaki yetimlerden biri içli bir feryatla hüsranını dile getirdi. Shadwell ona susmasını söylemek için bakışlarını kız kardeşlerden ayırdı. Bu davranışı neredeyse ölümcül sonuçlar doğuracaktı zira başını çevirdiği anda hortlak kardeş yerinden ok gibi fırlayıp ona doğru uçtu. Kocaman açtığı ağzındaki dişler ansızın kazma gibi uzamıştı ve Shadwell'in yalancı kalbini söküp atmaya hazırdı.

Kapıdaki Immacolata da arkasına dönüyor, eriyik ondan kopmaya hazırlanıyordu.

Shadwell yardımına gelmeleri için yaratıklara bağırdı fakat daha ağzını açmadan Kocakarı onun tepesine bindi. Arkasındaki duvara çarpan Shadwell'in nefesi kesildi ve pençeler göğsünü yırtmaya başladı.

Yetimler kan vericilerini ölüme terk edecek değillerdi. Kocakarı'nın tırnakları Shadwell'in ceketini parçalayamadan önce onun üstüne çullandılar ve hortlak çığlık çığlığa sürüklenerek adamdan uzaklaştırıldı. Kocakarı bu yaratıkların ebeliğini yapmıştı; onları bir delilik ve karanlık dünyasına doğurtmuştu. Belki tam da bu yüzden yetimler ona insaf etmediler. Hortlağa hiçbir duraksama veya özür olmaksızın saldırdılar.

"Durdur onları!" diye bağırdı Immacolata.

Satıcı ceketindeki yırtıkları incelemekle meşguldü. Yetimler az daha gecikselerdi hortlağın parmakları kalbini bulacaktı.

"Onları geri çağır, Shadwell! *Lütfen!*"

"Kardeşin çoktan öldü," dedi adam. "Bırak oynasınlar."

Immacolata kardeşinin yardımına gitti fakat o öyle yaparken bir derin deniz balığının gözlerine ve yaraya benzer bir ağza sahip yetimlerden biri onunla hedefinin arasına girdi. Immacolata yaratığın zonklayan göğsüne

bir eriyik oku fırlattı fakat yetim bu saldırı karşısında yılmadı ve kadına amansızca hücum etti.

Shadwell bu canavarların sırf eğlence olsun diye birbirlerini katletmelerine tanıklık etmişti. Hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden feci yaralara katlanabileceklerini biliyordu. Mesela Vessel adındaki bu yetim gülüp oynayarak böyle yüz yaraya katlanabilirdi. Ayrıca aptal da değildi. Shadwell'in verdiği dersleri güzelce öğrenmişti. Şimdi de o derslere uyarak Efsuncu'nun üstüne atladı ve kollarını kadının boynuna, bacaklarını da onun kalçalarına doladı.

Shadwell böyle bir samimiyetin Efsuncu'nun dikkatini dağıtacağını biliyordu. Sahiden de yaratık yüzünü kadınınkine yapıştırıp kusurlarının elverdiği ölçüde onu öperken Immacolata tüm kontrolünü ve düşünme yetisini kaybedip haykırmaya başladı. Vücudundan fışkıran eriyik dört bir yana saçılarak gücünü tavanda ve duvarlarda heba etti. Saldırganını bulan az sayıdaki şiş onu daha da kudurtmaktan başka bir işe yaramadı. Yetim her türlü cinsel anatomiden yoksun olsa da Shadwell ona temel hareketleri öğretmişti. Yaratık Efsuncu'nun suratına uluyarak azgın bir köpek gibi ona abandı.

Lakin ağzını açması büyük bir hataydı zira eriyiğin bir parçası ağzından içeri kaçıp boğazında patladı. Yaratığın boynu yarıldı ve desteksiz kalan kafası yağlı doku demetlerinin ucunda geriye düştü.

Yetim buna rağmen Immacolata'yı bırakmayıp kesik kesik spazmlarla ona sürtünmeye devam etti. Fakat tutuşu Efsuncu'nun onu bedeninden ayırabileceği kadar gevşemişti. Kadın bu boğuşma sonucu tepeden tırnağa kanlar içinde kalmıştı.

Shadwell geri kalan yetimlerden intikam oyunlarını sonlandırmalarını istedi. Yaratıklar onun yanına geldiler. Kocakarı'dan geriye yalnızca bir balık ayıklayıcısının karolarındaki artıklara benzer çerçöp kalmıştı.

Yüzü eblehlik derecesinde gevşemiş olan Immacolata kalıntıları görünce alçak bir kayıp iniltisi çıkardı.

"Onu buradan çıkarın," dedi Shadwell. "İğrenç yüzünü daha fazla görmek istemiyorum. Onu tepelere atın gitsin."

Yetimlerden ikisi Efsuncu'ya yaklaşıp onu zapt etti. Immacolata gözünü bile kırpmadı, karşı çıkmak için parmağını dahi oynatmadı. Sanki artık onları görmüyordu. Ya kalan tek kardeşinin katliamı ya da yaratık tarafından uğradığı cinsel saldırı (veya belki ikisi birden) içinden bir şey koparmıştı. Ansızın büyülemeye ya da korkutmaya yönelik en ufak bir

gücü kalmamıştı. Kapıdan çıkarıp merdivenlerden aşağı taşınırken boş bir çuvaldan farksızdı. Gözünü Shadwell'den tarafa bir kere bile çevirmedi.

Shadwell yetimlerin paytak adımlarının basamaklarda yitip gitmesini dinlerken bir parçası hâlâ kadının geri gelmesini, son bir saldırı düzenlemesini bekliyordu. Fakat hayır. Çatışma bitmişti.

Kocakarı'nın kalıntıları balçığa kadar gitti. Balçıktan etrafa leş gibi bir çürük kokusu yayılmaktaydı.

"Alın sizin olsun," dedi kalan yaratıklara. Yetimler hortlağın artıklarına hücum ederek onlar için kavgaya tutuştular. İştahlarından içi kalkan Shadwell bakışlarını bir kez daha Deveran'a çevirdi.

Çok yakında Füg'de hava kararacak, yoğun bir günün olaylarına son bir perde çekilecekti. Yarın da yeni bir oyun başlayacaktı.

Seyrettiği bulutun ötesinde bir yerde onu dönüştürecek bir bilgi vardı.

Ondan sonra o istemediği sürece ne hava kararacak ne de şafak bastıracaktı.

VII
Açık Bir Kitap

1

Yokbenzeri'ne Kanun gelmişti.

Nifakı söküp atmak için gelmişti: Öyle bir şeye rastlamadı. Silahlı isyana hazırlıklı olarak coplarla, polis kalkanlarıyla ve mermilerle gelmişti: Ondan da eser yoktu. Bulduğu tek şey çoğu terk edilmiş bir gölgeli sokaklar labirenti ve gördükleri ilk üniformada boyunlarını büken birkaç yayaydı.

Hobart derhal evden eve arama emretmişti. Aramalar birkaç asık suratla karşılanmıştı ama tepkiler daha öteye geçmemişti. Hobart hayal kırıklığına uğramıştı: Otoritesini bileyecek bir şey bulmak hoşuna giderdi. Aldatıcı bir güvenlik hissine kapılmanın çok kolay olduğunu biliyordu; özellikle de beklenen bir direniş gerçekleşmediğinde. Artık anahtar sözcük ihtiyattı; bitmeyen bir ihtiyat.

İşte o nedenle geceyi geçirmek için üst katlarından kasabanın açıkça görülebildiği bir eve yerleşmişti. Yarın Deveran'a yapacakları büyük ilerleyiş muhakkak tepkisiz kalmazdı. Yine de bu insanlar söz konusu olduğunda kim bilirdi? Öyle uysaldılar ki; daha büyük bir gücün ilk belirtisi karşısında boyun eğen hayvanlar gibiydiler.

Hobart'ın el koyduğu evin manzarası dışında pek matah bir tarafı yoktu. Bir oda labirenti, Hobart'ın yakından incelemeye ilgi duymadığı bir dizi solmuş fresk, az sayıda gıcırtılı mobilya... Mekânın konforsuzluğundan rahatsızlık duymuyordu: Kıt kanaat yaşamaktan hoşlanırdı. Fakat aynı şey atmosfer için söylenemezdi. Dışarı attığı ev sahipleri hâlâ burada, görüş alanının hemen dışındaymış gibi hissetmekten kendini alamamaktaydı. Hayaletlere inansaydı evin perili olduğunu söylerdi. Fakat değildi; o yüzden de çoğaldıklarında bile korkularını kendine sakladı.

Akşam vakti gelip çatmıştı ve aşağıdaki sokaklar karanlıktı. Hobart artık yüksekteki penceresinden pek bir şey göremese dahi aşağılardan kahkahalar yükseldiğini duyabiliyordu. Adamlarının o gece hoşça vakit geçirmelerine izin vermişti, tabii kasabanın düşman toprakları olduğunu asla unutmamalarını tembihledikten sonra. Kahkahalar daha bir şenlendi, sonra da sokağın ilerisinde azalıp gitti. *Bırak keyiflerine baksınlar,* diye aklından geçirdi Hobart. Kalkıştıkları savaş yarın onları buradaki halkın kutsal saydığı topraklara götürecekti; herhangi bir direniş olursa onunla işte o zaman karşılaşacaklardı. Hobart aynı şeyle dış dünyada da karşılaşmıştı: Evi yanıp kül olsa bile kılını kıpırdatmayan biri, kutsal saydığı bir şeye el sürülürse zıvanadan çıkardı. Yarın yoğun ve de kanlı bir gün olacağa benziyordu.

Richardson geceleyin izin yapma fırsatını geri çevirmiş, evde kalarak o günkü olayları kendi kişisel kayıtlarına geçirmeyi yeğlemişti. Yardımcısı ufacık, titiz bir el yazısıyla her eylemini bir deftere yazmak gibi bir huya sahipti. Şimdi de Hobart aşağıdaki kahkahaların kaybolmasını dinlerken o işle meşguldü.

Richardson nihayet kalemi elinden bıraktı.

"Amirim?"

"Ne var?"

"Bu kasabadakiler, amirim. Bana kalırsa–" Oraya geldiklerinden beri kafasını kurcalamış bir soruyu en iyi nasıl dile getireceğinden emin olamayan Richardson duraksadı. "Bana kalırsa pek insana benzemiyorlar."

Hobart adamını inceledi. Richardson'ın saçları özenle kesilmiş, yanakları özenle tıraş edilmiş, üniforması özenle ütülenmişti.

"Haklı olabilirsin," dedi.

Richardson'ın yüzünde bir kaygı ifadesi belirip kayboldu.

"Anlamıyorum... amirim."

"Buradayken gördüğün hiçbir şeye inanmamalısın."

"Hiçbir şeye mi, amirim?"

"Hem de hiç," dedi Hobart. Parmağını cama koydu. Cam soğuktu; vücut ısısı parmak uçlarına buğulu hâleler ekliyordu. "Burası baştan aşağı bir illüzyondan ibaret. Hileler ve tuzaklar. Hiçbirine güven olmaz."

"Yani gerçek değil mi?" dedi Richardson.

Hobart bu ufacık hiçbir yerin çatılarına bakarak soruyu kafasında evirip çevirdi. *Gerçek*, bir zamanlar kullanmaktan çekinmediği bir kelimeydi. Gerçek, dünyayı döndüren sağlam ve güvenilir bir şeydi. Ve zıddı, yani

gerçekdışı, hücreye kapatılmış bir delinin sabaha karşı dörtte avaz avaz bağırdığı şeydi; onlara ağırlık katacak bir bedenden yoksun güç hayalleriydi.

Fakat Suzanna'yla ilk karşılaşmasından beri Hobart'ın bu konulardaki görüşleri yavaş yavaş değişmişti. Genç kadını yakalamayı her şeyden çok istiyordu ve onu kovaladıkça bir tuhaflıktan diğerine atlamış, sonunda sağını solundan ayırt edemeyecek kadar yorgun düşmüştü. Gerçek mi? Gerçek dediğin neydi ki? Belki de (Suzanna'dan önce böyle bir düşünce aklının ucundan bile geçmezdi) gerçek, Hobart ne isterse oydu. O bir generaldi ve askeri kafayı üşütmemek için bir cevaba ihtiyaç duyuyordu. Mışıl mışıl uyumasını sağlayacak basit bir cevaba.

Hobart o cevabı verdi.

"Burada yalnızca Kanun gerçek," dedi. "Ona sıkı sıkıya tutunmalıyız. Hepimiz birden. Anlıyor musun?"

Richardson kafa salladı. "Evet, amirim."

Dışarıdaki birinin sarhoş bir Kızılderili gibi nara attığı uzun bir duraksama yaşandı. Richardson defterini kapattı ve ikinci pencereye gitti.

"Acaba diyorum..." diye başladı.

"Evet?"

"Belki biraz dışarı çıksam iyi olur. Kısa bir süreliğine. Şu illüzyonları yüz yüze görmek için."

"Belki."

"Artık tüm bunların bir yalan olduğunu bildiğime göre," diye devam etti, "güvendeyim, değil mi?"

"Olup olabileceğin kadar," cevabını verdi Hobart.

"Öyleyse sizin için sakıncası yoksa, amirim..."

"Git. Kendi gözlerinle gör."

Richardson saniyeler içinde kapıdan çıkıp merdivenlerden indi. Hobart az sonra yardımcısının gölgeli suretini sokakta yürürken gördü.

Müfettiş gerindi. İliklerine kadar bitkindi. Yan odada bir şilte vardı ama Hobart ondan yararlanmamaya kararlıydı. Başını bir yastığa koyması, burayı işgal ettiği dedikodularına davetiye çıkarırdı.

Öyle yapmaktansa yalın sandalyelerden birine oturdu ve cebinden peri masalı kitabını çıkardı. El koyulduğundan beri kitap yanından hiç ayrılmamış, Hobart onun sayfalarına kaç defa baktığının hesabını şaşırmıştı. Şimdi yine aynı şeyi yaptı. Fakat satırlar gözünün önünde giderek puslandı ve kendisi kasmasına rağmen gözkapakları ağırlaştıkça ağırlaştı.

Richardson kendine bir illüzyon bulmadan çok önce Yokbenzeri'ne gelmiş olan Kanun uyuyakaldı.

2

Suzanna kasabaya geri döndüğünde Hobart'ın adamlarından sakınmakta zorlanmadı. Polis memurları sokaklarda cirit atmalarına rağmen gölgeler oralarda anormal derecede yoğunlaşmıştı ve genç kadın düşmanlarından daima birkaç adım önde kalabildi. Lakin Hobart'a erişmek başka meseleydi. Suzanna buradaki işini bir an önce bitirmek istese de tutuklanma riskine girmek lüzumsuzdu. Gözaltından iki defa kaçmıştı; üçüncüsü, şansını zorlamak olurdu. Sabırsızlıktan içi içini yese de hava tamamen kararana dek beklemeye karar verdi. Günler yılın bu ilk aylarında halen kısaydı; sadece birkaç saat beklemesi yeterliydi.

Kendine boş bir ev buldu, ev sahiplerinin arkalarında bıraktıkları bazı alelade yemeklerden bile atıştırdı ve dışarıdaki ışık kaybolmaya başlayana dek yankılı odalarda dolandı. Aklı ikide bir Jerichau'ya ve ölümündeki şartlara gitti. Eski sevgilisinin nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı ve elleriyle gözlerinde biraz başarı sağladı fakat hayalinde tam bir portre canlandıramadı. Başarısızlığı canını sıktı. Jerichau ne kadar da çabuk kaybolup gitmişti.

Tam dışarı çıkmayı göze alabileceği kadar havanın karardığını düşündüğü sırada konuşmalar duydu. Merdivenlerin başına kadar gidip evin önüne göz attı. Eşikte iki siluet vardı.

"Burası olmaz..." diye bir kız sesinin fısıldadığını duydu.

"Nedenmiş?" dedi kızın erkek arkadaşı. Konuşurken dili zor dönüyordu.

Adam hiç şüphesiz Hobart'ın grubundandı. "Niyeymiş?" diye tekrarladı. "Diğerlerinden hiçbir farkı yok."

"Burada zaten biri var," dedi kız, gizemli eve bakarak.

Adam güldü. "Vay röntgenciler!" diye seslendi. Sonra kadını hoyratça kolundan tuttu. "Gidip başka bir yer bulalım." Oradan ayrılıp sokağa çıktılar.

Suzanna müfettişin bu tür bir yakınlaşmaya izin verip vermediğini merak etti. Verdiğine inanası gelmedi.

Hayalinde Hobart'ın peşinde koşmaktan vazgeçmesinin vakti gelmişti; şimdi onu bulup aralarındaki meseleyi çözme zamanıydı. Genç kadın evden sessizce ilerledi, sokağı gözden geçirdi, sonra da geceye adım attı.

Hava ılıktı. Evde çok az ışık yandığı ve onlar da birer mum alevinden ibaret olduğu için tepedeki gökyüzü parlaktı. Yıldızlar kadife bir yüzeydeki çiy tanelerine benziyordu. Kendini manzaraya kaptıran Suzanna yüzü göğe çevrili vaziyette biraz ilerledi. Yine de Hobart'ın yakınlığını sezemeyecek kadar dalgın değildi. Müfettiş yakınlarda bir yerdeydi. Ama nerede? Genç kadın onu bulma çabasıyla evden eve geçerek kıymetli saatler kaybedebilirdi.

Şüpheye düştüğünde bir polise sor. Bu annesinin en gözde nasihatlerinden biriydi ve asla şimdiki kadar münasip olmamıştı. Suzanna'nın durduğu yerin birkaç metre ilerisinde Hobart'ın sürüsünden biri duvara işiyor, bir yandan da *Land of Hope and Glory* şarkısının cırtlak bir yorumunu seslendirerek akıntıya eşlik ediyordu.

Suzanna adamın sarhoşluğunun tanınmasını önleyeceğine güvenerek Hobart'ın yerini sordu.

"Ona ihtiyacın yok," dedi adam. "İçeri gel. Bir parti veriyoruz."

"Belki daha sonra. Şimdi gidip müfettişi görmeliyim."

"Madem öyle istiyorsun," dedi adam. "Beyaz duvarlı o büyük evde." Ayaklarına çiş sıçratarak genç kadının geldiği yönü işaret etti. "Sağ tarafta," dedi.

Talimatlar verenin hâline rağmen yeterliydi. Sağ tarafta sessiz konutlarla dolu bir sokak vardı ve bir sonraki kavşağın köşesindeki büyükçe bir evin duvarları yıldız ışığında soluk bir parıltı saçıyordu. Kapıda bekleyen kimsecikler yoktu; nöbetçiler herhalde Yokbenzeri'nin sunduğu zevklere yenik düşmüşlerdi. Suzanna kapıyı iterek açtı ve engellenmeksizin içeri adım attı.

Girdiği odanın duvarına polis kalkanları dayalıydı ama Suzanna'nın doğru eve geldiğini anlaması için teyide ihtiyacı yoktu. İçgüdüleri daha şimdiden Hobart'ın üst odalardan birinde olduğunu söylüyordu.

Adamın karşısına dikildiğinde ne yapacağından hâlâ emin olmaksızın merdivenlerden çıkmaya başladı. Hobart'ın takibi hayatını bir kâbusa çevirmişti ve adamı buna pişman etmek istiyordu. Fakat onu öldüremezdi. Aşüfte'yi yok etmek yeterince kötüydü; bir insanı öldürmeyi vicdanı kaldırmazdı. En iyisi kitabını alıp gitmekti.

Merdivenlerin tepesinde bir koridor, onun sonundaysa aralık bir kapı vardı. Suzanna kapıya kadar gidip onu itti. Düşmanı oradaydı; yalnız başına bir sandalyede kaykılmış oturuyordu. Gözleri kapalı, peri masalları kitabı kucağındaydı. Kitabın görüntüsü Suzanna'nın sinirlerini altüst etti.

Yine de kapı aralığında tereddüde düşmeyip adamın uyuduğu yere kadar çıplak döşeme tahtalarında ilerledi.

Hobart rüyasında sisli bir yerde süzülüyordu. Başının etrafında pervaneler uçuşuyor, silik kanatlarını onun gözlerine vuruyordu. Fakat Hobart onları kovalamak için kollarını kaldıramıyordu. Yakınlarda bir yerde tehlike sezmesine karşın onun hangi yönden geleceğini bilmiyordu.

Sis soluna, sonra da sağına geçti.

"Kim...?" diye mırıldandı müfettiş.

Ağzından çıkan kelime Suzanna'yı olduğu yere mıhladı. Genç kadın sandalyeden topu topu bir metre uzaktaydı. Hobart başka bir şey daha mırıldandı ama Suzanna kelimeleri anlamadı. Yine de adam uyanmadı.

Hobart gözkapaklarının arkasından sislerde odaklanamadığı bir suret görür gibi oldu. Üstündeki rehavetten silkinmek, uyanıp kendini savunmak için uğraştı.

Suzanna uykucuya doğru bir adım daha attı.

Hobart yeniden inledi.

Genç kadın titreyen parmaklarla kitaba uzandı. Parmakları kitabı kavrarken Hobart'ın gözleri açılıverdi. Suzanna'nın kitabı kapmasına fırsat kalmadan onu daha sıkı tuttu. Ayağa kalktı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Suzanna adamın uyanmasının şokuyla neredeyse elini geri çekecekti fakat ganimetinden vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu; kitap *onun* malıydı. Cildin mülkiyeti için boğuşurlarken aralarında kısa bir mücadele yaşandı.

Sonra birdenbire ellerinden, daha doğrusu tuttukları kitaptan bir karanlık perdesi yükseldi.

Suzanna müfettişin gözünün içine baktı. Hobart ikisinin birbirine dolanmış parmaklarından ansızın serbest kalan güç karşısında onun girdiği şoku paylaşıyordu. Karanlık tıpkı bir duman gibi aralarında yükselerek tavana yayıldı ve hemen tekrar aşağı inip ikisini birden zifiri karanlık bir geceyle sarmaladı.

Suzanna müfettişten kopan bir korku çığlığı işitti. Hemen sonra kelimeler dumanın üstündeki beyaz harflerle kitaptan fırlamaya başladılar ve yükseldikçe taşıdıkları anlama dönüştüler. Ya o ya da Suzanna ile Hobart birlikte düşüyorlar, kitap onları karşılamak için açılırken birer sembol hâline geliyorlardı. Hangisi doğru olursa olsun sonuç aynıydı.

Yaşamın dili olarak yükselir veya alçalırken kendilerini masallar âleminde buldular.

VIII
Asıl Ejderha

Geldikleri yer karanlıktı; karanlık ve rivayetlerle dolu. Suzanna burnunun ucunu bile göremiyor fakat sıcak ve çam kokulu bir rüzgârın ona kadar taşıdığı hafif fısıltılar duyabiliyordu. Hem fısıltılar hem de rüzgâr yüzüne dokundu; ikisi de onu heyecanlandırdı. Mimi'nin kitabındaki masallarda yaşayan kimseler onun burada olduğunu biliyorlardı. Zira artık o ve Hobart orada, *kitabın içindeydiler.*

Boğuşmaları esnasında her nasılsa değişim geçirmişlerdi veya onlar değilse bile düşünceleri öyle yapmıştı. Sözcüklerin sıradan yaşantısına girmişlerdi.

Suzanna karanlıkta durup dört bir yanındaki fısıltıları dinlerken bu fikri idrak etmeyi çok da zor bulmadı. Ne de olsa bu kitabın yazarı da onu kaleme alırken düşüncelerini sözcüklere dökmemiş miydi? Öyle yaparken okuyucularının onları okurken deşifre edeceklerini, yeniden birer düşünce hâline getireceklerini bilmemiş miydi? Dahası, hayali bir hayat yaratmamış mıydı? Kendisi de işte şimdi o hayatı yaşıyordu. *Geschichten der Geheimen Orte*'de kaybolmuştu veyahut orayı bulmuştu.

Artık her iki yanında belli belirsiz ışıkların kıpırdadığını fark etti; yoksa kıpırdayan *kendisi* miydi? Koşuyor ya da uçuyor olabilir miydi? Burada her şey mümkündü; burası periler diyarıydı. O ışık ve karanlık parlamalarını daha iyi kavramak için yoğunlaştığında aniden ağaç koridorlarında süratle ilerlediğini anladı. Devasa, ilkel ağaçların arasındaki ışık gitgide artıyordu.

İleride bir yerde Hobart onu veya sayfalarda uçarken dönüştüğü şeyi bekliyordu.

Çünkü o burada Suzanna değildi; daha doğrusu *sadece* Suzanna değildi. Nasıl ki düşmanı burada sadece Hobart olamazsa o da sadece ken-

disi olamazdı. Bu mutlak ormanda efsaneleşmişlerdi. Bu hâlin kutladığı düşleri benliklerinde toplamışlardı. O düşler çocuk masallarındaki arzuları ve inançları dolduruyor, dolayısıyla da masalların getirdiği diğer tüm arzu ve inançları biçimlendiriyordu.

Vahşi Orman'da başıboş gezinen ve aralarında seçim yapılabilecek sayısız karakter mevcuttu. Eninde sonunda tüm masallar burada gerçekleşirdi. Burası öksüz çocukların ya ölümlerini ya da alınyazılarını bulmak için terk edildikleri, prenseslerin kurtlardan ve âşıkların kalplerinden korka korka girdikleri yerdi. Burada kuşlar dile gelir konuşur, kurbağalar taht hayalleri kurar, her koruluğun kendi göleti ve kuyusu olur, her ağaç Ruhlar Âlemine açılan bir kapı işlevi görürdü.

Peki acaba tüm bunların arasında Suzanna neydi? Elbette Bakire. Zaten çocukluğundan beri öyleydi. Bu düşünceyle havayı tutuşturmuşçasına Vahşi Orman'ın daha bir aydınlandığını hissetti.

Ben Bakire'yim...

diye mırıldandı.

... ve o da Ejderha.

Ah, evet. İşte buydu; tabii ki buydu.

Uçuşunun hızı arttı; sayfalar birbiri ardına çevrildi. Artık ilerideki ağaçların arasında metalik bir parıltı seçti. Koca Yılan işte oradaydı. Gövdesinin ışıltılı kangalları Nuhumsu bir ağacın köklerine dolamış, basık burunlu devasa başını kan kırmızı gelinciklerin üstüne koymuş bekliyordu.

Yaratık her puluna kadar kusursuz olmasına rağmen Suzanna onda müfettişi de görebiliyordu. Hobart ışık ve gölge örüntüsüyle beraber dokunmuştu ve ne gariptir ki aynı şey EJDERHA sözcüğü için de geçerliydi. Bu üçü insanın, sözcüğün ve canavarın canlı bir metni olarak Suzanna'nın zihninde aynı yeri kaplıyordu.

Koca Yılan Hobart tek sağlam gözünü açtı. İkizine kırık bir ok saplıydı. Bu hiç şüphesiz yaratığı ortadan kaldırdığını zannedip kendi püsküllü ve ışıltılı yoluna giden bir kahramanın eseriydi. Lakin canavarın yok edilmesi o kadar kolay değildi. Halen hayattaydı; taşıdığı yaralara rağmen kangalları eskisi kadar muazzam, eskisi kadar güzeldi. Ya gören tek gözü? Bir ejderha sürüsüne yetecek kadar garez taşıyordu.

Yaratık onu görünce başını biraz kaldırdı. Dudakları arasından erimiş taş akarak gelincikleri katletti.

Suzanna ona doğru yaptığı uçuş bocaladı. Canavarın delici bakışlarını üstünde hissetti. Vücudu cevaben titremeye başladı. Tokatlanmış bir

sinek gibi kara toprağa doğru taklalar attı. Altındaki zemin sözcüklerle bezeliydi; yoksa onlar kemik miydi? Hangisiyse Suzanna aralarına düştü ve çırpınan kolları dört bir yana zırva parçacıkları saçtı.

Genç kadın ayağa kalkıp etrafına bakındı. Ağaç koridorları her yönde boştu; çağıracak bir kahraman, sığınacak bir anne yoktu. Suzanna Yılan'la baş başaydı.

Yaratık başını bir-iki metre daha kaldırdı. Bu ufacık hareketi yavaş bir kangal çığı başlattı.

Güzelliği inkâr edilemezdi. Yanardöner pulları ışıldıyor, şerrinin zarafeti büyülüyordu. Suzanna ona bakarken çocukluğundan çok iyi hatırladığı o aynı hasret ve tasa kombinasyonunu hissediyordu. Varlığı genç kadını *azdırıyordu*; hislerini ifade edecek başka bir sözcük yoktu. Ejderha âdeta bu itirafa cevaben kükredi. Çıkardığı sıcak ve alçak ses sanki bağırsaklarından başlayıp kıvrım kıvrım gövdesi boyunca yol alıyor ve kazıkları andıran sayısız dişinin arasından çıkarak daha büyük bir sıcağı vaat ediyordu.

Ağaçların tüm ışığı sönmüştü. Ne kuşlar şakıyor veya ötüyor ne de hayvanlar –tabii Ejderha'nın bu denli yakınında yaşayan varsa– bitki örtüsünün arasında kılını kıpırdatmaya cesaret ediyordu. Kemik-kelimeler ve gelincikler bile ortadan kaybolarak bu iki unsuru, Bakire ile Canavar'ı efsanelerini canlandırmaya bırakmıştı.

"Bu iş burada bitecek," dedi Hobart, Ejderha'nın lavalı diliyle. Şekillendirdiği her hece başının çevresindeki toz zerrelerini yakan küçük bir ateşti. Suzanna bunların hiçbirinden korkmuyor, tam terine heyecana kapılıyordu. Şimdiye dek bu ritüellerin yalnızca bir gözlemcisi olmuştu; artık bir oyuncuydu.

"Bana söyleyecek başka hiçbir şeyin yok mu?" diye bilmek istedi Ejderha, kelimeleri sık dişlerinin arasından âdeta tükürerek. "Hiçbir teşvik? Hiçbir açıklama?"

"Hayır," diye küstahça karşılık verdi Suzanna. Birbirlerine karşı böylesine şeffaflarken konuşmanın anlamı neydi? Kim olduklarını biliyorlardı, değil mi? Birbirleri için nasıl bir anlam taşıdıklarını da. Her büyük masalın son karşılaşmasında konuşmalar lüzumsuzdu. Söylenecek her şey tükenince geriye bir tek eylemde bulunmak kalırdı ve masal bir cinayetle yahut evlilikle sona ererdi.

"Pekâla," diyen Ejderha upuzun gövdesini kısalmış ön bacaklarıyla aralarındaki boş arazide sürükleyerek onun üstüne yürüdü.

Beni öldürmeye niyetli, diye düşündü genç kadın. *Elimi çabuk tutmalıyım*. Bakire böyle şartlarda kendini korumak için ne yapardı? Kaçar mıydı, yoksa ninni söyleyerek canavarı uyutmaya mı çalışırdı?

Ejderha artık ona tepeden bakıyordu. Yine de saldırmadı. Öyle yapmaktansa başını geriye atarak boğazının solgun, yumuşak derisini açığa çıkardı.

"Lütfen çabuk ol," diye homurdandı.

Suzanna bu söze şaştı kaldı.

"Çabuk mu olayım?" dedi.

"Beni öldür de olsun bitsin," diye ona talimat verdi Ejderha.

Genç kadının zihni bu bambaşka çehreyi tamamen idrak edemese de içine yerleştiği beden ediyordu. Onun davete cevaben başkalaştığını, yeni bir olgunluk kazandığını hissetti. Bu dünyada masum biri olarak yaşadığını sanmıştı ama öyle olamazdı. O yetişkin bir kadındı; son birkaç ayda değişerek boş varsayımlarla geçen yılları üstünden atmış, kendi içinde sihir bulmuş, kayıplara uğramış bir kadın. Baştan aşağı süt kokan ve şuh bir sesle iç geçiren Bakire rolü ona uygun değildi.

Hobart gerçeği ondan daha iyi biliyordu. Bu çocuklara bir çocuk olarak değil de şimdiki yetişkin hâliyle gelmiş ve en gizli, en yasak hayallerine uygun bir rol bulmuştu. Burası hile hurdayla uğraşılacak bir yer değildi. Ne Suzanna bir bakireydi ne de kendisi onu yutacak bir yılan. Hobart kişisel hayallerinde kuşatılmış, baştan çıkarılmış ve nihayet, acı da olsa, *şehit edilmiş* bir güçtü. Ejderha işte o yüzden şimdi süt beyazı boynunu hasmına sunuyordu.

Beni öldür de olsun bitsin, dedi ve kıza bakmak için başını biraz eğdi. Suzanna onun kalan tek gözünde adamın kendisine yönelik takıntısının onu ne kadar derinden yaraladığını ilk kez o zaman gördü. Hobart ona resmen tutulmuş, kayıp bir köpek gibi burnunu sürterek peşinde gezdikçe etkisi altında kaldığı genç kadından her gün biraz daha nefret eder olmuştu.

Diğer gerçeklikte, içinde bulundukları ve kendisi de daha büyük bir Krallık'ın parçası olan odada (dünyalar içinde dünyalar) Hobart ona merhamet göstermezdi. Fırsatını bulsa sadece rüyalarının koruluğunda itiraf edebileceği hakikatin korkusuyla onu öldürürdü. Fakat burada gerçek olanın haricinde anlatacak bir öykü yoktu. Hobart o yüzden titrek boğazını kaldırıyor ve sarkık gözkapağını kırpıştırıyordu. Burada korku dolu ve yapayalnız bakire oydu. Hırpalanmış iffetini feda etmektense ölmeye hazırdı.

Peki bu durumda Suzanna ne oluyordu? Canavar elbette. Canavar oydu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez bedeninin büyüdüğünü, büyüdüğünü, daha da büyüdüğünü hissetti. Damarlarındaki kan bir köpekbalığınınkinden daha çok soğudu. Karnında bir fırın yandı.

Karşısında Hobart ufalıyordu. Ejderha derisi ipeksi katmanlar şeklinde üstünden düştü ve geriye çırılçıplak, bembeyaz, yaralarla kaplı erkek bir insan ortaya çıktı. O artık yorucu bir yolun sonunda ne takati ne de kendine güveni kalmış haysiyetli bir şövalyeydi.

Bıraktığı deriyi Suzanna almıştı; onun ışıltılı bir zırh gibi vücudunun etrafında sertleştiğini hissetti. Bedeninin cüssesi bir neşe kaynağıydı; bu kadar tehlikeli, bu kadar imkânsız hissettirmesi Suzanna'yı coşturuyordu. Kendini *gerçekte* böyle düşlüyordu; gerçek Suzanna buydu. O bir ejderhaydı.

Aldığı bu dersin ardından şimdi ne yapacaktı? Masalı karşısındaki adamın istediği gibi bitirecek miydi? Onu yakacak mıydı? Yutacak mıydı?

Yükseklerdeki konumundan Hobart'ın yavanlığına bakarken, üstündeki tozun toprağın ve terin kokusu alırken ejderhalık vazifesini yerine getirmekte zorlanmayacağını yüreğinde hissetti. Onu kolayca yiyebilirdi.

Hobart'a yaklaşarak gölgesiyle adamı kapladı. Hobart hem ağlıyor hem de ona minnetle bakıyordu. Suzanna devasa çenelerini araladı. Nefesiyle onun saçlarını alazladı. Onu tek bir harekette pişirip yutacaktı. Fakat elini yeterince çabuk tutmadı. Tam adamı yiyeceği sırada yakınlardaki bir konuşma sesi dikkatini dağıttı. Korulukta başka biri daha mı vardı? Ses kesinlikle bu sayfalara aitti. Bir insandan gelmeseler bile havlamaların ve homurtuların arasında yüzeye çıkmaya çalışan kelimeler mevcuttu. Domuz, köpek, insan: Ses üçünün bir kombinasyonuydu ve üçü de panikliyordu.

Şövalye Hobart gözlerini açtı. Artık o gözlerde yaşların ve yorgunluğun haricinde yeni bir şey vardı. O da sesleri duymuştu ve duymasıyla beraber bu Vahşi Orman'ın ötesinde yatan yeri hatırlamıştı.

Ejderha'nın zafer ânı daha şimdiden geçip gidiyordu. Suzanna hüsranla kükredi ama yapacak bir şey yoktu. Pullarını döktüğünü, cüssesinin efsaneviden aleladeye küçüldüğünü hissetti. O esnada Hobart'ın yaralarla kaplı bedeni rüzgâra yakalanmış bir alev gibi titreşip söndü.

Suzanna'nın şüpheye düşmesi ona pahalıya patlayacaktı. Masalı bitirmekte, kurbanının ölüm arzusunu tatmin etmekte başarısız olarak

Hobart'a nefreti için yeni bir sebep vermişti. Kendini yutulurken düşlemesi, dünyaya tekrar gözlerini açana dek Yılan'ın karnında ikinci bir rahme kavuşması acaba müfettişte ne gibi değişikliklere yol açardı?

Fakat kahretsin, artık çok geçti; hem de çok geç. Sayfalar onları daha fazla tutamıyordu. Yüzleşmelerini yarım bırakarak bir noktalama patlamasıyla kelimelerden koptular. Hayvan seslerini arkalarında bırakmadılar; Vahşi Orman'ın karanlığı kalktıkça sesler giderek yükseldi.

Suzanna'nın aklı fikri kitabındaydı. Onu bir kez daha ellerinde hissetti ve bu sefer daha sıkı yapıştı. Fakat Hobart'ın da niyeti aynıydı. Oda tüm somutluğuyla etraflarında belirirken Suzanna adamın parmaklarının kendininkileri tırmaladığını, ganimetini geri alma hevesiyle derisini yırttığını hissetti.

"Beni öldürmeliydin," diye onun mırıldandığını işitti.

Başını kaldırıp müfettişin yüzüne baktı. Hobart masaldaki şövalyeden bile daha hastalıklı gözüküyor, sararmış yanaklarından aşağı ter boşalıyordu. Gözlerinde bir çaresizlik mevcuttu. Sonra aklı başına gelir gibi oldu ve bakışları buz kesti.

Hayvansı bir yaygaranın koptuğu dışarıda biri kapıyı yumrukluyordu.

"Bekle!" diye her kimse ziyaretçisine bağırdı Hobart. Bağırırken de bir elini kitaptan çekti, ceketinin içinden bir silah çıkardı ve namluyu Suzanna'nın karnına dayadı.

"Kitabı bırak, yoksa seni öldürürüm."

Suzanna'nın boyun eğmekten başka seçeneği yoktu. Hobart tetiği çekmeden önce eriyik onu yeterince çabuk etkisiz hâle getiremezdi.

Lakin elleri kitaptan ayrılırken kapı güm diye açıldı ve eşikte duran şey karşısında kitapla ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

Kapıdaki dörtlü bir zamanlar Hobart'ın timinin gururu, onun en akıllı ve çetin ceviz adamlarıydı. Fakat içkiyle ve aşna fişneyle geçen pantolonlarını çıkartmakla kalmamış, akıllarını da başlarından almıştı. Sanki Suzanna'nın ilk kez Lord Sokağı'nda gördüğü güzellikler, hem İnsanoğullarını hem de Kâhinsoyluları birer azize çeviren o hâleler, sanki her nasılsa içlerine sızmıştı. Uzuvlarını kaplayan deri ve suratları şişip soyulmuştu; siyah kabarcıklar çarşafların altındaki fareler gibi anatomilerinde geziniyordu.

Adamlar bu hastalıktan duydukları panikle giysilerini pençeleyerek lime lime etmişlerdi; göğüsleri kan ve terden ışıl ışıldı. Boğazlarından da Ejderha ile Şövalye'yi kitaptan çıkaran o yaygara yükseliyor, hayvanlıkları

bir düzine feci ayrıntıda yankı buluyordu. Mesela birinin yüzü kabararak hayvansı bir burna kavuşmuş, diğerinin elleri pençeler kadar şişmişti.

Suzanna, Kâhinsoyluların istilaya böyle başkaldırdıklarını tahmin etti. Pasif bir görünüm sergileyerek istilacı orduyu esrimelerinin içine çekmişlerdi ve sonuçta böyle bir hayvanat bahçesi ortaya çıkmıştı. Hobart'ın adamları başlarına gelene ne kadar layık olsalar da dehşete düşmemek genç kadının elinde değildi.

Gruptan dudakları ve alnı patlamanın eşiğine kadar şişmiş biri sendeleyerek odaya girdi. Adamın Hobart'a hitap etmeye çalıştığı belliydi ama büyülenmiş damağının üretebildiği tek şey boynundan tutulup havaya kaldırılan bir kedinin şikayetiydi.

Hobart'ın miyavlamaları deşifre etmek gibi bir niyeti yoktu. Öyle yapmaktansa tabancasını yalpalayarak üstüne gelen enkaza doğrulttu.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyardı.

Açık ağzından salya akan adam anlaşılmaz bir yakarışta bulundu.

"Dışarı çıkın!" diye tepki veren Hobart dörtlüye doğru bir adım attı.

Lider gibi kapı aralığındakiler de geri çekildiler. Suzanna bunu silah yüzünden değil de Hobart efendileri olduğu için yaptıklarını düşündü. Bu yeni anatomiler, adamların eğitimle uzun zaman evvel öğrendikleri şeyi pekiştirmekten başka bir şey yapmıyordu: Kanun'un kölesi düşünmeyen birer hayvan oldukları.

"Dışarı!" dedi Hobart yeniden.

Adamlar artık koridor boyunca geri gidiyorlardı. Hobart'a duydukları korku, yaygaralarını bastırıyordu.

Suzanna müfettişin birkaç saniye içinde dikkatini bir kez daha kendisine yönelteceğini biliyordu. Hobart tekrar ona odaklanacak ve Suzanna bu kesintinin sunduğu ufacık avantajı da yitirecekti.

İçgüdülerine güvenmek zorundaydı; başka bir şans yakalayamayabilirdi.

Fırsattan yararlanıp Hobart'a koştu ve kitabı elinden kaptı. Hobart bağırarak genç kadından tarafa baktı; silahı hâlâ uluyan dörtlüyü uzak tutmakla meşguldü. Gözlerini onlardan ayırmasıyla yaratıklar tekrar yaygarayı bastılar.

"Bu kapıdan başka çıkış yolu yok," dedi Hobart kıza. "Belki öteki taraftan gitmek istersin...?"

Yaratıklar belli ki bir tuhaflık sezmişlerdi ve gürültülerini ikiye katladılar. Sanki hayvanat bahçesinde beslenme saati gelip çatmıştı. Suzanna

koridorda iki adım bile gitmeden onun üstüne çullanırlardı. Hobart onu kapana kıstırmıştı.

Suzanna bunu fark edince eriyiğin nefes kesici bir anilikle gelerek içinde kabardığını hissetti.

Hobart kadının güç topladığını derhal anladı. Çabucak kapıya kadar gitti, onu dışarıda uluyan sürünün suratına çarptı, sonra tekrar Suzanna'ya doğru döndü.

"Enteresan şeyler gördük, değil mi?" dedi. "Ama o masalı anlatabilecek kadar yaşamayacaksın."

Silahı kadının suratına doğrulttu.

Hemen sonra olanları analiz etmek imkânsızdı. Belki ateş etti ve mermi mucizevi bir şekilde hedefini ıskalayıp genç kadının arkasındaki camı parçaladı. Her ne olduysa Suzanna gece havasının odaya dolduğunu hissetti ve hemen ardından eriyik onu tepeden tırnağa kaplayıp gerisingeri çevirdi. Böyle bir kaçış yolunun mantığını değerlendirmeye vakit bulamadan pencereye doğru koştu ve pervaza çıkıp kendini dışarıya attı.

Pencere üç kat yüksekteydi. Fakat artık o tür pratik düşünceler için çok geçti. Suzanna kendini bu yola adamıştı bir kere. Atlayacak veya düşecekti veyahut *uçacaktı!*

Eriyik onu sarmalayıp gücünü karşı taraftaki evin duvarına attı ve genç kadının çıktığı pencereden karşı çatıya kadar serin sırtında kayıp gitmesini sağladı. Suzanna'nın yaptığı gerçek bir uçuş değildi ama yine de öyle hissettirdi.

Diğer evin saçaklarına doğru sert havada yuvarlanırken altındaki sokak taklalar attı. Fakat sonra ikinci bir kez kaldırıldı ve o çatının üstünden aşırılırken Hobart'ın bağrışları arkasında azalıp gitti.

Elbette ki çok uzun süre havada tutulamazdı; yine de baştan sona heyecan verici bir yolculuktu. Başka bir çatıya doğru paldır küldür alçalırken tepeler arasında şafağın ilk ışıklarını gördü. Çatının ve bacaların üstünden aşıp kuşların gündüz için daha şimdiden toplanmaya başladıkları bir meydana süzüldü.

O uçarak aralarına inerken hayvanlar böyle bir kuş üretebilmiş evrimin cilvesinden ürkerek etrafa kaçıştılar. Suzanna'nın inişi, daha epey bir tasarım çalışmasının yapılması gerektiğine dair onları ikna etmiş olmalıydı. Genç kadın parke taşlarından sekerken eriyik çarpmanın şiddetini büyük ölçüde yumuşattı ve onu mozaikli bir duvarın sadece birkaç santim önünde durdurdu.

Suzanna tir tir titreyerek ve hafiften midesi bulanarak ayağa kalktı. Uçuşun tamamı herhalde yirmi saniye bile sürmemişti fakat daha şimdiden komşu bir sokakta alarm veren sesler duyabiliyordu.

Mimi'nin armağanını sıkıca tutarak meydandan sıvıştı. Kasabadan çıkmak için izlediği güzergâh ona bir tur attırdı ve neredeyse iki kez takipçilerinin kucağına düşürdü. Yol boyu attığı her adımda yeni bir morluk keşfetti. Fakat en azından hayattaydı ve geceki serüvenler onu bir bilge kılmıştı.

Hayat ve bilgelik. İnsan daha başka ne isteyebilirdi?

IX
Yangın

Suzanna'nın Yokbenzeri'nde ve Vahşi Orman'da kitabını arayarak geçirdiği gündüz ve gecede Cal ile de Bono'nun gittikleri yerler onunkilerden daha az hayret verici değildi. Onlar da sıkıntılar çekip ufuklarını genişlettiler; onlar da ölüme tekrar yaklaşmak istemeyecekleri kadar yaklaştılar.

Kızdan ayrılmalarının ardından Manto'ya olan yolculuklarına sessiz sedasız devam ettiler; ta ki de Bono durduk yerde bir soru sorana dek: "Onu seviyor musun?"

Ne gariptir ki Cal'in aklından da aynı düşünce geçiyordu fakat soruyu yanıtsız bıraktı. Açıkçası bundan utanıyordu.

"Seni gidi kahrolası budala," dedi de Bono. "Siz Guguklar kendi hislerinizden niçin bu kadar korkarsınız? O sevilmeye layık biri; bunu ben bile görebiliyorum. Öyleyse neden itiraf etmiyorsun?"

Cal homurdandı. De Bono haklıydı ama böyle bir konuda daha genç birinden laf dinlemek sinir bozucuydu.

"Yoksa ondan korkuyor musun?" dedi de Bono.

Yorumu Cal'in yarasına tuz bastı.

"Tanrım, hayır," dedi delikanlı. "Ne bok yemeye ondan korkayım ki?"

"Güçleri var da ondan," cevabını veren de Bono gözlüğünü çıkarıp ilerideki araziyi inceledi. "Elbette çoğu kadının vardır. Starbrook bu yüzden onları Tarla'da istemez. Kadınlar ona feleğini şaşırtırlar."

"Peki ya bizim neyimiz vardır?" diye sordu Cal, önündeki bir taşı tekmeleyerek.

"Çüklerimiz."

"Bunu da Starbrook'tan mı öğrendin?"

"De Bono'dan," diye yanıtlayan oğlan bir kahkaha attı. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Gidebileceğimiz bir yer biliyorum–"

"Yolu uzatmak yok," dedi Cal.

"Bir-iki saat dediğin nedir ki?" diye konuştu de Bono. "Venüs Dağı'nı hiç duymuş muydun?"

"Yolu uzatmak yok, de Bono. Sen illa gitmek istiyorsan buyur git."

"Tanrım, amma sıkıcısın." Oğlan iç geçirdi. "Seni bırakasım gelmiyor değil."

"Ben de senin saçma sapan sorularından zevk almıyorum," dedi Cal. "O yüzden gidip çiçek toplamak istiyorsan keyfin bilir. Bana Manto'nun hangi yönde olduğunu göster yeter."

De Bono suspus oldu. Yürümeye devam ettiler. Tekrardan konuştuklarında de Bono hakiki bir bilgilendirme arzusundan ziyade yol arkadaşını küçük düşürmenin zevki için Füg hakkındaki bilgi dağarcığını sayıp dökmeye başladı. İki defa Hobart'ın devriyeleri görüş alanlarına girdi ve Cal her ikisinde de oğlanı nutkunun orta yerinde tutup bir kenara çekti. İkinci seferde devriye timi gizlenme yerlerinin yalnızca birkaç metre ilerisinde kafayı çekerken iki saat boyunca orada çakılı kaldılar.

Nihayet yola düştüklerinde ilerleyişleri çok daha yavaşladı. Kramp girmiş uzuvları kurşun gibiydi; karınları açtı, susamışlardı ve birbirlerinden bıkmışlardı. En kötüsü de karanlık çökmekteydi.

"Ne kadar kaldı?" diye bilmek istedi Cal. Mimi'nin duvarının üstünden Füg'e baktığı o gün arazi karmaşası bitmek bilmez maceralar vadetmişti. Şimdi o karmaşanın içindeyken iyi bir harita karşılığında köpekdişlerini bile feda ederdi.

"Daha epey var," cevabını verdi de Bono.

"Hangi cehennemde olduğumuzu biliyor musun?"

De Bono dudak büktü. "Elbette."

"Öyleyse buranın adını söyle."

"Ha?"

"Adını söyle!"

"Verirsem canım çıksın. Bana güvenmelisin, Guguk."

Rüzgâr son yarım saatte hızlanmıştı ve şimdi beraberinde çığlık sesleri taşıyordu. Bu gelişme aralarında tırmanan laf kavgasını sonlandırdı.

"Burnuma ateş kokusu çalınıyor," dedi de Bono. Doğru söylüyordu. Rüzgâr acı yükünün dışında yanan tahta kokusu da getiriyordu. De Bono daha şimdiden onun kaynağını bulmak için seke seke uzaklaşıyordu. O anda hiçbir şey Cal'e ip dansçısını kendi başına bırakmak kadar zevk vermezdi fakat de Bono'nun kılavuzluk değerinden ne kadar

şüphe duysa da oğlan hiç yoktan iyiydi. Cal onu çöken karanlıkta takip edince küçük bir sırta vardı. Oradan –kemerlerle bezeli bir dizi tarlanın karşısında– yangını rahatça görebiliyorlardı. Küçük bir koruluğa benzer bir yer hararetle yanıyor, rüzgâr alevleri körükledikçe körüklüyordu. Bu büyükçe yangının eteklerine çok sayıda araba park etmişti ve araç sahipleri, Shadwell'in selamet ordusunun daha başka mensupları orada âlem yapıyorlardı.

"Piç kuruları," dedi de Bono, gruptakilerden bazıları bir kurbanın peşinden koşup ona sopalarla ve tekmelerle girişirken. "Guguk piç kuruları."

"Oradakiler sadece benim halkım değil–" diye başladı Cal. Fakat kabilesinin savunmasını bitiremeden kelimeler dilinde can verdi zira gözlerinin önünde yok edilen yeri tanımıştı.

Orası bir koruluk değildi. Ağaçlar gelişigüzel dağılmamış, düzenli koridorlar oluşturacak şekilde dikilmişti. Bir keresinde, o ağaç tentesinin altında Kaçık Mooney'in mısralarını okumuştu. Şimdiyse Lemuel Lo'nun bostanı bir uçtan diğerine kadar cayır cayır yanıyordu.

Cal yangına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye ona sordu de Bono. "Calhoun? Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

De Bono peşinden gelip kolunu tuttu.

"Calhoun! Beni dinle!"

"Beni yalnız bırak," diyen Cal oğlandan sıyrılmaya çalıştı. Bu girişimin şiddetiyle yamacın toprağı ayaklarının altında kaydı ve dengesini kaybeden Cal oğlanı da beraberinde götürdü. Etrafa taş ve toprak saçarak tepeden aşağı kaydılar. Sonunda dipteki bel hizasına kadar su dolu bir hendeğin içine düştüler. Cal öteki taraftan çıkmaya başlarken de Bono onu gömleğinden tuttu.

"Elinden bir şey gelmez, Mooney," dedi.

"Siktir git başımdan."

"Bak, Guguk lafı için özür dilerim, tamam mı? Bizden de vandal çıktığı olur."

"Unut gitsin," dedi Cal, gözlerini yangından ayırmaksızın. De Bono'nun elini üstünden çekti. "Orayı biliyorum," dedi. "Göz göre göre yanmasına izin veremem."

Genç adam hendekten çıkıp yangına doğru ilerlemeye başladı. Bunu yapan pezevenkler her kimse hepsini gebertecekti. Gebertecek ve buna adalet diyecekti.

"Artık çok geç!" diye peşinden seslendi de Bono. "Yardımın dokunmaz!"

Gencin sözlerinde doğruluk payı vardı. Yarın bostandan geriye küllerden başka hiçbir şey kalmayacaktı. Cal yine de Füg'ün esrimelerini ilk kez tattığı yere sırt çevirmeyi kendine yediremedi. De Bono'nun peşinden geldiğini hayal meyal fark ederek ve bu duruma zerre kadar aldırış etmeyerek ilerlemeyi sürdürdü.

Karşısındaki sahne netleştikçe Peygamber'in askerlerinin (bu onlara yakışmayan bir sözcüktü; *ayaktakımı* demek daha doğru olurdu) direnişle karşılaştıklarını fark etti. Yangının civarındaki çeşitli yerlerde bazı suretler onlarla yakın dövüşe tutuşmuştu. Fakat böyle barbarlıklara eğlence gözüyle bakan kundakçılar için bostanın savunmacıları kolay lokmaydı. Saldırganlar Füg'e Kâhinsoyluları saatler içerisinde kırıp geçirebilecek silahlarla gelmişlerdi. Cal'in gözleri önünde Kâhinsoylulardan biri bir tabanca atışıyla alaşağı edildi. Biri yaralı adamın yardımına koştu ama o da vuruldu. Askerler iş tamamlanmış mı diye bedenden bedene gittiler. Kurbanların ilki ölmemişti. Adam elini celladına doğru kaldırdı. Cellat da tabancasını adamın başına doğrultup ateş etti.

Pişen et kokusu dumanla karışırken Cal'in bünyesi ani bir mide bulantısıyla kasıldı. Tiksintisini kontrol altında tutamadı. Dizlerinin bağı çözüldü ve boş mideyle öğürerek yere düştü. O anda perişanlığı tamdı: Islak giysileri sırtında buz gibiydi; midesinin tadı boğazındaydı, cennetimsi bostan yakınlarda cayır cayır yanıyordu. Füg'ün ona gösterdiği tasavvurlar ne kadar ulviyse dehşetler de o kadar derindi. Bundan daha fazla yıkılamazdı.

"Gel hadi, Cal."

De Bono'nun eli omzundaydı. Oğlan onun önüne yeni kopartılmış bir avuç ot attı.

"Yüzünü sil," dedi yumuşak bir dille. "Burada yapacak hiçbir şey yok."

Cal ot tutamını burnunun altına bastırarak hoş ve serinletici kokusunu içine çekti. Mide bulantısı geçiyordu. Yanan bostana bir kez daha bakmaya cesaret etti. Sulanan gözlerinin söylediği şeye ilk başta güvenemedi. Burnunu çekerek onları elinin tersiyle sildi. Sonra tekrar baktı ve orada, alevlerin önündeki dumanların arasında Lem'i gördü.

Adamın ismini telaffuz etti.

"Kim?" dedi de Bono.

Bacakları titrese de Cal çoktan ayağa kalkıyordu.

"Orada," dedi Cal, parmağıyla Lo'yu işaret ederek. Bostancı yerdeki bedenlerden birinin yanına çökmüş, elini cesedin yüzüne uzatmıştı. Acaba ölü adamın gözlerini kapıyor, bir yandan da onun için dua mı ediyordu?

Cal varlığını belli etmeye mecburdu; sırf kendisinin de buradaki dehşetlere tanıklık ettiğini ve yapılanların intikamsız kalmayacağını söylemek için bile olsa adamla konuşmalıydı. De Bono'ya doğru döndü. Yangının parıltısı ip dansçısının gözlerini saklıyordu fakat gördüklerinin onu da etkilediği yüz ifadesinden belliydi.

"Burada kal," dedi Cal. "Gidip Lem'le konuşmam lazım."

"Sen aklını kaçırmışsın, Mooney," dedi de Bono.

"Muhtemelen."

Genç adam Lem'in ismini seslenerek yangına doğru yürümeye başladı. Ayaktakımı avdan sıkılmış gibiydi. Birçoğu arabalarına geri dönmüştü; biri yangına işiyordu; içkinin ve yıkımın serseme çevirdiği diğerleri alevleri seyretmekle yetiniyordu.

Duasını bitirmiş olan Lem artık bostanının enkazından uzaklaşıyordu. Cal adamın ismini tekrar seslendi ama yangının gürültüsü onu bastırdı. Delikanlı adımlarını açtı ve o öyle yaparken Lem onu göz ucuyla fark etti. Lakin Cal'i tanımamış gibiydi. Hatta yaklaşan suretten telaşlandı ve dönüp koşmaya başladı. Cal yine adını seslendi ve bu sefer adamın dikkatini çekebildi. Koşmaktan vazgeçen Lem dumanın ve isin arasında gözlerini kısarak arkasına baktı.

"Lem! Benim!" diye bağırdı Cal. "Mooney!"

Lo'nun isli yüzü bir tebessüme kâdir değildi. Yine de Cal'i karşılamak üzere kollarını açtı. Cal duman perdesinin onları her an tekrar ayırabileceğinden korkarak aralarındaki son birkaç metreyi koşarak kat etti. Korktuğu olmadı. İki kardeş gibi sarıldılar.

"Ah benim güzel şairim," dedi Lo. Gözleri gözyaşlarının ve dumanın etkisiyle kıpkırmızıydı. "Seni bulmak için ne garip bir yer."

"Sana unutmayacağımı söylemiştim," dedi Cal. "Öyle dememiş miydim?"

"Tanrı şahittir ki demiştin."

"Bunu neden yaptılar, Lem? Bostanı neden yaktılar?"

"Onlar yakmadılar," karşılığını verdi Lem."*Ben* yaktım."

"Sen mi?"

"Meyvelerimin zevkini o piç kurularına verir miyim sanıyorsun?"

"Ama Lem... ağaçlar. Tüm o ağaçlar."

Lo ceplerini eşeledi ve avuçlar dolusu Hükümdar Armudu çıkardı. Çoğu ezilip yarılmıştı; suları Lo'nun parmakları arasından ışıldayarak akmaktaydı. Parfümleri pis havayı delip geçerek kayıp zamanların anılarını geri getirdi.

"Bunların her birinde tohumlar var, şair," dedi Lem. "Ve her tohumda bir ağaç. Dikecek başka bir yer bulacağım."

Bunlar cesur sözlerdi ama adam onları konuşurken bile hıçkırarak ağlıyordu.

"Bizi mağlup edemeyecekler, Calhoun," dedi. "Hangi tanrının adına gelmiş olurlarsa olsunlar önlerinde diz çökmeyeceğiz."

"Çökmemelisiniz de," dedi Cal. "Yoksa her şey yitip gider."

Cal konuşurken bostancının bakışlarını arabaların oradaki ayaktakımına çevirdiğini gördü.

"Buradan gitmeliyiz," diyen adam meyveleri ceplerine geri koydu. "Benimle gelir misin?"

"Gelemem, Lem."

"Eh, dizelerini kızlarıma öğrettim," dedi adam. "Nasıl ki sen beni unutmadıysan ben de onları unutmadım."

"O dizeler benim değil," dedi Cal. "Dedemin."

"Artık hepimize aitler," dedi Lo. "Bereketli toprağa dikilmiş—"

Ansızın bir silah patladı. Cal arkasına döndü. Yangın seyredicilerden üçü onları görmüştü ve üzerlerine geliyordu. Hepsi de silahlıydı.

Lo bir anlığına Cal'in elini kaptı ve veda mahiyetinde sıktı. İlkini daha başka atışlar izlerken temas kesildi. Lo yangının ışığından uzaklaşarak karanlığa doğru gidiyordu ama toprak engebeliydi ve sadece birkaç adım sonra düştü. Cal hemen onu takip etti. Saldırganlar ardı ardına tetiğe bastılar.

"Benden uzak dur!" diye bağırdı Lo. "Tanrı aşkına, *kaç!*"

Adam cebinden düşürdüğü meyveyi almaya çalışıyordu. Cal ona ulaştığı sırada saldırganlardan birinin şans yüzüne güldü. Bir mermi Lo'yu buldu. Adam haykırarak böğrünü tuttu.

Saldırganlar artık hedeflerine ulaşmış olmuşlardı. Yakın mesafede eğlenmek için ateş açmaktan vazgeçmişlerdi. Lakin aşağı yukarı altı metrelik bir mesafeye geldiklerinde dumanların arasından fırlayan bir cisim liderlerinin başına çarparak ciddi bir yara açtı. Kandan gözleri görmeyen adam yere devrildi.

Cal adamı alaşağı eden silahı görme fırsatı buldu ve onun bir radyo olduğunu anladı. Hemen ardından de Bono puslu havada saldırganlara hücum etti. Çılgınlar gibi bağıran oğlanın gelişini duydular. Ondan tarafa bir el ateş edildi ama kurşun açık ara ıskaladı. De Bono avcıların yanından hızla geçip gitti ve yangından tarafa koştu.

Elini başına kapatan lider yalpalayarak ayağa kalkıyor, oğlanı kovalamaya hazırlanıyordu. De Bono'nun taktikleri cellatların dikkatini dağıtmışsa da intihardan farksızdı. Saldırganlar onu yanan ağaç duvarının önünde kapana kıstırmıştı. Cal oğlanın dumanlar arasında alevlere doğru tabana kuvvet koştuğunu ve katillerin uluyarak onu takip ettiklerini gördü. Bir yaylım ateşi açıldı. De Bono dansçılığına yakışır şekilde mermilerden kaçındı. Fakat ilerideki cehennemden kaçış yoktu. Cal onun bir kez etrafına bakınarak takipçilerini gözüne kestirdiğini ve sonra tam bir budala gibi alevlerin arasına daldığını gördü. Ağaçların çoğu artık yanan sütunlardan fazlası değildi ama sıcak küllerle ve közlerle kaplı zemin bir ateş cambazı için cennet gibiydi. Hava sıcağın etkisiyle dalgalanıyor, de Bono'nun suretini bozuyordu. Oğlan nihayet ağaçların arasında gözden kayboldu.

Onun yasını tutacak vakit yoktu. Cesareti ikiliye rahat bir nefes aldırmıştı ama bu durum uzun sürmeyecekti. Cal yardım maksadıyla Lemuel'e doğru döndü. Fakat adam gitmiş, geriye yalnızca az evvel durduğu yeri belirten bir kan birikintisi ile birkaç meyve bırakmıştı. Saldırganlar tekrar ortaya çıkması hâlinde de Bono'yu delik deşik etmek için hâlâ yangının orada onu bekliyorlardı. Cal ayağa kalkıp ip dansçısından bir iz var mı diye yangını inceledi. Hiç yoktu. Sonra alev sütunu karşısında geri çekildi ve az önce oğlanla tartıştıkları yamaca yöneldi. Öyle yaparken içinde uzak bir ümit belirdi. Güzergâhını değiştirmeye karar verdi ve kendisini bostanın öteki tarafına götüren bir koşu tutturdu.

Burada hava daha açıktı; rüzgâr dumanı karşı yöne taşıyordu. Cal oğlanın sıcaktan daha süratli olmasını ümit üstüne ümit ederek bostan sınırı boyunca koşturdu. Yangının yan cephesini yarılamışken dehşet dolu gözleri bir çift yanan ayakkabı buldu. Onları ayağıyla ters çevirdi, sonra da sahiplerini aradı.

Bostandan iki yüz metre uzakta bulunan upuzun otlarla dolu bir tarladaki sureti ancak alevlere sırtını döndükten sonra görebildi. O mesafeden bile suretin sarı saçlarını tanımak mümkündü. Tabii yaklaştıkça kibirli tebessümünü de.

De Bono kaşlarını ve kirpiklerini kaybetmiş, saçları epey alazlanmıştı. Fakat sağ ve sağlıklıydı da.

"Bunu nasıl yaptın?" diye konuşma mesafesine ulaştığında sordu Cal.

De Bono omuz silkti. "İpte dans etmektense ateşte yürümeyi ne zaman olsa tercih ederim."

"Sen olmasaydın ölmüştüm," dedi Cal. "Teşekkürler."

De Bono belli ki onun minnetinden rahatsızdı. Elini sallayarak geçiştirdi, ardından yangına sırtını döndü ve delikanlıyı takip etmeye bıraktı.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye peşinden seslendi Cal. Yangına denk geldiklerinde izlediklerinden farklı bir yöne sapmış gibiydiler ama buna yemin edemezdi.

De Bono cevap verdi ama rüzgâr sözlerini alıp götürdü. Cal da ikinci bir kez sormayacak kadar yorgundu.

X
Doğaüstü Hazlar

1

Yolculuk o andan itibaren resmen bir eziyetti. Bostandaki olaylar Cal'in zaten azalmış durumdaki kuvvet stoklarını tamamen tüketmişti. Bacaklarındaki kaslar spazm geçirecekmişçesine seğirip duruyordu; belindeki omurlar sanki kıkırdaklarını kaybetmişti ve birbirlerine sürtüyordu. Cal nihayet Manto'ya ulaşabilirlerse neler olacağını düşünmemeye çalışıyordu. O ve de Bono en iyi şartlarda bile Shadwell'le ancak ucu ucuna boy ölçüşebilirlerdi. Satıcı'ya yem olmaları işten bile değildi.

Yıldız ışığının meydana çıkardığı harikalara –fısıltılı sisten şeritlerle birbirine bağlı taşların oluşturduğu bir halka; solgun ve tıpatıp aynı yüzleri sessiz bir şelalenin arkasından keyifle gülümseyen bir oyuncak bebek ailesi– şöyle bir bakıp geçmekten fazlasını yapmadı. O anda dudaklarına neşe getirebilecek yegâne görüntü kuştüyü bir şilteydi.

Fakat de Bono ona karanlık bir bayırı tırmandırırken bu gizemler bile ufalıp gitti. Ayaklarının çevresindeki otlar yumuşak bir rüzgârla hışırdıyordu.

Ay bir kümülüs bulut öbeğinin arasından yükseliyor, dik yokuşu zar zor çıkmakta olan de Bono'yu bir hayalete çeviriyordu. Güzergâhlarını sorgulayamayacak kadar yorgun olan Cal onu bir koyun gibi takip ediyordu.

Fakat duyduğu hışırtılara tümüyle rüzgârın sebep olmadığının aşama aşama farkına vardı. Seslerde kararsız bir müzik, gelip giden bir ezgi vardı.

De Bono nihayet durdu.

"Onları duyuyor musun, Cal?"

"Evet, duyuyorum."

"Ziyaretçileri olduğunu biliyorlar."

"Manto'ya mı geldik?"

"Hayır," dedi de Bono usulca. "Manto yarına. Şimdi onun için fazla yorgunuz. Bu gece burada kalacağız."

"Burası neresi?"

"Tahmin edemiyor musun? Havanın kokusunu alsana."

Hava hafiften parfümlüydü: Hanımeli ve gece açan yaseminler.

"Ve toprağı hisset."

Ayaklarının altındaki zemin sıcaktı.

"Burası, dostum, Venüs Dağı."

2

De Bono'ya güvenmemeyi bilmesi gerekirdi; oğlan tüm yiğitliğine rağmen tümüyle güvenilmezdi. Ve şimdi çok değerli vakitlerinin birazını daha kaybetmişlerdi.

Cal geldikleri yolun görülebilir olup olmadığına bakmak için arkasına göz attı fakat hayır, ay bir süreliğine bulut öbeğinin arkasında kalmıştı ve dağ yamacı karanlıktaydı. Tekrar önüne döndüğünde bu sefer de oğlanı bulamadı. Biraz ileriden bir kahkaha duyan Cal rehberinin adını seslendi. Kahkaha tekrar geldi. Ses de Bono'dan çıkamayacak kadar inceydi ama emin olmak zordu.

"Neredesin?" diye sordu Cal fakat cevap alamadı. O yüzden kahkahadan tarafa gitti.

İlerlerken bir sıcak hava akımına girdi. İrkilip geri çekildi ama tropikal sıcaklık onu takip etti. Burnu bal kokusuyla doldu. Koku Cal'in başını döndürdü; ağrıyan bacakları onun iç bayıltıcı hazzından neredeyse boşalacaktı.

Yokuşun biraz daha yukarısında başka bir suret gördü. De Bono'ya ait olması gereken siluet alacakaranlıkta yürüyordu. Yine oğlanın adını seslendi ve bu sefer yanıt alabildi. De Bono ona doğru döndü.

"Huysuzlanma, Guguk."

Sesi hülyalı bir tona bürünmüştü.

"Vaktimiz yok—" diye itiraz etti Cal.

"Olmaz... yapamam..." De Bono'nun sesi zayıf bir telsiz sinyali gibi gidip geldi. "Bu gece hiçbir şey yapamam... sevmekten başka..."

Son sözcük kayboldu ve de Bono da aynını yaparak karanlıkta eridi.

Cal arkasına döndü. De Bono'nun dağın daha ilerisinden konuştuğundan emindi. Bu da gerisingeri dönüp yürürse geldikleri yoldan geri gideceğini gösterirdi.

Dönerken sıcaklık ona eşlik etti. *Yeni bir rehber bulacağım*, diye dalgın bir edayla düşündü Cal; *bir rehber bulup Manto'ya ulaşacağım*. Biriyle bir randevusu vardı. Kimdi o? Düşünceleri de Bono'nun izinden gidiyordu. Ah, evet: Suzanna.

Genç kadının ismini zihninde formüle edince sıcaklık her nasılsa uzuvlarıyla iş birliği yaparak onu yere yatırdı. Cal bunu nasıl gerçekleştiğinden emin değildi, ne ayağı takılmış ne de itilmişti ama bir anda başı yere dayandı ve ah... öyle rahat etti ki. Sanki ayaz bir sabah vakti sevgilisinin yatağına dönmüştü. Gerinerek bitkin uzuvlarının gönlünü etti ve kendi kendine burada yalnızca ileriki zorluklar için biraz güç toplamaya yetecek kadar kalacağını söyledi.

İçi geçmiş olabilirdi fakat adının söylendiğini işitti.

Cal değil. Hatta Calhoon bile değil. Onların yerine:

"*Mooney...*"

Ses de Bono'ya değil bir kadına aitti.

"Suzanna?"

Cal doğrulup oturmaya çalıştı ama öyle ağır, yolculuğun tozu toprağıyla öyle kaplıydı ki kıpırdayamadı. Derisinden bıkmış bir yılan gibi o ağırlıktan sıyrılmak istediyse de orada tek bir parmak eklemini bile oynatamadan yattı. Tüm bu zaman zarfında ses ona seslendi de seslendi ve onun arayışıyla daha yüksek kesimlere çıktıkça zayıfladı.

Cal onun peşinden gitmeyi öyle çok istiyordu ki. Ansızın bu özlemin gerçekleştiğini hissetti. Giysileri üstünden düştü ve otların üstünde, karnı toprağın karnında yol almaya başladı. Nasıl hareket ettiğinden emin değildi zira uzuvların hiçbir kıpırtı hissetmiyor ve harcadığı çabayla soluması sıklaşmıyordu. Hatta o tür hislerden öylesine uzaktı ki âdeta kıyafetiyle beraber vücudunu ve soluğunu da geride bırakmıştı.

Yanında götürdüğü tek şey ışıktı. Otları ve aralarına sıkışmış küçük dağ çiçeklerini aydınlatan soluk, donuk bir ışık. Işık o kadar yakınındaydı ki sanki onu *kendisi* saçıyordu.

Yol aldığı yerin birkaç metre uzağında de Bono'yu bir balık gibi ağzı açık olarak otlarda uyurken gördü. Sorgulama maksadıyla uykucuya yöneldi fakat oğlana erişemeden önce başka bir şey dikkatini çekti. De Bono'nun yattığı noktadan sadece metreler uzakta kara topraktan ışık

huzmeleri fışkırmaktaydı. Cal ışığıyla yol arkadaşını neredeyse uyandırarak onun üstünden geçti, sonra da bu yeni gizeme doğru ilerledi.

Gizem kolayca çözüldü. Toprakta bazı delikler vardı. Cal en yakındakinin kenarına kadar gidip aşağı baktı. Artık tüm dağın kof olduğunu görebiliyordu. Altında dev bir mağara, onun içinde de hareketli parıltılar mevcuttu. Bunlar muhtemelen de Bono'nun bahsettiği varlıklardı.

Bedenini arkasında bir yerde bıraktığı şüphesi güçlendi zira omuzları bir yana başını bile sığdıramayacağı kadar dar olan deliğe girerek aşağı indi ve mağaranın üst boşluğuna düştü.

Orada asılı durarak altında gerçekleştirilen ritüeli seyretti.

Göstericiler ilk bakışta aydınlık gaz kürelerine benziyorlardı. Sayıları kırk kadar olup bazıları iri, bazıları ufacıktı. Renkleri mat pastellerden cart sarılara ve kırmızılara kadar değişiklik gösteriyordu. Fakat Cal yerçekiminin değil de öğrenme arzusunun etkisiyle mağaranın kubbesinden aşağı süzülürken kürelerin hiç de boş olmadıklarını gördü. Kusursuz geometrilerinin içinde suretler beliriyordu. Kısa ömürlü bu tasavvurlar en fazla birkaç saniye sürüyor, sonra solgun bulutlar onları örtüyor ve yerlerini yeni konfigürasyonlar alıyordu. Yine de Cal'in anlam verebileceği kadar dayanıyorlardı.

Cal kürelerden bazılarında insan ceninlerini andıran şekillere rastladı. Bunların başları kocaman olup incecik kolları bedenlerine sarılıydı. Görülmeleriyle kaybolmaları bir oldu; biri küreyi koskoca bir gözyuvarına benzeten parlak mavi serpintiyle yer değiştirdi. Bir diğerinde gazlar kendi kendine âşık bir hücre misali bölündükçe bölündü. Bir üçüncüsündeyse bulutlar bir tipiye dönüşmüştü ve Cal o tipinin derinliklerinde bir orman ile tepe gördü.

Mağaraya yaptığı ziyaretin bu varlıklar tarafından anlaşıldığından eminse de hiçbiri devinimine ara verip onu karşılamadı. Cal bundan gocunmadı. Dansları son derece ayrıntılıydı ve biri rotasından çıkarsa epey bir karışık yaşanırdı. Hareketlerinde sıradışı bir kaçınılmazlık vardı; kürelerden bazıları tekrar tekrar diğerlerine çarpacak gibi oluyor, sonra faciadan hemen önce geniş bir dönüş gerçekleştiriyordu; diğerleri birbirinin etrafında karmaşık desenler çizen aileler içerisinde ilerliyor, bir yandan da daha büyük bir çember üzerinden mağara merkezinin etrafında turluyordu.

Buna rağmen Cal'i büyüleyen tek şey dansın huzurlu haşmeti değildi zira büyükçe kürelerden birinin devinimi esnasında iki kez fevkalade

erotik bir yük içeren bir görüntüyle karşılaştı. Uzuvları tüm anatomi kurallarını çiğneyen çıplak bir kadın yastıksı bir bulutun üstünde yatıyor, duruşuyla katıksız bir cinsellik sergiliyordu. Cal buna tanık olur olmaz gözden kaybolarak delikanlıyı davetinin imgesiyle baş başa bıraktı: dudakları, kalçaları, kukusu. Teşhirinin fahişemsi hiçbir yanı bulunmuyordu; suç teşkil edebilecek tek unsur utançtı ve bu tılsımlı mekânda öyle bir şeye yer yoktu. Varlıklar öyle saçmalıklarla uğraşamayacak kadar var olmaya âşıktılar.

En az onun kadar âşık oldukları bir diğer şey de ölümdü. Kürelerden birinin ortasında sineklerle kaplı çürümüş bir ceset mevcuttu ve o da diğer görüntüler kadar hazla sunuluyordu.

Fakat Cal'in ilgisini ölüm değil, yalnızca o kadın çekiyordu.

Bu gece hiçbir şey yapamam, demişti de Bono, *sevmekten başka.*

Cal artık bunun doğru olduğunu biliyordu.

Fakat yukarıda bildiği şekliyle aşk burada uygun değildi. Küredeki kadının pohpohlanmaya ihtiyacı yoktu; yarenliği karşılıksız olarak sunuluyordu. Asıl soru Cal'in arzusunu nasıl ifade edeceğiydi. Ereksiyonunu yukarıdaki Venüs Dağı'nda bırakmıştı.

Endişe etmesine gerek yoktu: Kadın onun aklından geçenleri zaten biliyordu. Delikanlının gözleri onu üçüncü kez bulduğunda kadının bakışları Cal'i sanki dansın orta yerine çekti. Cal kendini yavaş mı yavaş bir parende atarken buldu ve hanımının yanına kondu.

O noktaya yerleşirken buradaki işlevini anladı.

Dağdaki ses ona *Mooney* demişti ve bu isim boş yere seçilmemişti. Cal yukarıdan ışık, ay ışığı olarak gelip burada bir gezegenler ve uydular dansında yörüngesini bulmuştu.

Tabii belki de bu yalnızca kendi yorumuydu. Belki bu sistemin koşulları astronomi kadar aşka ve kar fırtınalarına da mahsustu. Böyle mucizelerin yanında tahmin yürütmek boşunaydı. Bu gece her şey var olmaktan ibaretti.

Varlıklar bir tur daha attılar ve kaderinde yazılı bu yolculuğun katıksız hazzında döne döne (burada taklalar atmak yoktu; sadece devinimin zevki vardı) kendini kaybetmiş olan Cal kısa süreliğine kadını unuttu. Fakat yörüngesi ona geniş bir yay çizdirirken bakışları bir kez daha kadının dadandığı gezegene çevrildi. Kadın onun gözleri önünde belirdi ve bulutun içinde tekrar yitti. Acaba Cal da onun için aynı gösteriyi sergiliyor, çiçek gibi açılıp kapanan bulanık bir bulutun içinde insanlık ile soyutluk ara-

sında gidip geliyor muydu? Münferit yörüngesindeki şu Mooney kendini ne kadar da az tanıyordu.

İdrak edebilmeyi umduğu tek şey ne olduğuydu ve bunu ancak ödünç ışığını çehrelerine tuttuğu kürelerde keşfedebilirdi. Belki de ayların hâli buydu.

Ve bu kadarı kâfiydi.

O anda ayların nasıl seviştiklerini anladı. Gezegenlerin gecelerini kendilerine bağlayarak; okyanuslarını çalkalayarak; avcıyı ve hasatçıyı kutsayarak. Yalnızca ışığın ve uzayın bağımsız anatomilerine ihtiyaç duyan yüz farklı yolla.

Bunları düşünürken kadın ona nüfuz etmek, bacaklarını aralayıp onun ışığından zevk almak maksadıyla açıldı.

Cal kadının içine girdiği sırada gerçekte olduğu hayvanı betimleyen aynı ısıyı, aynı sahiplenmeyi, aynı kibri hissetti. Fakat bu sefer emeğin yerinde kolaylık, daima yakın yitimin yerinde takviye, aciliyet hissinin yerinde bunun ebediyen sürebileceği, daha doğrusu ayların ömründeki bir ânın yüz insan ömrüne bedel olduğu hissi mevcuttu ve bu semavi atlıkarıncadaki yolculuğu zamanı hiçe sayıyordu.

Bu düşünceyle birlikte korkunç bir keder onu kapladı. Bu takımyıldızlar boyuna hareket ederek işlerine güçlerine bakarken yukarıdaki dağda bıraktıkları solup ölmüş müydü?

Sistemin merkezine; ister eksantrik veya düzenli, ister uzak veya samimi olsun tüm kürelerin rotasını belirleyen göbeğe doğru baktı. Orada, ışığını aldığı yerde kendini bir tepe yamacında uyurken gördü.

Rüya görüyorum, diye düşündü ve ansızın aydan ziyade Mooney olarak bir şişenin içindeki hava kabarcığı gibi yükseldi. Bir kafatasının iç kısmına benzediğini hayal meyal fark ettiği mağaranın kubbesi yukarıda karanlıktı ve Cal bir an için ona çarpıp öleceğini sandı. Fakat son anda etrafındaki hava parlaklaştı ve uyandığında kendini ışık şeritleriyle bezeli bir gökyüzüne bakarken buldu.

Venüs Dağı'nda güneş doğuyordu.

3

Gördüğü rüyanın bir parçası doğruydu. Sahiden de bir yılan gibi iki deri birden değiştirmişti. Biri etrafındaki otlara saçılmış olan giysileriydi. Diğeriyse serüvenleri sırasında üzerinde biriken toz topraktı ve bunlar ge-

celeyin ya çiy ya da yağmur yağışı sayesinde yıkanıp temizlenmişti. Sebep hangisi olursa olsun artık büyük ölçüde kuruydu; üstünde yattığı toprağın sıcağı (bu kısım da rüyayla sınırlı değildi) onu kurulamış ve teninde hoş bir koku bırakmıştı. Üstüne üstlük kendini beslenmiş ve güçlenmiş hissediyordu.

Doğrulup oturdu. Çoktan ayaklanmış olan de Bono keyifli bir kombinasyonla bir yandan hayalarını kaşıyıp bir yandan göğü seyrediyordu. Otlar sırtında ve poposunda iz bırakmıştı.

"Seni hoşnut ettiler mi?" dedi oğlan, Cal'e bir kaşını kaldırıp bakarak.

"Hoşnut etmek mi?"

"Varlıklar. Sana güzel rüyalar gösterdiler mi?"

"Evet, gösterdiler."

De Bono müstehcen bir ifadeyle sırıttı.

"Anlatmak ister misin?"

"Nasıl anlatırım bilmiyorum."

"Hadi be sen de, kalender ayaklarına yatma."

"Hayır, ben sadece... rüyamda... ay olduğumu gördüm."

"Ne gördün ne gördün?"

"Rüyamda–"

"Seni bizler için kerhaneye en yakın yere getiriyorum ve sen rüyanda ay olduğunu görüyorsun, öyle mi? Sen tuhaf bir adamsın, Calhoun."

Cal'in acayipliği karşısında başını iki yana sallayan oğlan yerden yeleğini alıp sırtına geçirdi.

"Ya *sen* ne gördün?" diye sordu Cal.

"Yeterince büyüdüğünde anlatırım," dedi de Bono.

4

Sessizce giyindiler, sonra da dağın hafif yokuşundan inmeye koyuldular.

XI
Bir Tanık

1

Hobart'ın elinden mucizevi kurtuluşuyla gün Suzanna için iyi başlamışsa da çarçabuk kötüye gitti. Ne gariptir ki hava karanlıkken kendini gece tarafından sarmalanmış gibi hissetmişti; şafakla beraber isimsiz tasalar çıkageldi.

Aslında bazıları isimliydi. Öncelikle kılavuzunu kaybetmişti. Manto'nun bulunduğu yönü ancak en kaba hatlarıyla biliyordu; o yüzden her daim açıkça görülebilen Deveran'a doğru ilerlemeyi ve yol boyunca elinden geldiği kadar sorup soruşturmayı seçti.

İkinci endişe kaynağı, Füg'de olayların hızla kötüye gittiğine dair pek çok belirtinin olmasıydı. Vadinin üzerinde büyük bir duman bulutu asılıydı ve geceleyin yağmur yağmışsa da pek çok yerde yangınlar devam ediyordu. Suzanna yol alırken bazı savaş alanlarına rastladı. Bir yerde yanıp hurdaya çıkmış bir araba çelik bir kuş gibi bir ağaçta asılı duruyordu; herhalde bir patlamanın etkisiyle oraya fırlamış veya sihirle havalanmıştı. Suzanna önceki gece ne gibi güçlerin kapıştığını veya nasıl silahlar kullanıldığını bilemezdi ama çatışmanın korkunç geçtiği açıkça ortadaydı. Shadwell peygamberimsi sözleriyle bu tenha diyarın halkını bölmüş, kardeşi kardeşe düşürmüştü. O tür çekişmeler genellikle en kanlıları olurdu. Bu nedenle cesetlerin düştükleri yerde tilkilere ve kuşlara terk edilmelerinde, cenaze gibi basit bir hürmetten mahrum bırakılmalarında şaşılacak bir şey yoktu.

Bu sahnelerden çıkarılacak ufacık bir avuntu varsa o da Shadwell'in istilasının direnişsiz karşılanmamasıydı. Capra'nın Evi'nin yıkımı bu ba-

kımdan büyük bir hata olmuştu. Satıcı'nın Füg'ü tatlı dille ele geçirme fırsatı o zorbaca eylemle ortadan kalkmıştı. Shadwell artık bu toprakları bir tek gizlilik ve ayartmayla kazanmayı umabilirdi. Ya silahlı baskı kuracaktı ya da eli boş kalacaktı.

Kâhinsoyluların esrimelerinin ne gibi bir hasara yol açabileceğini kendi gözleriyle görmüş olan Suzanna öyle bir baskının kaldırılabileceğine yönelik ufak bir umuda sahipti. Fakat ya sakinleri özgürlüklerini kazanırken Füg'ün görebileceği –belki de onarılamaz– hasar ne olacaktı? Bu ormanlar ve çayırlar hunharlıklara göğüs germek için tasarlanmamıştı; o tür dehşetler karşısındaki masumiyetleri, büyüleme güçlerinin bir parçasıydı.

İşte öyle –bir zamanlar lekesiz, şimdiyse ölüme fazlasıyla aşina– bir yerde o günkü yolculuğunun ilk kanlı canlı insanına rastladı. Füg'de pek çoğunun bulunduğu o gizemli mimarlık örneklerinden birindeydi: Sığ bir göletin çevresinde sıralanmış bir düzine sütun. Sütunlardan birinin üstünde eski püskü bir palto giyen incecik, orta yaşlı bir adam oturuyordu. Boynunda bir dürbünün asılı olduğu adam o yaklaşırken bir şeyler karaladığı defterden başını kaldırdı.

"Birini mi arıyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Zaten herkes öldü," dedi adam duygusuzca. "Gördün mü?" Göletin etrafındaki parkelere kan sıçramıştı. O kanı akıtanlar suyun dibinde sırtüstü yatıyorlardı. Yaraları bembeyazdı.

"Senin eserin mi?" diye adama sordu Suzanna.

"Benim mi? Yüce tanrım, hayır. Ben sadece bir tanığım. Ya sen hangi orduyla berabersin?"

"Hiç kimseyle beraber değilim," dedi genç kadın. "Yalnız başımayım."

Adam bunu yazdı.

"Sana inandığımı söyleyemem," dedi yazarken. "Ama iyi bir tanık şüphe duysa bile gördüklerini ve duyduklarını kaleme alır."

"Ne gördün ki?" diye ona sordu Suzanna.

"Karışıklık," dedi adam. "Her yer insan kaynıyordu. Hiç kimse kimin kim olduğundan emin değildi. Ve göreceğimi hiç düşünmediğim kadar çok kan aktı." Genç kadını süzdü. "Sen Kâhinsoylu değilsin."

"Hayır."

"Buraya tesadüfen mi geldin?"

"Onun gibi bir şey."

"Eh, yerinde olsam geldiğim gibi çeker giderdim. Hiç kimse güvende değil. Pek çok kişi katledilmektense pılını pırtını toplayıp Krallık'a gitti."

"Öyleyse savaşmak için kim kaldı?"

"Vahşiler. Biliyorum fikir yürütmemeliyim ama bana öyle geliyor. Ortalığı yakıp yıkan barbarlar."

Adam daha sözünü bitirmeden Suzanna uzakta bir bağrış duydu. Herhalde vahşiler daha şimdiden kahvaltıyı aradan çıkarıp işe koyulmuşlardı.

"Oradan ne görüyorsun?" diye adama sordu.

"Bir sürü harabe," dedi adam. "Arada bir de gruplar." Dürbününü gözlerine dayayıp araziyi taradı ve sağda solda ilginç bir ayrıntı yakaladıkça durakladı. "Son bir saatte Yokbenzeri'nden bir tabur ayrıldı," dedi. "Geldiklerinden çok daha kötü görünüyorlardı. Basamaklar'ın orada asiler ve buranın kuzeybatısında bir diğer çete var. Peygamber kısa süre önce Manto'yu terk etti; saatim çalındığından tam zamanını söyleyemem. Müritlerinden birkaç tim yolu açmak için önden gitti."

"Nereye gidiyorlar ki?"

"Deveran'a elbette."

"Deveran'a mı?"

"Tahminimce Peygamber'in hedefi daha en başından orasıydı."

"O bir peygamber falan değil," dedi Suzanna. "İsmi Shadwell."

"Shadwell mi?"

"Hadi, bunu da yaz. O bir Guguk ve bir satıcı."

"Bundan emin misin?" diye sordu adam. "Bana her şeyi anlat."

"Zaman yok," karşılığını veren Suzanna adamı hüsrana uğrattı. "Ona yetişmem lazım."

"Ah. Demek dostsunuz."

"Hiç de bile," diyen genç kadının gözleri yeniden göletteki cesetlere gitti.

"Umduğun onun gırtlağına yapışmaksa bunu asla yapamazsın," dedi adam. "Gece gündüz korunuyor."

"Bir yolunu bulacağım," dedi Suzanna. "Shadwell'in nelere kâdir olduğunu bilmiyorsun."

"Eğer bir Guguksa ve Deveran'a girmeye çalışırsa sonumuz gelir; o kadarını biliyorum. Yine de yazacak son bir bölümüm olur, değil mi?"

"Peki onu okumak için geriye kim kalır?"

2

Suzanna adamı yalnız bir tövbekâr gibi sütunun üstünde yorumunu düşünmeye bıraktı. Sohbetin ardından düşünceleri daha bir karamsarlaşmıştı. Bünyesindeki eriyiğin varlığına rağmen Dokudünya'yı yaratan güçlerin nasıl çalıştığı hakkında çok az bilgi sahibiydi; yine de Shadwell'in Deveran'ın esrimeli toprağını ihlal etmesinin faciayla sonuçlanacağını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Shadwell o olağandışı bölgenin ve yaratıcılarının tiksindiği her şeydi: Murdarlığın ta kendisi. Belki Deveran sırlarını ona açmaktansa kendini imha ederdi. Ve eğer o yok olursa Füg, oradaki gücün muhafaza ettiği bütünlük de yıkımda kaybolmaz mıydı? Suzanna tanığın beyanlarıyla bunu kastettiğinden korkuyordu. Shadwell'in Deveran'a girmesi hâlinde dünya son bulurdu.

Göletin civarından ayrıldığında beri hayvan veya kuş yaşamına dair hiçbir emareye rastlamamıştı. Ağaçlar ve çalılar ıssızdı; otlardan çıt çıkmıyordu. Suzanna eriyiği içini doldurana dek toplayıp gerekirse savunmasında kullanmaya hazırladı. Artık nezaket için zaman yoktu. Shadwell'e ulaşmasını önlemeye çalışan herkesi öldürecekti.

Kısmen yıkılmış bir duvarın arkasından gelen bir ses dikkatini çekti. Genç kadın tehlikeye göğüs gerdi ve kendini belli etmesi için gözlemciye meydan okudu. Cevap almadı.

"Tekrar sormayacağım," dedi. "*Orada kim var?*"

Bunun üzerine duvardan tuğla kırıkları döküldü. Çoraplar ve toz toprak dışında çırılçıplak hâldeki dört-beş yaşlarında bir oğlan ayağa kalkıp ona doğru molozların üstünden aştı.

"Aman tanrım," dedi Suzanna, çocuk için yüreği sızlayarak. Savunmasını indirdiği anda sağında ve solunda hareketlenme oldu. Genç kadın kendini hırpani ve silahlı bir adam grubuyla çevrili halde buldu.

Askerlerden birinin yanına çağırdığı çocuk, yüzündeki mahzun ifadeyi bozdu. Adam kirli ellerinden birini oğlanın saçlarında gezdirdi ve ona haşin bir takdir tebessümü etti.

"İsmini ver," diye biri Suzanna'dan talepte bulundu.

Bu adamların hangi tarafta yer aldıklarına dair Suzanna'nın hiçbir fikri yoktu. Shadwell'in ordusundansalar adını söylemesi derhal idamla sonuçlanırdı. Fakat durumun ümitsizliğine rağmen tebaalarını bile bil-

mediği bu adamların ve tabii çocuğun üstüne eriyik salmayı kendine yediremedi.

"Vurun şunu," dedi oğlan. "Bu da onlarla beraber."

"Sakın ha," dedi arkadaki bir ses. "Onu tanıyorum."

Suzanna ismini söyleyen kurtarıcısına doğru döndü ve onca insan dururken Nimrod'u karşısında buldu. Son görüşmelerinde o da Shadwell'in melun ordusunun bir neferiydi. Fakat zaman ve şartlar ona haddini bildirmiş gibiydi. Yırtık pırtık giysileriyle, ıstırap içindeki yüzüyle tam bir perişanlık abidesiydi.

"Beni suçlama," dedi adam, Suzanna daha ağzını bile açamadan.

"Suçlamıyorum," dedi genç kadın. Ona sövüp saydığı zamanlar olmuştu ama artık tüm bunlar geçmişte kalmıştı. "Cidden, suçladığım yok."

"Bana yardım et," dedi Nimrod ansızın ve onun yanına gitti. Suzanna adama sarıldı. Diğerleri bu kavuşmayı seyretmekten vazgeçip tekrar saklanana dek Nimrod gözyaşlarını sarılmalarında sakladı.

Sorusunu ancak ondan sonra sordu.

"Jerichau'yu gördün mü?"

"Öldü," dedi Suzanna. "Kız kardeşler onu öldürdüler."

Nimrod geri çekildi ve ellerini yüzüne kapattı.

"Senin suçun değildi," dedi Suzanna ona.

"Biliyordum..." dedi Nimrod usulca. "İşler kötüye gitmeye başlar başlamaz başına korkunç bir şey geldiğini anladım."

"Gerçeği görmediğin için suçlanamazsın. Shadwell fevkalade bir oyuncu. Hem insanlara duymak istediklerini satıyordu."

"Bekle," dedi Nimrod, başını kaldırarak. "Bana Peygamber'in Shadwell olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Nimrod başını hafifçe iki yana salladı.

"Bir Guguk," dedi inanmakta zorlanarak. "Bir Guguk."

"Bu güçlü olmadığı anlamına gelmez," diye uyardı Suzanna. "Onun da kendince esrimeleri var."

"Bizimle kampa gelmelisin," dedi Nimrod, yepyeni bir aciliyetle. "Deveran'a doğru yola çıkmamızdan önce komutanımızla konuşmalısın."

"Öyleyse acele et," dedi kız.

Çoktan yürümeye başlamış olan Nimrod onu asileri gizleyen daha kayalık araziye götürdü.

"İlk uyananlardan sadece ben ve Apolline canlı kaldık," dedi Nim-

rod, yürümeyi sürdürürlerken. "Diğerleri hep öldü. Lilia'm. Sonra Freddy Cammell. Şimdi de Jerichau."

"Apolline şu an nerede?"

"Son duyduğumda Krallık'a geçmişti. Cal'dan ne haber? O da seninle mi?"

"Manto'da buluşacaktık. Ama Shadwell daha şimdiden Deveran'a gidiyor."

"Zaten ancak oraya kadar gidebilir," dedi Nimrod. "Her ne esrimeler çaldıysa o hâlâ altı üstü bir insan. Ve insanlar kolayca kanatılabilirler."

Aynı şey hepimiz için geçerli, diye düşündü Suzanna fakat düşüncesini dile getirmedi.

XII
Bir Çırpıda

1

Suzanna'nın kampta gördükleri, Nimrod'un atıp tutmalarını boşa çıkardı. Kamp askeri bir yerleşkeden çok bir hastaneyi andırıyordu. Kayaların kuytusunda toplanmış elli kadar kadınlı erkekli askerin dörtte üçten fazlası o veya bu yarayı almıştı. Bazıları hâlâ dövüşebilecek durumdaydı ama çoğunun ölüm döşeğinde olduğu belliydi ve bunlara son dakikalarında yumuşak sözlerle bakılıyordu.

Kampın bir köşesine, can çekişenlerin görüş alanları dışına eğreti kefenlere sarılı bir düzine ceset yatırılmıştı. Bir diğerinde ele geçirilmiş bir silah stoku sınıflandırılıyordu. Tüyler ürpertici bir görünüm sergileyen silahların arasında makineli tüfekler, alev püskürtücüler ve el bombaları vardı. Bu delile bakılırsa Shadwell'in müritleri beraberlerinde getirdikleri selamete direnilmesi hâlinde anayurtlarını yok etmeye hazırlıklı gelmişlerdi. Böyle dehşetlere ve onların kullanımındaki şevke karşı en köklü esrimeler bile zayıf bir savunmaydı.

Nimrod genç kadının şüphelerini paylaşıyorsa bile bunu göstermeyip açıklayıcı bir sessizliği uzak tutmaya çalışırcasına hiç durmadan önceki gecenin zaferlerinden bahsediyordu.

"Tutsak bile aldık," diye böbürlendi adam, Suzanna'yı kayaların arasında belki bir düzine esirin oturduğu çamurlu bir çukura götürdü. Başlarında makineli tüfekli bir kızın nöbet tuttuğu esirlerin el ve ayak bilekleri bağlıydı. Mahzun bir gruptular. Bazıları yaralı, hepsi dertliydi. Shadwell'in yalanlarına artık kanmıyorlarmış ve yaptıkları rezillikleri anlamaya başlıyorlarmış gibi ağlayıp kendi kendilerine söyleniyorlardı. Suzanna kendilerinden duydukları tiksintiye acımadan edemedi. Shadwell'in taşıdığı

cezbedici güçlere fazlasıyla aşinaydı; vakti zamanında onlara neredeyse kendisi de kanmıştı. Bunlar onun müttefikleri değil kurbanlarıydı; hepsine de reddedecek güçten yoksun oldukları bir yalan satılmıştı. Satıcı'nın öğretilerine gözlerini açmalarının ardından döktükleri kanı kara kara düşünmeye ve dert yanmaya terk edilmişlerdi.

"Onlarla konuşan oldu mu?" diye Nimrod'a sordu genç kadın. "Belki Shadwell'in zayıflıklarını biliyorlardır."

"Komutan öyle bir şeyi yasakladı," dedi Nimrod. "Hastalıklı oldukları için."

"Saçma sapan konuşma," karşılığını veren Suzanna esirlerin tutulduğu çukura indi. Bazıları sıkıntılı yüzlerini ona doğru çevirdi; biri hoşgörü izleri taşıyan bir çehre karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Sizi suçlamaya gelmedim," dedi Suzanna onlara. "Sadece konuşmak istiyorum."

İlk olarak yüzü kanla kaplı bir adam konuştu.

"Bizi öldürecekler mi?"

"Hayır," dedi Suzanna ona. "Elimden gelirse öldürmeyecekler."

"Neler oldu?" diye sarhoş ve dalgın bir dille sordu bir başkası. "Peygamber geliyor mu?" Biri onu susturmaya çalıştı ama adam gevelemeyi sürdürdü. "Yakında gelmesi lazım, değil mi? Gelip bizi Capra'nın ellerine teslim etmeli."

"Gelmiyor," cevabını verdi Suzanna.

"Biliyoruz," dedi ilk tutsak. "En azından çoğumuz biliyoruz. Kandırıldık. Bize dedi ki—"

"Size ne dediğinin farkındayım," diye belirtti Suzanna. "Sizi nasıl kandırdığının da. Şimdi bana yardım ederek verdiğiniz zararı telafi etmelisiniz."

"Onu deviremezsiniz," dedi adam. "Güçleri var."

"Kapa çeneni," dedi yakındaki biri. Elindeki tespihi o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri yerinden çıkacak gibiydi. "Peygamber'in aleyhine konuşmamalısın. O her şeyi duyar."

"Bırak duysun," diye tersledi ötekisi. "Bırak isterse beni öldürsün. Umurumda değil." Tekrar Suzanna'ya doğru döndü. "Yanında iblisler var. Kendi gözlerimle gördüm. Onları ölülerle besliyor."

Suzanna'nın arkasında durarak bu itirafı dinlemekte olan Nimrod nihayet söze girdi.

"İblisler mi?" dedi. "Onları gördün mü?"

"Hayır," dedi beti benzi atan adam.

"*Ben* gördüm," dedi bir başkası.

"Onları tarif et," diye istekte bulundu Nimrod.

Suzanna adamın büyüyüp canavarımsı boyutlara ulaşmış yetimlerden bahsettiği görüşündeydi. Fakat adam bildiklerini anlatmaya başlarken daha önce fark etmediği bir tutsak dikkatini dağıttı. Kadın tutsak yüzü kayalara dönük vaziyette çukurun en pis yerine çömelmişti. Beline kadar inen saçlarına ve diğerleri gibi bağlanmadığına bakılırsa çamurların arasında yas tutmaya bırakılmıştı.

Suzanna esirlerin arasından ona doğru ilerledi. Yaklaşırken kulağına mırıldanmalar çalındı ve kadının dudaklarını taşa bastırarak oradan medet umarcasına konuştuğunu gördü. Suzanna'nın gölgesi kayaya düşünce yakarışını yarım bırakıp arkasına döndü.

Artık kendisine bakan surattaki kurumuş kanın ve dışkının ötesini görmek Suzanna'nın bir saniyesini aldı. Karşısındaki Immacolata'ydı. Kadının sakat yüzü bir trajediden çıkmış gibiydi. Gözleri yaşlarla şişmiş ve kan çanağına dönmüştü; örgüsü çözülmüş saçları çamurla kaplıydı. Göğüsleri apaçık meydandaydı ve her kasında feci bir hayret vardı. Eski otoritesinden eser kalmamıştı. O artık kendi bokuna çömelen bir üşütüktü.

Suzanna çelişkili hislere kapıldı. Karşısındaki Mimi'yi kendi yatağında öldüren kadındı; Füg'ü etkisi altına alan felaketlerin eski mimarıydı. Shadwell'in tahtının arkasındaki güç, sayısız dalaverenin ve kederin kökeniydi; Şeytan'ın ilham kaynağıydı. Yine de Suzanna ne Shadwell ne de Hobart için hissettiği nefreti Immacolata için hissedemiyordu. Bunun sebebi Efsuncu'nun istemeden de olsa onu eriyikle tanıştırması mıydı yoksa –Immacolata'nın hep iddia ettiği gibi– her nasılsa kardeş olmaları mı? Acaba daha başka göklerde bu, yani kaybolup aklını kaçırmak kendisinin de kaderi miydi?

"Bana... bakma," dedi kadın yavaşça. Kanlı gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu.

"Kim olduğunu bilmiyor musun?" diye ona sordu Suzanna.

Kadının yüz ifadesi değişmedi. Cevabı bir süre sonra geldi.

"Kaya biliyor," dedi.

"Kaya mı?"

"Yakında kum olacak. Ona öyle söyledim çünkü doğru. Kum olacak."

Immacolata bakışlarını sorgucusundan ayırdı ve kayayı avucuyla okşamaya başladı. Suzanna bunu epeydir yaptığını artık görebiliyordu.

Taşın üstünde, kadının avucundaki çizgileri silmeye çalışmışçasına elini sürttüğü yerlerde kanlı izler vardı.

"Neden kum olacak?" diye sordu Suzanna.

"Gelmesi gerek," dedi Immacolata. "Onu gördüm. Musibet. Geldiğinde hepimiz kum olacağız." Taşı daha bir hışımla okşadı. "Kayaya söyledim."

"Bana da söyler misin?"

Immacolata etrafına göz gezdirdi, sonra gözünü tekrar kayaya dikti. Suzanna bir müddet kadının soruyu unuttuğunu sandı; ta ki kelimeler kesik kesik tekrar gelene dek.

"Musibet'in gelmesi gerek," dedi Efsuncu. "Uykusunda bile biliyor." Elini yaralamayı bıraktı. "Bazen uyanmasına ramak kalıyor. Öyle yaptığı zaman hepimiz kum olacağız..."

Yanağını kanlı kayaya yasladı ve ağlamaklı hıçkırıklar çıkardı.

"Kardeşin nerede?" diye sordu Suzanna.

Bu soru üzerine hıçkırması kesildi.

"Burada mı?"

"Benim... kardeşim yok," dedi Immacolata. Sesinde en ufak bir şüphe yer almıyordu.

"Ya Shadwell? Shadwell'i hatırlıyor musun?"

"Kardeşlerim öldü. Hepsi kum oldu. Her şey. Kum oldu."

Hıçkırıklar öncekinden de hazin bir sesle tekrar başladı.

"Ona ilgin neden?" diye birkaç saniyedir Suzanna'nın yanı başında duran Nimrod bilmek istedi. "O da bir diğer deli. Onu cesetlerin arasında bulduk. Gözlerini yiyordu."

"Bunun kim olduğunu bilmiyor musun?" dedi Suzanna. "Nimrod... bu Immacolata."

Adamın yüzü hayretten gevşeyiverdi.

"Shadwell'in hanımı. Yemin ederim."

"Yanılıyorsun," dedi Kâhinsoylu.

"Aklını kaçırmış ve yemin ederim ki o. İki günden kısa zaman önce onunla yüz yüze geldim."

"Peki ona ne olmuş?"

"Belki Shadwell–"

İsim kayadaki kadında hafif bir yankı buldu.

"Başına her ne geldiyse burada böyle durmamalı."

"Gelip komutanla konuşsan iyi olacak. Ona her şeyi kendi ağzınla anlatabilirsin."

2

Anlaşılan bu bir kavuşmalar günü olacaktı. Önce Nimrod, ardından Efsuncu ve şimdi bu yenik kıtaya liderlik eden Yolande Dor, yani Capra'nın Evi hâlâ ayaktayken yeniden dokumaya hararetle karşı çıkan o kadın.

Yolande da değişmişti. Kadının çalımlı özgüveni gitmişti. Yüzü solgun ve yapış yapıştı; sesi ve tavırları durgundu. Hoşbeşle vakit kaybetmedi.

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Tutsaklarınızdan biri–" diye başladı Suzanna.

"Rica dinleyecek zamanım yok," karşılığını aldı. "Hele ki senden."

"Bu bir rica değil."

"Yine de duymak istemiyorum."

"Duymalısın ve duyacaksın da," diye tepki verdi Suzanna. "Hakkımda neler hissettiğini unut–"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye laf yetiştirdi Yolande. "Konsey kendi sonunu kendisi hazırladı. Sen onların yükünü sırtlandın, hepsi bu. Sen olmasaydın aynı şeyi bir başkası yapardı."

Bu çıkışma ona acı vermiş gibiydi. Belli ki bir yarayı ovuşturmak için elini önü açık ceketinin içine soktu. Parmakları geri geldiğinde kanlıydı.

Suzanna inadını sürdürdü ama daha yumuşak bir dille.

"Tutsaklarınızdan biri," diye tekrarladı, "Immacolata."

Yolande onun gerisindeki Nimrod'a baktı. "Bu doğru mu?"

"Doğru," dedi Suzanna. "Onu hepinizden iyi tanıyorum. Kesinlikle o. Immacolata... şaşırmış, hatta belki delirmiş. Ama ağzından laf alabilirsek onu Shadwell'e ulaşmakta kullanabiliriz."

"Shadwell mi?"

"Peygamber. O ve Immacolata eskiden müttefiktiler."

"Öyle bir murdarlıkla iş birliği yapacak değilim," karşılığını verdi Yolande. "Uygun bir zamanda onu asarız."

"Eh, en azından onunla konuşmama izin ver. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirim."

"Eğer aklını kaçırdıysa söylediklerine neden güvenelim ki? Hayır. Bırak çürüsün."

"Fırsatı boşa harcıyorsun."

"Bana boşa harcanmış fırsatlardan bahsetme," dedi Yolande buruk bir dille. Belli ki kadını ikna etmek mümkün olmayacaktı. "Bir saat sonra

Manto'ya doğru yola çıkacağız," diye belirtti. "Saflarımızı güçlendirmek istiyorsan buyur güçlendir. Yoksa git kendi işine bak."

Bunun ardından ikisine de sırt çevirdi.

"Gel," dedi Nimrod ve oradan ayrıldı. Fakat Suzanna oyalandı.

"Eğer bir kıymeti varsa," dedi, "umarım tüm bunlar sona erdiğinde oturup konuşacak vakit bulabiliriz."

Yolande ona doğru dönmedi. "Beni yalnız bırak," dedi.

Suzanna da aynen öyle yaptı.

3

Suzanna tutsakların çukurunu terk ettikten sonra Immacolata dakikalarca unutkanlığının karanlığında oturdu. Ara sıra ağladı. Ara sıra ses çıkarmadan önündeki kayaya baktı.

Shadwell'in onu Manto'da maruz bıraktığı taciz ve sonrasında ikinci kız kardeşinin de yok oluşu Efsuncu'nun zihnini yabani bir yere çevirmişti. Fakat orada yalnız kalmamıştı. O bakir bölgelerin bir yerinde eskiden sık sık başına dadanan heyulayla yeniden karşılaşmıştı: Musibet. En büyük mutluluğu havanın çürük kokusuyla dolup taştığı yerlerde yakalayan, bağırsaklardan kolyeler ve ölülerden ruh ikizleri yapan Immacolata bile o menfurun huzurunda uyanmak için dua ettiği kâbuslar bulmuştu.

Musibet halen uyuyordu ki bu korku dolu Immacolata için küçük de olsa bir avuntuydu fakat ebediyen uyuyacak değildi. Henüz bitmemiş vazifeleri, gerçekleşmemiş hırsları vardı. Çok yakında yatağından kalkacak ve işini bitirmeye gelecekti.

Peki o gün ne olacaktı?

"... her şey kum olacak..." dedi taşa.

Taş bu sefer ona karşılık vermedi. Surat asıyordu çünkü Immacolata boşboğazlık edip gri gözlü kadınla konuşmuştu.

Efsuncu topukları üzerinde ileri geri sallandı. Sallanırken de kadının sözleri hayalinde canlanarak ona sataştı. Kadının söylediklerinden çok azını hatırlıyordu: bir tabir, bir isim. Daha doğrusu belirli bir kişinin ismi. O isim şimdi kafasında yankılanıyordu.

Shadwell.

İsim sanki kafa derisinin altındaki bir kaşıntı, kafatasındaki bir ağrıydı. Immacolata kulak zarını delip onu dışarı çıkarmak, ayağının altında

ezmek istiyordu. İsmi defetmek için daha hızlı sallanmaya başladı fakat başını terk edeceği yoktu.

Shadwell. Shadwell.

Ve şimdi daha başka isimler de hatırlananların saflarına katılıyordu.

Aşüfte.

Kocakarı.

Immacolata onları karşısındaki kaya kadar net, hatta daha bile net bir şekilde görebiliyordu. Kız kardeşleri. İki defa katledilmiş zavallı kız kardeşleri.

Ve onların ölü ayaklarının altında bir diyar görüyordu; çok uzun ve yorucu bir zaman boyunca arzuladığı, uğruna entrikalar çevirdiği bir yer. Yerin ismi hafızasında canlandı ve Immacolata onu hafifçe dillendirdi.

"Füg..."

Düşmanları ona öyle derlerdi. Onu ne çok severlerdi. Onun güvenliği için savaşmışlar ve öyle yaparken Immacolata'yı yaralamışlardı.

Kadın elini kayaya koydu ve dokunuşuyla taşın titrediğini hissetti. Ayağa kalkarken bu seli başlatan ismin başını doldurduğunu ve unutkanlığı sürükleyip götürdüğünü hissetti.

Shadwell.

Sevgili Shadwell'inin ismini nasıl unutabilirdi? Ona esrimeler bahşetmişti. Peki Shadwell karşılığında ne yapmıştı? Onu sırtından bıçaklayıp kirletmişti. Emellerine hizmet ettiği sürece onu kullanmıştı, sonra da bakir bir bölgeye fırlatıp atmıştı.

Ama yeterince uzağa atamamıştı. Immacolata bugün geri gelmiş, beraberinde de ölümcül haberler getirmişti.

4

Çığlık bir anda başladı ve hızla tırmandı. Bunlar önce hayret, sonra da Suzanna'nın hiç duymadığı cinsten dehşet bağrışlarıydı.

Önündeki Nimrod daha şimdiden yaygaranın kaynağına doğru koşuyordu. Genç kadın onu takip etti ve en kanlısından bir kargaşanın ortasına düştü.

"Saldırıya uğradık!" diye ona seslendi Nimrod. Çoğu yeni yaralar taşıyan asiler dört bir yana kaçışıyorlardı. Toprak daha şimdiden cesetlerle bezeliydi ve her geçen saniye yenileri de onlara ekleniyordu.

Lakin Nimrod çatışmaya dalamadan önce Suzanna adamı ceketinden yakaladı.

"Birbirleriyle dövüşüyorlar!" diye patırtının arasında ona bağırdı.

"*Ne?*"

"Bak!" dedi genç kadın.

Suzanna'nın gördüğünü doğrulaması Nimrod'un sadece birkaç saniyesini aldı. Harici bir saldırıdan iz yoktu. Asiler birbirlerinin boğazına yapışıyorlardı. Kimse kimseye aman vermiyordu. Askerler daha az önce sigara paylaştıkları askerleri katlediyorlardı. Hatta bazıları ölüm döşeğinden kalkmıştı ve bakıcılarının kafasını patlatıyorlardı.

Nimrod savaş meydanına adım attı ve o ani delilerden birini diğerinden ayırdı.

"Tanrı aşkına, ne halt yiyorsunuz?" diye bilmek istedi. Adam halen kurbanına ulaşmak için çırpınıyordu.

"O puşt, karıma tecavüz etti!" diye haykırdı adam.

"Yahu sen neyden bahsediyorsun?"

"Onu gördüm! Hemen şuracıkta!" Parmağıyla az ilerisini gösterdi.

"*Şuracıkta!*"

"Karın burada değil ki!" diye bağıran Nimrod adamı şiddetle sarstı. "O burada değil!"

Suzanna savaş meydanını taradı. Aynı sanrı veya benzerleri tüm bu insanları pençesine almıştı. Dövüşürken bile ağlıyorlar, uluyarak birbirlerini suçluyorlardı. Ebeveynlerinin ayaklar altında ezildiğini, karılarının tacize uğradığını, çocuklarının katledildiğini görmüşlerdi ve şimdi suçluları öldürmek istiyorlardı. Bu toplu hezeyanı duyan genç kadın onun yaratıcısına bakındı. İşte; Immacolata yüksek bir kayanın üstünde durmuş, kıyımı seyrediyordu. Saçları halen açıktı. Memeleri hâlâ çıplaktı. Fakat belli ki artık geçmişine yabancı değildi. Kendine gelmişti.

Suzanna eriyiğin beynini bu korkunç esrimeden koruyacağına güvenerek ona doğru ilerlemeye başladı. Umduğu oldu. Etraftaki vahşetten sakınmak için çevik davranması gerekse de zarar görmeden kayanın civarına ulaştı.

Immacolata onu görmüşe benzemiyordu. Başını geriye atmış, tüyler ürpertici bir sırıtışla dişlerini meydana çıkarmıştı. Dikkati tamamen doğurduğu curcunadaydı.

"Unut onları!" diye ona seslendi Suzanna.

Bu sözler üzerine Immacolata başını azıcık indirdi ve Suzanna, kadının bakışlarının kendisine çevrildiğini hissetti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Sana hiçbir zararları yoktu."

"Beni içimdeki boşluğa terk etmeliydin," karşılığını verdi Efsuncu. "Hatırlamamı sağladın."

"Öyleyse *benim* hatırıma," dedi Suzanna, "onları rahat bırak."

Arkasında bağrışlar dinmeye başlıyor, yerlerini can çekişenlerin iniltileri ve bu hezeyandan uyanıp da bıçaklarını dostlarının kalbine gömülü hâlde bulanların hıçkırıkları alıyordu.

Immacolata yapacağını yaptığından mı, yoksa Suzanna'nın yakarışına kayıtsız kalmadığından mı esrimenin bozulmuş olmasının önemi yoktu. En azından cinayetler son bulmuştu.

Lakin kısa bir aranın ardından ağlamalar bir atışla kesildi. Immacolata'nın çıplak ayakları arasındaki kayaya bir mermi çarptı. Suzanna dönüp baktığında Yolande Dor'u kısa bir süre öncesine kadar küçük ordusu olan cenaze evinin arasında yürüyerek Efsuncu'ya nişan alırken gördü.

Immacolata kuzu kuzu hedef olmaya hazır değildi. İkinci mermi de kayadan sekerken Efsuncu havaya yükseldi ve Yolande'a doğru süzüldü. Leş yiyici bir kuş gibi savaş meydanından geçen gölgesi ölümcüldü. Ondan kaçamayan yaralılar dokunuşuyla yüzlerini kanlı toprağa çevirip son nefeslerini verdiler. Yolande gölgenin kendisine ulaşmasını beklemeden yaratığa tekrar tekrar ateş etti. Immacolata'yı havada tutan güç mermileri de kolayca savuşturdu.

Suzanna kaçması için Yolande'a bağırsa da uyarısı ya duyulmadı ya da önemsenmedi. Efsuncu, kadına doğru dalışa geçip onu kaptı, eriyik her ikisini de ışığıyla sardı ve meydanın karşısına fırlattı. Yolande iç kaldırıcı bir çatırtıyla daha az evvel Immacolata'nın üstünde durduğu kayaya çarptı ve haşat vaziyette yere düştü.

Sağ kalan asilerden hiçbiri komutanlarının yardımına koşmadı. Onlar dehşetle donakalıp beklerken Efsuncu yerden bir metre yukarıda süzülerek ceset arenasının üstünden geçti. Gölgesi ilk yolculuğunda susturulmamış birkaç yaralıyı da hayattan kopardı.

Suzanna ondan elde ettiği düşük merhamet şansının Yolande'ın saldırısıyla kaybolduğunu biliyordu: Immacolata artık eski zaptçılarından hiçbirini sağ bırakmayacaktı. Herhangi bir savunma düşünecek vakit

bulamadan eriyiğin canlı bir bakışını kadına doğru fırlattı. Gücü Immacolata'nınkinin yanında ufacıktı fakat düşmanı Yolande'ı öldürmesinin ardından gardını indirmişti ve saldırı onu hazırlıksız yakaladı. Immacolata beline aldığı darbeyle ileri savruldu. Lakin kendini toplaması sadece saniyeler sürdü ve hâlâ sapkın bir aziz gibi havada asılı durarak saldırganına doğru döndü. Yüzünde hiddet yoktu; olan tek şey hafif bir keyifti.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Elbette hayır."

"Seni bu işin nasıl yürüdüğü konusunda uyarmadım mı, kardeşim? Sana söylemedim mi? Hep keder, dedim. Hep kayıp. Öyle değil mi?"

Suzanna kafa sallarken yalnızca rakibinin suyuna gitmiyordu. Efsuncu uzun, yumuşak bir iç geçirdi.

"Bana hatırlattın," dedi. "Bunun için teşekkür ederim. Ve karşılığında—" görünmez bir armağan sunarcasına avucunu açtı. "—hayatın." El bir yumruk hâline geldi. "Ve böylece borç ödendi."

Konuşurken bir kez daha alçalmaya başladı. Sonunda ayakları toprağa değdi.

"Senin de bunlardan huzur bulacağın bir zaman gelecek," dedi, ortasında durdukları cesetlere bakarak. "Ben nasıl bulduysam. Nasıl *buluyorsam*."

Sonra Suzanna'ya arkasını döndü ve yürüyüp gitti. Kayalara tırmanıp gözden kaybolurken hiç kimse ona meydan okumaya yanaşmadı. Sağ kalanlar seyretmekle yetindiler ve bakir bir bölgeden gelen kadın kendilerine ilişmediği için hangi tanrıya değer veriyorlarsa ona dua ettiler.

XIII
Kısacık Bir Bakış

1

Shadwell iyi uyumamıştı ama tahminince ilah adayları öyle bir şeyi zaten nadiren yaparlardı. Tanrılıkla beraber büyük bir sorumluluk yükü gelirdi. O yüzden huzurlu bir uyku çekemediği için şaşırması mı gerekirdi?

Yine de gözcü kulesinde durup Deveran'ın Mantosunu seyrettiği andan beri korkacağı hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. O bulutun arkasındaki gizli gücün kendisini ismiyle çağırdığının, kucağına adım atıp dönüşmeye davet ettiğinin farkındaydı.

Lakin şafaktan az önce Manto'dan ayrılmaya hazırlanırken kötü bir haber aldı: Hobart'ın Yokbenzeri'ndeki güçlerinin çoğu çıldırtıcı esrimelerce mahvedilmişti. Hobart da lekesiz bırakılmamıştı. Haberciden bir saat sonra çıkagelen Müfettiş'te artık kendisine güvenebileceğinden emin olmayan bir adamın havası vardı.

Başka yerlerdeyse haberler daha iyiydi. Peygamber'in güçleri ne zaman yerel nüfusla doğal bir çatışmaya girse zafer kazanmışlardı. Askerler ancak hızla saldırmayı beceremediklerinde Kâhinsoylular esrimelerini kullanabilecekleri bir açık yakalamışlardı ve kullandıklarında da sonuç Yokbenzeri'ndekinin aynısıydı: Adamlar ya akıllarını kaçırmışlardı ya da dindarca şevklerinden sıyrılıp karşı tarafa geçmişlerdi.

Düşman ya söylentiler ya da esrimeler tarafından Peygamber'in Manto'yu delmeye niyeti olduğuna dair uyarılmıştı ve onun bütünlüğünü canı pahasına korumaya hazırdı. Sayıları yüzleri buluyordu ama orduya benzer bir tarafları yoktu. Raporlara bakılırsa silahsız ve düzensiz bir yaşlı adam, kadın ve çocuk topluluğundan fazlası değillerdi. Çıkardıkları tek sorun onları ortadan kaldırmanın ahlaki yönüydü. Fakat mai-

yeti Deveran'a gitmek için Gökkubbe'den yola çıkarken Shadwell artık o tür ahlaki inceliklerin üstünde olduğuna vermişti. Manto'nun ötesinden duyduğu çağrıyı yok sayması çok daha büyük bir suç teşkil ederdi.

Zamanı gelince ki çok yakında gelecekti, yetimleri toplayacak ve çoluk çocuk ayırt etmeden düşmanı yiyip yutmalarına izin verecekti. Vazifeden kaçmayacaktı.

İlahlık onu çağırıyor ve Shadwell kendi mihrabında tapınmak için o çağrıya koşa koşa gidiyordu.

2

Venüs Dağı'nda uyandığı zaman Cal'in hissettiği bedensel ve ruhsal esenlik hissi, de Bono'yla beraber Gökkubbe'ye doğru yokuş aşağı inerken de kaybolmadı. Fakat kısa süre içinde etraflarındaki arazinin gerginliği keyfini kaçırdı. Sanki her yaprakta, her çimde huzur bozucu fakat düzeltilemez bir tedirginlik vardı. Duyulan az miktardaki kuş şakıması kulağa cırtlak geliyor, müzikten ziyade alarma benziyordu. Başının çevresindeki hava bile taşıdığı haberlerin ilk defa farkındaymışçasına uğulduyordu.

O haberler hiç şüphesiz kötüydü. Lakin görünürde fazla bir akıbet yoktu. Dumanı tüten birkaç yangının dışında pek bir şey gözükmüyordu ve Gökkubbe'ye yaklaşırlarken o tür çatışma izleri bile kayboldu.

"Geldik mi?" dedi Cal, de Bono onu yüksek fakat aslına bakılırsa nispeten alelade bir binaya doğru ağaçların arasından geçirirken.

"Geldik."

Tüm kapılar açıktı; içeride ne bir ses ne de bir kıpırtı vardı. Dış mekânı çabucak gözden geçirerek Shadwell'in yerleşimine ait bir iz aradılar ama bulamadılar.

Binanın etrafında bir tur attıktan sonra de Bono delikanlının aklından geçeni dillendirdi. "Burada beklemenin bize bir faydası yok. İçeri girmeliyiz."

Kalpleri gümbür gümbür atarak basamakları çıktılar ve binaya girdiler.

Mucizevi bir şey beklemesi söylenen Cal hüsrana uğramadı. Başını soktuğu her oda ona fayanstan, tuğladan ve boyadan teşkil yeni bir güzellik gösterdi. Fakat hepsi bu kadardı: Yalnızca mucizeler.

"Burada kimsecikler yok," dedi de Bono, alt kattaki aramalarını bitirdiklerinde. "Shadwell gitmiş."

"Ben bir de yukarıyı deneyeceğim," dedi Cal.

Merdivenlerden çıktılar ve süratin hatırına ayrıldılar. Cal bir koridorun sonunda duvarları kurnazca yerleştirilmiş ayna kırıklarıyla kaplı bir oda keşfetti. Aynalar görüntüyü öyle bir şekilde yansıtıyordu ki ziyaretçi kendini duvarların *arkasında*, puslu ve gölgeli bir yerde durup tuğlaların arasından içeri bakarmış gibi görüyordu. Bu kadarı bile yeterince tuhaftı fakat yönetimine akıl erdiremediği daha başka bir düzenek sayesinde Cal'e o diğer dünyada yalnız değilmiş de onu çeşitli hayvanlarla –kediler, maymunlar, kanatlı balıklar– paylaşıyormuş gibi geliyordu. Belli ki o hayvanlar kendi yansımasından doğuyordu zira hepsi de onun çehresini taşıyordu. Cal bunu görünce güldü ve balıklar da dahil bütün hayvanlar ona eşlik etti.

Ancak kahkahaları dindikten sonra de Bono'nun ivedi bağrışlarla kendisini çağırmakta olduğunu duyabildi. Odadan gönülsüzce ayrıldı ve ip dansçısını aramaya koyuldu.

Çağrı bir kat yukarıdan geliyordu.

"Duydum!" diye de Bono'ya seslenip oraya yollandı. Merdiven uzun ve dikti ama sonunda onu bir gözcü kulesinin zirvesine ulaştırdı. Dört bir yandaki pencerelerden içeri ışık dolsa da aydınlık Cal'i odanın türlü türlü dehşet görüp geçirdiği –hem de kısa zaman önce– izleniminden caydıramadı. Oda her neye tanıklık etmişse de Bono'da delikanlıya gösterecek daha beterleri vardı.

"Shadwell'i buldum," diye duyuran oğlan eliyle Cal'i yanına çağırdı.

"Nerde?"

"Dar Parlak'ta."

Cal onun yanındaki camdan dışarı baktı.

"O değil," dedi de Bono. "Buradaki görüntüyü daha çok yaklaştırıyor."

Cal teleskopik pencereden baktığında nabzını hızlandıran bir sahne gördü. Sahnenin arka perdesi kaynayan Manto bulutuydu. Konusuysa bir katliam.

"Deveran'a girecek," dedi de Bono.

Gencin sararıp solmasına yol açan tek şeyin çatışma olmadığı belliydi. Asıl sebep gerçekleştirilmek istenen eylemin düşüncesiydi.

"Neden öyle bir şey yapmak istesin?"

"O bir Guguk, değil mi?" cevabını aldı. "Daha başka bir sebebe ihtiyacı var mı ki?"

"Öyleyse onu durdurmak zorundayız," diyen Cal bakışlarını zorla pencereden ayırdı ve tekrar merdivenlere yöneldi.

"Savaş çoktan kaybedildi," diye karşılık verdi de Bono.

"Burada öylece oturup Shadwell'in Füg'ü santim santim ele geçirmesini seyredecek değilim. Eğer gereken buysa onun peşinden Manto'ya gireceğim."

De Bono yüzünde öfke ve ümitsizlik karışımı bir ifadeyle ona baktı.

"Yapamazsın," dedi. "Deveran bize bile yasak bölgedir. Orada Kâhinsoyluların dahi görmesine izin verilmeyen gizemler bulunur."

"Shadwell girecek ama."

"Aynen öyle," dedi de Bono. "Shadwell oraya girecek. Ve o zaman ne olacak biliyor musun? Deveran başkaldıracak. Kendini imha edecek."

"Tanrım..."

"Ve öyle yaparsa Füg paramparça olacak."

"O zaman ya onu durduracağız ya da öleceğiz."

"Guguklar neden her şeyi böyle basit seçimlere indirgerler?"

"Bilmiyorum. Açığımı yakaladın. Ama sen o soruya kafa yorarken al bir tane daha: Geliyor musun, yoksa kalıyor musun?"

"Canın çıksın, Mooney."

"Yani geliyorsun?"

XIV
Dar Parlak

1

Yolande'ın asiler çetesinde Deveran'a gidebilecek durumda iki düzineden az kişi vardı. Suzanna onlara eşlik etti, bunu Nimrod istemişti fakat düşmanı silahlı çatışmayla geri püskürtme hayallerinin beyhude olduğunu da açıkça belirtti. Düşmanların sayısı çoktu, onların sayısı azdı. Geriye kalan tek umut genç kadının Shadwell'e yaklaşıp onu bizzat öldürmesinde yatıyordu. Eğer Nimrod'un arkadaşları Peygamber'le arasında bir yol açabilirlerse hâlâ işe yarayabilirlerdi; yoksa Suzanna yarın yaşamaya değer bir hayat kalacağı ümidiyle onlara canlarını kurtarmalarını tembihledi.

Silah patlamalarının, bağrışların ve motor uğultularının kulakları sağır ettiği muharebeye iki yüz metre yaklaşmışlardı ki Suzanna nihayet Shadwell'i görebildi. Adam kendine bir binek –ancak Aşüfte'nin iğrenç bir büyüme göstermiş çocuklarından biri olabilecek devasa, habis bir canavar– bulmuştu ve onun omuzlarında oturarak çatışmayı denetliyordu.

"Sıkı korunuyor," dedi Suzanna'nın yanındaki Nimrod. Kimi insan kimi de insandan başka yaratıklar Peygamber'in çevresinde etten bir duvar oluşturmuştu. "Onları elimizden geldiği kadar başka tarafa çekeceğiz."

Deveran'a yaklaşırlarken mevcut koşullara rağmen veya onlar sebebiyle Suzanna'nın moralini yükselten bir an oldu: Bu mücadele oyunun sonu, diğer bir deyişle tüm savaşları bitiren savaş olacağa benziyordu. Genç kadın bundan sonra geceleri kayıplarla dolu rüyalar görmeyecekti. Fakat o an çabucak geride kalmıştı. Şimdi dumanların arasından düşmana bakarken tek hissettiği yılgıydı.

Kat ettikleri her metrede bu his güçlendi. Nereye baksa acınası veya mide bulandırıcı görüntüler vardı. Mücadelenin çoktan kaybedildiği apaçık ortadaydı. Deveran'ın savunucuları hem sayı hem de donanım bakımından yetersiz kalmışlardı. İçlerinden çoğu öldürülmüş, cesetleri Shadwell'in yaratıklarına yem olmuştu. Sağ kalanlar cesaretlerine rağmen Satıcı'yı ganimetinden daha fazla uzak tutamazdı.

Bir keresinde ejderhaydım, diye aklından geçirdi Suzanna, gözünü Peygamber'e dikerek. Öyleyken nasıl hissettiğini hatırlayabilirse belki tekrar olurdu. Fakat bu sefer tereddüt etmez, şüpheye düşmezdi. Bu sefer sadece *yerdi*.

2

Deveran'a giderken izlediği güzergâh Cal'i çekçek gezintisinden hatırladığı topraklardan geçirdi. Fakat bölgenin gizemleri istilacı ordunun karşısında ya kaçıp gitmiş ya da gizlenmişti.

Peki ya o gezintinin sonunda tanıştığı yaşlı adama ne olmuştu? O da çapulculara yenik mi düşmüştü? Harikalar Diyarı'nın kendi küçük köşesinde gırtlağı mı kesilmişti? Cal muhtemelen asla öğrenemeyecekti. Son saatlerde Füg'de bin farklı trajedi yaşanmıştı; yaşlı adamın kaderi daha büyük bir dehşetin parçasıydı, o kadar. Çevrelerindeki bir dünya kül ve toza dönüşüyordu.

Ve tüm bu zulümlerin mimarı ileride onu bekliyordu. Cal katliamın merkezinde utkulu bir yüzle duran Shadwell'i artık seçebiliyordu. Görüntü delikanlıya her türlü güvenlik düşüncesini unutturdu. Peşinde de Bono'yla çatışmanın arasına daldı.

Cesetler arasında bir adımlık bile boş yer yoktu; Shadwell'e yaklaştıkça kan ve yanık et kokuları yoğunlaştı. Cal fazla geçmeden o kargaşada de Bono'dan ayrı düştü ama zaten artık bir önemi kalmamıştı. Önceliği Satıcı olmalıydı; diğer tüm düşünceler rafa kalktı. Mermiler birer sinek gibi havayı doldursa da belki onun kıyımda canlı kalmasını sağlayan şey işte bu maksatlılıktı. Kayıtsızlığı bir nevi lütuftu. Onun fark etmedikleri de onu fark etmedi. Böylece çatışmanın kalbinden bir çizik bile almadan geçip Shadwell'in on metre yakınına kadar geldi.

Ayaklarının dibindeki ölüleri gözden geçirerek bir silah aradı ve eline bir makineli tüfek aldı. Shadwell bindiği yaratıktan iniyor ve arbedeye sırtını dönüyordu. Manto'yla arasında sadece bir avuç savunucu mevcut-

tu ve onlar da daha şimdiden yıkılıyordu. Deveran'a girmesine saniyeler kalmıştı. Cal silahı kaldırıp Peygamber'e doğrulttu.

Fakat parmağı tetiği bulamadan önce az ilerisinde tıkınan bir şey kalkıp onun üstüne yürüdü. Dişleri arasında et parçaları bulunan Aşüfte'nin çocuklarından biri. Cal onu öldürmeyi deneyebilirdi ama gördüğünü tanıyınca niyeti bozuldu. Silahı ellerinden çekip alan yaratık, depoda onu öldürmesine ramak kalanla aynıydı: Kendi çocuğu.

Yetim büyümüştü; artık boyu Cal'inkinin bir buçuk katıydı. Fakat cüssesine rağmen hantal değildi. Parmakları şimşek hızıyla babasına doğru uzandı ve Cal onlardan kıl payı farkla sakınıp kendini cesetlerin arasına, rakibinin hiç şüphesiz onu temelli yatırmak istediği toprağa attı.

Panikle elinden düşen silaha bakındı fakat onu bulamadan önce yetim üstüne çıktığı cesetleri ağırlığıyla ezerek tekrar yaklaştı. Cal yuvarlanarak kaçmayı denedi ama yaratık çok hızlıydı ve onu saçlarından ve de boğazından kavradı. Yaratık tarafından kaldırılırken Cal elini cesetlere atarak onlara tutunmak istedi fakat parmakları açık ağızlı suratlardan kaydı ve ansızın kendini bir bebek gibi canavarımsı yavrusunun kollarında buldu.

Telaşlı gözleri bir anlığına Peygamber'i yakaladı. Manto'nun son savunucuları da ölmüştü. Shadwell bulut duvarından birkaç metre uzaktaydı. Cal neredeyse kemikleri kırılana dek canavarla boğuştuysa da sonuç alamadı. Çocuğu bu sefer baba katili olmaya kararlıydı. Uyguladığı basınçla Cal'i ciğerlerindeki son nefesi de boşalttı.

Cal can havliyle karşısındaki kirli aynayı pençeledi ve bulanık gözlerle çocuğun etlerinin parça parça koptuğunu gördü. Onun hortlak anasının cismine benzer mavi bir madde aktı ve onun soğuğuyla biraz kendine gelen Cal parmaklarını yaratığın suratına daha çok batırdı. Çocuğu cüssesini dayanıklılık pahasına kazanmıştı. Kafatası kâğıt gibiydi. Cal parmaklarını kanca yapıp asıldı. Uluyan yaratık onu yere düşürdü. İçindeki pislik oluk oluk dışarı aktı.

Cal zar zor ayağa kalktığında de Bono'nun adını seslendiğini işitti. Bağrıştan tarafa dönerken altındaki toprağın sarsıldığını ve kaçabilenlerin savaş meydanından kaçtıklarının hayal meyal bilincindeydi. De Bono'nun elinde bir balta vardı. Silahı Cal'e doğru fırlattığı sırada başında bir krater bulunan yetim tekrar ona saldırdı.

Silah hedefine ulaşmadı fakat Cal kaşla göz arasında cesetlerin üstünden atlayıp hızla döndü ve yandan indirdiği bir darbeyle yetimin böğründe bir yara açtı. Kadavradan pis kokulu köpük köpük bir madde aktıysa

da çocuk devrilmedi. Cal tekrar hamle yaparak kesiği genişletti, sonra aynı şeyi tekrarladı. Canavarın elleri bu sefer yarasına gitti ve hasara bakmak için başını eğdi. Cal tereddüt etmedi. Baltayı kaldırıp çocuğun kafatasına indirdi. Yalım kafayı boyna kadar yardı ve yetim vücuduna saplı baltayla beraber yere kapaklandı.

Cal etrafına bakınarak de Bono'dan bir iz aradı fakat ip dansçısı görünürde yoktu. Aynı şekilde dumanlar arasında ister Kâhinsoylu ister Guguk olsun başka bir canlıya da rastlamadı. Muharebe bitmişti. Her iki tarafta sağ kalanlar ricat etmişlerdi. Öyle yapmakta haklıydılar da. Topraktaki sarsıntı artmıştı; sanki yer yarılıp meydanı yutmaya hazırlanıyordu.

Cal bakışlarını tekrar Manto'ya çevirdi. Bulutta tırtıklı bir yırtık var. Ötesindeyse karanlık. Shadwell elbette ortada yoktu.

Cal sonuçları düşünmekle uğraşmadan yıkımın arasında buluta kadar yalpaladı ve onun karanlığına girdi.

3

Suzanna delikanlının yetimle girdiği mücadelenin neticesini uzaktan görmüştü. Ona zamanında yetişip Deveran'a yalnız girmesini de engelleyebilirdi ama Dar Parlak'ı titreten sarsıntılar Shadwell'in ordusunu paniğe sevk etmişti ve onların kaçma telaşı sırasında genç kadın ölüme çatışmadakinden daha fazla yaklaşmıştı. Dumanın ve kargaşanın arasında insan seline karşı koşması hiç kolay olmamıştı. Pus dağılıncaya ve o yönünü tayin edinceye kadar Shadwell bineğinden inip Deveran'da kaybolmuş ve Cal adamın peşine takılmıştı bile.

Suzanna delikanlıya seslendiyse de sarsıntıların artmasıyla depremin gümbürtüleri arasında sesini duyuramadı. Son bir kez etrafa bakındığında Nimrod'u yaralılardan birinin Parlak'tan uzaklaşmasına yardım ederken gördü, sonra da Cal'in gözden kaybolduğu bulut duvarına doğru harekete geçti.

Yürürken kafa derisi karıncalanıyordu; önünde durduğu mekânın gücü ölçülemezdi. İçine izinsiz girecek kadar gözü karartanları çoktan yok etmiş olması pekâlâ mümkündü fakat Suzanna bundan emin olamazdı ve ufacık bir şüphe kırıntısı kaldığı sürece gerekeni yapmaya mecburdu. Cal oradaydı ve ister ölü ister diri olsun onun yanına gitmeliydi.

Delikanlının ismini hem bir hatıra hem de bir dua olarak dudaklarından düşürmeksizin onun peşinden Harikalar Diyarı'nın canlı kalbine girdi.

DOKUZUNCU KISIM

Deveran'ın İçinde

"Taze bir kusursuzluk gelir peşimiz sıra."

–John Keats
Hyperion

I
Müfecavizler

1

Hep dünyalar içinde dünyalar.

Gugukların Krallığı içinde Dokuma, Dokuma'nın içinde Füg, Füg'ün içinde Mimi'nin kitabındaki dünya ve şimdi de bu: Deveran.

Fakat ziyaret ettiği sayfalardaki veya yerlerdeki hiçbir şey Suzanna'yı Manto'nun arkasında bulduklarına hazırlayamazdı.

Evvela bulut perdesinden geçerken öteki tarafta onu bir tek gece beklermiş gibi gözükse de o karanlık sadece bir illüzyondu.

Deveran'ın arazisi genç kadının ayakları altındaki toprağın ta kendisinden yükselen kehribar sarısı renginde fosforlu bir ışıkla aydınlanıyordu. Bu zıtlık Suzanna'nın dengesini tümüyle bozdu. Sanki dünya tepetaklak olmuştu ve artık gökyüzünde yürüyordu. Peki ya asıl sema? O da başka bir harikaydı. Alçakta asılı duran bulutlar en ufak bir tahrikte onun savunmasız başına yıldırımlar düşürecekmişçesine devamlı çalkalanıyordu.

Birkaç metre gittikten sonra sırf dönüş güzergâhını bildiğinden emin olmak için arkasına göz attı. Fakat hem kapı hem de ötedeki Dar Parlak'ın savaş meydanı çoktan kaybolmuştu; bulut artık bir perde değil duvardı. Suzanna'nın içini ani bir panik kapladı. O paniği burada yalnız olmadığı düşüncesiyle yatıştırdı. İleride bir yerde Cal vardı.

İyi ama nerede? Yerden yükselen ışık ona yol gösterecek kadar parlak ve arazi böylesine çıplak olsa da sanki mesafeleri anlamsızlaştırmak için komplo kuruyordu. Suzanna yirmi metre mi yoksa iki yüz metre mi ilerisini gördüğüne bir türlü karar veremiyordu. Hangisi doğru olursa olsun görüş alanı dahilinde insan varlığından hiçbir iz yoktu. Yapabileceği tek

şey burnunu takip etmek ve doğru yöne gitmek için Tanrı'ya yalvarmaktı.

Sonra yepyeni bir harikayla karşılaştı. Ayaklarının altında bir iz belirmişti; daha doğrusu birbirine geçmiş iki iz. Toprak o kadar kuru ve sıkıydı ki ne Shadwell ne de Cal arkalarında bir ayak izi bırakmıştı. Fakat istilacıların yürüdükleri yerler sanki titreşiyordu. En azından Suzanna'nın ilk izlenimi buydu. Fakat onların rotasını izlerken gerçek açığa çıktı: Takipçinin ve takip edilenin bastıkları toprak *filizleniyordu.*

Suzanna durdu ve fenomeni doğrulamak için çömeldi. Gözleri onu yanıltmıyordu. Toprak çatlıyor, sarı-yeşil tomurcuklar cüsselerinden beklenmeyecek bir kuvvetle çatlaklardan döne döne fışkırıyordu. Büyümeleri öylesine hızlıydı ki Suzanna bu olayın gerçekleşmesini seyredebiliyordu. Acaba bu Deveran'a has detaylı bir savunma mekanizması mıydı? Yoksa ilerisindekiler bu steril dünyaya tohumlar taşımışlardı da buradaki esrimeler onları derhal canlandırmış mıydı? Suzanna arkasına baktı. Kendi güzergâhı da benzer şekilde belirgindi. Onun filizleri daha yeni yeni baş verirken birkaç dakika önündeki Cal'in ve Shadwell'in geçtikleri yoldakiler daha şimdiden on beş santimi bulmuştu. Biri bir eğreltiotu gibi kıvrılıyordu, bir diğerinin kabukları vardı, bir üçüncüsü iğnelerle kaplıydı. Bu büyüme hızıyla bir saate kalmadan ağaç olup çıkacaklardı.

Görüntü ne kadar sıradışı olsa da Suzanna'nın durup onu inceleyecek vakti yoktu. Bu tomurcuklanan yaşam yolunu takip ederek ilerleyişini sürdürdü.

2

Koşar adımlarla ilerlemesine rağmen takip ettiklerinden hâlâ bir iz yoktu. Geçişlerinin tek kanıtı çiçekler açan patikaydı.

Kısa süre sonra yoldan epey bir çıkması gerekti zira artan bir hızla büyüyen bitkiler dikey olduğu kadar yatay olarak da yayılıyordu. Boy attıkça da Krallık'ın bitkiler âlemiyle ne kadar az ortak yönlerinin bulunduğu daha net anlaşılıyordu. İnsan topuklarının getirdiği tohumlardan fışkırdılarsa bile buradaki efsunlar onlarda köklü değişikliklere yol açmıştı.

Sahiden de bir ormandan ziyade bir deniz altı resifine benzedikleri söylenebilirdi. Bunun bir sebebi de şaşılası gelişimlerinin onları bir akıntıdaymışçasına dalgalandırmasıydı. Renkleri ve biçimleri tümüyle çeşitliydi; hiçbiri komşusu gibi değildi. Ortak tek noktaları büyüme, meyve verme hevesleriydi. Hoş kokulu polen bulutları birer nefes gibi etrafa

saçılıyor, zonklayan çiçekler şimşeklerden beslenebilecekmişçesine başlarını bulutlara çeviriyor, kökler yeri titretecek bir şiddetle ayak altında yayılıyordu.

Yine de bu yaşam patlamasında tehditkâr hiçbir şey yoktu. Buradaki şevk yalnızca yeni doğmuşların şevkiydi. Bitkiler büyümenin zevki için büyüyordu.

Sonra Suzanna sağında bir yerden bir çığlık veya çığlığa benzer bir şey duydu. Ses Cal'e mı aitti? Hayır; izlerin birbirinden ayrıldığına dair bir belirti gözükmüyordu. Hıçkırık ile iç çekişin karışımı olan ses tekrar geldi. Görevinin aciliyetine rağmen onu duymazdan gelmek Suzanna için imkânsızdı. Kendi kendine gecikmenin kısacık süreceğine dair söz veren genç kadın sesi takip etti.

Burada mesafeler öyle yanıltıcıydı ki. Patikadan topu topu yirmi-yirmi beş metre kadar ayrılmışken sesin kaynağı ortaya çıktı.

O kaynak bir bitkiydi. Suzanna'nın patika sınırları dışında gördüğü ilk canlı olmasına rağmen diğerlerinin biçim ve renk çokluğunu paylaşıyordu. Küçük bir ağaç boyutlarındaydı. Orta kısmı o kadar karmaşık bir dal yumağıydı ki genç kadın bunun aynı noktada beraber büyüyen birkaç farklı bitki olduğundan kuşkulandı. Çiçeklerle dolu yapraklar ile yılankavi kökler arasında bir hışırtı duydu ama kendisini buraya çağıran yaratığı göremedi.

Lakin bir şey açıklık kazanmıştı: Ağacın kendi yaprakları arasında neredeyse tamamen kaybolmuş olan merkezi bir insan cesediydi. Suzanna'nın daha başka bir teyide ihtiyacı varsa o da gözünün önündeydi. Kaliteli bir takım elbisenin parçaları, yönetici yılanlar tarafından değiştirilmiş deriler gibi dallardan sarkıyordu; bir pabuç filizler arasında sıkışıp kalmıştı. Giysilerin yırtılmasıyla bitki örtüsü ölü bedene el koymuştu; kırmızı yaşamın sona erdiği yerlerde yeşiller türemişti. Cesedin bacakları odunsu bir hâl alıp boğum boğum kökler salmıştı, iç organlarından sürgünler fışkırmaktaydı.

Oyalanıp bakacak zaman kalmamıştı; Suzanna'nın yapacak işleri vardı. Ağacın etrafında bir tur attı. Sonra tam patikaya dönecekken yapraklar arasında bir çift canlı gözün kendisine baktığını fark etti. Cıyakladı. Gözleri kırpıldı. Suzanna çekinerek elini uzattı ve dalları araladı.

Ölü addettiği adamın başı neredeyse yüz seksen derece dönüktü ve kafatası boydan boya yarılmıştı. Fakat her yaradan gür bir yaşam fışkırıyordu. Reçine akıtan yosunlu bir ağzın etrafında yeni bitmiş çimler kadar

yemyeşil bir sakal uzuyor, yanaklardan çiçeklerle bezeli dalcıklar çıkıntı yapıyordu.

Gözler genç kadını dikkatle inceliyordu. Suzanna nemli filizlerin yüzünü ve saçlarını incelemek için uzandığını hissetti.

Sonra melez yaratık çiçeklerini titreten bir nefes alıp konuştu. Tek bir uzun, yumuşak sözcükle.

"Yaşıyormuyum."

Acaba ismini mi veriyordu? Suzanna şaşkınlığı atlattığında ona anlamadığını söyledi.

Yaratık sanki kaşlarını çattı. Çiçekli tacından aşağı taçyapraklar döküldü. Boğazı zonkladı, son bu sefer daha iyi bir vurguyla heceleri istifra etti.

"Yaşıyormu yum?"

"Yaşıyor musun?" dedi nihayet duyduklarına anlam verebilen genç kadın. "Elbette. Elbette yaşıyorsun."

"Rüya gördüğümü sandım," diyen yaratığın gözleri kızı incelemeye bir süre ara verdi, sonra tekrar ona döndü. "Öldüğümü veya rüya gördüğümü. Ya da ikisini birden. Bir an... üstüme düşen tuğlalar kafamı kırıyordu..."

"Shearman'ın evinde mi?" diye sordu Suzanna.

"Ah. Sen de orada mıydın?"

"Müzayede. Müzayededeydin."

Yaratık kendi kendine güldü. Neşesi Suzanna'nın yanağını gıdıkladı.

"Hep... içeride olmak istedim..." dedi, "... içeride..."

Suzanna böyle bir şeyin nasıl ve neden gerçekleştiğini artık anlıyordu. Bu yaratığın Shadwell'in davetindekilerden biri olduğunu düşünmek tuhafsa bile –tuhaf mı? *inanılmaz* demek daha doğruydu– böyle bir sonuca vardı. Adam evin yıkımı sırasında yaralanmış veya belki ölmüş, sonrasında da her nasılsa kendini Deveran'da bulmuştu. Deveran da onun haşat bedenini bu çiçekli abideye çevirmişti.

Adamın hâline duyduğu üzüntü yüzüne yansımış olmalıydı zira filizler onunla empati kurarak gerildi.

"Demek rüya görmüyorum," dedi melez.

"Hayır."

"Tuhaf," cevabı geldi. "Gördüğümü sanıyordum. Burası Cennet'e öyle çok benziyor ki."

Suzanna doğru duyduğundan emin değildi.

"Cennet mi?" dedi.

"Hayatın bu kadar zevkli olabileceğini... hayal bile etmemiştim."

Genç kadın gülümsedi. Filizler gevşedi.

"Burası Harikalar Diyarı," dedi melez.

"Sahi mi?"

"Hem de nasıl. Dokuma'nın başladığı yere, Tezgâh Tapınağı'na yakınız. Burada her şey dönüşür, her şey *olur*. Mesela ben? Kaybolmuştum. Bir de şimdiki hâlime bak!"

Yaratığın böbürlenmelerini duyunca Suzanna'nın aklı kitapta yaşadığı maceralara gitti; kelimeler ve dünyalar arasındaki o tarafsız bölgede her şeyin nasıl dönüşüp oluştuğunu ve Hobart'ınkiyle ortak bir nefrette buluşan zihninin o duruma nasıl enerji verdiğini hatırladı. Âdeta müfettişin atkısına çözgülük etmişti. Farklı kafataslarından gelen düşünceler birbiriyle çakışmış ve uyuşmazlıklarıyla somut bir yer yaratmıştı.

Hepsi de aynı prosedürün parçasıydı.

Edindiği bilgi sarsaktı; Suzanna aldığı dersi daha sonra uygulamaya koyabilmek için kafasında sabitlemek istiyordu. Fakat şimdi hayal gücünün yüksek matematiğinden daha acil meseleler söz konusuydu.

"Gitmeliyim," dedi.

"Elbette gitmelisin."

"Burada başkaları da var."

"Gördüm," dedi melez. "Yukarıdan geçtiler."

"Yukarıdan mı?"

"Tezgâh'a doğru."

3

Tezgâh'a doğru.

Suzanna taze bir şevkle aynı yoldan patikaya geri döndü. Alıcının Deveran'daki varlığı ve buradaki güçler tarafından görünüşte kabul edilmiş, hatta hoş karşılanmış olması bir mütecavizin varlığının Deveran'ı tersyüz etmeye yetmeyeceği konusunda umut vermişti. Bu diyarın hassaslığı belli ki abartılmıştı. Kendine has bir yöntemle istilacı bir kuvvetin hakkından gelebilecek kadar güçlüydü.

Genç kadının cildi kaşınmaya başladı. Ayrıca karnında bir kıpırtı vardı. Bunun nasıl bir anlama geldiğine fazla kafa yormamaya çalıştıysa da izleri tekrar takip ederken huzursuzluğu arttı. Artık atmosfer yoğunlaşıyor, etrafındaki dünya kararıyordu. Bu uyku getiren bir gecenin karanlığı

değildi. Alacakaranlık yaşamla uğulduyor, Suzanna onun hem acı hem de tatlı tadını alabiliyordu. Gözlerinin arkasındaki işlekliğiyle onu görebiliyordu.

Daha biraz gitmişti ki ayaklarının üstünden bir şey geçti. Aşağı baktığında parlak gözlere ve sayısız bacağa sahip sincap ile kırkayak arası sıradışı bir hayvanın kökler arasında gezindiğini gördü. Aynı şekilde yaratığın yalnız olmadığını fark etti. Orman meskundu. Bitki yaşamı kadar kalabalık ve harikulade hayvanlar otların arasından fırlıyor, aldıkları her nefeste daha da hırslanarak hoplayıp zıplarken bile değişim geçiriyordu.

Kökenleri neydi? Bitkiler. Bitki örtüsü kendi hayvanlarını doğuruyordu; tomurcuklar böceklere çiçekleniyor, meyveler kürk ve pul çıkarıyordu. Bir bitkinin açılmasıyla kelebekler titrek bir bulut misali havaya yükseldi, dikenli bir çalılıkta kuşlar canlanıp kanatlandı, bir ağaç gövdesinden akıllı bir reçine gibi beyaz yılanlar aktı.

Hava artık öylesine yoğundu ki Suzanna onu bıçakla kesebilirdi. Attığı her adımda karşısına yeni yaratıklar çıkıyor, hemen sonra alacakaranlıkta kayboluyordu. Armadillonun uzaktan akrabası olan bir şey paytak adımlarla önünden geçti, maymunun temasının üç varyasyonu gelip gitti, çiçeklerin arasında altın sarısı bir köpek belirdi. Bu böyle devam etti.

Artık cildinin neden kaşındığından şüphesi yoktu. O da bu değişimler oyununa katılmaya, kendini eritme potasına atıp yeni bir tasarım bulmaya can atıyordu. Zihni de bu fikre yarı yarıya ikna olmuştu. Böyle harikulade icatlar arasında tek bir anatomiye bağlı kalmak pintilik gibi gözüküyordu.

Sahiden de zamanla bu bedensel cazibelere kapılabilirdi fakat ilerideki sislerin arasında yeni bir yapı belirmişti: Hava onu tekrar kuşatmadan önce bir anlığına gözüne takılan yalın bir tuğla bina. Tüm sadeliğine rağmen bu ancak Tezgâh Tapınağı olabilirdi.

Kocaman bir papağan anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek önüne dalış yaptı, sonra kanat çırparak tekrar uzaklaştı. Suzanna koşmaya başladı. Altın sarısı köpek de ona ayak uydurmayı seçip kısa sürede soluk soluğa kaldı.

Sonra şok dalgası çıkageldi. Yönü binaydı. Kuvvetiyle havanın yaşayan zarını titretti ve toprağı sarstı. Ayakları yerden kesilen Suzanna yayıldıkça yayılan köklerin arasına düştü. Kökler onu derhal tasarımlarına dahil etmeye çalıştılar. Genç kadın onları üstünden atıp ayağa kalktı. Ya toprakla temas ya da Tapınak'tan gelen enerji dalgası onu bir krize sok-

muştu. Hareketsiz dikilmesine rağmen sanki tüm bedeni *dans ediyordu*. Bunu tanımlamanın başka bir yolu yoktu. Kirpiklerinden iliklerine kadar her parçası buradaki gücün ritmine tutulmuştu. O ritmin darbeleri kızın kalbine farklı bir tempoda atmasını buyurdu; kan akışı yavaşladı; zihni sırayla bir havalanıp bir çakıldı.

Fakat bunlar sadece bedeni için geçerliydi. Diğer anatomisi, eriyiğin hızlandırdığı iç bedeni buradaki güçlerin kontrolü dışındaydı veya onlarla zaten öyle bir uyum içindeydi ki kendi hâline bırakılıyordu.

Şimdi o bedene yerleşen Suzanna ondan ayaklarının kök salmasına, başının kanatlanıp uçmasına mâni olmasını söyledi. İç bedeni genç kadını yatıştırdı. O bir ejderhaya dönüşmüş, sonra tekrar eski hâline gelmişti, öyle değil mi? Bunun ondan bir farkı yoktu.

Evet var, dedi korkuları. *Bu bir et ve kemik meselesi; ejderha yalnızca zihnimdeydi.*

Daha öğrenemedin mi? cevabını aldı. *Aralarında hiç fark yok.*

Bu cevap başında yankılanırken ikinci şok dalgası çarptı. Bu seferki bir fiske değil tam bir tokattı. Suzanna'nın ayakları altındaki toprak gümbürdemeye başladı. Gürültü tırmanırken kız bir kez daha Tapınak'a doğru koşturdu. Fakat en fazla beş metre gitmişken gümbürtünün yerini kırılan taşların çatırtısı aldı ve sağında zikzaklı bir çatlak açıldı. Solunda bir diğeri belirdi, sonra bir tane daha.

Deveran kendini parçalıyordu.

II
Tapınak

1

Shadwell her ne kadar Cal'in epey önünde olsa da Deveran'ın yoğun havası onu gizlemiyor, Satıcı'nın ceketi bir işaret feneri gibi göze batıyordu. Cal adamı gergin uzuvlarının elverdiği kadar süratle takip etti. Yetimle boğuşması onu zayıf düşürmüşse de hâlâ Shadwell'den daha zindeydi ve aralarındaki mesafeyi gitgide kapattı. Shadwell'i birden fazla kez kaygılı bir yüzle arkasına göz atarken yakaladı.

Tüm kovalamacaların ve savaşların, canavarların ve orduların ardından her şey idrak kabiliyetlerinin ötesindeki bir amaca doğru yarışan o ikisinde son bulacaktı. Artık nihayet birbirlerinin dengiydiler.

Veya en azından Cal öyle düşünmüştü. Tapınak'ın görüş alanına girdiklerinde Satıcı arkasına dönüp yerini korudu. Ya parmakları ya da havanın kendisi sahte kılığını suratından koparmıştı. Artık Peygamber değildi. İllüzyonun kalıntıları çenesine ve saç hizasına tutunsa da bu Cal'in ilk kez Rue Sokağı'ndaki o kem odada karşılaştığı adamın ta kendisiydi.

"Daha fazla yaklaşma, Mooney," diye talimat verdi Shadwell.

Öyle nefes nefeseydi ki sözleri güçlükle duyuluyordu ve topraktan yükselen ışık ona hastalıklı bir görünüm katıyordu.

"Burada kan akıtmak istemiyorum," dedi Cal'e. "Etrafımızda öyle bir şeyi hoş karşılamayacak güçler var."

Cal koşmayı bırakmıştı. Shadwell'in konuşmasını dinlerken tabanlarında bir kıpırtı hissetti ve aşağı baktığında ayak parmaklarının arasından filizlerin fışkırdığını gördü.

"Geri dön, Mooney," dedi Shadwell. "Kaderim seninle değil."

Cal onu yarım yamalak dinliyordu. Ayaklarının altındaki ani yeşer-

me. ilgisini çekiyordu ve şimdi o yeşermenin ayak izlerini takip ederek Shadwell'in durduğu yere kadar yayıldığını görebiliyordu. Çorak toprak ansızın her türlü bitki yaşamını üretir olmuştu ve bunlar akıl almaz bir hızla büyüyordu. Aynı şey Shadwell'in de dikkatinden kaçmamıştı. Konuşurken Satıcı'nın sesi alçaktı.

"*Yaradılış*. Görüyor musun, Mooney? Saf yaradılış."

"Burada olmamalıydık," dedi Cal.

Shadwell'in yüzünde çılgınca bir sırıtış belirdi.

"Sen burada olmamalıydın," dedi. "O kadarında haklısın. Ama ben ömrüm boyunca bunu bekledim."

Hırslı bir bitki aniden Cal'in ayağı altında topraktan fışkırdı ve delikanlı onun rahat büyümesi için kenara çekildi. Shadwell bu hareketi bir saldırı olarak algılayıp ceketini açtı. Cal bir an için adamın eski hileye başvuracağını sandı ama Shadwell'in çözümü çok daha basitti. İç cebinden bir tabanca çıkarıp Cal'e doğrulttu.

"Dediğim gibi, kan akıtmak istemiyorum. O yüzden geri dön, Mooney. Haydi. *Yürü!* Geldiğin yoldan geri git. Yoksa yemin ederim ki beynini uçururum."

Sözlerinde ciddiydi; Cal'in bundan en ufak bir şüphesi yoktu. Ellerini göğüs hizasına kadar kaldırıp konuştu.

"Seni duydum. Gidiyorum."

Lakin o yerinden kıpırdayamadan önce art arda üç şey oldu. Öncelikle bir şey yukarıdan uçarak geçti. Tapınak'ın damına baskı yapan bulutlar onu neredeyse gizleyecekti. Shadwell başını kaldırdı. Cal fırsatı değerlendirerek adama koştu ve silahı elinden düşürmek için uzandı.

Üçüncü olay atıştı.

Cal merminin bir duman bulutuyla beraber namludan fırladığını, silah ile bedeni arasındaki boşluğu hızla yardığını görür gibi oldu. Mermi bir idam kâbusundaymışçasına ağır çekimde hareket ediyordu. Fakat Cal ondan daha ağırdı.

Merminin omzuna çarpmasıyla geriye savruldu ve otuz saniye önce orada olmayan çiçeklerin arasına düştü. Kanından damlalarının gökyüzünde hak iddia edercesine yükseldiğini gördü. Bu gizeme kafa yormadı. Aynı anda sadece bir sorunla uğraşacak kadar enerjisi vardı ve canına öncelik vermek zorundaydı.

Eli, köprücük kemiğini parçalamış olan yaraya gitti. Kan kaybını kesmek için avucunu deliğe dayarken acı tüm bedenine yayıldı.

Tepesinde bulutlar gümbürdeyerek çalkalanıyordu. Yoksa duyduğu patırtı sadece başının içinde miydi? Shadwell'in ne işler çevirdiğini görebilme umuduyla inleyerek yan döndü. Acıdan neredeyse bayılacaktı ama yine de ilerideki binaya odaklanmaya çabaladı.

Shadwell, Tapınak'a giriyordu. Eşikte hiç nöbetçi yoktu; olan tek şey tuğlaların arasındaki bir kemerdi ve Satıcı şimdi orada gözden kayboluyordu. Cal kendini santim santim iki dizi ile bir elinin üstünde doğrulttu; diğeri hâlâ omzuna kapalıydı. O pozisyondan ayağa kalktı ve Satıcı'yı zaferinden mahrum bırakmak için Tapınak'a doğru yalpalamaya başladı.

2

Shadwell'in Mooney'e söyledikleri doğruydu: Deveran'da kan akıtmak gibi bir arzusu yoktu. Burada Yaradılış ve Yok Oluş sırları yatıyordu. Bu hususu teyit etmesi gerekiyorsa onun ayakları altında filizlendiğini görmüştü: Beraberinde destansı bir çürümenin vaadini getiren harikulade bir verimlilik. Bu her türlü alışverişin tabiatıydı; bir şey kazanılırken bir diğeri kaybedilirdi. Shadwell bir satıcı olarak bu dersi daha gençliğinde öğrenmişti. Artık amaçladığı şey öyle bir ticaretin ötesine geçmek, ondan etkilenmemekti. Tanrıların hâli de buydu. Onların bir kalıcılığı ve ebedi bir gayesi olurdu; yaşamlarının baharında şımartılamayacakları gibi onlara harikalar gösterip de vermemek olmazdı. Onlar bâki, değişmez varlıklardı ve buradaki kel hisarda Shadwell de aralarına katılacaktı.

Eşiğin ötesi karanlıktı. Dışarıdaki ışıltılı topraktan burada bir iz yoktu; olan tek şey zemini, duvarları ve tavanı aralarına harç koyulmamış aynı çıplak tuğladan yapılma gölgeli bir koridordu. Shadwell parmak uçlarını duvara sürterek birkaç metre ilerledi. Bu hiç şüphesiz bir illüzyondu ama yürürken ilginç bir hisse kapıldı: İlk hanımının uykusunda diş gıcırdatması gibi tuğlalar sanki birbirine sürtüyordu. Parmaklarını duvardan çekip koridordaki ilk dönemece yaklaştı.

Köşeden hoş bir keşifle karşılaştı. İleride bir ışık kaynağı vardı; karanlıkta daha fazla körü körüne ilerlemesi gerekmeyecekti. Koridor kırk beş metre kadar daha gittikten sonra yine doksan derece döndü.

Burası da aynı niteliksiz tuğlalardan inşa edilmişti fakat Shadwell yolun yarısında ikinci bir kemere denk geldi ve onun altından geçtiğinde kendini tıpatıp aynı ama ilkinin genişliğinden iki kat daha kısa başka bir koridorda buldu. Onda ilerledikçe ışık parlaklaştı. Bir köşeyi döndü ve

bir diğer çıplak dehlizden geçti, sonra yine içinde bir kapı bulunan ikinci bir koridora saptı. Artık mimarın tasarımını anlıyordu. Tapınak bir değil iç içe geçmiş birkaç farklı bina, büyük bir kutunun içindeki daha küçük bir kutunun içindeki üçüncü bir kutuydu.

Bu kavrayış güvenini sarstı. Mekân bir labirent gibiydi. Belki basit bir taneydi ama yine de şaşırtmak yahut geciktirmek üzere tasarlanmıştı. Shadwell yine duvarların birbirine sürttüğünü duydu ve tüm yapının üstüne kapandığını, duvarlar tarafından ezilip pelteye dönmeden önce çıkış yolunu bulamadığını hayal etti.

Fakat artık geri dönemezdi; hele ki bir köşeyi daha dönmesi için ilerideki aydınlık tarafından kışkırtılırken. Hem zaten dışarıdaki dünyada ona kadar ulaşan sesler mevcuttu: Unutulmuş bir hayvanat bahçesinin sakinleri Tapınak'ın etrafında kol geziyormuş ve tuğlaları tırmalayıp çatıda dolaşıyormuş gibi tuhaf, biçimsiz gürültüler.

Shadwell'in yola devam etmekten başka seçeneği yoktu. İlahlığa şöyle bir bakabilmek uğruna ömrünü satmıştı; geriye en buruk yenilgiden başka dönebileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Öyleyse ilerleyecekti ve bedellerin canı cehennemeydi.

3

Tapınak kapısının bir metre yakınına geldiğinde Cal'in gücü tükendi.

Artık bacaklarına gövdesini dik tutmalarını buyuramıyordu. Tökezledi, çok sert düşmemek için sağ kolunu uzattı ve yere çarptı.

Bilinci kapandı ve buna minnettardı. Lakin kaçış yalnızca saniyeler sürdü. Sonra karanlık perdesi kalktı ve tekrar mide bulantısı ile ıstırabın etkisi altına girdi. Fakat kana hasret beyni –Füg'de ilk kez olmamak kaydıyla– düşlediği her neyse ona daha fazla tutunamadı.

Bu muğlaklığı ilk defa Lemuel Lo'nun bostanında tecrübe ettiğini hatırlıyordu. Orada yaşadığı bir hayat düşünden uyanıp kendini yalnızca rüyalarında karşılaşmayı beklediği bir Cennet'te bulmuştu. Ve sonra Venüs Dağı'nda yahut onun altında gezegenlerin hayatını yaşarken döne döne bin yıl geçirmiş, uyandığındaysa sadece altı saat yaşlanmıştı.

Şimdi ölümün eşiğindeyken aynı paradoks tekrar karşısına çıkmıştı. Ölmek için mi uyanmıştı, yoksa ölmek gerçek uyanıklık mıydı? Düşünceleri, ortası karanlık bir spiralde döndü dolaştı ve Cal her geçen saniye daha da bitkin düşerek o karanlığın içine kaçtı.

Başını titreyen topraktan kaldırmaksızın gözlerini açtı ve Tapınak'a doğru baktı. Onu tepetaklak gördü. Binanın çatısı bulutlardan teşkil bir temelde otururken parlak zemin etrafında ışıldıyordu.

Paradoks üstüne paradoks, diye düşündüğü sırada gözleri yeniden kapandı.

"Cal."

Biri ona sesleniyordu.

"Cal."

Böyle çağrıldığına kızarak gözlerini gönülsüzce araladı.

Üstüne eğilerek ismini söyleyen kişi Suzanna'ydı. Kızın sorduğu sorular da vardı ama Cal'in tembel zihni onları kavrayamadı.

"İçeride. Shadwell..." demekle yetindi.

"Dur," dedi Suzanna. "Beni anlayabiliyor musun?"

Genç kadın onun elini tutup kendi yüzüne koymuştu. Teni serindi. Sonra eğilip onu öptü ve Cal kafatasının arkalarında bir yerde aynı şeyin, kendisi yerde yatarken kızın ona sevgi aşılamasının daha önce de yaşandığını anımsadı.

"Burada olacağım," dedi.

Suzanna kafa salladı. "Olsan iyi edersin," karşılığını verip Tapınak'ın kapısına gitti.

Cal bu sefer gözlerinin kapanmasına izin vermedi. Yaşamın ötesinde her nasıl bir düş beklerse beklesin kızın yüzünü tekrar görene dek onu erteleyecekti.

III
Tezgâh'ın Mucizesi

Tapınak'ın dışında deprem şiddetleniyordu. İçeriyeyse gergin bir huzur hakimdi. Suzanna karanlık koridorlarda ilerlemeye başladı. Kargaşadan çıkıp fırtınanın merkezindeki bu yere girmesinin ardından vücudundaki kaşıntı geçmişti. İleride ışık vardı. Bir köşeyi, sonra bir diğerini döndü ve duvarda bulduğu bir kapıdan geçerek geride bıraktığı kadar yalın ikinci bir dehlize girdi. Işık hâlâ tahrik edercesine erişimi dışındaydı. *Bir sonraki köşenin ardındayım*, diye vaatte bulunuyordu sanki. *Birazcık daha, ha gayret.*

Genç kadının içindeki eriyik kendini göstermekten korkarcasına sessizdi. Acaba bu bir mucizenin daha büyük bir tanesine gösterdiği doğal saygı mıydı? Eğer öyleyse buradaki esrimeler hiç de hafife alınamayacak bir beceriyle yüzlerini gizliyordu; tuğladan ibaret koridorlarda ifşa yahut güç namına hiçbir şey yoktu. Tabii ışık hariç. O hâlâ kızı yanına çağırıyordu. Suzanna bir diğer kapıdan geçip daha başka dehlizlerde ilerledi. Binanın bir matruşka bebeği prensibiyle iç içe inşa edildiğini anlamıştı. *Dünyalar içinde dünyalar.* Kendi kendine onların ebediyen ufalıp gidemeyeceklerini söyledi. Yoksa ufalabilirler miydi?

Bir sonraki köşenin ardında cevabı veya onun bir parçasını buldu. Duvara bir gölge düştü ve birinin bağırdığını duydu.

"Tanrı aşkına, bu da ne?"

Buraya ayak bastığından beri ilk defa yerin titrediğini hissetti. Tavandan tuğla tozu yağdı.

"Shadwell," dedi.

İsmi telaffuz ederken o iki hecenin *–ShadWell–* bir sonraki kapıya doğru koridorda taşındığını görür gibi oldu. Ayrıca zihninde gelip geçici bir anı canlandı: Jerichau'nun ona olan aşkını dile getirmesi; kelimelerin gerçeğe dönüşmesi.

Duvardaki gölge kıpırdadı. Satıcı ansızın karşısında belirdi. Peygamber'den hiçbir iz kalmamıştı. Açığa çıkan alttaki surat şişkin ve solgundu; karaya vurmuş bir balığınki gibi.

"Gitmiş," dedi adam.

Tepeden tırnağa titriyor, ter damlaları birer inci tanesi gibi yüzünü süslüyordu.

"Hepsi gitmiş."

Suzanna'nın bir zamanlar bu adamdan duyabileceği tüm korku kaybolmuştu. Shadwell'in maskesi düşmüş hâli gülünçtü. Fakat sözleri genç kadını meraklandırdı. *Ne* gitmişti? Adamın az önce geçtiği kapıya doğru yürüdü.

"Sendin," dedi Shadwell. Titremeleri artıyordu. "Bunu *sen* yaptın."

"Hiçbir şey yapmadım."

"Hayır yaptın—"

Suzanna bir metre yakınına kadar geldiğinde Satıcı ona doğru uzandı. Yapış yapış elleri ansızın kızın boynuna dolandı.

"*Burada hiçbir şey yok!*" diye haykırarak kızı yanına çekti.

Niyeti Suzanna'nın canını yakmaktı fakat eriyik yardıma koşmadı. Kendini kurtarmak için Suzanna'nın kas gücünden başka bir şeyi yoktu ve o da yeterli değildi.

"Görmek ister misin?" diye kızın suratına bağırdı Shadwell. "Nasıl kandırıldığımı görmek ister misin? *Gel sana göstereyim!*"

Kızı kapıya doğru sürükledi ve Tapınak'ın kalbindeki odanın içine fırlattı. O oda ki Deveran'ın mucizelerinin yaratıldığı sığınaktı; Füg'ün pek çok dünyasını bunca zamandır bir arada tutan dinamoydu.

Beş metrekarelik yüksek oda Tapınak'ın geri kalanıyla aynı çıplak tuğladan inşa edilmişti. Suzanna başını kaldırdığında tavanın gökyüzüne açık bir tür ışıklığı olduğunu gördü. Deveran'da çakan şimşekler tepedeki sıkıntılı havanın rahminde tutuşturuluyormuşçasına Tapınak çatısı etrafındaki çalkantılı bulutlardan aşağıya mat bir ışık düşüyordu. Lakin tepedeki tek hareketlilik bulutlarda değildi. Suzanna yukarı baktığında çatının köşesinde bir suret görür gibi oldu. Gözleri oraya odaklanamadan önce Shadwell yanına yaklaştı.

"Nerede?" diye bilmek istedi adam. "Dokuma Tezgâhı nerede?"

Suzanna sığınağa bakındığında onun tamamen boş olmadığını keşfetti. Her bir köşede odanın merkezine bakan bir suret oturmaktaydı. Genç kadının omuriliği karıncalandı. Yüksek arkalıklı sandalyelerde

dimdik oturmalarına rağmen dörtlü uzun zaman önce ölmüştü. Etleri kirli kâğıtlar gibi kemiklerine yapışmış olup giysileri çürümüş paçavralar hâlinde üzerlerinden sarkıyordu.

Acaba hırsızlar Tezgâh'ı rahatça götürebilsinler diye bu muhafızlar oturdukları yerde öldürülmüşler miydi? Öyle gözüküyordu. Lakin duruşlarında şiddetli bir ölümü akla getiren hiçbir şey yoktu; aynı şekilde Suzanna bu tılsımlı yerin kan akıtmaya müsamaha göstereceğine inanmıyordu. Hayır; burada başka bir şey yaşanmıştı veya belki de *hâlâ* yaşanıyordu. Henüz ne kendisinin ne de Shadwell'in kavrayabildiği hayati bir husus olmalıydı.

Shadwell bir şikâyet girdabına yakalanmış sesiyle hâlâ kendi kendine homurdanıyordu. Suzanna onu yarım yamalak dinliyordu; daha şimdi odanın ortasında gördüğü nesne çok daha fazla ilgisini çekiyordu. Nesne, Cal'in aylar önce müzayede odasına soktuğu mutfak bıçağıydı. Aralarındaki bakışma bu alelade ev eşyasını her nasılsa Dokuma'ya, işte bu noktaya, Füg'ün tam ortasına çekmişti.

Bıçağı görünce yapbozun parçaları Suzanna'nın kafasında yerine oturmaya başladı. Burada, nöbetçilerin bakışlarının kesiştiği yerde *başka* bir bakışmanın, kendisi ile Cal'in arasındakinin güç verdiği o bıçak yatıyordu. Bıçak bu odaya girip her nasılsa Tezgâh'ın yarattığı son ilmiği de kesmişti ve Dokuma sırlarını ortaya dökmüştü. Tüm bunlar iyiydi hoştu ama nöbetçiler ölmüştü ve Shadwell'in de tekrarlayıp durduğu gibi Tezgâh ortada yoktu.

"Sen yaptın," diye homurdandı Shadwell. "En başından beri biliyordun."

Adamın suçlamalarına aldırış etmeyen Suzanna'nın kafasında yeni bir düşünce belirdi. Eğer sihir sahiden bozulmuşsa eriyik kendini neden saklamıştı?

O bu soruyu biçimlendirirken Shadwell hiddetine yenik düşüp saldırıya geçti.

"Seni geberteceğim!" diye bağırdı adam.

Taarruzu kızı hazırlıksız yakaladı ve Suzanna arkasındaki duvara savruldu. Ciğerlerindeki hava boşalıverdi ve o daha kendini savunamadan Satıcı'nın başparmakları boğazına yapıştı. Adam cüssesiyle onu kıstırdı.

"Hırsız kaltak," dedi Shadwell. "Beni dolandırdın!"

Suzanna vurarak onu kendinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı ama daha şimdiden zayıf düşüyordu. Düşmanının ağzından çıkan bayat

havayı bile olsa içine çekebilmek için uğraştı fakat boğazındaki eller buna müsaade etmedi. *Öleceğim*, diye aklından geçirdi. *Bu çirkin surata bakarak öleceğim.*

Sonra yukarı çevrili gözleri çatıda bir kıpırtı yakaladı. Bir insan sesi konuştu.

"Tezgâh burada."

Shadwell'in elleri gevşedi. Arkasına dönüp konuşmacıya baktı.

Kollarını serbest düşüşteki bir paraşütçü gibi iki yana açmış olan Immacolata üzerlerinde asılı duruyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordu Shadwell'e.

"İsa aşkına."

"Seni özledim, Shadwell. Şefkatsizliğine rağmen."

"Tezgâh nerede?" dedi adam. "Söyle bana."

"Tezgâh falan yok," cevabını verdi Efsuncu.

"Ama daha şimdi dedin ki—"

"Tezgâh burada."

"Nerede öyleyse? *Nerede?*"

"Tezgâh falan yok."

"Sen aklını kaçırmışsın!" diye kadına bağırdı Satıcı. "Tezgâh ya vardır ya yoktur!"

Efsuncu kafatasımsı bir sırıtışla altındaki adamı süzdü.

"Kafası çalışmayan sensin," dedi istifini bozmadan. "Anlamıyorsun, değil mi?"

Shadwell daha nazik bir ses tonu takındı. "Neden aşağı inmiyorsun?" dedi. "Yukarı bakmaktan boynum ağrıdı."

Immacolata başını iki yana salladı. Suzanna havada böyle asılı durmak için çaba sarf etmesi gerektiğini görebiliyordu; Efsuncu burada efsunlarını kullanarak Tapınak'ın kutsallığına karşı geliyordu. Yine de Shadwell'e toprağa ne kadar bağımlı olduğunu gösterme azmiyle o tür hükümleri hiçe sayıyordu.

"Yoksa korkuyor musun?" dedi Shadwell.

Immacolata tebessümünü bozmadı. "Korkmuyorum," dedi ve ona doğru süzülmeye başladı.

Sakın bu adamın yoluna çıkma, diye içinden yalvardı Suzanna. Efsuncu korkunç zararlar vermişse de Suzanna onun Shadwell'in hınzırlığına yenik düştüğünü görmek istemiyordu. Fakat Satıcı onunla yüz yüze durdu ve herhangi bir harekette bulunmadı. Sadece dedi ki:

"Buraya benden önce ulaşmışsın."

"Seni neredeyse unutmuştum," karşılığını verdi Immacolata. Sesinde keskinlikten eser kalmamıştı. Artık iç çekmelerle doluydu. "Ama *o* bana hatırlattı," derken Suzanna'ya göz attı. "Bana düşmanımı hatırlatarak büyük bir hizmette bulundun, kardeşim."

Bakışları yeniden Shadwell'e çevrildi.

"Beni çıldırttın," dedi. "Ve seni unuttum. Ama şimdi hatırlıyorum."

Ansızın tebessümü de iç çekişleri de tamamen kayboldu. Geriye yalnızca yıkım ve gazap kaldı.

"Hem de çok iyi hatırlıyorum."

"Tezgâh nerede?" diye bilmek istedi Shadwell.

"Hep çok somut düşündün," diye aşağılayıcı bir dille karşılık verdi Immacolata. "Sahiden de bir *şey* mi bulmayı bekliyordun? Elde edilecek bir diğer eşya? İlahlığın bu mu, Shadwell? Sahiplik mi?"

"*Tezgâh hangi cehennemde?*"

Immacolata işte o zaman bir kahkaha attı. Fakat boğazından çıkan sesin zevkle hiçbir ilgisi yoktu.

Alaycılığıyla kırılma noktasına itilen Shadwell ona doğru atıldı. Fakat Immacolata adamın ellerinin kendisine dokunmasına göz yumacak değildi. Shadwell onu tam tutacakken Suzanna'ya kadının haşat hâldeki yüzü boydan boya yarılırmış gibi geldi. O yarıktan saçılan kuvvet eskiden eriyik –Suzanna'nın ilk defa Immacolata'nın zorlamasıyla daldığı o serin, parlak nehir– olabilirdi fakat artık cerahat gibi yaralardan akan melun ve kirli bir nehirdi. Yine de bir kuvvet olduğu kesindi. Shadwell yere savruldu.

Tepede bulutlar çatı boyunca şimşekler çaktırarak aşağıdaki sahneyi neşter gibi bir ışıkla dondurdu. Ölümcül darbe muhakkak her an indi inebilirdi.

Fakat inmedi. Mahvolmuş çehresinden o pis gücün sızdığı Efsuncu tereddüt etti ve o anda Shadwell'in eli yanındaki mutfak bıçağını kavradı.

Suzanna bir ikaz çığlığı attı fakat Immacolata onu ya duymadı ya da duymamayı seçti. Shadwell doğrulurken hantalca kalkışıyla kurbanına kendini savunma fırsatı sundu, o fırsat değerlendirilmedi ve bıçağı kadının karnına sapladı. Yaptığı kasap vuruşuyla ağır bir yara açtı.

Immacolata nihayet canına kastedildiğini anlamış gözüküp tepki verdi. Yüzü yeniden ışıl ışıl parladı. Fakat kıvılcım ateşe dönüşemeden önce

Shadwell'in bıçağı onu göğüslerine doğru yarıyordu. Yarıktan dışarı kadının iç organları döküldü. Haykıran Immacolata başını geriye attı. Açığa çıkan kuvvet sığınak duvarlarında heba oldu.

Hemen ardından oda sanki tuğlalardan ve Immacolata'nın iç organlarından gelirmiş gibi gözüken bir gümbürtüyle doldu. Shadwell kanlı bıçağı elinden düşürdü ve suç mahallinden geri çekilmek istedi. Fakat kurbanı uzanıp ona asıldı.

Immacolata'nın yüzündeki ateş tamamen sönmüştü. Ölüyordu; hem de hızla. Fakat son anlarında bile tutuşu kuvvetliydi. Gümbürtü yükselirken Shadwell'e şimdiye kadar ondan hep esirgediği o sarılışı bahşederek yarasıyla adamın ceketini lekeledi. Satıcı bir tiksinti çığlığı attıysa da Immacolata onu bırakmadı. Shadwell çırpındı ve en sonunda kadının kollarından kurtulabildi. Onu üstünden atıp yalpalayarak uzaklaşırken göğsü ve göbeği kanla kaplıydı. Efsuncu'dan tarafa son bir kez baktı, sonra da küçük dehşet iniltileri çıkararak kapıya yollandı. Çıkışa varırken Suzanna'ya doğru döndü.

"Bunu ben..." diye başladı, kalkık ellerinden kan damlayarak. "Ben yapmadım..."

Sözleri bir inkâr kadar yakarıştı da.

"*Sihir yaptı!*" diyen Shadwell'in gözleri yaşarmaya başlıyordu. Suzanna bunun üzüntüden değil, ansızın bastıran keyfe keder bir öfkeden olduğunun bilincindeydi.

"*Aşağılık sihir!*" diye haykırdı Satıcı. Zemin hakarete uğradığını duyunca sarsıldı.

Gümbürtüler artarken Shadwell tavanın başına çökmesini beklemeyip odadan kaçtı.

Suzanna dönüp Immacolata'ya baktı.

Aldığı ağır yaraya rağmen kadın henüz ölmemişti. Duvarlardan birine yaslanarak ayakta duruyor, bir eliyle tuğlalara tutunurken diğeriyle iç organlarını dışarı saçılmaktan alıkoyuyordu.

"Kan döküldü," dedi Efsuncu, binanın temeli öncekilerden daha şiddetli bir sarsıntıyla çatlarken. "Tezgâh Tapınağı'nda kan döküldü."

O feci, çarpık tebessümünü etti.

"Füg'ün işi bitti, kardeşim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Suzanna.

"Buraya Shadwell'in kanını akıtmak ve Deveran'ı yok etmek için gel-

dim. Anlaşılan kanı akan benim. Fark etmez." Sesi zayıfladı. Suzanna daha iyi duymak için yaklaştı. "Sonuçta aynı kapıya çıkar. Füg'ün sonu geldi. Toz olacak. Her şey toz olacak..."

Eliyle iterek duvardan ayrıldı. Suzanna uzanıp onun düşmesini önledi. Kurduğu temas avucunu karıncalandırdı.

"Ebediyen sürgünde kalacaklar," dedi Immacolata. Dermansızlığına rağmen sesinde utku vardı. "Füg burada bitecek. Hiç var olmamış gibi silinecek."

Bu sözün ardından dizlerinin bağı çözüldü. Suzanna'yı iterek uzaklaştırdı ve tekrar duvara dayandı. Eli karnından kaydı; bağırsakları dışarı döküldü.

"Korkunç bir boşluk düşlerdim..." dedi.

Konuşmayı bırakıp duvardan aşağı kayarken bazı saç telleri tuğlalara takılıp koptu.

"... kum ve hiçlik," dedi. "Düşlediğim buydu. Kum ve hiçlik. İşte onları buldum."

Beyanını doğrularcasına gürültü korkunç bir boyuta yükseldi.

Çabalarının sonucundan memnun kalan Immacolata yere yığıldı.

Tapınak'ın tuğlaları yeni bir hışımla birbirine sürtmeye başlarken Suzanna kaçış güzergâhına baktı. Burada daha başka ne yapabilirdi? Tezgâh'ın gizemleri onu mağlup etmişti. Kalırsa harabelerde gömülecekti. Hâlâ fırsat varken çıkıp gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Kapıya doğru koşarken kalem inceliğinde iki ışık huzmesi tozlu havayı delerek koluna düştü. Parlaklıkları genç kadını şoke etti. Daha da şoke edici olanı, huzmelerin kaynağıydı. Nöbetçilerden birinin göz yuvalarından geliyorlardı. Suzanna ışığın yolundan çekildi ve huzmeler karşı taraftaki cesede çarpınca onda da ışıklar yandı. Aynı şey üçüncü nöbetçinin, sonra da dördüncünün kafasında tekrarlandı.

Bu gelişme Immacolata'nın gözünden kaçmadı.

"Tezgâh..." diye fısıldayan kadının soluğu daha fazlasına yetmedi.

Kesişen huzmelerin parlaklığı artıyor, gergin hava insan sesleriyle yatışıyordu. Hafifçe mırıldanılan sözcükler öylesine biçimsizdi ki müzikten farkları yoktu.

"Artık çok geç," dedi Efsuncu. Yorumu Suzanna'ya değil ölü dörtlüyeydi. "Bundan sonra onu kurtaramazsınız."

Başı önüne düşmeye başladı.

"Çok geç..." diye tekrarladı.

Sonra vücudundan bir titreme geçti. Ruhun terk ettiği bedeni yana devrildi ve kendi kanında yatıp kaldı.

Son sözlerine rağmen içerideki güç hâlâ artıyordu. Suzanna huzmelerin yolundan tamamıyla çekilmek için kapıya doğru geriledi. Önlerinde hiçbir engel kalmayınca ışıkların parlaklığı iki katına çıktı ve çarpışma noktasından her yöne yeni huzmeler fırladı. Odayı dolduran fısıltı aniden yeni bir ritim kazandı; kelimeler genç kadına halen yabancı gelse de melodik bir şiir gibi aktı. Onlar ve ışık her nasılsa tek bir sistemin parçalarıydı. Dört Ailenin –Aia, Lo, Ye-me ve Babu– esrimeleri birlikte çalışıyor, kelime müziği dokunmuş bir ışık dansına eşlik ediyordu.

Elbette, Dokuma Tezgâhı buydu. *Tezgâh buydu.*

Immacolata boşu boşuna Shadwell'i hor görmemişti. Sihir fiziksel varlığa bahşedilebilirdi ama orada *kalmazdı.* Kaldığı yer zihnin dile gelmiş hâli olan sözcük ve zihnin somut biçimi olan hareketti. Dokuma'nın sisteminde ve melodinin çağrışımında her şey zihinden ibaretti.

Fakat lanet olsun ki bu kavrayış yeterli değildi. Suzanna sonuçta halen bir Guguk'tu ve ne kadar bulmaca çözerse çözsün kutsallığı bozulmuş bu yerin hiddetini yatıştıramazdı. Tezgâh'ın gazabının Füg'ü ve içerdiği her şeyi sarsarak parçalara ayırmasını seyretmekten başka elinden bir şey gelmezdi.

Bu hüsranla aklı torununu bu maceraya sürüklemiş fakat vaktinden önce ölerek onu başına geleceklere tamamen hazırlayamamış olan Mimi'ye gitti. Herhalde ninesi bile bunu, yani Füg'ün dağılışını ve oranın kalbindeki Suzanna'nın o kalbi çalışır vaziyette tutamayışını öngöremezdi.

Işıklar hâlâ çakışarak çoğalıyordu. Huzmeler artık öyle çok katılaşmışlardı ki Suzanna neredeyse üzerlerinde yürüyebilirdi. Sergiledikleri gösteriye şaşıp kalmıştı. Onları ebediyen seyretse bile karmaşıklıklarından asla sıkılmazmış gibi hissediyordu. Buna rağmen gitgide daha ayrıntılı, daha somut bir hâle bürünüyorlardı. Öyle ki Suzanna sığınakta kısıtlı kalmayacaklarından emindi. Sanki her an duvarları delip–

–kendisinin de çıkması gereken Füg'e çıkacaklardı. Artık Cal'in yanına gitmesi, başlamak üzere olan fırtınada delikanlıyı elinden geldiğince teselli etmesi lazımdı.

Bu düşünceyi bir diğer izledi. Belki Mimi sonunda geriye bir tek Suzanna ile sihrin kalacağını bilmiş yahut bundan korkmuş ve arkasında bir yön tabelası bırakmıştı.

Suzanna elini cebine sokup kitabı çıkardı. *Gizli Halkların Sırları*. İthaf sayfasındaki özdeyişi hatırlaması için kapağı açmasına gerek yoktu.

Hayal edilen asla kaybolmaz.

Bu söze tekrar tekrar kafa yormuşsa da zekâsı ondan fazla bir anlam çıkarmayı başaramamıştı. Şimdi analitik düşünmekten vazgeçti ve daha derin önsezilerin kontrolü devralmasına izin verdi.

Tezgâh'ın ışığı o kadar parlaktı ki gözlerini acıtıyordu. Sığınaktan çıkarken huzmelerin tuğlalardaki çatlaklara sızarak veya duvarı oyarak dışarı taşmaya çalıştığını fark etti. Koridor iğne kadar ince ışık çizgileriyle bezeliydi.

Güvenliği kadar elindeki kitabı da düşünerek geldiği güzergâhtan geri gitti: kapı ve dehliz, kapı ve dehliz. Dış koridorlar bile Tezgâh'ın ışığına bağışıklı değildi. Huzmeler üç kalın duvarı delmişti ve her geçen saniye biraz daha genişlemekteydi. Suzanna içlerinden geçerken bedenindeki eriyiğin Deveran'a ayak bastığından beri ilk defa kıpırdadığını hissetti. Lakin eriyik yüzüne kadar yükseleceğine kollarından geçti ve kitabı şarj edercesine ellerine aktı.

Hayal edilen—

İlahi yükseldi; ışık huzmeleri çoğaldı.

—asla kaybedilmez.

Kitap ağırlaşıp ısındı; artık sanki kollarında canlı bir varlıktı. Yine de düşlerle tıka basa doluydu. İçinde başka bir dünyanın serbest kalmayı beklediği mürekkep ve kâğıt bir şey. Hatta belki tek bir dünyanın değil de pek çoğunun; zira Hobart'la beraber sayfalarda geçirdiği zamanın da ispatladığı gibi her maceracı o masalları kendi namına yeniden hayal ediyordu. Vahşi Ormanların sayısı, oralara yolculuk eden okuyucular kadar çoktu.

Suzanna artık üçüncü koridordaydı. Tüm Tapınak bir ışık ve ses kovanı olup çıkmıştı. Burada yönlendirilmeyi bekleyen o kadar çok enerji vardı ki. Keşke onun gücünü yıkımdan daha iyi amaçlara çevirebilecek katalizör kendisi olabilseydi.

Kafası imgelerle yahut onların parçalarıyla doluydu:

o ve Hobart masallarının ormanında deri ve kurgu takas ederken;

o ve Cal müzayede odasında bakışlarıyla bıçağı Dokuma'nın üzerinde döndürürken;

ve son olarak nöbetçiler Tezgâh odasında otururken. Ölümde bile Dokuma'yı çözme gücüne sahip sekiz göz. Çözme ve... *baştan yaratma?*

Suzanna ansızın yürümeyi bıraktı. Artık koşuyordu; tavanın başına çökeceği korkusundan değil, yapbozun son parçaları da aydınlandığından ve çok az zamanı kaldığından.

Füg'ü kurtarma işi yalnız yapılamazdı. Elbette ki hayır. *Hiçbir* esrime tek başına gerçekleştirilemezdi. Esrimelerin özü alışverişti. Aileler o nedenle dokurken şarkılar söyleyip dans etmişti: Sihir, *insanlar arasında* –gösterici ve izleyici, yaradan ve hayran arasında– filizlenirdi.

Hem zaten Suzanna'nın zihniyle elinde tuttuğu kitaptaki zihin arasında da faal bir esrime yok muydu? Gözleriyle sayfaları tararken başka bir ruhun düşlerini özümsemiyor muydu? Bu tıpkı aşk gibiydi. Daha doğrusu aşk onun en yüce hâliydi. Aşkta zihin zihni biçimlendirir, âşıklar arasındaki ipliklerde tasavvurlar oynaşırdı.

"Cal!"

En son kapıya varan Suzanna kendini dışarıdaki hengâmeye attı.

Toprağın ışığı morlukların rengini alarak mavi-siyaha ve mora çalmıştı. Yukarıdaki gökyüzü bağırsaklarını boşaltmaya hazırmışçasına kıvranıyordu. Suzanna Tapınak'ın içindeki müzikten ve muhteşem ışık geometrisinden sonra kendini ansızın bir velvelenin içinde bulmuştu.

Cal, Tapınak'ın duvarına dayanmıştı. Yüzü bembeyazdı ama halen hayattaydı.

Suzanna ona gidip yanında diz çöktü.

"Neler oluyor?" dedi delikanlı. Sesi bitkinlikten uyuşuk çıkıyordu.

"Açıklayacak zamanım yok," dedi Suzanna, onun yüzünü okşayarak. Eriyik delikanlının yanağını gıdıkladı. "Bana güvenmelisin."

"Peki," dedi Cal.

"Güzel. Benim hatırıma düşünmelisin, Cal. Hatırladığın her şeyi düşünmelisin."

"Hatırladığım...?"

Cal bu sözlere anlam vermeye çalışırken toprakta tam bir adım genişliğinde bir yarık açıldı. Bir ulak gibi Tapınak'ın eşiğinden başlayan yarığın taşıdığı haberler hiç de iyi değildi. Onu görünce Suzanna'nın içi kuşkularla doldu. Bu kargaşadan bir şey kurtarılması ne mümkündü? Gökyüzü şimşek kusuyor, dört bir yanda beliren çatlaklardan toz ve toprak fışkırıyordu.

Suzanna arkasındaki koridorlarda bulduğu kavrayışa tutunmak için çabaladı. Tezgâh'ın imgelerini zihninde tutmaya çalıştı. Kesişen ışınlar. Üstünde kafa patlatılan ve kafaya takılmayan şeyler. Zihinlerin boşluğu *ortak* anılarla ve *ortak* düşlerle doldurması.

"Füg hakkında hatırladığın her şeyi düşün," dedi kız.

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi. Gördüğün her yeri."

"Neden?"

"Güven bana," dedi Suzanna. "Lütfen, Cal; güven bana. Ne hatırlıyorsun?"

"Sadece ufak tefek şeyler."

"Her ne bulabilirsen. Küçük de olsa her parçanın önemi var."

Suzanna avucunu delikanlının yüzüne bastırdı. Cal'in ateşi vardı ama diğer elindeki kitap daha sıcaktı.

Suzanna kısa bir süre önce en büyük düşmanı Hobart'la samimi anlar paylaşmıştı. Herhalde zaman geçtikçe sevimliliğine tutulduğu bu adamla da bildiklerini paylaşabilirdi.

"Lütfen," dedi.

"Senin hatırına..." karşılığını verdi Cal, nihayet kızın kendisi için hissettiği her şeyi anlamış gibi gözükerek, "... her şeyi yaparım."

Düşünceler ardı ardına geldi. Suzanna onların içine aktığını ve çıkıp gittiğini hissetti. O bir kanal, eriyik de Cal'in anılarını taşıyan nehirdi. Suzanna hayalinde delikanlının Füg'de gördüklerini ve hissettiklerini ancak parça parça görebiliyordu. Fakat bunlar bile birbirinden hoş ve güzeldi.

Bir bostan, ateş ışığı, meyveler, danslar, şarkılar. Bir yol, bir tarla, de Bono ve ip dansçıları. Gökkubbe (mucizelerle dolu odalar), bir çekçek arabası, basamaklarında bir adamın beklediği bir ev. Bir dağ ve gezegenler. Bunların çoğu Suzanna'nın odaklanamayacağı kadar hızla gelip geçse de burada amaç Suzanna'nın delikanlının gördüklerini idrak etmesi değildi. Genç kadın sadece bir döngünün parçasıydı; tıpkı müzayede odasında olduğu gibi.

Arkasında ışınların son duvarı da deldiklerini hissetti. Sanki Tezgâh onunla tanışmaya geliyor, başkalaşma dehasını kısa bir süreliğine onun hizmetine sunuyordu. Fazla zamanları yoktu. Suzanna bu dalgayı kaçırırsa bir başkası olmayacaktı.

"Devam et," dedi Cal'e.

Delikanlı artık gözlerini kapatmıştı ve imgeler hâlâ oluk oluk dışarı akıyordu. Cal genç kadının umduğundan daha fazla şey hatırlamıştı. Suzanna da buna karşılık akıma görüntüler ve sesler ekliyordu—

Göl, Capra'nın Evi, orman, Yokbenzeri'nin sokakları—

–hepsi de jilet keskinliğinde geri geldi ve Suzanna ışınların onları alıp hızla götürdüğünü hissetti.

Müdahalesinin Tezgâh tarafından reddedileceğinden korkmuştu ama hiç de öyle bir şey olmuyordu; Tezgâh gücünü eriyiğinkiyle birleştiriyor, Suzanna ile Cal'in hatırladığı her şeyi dönüştürüyordu.

Suzanna'nın bu işlemler üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Hepsi de anlayışının ötesindeydi. Yapabildiği tek şey anlam ile sihir arasındaki alışverişin bir parçası olmak ve niyetinin burada faaliyet gösteren güçler tarafından kendisinin yapabildiğinden daha açık bir şekilde kavranmasını ummaktı.

Fakat ardındaki güç artık kıza fazla geliyordu; onun enerjilerini uzun süre daha yönlendiremezdi. Kitap tutulamayacak kadar ısınıyor, Cal elinin altında titriyordu.

"Yeter!" dedi Suzanna.

Cal'in gözleri açılıverdi.

"Daha bitirmedim."

"*Yeter dedim.*"

Suzanna konuşurken Tapınak binası zangırdamaya başladı.

"Aman tanrım," dedi Cal.

"Gitme zamanı," dedi Suzanna. "Yürüyebilir misin?"

"Elbette yürüyebilirim."

Suzanna delikanlının ayağa kalkmasına yardım etti. Duvarlar birbiri ardına Tezgâh'ın gazabına yenik düşerken içeriden gümbürtüler yükseldi.

Son afeti seyretmek için beklemediler ve tuğla kırıkları ıslık çalarak başlarının yanından geçerken Tapınak'tan uzaklaşmaya başladılar.

Cal sözünü tuttu: Yavaş da olsa yürüyebiliyordu. Fakat şimdi kat etmeleri gereken çorak arazide koşmaları mümkün değildi. Dışarıdan yaptıkları yolculuğun mihenk taşı yaradılışken dönüşlerinin esası yok oluştu. Mütecavizlerin geçtikleri yerlerde doğan bitki ve hayvan yaşamı şimdi hızlı bir çözünme içerisindeydi. Çiçekler ve ağaçlar soluyor, çürümelerinin kokusu Deveran'ı süpüren holigan rüzgârlarca her yere taşınıyordu.

Toprak ışığının loşlaşmasıyla etrafa alacakaranlık çökmüştü. Havadaki toz zerreleri ve diğer maddeler de kasveti iyice derinleştiriyordu. Toprak yarılıp da henüz dakikalar önce ürettiği yaratıkları tüketirken karanlıktan hayvan çığlıkları yükseliyordu. Fırladıkları yatak tarafından yutulmayanları daha bile korkunç bir kader bekliyordu zira onları oluşturan güçler

şimdi kendi çocuklarını çözüyordu. Arazi bir zamanlar parlak ve canlıyken şimdi son nefeslerini veren solgun, iskeletimsi şeylerle bezeliydi. Bazıları gözlerini Cal ile Suzanna'ya çevirerek umut veya yardım beklese de ikilinin onlara verebilecek hiçbir şeyi yoktu.

Ellerinden gelen tek şey yerdeki yarıkların kendilerini de yutmasını önlemekti. Kolları birbirine dolanık, başları Manto'nun sefaletlerini tamamlamak istercesine yağdırdığı dolulara karşı eğik vaziyette tökezleyerek ilerlediler.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Cal.

Durdular ve Suzanna ileriye baktı. Aynı yerde dönüp durmadıklarından emin olamadı. Ayaklarının altındaki ışık neredeyse sönmüştü. Sağda solda bir anlığına alevlense de bir diğer acınası sahneyi, buradaki varlıklarıyla yol açtıkları hadisenin son yıkıcı anlarını aydınlatmaktan öteye geçmiyordu.

Ve sonra:

"İşte!" dedi kız, dolu ve toz perdesinin ilerisini işaret ederek. "Bir ışık görüyorum."

İltihaplı toprağın elverdiği kadar süratle tekrar yola koyuldular. Her adımda ayakları çürüyen bir madde bataklığına biraz daha batıyordu. Yaşam kalıntıları –bu, Cennet'in varisleri olan solucanlar ve hamamböcekleri– o bataklığın içinde hâlâ kıpırdıyordu.

Fakat tünelin sonunda belirgin bir ışık mevcuttu; Suzanna yoğun havaya rağmen onu tekrar gördü.

"Başını kaldır, Cal," dedi.

Cal söyleneni yaptı ama zar zor.

"Az kaldı. Birkaç adım daha."

Delikanlı her geçen saniye biraz daha ağırlaşıyordu fakat Manto'daki yırtık onları kalleş toprağın son birkaç metresini de aşmaya teşvik etmek için yeterliydi.

Ve nihayet son çırpınışlarını yaşayan Deveran'ın bağırsaklarından tükürülürcesine ışığa çıktılar.

Yalpalayarak Manto'dan uzaklaştılar. Fakat az sonra Cal dedi ki:

"Daha fazla..."

Ve yere yığıldı.

Suzanna onun yanına diz çöküp başını kucağına aldı, sonra da yardım bulmak için etrafına bakındı. Deveran'daki olayların sonuçlarını ancak o zaman gördü.

Harikalar Diyarı'nın yerinde yeller esiyordu.

Füg'ün güzellikleri lime lime olmuştu ve yırtıklar Suzanna'nın gözleri önünde buharlaşıyordu. Su, tahta ve taş; canlı hayvan dokusu ve ölü Kâhinsoylular; hepsi de hiç var olmamışçasına ortadan kalkmıştı. Yer yer birkaç kalıntı göze çarpsa da bunlar uzun soluklu değildi. Deveran gürleyip sarsıldıkça Füg arazisinin bu son izleri de dumana ve ipliğe, sonrasında da boşluğa dönüşüyordu. Her şey dehşet verecek kadar hızlı gelişiyordu.

Suzanna arkasına baktı. Gizleyecek hiçbir şeyi kalmayan Manto da geri çekiliyor, ricatıyla topraktan ve çatlak kayalardan ibaret bir bozkır açığa çıkıyordu. Bulut örtüsünün şimşekleri bile kayboluyordu.

"Suzanna!"

Genç kadın dönüp baktığında de Bono'nun üzerine geldiğini gördü.

"Orada neler oldu?"

"Daha sonra," dedi kız. "Önce Cal'e yardım bulmalıyız. Vuruldu."

"Gidip bir araba getireyim."

Cal'in gözleri titreşerek açıldı.

"Bitti mi?" diye mırıldandı.

"Şimdi bunu düşünme," dedi kız.

"Bilmek istiyorum," diye şaşırtıcı bir hararetle talep eden Cal doğrulup oturmaya çalıştı. Vazgeçmeyeceğini anlayan Suzanna ona yardımcı oldu.

Karşılarındaki viraneyi görünce Cal'in ağzından bir inilti yükseldi.

Aralarında Hobart'ın birkaç adamının da bulunduğu Kâhinsoylu grupları vadide ve çevre tepelerin eteklerinde durmuş bekliyorlardı. Hiçbiri ne konuşuyor ne de kıpırdıyordu. Geriye bir tek onlar kalmıştı.

"Shadwell'e ne oldu?" dedi Cal.

Suzanna omuz silkti. "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Benden önce Tapınak'tan kaçtı."

Çalışan bir araç motorunun gürültüsü daha başka bir diyaloğa engel oldu. De Bono istilacıların arabalarından birini ölü otların üstünden geçirip Cal'in yattığı yerin birkaç adım uzağında durdurdu.

"Ben sürerim," dedi Suzanna, Cal arka koltuğa yatırıldıktan sonra.

"Doktorlara ne diyeceğiz?" diye sordu Cal. Sesi zayıflıyordu. "İçimde bir kurşun var."

"O köprüyü zamanı gelince geçeriz," dedi Suzanna. O de Bono'nun gönülsüzce boşalttığı sürücü koltuğuna otururken biri adını seslendi. Nimrod arabaya doğru koşuyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi kıza.

Suzanna adamın dikkatini yolcuya çekti.

"Dostum," dedi Nimrod, Cal'i görünce, "bakıyorum da haşatın çıkmış." Sevecen bir tebessüm etmeye çalıştıysa da gelen tek şey gözyaşları oldu.

"Her şey bitti," dedi ağlayarak. "Yok oldu. Güzelim yurdumuz..." Elinin tersiyle gözlerini ve burnunu sildi. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Suzanna'ya.

"Tehlikeden uzaklaşacağız," dedi kız ona. "Yapabildiğimiz kadar süratle. Hâlâ düşmanlarımız var–"

"Artık hiçbirinin önemi kalmadı," dedi Nimrod. "Füg gitti. Sahip olduğumuz her şeyi kaybettik."

"Halen hayattayız, değil mi?" dedi genç kadın. "Yaşadığımız sürece..."

"Nereye gideceğiz?"

"Bir yer buluruz."

"Artık bize önderlik etmek zorundasın," dedi Nimrod. "Bir tek sen kaldın."

"Daha sonra. Önce Cal'e yardım–"

"Evet," dedi adam. "Elbette." Kızın kolunu tutmuştu ve bırakmaya hiç gönlü yoktu. "Geri gelecek misin?"

"Tabii," dedi Suzanna.

"Ben ötekileri kuzeye götüreceğim," dedi Nimrod ona. "Buranın iki vadi ilerisine. Seni orada bekleyeceğiz."

"Öyleyse kıpırdayın," dedi Suzanna. "Zaman kaybediyoruz."

"Hatırlayacak mısın?" diye sordu Nimrod.

Suzanna adamın çekincelerine güler geçerdi ama ellerinde yalnızca hatırlamak kalmıştı. Bu yüzden öyle yapmaktansa adamın ıslak yüzüne dokunarak parmaklarındaki eriyiği hissetmesini sağladı.

Nimrod'u bir bakıma takdis ettiğinin ancak oradan uzaklaşırken farkına vardı.

IV
Shadwell

Satıcı daha dışarıdaki Füg'de ilk ayrışma başlarken Deveran'dan kaçmıştı. Bundan dolayı kaçışı yalnızca engellenmemekle kalmadı, aynı zamanda görülmedi de. Anavatanlarının dokusu dört bir yanda dağılırken hiç kimse hengâmeden apar topar uzaklaşan paspal, kanlı surete en ufak bir ilgi göstermedi.

Shadwell'in yalnızca bir kere durması ve kargaşada mide bulantısını dışa vurabileceği bir yer bulması gerekti. Kusmuğu eskiden lüks denebilecek pabuçlarına sıçradı ve onları avuç dolusu yaprakla temizlemeye biraz daha vakit ayırdı. Fakat yapraklar daha iş bitmeden ellerinde buharlaşmaya başladı.

Sihir! Artık ondan ne kadar da tiksiniyordu! Füg vaatleriyle onun kanına girmişti. Sözüm ona büyüleriyle caka satmıştı ve zavallı bir Guguk olan Shadwell'in aklını başından almıştı. Sonra onu parmağında oynatmıştı. Onu ödünç bir deriye büründürmüş, başkalarını kandırmaya ve manipüle etmeye itmişti. Bunu da hep yalanları uğruna yapmıştı. Sahiden de vaatleri baştan aşağı yalandı; Shadwell artık bunun farkındaydı. Tam kucaklamaya hazırlanırken mükâfatı buhar olup uçmuş, onu mülkiyetinden mahrum bırakıp suçlu taraf gibi göstermişti.

Yine de kullanıldığını anlamasının böylesine uzun sürmesi, Shadwell'in tüm bu olaylardaki masumiyetinin kesin kanıtıydı. Hiçbir canlıya zarar vermek istememişti; tek isteği hakikatten ve istikrardan yoksun bir yere öyle şeyler getirmekti. Zahmetine karşılık da kandırılmış ve suça teşvik edilmişti. Bundan dolayıdır ki tarih onu affedilebilir bir günah olan saflıktan başka neyle suçlayabilirdi? Hayır, bu trajedideki gerçek kötüler esrimelerin ve mantıksızlığın kullanıcıları olan Kâhinsoylulardı. Onun iyi niyetli hırsını yoldan saptıran ve böylece herkesin başına bu

dertleri açan onlardı. Deveran'da biten bu amansız yıkım spiralinde Shadwell şartların kurbanı olmuş, cinayete zorlanmıştı.

Çürüyen Füg'den çıkıp vadinin yukarısına tırmanmaya başladı. Eteklerde daha temiz esen rüzgâr onu utandırdı. Kendisi leş gibi korku ve hüsran kokarken rüzgârda sadece deniz kokusu vardı. Shadwell tek aklıselim ümidin böyle bir arılıkta yattığını bilerek onu derin derin içine çekti.

Durumundan iğrenerek kanlı ceketini çıkardı. Bu murdar ve murdar edici giysi beş para etmezdi. İlk hatasını onu Efsuncu'dan almakla yapmıştı; müteakip tüm yanıltmacalar oradan kaynaklanmıştı. Shadwell kapıldığı tiksintiyle astarı yırtmaya çalıştıysa da kumaş onun kuvvetine direndi. O da ceketi tortop edip havaya fırlattı. Ceket biraz yükseldi, sonra düşüp kayalık bir yamaçtan aşağı yuvarlandı. Geçişiyle ufak çaplı bir çakıl heyelanı başlattı ve tekrar açılıp bacaksız bir intihar vakası gibi öylece kaldı. Nihayet başından beri ait olduğu yerdeydi: Tozun toprağın içinde.

Kâhinsoylular da aynısına layıktı. Fakat onlar hayatta kalma ustalarıydı. Düzenbazlık kanlarında vardı. Toprakları yok olmuşsa bile ellerinin altında daha başka hileler bulundurmaları Shadwell'i şaşırtmazdı. O bozguncular yaşadıkları sürece rahat bir uyku çekemeyecekti. Onu bir maskaraya ve kasaba çevirmişlerdi. Hepsi geberinceye dek Shadwell'e rahat huzur yoktu.

Tepede durup aşağıdaki vadiye bakarken içinde yeni bir gaye doğdu. Kandırılmış ve küçük düşürülmüştü ama en azından yaşıyordu. Savaş henüz bitmemişti.

Bu canavarların bir düşmanı vardı. Immacolata onu sık sık düşlemiş ve ikamet ettiği bakir bölgeden bahsetmişti.

Musibet demişti ona.

Kâhinsoyluları mahvedecekse Shadwell'in bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Bunun için de onların uzun zaman önce saklandıkları isimsiz güçten daha iyisini nereden bulacaktı?

Kâhinsoylular bir daha asla saklanamayacaklardı. Artık sığınabilecekleri bir yurtları yoktu. Eğer Shadwell şu Musibet'i bulabilirse ve onu uykusundan uyandırabilirse beraber çarçabuk onların hakkından gelebilirlerdi.

Musibet. Sözcüğün kulağa nasıl geldiği pek hoşuna gitti.

Fakat düşmanları küle döndüğünde çökecek olan sessizliği tercih ederdi.

V
Narin Bir Barış

1

Cal bir süreliğine uyumaktan mutluydu; nazik ellerin ve sözlerin kucağında rahat etmekten de. Hemşireler gelip gittiler; bir doktor ona gülümseyerek her şeyin yoluna gireceğini söylerken yanındaki de Bono kafa sallayıp gülümsedi.

Bir gece sonra uyandığında Suzanna'yı odada buldu. Genç kadın onu duyamayacak kadar bitkin olduğu sözler sarf ediyordu. Cal, kızın yakınında olmasından mutluluk duyarak tekrar uyudu ama uyandığında gitmişti. Suzanna'nın ve de Bono'nun nerede olduklarını sorduğu zaman ona geri dönecekleri ve yokluklarını kafasına takmaması söylendi. *Uyu*, dedi hemşire ona. *Uyu. Uyandığında her şey yoluna girmiş olacak.* Cal bu tavsiyenin tanıdığı ve sevdiği birini yarı yolda bıraktığını hayal meyal hatırlıyor ama uyuşturulmuş zihni onun kim olduğunu çıkartamıyordu. Bu yüzden denileni yaptı.

Uykusu rüyalarla doluydu. O rüyaların çoğunda başrol oynamasına rağmen bunların hepsini kendi bedeninde yapmadı. Bazen bir kuştu; bazen dalları küçük birer dünyayı andıran meyvelerle yüklü bir ağaç. Bazen ya rüzgârdı ya da rüzgâr gibi; kayasıyla çiçeğiyle yukarı dönük çehrelerin oluşturduğu arazilerden ve her gümüşi balığı ismen tanıdığı derelerden görülmeden ama süratle koşup geçti.

Bazen de öldüğünü düşledi. O siyah bir süt okyanusunda yüzerken görünmez ama kudretli varlıklar tepesindeki yıldızlara dadanıyor, onları yerlerinden koparıp uzun ve ıslıklı kavislerle aşağıya fırlatıyordu.

Bu ölüm ne denli rahat olsa da Cal yorgunluğuna istinaden onu sa-

dece düşlediğini biliyordu. Yakında tekrar uyanmasının gerekeceği bir zaman gelip çatacaktı.

O zaman geldiğinde Nimrod yatağının yanındaydı.

"Tasalanma," dedi adam Cal'e. "Sana hiçbir soru sormayacaklar."

Cal dilini zor döndürse de konuşmayı becerdi.

"Bunu nasıl başardın?"

"Küçük bir esrimeyle," dedi Nimrod gülümsemeden. "Ufak tefek aldatmacaların altından hâlâ kalkabiliyorum."

"Durum nasıl?"

"Kötü," yanıtını aldı. "Herkes yasta. Ben ulu orta yas tutmayı sevmem; o yüzden pek popüler sayılmam."

"Ya Suzanna?"

Nimrod müphem bir ifade takındı. "Şahsen ben ondan hoşlanıyorum," dedi. "Ama Ailelerle arasında sorunlar var. Yas tutmadıkları zamanlarda kendi aralarında tartışmanın bir yolunu buluyorlar. Yaygaralarından bıktım usandım. Bazen gidip Marguerite'i bulmayı ve Kâhinsoylu olduğumu unutmayı bile düşündüğüm oluyor."

"Yapamazsın."

"Bekle de gör yapıp yapamadığımı. Duygusal davranmanın kimseye faydası yok, Cal. Füg bitti; hem de temelli. Oldu olacak elimizdekileri en iyi şekilde değerlendirelim. Geçmişe sünger çekip Guguklara katılabiliriz. Tanrım, fark edilmeyiz bile. Bugünlerde Krallık'ta bizden daha garip şeyler var." Odanın köşesindeki televizyonu işaret etti. "Onu ne zaman açsam yeni ve farklı bir şeylerle karşılaşıyorum. Amerika'ya bile gidebilirim." Güneş gözlüğünü çıkardı. Cal gözlerinin ne kadar sıradışı olduğunu unutmuştu. "Benim niteliklerimdeki biri Hollywood'un işine yarayabilir," dedi.

Nimrod'un tenha umutsuzluğuna rağmen Cal bu söz üzerine gülümsemeden duramadı. Nimrod belki de haklıydı; belki Kâhinsoyluların artık Krallık'a karılmaktan ve orada ellerinden geldiğince huzurlu bir yaşamak sürdürmekten başka bir seçenekleri yoktu.

"Artık gitmeliyim," diyordu Nimrod. "Bu gece büyük bir toplantı var. Herkese söz verilecek. Muhtemelen bütün gece konuşacağız." Kapıya kadar yürüdü.

"Veda etmeden California'ya gitmeyeceğim," diye belirtti ve hastayı yalnız bıraktı.

2

İki gün geçmesine rağmen gelen giden olmadı. Cal hızla iyileşiyor, Nimrod'un hastane çalışanlarına yaptığı esrime onları sahiden de hastanın yarasını polise bildirmekten alıkoymuş gibi gözüküyordu.

Üçüncü gün öğleden sonra Cal epey düzeldiğini anladı çünkü huzursuzlanmaya başlıyordu. Televizyonda, Nimrod'un yeni aşkında yalnızca pembe diziler ve kötü bir film vardı. Bunların ikincisi, yani daha az sıradan olanı oynadığı sırada kapı açıldı ve siyahlara bürünmüş bir kadın içeri girdi. Ziyaretçisinin Apolline olduğunu anlaması Cal'in birkaç saniyesini aldı.

Kadın onun selam vermesine fırsat bırakmadı.

"Konuşmaya vakit yok, Calhoun," deyip yatağa yaklaştı ve Cal'e bir paket uzattı.

"Al şunu!" dedi.

Cal aldı.

"Hemen gitmem lazım," diye devam etti Apolline. Delikanlıya bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Yorgun görünüyorsun, çocuğum," dedi. "İyisi mi bir tatile çık!" Bu nasihatin ardından kapıya gitti.

"Bekle!" diye peşinden seslendi Cal.

"Vakit yok! Vakit yok!" diye tekrarlayan kadın oradan ayrıldı.

Cal hediyesinin etrafındaki sicimi ve kesekâğıdını çıkardığında Suzanna'nın Rue Sokağı'ndayken bulduğu peri masalları kitabını keşfetti. Yanında bir de alelacele karalanmış bir not vardı.

Cal, yazıyordu kâğıtta.

Bunu benim için sakla, olur mu? Sakın gözünün önünden ayırma.
Düşmanlarımız hâlâ aramızdalar. Güvenli bir zamanda seni bulacağım.
Bunu hepimiz için yap.
Öpüyorum.
Suzanna.

Notu tekrar tekrar okuyan Cal kızın onu bitiriş şeklinden anlatamayacağı kadar etkilenmişti: *Öpüyorum.*

Fakat talimatlar kafasını karıştırmıştı. Cildi yırtık, sayfaları sararmış kitap alelade görünüyordu. Dili Cal'in hiç bilmediği Almanca'ydı. Resim-

leri bile karanlık olup gölgelerle doluydu ve Cal bir ömür boyu yetecek kadar gölge görmüştü. Fakat madem ki Suzanna ondan kitabı güvende tutmasını istemişti, aynen öyle yapacaktı. Suzanna akıllı biriydi ve Cal onun talimatlarını hafife almaması gerektiğinin farkındaydı.

3

Apolline'in ziyaretinin ardından hiç kimse gelmedi. Cal'in buna pek şaştığı söylenemezdi. Kadının tavırlarında bir ivedilik görmüştü ama onun daha fazlası Suzanna'nın mektubunda da mevcuttu. *Düşmanlarımız hâlâ aramızdalar,* diye yazmıştı Suzanna. O yazdıysa bu doğruydu.

Cal bir hafta sonra hastaneden taburcu olup Liverpool'a döndü. Yokluğunda çok az şey değişmişti. Çimler halen Lilia Pellicia'nın öldüğü yerde büyümeyi reddediyordu, trenler hâlâ kuzey-güney arasında mekik dokuyordu, yemek odasındaki porselen köpekler hâlâ efendilerini arıyorlardı ve tuttukları nöbet bir tek tozla ödüllendiriliyordu.

Geraldine'in mutfak masasında bıraktığı notta da toz vardı. Kısa mektubunda Cal mantıklı bir insan gibi davranmayı öğrenene dek kendisini arayıp sormamasını yazmıştı.

Tek mektup bu değildi. Bir diğeri şirketteki şube müdüründen gelmişti ve ona hangi cehennemde olduğunu soruyor, işinden kovulmak istemiyorsa en kısa sürede yokluğuna bir açıklama getirmesini istiyordu. Mektubun tarihi ayın 11'iydi. Şimdiyse 25'i. Cal artık bir işi olmadığını tahmin etti.

Ne işsizliği ne de Geraldine'in yokluğunu pek kafasına takmadı. Yalnız kalmak, bir süre başından geçenleri enine boyuna düşünmek istiyordu. Daha da önemlisi herhangi bir konuda hislenmekte zorlandığını keşfetti. Günler geçtikçe ve yaşantısını toparlamaya gayret ettikçe Deveran'da olanların kendisini birden fazla bakımdan yaralamış olduğunu anladı. Sanki Tapınak'ta açığa çıkan güçler bir şekilde içine sızmış, eskiden gözyaşları ve keder içeren yerde biraz yabanilik bırakmıştı.

Şair bile suskundu. Kaçık Mooney'in dizeleri hâlâ Cal'in ezberindeydiler ama artık birer sesten ibaret olup onu duygulandırmıyorlardı.

Tüm bunlarda tek bir teselli mevcuttu: Belki yeni keşfedilmiş metaneti, yalnız kütüphaneci rolüne daha uygundu. Daima tetikte bekleyecekti ama ister felaket ister izah getirsin hiçbir ümit beslemeyecekti.

Tabii bu geleceğe bakmaktan vazgeçti demek değildi. Doğru, o altı üstü bir Guguktu: ürkek, bitkin ve yalnız. Fakat sonuçta kabilesinin çoğu da öyleydi ve bu her şeyin bittiği anlamına gelmezdi. Basit bir olaydan bile hislenebildikleri veya âşıkların kavuştuğu bir sahnede gözyaşlarına

boğulabildikleri, temkinli gönüllerinde şans oyunlarına yer açtıkları ve Tanrı karşısında kahkaha atabildikleri müddetçe muhakkak kurtuluşu bulabilirlerdi.

Yoksa yaşayan hiçbir şey için ümit yok demekti.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

BOŞ KESİM'DEN DIŞARI

ONUNCU KISIM

Musibet'i Ararken

"... uçuruma uzun uzun bakarsanız, uçurum da bakar sizin içinize."

–Friedrich Nietzsche
İyinin ve Kötünün Ötesinde

I
Hınzırlara Durmak Yok

1

Kâşiflerden önce, *Rub al Khali* dünya haritasındaki boş bir alandı. Onlardan sonra da öyle kalmıştı.

Bedevilerin, yani Arabistan Yarımadası'nın çöllerinde sayısız asır boyunca yaşamış göçebelerin verdikleri ismin anlamı Boş Kesim'di. Çoğu kimseye aklını kaçırtacak sahralara alışkın o insanların burayı *boş* olarak nitelemeleri, ıssızlığının hayal edilebilecek en köklü kanıtıydı.

Fakat isimlerin yeterince kanıt teşkil etmediği ve on dokuzuncu yüzyılın başlangıcından itibaren cesaretlerini sınayacak yerler arayan Avrupalılar arasında *Rub al Khali* çabucak efsanevi bir statü kazanmıştı. İster ekvatoral ister kutupsal olsun başka hiçbir bakir bölgenin çoraklığıyla boy ölçüşemeyeceği bu yer dünyanın belki de maceracılara sunabileceği en büyük imtihandı.

Orada hiçbir şey yaşamadığı gibi yaşayamazdı da. Kumulları küçük dağların yüksekliğini bulan ve kimi bölgelerde sıcağın bir insanı yutabilecek kadar geniş çatlaklar açtığı kayalıklara yer veren çöl altı yüz elli bin kilometrekarelik bir ıssızlık, koskoca bir hiçlikti. Yolsuz, susuz ve değişmezdi. Kumlarına göğüs gerenlerin çoğu onun tarafından yutulur, ufalanan kemiklerinin tozu çölün toplamına eklenirdi.

Fakat kâşif kadar çilekeş de olan, öyle yerlerde kendini kaybetmeyi amaç edinen türde kişiler için Kesim'in delirtici ıssızlığından cayıp geri dönmüş veya orada kaybolmuş seferlerin sayısı bir teşvikten ibaretti.

Bazıları kendilerinden sonra gelecekler için bölgeyi haritalandırma azmiyle kartografi adına sahraya meydan okur, sonunda kırılan heveslerinden başka haritalandıracak hiçbir şey olmadığını keşfederdi. Diğerle-

ri efsanevi servetlerin Cehennem'e girip onları oradan çıkartacak kadar güçlü kişileri beklediği kayıp kabirlere ve şehirlere bakınırdı. Az sayıdaki sabırlı ve ağzı sıkı gezgin, jeolojik veya tarihi teorileri doğrulama gayretiyle bilim adına çöle girerdi. Yine birkaçı orada fellik fellik Nuh'un Gemisi'ni veya Cennet'i arardı.

Tüm bunların ortak bir yönü vardı: Boş Kesim'den dönerlerse –oraya yaptıkları seyahat bir gün bile sürse– değişmiş insanlar olarak gelirlerdi. Hiç kimse öyle bir boşluğa bakıp da kendinden bir parçayı bakir bir bölgede ebediyen kaybetmeksizin evine barkına dönemezdi. Boşluğa katlanabilenlerin çoğu çölü kendilerini yutmaya kışkırtırcasına oraya tekrar tekrar giderler, yutana kadar da rahat etmezlerdi. Ve evinde ölen az sayıdaki mutsuzlar yataklarının başucundaki sevgi dolu yüzlere veyahut pencerenin dışında çiçek açan kiraz ağacına değil de ancak ruhlarına hiçliğin devasını vadeden Boşluk'un yapabileceği gibi kendilerine seslenen o sahraya bakarak son nefeslerini verirlerdi.

2

Shadwell yıllar boyu Immacolata'yı Musibet'in ikamet ettiği boşluğu anlatırken dinlemişti. Kadın oradan genellikle soyut kavramlarla bahsetmişti: Kumların ve dehşetin hüküm sürdüğü bir yer. Efsuncu'yu elinden geldiği kadar avutmasına rağmen kısa süre içinde zırvalarına kulak asmaz olmuştu.

Fakat eskiden Füg'ün yer aldığı vadiye yukarıdan bakan tepede ellerinde kan, kalbinde nefretle dururken kadının sözleri bir kez daha aklına gelmişti. Müteakip aylarda da kendini orayı keşfetme işine adamıştı.

Soruşturmalarının başlarında şans eseri *Rub al Khali*'nin resimlerine denk gelmiş ve kısa süre içinde Immacolata'nın kehanetimsi rüyalarında gördüğü sahranın orası olduğuna inanmıştı. Çöl şimdi, yani yüzyılın ikinci yarısında bile büyük ölçüde gizemini koruyordu. Ticari havayolları oradan hâlâ uzak duruyordu ve artık içinden bir yol geçse de orayı keşfetmeye teşebbüs edenlerin çabaları boşa çıkıyordu. O bakımdan Shadwell'in sorunu şuydu: Musibet sahiden de Boş Kesim'in bir yerlerinde yaşıyorsa onu böylesine engin bir boşlukta nasıl bulacaktı?

Uzmanlara danışarak işe başladı: Özellikle de Kesim'i iki defa deveyle geçmiş olan Emerson adlı bir kâşife. Artık pörsümüş ve yatalak bir ihtiyar olan Emerson ilk başta Shadwell'in cehaletini hor gördü. Fakat birkaç da-

kikalık konuşmanın ardından ziyaretçisinin saplantısına ısındı ve faydalı tavsiyeler verdi. Çölden bahsederken sanki sırtında kamçı izleri bırakmış, yine de zalimliğine hasret çektiği eski bir sevgilisini anıyordu.

Yolları ayrılırken dedi ki:

"Sana imreniyorum, Shadwell. Tanrı şahidim olsun ki sana imreniyorum."

3

Emerson ona çölün hep yalnız yaşanması gereken bir tecrübe olduğunu söylemişse de Shadwell *Rub al Khali*'ye yalnız gitmeyip Hobart'ı da yanında götürdü.

Kanun artık Hobart'ı eskisi gibi bağrına basmıyordu. Şubesini neredeyse tamamen ortadan kaldıran olaylara yönelik bir soruşturmada cezai ihmali tespit edilmişti; aslında hapse atılması işten bile değildi ama amirleri onun akli dengesinin bozulduğu –hatta muhtemelen hep bozuk olduğu– ve böyle bir deliyi istihdam eden bir sistemin mahkemede mercek altına alınmasının kendilerine de zarar vereceği hükmüne varmışlardı. Sonuçta Hobart'la beraber Füg'e girip orada ölenlerin kahraman olarak gösterildiği bir öykü uydurulmuş ve akıl sağlığı bozuk hâlde sağ çıkanlar tam ücretle emekli edilmişti. Yaslı eşlerden bazıları bu kurguyu yalanlayacak cesurca bir girişimde bulunsalar da gerçek açıklamaya dair ayrıntılar ortaya çıktığında bunlar yalanın kendisinden çok daha saçma gözükmüştü. Üstelik sağ kalanlar başlarından geçenleri makul bir şekilde izah edememişlerdi. Dile getirebildikleri az sayıdaki ayrıntı da deliliklerini doğrulamaktan başka bir işe yaramamıştı.

Öte yandan Hobart yıllardır deliliğin pençesinde olduğu için ona sığınamazdı. Shadwell'in gösterdiği ve onu Satıcı'nın tarafına çeken ateş tasavvuruna halen takıntılıydı; üstelik de ceketin çıkarılıp atılmasına rağmen. Shadwell'le beraberken takıntısının alaya alınmayacağını bilen Hobart onunla kalmayı seçti. Shadwell sayesinde hayallerinin gerçekleşmesine ramak kalmıştı ve ortak hırslarının bozguna uğratılmasına rağmen Satıcı hâlâ Hobart'ın çılgınlığının anladığı bir dilde konuşmaktaydı. Satıcı ona Musibet'ten bahsettiğinde Hobart yaratığın ancak düşlerindeki Ejderha'nın farklı bir isim takılmış hâli olduğunu hemen anlamıştı. Bir keresinde o canavarı bir ormanda aradığını fakat orada yalnızca keşmekeş bulduğunu hayal meyal hatırlamaktaydı. Ormandaki Ejderha bir

düzmeceydi; hâlâ tanışmaya can attığı yaratık o olamazdı. Hobart gerçek efsanenin kendisini nerede beklediğini artık biliyordu: Bir ormanda değil, nefesinin tüm canlıları küle ve kuma çevirdiği bir çölde.

Bundan dolayı beraber Kesim'in güney sınırındaki bir köye gittiler. Geldikleri yer o kadar önemsizdi ki bir isme dahi sahip çıkamamıştı.

Burada ciplerini terk edip sürücülerinin tercümanlığında kılavuzlar ve develer edinmeleri gerekti. Shadwell'i toynaklara karşılık tekerleklerden vazgeçmeye iten şey Kesim'i motorlu taşıtlarla geçmenin tatbiki sorunları değildi. Asıl sebep Emerson'ın yüreklendirmesiyle mümkün olduğu kadar çölün bir parçası hâline gelme, o hiçliğe birer fatih değil tövbekâr olarak gitme arzusuydu.

Gezi için kılavuz aramak bir saat sürdü. Yolculuğu yapmaya yetecek kadar istekli veya sıhhatli kişilerin azlığı sebebiyle ancak iki tane bulabildiler. Her iki adam da *Ahl Murra*'ya, yani tüm kabileler arasında Kesim'le ruhani bir yakınlık iddia eden tek kabileye mensuptu. Shadwell, Mitrak ibn Talaq adındaki ilkini daha önce dört defa beyaz adamları *Rub al Khali*'ye götürdüğüyle (ve geri getirdiğiyle) övündüğü için seçmişti. Fakat ibn Talaq farklı zamanlarda kuzeni, üvey kuzeni ve kayınbiraderi olarak tanımadığı Jabir adında daha genç bir başka biri olmadan gitmeye yanaşmadı. Bu diğeri on beşinden gün almış gibi gözükmese de bunun üç katı yaşındaki bir adamın cılız kuvvetine ve görmüş geçirmiş bakışlarına sahipti.

Onlarla pazarlık yapma işi Hobart'a kaldı. Lakin anlaşmalarının şartlarını netleştirmeleri biraz zaman aldı zira bu gezi için öğrendiği Arapça çat pattı ve Arapların İngilizceleri kötüydü. Yine de mesleklerini iyi bilire benziyorlardı. Develerin satın alınması yarım günü, malzemelerin tedarikiyse bir diğer sabahı buldu.

Sonuçta geçişin hazırlıkları topu topu kırk sekiz saatlik bir emek gerektirdi.

Lakin yola çıkış gününde titizliğine rağmen midesini tatmin etmekten geri durmayan Shadwell içini âdeta bataklığa çeviren bir bağırsak hastalığına yakalandı. Karnının isyanıyla tek bir lokmayı bile ondan fayda sağlayacak kadar bünyesinde tutamaz oldu ve çabucak zayıf düştü. Ateşler içinde yanarken ve yalnızca en ilkel ilaçlara erişimi varken tek yapabildiği kiralık kulübesine sığınmak, güneşin kendisine ulaşamadığı bir köşe bulmak ve ter atarak hastalığı atlatmaya çalışmaktı.

İki gün geçmesine rağmen durumunda bir düzelme olmadı. Hasta-

lanmaya alışkın değildi fakat hastalık kaptığı birkaç seferde hep gözlerden uzak kalmış ve eziyetini gizli saklı çekmişti. Buradaysa mahremiyet bulmak neredeyse imkânsızdı. İnsanlar gün boyu pis çarşaflar üstünde inleyen kâfire çatlaklardan bakabilme fırsatı için itişip kakışırlarken kapının ve pencerenin dışında hışırtılar duydu. Yerliler bu gösteriden bıktıklarında da dudaklarındaki ve gözlerindeki mikroplu suya aç sinekler nöbeti devraldı. Shadwell onları kovalamanın beyhudeliğini uzun süre önce öğrenmişti. O yüzden kan ter içinde yatarak onları gönüllerince içmeye bıraktı ve hummalı zihnini daha serin yerlere yolladı.

Üçüncü gün Hobart yolculuğu ertelemelerini, Ibn Talaq ile Jabir'e ücretlerini ödeyip medeniyete dönmelerini önerdi. Shadwell ikinci bir deneme için orada gücünü geri kazanabilirdi. Shadwell buna karşı çıksa da aynı düşünce birkaç kez onun da aklına gelmişti. Zaten enfeksiyon bedenini terk etse bile Kesim'e kafa tutacak bir durumda olmayacaktı.

Lakin o gece işler değişti. Öncelikle bir rüzgâr çıktı. O kesik kesik değil de düzenli bir taarruzla eserken taşıdığı kumlar kapının altından ve penceredeki çatlaklardan içeri sızdı.

Shadwell önceki gün biraz uyumuş ve o istirahatten fayda da sağlamıştı fakat şimdi rüzgâr rahatlamasını engelliyordu. Sıkıntısı karnına da vurdu ve onu gecenin yarısı boyunca kendisine verilen kovanın üstüne çömelerek bağırsaklarını boşaltmaya mecbur bıraktı.

İşte o hâldeyken, bir gaz bulutunun içinde sersefil çömelirken, ilk defa o sesi duydu. Çölden gelen ses cehennemsi bir dulun feryadı gibi yükselip alçalıyordu. Shadwell o güne dek bunun gibisini işitmemişti.

Vücudu titremelerle sarsılarak doğrulup dik durdu ve öyle yaparken bacaklarını kirletti.

Duyduğunun Musibet olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ses boğuk fakat inkâr edilemezdi. Bir kahır ve güç –ve de *çağrı*– haykırışıydı. Onlara bir işaret tabelası sunuyordu. Şanslarının onları gitmek istedikleri yere götüreceğini umarak sahrada körü körüne yol tepmeleri gerekmeyecek, rüzgârın estiği yönde ilerleyeceklerdi. Nasılsa rüzgâr onları sesini taşıdığı yaratığa eninde sonunda ulaştırırdı, değil mi?

Shadwell pantolonunu çekip kapıyı açtı. Rüzgâr ufacık köyde esip gürlüyor, gittiği her yerde kum bırakarak kuduz bir köpek gibi evlere uluyordu. Shadwell bir kez daha Musibet'in sesine kulak kabartarak bunun açlıkla gelen bir halüsinasyon olmaması için dua etti. Hayır, değildi. Aynı ıstıraplı uluma tekrar geldi.

Köylülerden biri onun yanından hızla geçip gitti. Satıcı kapı aralığından çıkıp adamı kolundan yakaladı.

"Duyuyor musun?" diye sordu.

Adam yara bere içindeki yüzünü Satıcı'ya doğru çevirdi. Gözlerinden biri eksikti.

"*Duyuyor musun?*" diye tekrarladı Shadwell, ses tekrar gelirken kulağını işaret ederek.

Adam silkinerek onun elinden kurtuldu.

"*Al hiyal,*" dedi, kelimeleri âdeta tükürerek.

"Ha?"

"*Al hiyal...*" diye tekrarlayan adam elini kemerindeki bıçağa götürdü ve Shadwell tehlikeli bir ahmakmışçasına ondan uzaklaştı.

Shadwell adamla tartışmaya girecek değildi; gülümseyerek ellerini kaldırdı ve onu kendi dertlerine bıraktı.

İlginç bir zindelik onu sarmalamış, açlık çeken beynine şarkılar söyletmeye başlamıştı. Yarın Kesim'e gideceklerdi ve bağırsaklarının canı cehennemeydi. Bir eyerde dik oturabildiği sürece yolculuktan vazgeçmeyecekti.

Kalbi gümbür gümbür atarak, bacakları tir tir titreyerek virane sokağın ortasında öylece dikildi.

"Seni duyuyorum," dedi. Rüzgâr yalnızca çölün tanıdığı sapkın bir dâhinin kontrolündeymişçesine kelimelerini dudaklarından aldı ve onları boşlukta bekleyen güce taşımak üzere oradan götürdü.

II
Unutulmuşluk

1

Ne okuduğu kitaplardaki ne dinlediği ifadelerdeki, ne de geçen gece rüzgârda duyduğu eziyetli sesteki hiçbir şey Shadwell'in *Rub al Khali*'nin mutlak ıssızlığına hazırlamamıştı. Kitaplar oranın sahralarını yapabildikleri kadar açıkça tarif etmişti ama mekânın feci hiçliğini layıkıyla canlandırmayı beceremişti. Tefrit ve tutku karışımıyla son derece ikna edici olabilen Emerson bile çıplak gerçeğe dokunamamıştı.

Yolculukları sıcağın ve çıplak ufukların eşliğinde geçen sonu gelmez saatlerdi. Yukarıda hep aynı alık gökyüzü, develerin ayakları altında hep aynı ölü toprak vardı.

Shadwell'in çene çalmaya harcayacak enerjisi yoktu ve Hobart hep sessiz sedasız bir adam olagelmişti. Develerini kâfirlerin önünden süren Ibn Talaq ile oğlansa arada bir fısıldaşmalarına rağmen genellikle bir tek kendi aralarında konuşuyorlardı. Dikkati dağıtacak hiçbir şey olmayınca zihin bu sefer vücudu mevzubahis yapıyor ve duyumları kafaya takıyordu. Eyere sürten uylukların ritmi veya dudaklardan ve dişetlerinden akan kanın tadı... Bunlar düşüncenin yegâne avuntusu olup çıkıyordu.

Yolculuğun sonunda onları neyin beklediğine yönelik tahminler bile rahatsızlığın donuk bulanıklığında kayboluyordu.

Yetmiş iki saat olaysız geçti; aynı boğucu sıcakta, kumlara inen toynakların aynı ritminde Musibet'in sesini taşıyan rüzgârın estiği yönü izlediler. Ne Araplar kâfirlerin amacına yönelik bir soru sordular ne de onlara herhangi bir açıklama yapıldı. Dört bir yanlarını saran boşluğun ortasında konuşmadan ilerlemekle yetindiler.

Develeri dinlendirmek veya kumların zımparaladığı boğazlarını ıslatmak için mola verdiklerinde durum daha da beterdi. Öyle zamanlarda sessizliğin katıksız derinliği tüm ağırlığıyla üzerlerine çöküyordu.

Bu fiziki şartlar karşısında var olmak bile mantıksız bir eylemdi. Shadwell o anlarda ne tür bir yaratığın böyle bir yoklukta yuva kurmayı seçtiğini ve boşluğa karşı koymak için nasıl bir irade gücüne sahip olması gerektiğini merak etti. Tabii –ve bu düşünce giderek daha sık aklına gelir oldu– yaratığın *kendisi de* o boşluktan değilse. Onun tüm bu hiçliğin ve sessizliğin bir parçası olabileceği ihtimaliyle içi pır pır etti. Ya aradığı güç buraya aitse ve kumulları yatağı, kayaları da yastığı olarak seçmişse? Nihayet Musibet hakkındaki tasavvurların Immacolata'yı neden terlettiğini anlamaya başlıyordu. Kadın o kâbuslarda kendisininkini gölgede bırakan feci bir *saflık* tatmıştı.

Fakat Shadwell korkmuyordu. Onu korkutan tek şey başarısızlıktı. Yaratığın huzuruna çıkana ve arılığının kaynağını öğrenene dek kendini arıtamazdı. Hayatta en çok arzuladığı şey işte buydu.

Kesim'deki dördüncü günlerinde hava kararırken arzusunun gerçekleşmesine bir adım daha yaklaştı.

Jabir tam ateş yaktığı sırada ses yeniden geldi. Bu gece fazla rüzgâr yoksa da öncekiyle aynı vakur otoriteyle esiyor, havayı trajedisiyle kirletiyordu.

Önce tüfeğini temizlemekte olan Ibn Talaq ayağa kalktı. Adamın kocaman açılmış gözlerinde telaş, dudaklarındaysa bir küfür veya dua vardı. Hobart saniyeler sonra yerinden kalkarken Jabir sesi duyunca panikleyen ve iplerine asılan develeri sakinleştirmeye gitti. Yalnızca Shadwell ateşin yanında kaldı ve tek bir devasa nefesten doğmuşa benzeyen uluma geceyi doldururken alevlere bakmakla yetindi.

Ses âdeta dakikalarca sürdükten sonra nihayet kesildi. Kesildiğinde hayvanlar homurdanıyor, insanların ağzınıysa bıçak açmıyordu. Ateşin yanına ilk Ibn Talaq döndü ve tüfek temizleme işine kaldığı yerden devam etti. Onu oğlan izledi. Nihayet Hobart da geldi.

"Yalnız değiliz," dedi Shadwell bir süre sonra, bakışlarını alevlerden ayırmaksızın.

"Neydi o?" diye sordu Jabir.

"*Al hiyal*," diye yanıtladı Ibn Talaq.

"*Al hiyal* nedir?" dedi Shadwell.

"Kumların çıkardığı sesi kastediyorlar," dedi Hobart.

"Kumlar mı?" dedi Shadwell. "O sesi kumların çıkardığını mı sanıyorsun?"

Oğlan başını iki yana salladı.

"Elbette hayır," dedi Shadwell. "O tanışmak için buraya geldiğimiz şeyin sesi."

Jabir ateşe bir avuç kemik beyazı çubuk attı. Alevler onları hemen yuttu.

"Anlıyor musunuz?" diye sordu Shadwell.

Ibn Talaq işinden başını kaldırıp gözünü ona dikti.

"Anlıyorlar," dedi Hobart.

"Cesaretlerini kaybetmiş olabileceklerini düşündüm."

Ibn Talaq bu yorumun imâsını sezmiş gibiydi.

"*Rub al Khali*," dedi adam. "Biliyoruz. Hepsini biliyoruz."

Shadwell adamın ne demek istediğini kavradı. Onlar Murra'ya mensuptu. Kabileleri bu bölgeyi sahiplenmişti. Boş Kesim'in gizemlerinden kaçmak, miraslarına sırt çevirmeye benzerdi.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Hobart.

"Bilmiyorum," cevabını verdi Shadwell. "Sen de benimle aynı sesi duydun. Belki çok yakınızdır."

"Sence burada olduğumuzu biliyor mudur?" dedi Hobart.

"Belki," dedi Shadwell. "Fark eder mi?"

"Fark etmez herhâlde."

"Bu gece değilse bile yarın mutlaka bilecek."

2

Ertesi gün güneş fazla yükselmeden mümkün olduğu kadar mesafe kat edebilmek için şafakta yola çıktılar ve önceki dört günde gittikleri yöne gittiler.

Yolculuklarında ilk defa üstünden geçtikleri arazi ufak tefek değişiklikler göstermeye başladı. Ritmik bir şekilde yükselip alçalan kumullar, yerlerini daha büyük ve düzensiz yükseltilere bıraktı.

Bu tepelerin kumu yumuşaktı ve hem hayvanların hem de insanların ayakları altında çökerek hışırtılı heyelanlara yol açıyordu. Hiç kimse deve sırtında gidemez oldu. Yolcular önceki gecenin ardından tedirginliklerini henüz üzerlerinden atamamış hayvanları kâh küfürlerle kâh şefkatle ikna ederek onlara gitgide dikleşen yamaçları tırmandırıyorlar, zirveye vardıklarındaysa önlerinde daha da büyük bir kumul buluyorlardı.

Herhangi bir söz sarf edilmeden Ibn Talaq dörtlünün başındaki konumundan vazgeçmişti. Artık tempoyu belirleyen, grubu kumullara çıkarıp aralarındaki koyaklara indiren kişi Shadwell'di. O koyaklarda esen belli belirsiz rüzgâr bir bakıma tüm fırtınalardan daha huzur kaçırıcıydı zira kumların üstünden geçerken âdeta fısıldayarak idrak kabiliyetinin hemen ötesinde bir mesaj veriyordu.

Yine de Shadwell taşıdığı kelimeleri biliyordu:

Tırman, diyordu rüzgâr. *Cesaretin varsa tırman. Bir tepe daha. Sonrasında istediğin her şeyi seni beklerken bulacaksın.*

–ve Shadwell onun teşvikiyle serin gölgelerden kör edici günışığına çıkıyor ve bir sonraki yamaç boyunca başı çekiyordu.

Hedeflerine yaklaştıklarını, hem de çok yaklaştıklarını biliyordu. Jadir ikindinin ilk saatlerinde yakınmaya başlayarak hayvanları dinlendirmelerini talep etse de Shadwell ona kulak asmadı. Zihnini bedeninin rahatsızlığından ayırarak tempoyu zorladı ve süzülürcesine yol aldı. Ter bir hiçti; acı bir hiçti. Hepsine de katlanılabilirdi.

Ve sonra, tırmanmaları neredeyse bir saat sürmüş bir kumulun zirvesinde rüzgârın mırıldanmaları doğrulandı.

Kumulları arkalarında bırakmışlardı. Önlerindeki arazi göz alabildiğine dümdüzdü. Fakat gözün alabildiği mesafe çok da büyük değildi zira rüzgâr tüm ufku duman gibi perdeleyen bir kum yükü taşıyordu. Bu sahra *Rub al Khali*'de bile ıssızlığın yeni bir tasfiyesi, bir duayenin hiçliğiydi.

"Yüce tanrım," dedi Hobart, Shadwell'in durduğu yere tırmandığında.

Satıcı onu kolundan tuttu. Nefesi seri ve hırıltılıydı; güneşte derisi soyulmuş yüzünden ter damlıyordu.

"Düşmeme izin verme," diye mırıldandı. "Artık çok yakınız."

"Neden daha fazla ilerlemeden önce biraz beklemiyoruz?" dedi Hobart. "Belki yarına kadar dinlenebiliriz."

"Ejderhanla tanışmak istemiyor musun?" diye sordu Shadwell.

Hobart karşılık vermedi.

"Öyleyse yalnız giderim," oldu Shadwell'in tepkisi. Devesinin dizginlerini bıraktı ve düzlükle buluşmak için yamaçtan aşağı yalpalamaya başladı.

Hobart karşısındaki sterilliği taradı. Shadwell'in söylediği doğruydu; yakın olduklarını hissedebiliyordu. Ve daha günler önce onu heyecanlandıran bu düşünce şimdi içine bir korku düşürüyordu. Burada yaşayan Ejderha'nın düşlerindeki ışıltılı canavar olmadığını anlayacak kadar

Kesim'i görmüştü. Böyle bir yerde yuva yapan dehşeti düşünmek hayal gücünü aşıyordu.

Fakat bir şeyin farkındaydı: Buradaki yaratık ne Kanun'u ne de onun koruyucularını dikkate almazdı.

Cesaretini toplarsa hâlâ geri dönebileceğini düşündü. Kılavuzları Shadwell'in onları yok oluşa sürüklediğine ve Satıcı'yı kendi hâline bırakmanın hepsi için daha iyi olacağına ikna edebilirdi. Shadwell daha şimdiden yamacın dibindeydi ve diğerlerinin peşinden gelip gelmediğine bakmakla uğraşmaksızın kumuldan uzaklaşıyordu. *Bırak gitsin,* dedi Hobart'ın bir parçası. *Çok istiyorsa bırak Musibetine kavuşsun ve tabii ölümüne de.*

Fakat ne kadar korkarsa korksun sahraya sırt çevirmeyi kendine yediremedi. Artık iyice daralıp bir tünel hâlini almış olan zihni ona yakmayan alevle kaplı ellerini gösterdi. O ender tasavvur ânında asla kelimelere dökemeyeceği bir güç tatmıştı ve müteakip tecrübelerinin getirdiği hiçbir şey –ne yenilgiler ne de küçük düşmeler– onun anısını söndüremezdi.

Hobart'ı mağlup edenler –gerçek ve erdemli kişilerin Kanunlarını çarpıtanlar– buradan çok uzaklarda bir yerde hâlâ yaşıyordu. Parmak uçlarında alevlerle aralarına dönüp onlara hadlerini bildirmek... İşte bu, sahraya katlanmaya değer bir hırstı.

Hobart alevlerin hayalini kurarak Shadwell'in devesinin dizginlerini tuttu ve ayna parlaklığındaki kumlara doğru Satıcı'nın ayak izlerini takip etti.

III
Duvar

Şu an geçmekte oldukları düzlükte mesafeleri kestirmek imkânsızdı. Arkalarında bıraktıkları kumullar kısa sürede kumun yoğunlaştırdığı havada kayboldu ve aynı perde ilerideki manzarayı da gözlerden sakladı. Rüzgâr ısrarcı olmasına rağmen güneşin taarruzunu zerre kadar hafifletmeyip sefalete sefalet katıyor, yolcuların bacaklarına asılarak her adımı bir işkence hâline getiriyordu. Fakat hiçbir şey Shadwell'i yavaşlatmadı. Satıcı cin çarpmış biri gibi yürüdükçe yürüdü ve sonunda, bu cehennemde geçen bir saatin ardından zınk diye durup ısının ve rüzgârın bulanıklaştırdığı bir yeri işaret etti.

"İşte," dedi.

Yanına kadar gelen Hobart kamaşmış gözlerini kısarak Shadwell'in parmağını takip etti. Fakat kum bulutları tetkikine engel oldu.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Shadwell adamı kolundan tuttu.

"Kahrolasıca, *baksana!*"

Hobart bu sefer Shadwell'in yanılmadığını anladı. Durdukları yerin ilerisinde toprak yeniden yükselir gibiydi.

"O ne?" diye rüzgâra karşı bağırdı eski polis.

"Bir duvar," dedi Shadwell.

Hobart gördüğü şeyin bir duvardan ziyade bir dizi tepe olduğunu düşündü zira görülebilir ufku boydan boya kaplıyordu. Lakin orasında burasında kopukluklar bulunmasına rağmen intizamı Shadwell'in hükmünü doğrular nitelikteydi. Karşılarındaki sahiden de bir duvardı.

Başka bir laf etmeden ona doğru yürümeye koyuldular.

Öteki tarafta herhangi bir yapının yükseldiğine dair bir belirti yoktu. Yine de duvarı yapanlar onun çevrelediği ve koruduğu şeye değer veri-

yor olmalıydılar zira yaklaştıkları her metrede boyutlarının muazzamlığı daha çok netleşiyordu. Çöl tabanından en az on sekiz metre yükselmesine rağmen ustalarının mahareti öyle bir düzeydeydi ki nasıl inşa edildiğine dair bir emare göze çarpmıyordu.

Grup duvarın yirmi metre uzağında durarak Shadwell'i ona refakatsiz yaklaşmaya bıraktı. Satıcı elini uzatıp dokunduğu taş parmak uçlarının altında sıcaktı. Yüzeyi o kadar düzgündü ki neredeyse ipeksiydi. Sanki tüm yapı magmadan çıkarılmış, lavla soğuk kil gibi oynayabilen zekâlarca biçimlendirilmişti. Oyuklardan yahut çatlaklardan böylesine yoksun bir yüzeye tırmanmanın pratik bir yolu belli ki yoktu, içlerinden birinde o tür bir işe kalkışacak enerji olsa dahi.

"Bir kapısı mutlaka vardır," dedi Shadwell. "Onu bulana kadar yürüyeceğiz."

Güneş çoktan inişe geçmiş, hava serinlemeye başlamıştı. Fakat rüzgârın yolculara bir an bile rahat vermeye niyeti yoktu. Âdeta duvar boyunca nöbet tutuyor, onları yere sermeye heveslenircesine bacaklarını kamçılıyordu. Fakat katledilmeden buralara kadar gelebilmek gruptakilerin korkularını öteki tarafta ne olduğuna yönelik bir merakla değiştirmişti. Seslerine tekrar kavuşan Araplar devamlı sohbet ediyorlar, hiç şüphesiz eve döndüklerinde buluntularını nasıl öveceklerini planlıyorlardı.

Yarım saatlik yürüyüşleri boyunca duvar hiç geçit vermedi. Bazı yerlerde çatlaklar ortaya çıkmıştı –lakin hiçbiri tutamak vazifesi görecek kadar alçak değildi– ve diğerlerinde üst kenar ufalanma belirtileri göstermekteydi. Fakat küçük bile olsa bir kapıya veyahut pencereye rastlamadılar.

"Bunu kimler inşa etmiş ki?" diye yürürlerken sordu Hobart.

Shadwell ayak uydurucasına duvardaki gölgelerini seyrediyordu.

"Eskiler," dedi.

"Çölü dışarıda tutmak için mi?"

"Veya Musibet'i içeride tutmak için."

Son birkaç dakikada rüzgâr ufak tefek değişiklikler göstermeye başlamıştı. Yolcuların bacaklarını kemirmekten vazgeçip daha cesurca işlere atılmıştı. Onu ilk Ibn Talaq fark etti.

"İşte! İşte!" dedi adam, parmağıyla duvarın ilerisini göstererek.

Durdukları yerin birkaç yüz metre uzağında bir kum akıntısı duvardan dışarı taşınıyor, akıntıya bir uluma eşlik ediyordu. Onlar yaklaştıkça bunun bir kapı değil, duvardaki bir gedik olduğu anlaşıldı. Yıkılan taşlar aşağıda moloz yığınları oluşturmuştu. Çoğu küçük bir ev boyutlarındaki

etrafa saçılmış parçalara ilk Shadwell ulaştı ve onlara tırmanmaya başladı. Sonunda korumak için duvarlarla çevrelenmiş yere yukarıdan bakabildi.

Hobart arkasından seslendi.

"Ne görüyorsun?"

Shadwell konuşmadı. Kükreyerek gedikten esen rüzgâr onu tüneğinden atmakla tehdit ederken duvarın arkasındaki sahneyi şaşkın gözlerle seyretti, o kadar.

Duvarın diğer tarafında ne saraylar ne de kabirler vardı. Hatta dikilitaşlar, sıra sütunlar gibi geçmişten kalma bir yerleşim izi bile yoktu. Olan tek şey sonu gelmez kumdu. Arkalarındaki hiçlik kadar boş bir diğer çöl önlerinde yayılıp gidiyordu.

"Hiçbir şey."

Konuşan Shadwell değil Hobart'tı. O da kayalara tırmanmıştı ve Satıcı'nın yanında manzarayı seyretmekteydi.

"İsa aşkına... burada hiçbir şey yok."

Shadwell karşılık vermedi. Gediğin öteki tarafına inip duvarın gölgesine girmekle yetindi. Hobart'ın sözü doğru gözüküyordu: Burada hiçbir şey yoktu. Peki o zaman buranın nedense kutsal olduğu hissine kapılmıştı?

Rüzgârın gedikteki molozlara yığdığı kumların üstünden geçip kumulları inceledi. Kumun buraya bulmak için geldikleri sırrı *örtmüş* olması mümkün müydü? Ya Musibet burada gizliyse ve çıkardığı ses diri diri gömülen bir şeyin ulumasıysa? Eğer öyleyse Shadwell onu bulmayı nasıl ümit edebilirdi?

Arkasına döndü ve gözlerini kısarak duvara baktı. Sonra içgüdülerinin yönlendirmesiyle gediğin açık kenarına tırmanmaya başladı. Bunu ancak ağır ağır yapabildi. Uzuvları yorgundu ve uzun yıllardır esen rüzgâr taşı âdeta zımparalamıştı. Fakat nihayetinde tepeye ulaşmayı başardı.

İlk başta çabaları boşa çıkmış gibi gözüktü. Akıttığı tere karşılık tek kazancı mesafe tarafından yutulana dek her iki yönde de uzanıp giden duvarın bir manzarasıydı.

Fakat aşağıdaki sahneye göz attığında kumullarda görülür bir *düzen* olduğunu fark etti. Bu rüzgârın yarattığı doğal dalga desenleri değil, aralarında yürüyüş yolları ve patikalar bulunan daha ayrıntılı bir şeydi. Kuma devasa geometrik desenler çizilmişti. Shadwell sahra hakkındaki araştırmalarında kadim bir halkın Güney Amerika düzlüklerine çizdiği desenleri okumuştu. O kuş ve tanrı resimleri yerden bakıldığında hiçbir

şeye benzemeyip sanki semavi bir izleyiciyi büyüleme amacı taşıyordu. Burada da aynı durum mu söz konusuydu? Kumlardaki bu oluklar ve banketler göğe bir mesaj yollamak için mi oluşturulmuştu? Eğer öyleyse bunu ne gibi bir güç yapmıştı? Bu kadar çok kumu taşımak için küçük bir ulus gerekirdi ve rüzgâr bugün yapılanı yarın bozardı. Öyleyse bu kimin eseriydi?

Belki cevabı gece verirdi.

Shadwell kayaların arasında bekleyen Hobart ile diğerlerinin yanına indi.

"Bu gece burada kamp kuracağız," dedi.

"Duvarların içinde mi dışında mı?" diye bilmek istedi Hobart.

"İçinde."

IV
Uriel

Gece, bir perdenin çekilmesi gibi bastırıverdi. Jabir duvarın kuytusunda, rüzgârın amansız hücumunun dışında bir ateş yaktı ve ekmek yiyip kahve içtiler. Muhabbet edilmedi. Bitkinlik dillerine gem vurmuştu. Kamburlarını çıkarıp oturmakla ve gözlerini alevlere dikmekle yetindiler.

Kemikleri sızlamasına rağmen Shadwell uyuyamadı. Ateş sönmeye yüz tutarken ve diğerleri teker teker yorgunluğa yenik düşerken o nöbete durdu. Gece derinleştikçe rüzgâr biraz azaldı ve böğürtüsü bir inilti hâlini aldı. Ses tıpkı bir ninni gibi Shadwell'i yatıştırdı ve en sonunda gözkapakları kendiliğinden kapandı. Önce arkalarında iç gözünün işlek desenleri vardı. Sonra sadece karanlık.

Uykusunda Jabir'in sesini duydu. Oğlan ona karanlıktan seslense de Shadwell yanıt vermek istemedi. Uyku çok tatlıydı. Lakin tekrar yükseldi—hem de korkunç bir çığlık şeklinde. Shadwell bu sefer gözkapaklarını açtı.

Rüzgâr tamamen dinmişti. Yukarıda gökyüzü kusursuzdu ve yıldızlar yerlerinde titreşerek ışıldıyordu. Ateş sönmüştü ama ışık hem Ibn Talaq'ın hem de Jabir'in yerlerinde olmadığını ona göstermek için yeterliydi. Shadwell yerinden kalktı, Hobart'ın yanına gitti ve onu sarsarak uyandırdı.

Öyle yaparken Hobart'ın başının biraz ilerisinde duran bir şey gözüne takıldı. Gördüğünden şüphe duyarak uzun uzun baktı.

Gözleri onu yanıltmıyorsa yerde çiçekler vardı. Bol miktarda yaprağın arasında öbek öbek çiçekler açmıştı. Bakışlarını yerden ayırıp kafasını kaldırdığında kavrulmuş boğazından bir hayret çığlığı koptu.

Kumullar yok olmuştu. Yerlerinde duvarın yüksekliğine kafa tutan bin bir türlü ağaçla dolu bir yağmur ormanı belirmişti. Çiçek yüklü devasa ağaçlar adam boyunda yapraklarla kaplıydı. Bu bitki örtüsünün altında sarmaşıklardan, çalılardan ve otlardan teşkil yabani bir doğa vardı.

Shadwell kısa bir süre akıl sağlığından şüphe duydu. Bu durum Hobart konuşana dek sürdü. "*Tanrım*," dedi adam yanı başında.

"Sen de görüyor musun?" dedi Shadwell.

"Görüyorum," dedi Hobart. "Bir bahçe görüyorum."

"Bahçe mi?"

Sözcük ilk bakışta bu hengâmeyi tarif etmekte yetersiz kalıyordu. Fakat ilave bir inceleme, başlangıçta anarşi gibi gözüken bir düzeni gözler önüne seriyordu. Koskoca, çiçek kaplı ağaçların altında yollar açılmıştı; etrafta çimenlikler ve teraslar vardı. Bu sahiden de bir tür bahçeydi ama içinde yürümek pek zevk vermezdi zira cins bolluğuna –her ebatta ve şekilde bitkiye ve çalıya– rağmen aralarında renkli tek bir çeşit yoktu. Ne çiçek ne dal ne yaprak ne de meyve; en mütevazı çimene kadar hepsi de pigmentten mahrumdu.

Shadwell buna kafa yorarken ormanın derinliklerinden daha başka bir bağrış geldi. Bu sefer ses Ibn Talaq'a aitti ve hızla tizleşerek bir çığlığa dönüştü. Shadwell sesi takip etti. Ayaklarının altındaki yumuşak toprak ilerleyişini yavaşlatsa da çığlık sadece hıçkırıklı nefeslerle bölünerek devam etti. Shadwell adamın ismini seslenerek koştu. İçinde hiç korku kalmamıştı; orada bir tek bu muammanın yaratıcısıyla yüz yüze gelmeye yönelik boğucu bir açlık vardı.

Aynı renksiz bitki yaşamıyla bezeli gölgeli bulvarlarda ilerlediği sırada Ibn Talaq'ın çığlığı kesiliverdi. Shadwell bir anlığına yönünü şaşırdı. Durup bir hareket belirtisi var mı diye bitki örtüsünü taradı. Yoktu. Yaprak bile kımıldamadığı gibi –gizemi daha da derinleştirecek şekilde– çiçek yığınlarından belli belirsiz de olsa hoş bir koku yükseliyordu.

Arkasındaki Hobart bir ikaz homurdandı. Shadwell o tarafa doğru döndü ve tam adamın merak eksikliğini ayıplayacağı sırada kendi adımlarının bıraktığı izler gözüne takıldı. Deveran'da tabanları yaşam getirmiş, buradaysa onu yok etmişti. Ayağını nereye bassa bitkiler ufalanıp gitmişti.

Kısa süre öncesine kadar otlarla ve çiçeklerle kaplı boş zemine bakarken bu olağanüstü büyümeye bir açıklama getirdi. Hobart'a aldırış etmeyip çiçeklerin bir buhurdan gibi dallarından sarktığı en yakındaki çalıya doğru yürüdü. Çekinerek parmaklarını çiçeklerden birine değdirdi. Daha ilk temasta çiçek dağılarak bir kum yağmuru şeklinde daldan düştü. Shadwell yanındaki eşine başparmağını sürttü; o da dağıldı ve bağlı olduğu dal, taşıdığı zarif yapraklarla beraber ona eşlik etti. Hepsi de tek dokunuşta kuma dönmüştü.

Kumullar geceleyin bu bahçeye yer açmak amacıyla kaybolmamıştı. Hepsi de bahçenin ta kendisi olmuş, akıl almaz bir buyrukla yükselerek bu steril illüzyonu yaratmıştı. İlk bakışta bir verimlilik mucizesi gibi görünen şey aslında bir taklitti. Tüm bunlar kumdu. Kokusuz, renksiz, cansız: Ölü bir bahçe.

Shadwell ani bir tiksintiye kapıldı. Bu hile tam da Kâhinsoyluların başının altından çıkan o aldatıcı esrimeler gibiydi. Satıcı kendini fundalığın ortasına attı ve o öfkeyle sağa sola atılarak çalıları yakıcı bulutlar hâlinde dağıttı. Elini sürttüğü bir ağaç, suyu kesilmiş süs havuzunun fıskiyesi gibi çöktü. En gösterişli çiçekler bile ufacık bir dokunuşunda yok oldu. Fakat Shadwell tatmin olmadı. Bitki örtüsünün ortasında küçük bir açıklık yaratana dek saldırısını sürdürdü.

"Esrimeler!" diye üstüne kum yağdıkça bağırıp durdu. "Esrimeler!"

Daha hırslı bir yıkıma girişmesini Musibet'in ulumasını –günler önce sıçmak için çömelirken duyduğunun aynısı– önledi. Bu ses onu ıssızlığın ve boşluğun içinden geçirmişti. İyi ama nereye? Daha fazla ıssızlığa, daha fazla boşluğa. Yol açtığı yıkımdan yatışmamış öfkesiyle Hobart'a doğru döndü.

"Ses nereden geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Hobart, birkaç adım geri çekilerek. "Her yerden."

"*Neredesin?*" diye bilmek istedi Shadwell, illüzyonun derinliklerine bağırarak. "Göster kendini!"

"Yapma–" diyen Hobart'ın sesi korku doluydu.

"Ejderhan burada," dedi Shadwell. "Onu görmemiz lazım."

Hobart başını iki yana salladı. Bu yeri yaratan güç, görmek istediği bir şey değildi. Lakin kaçmasına fırsat kalmadan Shadwell onu yakaladı.

"Onunla birlikte tanışacağız," dedi. "O şey *ikimizi de* kandırdı."

Hobart adamın elinden kurtulmaya çalıştı fakat panik içindeki gözleri tam o anda bitki koridorunun karşı ucunda beliren şeyi görünce direnci kırıldı.

Çevresindeki ağaçlar kadar yüksek olan yaratığın boyu en az sekiz metreydi. Kemik beyazı başı dallara sürttükçe aşağı kumlu taçyapraklar yağıyordu.

Hâlâ ulumasına rağmen bir ağzı yoktu. Hatta yüzü her türlü girinti ve çıkıntıdan yoksundu. Bunun tek istisnası dehşet verecek kadar çok sayıdaki gözleriydi. Başının iki tarafı da çift sıra hâlindeki kapaksız, kirpiksiz yarıklarla kaplıydı. Toplamda belki yüz tane gözü vardı ama yıllar boyu

onlara bakmak bile gerçek sayılarını ortaya çıkaramazdı zira somutluğuna rağmen yaratığa odaklanmak mümkün değildi. Kalbinde dönen ve sıvı ateşten hatları yüz farklı geometriye bağlayarak işgal ettiği havaya karışan o şeyler birer çark mıydı? Kenarlarında sayısız kanat mı çırpıyor, yıldızları yutmuşçasına karnında bir ışık mı yanıyordu?

Hiçbir şey kesin değildi. Bir nefeste yıldırım düşmüş bir yapı iskelesi gibi ışıklı bir kafesle çevrili gözükürken bir sonrakinde desen alevden bir konfetiye dönüşüyor, uzuvlarına hücum ettikten hemen sonra dağılıp gidiyordu. Bir an buharken bir diğerinde kaya olup çıkıyordu.

Ve sonra çıkardığı uluma başladığı kadar aniden kesildi.

Musibet durdu.

Shadwell pantolonundan bok kokusu yükselmeye başlayan Hobart'tan elini çekti. Eski polis ufak hıçkırık sesleri çıkartarak yere yığıldı. Shadwell onu yattığı yerde bırakırken Musibet'in geometri labirentindeki başı, bahçesine izinsiz giren yaratıkları tespit etti.

Shadwell geri çekilmedi. Geri çekilmek ne işe yarardı ki? Buranın dört bir yanı binlerce kilometrekarelik sahrayla çevriliydi. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Yapabileceği tek şey olduğu yerde kalmak ve getirdiği haberleri bu dehşetle paylaşmaktı.

Fakat tek kelime bile edemeden ayakları altındaki kumlar kıpırdamaya başladı. Toprak sıvılaşırken Shadwell bir an için Musibet'in kendisini diri diri gömmeye niyetlendiğini sandı. Fakat kum öyle yapmaktansa bir örtü gibi geri çekildi. Altındaki zeminde, Shadwell'in durduğu yerin birkaç adım uzağında Ibn Talaq'ın cesedi vardı. Adam çıplaktı ve akıl almaz işkencelere uğramıştı. Her iki eli de yanarak kollarından kopmuş, geriye çatlak kemiklerin çıkıntı yaptığı kapkara kütükler kalmıştı. Cinsel organı da benzer şekilde yok edilmiş ve gözleri kavrularak oyulmuştu. Yaraların ölümden sonra açıldığını farz etmek lüzumsuzdu: Ağzı hâlâ ölüm çığlığıyla açık duruyordu.

Midesi kalkan Shadwell başını çevirdi fakat Musibet'in ona daha başka gösterecekleri vardı. Kumlar yeniden hareketlendi ve sağında başka bir ceset açığa çıktı. Bu seferki yüzükoyun yatan Jabir'di. Oğlanın kalçaları kemiğe kadar yanmış ve boynu kırılmıştı. Yüz seksen derece dönmüş olan başı göğe çevriliydi. Ağzı yanıp kül olmuştu.

"Neden?" kelimesi döküldü Shadwell'in dudaklarından.

Musibet'in bakışları karşısında bağırsakları boşalmaya can attı fakat yine de sorusunu yöneltmekten geri kalmadı.

"*Neden?* Zarar vermek için buraya gelmedik."

Musibet sözcükleri duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermedi. Yoksa sahrada geçen yılların ardından iletişim yetisini kayıp mı etmişti? Belki de o uluma, var olmanın ıstırabına verebildiği tek tepkiydi.

Sonra –göz yığınının arasında bir yerde– titrek bir ışık belirdi. Yanan çarklar onu kaptığı gibi Shadwell'e doğru fırlattı. Işığın çarpmasından önce Shadwell ancak ölümünün hızlı olmasını umacak kadar zaman bulabildi; hemen sonra da temas gerçekleşti. Dokunuşunun acısı kör ediciydi; okşaması karşısında Shadwell'in bedeni iki büklüm oldu. Çatladı çatlayacak bir kafatasıyla yere yığıldı. Fakat ölüm gelmedi. Onun yerine acı ansızın geçti ve akıl gözünde yanan çarkın görüntüsü canlandı.

Musibet başının içindeydi. Gücü kafatasında turluyordu.

Sonra çark söndü ve yerinde istilacının getirdiği bir tasavvur belirdi:

Bahçede, ağaçların tepesinde süzülüyordu. Bunun Musibet'in bakış açısı olduğunu anladı: Yaratığın gözlerinin arkasında oturuyordu. Ortak bakışları aşağıdaki toprakta bir hareket yakaladı ve oraya yöneldi.

Çırılçıplak hâldeki Jabir kumlarda emekleme pozisyonu almıştı. Ibn Talaq ona arkadan giriyor, homurtular eşliğinde cinsel organını oğlana sokuyordu. Bu eylem Shadwell'e rahatsız edici ama zararsız gözüktü. Vakti zamanında daha kötülerini de görmüş, hatta *yapmıştı*. Fakat Musibet'le yalnızca görüsünü paylaşmıyor, düşünceleri de geliyordu. Yaratık bu düzüşmede bir suç gördü ve onun ölümle cezalandırılmasına hükmetti.

Shadwell onun idamlarının sonuçlarını daha az önce görmüştü; yeniden canlandırılmalarını seyretmek gibi bir arzusu yoktu. Fakat ona seçme şansı tanınmadı. Akıl gözü Musibet'in kontrolündeydi; her korkunç ânı izlemeye mecbur bırakıldı.

Aşağıya uzanan bir aydınlık ikiliyi birbirinden ayırdı, sonra da suçlu vücut parçalarını –ağız ve gözler, kasık ve kalçalar– kavurarak ateşle silip attı. Bu öyle çarçabuk da olmadı. Suçlular acı çekecek ve hatta yalvaracak kadar zaman buldular; Shadwell kendisini bahçeye getiren çığlıkları bir kez daha dinledi. Fakat ateş ikisini de affetmedi. O işini bitirdiğinde Shadwell artık durması için ağlıyordu. Nihayet durdu da ve cesetlerin üstüne kumdan bir kefen örtüldü. Musibet ancak o zaman Shadwell'e kendi görüsünü geri verdi. Üstünde yattığı –ve leş gibi kusmuk kokan– zemin tekrar karşısında belirdi.

Shadwell düştüğü yerde tir tir titreyerek yattı. Ancak tekrar yığılmayacağından emin olunca başını kaldırıp Musibet'e baktı.

Yaratık şekil değiştirmişti. Artık bir dev değildi. Altında kaldırdığı bir kum tepesinde oturuyordu. Çok sayıda gözü yıldızlara çevriliydi. Saniyeler içinde yargıçlıktan ve cellatlıktan vazgeçip düşünürlüğe soyunmuştu.

Kafasını dolduran imgeler kaybolmuş olsa da Shadwell bu yaratığın halen zihninde bir yer işgal ettiğini biliyor, düşüncelerinin dikenlerini hissedebiliyordu. Sanki bir balıktı ve Musibet ona kancayı takmıştı.

Yaratık bakışlarını gökyüzünden ayırıp ona çevirdi.

Shadwell...

Musibet'in bu yeni biçiminin de bir ağzı olmamasına rağmen Shadwell isminin söylendiğini işitti. Zaten bu yolla bir insanın kafasına girebildiği sürece neden bir ağza ihtiyaç duysundu ki?

Seni görüyorum.

dedi. Daha doğrusu Shadwell aklına sokulan düşünceyi kelimelere böyle döktü.

Seni görüyorum. Ve adını biliyorum.

"İstediğim de bu zaten," dedi Shadwell. "Beni tanımanı istiyorum. Bana güvenmeni. Bana *inanmanı*."

Bu tür ifadeler, ömrünün yarısından uzun bir zamandır Satıcı'nın üslubu olagelmişti; onları dile getirmek güvenini tazelerdi.

Buraya ilk gelen sen değilsin, dedi Musibet. *Başkaları da geldi. Ve gitti.*

Shadwell onların *nereye* gittiklerini çok iyi biliyordu. Musibet'in izniyle mi yoksa kendi çabasıyla mı emin değildi ama kumların altına gömülen, çürümüş bedenleri bu ölü bahçede harcanan cesetleri bir anlığına görmüştü. Aslında bu düşünceden korkmalıydı ama idamları seyrederken kapılacağı kadar korkuya kapılmıştı. Şimdi açık konuşacak ve hakikatin kendisini ölümden uzak tutmasını umacaktı.

"Buraya gelmemin bir sebebi var," dedi.

Neymiş o sebep?

An bu andı. Müşteri bir soru sormuştu ve Shadwell onu yanıtlamaya mecburdu. Daha iyi bir satış ümidiyle lafı dolandırmaktan veya süsleyip püslemekten fayda gelmezdi. Pazarlıkta kullanabileceği tek şey yalın gerçekti. Satış onunla ya kazanılacak ya kaybedilecekti. En iyisi onu açıkça dile getirmekti.

"Kâhinsoylular," dedi.

Bu isimle beraber beynindeki dikenlerin seğirdiğini hissetti ama başka bir tepki almadı. Musibet suskundu. Motor her an duracakmışçasına çarkları bile sönükleşir gibi oldu.

Sonra sözcüğü Shadwell'in kafasında çok ama çok usulca biçimlendirdi.

Kâhin. Oğulları.

Sözcüklerle beraber bir enerji kasılması gelip Shadwell'in kafatasında şimşek gibi çaktı. Bu şimşek Musibet'in özünde de vardı. Bedeninin denklemi boyunca yanıp söndü. Gözlerinde gidip geldi.

Kâhinsoylular.

"Kim olduklarını biliyor musun?"

Shadwell'in çevresindeki kumlar hışırdadı.

Unutmuştum.

"Uzun zaman oldu."

Peki bunu bana söylemek için mi buraya geldin?

"Sana hatırlatmak için."

Neden?

Dikenler tekrar kıpırdadı. *Beni her an öldürebilir,* diye düşündü Shadwell. *Şu an çok tedirgin ve bu da onu tehlikeli kılıyor. Dikkatli olmalıyım; açıkgöz davran. Satıcılık yap.*

"Senden saklandılar," dedi.

Doğru.

"Bunca yıldır. Onları asla bulamayasın diye el çektiler."

Ya şimdi?

"Şimdi tekrar uyandılar. İnsanların dünyasında."

Unutmuştum. Ama artık hatırlıyorum. Ah, evet. Sevgili Shadwell.

Dikenler gevşedi ve Shadwell'in içini en safından bir zevk dalgası kaplayarak aşırılığıyla onu neredeyse bayılttı. Demek bu Musibet aynı zamanda bir sevinç kaynağıydı. Acaba kontrolünden olmayan bir güç var mıydı?

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Sor.

"Kimsin sen?"

Musibet kum tahtından kalktı ve bir anda göz kamaştıracak kadar parlaklaştı.

Shadwell eliyle gözlerini örtse de ışık eti ve kemiği aşarak başının içine vurdu. Musibet orada ebedi ismini telaffuz etti.

Bana Uriel derler,

diye konuştu.

Prenslerden Uriel.[*]

---

[*] Hıristiyanlık inancında ulusları, toplumları ve Kilise gibi kurumları koruyup

Shadwell tıpkı Aziz Philomena kilisesinde duyduğu ayinler gibi bu ismi de aynı kaynaktan öğrenmişti. Çocukken tüm meleklerin ve baş meleklerin isimlerini tek tek ezberlemişti ve kudretlilerin arasında en kudretlisi Uriel'dı. Selametin baş meleğine bazıları Tanrı'nın Ateşi derdi. İdamların görüntüsü kafasında tekrar canlandı. Demek o bedenleri yakıp kavuran amansız ateş bir meleğe aitti. Ne halt yemeye böyle bir gücün huzuruna çıkmıştı? Bu, prenslerden Uriel'ın ta kendisiydi...

O anda Melek'in vasıflarından biri daha aklına geldi ve beraberinde bir idrak şoku getirdi. Uriel, Cennet'in kapısında nöbete bırakılan melekti.

Cennet.

Bu sözcük üzerine yaratık parlayıverdi. Yüzyıllar onu kedere ve unutkanlığa itmişse de o hâlâ bir melekti: Ateşi söndürülemezdi. Bedeninin çarkları döndü, özünün görülür matematiği kendi içine çevrilip yeni dehşetlere hazırlandı.

Başkaları da vardı, dedi Melek. *Bu yere Cennet diyen. Ama ben burayı hiç o isimle tanımadım.*

"Hangi isimle tanıdın?" diye sordu Shadwell.

Aden, dedi Melek ve bu sözcükle beraber Shadwell'in zihninde yeni bir görüntü belirdi. Görüntü aynı bahçenin başka bir çağdaki hâliydi. O zamanlar kumdan ağaçlar değil, Deveran'da canlanmış bitki örtüsünü akla getiren gür bir orman vardı: Aynı uçarı verimlilik, koşullarına başkaldırmanın eşiğinde gözüken aynı isimsiz cinsler. Her an nefes alabilecekmiş gibi duran çiçekler, kanatlanmanın eşiğindeki meyveler. Lakin burada Deveran'daki ivedilikten eser yoktu; ortama kaçınılmaz bir doğuşun, kendi tempolarında daha üst bir seviyeye yükselmeyi amaç edinen şeylerin atmosferi hakimdi. Ve o seviye hiç şüphesiz *ışıktı* zira ağaçların arasındaki her yer canlı ruhları andıran bir aydınlıkla doluydu.

Burası bir yaradılış mekânıydı, dedi Melek. *Sonsuza dek. Varlıkların olmaya geldikleri yerdi.*

"Olmaya mı?"

Bir biçim bulmaya ve dünyaya karışmaya.

"Ya Adem ile Havva?"

Onları hatırlamıyorum, karşılığını verdi Uriel.

"İnsanlığın ilk ebeveynleri."

İnsanlık bin farklı yerde topraktan doğdu fakat burada değil. Burada daha üst ruhlar vardı.

---

kollayan beşinci seviye melekler grubuna Prenslik (*orj.* Principality) denir. *—çn*

"Kâhinsoylular mı?" diye sordu Shadwell. "Üst ruhlar onlar mıydı?"

Melek buruk bir ses çıkardı. Cennet bahçesinin görüntüsü çarpıldı ve Shadwell'in gözüne ağaçların arasında hırsızlar gibi hareket eden kaçamak suretler takıldı.

Burada filizlendiler, dedi Melek. Shadwell zihninde toprağın yarıldığını, insan çehresine sahip bitkilerin oradan fışkırdığını gördü; bir de sisin katılaştığını... *Ama onlar birer kazaydı. Burada yaşam bulan daha büyük şeylerin sızıntısı. Biz ruhlar onlardan habersizdik. Daha ulvi işlerin peşindeydik.*

"Sonra da büyüdüler, öyle mi?"

Büyüdüler. Ve de meraklandılar.

Shadwell artık anlamaya başlıyordu.

"Dünyanın kokusunu aldılar," diye fikir yürüttü.

Melek ürperdi ve Shadwell yine bir imge sağanağına tutuldu. Kâhinsoyluların atalarını çıplak hâlleriyle gördü. Her renkte ve ebattaki vücutlarıyla ucubemsi bir biçim kalabalığıydılar: kuyruklar, altın sarısı gözler ve ibikler, birinde bir panterinki gibi parlak bir kürk, bir diğerinde işlevini yitirmiş kanatlar. Shadwell bahçeden ayrılma hevesiyle duvara tırmanmalarını seyretti.

"Kaçtılar."

Hiç kimse benden kaçamaz, dedi Uriel. *Ruhlar gittikten sonra onlar geri gelene dek nöbet tutmak için burada kaldım.*

Yaratılış Kitabı bu kadarında haklı çıkmıştı: Cennet'in kapısına sahiden de bir muhafız dikilmişti. Fakat anlaşılan geri kalanının pek doğru olduğu söylenemezdi. O kitabın yazarları, insanırkının kalpten bildiği bir imgeyi almışlar ve kendi ahlaki amaçları doğrultusunda onu bir anlatıya sığdırmışlardı. Tanrı'nın buradaki rolü –tabii herhangi bir rol oynadıysa– belki de esasen bir tanımlama meselesiydi. Eğer bu yaratık gidip kapılarına dayansa Vatikan onun bir melek olduğunu anlar mıydı? Shadwell bundan kuşkuluydu.

"Peki ya ruhlar?" dedi. "Burada olan diğerleri?"

Bekledim, dedi Melek.

Bekledi, bekledi, bekledi... yalnızlıktan aklını kaçırana dek, diye düşündü Shadwell. *Bahçe sararıp solarken ve kumlar duvarları aşındırırken sahrada yapayalnız bekledi.*

"Peki şimdi benimle gelecek misin?" dedi Shadwell. "Seni Kâhinsoylulara götürebilirim."

Melek bakışlarını yeniden Shadwell'e çevirdi.

Dünyadan nefret ediyorum, dedi. *Orada daha önce de bir defa bulunmuştum.*

"Ama seni onlara götürürsem," dedi Shadwell, "görevini yerine getirip onu tamamlayabilirsin."

Uriel'ın Krallık'a duyduğu nefret fiziksel bir cisim gibi olup Shadwell'in kafa derisini ürpertiyordu. Yine de Melek teklifi reddetmedi ve ağırdan alarak bu ihtimali kafasında evirip çevirdi. Artık bekleyişini sonlandırmak istiyordu. Fakat insan dünyasıyla temasın düşüncesi bile haşmetini tiksindiriyordu. Tüm saf varlıklar gibi kibirliydi ve kolayca şımarıyordu.

Belki... dedi.

Bakışları Shadwell'den ayrılıp duvara yöneldi. Satıcı o bakışları takip ettiğinde Hobart'a rastladı. Uriel'le konuşması sırasında müfettiş oradan sıvışma fırsatı bulmuş ama fazla uzaklaşamamıştı.

Bu sefer... diyen Melek'in göz izdihamında bir ışık yandı, *... gideceğim.* Işık çarklara sıçrayıp Hobart'a doğru fırladı. *Ama başka bir bedende.*

Sözlerinin hemen ardından tüm motor paramparça oldu ve bir değil sayısız ışık oku Hobart'a doğru uçtu. Uriel'ın bakışları onu olduğu yere mıhlamıştı; Hobart istiladan sakınamadı. Oklar alnından ayaklarına kadar saplandı ve ışıkları adamın derisini delmeden içine sızdı.

Göz açıp kapayıncaya dek Melek'in tüm izleri Shadwell'in yanındaki tepeden kaybolmuştu ve onun ete kemiğe karışmasıyla beraber yeni bir hadise çıktı. Hobart'ın durduğu yerden başlayan bir deprem bahçe boyunca yayıldı. Geçişiyle kumdan şekiller dağılmaya başladı. Sayısız bitki kuma döndü, ağaç koridorları depreme yakalanmış kemerler gibi sarsılıp çöktü. Shadwell büyüyen yıkımı seyrederken yine kumullarda desenler gördüğü o ilk ânı düşündü. Belki tahmininde yanılmamıştı; belki bu yer sahiden de yıldızları gösteren bir yön tabelasıydı. Oradan geçen bir ruhun duyup da gelmesini ve ona kendini hatırlatmasını uman Uriel acınası bir yöntemle kayıp bir görkemi baştan yaratmıştı.

Afet büyüdükçe büyüdü ve Shadwell bir kum seline gömülmemek için geri çekildi.

Hobart artık gediğin bahçe tarafında değildi. Kayalara tırmanmıştı ve çölün ıssız sahralarını süzüyordu.

Uriel'ın işgaline dair belirgin bir iz yoktu. Sıradan bir göz için bu her zamanki Hobart'tı. Sarkık yüz hatları eskisi gibi soğuktu ve aynı renksiz sesle konuşuyordu. Fakat sorduğu soru başka hikâyeydi.

"Artık Ejderha ben miyim?" diye sordu.

Shadwell ona baktı. Artık Hobart'ın gözlerinde onu ateş vaatleriyle ilk defa ayarttığından beri rastlamadığı bir parıltı olduğunu görebiliyordu.

"Evet," dedi. "Ejderha sensin."

Orada oyalanmadılar. Sınıra doğru yola koyuldular ve sonra Boş Kesim'i her zamankinden boş bırakıp gittiler.

ON BİRİNCİ KISIM

Düş Mevsimi

"Bir leke gibi kararıyor gökyüzü. Yağmur gibi yağacak bir şey. Ve o şey çiçekler olmayacak."

–W. H. Auden
The Two

I
Kahramanın Genç Bir Deli Olarak Portresi

1

Cal Mooney'e ne oldu? diyorlardı komşular: Samimiyetsiz tebessümlerle ve kaçamak bakışlarla ne garip bir delikanlı hâline geldi. Aslında ailecek hep garip değiller miydi sanki? Yaşlı adamın bir şairle akraba olduğunu duymuştum ve şairler hakkında ne derler bilirsiniz: Hepsi de biraz üşütüktür. Şimdi oğlan da aynı yolun yolcusu. Ne kadar acıklı. İnsanların böyle ansızın değişivermeleri ne komik, değil mi?

Söylentilerde elbette doğruluk payı vardı. Cal gerçekten değişmişti. Ve evet, muhtemelen biraz üşütüktü de. Bazı sabahlar aynada kendine baktığı zaman gözlerinde hiç şüphesiz süpermarketteki kasiyerleri veya bankada sıra beklerken ağzından potansiyel bir skandal alma derdindeki kadınları ürküten bir vahşilik görmüyor değildi.

"Öyleyse yalnız mı yaşıyorsun?"

"Evet," diyordu.

"Evin tek kişi için çok büyük. Temizlik yapmakta zorlanıyor olmalısın."

"Hayır, pek sayılmaz."

Sorgucudan meraklı bir bakış aldığında da diyordu ki:

"Tozdan hoşlanırım." Bu yorumun dedikoduları körükleyeceğini bilse de karşısındakinin hatırına yalan söyleyemiyordu. Ve daha konuşurken bile içten içe nasıl tebessüm ettiklerine bakarak çamaşır yıkarken ortaya dökmek üzere sözlerini bir kenara yazdıklarını görebiliyordu.

Evet, bir Kaçık Mooney de oydu.

2

Bu sefer hiçbir şeyi unutmadı. Zihni bildiklerinin uçup gidemeyeceği kadar kayıp Harikalar Diyarı'nın bir parçası hâline gelmişti. Füg her gün –ve de her gece– aklındaydı.

Fakat hatırlamanın neşe getirdiği yoktu. Getirdiği tek şey ömrü boyunca hasretini çektiği bir dünyayı ebediyen yitirmekten doğan dayanılmaz bir kayıp acısıydı. Bir daha o esrimeli toprağa ayak basamayacaktı.

Bu kaybın nasılı ve nedeni biraz bulanıktı; özellikle de Deveran'daki olaylar söz konusu olduğunda. Dar Parlak'taki muharebeyi ve Manto'ya girişini tek tük ayrıntıyla hatırlıyordu. Fakat sonrasında yaşananlar sadece bir dizi kopuk imgeden ibaretti. Filizlenen ve ölen şeyler; hafif bir zevkle kolundan aşağı akan kendi kanı; titreyerek sırtını verdiği tuğlalar...

Hemen hemen hepsi bu kadardı. Geri kalanlar öylesine silikti ki onların bir ânını bile hayalinde zar zor canlandırabiliyordu.

3

Cal kederini unutturacak bir şeye ihtiyaç duyduğunun farkındaydı, yoksa çıkışı olmayan bir melankoliye kapılacaktı. Bu yüzden yeni bir iş aradı ve temmuz ayının başlarında buldu da: Ekmek pişirmek. Ücretin düşüklüğüne ve çalışma saatlerinin sosyalleşmeye fırsat bırakmamasına rağmen işinden hoşnuttu ki bu da sigorta şirketindeki çabalarının antiteziydi. Fazla konuşması veya ofis içi siyasetle meşgul olması gerekmiyordu. Burada terfi etmek yoktu; tek uğraşı hamur ve fırındı. İşinden mutluydu. Onun sayesinde çelik gibi pazılara ve kahvaltıda sıcak ekmeğe kavuştu.

Fakat işi sadece geçici bir oyalanma sundu. Aklı sık sık eziyetinin kaynağına gidiyor ve tekrar eziyet çekiyordu. Bu tür bir mazoşizm belki de türünün tabiatında vardı. İnancı, temmuz ortalarında Geraldine'in tekrar ortaya çıkmasıyla desteklendi. Genç kadın bir gün Cal'in kapısında bitti ve aralarında hiçbir şey olmamış gibi eve girdi. Cal onu görmekten memnundu.

Lakin Geraldine bu sefer taşınmadı. Öyle bir toplumsal beklentiye dönmenin geriye atılan bir adım olacağında anlaştılar. Bundan dolayı genç kadın yaz boyunca neredeyse her gün gidip gelerek bazen Chariot Sokağı'nda kaldı, çoğunlukla da kalmadı.

Yaklaşık beş hafta boyunca Cal'e önceki baharda yaşananlarla ilgili tek bir soru sormadı. Cal da kendi isteğiyle herhangi bir bilgi vermeye yanaşmadı. Fakat Geraldine nihayet konuyu açtığında bunu delikanlının beklemediği bir tarzda ve bağlamda yaptı.

"Deke herkese polisle başının belaya girdiğini söylüyor," dedi kız. "Ama ben ona benim Cal'im öyle şey yapmaz dedim."

Babasının pencere kenarındaki koltuğunda oturan Cal yaz sonu göğünü seyrediyordu. Kanepedeki Geraldine bir yığın dergiyle çevriliydi.

"Onlara senin bir suçlu olmadığını söyledim. Bunu biliyorum. Başına her ne geldiyse... o tür bir sorun değildi. Ondan daha derindi, öyle değil mi?" Cal'e göz attı. Bir karşılık mı bekliyordu? Öyle gözükmüyordu zira Cal ağzını açamadan önce tekrar konuştu.

"Neler yaşandığına hiç aklım ermedi. Hem belki ermemesi daha iyi. Ama..." Gözünü kucağında açık duran dergiye dikti, sonra tekrar ona baktı. "Eskiden uykunda hiç konuşmazdın," dedi.

"Artık konuşuyor muyum ki?"

"Sürekli. Birileriyle konuşuyorsun. Bazen bağırıyorsun. Bazen sadece gülümsüyorsun." Kız bunları itiraf etmekten biraz utanıyordu. Belli ki Cal'i uyurken seyrediyor, hatta dinliyordu. "Bir yerlere gittin, değil mi?" dedi. "Başka hiç kimselerin görmediği şeyler gördün."

"Uykumda bundan mı bahsediyorum?"

"Bir bakıma. Ama bana bir şeyler gördüğünü düşündüren o değil. Şimdiki hâlin, Cal. Bazen öyle bir hâle bürünüyorsun ki..."

Genç kadın bu sözlerin ardından bir çıkmaza girmiş gibi gözüktü ve dikkatini dergiye yöneltip gerçekten bakmaksızın sayfaları çevirdi.

Cal iç geçirdi. Geraldine ona öyle iyi davranmış, öyle çok sahip çıkmıştı ki. Cal ne kadar zor da olsa kıza bir açıklama borçluydu.

"Sana anlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet. Evet, isterim."

"Duyduklarına inanmayacaksın," diye uyardı Cal.

"Sen yine de anlat."

Cal kafa salladı ve önceki yıl Rue Sokağı'na yaptığı ilk ziyaretten sonra ağzından kaçırmasına ramak kalan öyküye başladı.

"Harikalar Diyarı'nı gördüm..." diye söze girdi.

4

Genç kadına kuş güvercinlikten uçup gittikten sonra olup biten her şeyi genel hatlarıyla anlatması kırk beş dakika, hikâyesini bir düzene sokmaya çalışmasıysa ilaveten bir saat sürdü. Bir kez lafa girmesinin ardından en ufak detayı bile dışarıda bırakası gelmedi. Başından geçenleri en etraflı şekilde anlatmak istiyordu—Geraldine'inki kadar kendi iyiliği için de.

Dikkatle dinleyen genç kadın bazen ona baksa da genellikle pencereden dışarısını seyretti. Bir kez bile sevgilisinin sözünü kesmedi.

Cal nihayet öyküsünü sonlandırdı. Anlatım esnasında kalbindeki matem yaraları tekrar açılmıştı; Geraldine uzun süre konuşmadı.

Cal en sonunda dayanamadı. "Bana inanmıyorsun. İnanmayacağını söylemiştim."

Yine bir sessizlik çöktü. Kız nihayet dedi ki: "İnanıp inanmamam senin için fark eder mi?"

"Evet. Elbette eder."

"Neden, Cal?"

"Çünkü inanırsan yalnız kalmam."

Geraldine ona gülümsedi, yerinden kalktı ve oturduğu yere geldi.

"Yalnız değilsin," demekle yetindi.

Daha sonra birlikte yatağa girdiklerinde tekrar konuştu.

"Ona âşık mısın? Suzanna'yı kastediyorum."

Cal bu soruyu eninde sonunda bekliyordu.

"Evet," dedi usulca. "Açıklayamayacağım bir açıdan ama evet."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye karanlıkta mırıldandı Geraldine. Cal kızın yüz ifadesini görebilmek ve oradan doğru söyleyip söylemediğini anlamak isterdi fakat kafasındaki daha başka soruları dile getirmedi.

Sonrasında bu konuyu bir daha hiç açmadılar. Geraldine'in ona yönelik tavırlarında bir değişiklik olmadı: Sanki tüm hikâyeyi kafasından çıkarıp atmıştı. Eve gelişigüzel uğramayı sürdürdü. Bazen seviştiler, bazen sevişmediler. Ve bazen mutlu oldular veya olmaya yaklaştılar.

Yaz termometreleri fazla etkilemeden bitti. Geraldine'in yanaklarında çiller çıkmasına fırsat kalmadan eylül ayı gelip çattı.

5

Sonbahar İngiltere'ye yakışır ve kırklı yıllardan beri yaşanacak en ağır kıştan önceki o sonbahar şanlı şerefli geldi. Şiddetli rüzgârlar, aralara sıvı parıltıların serpiştiği sıcak yağmurlar getirdi. Kent yitik bir güzelliğe kavuştu. Arduvaz renkli bulutlar güneşe boyalı evlerin arkasına yığıldı. Deniz kokusuyla beraber rüzgâra eşlik eden martılar çatıların üzerinde dalıp çıkarak zikzaklar çizdi.

Cal o ay moralinin yeniden düzeldiğini hissetti. Guguk Krallığı ışıl ışıl parlarken yukarısındaki göğün gizli sembollerle doluymuş gibi görünmesi onda böyle bir etki yarattı. Bulut kümelerinde çehreler seçmeye başladı; pervaza düşen yağmur damlalarında kodlar duydu. Belli ki bir şeylerin eli kulağındaydı.

O ay Gluck'ı da hatırlattı. Anormal fenomen koleksiyoncusu Anthony Virgil Gluck. Adamla tekrar temasa geçmeyi bile düşündü ve hatta eski pantolonunun cebinde Gluck'ın kartvizitini arayıp buldu. Lakin telefon açmadı. Sebep belki de mucizeler vaat edildiği sürece her türlü hurafeye inanacağını ve bunun akıllıca olmadığını bilmesiydi.

O yüzden gözünü gece gündüz gökyüzünde tuttu. Hatta küçük bir teleskop satın aldı ve takımyıldızlarının konumlarını öğrenmeye başladı. Bu süreci güven verici buldu. Gündüzleri yukarı bakmak ve yıldızları göremese dahi hâlâ başının üzerinde olduklarını bilmek hoştu. Aynı şey hiç şüphesiz daha başka sayısız gizem için de geçerliydi. Onlar da parlıyorlardı ama dünya daha çok parlayarak görülmelerini engelliyordu.

Ve sonra, ekim ayının ortasında (aslına bakılırsa on sekizinde; daha doğrusu on dokuzunun erken saatlerinde) kâbuslardan ilkini gördü.

II
Temsiller

1

Füg'ün ve tüm içeriğinin imhasından sekiz gün sonra Dört Aile'den artakalanlar –toplamda belki yüz kişi– geleceklerini görüşmek üzere toplandılar. Faciadan sağ kurtulmalarına rağmen bu durumu kutlamak için fazla bir sebepleri yoktu. Dokudünya'nın yok oluşuyla evlerini, eşyalarını ve sevdiklerini de kaybetmişlerdi. Eski mutluluklarının yadigârı olarak ellerinde kalan tek şey Füg'ün yenilgisiyle büyük oranda zayıflamış bir avuç esrimeydi. Bunlar kıt bir teselliydi. Esrimeler ölüleri uyandıramayacağı gibi Krallık'ın murdarlıklarını uzak tutamazdı.

Peki şimdi ne yapacaklardı? Balm de Bono'nun öncülüğündeki çığırtkan bir grup öykülerini halka anlatmalarından, esasen bir *ülkü* hâline gelmelerinden yanaydı. Bu yabana atılacak bir fikir değildi. Belki de insan dünyasındaki en güvenli yer göz önüydü. Fakat bu fikir hatırı sayılır bir direnişle karşılandı. Direnişi körükleyen şey, şartların bu halktan alamayacağı tek varlıktı: Gurur. İçlerinden çoğu Gugukların merhametine kalmaktansa ölmeyi yeğleyeceklerini açık açık dile getirdi.

Suzanna'nın fikirle bir sorunu daha vardı. Hemcinsleri, Kâhinsoyluların öyküsüne inansalar ve sempati duysalar bile merhametleri ne kadar sürerdi? Aylar mı? En fazla bir yıl. Sonra dikkatlerini yeni bir trajediye yöneltirlerdi. Kâhinsoylular dünün kurbanları olup çıkarlar, şöhretleri onları kurtarmazdı.

Genç kadının argümanıyla Guguklara sığınmanın dehşeti, muhalefete ağır basmak için yeterliydi. Yenilgide bile medeniliği elden bırakmamaya kararlı olan de Bono fikrinden vazgeçti.

Bu, adap kurallarının o geceki görüşmelere etki ettiği son seferdi zira

vakit ilerledikçe toplantı giderek hararetlendi. Kızışma, dertli ve bıkkın bir adamın durumlarını düzeltmeye yönelik tüm çabalardan vazgeçmelerini ve Shadwell'den intikam almaya yoğunlaşmalarını teklif etmesiyle başladı.

"Her şeyimizi yitirdik," dedi adam. "Artık bizi tatmin edebilecek tek şey o piç kurusunu öldürmek."

Bu yenilgiciliğe karşı sesler yükseltilse de adam konuşma hakkından vazgeçmedi.

"Burada ölüp gideceğiz," dedi kasılmış bir yüzle. "Geriye kısacık bir zamanımız kaldı. Bize bunu yapanları yok ederek o zamanı değerlendirebiliriz."

"Bana kalırsa şimdi bir kan davasının zamanı değil," dedi Nimrod. "Yapıcı düşünmeliyiz. Geleceğe göre plan kurmalıyız."

Toplananlar arasında ironik gülüşmeler yaşandı. Aralarında sözde intikamcının sesi yükseldi.

"Ne geleceği?" diye konuştu adam, utkulu denebilecek bir ümitsizlikle. "Şu hâlimize bakın!" Sözleri karşısında boyunlar büküldü; oradaki herkes ne kadar meyus bir görüntü sergilediklerinin farkındaydı. "Birkaçın sonuncusuyuz. Bizden sonra gelen olmayacak ve bunu hepimiz biliyoruz." Nimrod'a doğru döndü. "Gelecekten bahsetmek istemiyorum," dedi. "Öyle yapmak daha fazla kedere davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramaz."

"Bu doğru değil–" diyecek gibi oldu Suzanna.

"Senin için söylemesi kolay," diye cevabı yapıştırdı adam.

"Kapa çeneni, Hamel!" diye bağırdı Nimrod.

"Kapamayacağım!"

"O bize yardım etmeye geldi."

"Ölmemize yetecek kadar yardımını aldık zaten!" diye üslupla karşılık verdi Hamel.

Karamsarlığı çok sayıda taraftar bulmuştu.

"O bir Guguk," diye laf yetiştirdi biri. "Neden ait olduğu yere dönmüyor?"

Suzanna'nın bir parçası aynen öyle yapmaya dünden razıydı; bu kadar büyük bir burukluğa hedef olmak gibi bir arzusu yoktu. Duyduğu sözler kalbini kırıyor, dahası başka bir korkuyu tetikliyordu: Her nasılsa yaptığından daha fazlasını veya en azından daha farklı bir şeyler yapabileceği korkusunu. Fakat kalmaya mecburdu. De Bono, Nimrod ve Krallık'ta

ondan medet uman diğer herkes için. İşin asıl üzücü tarafı, Hamel'in sözlerinin kendi aklına da yatmasıydı. Shadwell'e duyduğu nefretten güç almanın ve bu sayede uğradığı kayıpları unutmanın ne kadar kolay olacağını görebiliyordu. Elbette onların uğradıkları kayıplar çok daha büyüktü; bu düşünceyi aklından hiç çıkarmamalıydı. Kendisi kısacık bir süreliğine keyfini çattığı bir düşü yitirmişti. Onlarsa dünyalarını.

Tartışmaya yeni bir ses karıştı. Apolline'in sesini duymak Suzanna'yı şaşırttı. Bir tütün dumanı bulutunun arasından sıyrılıp gruba hitap edene dek kadının odada olduğundan bile habersizdi.

"Ben hiç kimse için pisi pisine can verecek değilim," dedi Apolline. "Özellikle de senin için, Hamel."

Başkaldırısı, Capra'nın Evi'ndeyken Yolande Dor'un yaptığıyla aynıydı. Görünüşe bakılırsa yaşam lehine en hararetli argümanlar hep kadınlardan geliyordu.

"Shadwell ne olacak?" diye sordu biri.

"Shadwell kimin umurunda," dedi Apolline. "Onu öldürmek mi istiyorsun, Hamel? Ben sana bir ok ve yay alırım!"

Beyanı bazılarından aşırı hevesli kahkahalar alsa da muhalefeti daha da kızdırmaktan öteye gitmedi.

"Soyumuz tükenmek üzere, kardeşim," dedi Hamel, bol miktarda küçümsemeyle. "Ve sen bugünlerde pek doğurgan değilsin."

Apolline sataşmayı güler yüzle karşıladı.

"Beni bir denemek ister misin?" dedi.

Hamel bu teklife yüzünü ekşitti.

"Bir karım vardı—" dedi.

Apolline kızdırmaktan aldığı her zamanki zevkle Hamel'e kalçalarını salladı. Adam ondan tarafa tükürdü. Hata ettiğini bilmesi gerekirdi. Kadın daha isabetli bir tükürükle karşılık verdi. Tükürüğü zararsız olsa da Hamel bıçaklanmış gibi tepki vererek bir hiddet narasıyla Apolline'e hücum etti. Rakibine darbe indiremeden önce biri araya girdi ve Hamel bu sefer ona vurdu. Saldırısı zaten kopma noktasındaki medeni müzakereyi bitirdi; topluluğun tamamı bağırıp tartışmaya başlarken o ve diğer adam ters dönen sandalyeler arasında yumruklaştılar. Onları Apolline'in pezevengi ayırdı. Kavganın bir dakikadan uzun sürmemesine rağmen her ikisi de fena hırpalanmıştı ve hem burunlarından hem de ağızlarından kan gelmekteydi.

Suzanna, Nimrod'un grubu yatıştırma girişimlerini üzgün gözlerle

seyretti. Kâhinsoylularla konuşmak istediği öyle çok şey vardı ki: Tavsiyelerine ihtiyaç duyduğu sorunlar; paylaşmak istediği hassas ve zor sırlar. Fakat ortam böylesine gerginken o meseleleri dile getirmenin uyuşmazlığı katmerleyeceğinden korkuyordu.

Hamel ona, Apolline'e ve kendi tabiriyle "o boka arka çıkan" herkese sövüp sayarak oradan ayrıldı. Giderken yalnız değildi. İki düzine kişi ona eşlik etti.

Bu infialin ardından ciddi bir müzakereye dönüş girişiminde bulunulmadı; toplantı fiilen sonlanmıştı. Hiç kimse dengeli kararlar verebilecek bir ruh hâlinde olmadığı gibi en azından biraz zaman geçene dek de öyle olmayacaktı. Buna istinaden felaketzedelerin dağılmalarına ve bulabildikleri güvenli yerlerde saklanmalarına hükmedildi. Sayıları o kadar azdı ki nüfusun arasına karışmaları zor olmazdı. Kışı facianın yankılarının dinmesini bekleyerek geçireceklerdi.

2

Suzanna toplantıdan sonra Nimrod'dan ayrılırken ona kendisini Londra'da nerede bulabileceğine yönelik talimatlar bıraktı. Bitkin düşmüştü; biraz kafasını dinlemesi gerekiyordu.

Lakin evde geçen iki haftanın ardından hiçbir şey yapmayarak enerji tazelemeye çalışmanın deliliğe çıkan bir yol olduğunu keşfetti ve tekrar atölyedeki işinin başına döndü. Çok geçmeden bunun akıllıca bir hareket olduğu anlaşıldı. Yeniden bir çalışma ritmi yakalamanın sorunları, son zamanlardaki kayıplara ve başarısızlıklara takılıp kalmasını engelledi. Ayrıca çanak çömlek bile olsa bir şeyler yaratma eylemi, baştan başlama ihtiyacına cevap verdi. Kilin efsanevi çağrışımlarına, masal kitaplarındaki ulusların temelini teşkil eden şöhretine hiç şimdiki kadar âşina olmamıştı. Becerileri insanlara değil yalnızca çömleklere hitap etse de dünyaların bir yerden başlaması lazımdı. Sadece radyonun ve kil kokusunun eşliğinde uzun saatler boyunca çalışırken düşünceleri melankoliden hiç kurtulmasa bile umduğundan daha iyimserdi.

Onun kente döndüğünü duyan Finnegan bir öğleden sonra her zamanki şıklığıyla kapısına dayanıp onu akşam yemeğine davet etti. Kendisi maceralara atılırken adamın onun yolunu gözlediğini düşünmek Suzanna için garip ve bir o kadar duygusaldı. Daveti kabul etti ve adamın ahbaplığından hiç hatırlamadığı kadar etkilendi. Finnegan her zamanki açık

sözlülüğüyle birbirleri için yaratıldıklarını ve derhal evlenmeleri gerektiğini söyledi. Suzanna bankerlerle evlenmemeyi kural edindiğini söyleyerek karşılık verdi. Adam ertesi gün ona çiçek ve mesleğini bırakacağını yazdığı bir not gönderdi. Sonrasında muntazaman görüştüler. Finnegan'ın samimiyeti ve rahat tavırları, düşünecek zaman bulduğunda Suzanna'nın zihnine hücum eden karanlık düşünceler karşısında harika bir engeldi.

Suzanna yaz ayları boyunca ve sonbaharın başlarında yer yer Kâhinsoylu mensuplarıyla kısa temaslar kurmasına rağmen güvenlik nedeniyle bunlar hep asgari düzeydeydi. Haberler iyi gözüküyordu. Felaketzedelerin çoğu atalarının yurtlarına dönmüş ve oralarda sığınacak bir köşe bulmuştu.

Daha da iyi olanı hem Shadwell'den hem de Hobart'tan ses seda çıkmamasıydı. Hamel'in Satıcı'yı bulmak için bir arama başlattığına ve düşmanın yerini gösteren tek bir ipucu bile bulamayınca vazgeçtiğine dair söylentiler dolaşıyordu. Ordusunun geri kalanı, yani Peygamber'in vizyonunu benimsemiş Kâhinsoylular ise dini kâbuslarından uyandıklarında değer verdikleri her şeyin yok olduğunu görerek cezalarını çekmişlerdi.

Bazıları utanç ve çaresizlik içinde o tartışmalı toplantıya gelip hemcinslerinden af dilemişti. Dedikodulara bakılırsa diğerleri pişmanlıklarına dayanamayıp bedbaht bir hâle düşmüştü. Hatta kimi kendi canına kast etmişti. Öte yandan Suzanna'nın duyduklarına bakılırsa savaş meydanını hiçbir pişmanlık duymaksızın terk eden gözünü kan bürümüş Kâhinsoylular da mevcuttu. Bunlar daha çok vahşet arayışıyla Krallık'a karışmıştı. Fazla aramaları da gerekmeyecekti.

Fakat dedikodular ve varsayımlar haricinde bildirecek çok az şey vardı. Kâhinsoylular kendilerine yeni hayatlar kurarlarken Suzanna da eski yaşantısından bir anlam çıkarmakla uğraştı. Cal konusundaysa delikanlının rehabilitasyonunu Liverpool'da saklanan Kâhinsoylular aracılığıyla takip etti ama doğrudan temas kurmadı. Bu kısmen pratik bir karardı: Düşmanın ortadan kaybolduğundan emin olana dek birbirlerinden uzak durmaları akıllıca olurdu. Fakat aynı zamanda duygusal bir seçimdi. Füg'ün hem içinde hem de dışında çok şey paylaşmışlardı. Sevgili olamayacakları kadar çok. Aralarındaki boşluk Dokudünya tarafından doldurulуyordu; başından beri de doldurulmuştu. Bu husus romantik olsun olmasın her türlü yakınlaşmaya engel teşkil ediyordu. Birlikte Cennet'i ve Cehennem'i görmüşlerdi. Onların ardından diğer her şey fasa fisoydu.

Muhtemelen Cal da aynı görüşteydi çünkü onunla irtibata geçmeye

yönelik bir teşebbüste bulunmadı. Zaten gerek de yoktu. Birbirleriyle görüşüp konuşmamalarına karşın Suzanna onun varlığını devamlı hissetti. Aralarındaki fiziki bir aşk ihtimalini yolun en başında bizzat kestirip atmış ve bazen bundan pişmanlık duymuştu fakat artık tüm âşıkların belki de en ulvi arzusunu paylaşıyorlardı: Birlikte bir dünyayı ayakta tutuyorlardı.

3

Ekim ayının ortalarında işi yeni ve hiç alışılmadık bir yönde gelişti. Suzanna durduk yerde tabaklardan ve kâselerden vazgeçip soyut çalışmalara başladı. Sonuçlar ona çok az hayran kazandırsa da reddedilemez bir iç tatmin sağladı.

O esnada Finnegan teklifini akşam yemekleriyle ve çiçeklerle destekledi. Ne zaman kibarca reddedilse ilgisi daha da katlandı. Suzanna onu ne zaman başından savsa geri gelişine bakarak sevgilisinin mazoşist eğilimleri olabileceğinden şüphelenmeye başladı.

Füg'ün öyküsünün bir parçası olduğundan beri yaşadığı tüm olağanüstü anlarda bunlar bir bakıma en tuhaflarıydı zira Dokudünya tecrübeleri ve şimdiki yaşantısı gerçek sayılma hakkı için kafasında birbiriyle çatışıyordu. Suzanna bunun Gugukça bir düşünüş olduğunun bilincindeydi; *her ikisi de* gerçekti. Fakat zihni ne onları birbiriyle, ne de içlerindeki kendi yerini onlarla birleştirmeye yanaşıyordu. Finnegan'ın aşkını ilan ettiği kadının, parmaklarının altında kille gülümseyen Suzanna'nın, ejderhalarla yüz yüze durmuş kadınla ne ilgisi vardı? Suzanna o efsanevi zamanları böylesine net hatırlamamayı diler oldu çünkü sonrasında kendisi olmanın önemsizliğinden tiksiniyordu.

Bundan dolayı eriyiğe gem vurdu. Öyle yapmakta zorlanmadı da. Eriyiğin eski kestirilemez doğası artık ehlileşmişti; Suzanna bunun Füg'ün yok oluşundan kaynaklandığı görüşündeydi. Eriyik onu bütünüyle terk etmemişti. Bazen sanki huzursuzlanıyor ve –Suzanna'nın bunu anlaması biraz zaman almıştı– genellikle çevresel bir etkenle geriliyordu. Krallık'ta yüklü yerler, genç kadının toprak altında fışkırmaya hasret bir pınar sezdiği mekânlar mevcuttu. Eriyik oraları biliyordu. Bazı durumlarda Guguklar da miyoplukları elverdiği kadar bunu seziyorlar, o yerleri kiliselerle ve anıtlarla kutsuyorlardı. Lakin bu alanların en az bir o kadarı dikkatlerden kaçıyor, Suzanna alelade bir sokaktan geçerken karnında bir kıpırtı hissederek orada bir gücün gömülü olduğunu anlıyordu.

Hayatının büyük çoğunluğunda gücü siyaset ve parayla bağdaştırmıştı fakat gizli benliği işin aslını öğrenmişti. Gerçek güç hayal gücüydü: O servetin ve nüfuzun asla yapamayacağı dönüşümler gerçekleştirebilirdi. Suzanna bu süreci Finnegan'da bile görüyordu. Adamı geçmişinden, özellikle de çocukluğundan bahsetmeye ikna edebildiği birkaç seferde hayal kurma eylemi benliğine kavuşmasını ve böylelikle bir bütünlük kurmasını sağlamışçasına başının etrafındaki renklerin güçlenip parlaklaştığına şahit olmuştu. O anlarda da Mimi'nin kitabındaki cümleyi anımsamıştı.

Hayal edilen asla yitirilmez.

İşte öyle günlerde mutlu bile olmuştu.

4

Daha sonra, aralık ayının üçüncü haftasının başlarında güzel günlere yönelik küçük umutlar ansızın sönüverdi.

Hava o hafta buz kesti. Artık yalnızca keskin değil arktikti. Henüz kar yağmamış, sadece sinir uçlarının ateşten ayırt edemediği kadar şiddetli bir soğuk bastırmıştı. Atölyesinde çalışmayı sürdüren Suzanna yaratmaktan vazgeçmeye yanaşmasa da gaz lambası sıcaklığı zar zor sıfırın üstüne yükseltebiliyor, genç kadının iki kazak ve üç çift çorap giymesi gerekiyordu. Yine de bu durumun hayal meyal farkındaydı. İşine, kili akıl gözünde şekilden şekle sokmaya hiç şimdiki kadar kendini kaptırmamıştı.

Sonra ayın on yedisinde Apolline hiç haber vermeden çıkageldi. Ebedi dul baştan aşağı siyahlara bürünmüştü.

"Konuşmamız lazım," dedi kadın, kapı kapanır kapanmaz.

Suzanna onu atölyeye götürdü ve kargaşanın arasında oturacak bir yer açtı. Lakin Apolline oturmaya yanaşmayıp odada gezindi ve sonunda Suzanna o günün kirini ellerinden yıkarken buz tutmuş pencerenin önünde durup dışarısını süzdü.

"Takip mi ediliyorsun?" diye ona sordu Suzanna.

"Bilmiyorum," yanıtını aldı. "Belki."

"Kahve ister misin?"

"Daha sert bir şeyi yeğlerim. Neyin var?"

"Sadece brendi."

"Brendi olur."

Geçip oturdu. Suzanna ara sıra düzenlediği tek kadınlık partiler için

sakladığı şişeyi buldu ve bir bardağa bol bir ölçek koydu. Apolline onu başına dikti, tekrar doldurdu, sonra da konuştu.

"Rüyaları sen de gördün mü?"

"Ne rüyaları?"

"Onları hepimiz görüyoruz," dedi Apolline.

Hâli –soğuğa rağmen sararmış yüzü, altları kararmış gözleri– Suzanna'ya son zamanlarda hiç uyuyup uyumadığını düşündürdü.

"Feci rüyalar," diye devam etti dul. "Dünyanın sonu gibi."

"Onları şimdiye dek kimler gördü?"

"Kimler görmedi ki?" dedi Apolline. "Herkes aynı şeyi görüyor. Aynı korkunç şeyi."

Bardağını ikinci defa bitiren kadın bir kadeh daha doldurmak için şişeyi tezgâhın üstünden aldı.

"Kötü bir şey olacak. Bunu hepimiz hissedebiliyoruz. O yüzden geldim."

Suzanna kadının tekrar brendi koymasını seyrederken kafasından iki ayrı soru geçiyordu. Birincisi, bu kâbuslar yalnızca Kâhinsoyluların çektikleri çilelerin kaçınılmaz bir sonucu muydu, yoksa daha fazlası mı? Ve –eğer ikinci ihtimal doğruysa– *kendisi* onları neden görmemişti?

Apolline alkolün etkisiyle dilini biraz zor döndürerek bu düşünceleri böldü.

"İnsanlar kâbusların Musibet'ten kaynaklandığını söylüyorlar. Bunca zaman sonra tekrar peşimize düştüğünü. Anlaşılan geçen sefer de varlığını ilk bu şekilde belli etmiş. Rüyalarda."

"Sence haklılar mı?"

Apolline bir ağız dolusu brendi daha yutarken yüzünü ekşitti.

"Ne olursa olsun kendimizi korumalıyız."

"Yani bir tür... saldırı mı öneriyorsun?"

Apolline omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Olabilir. Diğerlerinin çoğu o kadar pasif ki. Durup başlarına gelecekleri öylece kabullenmeleri midemi bulandırıyor. Orospulardan beterler."

Durup derin bir iç geçirdi.

"Gençlerden bazıları belki Eski İlim'i canlandırabileceğimiz fikrine kapılmış."

"Ne amaçla?"

"Musibet'i haklamak için elbette!" diye çıkıştı Apolline. "O bizi haklamadan önce."

"Sence başarı şansımız nedir?"

"Sıfırdan birazcık daha yüksek," diye homurdandı Apolline. "İsa aşkına, bilmiyorum! En azından bu sefer ona karşı gözümüz daha açık. Bu da bir şeydir. Bazılarımız işe yarar bir şey çıkar mı diye görmek için eskiden güç taşıyan yerlere gidiyoruz."

"Bunca yıldan sonra mı?"

"Yıllar kimin umurunda," dedi kadın. "Esrimeler eskimez."

"Peki ne arıyoruz?"

"Alâmetler. Kehanetler. Tanrı bilir."

Bardağını bıraktı ve tekrar pencereye gidip bir gözetleme deliği açmak için camdaki kırağıyı eldivenli elinin ayasıyla sildi. Dışarı göz attı, sonra düşünceli bir homurtu çıkarıp kısılı gözlerini yeniden Suzanna'ya çevirdi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye duyurdu.

"Ne?"

"Bence bizden bir şey saklıyorsun."

Suzanna konuşmayarak Apolline'in ikinci bir homurtusuna hedef oldu.

"Biliyordum," dedi. "En büyük düşmanımızın kendimiz olduğunu düşünüyorsun, ha? Sır saklamamıza güvenilemeyeceğini?" Bakışları sert ve ışıltılıydı. "Haklı olabilirsin," dedi. "Shadwell'in gösterisine kandık, değil mi? En azından bazılarımız kandı."

"Sen kanmadın mı?"

"Ben meşguldüm," cevabını verdi kadın. "Krallık'ta halletmem gereken işlerim vardı. Aslına bakarsan hâlâ da var..." Sesi kısılıp gitti. "Anlarsın ya, diğerlerine sırt çevirebileceğimi zannettim. Onları yok sayıp mutlu olabileceğimi. Ama yapamadım. Sonuçta... sanırım ben de onların bir parçasıyım. Tanrı yardımcım olsun."

"Her şeyi kaybetmeye öyle yaklaştık ki," dedi Suzanna.

"Kaybettik de," dedi Apolline.

"Pek sayılmaz."

Sorgucu bakışlar keskinleşti. Suzanna, Deveran'dayken Cal'la yaşadıklarını anlatmanın eşiğindeydi. Fakat Apolline'in tahmini isabetliydi: Sahiden de kendi mucizeleriyle başa çıkabileceklerine güvenmiyordu. İçgüdüleri ona Tezgâh hakkındaki bilgilerini bir süre daha kendine saklamasını söylüyordu. Bu yüzden öyküyü anlatacağına dedi ki:

"En azından hâlâ hayattayız."

Bir itirafa çok yaklaştığını ama ondan mahrum kaldığını hiç şüphesiz sezinleyen Apolline yere tükürdü.

"Öyle teselli olmaz olsun," dedi kadın. "Şu hâlimize bak. Bir esrime kokusu alabilmek için Krallık'ta dört dönüyoruz. Acınası bir hâldeyiz."

"Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Apolline'in yüzü neredeyse kindar bir ifadeye büründü; Suzanna hiçbir şeyin ona bu hin Guguk'u bırakıp gitmek kadar zevk veremeyeceğini tahmin etti.

"Birbirimizin düşmanı değiliz," dedi genç kadın.

"Öyle mi?"

"Olmadığımızı biliyorsun. Sizin için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Bunlar hep boş laf," karşılığını verdi Apolline, pek de kararlı denemeyecek bir sesle. Dilini yanağında gezdirerek kibar bir sözcük ararken pencereye doğru baktı. "Bu sefil kenti iyi bilir misin?" diye sordu nihayet.

"Epey bilirim."

"Öyleyse gidip arayabilirsin, değil mi? Sağda solda?"

"Arayabilirim. *Ararım.*"

Apolline cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıt, bir defterden yırtılmıştı.

"İşte bazı adresler," dedi.

"Peki sen nerede olacaksın?"

"Salisbury'de. Dokuma'dan önce orada bir katliam yaşandı. Hatta en gaddarca katliamlardan biriydi; yüz çocuk öldü. Belki bir şeylerin kokusunu alabilirim."

Kadının dikkati aniden Suzanna'nın son çalışmalarından bazılarını koyduğu raflara çevrildi. Etekleriyle kil tozlarını süpürerek oraya gitti.

"Rüya görmediğini söylememiş miydin?" diye belirtti.

Suzanna parça sırasını gözden geçirdi. Yapımlarıyla öyle uzun bir zaman meşgul olmuştu ki tesirlerinin veyahut altlarında yatan saplantıdaki tutarlılığının farkına bile varmamıştı. Şimdi onları yepyeni bir gözle görüyordu. Hepsi de insan suretindeydi ama (bu düşünceyle beraber kafa derisinde bir karıncalanma oldu) kavurucu bir ateşin ortasına düşmüş ve alevler yüzlerini silmeden hemen önce model alınmışçasına hepsinin de şekli bozuktu. Suzanna'nın mevcut tüm çalışmaları gibi onlar da perdahsız ve kaba hatlıydı. Acaba bunun sebebi trajedilerinin henüz yazılmayıp yalnızca geleceğin zihninde mayalanan bir fikirden ibaret olması mıydı?

Apolline biblolardan birini eline alıp başparmağını çarpık yüz hatlarında gezdirdi.

"Gözlerin açık hâlde rüya görüyormuşsun," diye yorum yaptı ve Suzanna bunun doğru olduğunu en ufak bir şüphe duymaksızın anladı.

"İyi bir tasvir," dedi dul.

"Kimin?"

Apolline trajik maskeyi tekrar rafa bıraktı.

"Hepimizin."

III
Ninnisiz

1

Cal kâbuslardan ilkini gördüğünde yalnız başına uyuyordu.

Rüyası Venüs Dağı'nda başladı. Orada başıboş dolaşıyordu. Yorgunluktan neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti fakat rüyaların bahşettiği o korkunç felaket önsezisi sayesinde gözlerini yumup uyumanın akıllıca olmayacağının da farkındaydı. Bu yüzden sıcak toprakta durup öylece dikildi. O dikilirken dağın arkasında batalı çok olmuş bir güneş tarafından aydınlanırcasına parlayan suretler etrafında gezindi. Yakınlarda bir adam canlı dokuyu andıran etekleriyle dans etmekteydi; peşi sıra cinsiyetinin kokusunu bırakan bir kız uçarak üstünden geçti; otların arasında sevişen âşıklar vardı. Biri haykırdı. Cal bunu zevkle mi yoksa panikle mi yaptığından emin olamadı. Hemen sonra kendini dağın eteklerinde koşarken buldu. Bir şey peşinden geliyordu. Devasa ve acımasız bir şey.

Cal koşarken bağırarak âşıkları, kuş kızı ve dansçıyı hepsi için gelmiş olan dehşete karşı uyarmaya çalıştı fakat sesi bir fareninki gibi acınacak kadar inceydi. O sırada etrafındaki otlar tütmeye başladı. Sevişen bedenler gözleri önünde alevlere boğuldu; hemen sonra kız aynı zehirli ateşle yanarak gökten düştü. Cal bu sefer korkuyla yeniden bağırdı ve karşıdan gelen alevlerin üstünden atlamaya çalıştı. Fakat yeterince çevik değildi. Topukları tutuştu ve koşarken ısının bacaklarından yukarı tırmandığını hissetti.

Uluyarak süratini daha da arttırdı. Venüs dağı aniden kayboldu. Artık çocukluğundan beri bildiği sokaklarda yalınayak koşuyordu. Vakit geceydi ama sokak lambaları kırılmıştı ve yerlerinden sökülmüş parke taşları ilerleyişi tehlikeli kılıyordu.

Takipçisi onun kömür olmuş topuklarının kokusunu izleyerek hâlâ peşinden geliyordu.

Zamanla yakalanacağını bilen Cal koşarken sığınabileceği bir yer bakındı. Fakat evlerin, hatta çocukluk arkadaşlarınınkilerin kapıları çivilenerek kapatılmış, pencerelere kalaslar çakılmıştı.

Burada yardım bulamazdı. Yapabileceği tek şey canavarın daha çekici bir ava kapılması gibi boş bir ümitle koşmayı sürdürmekti.

Gözüne bir ara sokak takıldı; hemen oraya daldı. İlk iki sapaktan döndü. İleride bir tuğla duvar, duvarda da bir kapı vardı. Kendini oradan içeri attı. Bu kaçınılmaz güzergâhın kendisini nereye getirdiğini ancak o zaman anladı.

Buraya son gelişinden beri duvarın yüksekliği iki katına çıkmışsa da bahçeyi hemen tanıdı. Daha saniyeler önce geçtiği kapı kendiliğinden kilitlendi. Mimi Laschenski'nin arka bahçesindeydi. Bir keresinde, başka bir hayatta o duvara çıkıp dengesini kaybetmiş ve Cennet'e düşmüştü.

Fakat artık bahçede ne halı ne de ister kuş ister insan olsun onu teselli edecek bir varlık bulunuyordu. Olan tek şey bahçenin gölgeli dört köşesi ve saklanma yerine gelen takipçisinin sesleriydi.

Köşelerden birine sığınıp çömeldi. Kalçalarının altındaki topukları sönmüşse de aynı şey paniği içi geçerli değildi; korkudan neredeyse altına kaçıracaktı.

Canavar yaklaştı. Cal postundan yükselen ısının kokusunu aldı. Bu yaşamın –terin veya nefesin de– ısısı değil, kuru ve ölü bir ateşti; kadim ve acımasızdı; dünyadaki tüm iyiliği kül edebilecek bir fırındı. Ve artık çok yakındı. Duvarın hemen ötesindeydi.

Cal nefesin tuttu. Mesanesi şiddetle sızlıyordu. Dehşetten tir tir titreyerek ellerini bacaklarının arasına sokup çükünü ve hayalarını kavradı. *Onu başımdan defet*, diye sessizce karanlığa yalvardı. *Beni rahat bıraksın. Sonsuza kadar pırlanta gibi olacağım. Yemin ederim.*

Şansına inanmakta zorlanmasına rağmen yakarışı duyuldu zira duvarın diğer tarafındaki yaratık takipten vazgeçip geri çekildi. Cal'in morali biraz düzelse de rüya sezgisi ona düşmanının tümüyle uzaklaştığını söyleyene dek o kasılı pozisyonunu bozmadı. Ancak o zaman eklemlerini çıtırdayarak doğrulmaya cesaret edebildi.

Mesanesindeki baskı daha fazla inkâr edilemezdi. Genç adam duvara doğru dönüp fermuarını açtı. Tuğlalar yaratığın varlığından dolayı sıcaktı ve sidiği onlara çarptığında tısladı.

Çişin orta yerinde güneş ansızın bastırarak bahçeyi ışığa boğdu. Hayır, bu güneş değildi. Duvarın üstünden yükselen takipçisiydi. Başı yüz öğleden daha sıcak, fırınımsı ağzı kocaman açıktı.

Cal kör olacağını bilse de onun yüzüne bakmaktan kendini alıkoyamadı. Orada bir ulusa yetecek kadar gözle karşılaştı. Sıkış tepiş gözler kocaman çarkların üstünde duruyor, o çarkların ışıltılı birer ipliğe benzeyen sinirleri yaratığın karnında birbirine dolanıyordu. Dahası, çok daha fazlası da vardı ama Cal ısının etkisiyle tepeden tırnağa alevlere boğulmadan önce ancak bu kadarını görebildi.

Çığlığı bastı.

Ve o çığlıkla bahçe kayboldu. Yine Venüs Dağı'nda yolculuk ediyordu. Fakat bu sefer altındaki arazi taş ve toprak değil, et ve kemikti. Üzerinde uçtuğu şey kendi bedeniydi. Özü bir dünya hâline gelmişti ve şimdi cayır cayır yanıyor, yok oluşa doğru sürükleniyordu. Çığlığı âlemin çığlığıydı ve hem kendisi hem de âlem tümüyle alevlere boğulurken yükseldikçe yükseldi.

Çok fazla!

Aniden uyandı. Düşlenmiş bir ıstırap yumağı gibi yatağın ortasında tortop yatıyordu. Öyle çok terliyordu ki yangın muhakkak sönmüş olmalıydı

Fakat hayır. Yangın parlaklığından hiçbir şey kaybetmeksizin daha dakikalarca akıl gözünde yanmayı sürdürdü.

2

Cal gördüğünün bir kâbustan fazlası olduğunu biliyordu; bir tasavvurun tesirine sahipti. O ilk ziyaretin ardından boş bir gece geçirdi, sonra kâbus tekrar geldi ve ertesi gece nüksetti. Ayrıntıların biraz değişiklik gösterdiği oluyordu (farklı bir sokak, farklı bir dua) fakat rüyası özünde aynı uyarıyı –yahut *kehaneti*– içeriyordu.

Dördüncü rüyadan önce birkaç günlük bir boşluk yaşadı. Bu seferkinde Geraldine'le beraberdi. Genç kadın onu uyandırmak için her türlü girişimde bulunsa da –söylediğine göre uykusunda uluyordu– Cal kâbusu bitene kadar uyanmadı. Ancak ondan sonra gözlerini açtı ve kızı panikle hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu.

"Ölüyorsun sandım," dedi Geraldine. Cal kızın haklı olabileceğini düşündü. Kalbi durmadan önce bu dehşetlerin daha kaçına katlanabilirdi?

Lakin tasavvurun vadettiği tek şey *onun* ölümü değildi; görünüşe bakılırsa benliğinde taşıdığı Venüs Dağı halkınınkiydi de. Sağ kalan ve Cal'in bir bakıma kendi bedeni kadar aşina olduğu az sayıdaki Kâhinsoylu'yu mahvedecek bir facia geliyordu. Rüyanın ona söylediği işte buydu.

Kasım ayını uykudan ve onun getireceklerinden korkarak geçirdi. Geceler uzuyor, aydınlık kısımlar azalıyordu. Sanki yılın kendisi de uykuya dalıyordu ve ona müteakip gecenin zihninde Cal'in rüyasının özü şekilleniyordu. Kasımın ikinci haftasında, kâbus neredeyse gözlerini kapar kapamaz gelmeye başlar olunca Suzanna'yla konuşması gerektiğini anladı. Onu bulmalı ve gördüklerini ona da anlatmalıydı.

İyi ama nasıl? Genç kadının yazdığı mektup açıktı: Tehlike geçtiğinde Suzanna onunla bağlantı kuracaktı. Cal'in elinde ne bir adres ne de bir telefon numarası vardı.

O çaresizlikle mucizeler konusunda sahip olduğu yegâne istihbarat kaynağına başvurdu. Virgil Gluck'ın kartvizitini buldu ve orada yazan numarayı aradı.

Cevap alamadı.

IV
Fanilikler Mabedi

1

Apolline'in ziyaretinden sonraki gün, kutup şartları ülkeye yayılırken ve sıcaklık her geçen saat düşerken Suzanna listedeki alanlara bakmak için dışarı çıktı. İlki hüsranla sonuçlandı: Görmeye geldiği ev ve onun yanındaki yıkılma aşamasındaydı. Doğru adrese geldiğinden emin olmak için haritasını incelerken işçilerden biri yakmakta olduğu çatı kalaslarını bırakıp ona yaklaştı.

"Görecek bir şey yok," dedi adam. Yüzünde Suzanna'nın anlam veremediği bir hoşnutsuzluk vardı.

"Yetmiş iki numara burada mı duruyordu?" diye sordu genç kadın.

"O tiplere benzemiyorsun," karşılığını verdi adam.

"Pardon ama anlama–"

"Böyle şeylerle uğraşanlara."

Suzanna başını iki yana salladı. Adam bir tür hata yaptığını anlamış gözüktü ve yüz ifadesi yumuşadı.

"Cinayet evini görmeye gelmedin mi?" dedi.

"Cinayet evi mi?"

"Burası o piç kurusunun üç çocuğunu öldürdüğü yer. Hafta boyunca gelip tuğla toplayanlar oldu."

"Haberim yoktu."

Suzanna yine de iç karartıcı manşetleri az buçuk hatırlıyordu. Aklı başında ve sevgi dolu gözüken bir adam çocuklarını uykularında öldürmüş, sonra da intihar etmişti.

"Kusura bakma," dedi yangın gözcüsü. "Bazı insanların yadigâr peşinde koşmalarına inanamıyorum. Bu hiç normal bir şey değil."

Adam ona kaşlarını çattı, sonra da işinin başına döndü.

Normal değil. Violet Pumphrey ninesinin Rue Sokağı'ndaki evine de aynı yakıştırmayı yapmış, Suzanna kadının sözlerini hiç unutmamıştı. "*Bazı evler*," demişti Bayan Pumphrey, "*pek normal değildir.*" Doğru söylemişti. Belki burada ölen çocuklar o aynı odaksız korkunun kurbanlarıydı; katilleri ya onları ufacık dünyasında etkisini hissettiği güçlerden sonsuza dek korumak ya da kendi korkusunu onların kanıyla yıkayıp temizlemek istediği için can vermişlerdi. Suzanna dumanda veya enkazda fal bakamayacağına göre de sebebe kafa yormanın bir anlamı yoktu.

2

Kent merkezindeki ikinci alan ne ev ne de enkaz olup Aziz Philomena ile Aziz Callixtus'a adanmış bir kiliseydi. Suzanna bu isimlere hiç aşina değildi; muhtemelen ufak çaplı şehitlerdi. Kızıl tuğlalardan ve taş yontmalardan inşa edilmiş sevimsiz yapının dört tarafı da yeni ofis binalarıyla çevriliydi ve beraberindeki metruk mezarlık çöp doluydu. Tıpkı katilin evi gibi o da kendi açısından hiç ümit vadetmiyordu.

Fakat Suzanna henüz eşiği bile aşmadan eriyik ona bunun *yüklü* yerlerden biri olduğunu söyledi. İçeride içgüdüleri doğrulandı: Soğuk, yavan bir sokaktan bir gizemler barınağına adım atmıştı. Mum ışığını ve tütsü kokusunu ikna edici bulmak için sofu olmasına gerek yoktu. Aynı şekilde Meryem ve İsa Bebek imgesinden etkilenmesi de lüzumsuzdu. O ikisinin öyküsünün tarih mi yoksa efsane mi olduğu akademik bir konuydu; Füg genç kadına bu kadarını öğretmişti. Önem taşıyan tek şey imgenin kişiye ne kadar çok hitap ettiğiydi ve Suzanna bugün onda yüreğinin ihtiyaç duyduğu bir doğum ve aşma ümidi buldu.

Banklarda dua eden veya sadece nabızlarını yavaşlamaya bırakan yarım düzine insan oturuyordu. Suzanna onların tefekkürlerine hürmeten yerdeki taşların elverdiği kadar sessizce yan koridorların birinden mihraba doğru yürüdü. Mihrap taşına yaklaşırken burada güç olduğu sezgisi güçlendi. Birinin gözleri üstüne çevrilmişçesine kendini mahcup hissetti. Etrafına bakındı. İbadet edenlerden hiçbiri ondan tarafa bakmıyordu. Fakat tekrar mihraba doğru dönerken ayaklarının altındaki zemin soyutlaştı, sonra da tamamen silindi. Kendini boşlukta Aziz Philomena'nın labirentimsi derinliklerine tepeden bakarken buldu. Aşağıda katakomplar vardı ve gücün kaynağı oradaydı.

Tasavvur iki-üç saniye sürdükten sonra titreşerek kayboldu ve beraberinde getirdiği baş dönmesi geçene dek genç kadını tırabzana tutunmaya zorladı. Suzanna kendini toparladığında kabre erişmesini sağlayacak bir kapı arandı.

Görebildiği tek muhtemel seçenek mihrabın solundaydı. Basamakları tırmandı. Yaklaşırken kapı açıldı ve bir rahip dışarı çıktı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bilmek istedi adam, incecik bir tebessüm ederek.

"Kabre bakmak istiyordum," dedi Suzanna.

Tebessüm kayboluverdi. "Burada bir kabir yok," karşılığını verdi adam.

"Ama onu gördüm," dedi Suzanna. İsa'nın bakışları altından geçerken eriyik kabararak sinirlerini germiş, onu dobralığa itmişti.

"Eh, aşağı inemezsin. Kabir mühürlüdür."

"Mecburum," dedi Suzanna adama.

Israrının harareti, adamın tanımaya benzer bir bakışına hedef oldu. Rahip tekrar ağzını açtığında sesi tedirgin bir fısıltıyla sınırlıydı.

"Yetkim yok," dedi.

"Benim var," dedi Suzanna. Bu karşılık başından değil karnından çıkmıştı.

"Bekleyemez misin?" diye mırıldandı adam. Bu sözcükler son ricasıydı zira Suzanna cevap vermemeyi seçtiğinde kenara çekildi ve genç kadının yanından geçip ötedeki odaya girmesine izin verdi.

"Göstermemi ister misin?" dedi rahip. Sesi artık zar zor duyuluyordu.

"Evet."

Suzanna'yı bir perdeye kadar götürüp onu kenara çekti. Anahtar kapının kilidindeydi. Anahtarı çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Ötedeki dik merdivenlerden yükselen hava kuru ve bayattı. Fakat Suzanna korkmuyordu. Aşağıdan hissettiği çağrı onu sakinleştiriyor, teşvikini fısıldıyordu. Girdikleri yer bir mezarlık değildi. Veya öyleyse bile ölülerin kafasında küften fazlası vardı.

3

Kilisenin altındaki labirente attığı o kısacık bakış Suzanna'yı oranın aslında ne kadar derinde olduğuna hazırlamamıştı. Merdiven döne döne indikçe vaftiz odasından gelen ışık hızla kısıldı. İki düzine adımın ardından Suzanna kılavuzunu hiç göremez oldu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu.

O anda adam bir kibrit çakıp onu bir mumun fitiline dayadı. Alevin içerideki bayat havada gönülsüz yanmasına rağmen Suzanna onun kararsız ışığında rahibin asık suratının kendisine doğru döndüğünü gördü. Ötede az evvel tepeden gördüğü koridorlar vardı. Hepsi de nişlerle bezeliydi.

"Burada hiçbir şey yok," dedi rahip, biraz kederle. "En azından artık."

"Sen yine de göster."

Adam ona direnme kuvvetini tamamen yitirmiş gibi nahifçe kafa salladı ve mumu önünde tutarak kızı koridorların birinde yürüttü. Suzanna artık nişlerin hep dolu olduğunu görebiliyordu: İçlerinde zeminden tavana kadar tabutlar yığılıydı. Akranlarınla yanak yanağa yatmanın çürümek için hoş bir yol olduğunu düşündü. Manzaradaki edep, koridorun sonunda rahip bir kapıyı açtığında ve Suzanna'yı önden buyur edip tekrar konuştuğunda onu bekleyen sahneyi daha da çarpıcı kıldı.

"Görmeye geldiğin buydu, değil mi?"

Suzanna içeri girdi; adam onu takip etti. Adım attıkları odanın ebatları öylesine büyüktü ki mum alevi onu aydınlatmaya yetmiyordu. Fakat en azından burada hiç tabut olmadığı anlaşılıyordu. İçeride yalnızca kemikler mevcuttu ve onlardan binlercesi gerek duvarların gerekse tavanın her santimini kaplıyordu.

Odayı kat eden rahip, mumunu uyluk kemiğinden ve kafatasından hazırlanmış şamdanlardaki bir düzine fitile tek tek dayadı. Alevler aydınlanırken kemik dizicinin eseri tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. Yüzlerce insanın fani kalıntıları birbirinden büyük simetrik tasarımlar yaratmakta kullanılmıştı: Kavalkemikleri ile kaburgalardan hazırlanan, göbeklerinde kafatası öbekleri bulunan barok aranjmanlar; dişlerle ve tırnaklarla süslü birbirinden zarif ayak ve parmak kemiği mozaikleri. Marazi bir dâhinin elinden çıkmışa benzeyen tüm bu parçaların büyük bir özenle tasarlanmış olması ürkütücülüklerini daha da arttırıyordu.

"Burası nedir?" diye sordu Suzanna.

Adam şaşırarak kaşlarını çattı.

"Ne olduğunu biliyorsun. Mabet."

"Mabet mi?"

Adam ona yaklaştı.

"Yani bilmiyor muydun?"

"Hayır."

Rahibin yüzü ansızın hiddet ve korkuyla kaplandı. "Bana yalan konuştun!" dedi, sesiyle mum alevlerini titreterek. "Bildiğini söyledin–" Kadını kolundan tuttu. "Çık git buradan," diye talep edip onu kapıya doğru sürükledi. "Haneye tecavüz ediyorsun."

Tutuşuyla Suzanna'nın canını acıtıyor, genç kadın eriyiği misilleme yapmaktan zar zor alıkoyuyordu. Zaten öyle bir şeye gerek de yoktu zira rahibin bakışları bir anda ondan ayrılıp mumlara çevrildi. Alevler parlamış, titremeleri iyice artmıştı. Adam elini konuğunun kolundan çekti ve titreşen alevler iyice akkor hâlini alırken Mabet'in kapısına doğru geri çekildi. Kısa kesilmiş saçları resmen diken diken olmuştu; dili ses çıkaramayan açık ağzından gevşekçe sarkıyordu.

Suzanna onun dehşetini paylaşmadı. Odada her ne oluyorsa ona *iyi* bir şeymiş gibi geldi ve başının etrafında serbest kalan enerjilerin tadını çıkardı. Kapıya ulaşmış olan rahip kendini merdivenlere çıkan koridora attı. O kaçarken sanki içerikleri Mabet'e doğan yeni günü karşılamak istiyormuşçasına tabutlar tuğla nişlerinde zangırdamaya başladı. Takırtıları Suzanna'nın karşısında cereyan eden gösteriye şevk kattı. Odanın ortasında varlığını toz dolu havadan ve yerdeki kemik kırıntılarından çekip alan bir suret belirmeye başladı. Suzanna varlığın cismine ilave etmek için kendi yüzündeki ve kollarındaki ölü deri parçacıklarına da asıldığını hissetti. Artık suretin bir değil üç farklı şekil olduğunu görebiliyordu, özellikle ortadakine kıyasla cüce kalıyordu. Sağduyusu ona oradan uzaklaşmasını salık verebilirdi fakat dört bir yanını çevreleyen ölümden dolayı saçma gözükse de kendini bundan daha güvende hissettiği pek olmamıştı.

Rahatlık hissi kaybolmadı. Tozlar endişeden çok huzur veren ağır bir dansla önünde hareket etti. Yandaki iki şekil cisimleşmeden önce kendi yaradılışlarından vazgeçti ve ortadaki surete yeni bir somutluk kattı. Buna rağmen varlık bir toz hayaletinden ibaret olup kendini güçlükle bir arada tutuyordu. Yine de Suzanna önünde biçimlenen yüz hatlarında Immacolata'dan izler görebiliyordu.

Efsuncu, Mabet'ini kuracak bundan daha mükemmel bir yer bulabilir miydi? Ölüm onun hep tutkusu olagelmişti.

Rahip dışarıdaki koridorda bir dua geveliyor fakat Suzanna'nın önündeki boşlukta asılı duran ışıltılı leke bundan etkilenmişe benzemiyordu. Yüz hatları bir değil her üç kız kardeşin de vasıflarını taşıyordu: Kocakarı'nın bunaklığı, Aşüfte'nin şuhluğu, Immacolata'nın zarif simetrisi. İhtimal dışı gözükse de sentezleri işe yaramıştı; inşasındaki hassasiyet

sayesinde çelişkilerin bu birleşimi hem daha narin hem de daha esnek bir hâl kazanmıştı.

Ve sonra sesi. En azından o kadarı apaçık Immacolata'ya aitti. Fakat artık içinde daha önce olmayan bir yumuşaklık vardı. Hatta belki ince bir keyif de.

"Gelmene sevindik," dedi varlık. "Ademoğlundan gitmesini ister misin? Seninle halledecek bir işimiz var."

"Ne tür bir iş?"

"Söyleyeceklerim onun kulaklarına uygun değil," dedi toz hayaleti. "Lütfen. Sana zahmet olmazsa kalmasına yardım eder misin? Ve ona bir sorun olmadığını söyle. Bu adamlar öyle batıl inançlılar ki..."

Genç kadın Immacolata'nın dediğini yaptı: Adamın bir kenara sinmiş beklediği takırtılı koridora çıktı ve onu ayağa kaldırdı.

"Sanırım gitsen iyi olacak," dedi. "Hanım öyle istiyor."

Rahip ona ürkek bir bakış attı.

"Bunca zaman—" dedi, "—gerçekten inanmamıştım."

"Önemli değil," dedi Suzanna. "Zararı yok."

"Sen de geliyor musun?"

"Hayır."

"Senin için geri gelemem," diye onu uyardı rahip, yaşlar yanaklarından aşağı akarken.

"Anlıyorum," dedi Suzanna. "Sen git. Ben güvendeyim."

Daha başka bir teşvike ihtiyaç duymayan adam bir yaban tavşanı gibi merdivenden koşarak çıktı. Suzanna tabutların hâlâ takırdadığı koridordan geçip tekrar hayaletin karşısına dikildi.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Ölü dediğin nedir ki?" karşılığını verdi Immacolata. "Gugukların beden işlevsiz kaldığında kullandıkları bir kelime. Ölüm bir hiçtir, Suzanna; bunu sen de biliyorsun."

"Öyleyse burada ne işin var?"

"Sana olan borcumu ödemeye geldim. Tapınak'ta beni düşmekten kurtarmıştın. Yoksa unuttun mu?"

"Hayır."

"Ben de unutmadım. O tür bir iyilik önemsiz değildir. Bunu artık anlıyorum. Pek çok şey anlıyorum. Kız kardeşlerime nasıl kavuştuğumu görüyor musun? Birlikte hiç ayrılamayacak gibi beraberiz. Üç bedende tek bir zihin. *Ben* artık *biziz* ve şerrimizden pişmanız."

Suzanna bu sıradışı itiraftan şüphe duyabilirdi fakat gözlerinde ve boğazında fıkırdayan eriyik onun doğruluğunu onaylıyordu. Karşısındaki hortlağın ve onun altında yatan gücün aklında nefret yoktu. Peki ne vardı? İşte asıl soru buydu. Yine de sormasına gerek yoktu; varlık onun aklındaki soruyu biliyordu.

"Buraya bir uyarıyla geldim," dedi.

"Ne hakkında? Shadwell mi?"

"O şimdi yüz yüze olduğunuz şeyin sadece bir parçası, kardeşim. Hem de ufacık bir parçası."

"Gerçek düşman Musibet mi?"

Hayalet mevcut hâli sebebiyle kuşkusuz öyle tehlikelerin ötesinde olsa da ismi duyunca ürperdi. Suzanna tasdik beklemedi. Artık en kötüsüne inanmamanın yolu yoktu.

"Shadwell'in Musibet'le bir alakası mı var?" diye sordu.

"Musibet'i o kaldırdı."

"Neden?"

"Sihir tarafından kirletildiğini düşünüyor," dedi toz. "Masum satıcı ruhunun murdar edildiğini. Artık her esrime yaratıcısı ölene kadar huzur bulmayacak."

"Musibet de onun silahı, öyle mi?"

"O öyle sanıyor. Gerçek daha... karmaşık olabilir."

Suzanna en iyi tahkik yöntemine kafa yorarken elini yüzünde gezdirdi. Aklına basit bir soru geldi.

"Şu Musibet ne tür bir yaratık?"

"Cevap belki başka bir soruda saklıdır," dedi kız kardeşler. "O adının Uṛiel olduğunu *düşünüyor*."

"Uriel mi?"

"Bir melek."

Suzanna bunun saçmalığına neredeyse kahkahayı basacaktı.

"İncil'i okuduktan sonra o buna inanıyor."

"Anlamıyorum."

"Bunların çoğunu bizim bile aklımız almıyor. Yine de sana bildiğimiz kadarını sunuyoruz. Yaratık bir ruhmuş. Ve bir zamanlar sihrin bulunduğu bir yerde nöbet tutuyormuş. Bazılarına göre orası bir bahçeymiş ama bu da bir diğer kurgu olabilir."

"Neden Kâhinsoyluları ortadan kaldırmak istiyormuş?"

"Kâhinsoylular orada, o bahçede yaratılmışlar. Esrimeleri olduğu için İnsanoğullarından uzak tutulmuşlar. Fakat oradan kaçmışlar."

"Ve Uriel–"

"–yalnız başına boş bir yerde nöbet tutmuş. Asırlarca."

Suzanna duyduklarından herhangi birine inandığından hiç de emin değildi fakat öykünün tamamını duymak istiyordu."

"Sonra ne olmuş?"

"Uriel yeni talimatlar almayan her vazife mahkûmu gibi çıldırmış. Kendini ve amacını unutmuş. Tek bildiği kum, yıldızlar ve boşlukmuş."

"Bak, beni anlamalısın," dedi Suzanna. "Hıristiyan olmadığım için bunlara inanmakta güçlük çekiyorum."

"Biz de değiliz," dedi üçü-bir-arada.

"Yine de öykünün doğru olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, içinde *doğruluk payı* olduğuna inanıyoruz."

Aldığı cevap Suzanna'ya yine Mimi'nin kitabını ve içindekileri hatırlattı. Onun sayfalarına girene kadar Periler diyarı çocuk oyuncağı gibi gözükmüştü. Fakat müşterek rüyalarının ormanında Hobart'la yüzleştiğinde gerçeği öğrenmişti. *O* öykünün içinde doğruluk payı olduğuna göre neden bunda da olmasındı? Aradaki fark, Musibet'in genç kadınla aynı fiziksel dünyada yer almasıydı. O bir benzetme veya hayal değil, gerçeğin ta kendisiydi.

"Demek kendini unutmuş," dedi hayalete. "Öyleyse nasıl hatırlamış?"

"Belki hiç hatırlamamıştır," dedi Immacolata. "Fakat evi yüz yıl önce Aden'i arayan adamlarca keşfedilmiş. Yaratık onların zihinlerinde Cennet Bahçesi'nin öyküsünü okumuş ve doğru olsa da olmasa da öyküyü kendisiyle özdeşleştirmiş. Bir isim de bulmuş. *Tanrının Alevi Uriel. Kayıp Aden'in kapısında bekleyen ruh–*"

"Peki sahiden Aden miymiş? Yani koruduğu yer?"

"Oraya benim inandığımdan daha fazla inanmıyorsun. Ama Uriel inanıyor. Gerçek bir ismi olduysa bile çoktan unutuldu. Uriel bir melek olduğuna inanıyor. Bu yüzden ona o gözle bakabiliriz."

Bu fikir Suzanna'ya kendi açısından mantıklı geldi. Eğer kendisi kitabın rüyasındayken bir ejderha olduğuna inandıysa neden aklını kaçırmış bir şey de bir meleğin ismini almasındı?

"Uriel tabii ki kâşifleri öldürmüş," diyordu Immacolata. "Sonra da elinden kaçanların peşine düşmüş."

"Aileler."

"Veya onların torunları. Üstelik neredeyse köklerini kurutmuş. Ama Aileler akıllıymış. Peşlerindeki gücü anlamasalar da nasıl saklanacaklarını biliyorlarmış. Öykünün geri kalanına da zaten aşinasın."

"Ya Uriel? Kâhinsoylular ortadan kaybolduklarına ne yapmış?"

"Kalesine geri dönmüş."

"Shadwell gelene kadar."

"Shadwell gelene kadar."

Suzanna öyküye biraz kafa yordu, sonra da tüm bu anlatılanların özünde yer alan soruyu yöneltti.

"Tanrı'dan ne haber?" dedi.

Üçü-bir-arada güldü. Toz zerreleri havada uçuştu.

"Bunlara anlam vermek için Tanrı'ya ihtiyacımız yok," dedi. Suzanna hayaletin yalnızca kendi adına mı konuştuğundan emin değildi. Belki Immacolata onun adına da yorum yapıyordu. "Yaradan, yani Uriel'ın bir parçası olduğu bir kuvvet varsa o kuvvet uzun zaman önce nöbetçisini kendi hâline terk etti."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Suzanna. "Eski İlim'e başvurmaktan bahsediliyordu."

"Evet, duydum..."

"Eski İlim, Uriel'ı mağlup edebilir mi?"

"Bilmiyorum. Vakti zamanında ben de onu yaralayabilecek bazı mucizeler yaratmıştım."

"Öyleyse şimdi bize yardım et."

"Bu dediğin gücümüzün ötesinde, Suzanna. Hâlimizi görüyorsun. Bizden geriye kalan tek şey toz ve irade. Musibet gelip yok edene kadar ancak tapıldığımız Mabet'e dadanabiliriz, hepsi bu."

"Musibet'in öyle bir şey yapacağından emin misin?"

"Bu Mabet sihir bakımından kutsal bir yer. Shadwell yakaladığı ilk fırsatta Musibet'i getirip ona burayı yok ettirir. Ve biz ona karşı savunmasızız. Seni uyarmaktan başka elimizden bir şey gelmez."

"Bunun için teşekkürler."

Biçimini koruması için gereken güç azalmışçasına hortlak titreşmeye başladı.

"Eskiden," dedi Immacolata, "öyle esrimelerimiz vardı ki." Varlığını teşkil eden tozlar uçuşuyor, kemik kırıntıları yere düşüyordu. "Aldığımız her nefes sihirdi ve korktuğumuz hiçbir şey yoktu."

"O günler tekrar gelebilir."

Üçlü saniyeler içinde o kadar silikleşmişti ki artık güçlükle tanınabiliyordu. Fakat ses biraz daha oyalandı.

"Artık her şey senin elinde, kardeşim..."

Ve sonra yok oldular.

V
Çıplak Ateş

1

Mimi Laschenski'nin yarım asırdan uzun süre içinde yaşadığı ev, ölümünden iki ay sonra satılmıştı. Mülkün yeni sahipleri virane durumundan dolayı onu yok pahasına almışlar ve taşınmadan önce birkaç haftalık sıkı bir çalışmayla modernleştirmişlerdi. Fakat bu zaman ve para yatırımı, onları orada kalmaya ikna edememişti. Bir hafta geçmeden evin perili olduğunu iddia ederek orayı alelacele terk etmişlerdi. Aklı başında görünen bu insanlar boş odalardaki homurtulardan, loş koridorlarda sürtünerek yanlarından geçen görünmez suretlerden ve –bir bakıma diğerlerinden daha beter olmak üzere– döşeme tahtalarını ne kadar silerlerse silsinler bir türlü çıkmayan kedi kokusundan dert yanıyorlardı.

Rue Sokağı'ndaki on sekiz numara bir kez boşaldıktan sonra öyle kalmıştı. Emlak piyasası kentin o ucunda zaten durgundu ve evle ilgili dedikodular, orayı görmeye gelen az sayıda kişiyi de yıldırmaya yetmişti. En sonunda binaya yerleşen işgalciler altı günlük ikametlerinde önceki mülk sahiplerinin yaptıkları çalışmayı büyük oranda mahvetmişlerdi. Fakat komşuların yaşandığından şüphelendikleri yirmi dört saatlik seks partisi altıncı gecenin ortasında ansızın son bulmuş ve evin sakinleri basamaklarda bıraktıkları eşyalara bakılırsa ertesi sabah oradan apar topar ayrılmışlardı.

Bunun ardından evin yasal veya değil başka bir kullanıcısı olmamış ve on sekiz numara hakkındaki dedikoduların daha heyecan verici skandallar tarafından gölgede bırakılması uzun sürmemişti. Ev göze batan satılmaz bir baş ağrısı olup çıkmıştı: Pencerelerine kalaslar çakılmış, boyası dökülmeye başlamıştı.

Ta ki aralık ayındaki o geceye kadar. O gece yaşananlar Rue Sokağı'nın çehresini baştan aşağı değiştirecek ve Mimi Laschenski'nin içinde tek başına ihtiyarladığı evin bir daha asla kullanılmamasını garantileyecekti.

2

Cal o gece on sekiz numaraya giren beş sureti görebilseydi liderleri Balm de Bono'yu tanımakta güçlük çekerdi. İp dansçısının saçları neredeyse yok denecek kadar kısa kesilmişti; yüz hatları süzgün, suratı asıktı. Cal en son Starbrook'un Tarlası'nda bir ipin üstünde gördüğü Toller'ı tanımakta belki daha bile zorlanırdı. Oğlanın ip dansçılığı hevesi o karşılaşmadan saatler sonra Peygamber'in adamlarına ters düşmesi sonucu ani bir son bulmuştu. Adamlar Toller'ın bacaklarını kırıp kafatasını çatlatmışlar ve onu ölüme terk etmişlerdi. Oğlan en azından hayatta kalmıştı. Starbrook'un üçüncü talebesi Galin ise efendisinin tarlasını tecavüzden korumaya yönelik boş bir çabayla o gece can vermişti.

Laschenski evine, Dokuma'nın onca zaman durduğu yere uğrama fikri, bir Eski İlim cebi bulup kendilerini yaklaşan faciaya karşı donatabilme umuduyla de Bono'dan çıkmıştı. Oğlanın bu teşebbüste Toller'a ilaveten üç müttefiki daha vardı: Babası Capra'nın Evi'nde vurulup öldürülen Baptista Dolphi, onun sevgilisi Otis Beau ve de Bono'nun ilk kez Yokbenzeri'nde kâğıt kanatlar takmış olarak bir pencere pervazında otururken gördüğü bir kız. De Bono kızı daha sonra Venüs Dağı'ndayken oradaki varlıkların bahşettiği hülyada tekrar görmüş, kız ona bir kâğıt ve ışık dünyası göstererek sonraki saatlerde oğlanın mutlak bir ümitsizliğe kapılmasını önlemişti. İsmi Leah'ydı.

Beşi arasında esrimelerin işleyişinden en iyi anlayan ve onların varlığına en hassas olan oydu. Bundan dolayı Dokudünya'nın beklediği odayı bulmak için Laschenski evinde diğerlerine o öncülük etti. Gruptakiler kızın rehberliğinde merdivenden çıkıp birinci kattaki ön odaya girdi.

"Ev yankılarla dolu," dedi kız. "Bazıları Nazır'dan, bazıları hayvanlardan kalma. Onları birbirinden ayırmak biraz zaman alacak." Odanın ortasında dizleri üstüne çöktü ve ellerini yere koydu. "Ama Dokuma burada seriliymiş. Bundan adım gibi eminim."

Otis kızın diz çöktüğü yere gitti. O da çömeldi ve avuçlarını yere dayadı.

"Ben hiçbir şey hissetmiyorum," dedi.

"İnan bana," karşılığını verdi Leah. "Dokuma buradaymış."

"Neden çıplak zeminde çalışmıyoruz?" diye önerdi Toller. "Daha net bir sinyal yakalayabiliriz."

Odaya kabarık, uzun havlı bir duvardan duvara halı serilmiş, bilahare işgalciler tarafından kirletilmişti. Grup odada kalan mobilyaları dışarı çıkardı, sonra da halıyı yırttı. Çabaları onları bitkin düşürdü: de Bono'nun bu keşif seferi için tasarladığı eğitim –eski ustasının öğretilerinden çıkarılmış arıtım teknikleri– son günlerde uykuyu ve gıdayı asgari düzeyde tutmuştu. Fakat ellerini çıplak döşeme tahtalarına değdirdiklerinde çabalarının karşılığını kat be kat aldılar. İyice hassaslaşmış duyuları ânında tepki verdi; artık Otis bile yankıları hissedebiliyordu.

"Dokuma'yı görüyor gibiyim," dedi Baptista.

Bu hepsinin paylaştığı bir histi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye Leah'ya sordu Otis. Fakat kız onun sorusunu duyamayacak kadar yankılarla muhataptı. Otis bu sefer de Bono'ya doğru döndü. "Eee?" dedi.

De Bono cevap veremedi. Bu konuda tartıştığı herkesle uzun uzadıya teoriler kurmasına rağmen işin aslı şuydu: Körlemesine uçuyorlardı. Anılarını çağrıştırdıkları esrimelere ulaşmanın kesin bir yolu yoktu. De Bono'nun dile getirmediği umudu, buradaki güç hayaletlerinin görevin ivediliğini sezerek *kendi ayaklarıyla* onlara gelmeleriydi. Lakin eğer parmak uçlarının altındaki kuvvet atıldıkları davanın ciddiyetinden etkilenmezse onu ikna etmeleri mümkün değildi. O zaman kâbuslarıyla savunmasız bir şekilde yüzleşmek zorunda kalırlardı ve de Bono bunun bir idam fermanı olacağından en ufak bir şüphe duymuyordu.

3

Cal sabah üçe on kala bir rüyadan uyandı. Rüyası önceki geceki dehşetleri andırsa da bazı belirgin farklılıklar taşıyordu. Evvela bu sefer Venüs Dağı'nda yalnız kalmamış, de Bono ona eşlik etmişti. Birlikte peşlerinden gelen yaratıktan kaçarak Laschenski evinin arka bahçesinde biten o ara sokak labirentine kaçmışlardı. Fakat rüya her zamanki gibi gelişmemişti. Labirentin bir yerinde o ve de Bono birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi ve yönünü tamamen şaşıran Cal başka bir güzergâhta ilerleyip bambaşka bir sokağa çıkmıştı.

Orada kovalanma hissinin yerini taze bir kaygı aldı. Cal'in rüya ben-

liği artık avın kendisi olmadığını biliyordu çünkü yaratık de Bono'nun peşine düşerek onu çaresiz gözlemci rolünde bırakmıştı. Sokak kapı aralıkları ve bahçe duvarları gibi gizlenecek yerlerle dolu gözüküyordu. Yaratık oralarda bekleyerek ateşini körüklüyor olabilirdi. Fakat yine yanlış anlamıştı. Yaratığın saklanmaya ihtiyacı yoktu. İşte oradaydı; sokağın sonundaki kavşağı geçiyordu. Bu sefer takipçi sayısı bir değil ikiydi. Biri bir insan, kamburu çıkmış gölgeli bir suretti. Diğeriyse devasa olup bir ev kadar iriydi. Âdeta içinde bir fırının kükrediği bir buluttu. Cal geldiği ara sokağa doğru gerilemeye başladı. Canavarın veya refakatçisinin dikkatini çekmemek için yavaş hareket ediyordu. Beslediği aptalca bir umuttu. Çekildiği sığınak kapanmıştı ve parmakları tuğlaları tırmalarken yaratık ondan tarafa baktı.

De Bono'yu çoktan yiyip yutmuştu. Cal ateşten gözlerini ona çeviren bulutun içinde dostunun küllerini görebiliyordu.

Yanmak istemiyorum! diye bağırdı fakat ateş üstüne geliyordu–

Ne olur, Tanrım!

Alevler onu kaplamadan önce silkinerek uyandı.

Geraldine bu gece yanında değildi; Cal karnından gözeneklerine kadar titreyerek yatağın ortasında yattı. Ne zaman ki hareket ederse kusmayacağından emin oldu, o zaman ayağa kalkıp pencereye gitti ve perdeyi açtı.

Chariot Sokağı'ndan çıt çıkmıyordu; bu saatte şehir genelinde hüküm süren buz gibi sessizlik buraya da hakimdi. Kar yağmaya başlamıştı; tanelerin aheste düşüşü hipnotikti. Fakat ne sokağın, ne karın, ne de lamba ışığının görüntüsü genç adama güven verdi. Bu gece uykuda bastıran dehşetlerin farklı olmasının bir sebebi vardı: Çünkü artık rüyadan ibaret değillerdi. Cal bundan en ufak bir kuşku duymuyordu. Yakınlarda bir yerde, bunun gibi lamba ışığı ve huzur dolu bir sokakta kâbusları gerçeğe dönüşüyordu.

4

Laschenski evinin üst katındaki odada sessiz fakat algılanır bir sevinç mevcuttu: Duaları cevap bulmuştu. Her şey ağır ağır başladı. Eski İlim halıdaki gizlenme yerinden yükselip onun hasretini çekenlerle tanışmaya gelirken Dokuma'nın yankıları ileri geri ışıklandı. Süreç hâlâ yavaş ve zorluydu; teması kaybetme korkusundan dikkatlerinin dağılmasını göze

alamazlardı. Fakat böyle cefalara hazırlıklıydılar ve ellerinin altındaki güç yoğunlaştıkça duydukları hazzı yumuşacık selamlama sözcükleriyle ifade etmeden duramadılar. Geçmiş onları almaya geliyordu.

Alt kattaki bir ses de Bono'nun dikkatini çekti. Diğerlerini rahatsız etmemeye özen göstererek parmak uçlarında kapıya gitti ve sahanlığa çıktı.

Onu buraya getiren ses tekrar etmedi. Oğlan karanlık sahanlığı kat edip merdivenin başına kadar gitti ve aşağıdaki gölgeleri inceledi. Hiçbir hareket yoktu. Sonunda sesi hayal ettiğine karar verdi. Proteine aç beyni ona oyun oynuyordu. Fakat sırf emin olmak için arka yatak odalarından birine girip pencereden bahçeye göz attı. Kar yağıyor, kar taneleri camda hafifçe tıpırdıyordu. Görebildikleri ve duyabildikleri bu kadardı.

De Bono gözlüğü çıkarıp parmaklarını gözlerine bastırdı. Başarının ilk belirtileriyle gelen enerji patlaması kaybolmuştu. Artık tek istediği yatıp uyumaktı. Fakat daha yapacak çok işleri vardı. Eski İlim'i çağırmak yalnızca başlangıçtı; şimdi bir de ondan yararlanabilmeleri gerekiyordu.

De Bono arkadaşlarının yanına gitmek için pencereye arkasını döndü. Öyle yaparken Dokuma odasına doğru ilerleyen iki suret gördü. Birileri onu aramaya mı çıkmıştı? İkiliyi daha net görebilme amacıyla tekrar gözlüğünü taktı.

Görüntü dudaklarına bir ikaz bağrışı getirdi fakat onu seslendirdiğinde artık çok geçti. Kendi çığlıklarıyla sağır olan kulaklar o bağrışı duymadı bile. Her şey çok hızlı gelişti. De Bono daha karşısındaki sahneye odaklanırken işler çığırından çıktı.

O daha sahanlığa ulaşamadan katiller halı odasına girdiler ve içeride açığa çıkan güçle kapı menteşelerinden koptu. Bir beden arkasında eriyik ışıktan bir kuyruk bırakarak dışarı uçtu ve şişlenmişçesine sahanlığın ortasında asılı kaldı. De Bono alevden okların yuttuğu kurbanın Toller olduğunu açıkça gördü. Zavallı Toller'ın ateşte kavrulan bedeni kendi içine çökerek yanık bir yumağa dönüştü.

Lemuel Lo'nun bostanında Cal'e eşlik eden de Bono sonuçları hiç düşünmeden kendini o yangının ortasına atardı. Fakat aradan geçen zaman ona temkinli davranmayı öğretmişti. İntihar bir fazilet değildi. Halı odasında kıyameti koparan güce kafa tutmayı denerse diğerleri gibi o da ölür ve bu kıyımı anlatacak kimse kalmazdı. De Bono kimin uğraşlarına tanıklık ettiğinin farkındaydı. Hemcinslerinin öngörüleri doğru çıkmıştı. Bu Musibet'in ta kendisiydi.

Halı odasında yine bir patlama oldu ve sahanlığa taze alevler fışkırdı.

Tavan ve zemin artık yanıyordu; tırabzanlar ve merdiven de. Çok yakında tüm kaçış yolları tıkanacak ve de Bono durduğu yerde can verecekti. Duman tarafından ölümcül bakışlardan korunacağını umarak sahanlıktan geçmeyi göze almak tek seçeneğiydi. Alevlerin arasında bir rota belirleyecek zamanı yoktu. Kollarıyla yüzünü koruyarak dosdoğru merdivene koştu.

Oraya neredeyse varacaktı da fakat üst basamağa bir adım kala tökezledi. Düşmemek için kollarını açtı ve yanan tırabzanı kavradı. Tutuşurken ağzından bir çığlık kaçtı. Sonra yine ayağa fırladı ve ön kapıya doğru merdivenden apar topar indi.

Musibet derhal peşinden geldi. İlk darbesi daha iki kalp atışı önce durduğu yerdeki tuğlaları eritti. De Bono gözünü yerden ayırmaksızın basamaklardan aşağı koştu. Koridorda beş adım ilerlemişti ki arkasında devasa bir nefesi anımsatan bir ses duydu. Neden o tarafa doğru döndü ki? Yaptığı düpedüz ahmaklıktı. Fakat katledilmeden önce Musibet'i görmek istiyordu.

Lakin merdivenin tepesinde rastladığı şey alev-getiren değil onun kölesiydi. Satıcı'yı hiç kendi kılığında görmemişti, o yüzden adamın ismini bilemedi. O anda tek gördüğü şerden çok çaresizlik içinde kendisini seyreden çöküк, terli bir çehreydi. Manzara oğlanı duraksattı. O tereddüt ederken Guguk kenara çekildi ve Musibet görüş alanına girdi.

Yaratık sayısız gözden, asla giydirilmemiş kemiklerden ve hiçlikten teşkildi. De Bono onda tabii ateş de gördü: Bir güneşin göbeğinden çıkmış, yok oluşa âşık bir ateş. Ve de ıstırap.

Bu ikisi –ateş ve ıstırap– onu da bulacaktı. Lakin tam o anda merdivenlerin üzerindeki tavan çöktü ve bir alev perdesi şeklinde onunla eziyetçilerinin arasına düştü. De Bono alevlerin dokunuşundan kaçamadı. Üstüne başına moloz yağdı; teninden yanık kokuları yükseldi. Yine de çöküş esnasında merdivenin geri kalanını da indi ve panik dolu üç-dört adımda– sokağın dondurucu havasına çıktı.

Su oluğunda bir ceset yanıyordu. Üst kat penceresinden fırlamış, Musibet'in ısısıyla ufalarak küçük bir çocuk ebatlarına inmiş olan ceset tanınmayacak hâldeydi.

De Bono ani bir öfkeyle tekrar eve doğru döndü ve içerideki yaratığa haykırdı.

"Piç kuruları! Piç kuruları!"

Sonra alevler peşine düşmeden önce oradan tabana kuvvet kaçtı.

Sokak boyunca ışıklar yanıyor, kapılar açılıyordu. Guguklar uykularını neyin böldüğünü anlamak için dışarı çıkıyorlardı. Zaten hep ağızlarını bir karış açıp bön bön bakarlar, buna rağmen gözlerine inanmazlardı. Aralarında tek bir bakışta canlarını alabilecek bir güç vardı; herhalde onlar bile bunu görebilirlerdi, değil mi? Yine de seyretmeyi sürdürürler, yeterince şamata çıkardığı takdirde hiçliğe kucak açarlardı. De Bono o hiddet ve çaresizlikle kendini şöyle düşünürken buldu: *Bırak ne hâlleri varsa görsünler. Nasılsa artık güvenli yer diye bir şey kalmadı; savunmasızları koruyacak bir güç de.*

Madem ki kaçınılmaz son bu, bırak Musibet elinden geleni ardına koymasın. Bırak hiçlik çıkagelsin ve umudun zorbalığına son versin.

VI
Ölümün Ev Ziyareti

Gece yarısıyla sabahın ilk ışıkları arasındaki ölü saatler tek tek geçerken kar yağışı şiddetlendi. Cal babasının arka penceredeki koltuğunda oturup kar tanelerinin döne döne düşmesini seyrederken tecrübelerine dayanarak tekrar uyumaya çalışmanın beyhude bir çaba olacağının farkındaydı. O yüzden burada oturacak ve yeni günün ilk treni zangır zangır geçene değin geceyi seyredecekti. Ondan bir saat kadar sonra gökyüzü aydınlanmaya başlasa da kar yüklü bulutlar sebebiyle şafak alışılmıştan daha belirsiz olacaktı. Yedi buçuk civarında telefonu eline alıp Gluck'ı arayacaktı. Bu günlerdir hem evden hem de fırından düzenli olarak yaptığı bir şeydi ve hep aynı şekilde sonuçlanıyordu. Gluck evinde olmuyor, telefona cevap vermiyordu. Cal bir arıza ihtimaline karşı hattın kontrol edilmesini dahi istemişti. Lakin teknik bir sorun yoktu: Diğer uçta kimse telefona bakmıyordu, o kadar. Belki Gluck'ın onca zaman gizlice gözetlediği ziyaretçiler nihayet onu bağırlarına basmışlardı.

Ön kapının çalınması genç adamı ayağa kaldırdı. Saate baktı: Üç buçuğu biraz geçmişti. Bu saatte kim gelirdi?

Cal koridora çıktı. Kapının öteki tarafından bir kayma sesi geldi. Biri ona yükleniyor muydu ki?

"Kim o?" dedi.

Cevap almadı. Kapıya doğru birkaç adım daha attı. Kayma sesi kesilmişti ama çalma tıkırtıları bu sefer çok daha hafif şekilde tekrar etti. Cal sürgüyü çekti ve zinciri çıkardı. Sesler artık tamamen durmuştu. Merakı ihtiyatına baskın gelen Cal kapıyı araladı. Diğer taraftan baskı yapan bedenin ağırlığıyla kapı ardına kadar açıldı. Hoşgeldiniz paspasına karla beraber Balm de Bono döküldü.

Cal ancak beklenmedik misafirine yardım etmek için çömeldiği za-

man acıdan kasılmış yüz hatlarını tanıdı. De Bono bir keresinde alevleri atlatmıştı. Fakat bu sefer onlardan kaçamamış ve ateş önceki yenilginin acısını fazlasıyla çıkarmıştı.

Cal elini gencin yanağına koydu. Dokunuşuyla gözler titreşerek açıldı.

"Cal..."

"Ambulans çağıracağım."

"*Hayır*," dedi de Bono. "Burası güvenli değil."

Yüzündeki bakış Cal'in itirazlarını susturmaya yetti.

"Öyleyse gidip arabanın anahtarlarını getireyim," diyen delikanlı onu aramaya gitti. Elinde anahtarlarla ön kapıya dönerken midesi kendini düğüm etmeye çalışırcasına vücudundan bir spazm geçti. Son zamanlarda bu hisse çok sık kapılır olmuştu; ama sadece rüyasında. Orada canavarın yakınlarda olduğu anlamına gelirdi.

Cal dışarıdaki serpintili karanlığa baktı. Görebildiği kadarıyla sokak ıssızdı; karla kaplı sokak lambalarının soğukta vızıldadığını duyacak kadar sessizdi de. Fakat karnındaki telaş yüreğine de sıçramıştı ve kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Yeniden de Bono'nun yanına diz çöktüğünde oğlan acısıyla geçici bir barış yapmıştı. Yüzü ifadesiz, sesi pesti. Bu da sözlerine daha bir ağırlık katıyordu.

"Geliyor..." dedi. "... beni takip etti..."

Sokağın karşı ucunda bir köpek havlamaya başladı. Soğukta bırakılmış bir hayvanın şikâyete benzer sızlanmasıyla değil katıksız bir panikle.

"Gelen ne?" dedi Cal, tekrar sokağa göz atarak.

"Musibet."

"Aman tanrım."

Havlama artık sokak boyunca sıralı tüm köpek kulübelerine ve mutfaklara yayılmıştı. Uykuda neyse uyanıkken de oydu: Canavar yakınlardaydı.

"Gitmemiz gerek," dedi Cal.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Cal kolunu de Bono'nun altına soktu ve onu nazikçe doğrultarak oturttu. Aldığı yaralar ciddiydi ama kanamıyorlardı; ateş onları dağlayarak kollarındaki, omzundaki ve böğründeki deriyi karartmıştı. Yüzü kar rengiydi; nefes verip terledikçe ısı kaybetmekteydi.

"Seni arabaya götüreceğim," diyen Cal oğlanı ayağa kaldırdı. De Bono kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar aciz değildi; bacaklarında Cal'in ça-

balarını kolaylaştıracak kadar kuvvet bulunuyordu. Fakat bahçe yolunda yürürlerken başı Cal'in omzuna düştü.

"Ateş bana dokundu..." diye fısıldadı.

"Sağ kalacaksın."

"Beni yiyor..."

"Konuşmayı bırak ve yürü."

Araba sokağın topu topu birkaç metre aşağısındaydı. Cal oğlanı yolcu tarafına dayayıp kapıları açmaya girişti. Beceriksiz parmakları anahtarlarla boğuşurken her birkaç saniyede bir sokakta sağa sola bakınmayı ihmal etmedi. Kar yağışı hâlâ şiddetleniyor, her iki ucu da gözlerden saklıyordu.

Kapılar açıldı. Cal de Bono'yu yolcu koltuğuna oturtmak için arabanın etrafından dolaştı, sonra sürücü koltuğuna geri döndü.

Arabaya girmek için başını eğdiği sırada köpeklerin hepsi de havlamayı kesti. De Bono telaşlı bir ses çıkardı. Köpekler bekçilik görevlerini yerine getirmişlerdi; artık kendini koruma içgüdülerine uyuyorlardı. Cal arabaya bindi ve kapıyı çarparak kapattı. Ön camda kar birikmişti ama şimdi onu süpürmeye vakit yoktu: Bu sorunu sileceklerin halletmesi gerekecekti. Cal anahtarı çevirdi. Motor tekledi ama çalışmadı.

"... çok yakında..." dedi yanındaki de Bono.

Cal'in ikaz edilmeye ihtiyacı yoktu. Anahtarı tekrar denedi ama motor canlanmaya yanaşmadı.

"Hadi," diye ona dil döktü Cal. "Ne olursun."

Yakarışı meyve verdi; üçüncü girişimde motor çalıştı.

İçgüdüleri ona gaza yüklenip Chariot Sokağı'ndan en kısa sürede ayrılmasını söylüyordu. Fakat günlerdir devam eden kar yağışının biriktirdiği buzlanma, yolculuğu tehlikeli hâle getiriyordu. Lastikler durmaksızın patinaj çekti ve araba yolda ileri geri kaydı. Yine de metre metre ilerlemeyi başardılar. Kar artık görüş mesafesini bir araba boyuna kısaltacak kadar şiddetliydi. Ancak Chariot Sokağı'nın sonuna yaklaşırlarken gerçek açığa çıktı. Onları sarmalayan şey yalnızca kar değildi. Havaya bir sis yayılmıştı. Bu sis o kadar yoğundu ki farlar onu delmekte zorlanıyordu.

Chariot Sokağı aniden Krallık'ın bir parçası olmaktan çıkmıştı. Cal'in çocukluktan beri avucunun içi gibi bildiği bu mıntıka artık yabancı bir topraktı: Yer şekilleri silinmiş, kentselliğinin yerini yabanilik almıştı. Burası artık Musibet'e aitti ve onlar içinde yollarını kaybetmişlerdi. Herhangi bir dönüş tabelası göremeyen Cal içgüdülerine güvenerek sağa saptı. O direksiyonu çevirirken de Bono dimdik oturdu.

"Geri git!" diye bağırdı oğlan.

"Ne?"

"Geri! Tanrım! *Geri!*"

De bono yaralı elleriyle ön paneli sımsıkı tutuyor, gözünü önlerindeki sisten ayırmıyordu.

"İşte orada! *Orada!*"

Cal yukarı baktığı sırada kocaman bir şey ilerideki sislerin arasında hareket ederek arabanın önünden geçti. Gelişi ve gidişi Cal'in anlık bir izlenimden fazlasını edinemeyeceği kadar çabuktu fakat bu bile fazlasıyla yetti. Yaratığı rüyalarında hafife almıştı. Düşündüğünden daha büyük, daha koyu ve daha boştu.

Aracı geri vitese takmaya çalışırken panik her hareketini bir maskaralığa çevirdi. Sağındaki sis kendi içine katlanıp açılıyordu. Yaratık bir dahaki sefere hangi yönden gelecekti? Yoksa her nasılsa dört yanlarını birden mi sarmıştı? Sakın bu sis, nefretinin somutlaşmış hâli olmasındı?

"*Calhoun.*"

Delikanlı önce de Bono'ya, sonra ön camdan oğlanı oturduğu yerde kaskatı kesen görüntüye baktı. Önlerindeki sis yarılıyor, derinliklerinde Musibet beliriyordu.

Gördüğü şey Cal'i şaşkına çevirdi. Pusun içinden bir değil, grotesk bir birliktelikte kenetlenmiş iki suret çıkıyordu.

Bunlardan ilki Hobart'tı. Aslında onu pençesine alan dehşetin büyük ölçüde değiştirdiği bir Hobart demek daha doğru olurdu. Adamın teni bembeyazdı ve vücudunun bir düzine yerinden kan sızıyordu. Ateşten çarklarla ve yaylarla birbirine bağlı güç hatları oralardan bedenine girip diğer taraftan çıkıyor, etrafında bir dönüş yaptıktan sonra ikinci suretle –yanında cüce kaldığı canavara benzer geometriyle– buluşuyordu.

Cal'in o geometride tek gördüğü paradokstu. Varlık ağarmış fakat siyahtı; içi bomboş olmasına rağmen ağzına kadar doluydu; kusursuz bir güzellikteydi ama herhangi bir canlı dokunun olamayacağı kadar çürüktü. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar murdar olan ve leş gibi kokan canlı bir göz ve ışık kalesiydi.

De Bono kapıya yüklenip kulpla boğuşmaya başladı. Kapı açıldıysa da o kendini dışarı atamadan önce Cal onu tuttu ve aynı anda gaza yüklendi. O öyle yaparken arabanın önünde beyaz bir alev duvarı yükselerek Musibet'i örttü.

Rahat bir nefes alacak fırsatları bile olmadı. Araba daha beş metre gerilemişken Musibet tekrar saldırıya geçti.

O yaklaşırken Hobart çene kemiklerini yerinden çıkartacak kadar geniş bir şekilde ağzını açtı ve boğazından yükselmeyen bir sesle konuştu.

"*Seni görüyorum,*" dedi.

Hemen sonra arabanın altındaki toprak âdeta patladı ve araç sürücü tarafına yan yattı.

Ön paneldeki ve torpido gözündeki zımbırtılar etrafa savrulurken arabanın içinde tam bir kargaşa yaşandı. Sonra de Bono yeniden telaşla yolcu kapısına atıldı ve onu iterek açtı. Yaralarına rağmen ip cambazı çevikliğini tümüyle yitirmemişti zira iki akıcı hareketle devrik arabadan çıkmayı becerdi.

"Acele et!" diye hâlâ yukarıyı aşağıdan ayırt etmeye çalışan Cal'e bağırdı. Cal nihayet doğrulup kendini arabadan dışarı çekerken iki görüntüyle karşılaştı. İlki de Bono'nun artık her yanı bir göz imparatorluğuyla doluymuş gibi gözüken sisin içinde kaybolması, diğeriyse ortalık yerde durmuş ona bakan bir suretti. Anlaşılan bu gece şartların değiştirdiği tanıdık yüzler hiç eksik olmayacaktı. Önce de Bono, sonra Hobart ve şimdi –Cal bir an için inanmayı reddetse de– Shadwell.

Adamı pek çok farklı rolde görmüşlüğü vardı. Tebessümler ve vaatler saçan babacan satıcı, eziyetçi ve baştan çıkarıcı, Selamet Peygamber'i. Fakat karşısındaki Shadwell hilelerinden arınmıştı ve açığa çıkan aktör bomboş bir varlıktı. Hareketliliğini yitirmiş yüz hatları kirli bir keten kumaş gibi kemiklerinden gevşekçe sarkıyordu. Sadece eskiden beri küçük olmalarına rağmen artık neredeyse işlevsiz duran gözleri bir şevk kırıntısı taşıyordu.

O gözler şimdi Cal'in arabadan apar topar çıkıp buzlu sokağa inmesini seyrediyordu.

"Kaçacak hiçbir yer kalmadı," dedi adam. Uykusuz kalmış gibi dili zor dönüyordu. "Nereye saklanırsan saklan seni bulur. O bir melek, Mooney. Tanrı'nın gözlerine sahip."

"Bir melek mi? *O şey ha?*"

Sağlarındaki ve sollarındaki sisler canlı doku gibi titreşti. Yaratık her an tekrar üzerlerine çullanabilirdi. Fakat Shadwell'in hâli ve sözlerinin bilmecesi Cal'i olduğu yere mıhlamıştı. Üstelik bilmece tek değildi; Shadwell'in değişmiş görünümünde bir türlü parmak basamadığı bir şey vardı.

"Adı Uriel," dedi Shadwell. "Tanrı'nın Ateşi. Ve sihre son vermek için burada. Tek amacı bu. Esrimeleri ortadan kaldırmak. Hem de ilelebet."

Sis bir kez daha titreşti fakat kaçamayacak kadar meraklanan Cal gözünü Shadwell'den ayırmadı. Bir meleğin gücü tükürme mesafesindeyken eften püften konulara takılıp kalmak normal değildi. Fakat Mooneyler eskiden beri anormal olagelmişlerdi.

"Dünyaya hediyem bu," diye duyurdu Shadwell. "Büyücüleri yok edeceğim. Her birini. Görüyorsun ya, artık hiçbir şey sattığım yok. Bunu gönülden yapıyorum."

Satış lafının geçmesiyle adamdaki değişim Cal'in kafasına dank etti. Mesele giyimdi. Shadwell'in ceketi, yani Brendan'ın ve hiç şüphesiz daha başka sayısız insanın kalbini kıran o illüzyonlar ceketi ortada yoktu. Shadwell şimdi dört dörtlük dikilmiş ama esrimelerden yoksun yeni bir palto giyiyordu.

"İllüzyonlara ve aldatmacalara bir son veriyoruz. Hepsini—"

O konuşurken sis dalgalandı ve içinden tek bir çığlık geldi. Ses aniden kesildi. De Bono: Yaşıyor ve ölüyordu.

"*... seni gidi yavşak...*" dedi Cal.

"Kandırıldım," karşılığını verdi Shadwell, delikanlının husumetinden etkilenmeksizin. "Hem de öyle bir kandırıldım ki. Kâhinsoyluların iki yüzlülüğü beni baştan çıkardı. Beni kışkırtmakta kullandıkları şey elde edebilmek için kan dökmeye—"

"Peki şimdi ne yapıyorsun?" diye çattı Cal. "Hâlâ kan döküyorsun!"

Shadwell kollarını iki yana açtı. "Elim boş geldim, Calhoun," dedi. "Hediyem bu. Boşluk."

"Kahrolası hediyelerini istemiyorum."

"Hem de öyle bir istiyorsun ki. İliklerinde istiyorsun. Seni maskaralıklarıyla ayarttılar. Ama o dalaver artık son buluyor."

Shadwell'in sesinde öyle bir aklıselim vardı ki. Fakat bu, yandaşlarına sivilleri bombalamanın faziletlerini satan bir siyasetçinin aklıselimiydi. Ruhsuz katiyeti gerek histeriden gerekse şerden daha ürperticiydi.

Cal artık ilk izleniminde yanıldığını görebiliyordu. Oyuncu Shadwell ortadan kaybolmamıştı. Yalnızca lakırdısını ve abartısını öyle yalın, öyle asgari bir oyun tarzıyla değiştirmişti ki o tarzın gösteriye benzer bir tarafı yoktu. Fakat öyleydi. Bu onun utkusuydu: Çıplak Shadwell.

Sis yeni bir hevesle çalkalanmaya başlamıştı. Uriel geri geliyordu.

Cal maskeyi hafızasına ebediyen kazımak için Shadwell'i bir kez daha süzdü, sonra dönüp koşmaya başladı.

Musibet'in tekrar ortaya çıkışını görmedi fakat arkasındaki arabanın patladığını duydu ve başının etrafındaki kar tanelerini ılık bir yağmura çeviren ısı dalgasını hissetti. Shadwell'in soğuk havada rahatça yayılan sesini de duydu.

"Seni görüyorum..."

dedi.

Bu bir yalandı; Cal'i görmüyordu ve göremezdi. Sis şimdilik delikanlının müttefikiydi. Hediye vericinin azmanından uzaklaştığı müddetçe hangi yöne gittiğini umursamaksızın onun içinde kaçtı.

Karanlıkta bir ev belirdi. Cal onu tanımasa da ilk kavşağa varana dek kaldırımdan gitti. Kavşağı tanıdı ve takipçilerini şaşırtma amacıyla tasarlanmış labirentimsi bir güzergâhtan Chariot Sokağı'na doğru tez adımlarla ilerledi.

Shadwell hiç şüphesiz nereye gittiğini tahmin ediyordu; Musibet'i gizleyen canlı sis büyük ihtimalle Chariot Sokağı'na kadarki yolu yarılamıştı bile. Bu düşünce Cal'in ayaklarına hız kattı. Eve ateşten önce ulaşmalıydı. Suzanna'nın ona emanet ettiği kitap oradaydı.

İki kez yerdeki buzlanmadan dolayı düştü ve iki kez –hem uzuvları hem de ciğerleri ağrıyarak– ayağa kalkıp koşmayı sürdürdü. Demiryolu köprüsünde tellerden aşıp tırmanıp bankete çıktı. Sis burada seyrelmişti; etrafta sessiz raylara düşen karlardan başka hiçbir şey yoktu. Cal koşarken onları tek tek sayabileceği kadar evlerin arka kısımları görüyordu. Sonunda kendi evinin arkasındaki çite ulaştı ve ona tırmandı. Güvercinliğin yanından koşarak geçerken kaçmadan evvel burada halletmesi gereken bir iş daha olduğunu hatırladı. Ama öncelikle kitabı almalıydı.

Bahçedeki harabeden düşe kalka geçip arka kapıya ulaştı ve içeri girdi. Deli gibi çarpan kalbi kaburgalarını dövüyordu. Musibet her an dışarıda bitebilir ve burası –onun evi– Füg'le aynı kaderi paylaşabilirdi. Manevi değere sahip şeyleri alacak vakit yoktu; acil ihtiyaçları toplamak için en fazla saniyeleri kalmıştı. Kitabı aldı, bir palto buldu ve en sonunda cüzdanını aradı. Pencereden dışarı attığı bir bakış ona sokağın kaybolmuş olduğunu gösterdi; sis yapış yapış yüzünü cama bastırıyordu. Cüzdanını da sağlama aldıktan sonra gerisingeri koşup geldiği yolu

kullanarak orayı terk etti: Kapıdan çıktı ve annesinin kim bilir kaç bahar önce diktiği çalı öbeklerinin arasından geçti.

Güvercinlikte durakladı. 33'ü ve eşini yanına alamazdı fakat en azından isterlerse onlara bir kaçma şansı sunabilirdi. İstiyorlardı da. İçinde bulundukları tehlikenin tamamen farkında olan hayvanlar Cal'in onlara özel yaptığı donmaz kafesin içinde ileri geri uçuyordu. Cal kapıyı açar açmaz dışarı fırladılar ve bulutların emniyetine ulaşıncaya dek karların arasında yükseldikçe yükseldiler.

Bankete çıkan Cal bu sefer köprüye doğru değil de onun aksi istikametinde ilerlemeye başlarken arkasında bıraktığı evi bir daha asla göremeyebileceğini fark etti. Bu düşüncenin uyandırdığı yürek sızısının yanında soğuk hava bir hiçti. Genç adam duraksayıp arkasına döndü ve görüntüyü hafızasına kazımaya çalıştı: çatı, ebeveynlerinin yatak odasının penceresi, bahçe, boş güvercinlik. Bu içinde büyüyüp yetişkinliğe adım attığı, iyi veya kötü adam olmayı öğrendiği evdi: Eileen ve Brendan'la ilgili tüm anılarının kökeni burasıydı. Fakat sonuçta sadece tuğla ve harçtan ibaretti; kötülük Füg'ü aldığı gibi onu da alabilirdi.

Karşısındaki resmi ezberlediğinden mümkün olduğu kadar emin olunca karların arasındaki yolculuğunu sürdürdü. Raylarda henüz yirmi metre ilerlemişken bir yıkım gümbürtüsü artık bir mülteci olduğunu ilan etti.

ON İKİNCİ KISIM

Cennet'in Peşinde

"Batı Rüzgârı, ne zaman eseceksin?
Es de yağmur ufak ufak yağsın.
Tanrım, keşke aşkım kollarımda olsaydı
Ve ben yatağımda yatsaydım!"

Anonim, 16. Yüzyıl

I
Tesadüflerle Dolu Bir Bölüm

1

Günün olaylarının izlediği bir düzen varsa o da tesadüfen gerçekleşmeyen kavuşmalar ve en az onlar kadar kaprisli bir şekilde bahşedilen diğerleriydi.

Suzanna önceki akşam Liverpool'a gidip Cal'la yeniden temas kurmaya karar vermişti. Artık temkinli davranmanın bir anlamı yoktu. Gelişmeler belli ki bir kriz noktasına yaklaşıyordu. Cal'in uyarılması ve yaklaşan fırtınada hem Mimi'nin kitabını hem de kendi canlarını en iyi nasıl koruyabileceklerine yönelik planlar hazırlanması lazımdı. Üstelik o planlar ancak yüz yüze kurulabilirdi. Suzanna delikanlıyı aşağı yukarı gece yarısına kadar arasa da telefona kimse cevap vermedi.

Sabahleyin Salisbury'den döner dönmez Fanilikler Mabedi'nde gördüklerini ve öğrendiklerini anlatmak için Apolline'i çaldırdı. Kadının sırf kaynağına duyduğu hor görü sebebiyle Immacolata'nın ruhundan gelen bilgiyi reddetmesine hazırdı. Fakat öyle olmadı.

"Neden inanmayacakmışız ki?" dedi Apolline. "Ölüler de dürüst olamazsa kim olabilir? Hem bu zaten bildiklerimizi doğruluyor."

Suzanna ona Liverpool'a gidip Cal'la konuşma planından bahsetti.

"Orada yalnız olmayacaksın," diye açıkladı Apolline. "Bazılarımız ninenin evinde esrime aramaya gittiler. Şanslı çıkıp çıkmadıklarına bakmak isteyebilirsin."

"Olur, bakarım. Onlarla görüştükten sonra seni tekrar ararım."

"Ayık olmamı bekleme."

Suzanna yola çıkmadan önce Chariot Sokağı'nı bir kez daha aradı. Bu sefer geçersiz hat tonuyla karşılaştı ve operatör ona bir sebep suna-

madı. Radyoyu açsaydı sabahki haber bülteni sorusunu cevaplardı. Hatta televizyon ona eskiden Mooney evinin olduğu yerdeki kararmış toprak parçasının fotoğraflarını gösterirdi. Fakat Suzanna geç kalıp haberleri kaçırdı ve ancak hava durumuna yetişti. O da kar ve daha fazla kar vaat ediyordu.

Genç kadın yolculuğu arabayla yapmanın felaketle sonuçlanacağını biliyordu. O yüzden Euston Garı'na kadar taksi tuttu ve kuzeye giden kuşluk trenine bindi. O Liverpool Lime Sokağı Garı'na kadarki dört gerçekteyse altı saatlik, sefere başlarken Cal çoktan Runcorn ve Wolverhampton'dan geçen sekiz yüz yirmi numaralı trenle Birmingham yolunu yarılamıştı.

2

Cal, Gluck'ı sisteki karşılaşmanın ardından gittiği Pier Head muhitindeki bir telefon kulübesinden aramıştı. Mekân seçerken belirli bir plan izlememişti: Sadece içinden nehre gitmek gelmişti ve şafaktan önceki son gece otobüsü onu oraya götürmüştü. En azından şimdilik Musibet'in elinden kurtulmuştu; hatta yaratığın şimdiye kadar yol açtığı yıkımla tatmin olabileceğini bile aklından geçiriyordu. Fakat içgüdüleri aksini söylüyordu. Melek –Shadwell'in deyimiyle *Tanrı'nın Ateşi*– ölüme yönelik doymak bilmez iştaha sahipti. Herkes toza dönünceye dek hoşnut kalmayacaktı. Cal, Shadwell'in de o herkese dahil olduğunu umuyordu. Öyle ki dün gecenin dehşetlerinde bulduğu tek teselli, Satıcı'nın veda gösterisine tanıklık ettiği beklentisiydi.

Nehir kenarında rüzgâr ısırıyor, kar taneleri birer iğne gibi tenine batıyordu. Cal yine de tırabzanlara dayanıp parmakları ve yüzü uyuşana değin suları seyretti. Daha sonra, Liver Binası'ndaki saatler altı civarını gösterirken yiyecek bir şeyler aramaya çıktı. Şanslıydı. Küçük bir kafe, erken mesaideki otobüs şoförlerine kahvaltı servisine başlamıştı. Kendine hatırı sayılır bir yemek ısmarlayan Cal yumurta ve kızarmış ekmek yiyerek buzlarını çözerken hâlâ yapabileceği en iyi şeyin ne olduğunu belirlemeye çalışıyordu. Saat altı buçuk gibi yeniden Gluck'a ulaşmayı denedi. Cevap almayı beklememesine rağmen en azından bu konuda şansı yine yaver gitti zira tam ahizeyi yerine koyacakken karşı taraf telefonu açtı.

"Alo?" dedi uyku mahmuru bir ses. Gluck'ı neredeyse hiç tanımamasına rağmen Cal biriyle iletişim kurabildiğine hiç bu kadar sevinmemişti.

"Bay Gluck? Ben Cal Mooney. Herhalde beni hatırlamazsınız ama–"

"Elbette hatırlıyorum. Mersey'de işler nasıl?"

"Konuşmamız lazım. Acilen."

"Sizi dinliyorum."

"Telefonda olmaz."

"Eh, öyleyse gelip beni görün. Sizde adresim var mı?"

"Evet. Kartvizitiniz hâlâ duruyor."

"Öyleyse buyurun gelin. Sizi görmek hoşuma gider."

Dün geceki kayıpların ardından bu sıcak sözler neredeyse çok fazlaydı; Cal gözlerinin yaşardığını hissetti.

"İlk trene atlarım," dedi.

"Burada olacağım."

Cal telefon kulübesinden buz gibi havaya çıktı. Günışığına hâlâ biraz vardı; o gara doğru yürürken karla kaplı sokaklar neredeyse ıssızdı. Bir kamyon buzlu yola tuz dökerek alacakaranlığın içinde ağır ağır ilerliyor, bir gazeteci sabah baskılarını bir kapı aralığının güvenilmez korunağına diziyordu; bunların haricinde ortalık bomboştu. İlerleyişini sürdürürken Ruhlar Şehri'ne başka bir baharın geleceğini hayal etmek Cal için epey zordu.

3

Chariot Sokağı'nın sonunda dikilen Suzanna karşısındaki manzaraya aval aval bakıyordu. Etrafta daha fazla yaklaşamayacağı kadar çok insan geziniyordu; genç kadının ne üniformalara ne de kalabalık Guguk gruplarına duyduğu çekince azalmamıştı. Fakat durduğu yerden de Mooney evinin artık var olmadığını açıkça görebiliyordu. Bina resmen dümdüz edilmiş ve onu saran yangın her iki yönde de sokağa yayılmıştı. Musibet geceleyin buraya uğramıştı.

Tir tir titreyen Suzanna olay yerinden ayrıldı ve en kötüsünden korkarak Rue Sokağı'na gitti. Orada beklemediği bir şeyle karşılaşmadı. Mimi'nin evi altüst edilmişti.

Şimdi ne yapacaktı? Londra'ya dönüp Cal'i –tabii hayatta kaldıysa– kendi hâline mi bırakacaktı? Onun izini sürmesinin bir yolu yoktu; delikanlının bir şekilde kendisine ulaşacağına güvenmek zorundaydı. Kâhinsoylular ülkenin dört bir yanına dağılmışken ve Cal kayıpken vaziyet öyle karmaşıktı ki. Peki ya kitap? Suzanna buna kafa yormaya

cesaret edemedi. Taşıdığı az miktarda iyimserliği de gördükleri karşısında yitiren genç kadın Mimi'nin evinin harabesine arkasını döndü ve Rue Sokağı'ndan aşağı yürüyüp gitti.

Köşeyi dönerken fahişe arayışındaki bir sürücü onun yanına yanaştı ve güneş gözlüğü takan yuvarlak bir surat camdan dışarı çıktı.

"Bu gidişle üşüteceksin," dedi adam.

"Cehenneme git," dedi Suzanna ona ve adımlarını açtı. Sürücü peşini bırakmadı.

"Sana cehenneme gitmeni söyledim," diyen Suzanna adama yıldırma maksatlı bir bakış attı. Adam gözünü ondan ayırmaksızın gözlüğünü burnundan aşağı kaydırdı. Gözlük camlarının arkasındaki gözler parlak sarıydı.

"Nimrod?"

"Başka kim olacak?"

Gözlerini görmese Suzanna onu asla tanıyamazdı. Nimrod'un yüzü tombullaşmış, yakışıklılığı büyük oranda kaybolmuştu.

"Karnım çok aç," dedi adam. "Ya seninki?"

4

Nimrod'un iştahı, içinde bulundukları tehlikenin büyüklüğüyle doğru orantılı olarak artmış gibiydi. Gittikleri Çin lokantasında Suzanna onunla karşılıklı oturup dostunun menüde ne varsa sipariş etmesini ve sadece kendi yemeğini değil, onunkini de yalayıp yutmasını seyretti.

Birbirlerine son zamanlardaki soruşturmalarını genel hatlarıyla anlatmaları uzun sürmedi. Haberlerin çoğu artık bayattı: Musibet aralarına karışmıştı. Fakat Nimrod kulak misafiri olduğu konuşmalardan ve sorduğu sorulardan edindiği daha güncel bilgilere de sahipti. Chariot Sokağı'nda hiç ceset bulunmadığını, dolayısıyla Cal'in orada ölmediğinin farz edilebileceğini bildirdi. Lakin Rue Sokağı'nda ölülere rastlanmıştı.

"Hiçbirini şahsen tanıdığım yoktu," dedi. "Ama korkarım sen tanıyordun."

"Kimi?"

"Balm de Bono."

"–de Bono?"

"Dün gece Rue Sokağı'ndaymış."

Suzanna oğlanla geçirdiği kısa zamanı ve karşılıklı atışmalarını düşü-

nerek suspus oldu. De Bono artık yoktu. Peki geride kalanlar ne zaman onunla aynı kaderi paylaşacaktı?

"Ne yapacağız, Nimrod?" diye mırıldandı. "Yine saklanmayı mı deneyeceğiz? Bir Dokuma daha mı olacak?"

"Sayımız bir seccadeyi bile doldurmaya yetmez," dedi Nimrod esefle. "Zaten esrimelerimiz yok. Aramızda çok az güç kaldı."

"Yani oturup Musibet'in bizi tek tek avlamasını bekleyeceğiz, öyle mi? Söylediğin bu mu?"

Nimrod elini yüzünde gezdirdi.

"Elimden geldiğince düşünüp taşındım..." dedim. "Sanırım hepimiz aynı şeyi yaptık."

Cebinden bir enfiye kutusu çıkarıp kendine bir sigara sarmaya koyuldu. "Hatalar yaptım," dedi. "Shadwell'in yalanlarına kandım. Hatta âşık bile oldum."

"Öyle mi?"

Nimrod'un yüzünde beliren ufak tebessüm Suzanna'ya onun eskiden olduğu gem vurulamaz yaratığı hatırlattı. "Ah, evet," dedi adam. "Krallık'ta serüvenler yaşadım. Ama uzun sürmediler. Füg'ü hiç terk etmeyen bir parçam vardı. Hâlâ da var." Sardığı kibrit inceliğindeki sigarayı yaktı. "Herhalde bunu gülünç buluyorsundur," dedi. "Ne de olsa öyle bir yer artık yok."

Garson yanlarından ayrılır ayrılmaz koyu camlı güneş gözlüğünü çıkarmıştı. Sarılıkları solmamış gözleri artık küçücük bir ümit arayışıyla Suzanna'ya çevriliydi.

"Onu hatırlıyor musun?" diye sordu kadın.

"Füg'ü mü? Tabii."

"Ben de. En azından hatırladığımı sanıyorum. O nedenle belki tamamen kaybolmamıştır."

Nimrod başını iki yana salladı.

"Duygusallık etme," diye payladı kızı. "Anılar yetmez."

Bu cevabın kabalığını tartışmak lüzumsuzdu: Nimrod ona acı çektiğini, basmakalıp veya metafiziksel laflar istemediğini söylüyordu.

Suzanna bildiklerini onunla paylaşması gerekip gerekmediği meselesine kafa yordu. Her şeyi yitirmediklerini, Füg'ün bir gün yeniden *olabileceğini* beklemek için geçerli sebepleri vardı. Bunun uzak bir beklenti olduğunun farkındaydı–fakat Nimrod'a küçük de olsa bir umut ışığı lazımdı.

"Her şey bitmedi," dedi genç kadın.

"Sen hayal kuradur," karşılığını verdi Nimrod. "Sonumuz geldi."

"Sana Füg'ün ortadan kalkmadığını söyleyebilirim."

Nimrod başını sigarasından kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Deveran'dayken... Dokuma Tezgâhı'nı kullandım."

"Tezgâh'ı *kullandın* ha? Ne diyorsun?"

"Veya *o* beni kullandı. Belki ikisi de birazcık olmuştur."

"Nasıl? Neden?"

"Her şeyin yok olmasını engellemek için."

Nimrod artık masanın karşısına doğru eğiliyordu.

"Anlamıyorum," dedi.

"Ben de bütünüyle anladığımı söyleyemem," karşılığını verdi Suzanna. "Ama bir şeyler oldu. Bir güç..."

İç geçirdi. O anları tarif edecek sözcükler bilmiyordu. Hatta bir parçası öyle bir şeyin yaşandığından bile emin değildi. Ama emin olduğu bir şey vardı.

"Yenildiğimize inanmıyorum, Nimrod. Şu kahrolası Musibet'in ne olduğu umurumda değil. Onun yüzünden pes edip ölümü kabullenecek değilim."

"Kabullenmene de gerek yok zaten," dedi Nimrod. "Sen bir Guguksun. Ne zaman istersen çekip gidebilirsin."

"Yanılıyorsun," diye çıkıştı Suzanna. "Füg onun uğruna ölmeye hazır herkese aittir. Bana... Cal'e..."

Nimrod pişman olmuşa benziyordu.

"Biliyorum," dedi. "Özür dilerim."

"Füg'e bir tek senin ihtiyacın yok, Nimrod. Hepimizin var."

Genç kadın pencereden dışarı göz attı. Jaluzi tahtalarının arasından karın yepyeni bir şiddetle yağdığını görebiliyordu. "Cennet'e hiç inanmadım," dedi usulca. "En azından İncil'in anlattığı şekilde. İlk günah ve tüm o zırvalar. Ama belki masalın içinde bir yerde bir yankı vardır."

"Bir yankı mı?"

"Gerçeklerin bir yankısı. Sihrin yaratıldığı bir mucizeler diyarı. Musibet sonunda Cennet masalına inandı çünkü hakikatin çarpık bir versiyonuydu."

"Ne fark eder ki?" Nimrod iç geçirdi. "Musibet'in melek olup olmaması, Cennet'e inanıp inanmaması işleri nasıl değiştirir? Sonuçta Uriel olduğuna *inanıyor*. Bu da bizi yok edeceği anlamına geliyor."

İddiası tartışmasızdı. Dünyanın sonu gelirken isimlerin ne önemi vardı?

"Bence ülkeye dağılmaktansa bir arada kalmalıyız," dedi Nimrod, kısa bir duraksamanın ardından. "Hepimiz bir yerde toplanırsak belki bir şeyler başarabiliriz."

"Mantıklı bir fikir."

"Hem öylesi Musibet'in bizi tek tek haklamasından iyidir!"

"İyi ama nerede toplanacağız?"

"Bir yer var," dedi adam. "Musibet'in hiç gitmediği bir yer. Orayı hayal meyal hatırlıyorum. Apolline daha iyi bilir."

"Ne tür bir yer?"

"Sanırım bir tepeydi," dedi Nimrod, gözünü aralarındaki beyaz kâğıt masa örtüsünden ayırmadan. "Bir tür tepe..."

"Öyleyse hep beraber oraya mı gidiyoruz?"

"Ölmek için daha iyi bir yer bulacak hâlimiz yok ya."

II
Toz Ve Kül

Aziz Philomena ve Aziz Callixtus Kilisesi'nin cephesindeki azizler simalarını uzun zaman önce yağmurlarda kaybetmişlerdi. Ne 21 Aralık akşamının erken saatlerinde kapıya gelen ziyaretçileri görecek gözleri ne de basamakta ettikleri münakaşayı duyacak kulakları vardı. Zaten duysalar ve görseler –hatta kaidelerinden inip İngiltere'yi aralarında bir melek olduğu konusunda uyarsalar– bile onlara kimse aldırış etmezdi. İngiltere ne bu ne de başka gece azizlere ihtiyaç duyuyordu; onun yeterince şehidi vardı.

Eşikte dikilen Hobart'ın boğazındaki deriden ve ağız kenarlarından Musibet'in ışığı sızıyordu. Shadwell'i kolundan tutmuştu ve onun karlara çıkmasına izin vermiyordu.

"Bu bir *kilise*..." dedi adam, Uriel'ın sesiyle değil kendininkiyle. Melek bazen eski polise bir müddet kendini yönetme hakkı tanıyor, ev sahibi hırçınlaştığındaysa tasmayı tekrar sıkıyor gibiydi.

"Evet, bir kilise," dedi Shadwell. "Ve onu yok etmek için buradayız."

Hobart başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Shadwell tartışamayacak kadar yorgundu. Bu o günkü ziyaretlerinin ilki değildi. Chariot Sokağı'nı terk etmelerinin ardından melek onu ülkenin çeşitli alanlarına, Kâhinsoyluların geçen faciada sığındıklarını hatırladığı yerlere götürmüştü. Yolculuklarının hepsi de boşa çıkmıştı: Alanlar –hâlâ tanınabilecek hâldeyken– sihirden veya onun kullanıcılarından tümüyle yoksundu. Hava şartları her geçen saat kötüye gitmişti. Şimdi ülke bir uçtan diğerine kadar karla kaplıydı ve Shadwell hem yol tepmekten hem de üşümekten bitkin düşmüştü. Her takip hüsranla sonuçlandıkça tedirginleşmişti de; Uriel'ın bıkacağından ve yaratık üstündeki kontrolü-

nün sona ereceğinden. Meleği buraya, yani sihrin veya onun kalıntılarının olduğunu bildiği bir yere o yüzden getirmişti. Burası Immacolata'nın Rake'i yarattığı mekândı; kısmen mabet kısmen rahimdi. Uriel'ın yıkıma yönelik açlığı burada yatışacaktı; en azından bu gecelik.

"İçeride yapacak işlerimiz var," dedi Uriel'ın mihmandarına. "Musibetlik işler."

Hobart yine de eşikten geçmeyi reddetti.

"Burayı yok edemeyiz," dedi. "Burası Tanrı'nın evi."

Bir Katolik olarak yetiştirilmiş Shadwell ile Tanrı'nın Ateşi lakaplı Uriel bu acınası tapınağı yıkmaya hazırlarken tek dini Kanun olan Hobart'ın buna yanaşmamasında bol bol ironi mevcuttu. Hobart İncil'i değil, bir peri masalları kitabını kalbine yakın tutmuş biriydi. Öyleyse bu ani müşkülpesentlik de neyin nesiydi? Yoksa ölümün yakın olduğunu ve tanrı tanımazlığına tövbe etme zamanının geldiğini mi sezmişti? Eğer öyleyse Shadwell'in etkilendiği söylenemezdi.

"Sen Ejderha'sın, Hobart," dedi. "Canın ne isterse yapabilirsin."

Adam başını iki yana salladı ve inkârıyla beraber boğazındaki ışık parlaklaştı.

"Ateş istiyordun. Al sana ateş," diye devam etti Shadwell.

"Artık istemiyorum," dedi Hobart, konuşmakta zorlanarak. "Onu... benden... al..."

Son heceleri takırdayan dişlerinin arasından ite kaka çıkarabildi. Karnından dumanlar da yükseldi. Bunun ardından Uriel'ın sesi geldi.

"*Bu kadar itiraz yeter*," diye talep etti melek.

O Hobart'ın vücudunun dizginlerini tekrar eline almış gibi gözükse de adam kontrolü kaybetmemek için çabaladı. Bu mücadele şiddetle titremesine yol açtı. Shadwell ortalık yerde durmayı sürdürürlerse adamın bu hâlinin istenmeyen bir ilgiyi üzerlerinde toplayacağından emindi.

"İçeride Kâhinsoylular var," dedi. "Düşmanların."

İkna denemesi ne Uriel ne de Hobart tarafından işitildi. Melek ya vasıtasının üstündeki kontrolünü kaybediyordu ya da Hobart yeni bir direnme gücü geliştirmişti. Zira Uriel'ın mutlak hâkimiyeti sağlamak için sıkı bir mücadele etmesi gerekiyordu. Biri veya diğeri belki de rakibinin dikkatini dağıtma amacıyla bedenin yumruğunu portiğe vurmaya başladı. İnsanla melek arasında sıkışan et yarılıp kanadı.

Shadwell üstüne kan sıçramamasına çalıştı fakat müfettiş onu her zamankinden sıkı tutarak bırakmaya yanaşmadı. Haşat hâldeki kafa

Shadwell'e doğru döndü. Dişler arasındaki dumanlı mağaradan yükselen Hobart'ın sesi güçlükle anlaşılıyordu.

"Onu... içimden... çıkar," diye yalvardı adam.

"Elimden bir şey gelmez," dedi Shadwell, serbest eliyle üst dudağındaki bir kan damlasını silerek. "Artık çok geç."

"*Bunu o da biliyor*," karşılığı geldi. Bu sefer Hobart'ın değil Uriel'ın sesiyle. "*O ebediyen Ejderha olarak kalacak.*"

Hobart artık hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sümükleri ve gözyaşları fırınımsı ağzına ulaştıkça buharlaşıyordu.

"*Korkma*," dedi Uriel. Ses tonu Shadwell'inkinin en ipeksi hâlinin bir taklidiydi. "*Beni duyuyor musun, Hobart?*"

Üstünde durduğu boynun kasları yarı yarıya kesilmiş gibi kafa yavaşça sallandı.

"İçeri girelim mi?" dedi Shadwell.

Yine o gevşek kafa sallayış geldi. Beden artık seğirmelerden yoksun, yüz ifadesizdi. Meleğin zaferinin nihai kanıtı olarak Hobart elini Shadwell'den çekti, sonra dönüp Satıcı'dan önce kiliseye girdi.

İçerisi terk edilmişti. Mumlar soğuk, tütsü kokusu bayattı.

"*Burada esrimeler var*," dedi Uriel.

"Evet, var," diyen Shadwell mihrap taşının tırabzanına kadar yaratığı koridorda takip etti. Mihrabın üstündeki haçın melekten bir tepki almasını beklese de Uriel ona bakmadı bile ve vaftiz odasının kapısına yaklaşıp Hobart'ın kırık elini tahtaya koydu. Kalaslardan dumanlar çıktı, kapı savrularak açıldı. İkinci kapıda da aynı prosedür yaşandı ve Uriel-Hobart kabre inen merdivenlerde başı çekti.

Orada yalnız değillerdi; Immacolata'nın daha önce Shadwell'i karşıladığı koridorun sonunda –muhtemelen Mabet'te– bir ışık yanıyordu. Uriel tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladı. Gizli benliğinin kurdeleleri Hobart'ın göğsünden dışarı akıp duvarlardaki tabutları okşadı ve onların durgunluğundan, sessizliğinden zevk aldı. Merdivenle Mabet arasındaki yolu yarıladığı sırada onlarınkiyle kesişen bir koridordan bir rahip çıkıp önlerini kesti. Adamın yüzü pudralanmışçasına solgundu. Alnının ortasına bir tür tapınma sembolü olarak çamurdan mavi bir çizgi çekmişti.

"Siz de kimsiniz?" diye bilmek istedi rahip.

"Kenara çekil," dedi Shadwell.

"Haneye tecavüz ediyorsunuz," diye çattı adam. "Gidin buradan!"

Rahipten bir-iki metre uzakta duran Uriel elini uzatıp tabutlardan birinin kenarını tuttu. Diğer eliyse Hobart'ın saçlarına yapıştı ve kendi kafasını kırmak istercesine adamın yüzünü duvara doğru sürükledi. Shadwell bunu meleğin değil Hobart'ın yaptığını anladı. Hobart meleğin dikkatinin dağılmasından yararlanarak bir kez daha kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Çekişilen vücut derhal bir sara krizine girdi. Gırtlağından yükselen boğuk kükreme, rahip için bir ikaz olabilirdi. Eğer öyleyse idrak edilmedi. Adam öylece dikilirken Uriel eski polisin başını yine diğer tarafa çevirdi. O bunu yaparken kemikler ve kıkırdaklar duyulur bir şekilde birbirine sürttü. Rahiple melek kısa bir müddet yüz yüze durdular. Sonra Hobart'ın ağzından Uriel'ın ateşi fışkırdı.

Oluşan etki o daracık koridorda Shadwell'in Rue Sokağı'ndayken gördüklerinden daha etkileyiciydi. Şok dalgası onu geriye savursa da böyle bir gösteriyi kaçırmayacak kadar röntgenciydi ve Uriel'ın ölümcül teoremlerini kurbanının üstünde ispatlamasını seyretmek için apar topar ayağa kalktı. Rahibin bedeni havaya yükseldi ve alevler onu yutana dek tavana çakılı kaldı.

Her şey saniyeler içinde olup bitti. Shadwell dumanların arasında gözlerini kısınca Uriel'ın Mabet'e doğru uzaklaştığını gördü. Hobart yaşananların dehşeti karşısında hıçkırıklı bir uluma koyuverdi. Etrafına ufalıp giden sıcak kül zerrelerinin yağdığı Shadwell onun peşinden gitti. Ateş, rahibi yakmakla kalmamıştı. Dehlizin tuğlalarını bile eritiyor, nişlerdeki tabutları yok ediyordu. İç kaplamalarındaki kurşun kenarlardan damladıkça vücutlar açığa çıkıyor, kefenler sarılı oldukları kemiklerin çevresinde yanıp kül oluyordu.

Mabet'in kapısına yaklaşırken Shadwell'in ayakları yavaşladı. Burası hep Immacolata'nın hâkimiyetinde olagelmişti. Burada gücüne güç katmış, İsa ile Meryem Ana'ya bağlılıkları bir dalavereden ibaret olan ve aslında bir tanrıçaya inanan isimsiz adamlarca tapılmıştı. Shadwell ise o tür şeylere oldu olası inanmazdı. Öyleyse neden ani bir korkuya, bir günahkârın korkusuna kapılmıştı?

Mabet'e adım attığında cevabını aldı. Duvarlardaki kemikleri gözden geçirirken arzu duyduğu ve sonunda ihanet ettiği yaratığın burada halen saltanat sürdüğünü ancak bir sevgilinin yapabileceği biçimde anladı. Ölümün Immacolata'ya etkisi yoktu. O artık duvarlarda veya havada, yakınlarda bir yerdeydi.

"Tanrıça..." lafının ağzından çıktığını işitti.

Uriel'ı uyaracak vakit yoktu. Gölgelerde ölü meslektaşından daha genç ikinci bir rahip belirdi ve elinde bıçakla meleğe doğru koştu. Hobart sesini kesti ve isyankâr ellerini ikinci bir katliamı engelleme işine koşarak gelen ateşi durdurmak için onları ağzına kapattı. Hareketi saldırgana hamle yapacak fırsatı sundu. Bıçak Hobart'ın böğrüne saplandı. Fakat rahip ikinci bir hamle için silahı çıkarırken Uriel'ın rahmeti Hobart'ın parmaklarının arasından sızdı, sonra tamamen serbest kalıp eski polisin ellerindeki eti ve kemiği de beraberinde götürdü. Ateş rahibin başını sararak onu Mabet'in karşı tarafına uçurdu. Adam kısacık bir süreliğine kemiklerin üstünde dans etti, ardından o da meslektaşı gibi küle döndü.

Hobart ciddi bir hasar almıştı fakat Uriel'ın tek bir bakışıyla yarayı dağlaması, bıçağın o yarayı açmasından daha kısa sürdü. Bu iş de bitince bakışlarını Shadwell'e çevirdi. Satıcı soluksuz bir an boyunca durduğu yerde yanacağını sandı. Fakat öyle olmadı.

"*Korkma*," dedi yaratık.

Aynı kıt teselliyi daha birkaç dakika önce Hobart'a da sunmuştu. O zaman kulağa boş gelen sözleri, şimdi mihmandarını sakat bırakışının ışığında daha bile öyleydi. Hobart'ın bir zamanlar hakkın ateşiyle yandığını hayal ettiği elleri, ateşi işini yapmaktan alıkoyma çabası eyleminde kara kuru pençelere dönmüştü. Ya o ya da melek kütükleri incelemek için havada tutarken Hobart yine hıçkırıklarla ağlıyordu. Acaba Uriel onu sinir uçlarının çekiyor olması gerektiği acının yüküyle mi bırakmıştı, yoksa Hobart bedeninin bu canavarlıklara alet edilmesine mi üzülüyordu?

Kollar aşağı indi ve Uriel dikkatini duvarlara yöneltti.

"*Bu kemiklerden hoşlandım*," deyip tasarımların en detaylısına yaklaştı. Testere ipi inceliğinde ve şimşek parlaklığında uzantılar ödünç göğsünden ve yüzünden dışarı çıkıp kafataslarının ve göğüs kafeslerinin üstünde gezindi.

Dışarıdaki nişlerde alevlerin kükrediği, ikinci rahibin küllerinin hâlâ havada uçuştuğu kısa bir fasıl yaşandı. Shadwell o sırada Immacolata'nın sesini duydu. Bir sevgilinin fısıltısını andıran ses, olup olabileceği kadar samimiydi.

"Sen ne yaptın?" dedi kadın.

Shadwell hâlâ büyülenmişçesine duvardaki tüyler ürpertici simetriye bakan Uriel'a göz attı. Yaratık, Efsuncu'yu duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermiyordu. Soru tekrarlandı.

"Sen ne yaptın?" dedi kadın. "O şey merhamet nedir bilmez."

Shadwell'in tepkisini seslendirmesine gerek yoktu. Düşünmek kâfiydi.

"Peki ya sen bilir miydin?" cevabını verdi.

"Bilmezdim," dedi Immacolata ona. "Sanırım şu Musibet de benimle aynı."

"Adı Uriel," diye kadına hatırlattı Shadwell. "O bir melek."

"Her neyse onu kontrol edemezsin."

"Onu özgür bıraktım," diye yanıtladı Shadwell. "Bana itaat ediyor."

"Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu Immacolata. "Ne zaman korksan anlarım."

Bir yıkım patırtısı bu diyaloğu sonlandırdı. Shadwell başını çevirdiğinde uzantılarını duvar boyunca yaymış olan Uriel'ın tüm kemikleri bir masanın üstündeki tabak çanaklar gibi yerlerinden süpürdüğünü gördü. Yarım yüz insanın kalıntıları bir toz bulutu kaldırarak yaratığın etrafına yağdı.

Uriel bir kahkaha attı; bu da Shadwell'den öğrendiği bir hileydi. Yapaylığı, sesi daha da korkutucu kılıyordu. Hoşuna giden bir oyun bulmuştu. Bir sonraki duvara doğru dönüp ona da aynı şekilde zarar vermeye girişti. Sonra sıra üçüncüye geldi.

"Ona durmasını söyle..." diye fısıldadı Immacolata'nın hayaleti, irili ufaklı kemikler yerdekilere katılırken. "Korkmuyorsan ona durmasını söyle."

Fakat Shadwell meleğin dördüncü duvarı tek hamlede temizlemesini, ardından dikkatini tavana yöneltmesini seyretmekle yetindi.

"Sıra sana da gelecek," dedi Immacolata.

Kalıntılar yağmur gibi yağarken Shadwell kendini artık çıplak olan duvara yapıştırdı.

"Hayır..." diye mırıldandı.

Kemik yağmuru kesildi; ne duvarlarda ne de tavanda bir tane bile kalmamıştı. Tozlar ağır ağır yatışmaya başladı. Uriel, Shadwell'e doğru döndü.

"*Neden arkamdan fısıldıyorsun?*" diye sakin bir dille sordu.

Shadwell kapıya göz attı. Şimdi kaçmaya kalkışırsa ne kadar uzaklaşabilirdi? Olsa olsa bir veya iki metre. Kaçış yoktu. Uriel biliyordu; konuşulanları duymuştu.

"*Nerede o?*" diye bilmek istedi melek. Harap haldeki odadan çıt çıkmıyordu. "*Söyle de kendini göstersin.*"

"Beni kullandı," diye başladı Shadwell. "Sana yalanlar söyler. Esrime-

leri sevdiğimi anlatır. Sevmiyordum. Bana inanmalısın. Sevmiyordum işte."

Meleğin sayısız gözünü üzerinde hissetti; bakışları onu susturdu.

"Benden hiçbir şey saklayamazsın," diye bildirdi melek. *"Arzularını tüm önemsizliğiyle biliyorum ve benden korkmana gerek yok."*

"Yok mu?"

"Hayır. Bu toz hâlinden keyif alıyorum, Shadwell. Beyhudeliğin, anlamsız arzuların hoşuma gidiyor. Fakat buradaki diğerini, esrimelerinin kokusunu alabildiğim kadını öldürmek istiyorum. Ona kendini göstermesini söyle, olsun bitsin."

"O zaten öldü."

"Öyleyse neden saklanıyor?"

"Saklanmıyorum," diye yükseldi Immacolata'nın sesi. Yerdeki kemikler bir deniz gibi dalgalandı ve hayalet onların arasından yükseldi. Aslında *onlardan* yükseldi demek daha doğru olurdu zira Uriel'ın yıkımına meydan okuyarak iradesiyle kemik kırıntılarından yeni bir anatomi yarattı. Sonuç, parçalarının toplamından çok daha fazlasıydı. Shadwell karşısında kız kardeşlerin birini değil hepsini, toplu ruhlarının bir izdüşümünü gördü.

"Senden neden saklanayım ki?" dedi anıt. Konuşurken bedenindeki her kırıntı kendi ekseninde dönüyordu. "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

"Mutlu nedir?" diye bilmek istedi Uriel.

"Masumiyetini iddia etmekle uğraşma," dedi öcü. "Bu dünyaya ait olmadığının farkındasın."

"Buraya daha önce de geldim."

"Ve de gittin. Yine öyle yap."

"İşim bittiğinde," karşılığını verdi Uriel. *"Esrime kullanıcılarının soyu tükendiğinde. Vazifem bunu gerektiriyor."*

"Vazife mi?" dedi Immacolata ve kemikleri güldü.

"Seni neden keyiflendiriyorum?" diye bilmeyi talep etti Uriel.

"Öyle aldanmışsın ki. Yalnız olduğunu sanıyorsun—"

"Yalnızım."

"Hayır. Kendini unuttun; o yüzden de unutuldun."

"Ben Uriel'ım. Kapıyı korurum."

"Yalnız değilsin. Hiç kimse, hiçbir şey yalnız değildir. Sen daha büyük bir şeyin parçasısın."

"Ben Uriel'ım. Kapıyı korurum."

"Koruyacak bir şey kalmadı," dedi Immacolata. "Vazifenden başka."

"Ben Uriel'ım. Kapıyı–"

"Kendine bir bak. Cesaretin varsa. Giydiğin adamı bir kenara bırak ve kendine bak."

Uriel yanıtını konuşmayıp haykırdı.

"BAKMAYACAĞIM!"

Bu sözlerle beraber kemik bedene gazabını kustu. Alevlerin çarpmasıyla anıt darmadağın oldu ve yanan parçalar duvarlara çarpıp kırıldı. Uriel'ın ateşi Efsuncu'nun imgesini tümüyle imha etmek için odada ileri geri akarken Shadwell yüzünü sakındı. Uzun bir süre tatmin olmayan yaratık, rencide edici kırıntıların tamamı küle dönünceye dek Mabet'in her köşesini kavurdu.

Ancak o zaman Shadwell'in hiç hazzetmediği o sükûnet tekrar çöktü. Melek, Hobart'ın perişan bedenini bir kemik yığınının üstüne oturttu ve kömür olmuş elleriyle yerden bir kafatası aldı.

"Tüm canlılardan arındırsak," dedi melek ağır ağır, *"dünya daha pak olmaz mı?"*

Öneri öyle usturuplu bir dille sunulmuştu, yaratığın ses tonu Shadwell'in Makul Adam'ının öyle mükemmel bir kopyasıydı ki teklifin hırsını idrak etmesi Shadwell'in birkaç saniyesini aldı.

"Eee?" dedi Uriel. *"Olmaz mı?"*

Başını kaldırıp Shadwell'e baktı. Yüz hatları esasen hâlâ Hobart'ınkiler olsa da müfettişten eser kalmamıştı. Her gözenekten Uriel'ın ışığı fışkırmaktaydı.

Shadwell olacağını mırıldandı.

"O zaman münasip bir yangın çıkarmalıyız, değil mi?" diyen yaratık kemik tahtından kalktı. Kapıya gitti ve tabutların halen yanmakta olduğu dehlize göz gezdirdi.

"Ah..." dedi sesinde özlemle. *"... öyle bir yangın ki."*

Sonra da gayesinin ifasını bir saniye bile geciktirmeme hevesiyle merdivene ve ötedeki uyuyan Krallık'a doğru hareketlendi.

III
Sırlar Adası

1

Tren Birmingham'a bir saat geç ulaştı. Nihayet perona girdiğinde kar hâlâ dinmemişti ve taksi tutmak mümkün değildi. Cal önce Harborne semtinin adresini sordu, ardından otobüse binmek için yirmi dakika sıra bekledi. Otobüs duraklarda dur kalk yapa yapa üşümüş yolcularla öyle çok doldu ki daha fazlasını taşıyamaz oldu. İlerleyiş yavaştı. Şehir merkezindeki trafik yoğunluğu herkesi salyangoz hızında gitmeye zorluyordu. Merkezden çıktıktan sonra da alacakaranlık ve kar görüş mesafesini kısıtladığı için yollar tehlikeli bir hâl aldı ve sürücü asla saatte on beş kilometreden hızlı gitmek gibi bir risk almadı. Herkes inatçı bir neşe içinde oturarak muhabbete girme korkusuyla göz göze gelmekten kaçınmaktaydı. Cal'in yanında oturan kadının kucağında ekoseli bir palto giydirilmiş küçük bir teriyer vardı. Hayvan perişanlığın bir örneği gibiydi. Cal köpeğin mahzun gözlerini birkaç kez kendisine bakarken yakaladı ve o bakışlara teselli edici bir tebessümle karşılık verdi.

Trendeyken bir şeyler atıştırmasına rağmen hâlâ biraz başı dönüyordu ve güzergâhlarının sunduğu kasvetli manzaralardan tümüyle kopuktu. Lakin Harborne Tepesi'nde otobüsten indiğinde rüzgâr onu tokatlayarak dalgınlığından çıkardı. Köpekli kadın Waterloo Yolu'na nasıl gideceğini tarif ederken bunun açık havada üç dakikalık hızlı bir yürüyüş gerektireceğine dair Cal'i temin etti. Gerçekteyse delikanlının orayı bulması neredeyse yarım saat sürdü. Tabii bu zaman zarfında soğuk hava giysilerini delip iliklerine işledi.

Gluck'ın evi büyük, çift cepheli bir binaydı. Ön cephesine saçaklarla boy ölçüşen upuzun bir arokarya ağacı hâkimdi. Cal soğukta titreyerek

zili çaldı. Evin içinden ses gelmeyince kapıya sertçe vurdu, sonra aynı şeyi daha sert yaptı. Holde bir ışık yandı ve yüzyıl gibi geçen bir sürenin ardından kapı açıldı. Kapı aralığında duran Gluck elinde çiğnenmiş bir puro izmaritiyle sırıtarak ona hayaları donmadan önce içeri girmesini söyledi. Cal'in ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Gluck onun arkasından kapıyı kapattı ve cereyan olmasın diye kapının altını bir parça halıyla tıkadı. Cal'i geçirdiği hol daracıktı. Pasaj insan boyunu aşan karton kutu istifleriyle doluydu.

"Taşınıyor musunuz?" diye sordu Cal, Gluck onu iç ısıtan sıcak bir mutfağa buyur ederken. Mutfak da aynı şekilde kutularla, çantalarla ve kâğıt yığınlarıyla sıkış tepişti.

"Yüce tanrım, hayır," yanıtını verdi Gluck. "Islak giysilerini çıkar. Ben bir havlu getireyim."

Cal sırılsıklam hâldeki ceketinden ve bir o kadar ıslak gömleğinden sıyrıldı. Tam sünger gibi su damlatan pabuçlarını da çıkardığı sırada Gluck sadece bir havluyla değil, ayrıca bir kazakla ve tüy döken fitilli bir pantolonla çıkageldi.

"Şunları bir dene," deyip giysileri Cal'in kucağına attı. "Ben biraz çay yapacağım. Çay sever misin?" Cevap beklemedi. "Ben çayla yaşarım. Şekerli çayla ve puroyla."

Çaydanlığı doldurdu ve antika gazlı ocağı yaktı. Bu iş de bitince kalorifer peteğinin üstünden bir çift kalın çorap alıp Cal'e verdi.

"Isınıyor musun?" diye sordu.

"Fazlasıyla."

"Sana daha sert bir şey ikram ederdim," diyen adam bir mutfak dolabından bir çay kutusu, şeker ve çatlak bir fincan aldı. "Ama içkiye el sürmem. Babam ondan öldü." Çaydanlığa dolu dolu birkaç kaşık çay attı. "Ne yalan söyleyeyim," dedi bir buhar bulutunun içinden, "sesini tekrar duymayı beklemiyordum. Şeker?"

"Lütfen."

"Sütü alıver, olur mu? Çalışma odasına geçelim."

Çaydanlığı, şekeri ve fincanı eline alıp Cal'i mutfaktan üst kattaki sahanlığa çıkardı. Orası da aşağı katla aynı durumdaydı: Dekorasyonu ihmal edilmişti, lambaları abajursuzdu ve çılgın bir bürokrat hayatı boyunca yaptığı tüm çalışmaları Gluck'a miras bırakmış gibi her yer kâğıt yığınlarıyla kaplıydı.

Adam kapılardan birini iterek açtı ve Cal onun peşinden yine kutu-

larla ve dosyalarla dolu bir odaya girdi. İçerisi orkide yetiştirilebilecek kadar sıcaktı ve ağır bir puro kokusu taşıyordu. Gluck çayı yarım düzine masadan birine bıraktı, bir not yığınının yanından kendi fincanını aldı, sonra da elektrikli sobanın önüne iki koltuk çekti.

"Otur, otur," diye Cal'i teşvik etti. Delikanlının gözü kutulardan birinin içeriğine takılmıştı. Kutu ağzına kadar kurumuş kurbağalarla doluydu.

"Ah," dedi Gluck. "Herhalde merak ediyorsundur..."

"Evet," diye itirafta bulundu Cal. "Ediyorum. Kurbağalar niye?"

"Gerçekten niye?" karşılığını verdi Gluck. "Bu, cevabını bulmaya çalıştığımız sayısız sorudan biri. Tabii iş sadece kurbağalarda bitmiyor. Kediler ve köpekler de var. Ve de bir sürü balık. Kaplumbağalara rastladığımız bile oldu. Aiskhylos bir kaplumbağa tarafından öldürülmüştü. O olay kayıtlara geçen ilk düşüşlerden biriydi."

"Düşüşler mi?"

"Gökten," dedi Gluck. "Kaç şeker?"

"Gökten kurbağa mı düşüyor?"

"Bu çok yaygın bir olaydır. *Şeker?*"

"İki tane."

Cal tekrar kutuya bakıp bir kurbağa üçlüsü çıkardı. Hepsi de etiketlenmişti. Etiketlerde hayvanların düştüğü tarih ve yer yazıyordu. Biri Utah'ta, biri Dresden'de, üçüncüsü County Cork'ta bulunmuştu.

"Ölü olarak mı düşerler?" diye sordu delikanlı.

"Hep değil," diyen Gluck ona çayını uzattı. "Bazen zarar görmeden gelirler. Diğer zamanlardaysa parçalar hâlinde. Belirli bir düzeni yoktur. Daha doğrusu vardır ama o düzeni henüz çözebilmiş değiliz." Çayını höpürdetti. "Şimdi," dedi, "herhalde buraya kurbağalardan bahsetmek için gelmemişsindir."

"Hayır, gelmedim."

"Öyleyse *neyden* bahsetmek için geldin?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En iyi öyküler hep böyle başlar," diye sevinçli bir yüzle duyurdu Gluck. "Söze en akıl almaz yerden gir."

Cal gülümsedi; hikâye dinlemeye hazır birini bulmuştu.

"Eh..." deyip derin bir nefes aldı. Ve başladı.

Anlatımını kısa tutmaya niyetliydi fakat ilk on dakikanın ardından Gluck öyküyü çeşitli sorularla böler oldu. Bundan dolayı yaşananları baştan sona anlatmak birkaç saat sürdü. Gluck o zaman zarfında puroları

birbiri ardına içti. Sonunda hikâye Gluck'ın kapısına ulaştı ve ortak bir anı hâlini aldı. Gluck iki-üç dakika boyunca hiç konuşmadığı gibi Cal'e bile bakmayıp kül tablasındaki izmarit ve kibrit enkazına gözünü dikti. Sessizliği Cal bozdu.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu.

Gluck gözlerini kırpıştırdı ve bambaşka bir konudaki düşünceleri bölünmüşçesine kaşlarını çattı.

"Biraz daha çay demleyeyim mi?" dedi.

Ayağa kalkmaya davrandı fakat Cal onun koluna yapıştı.

"*Bana inanıyor musun?*" diye bilmek istedi.

"Elbette," dedi Gluck. Sesinde azıcık keder vardı. "Sanırım inanmaya mecburum. Aklın başında. Ayrıntıları atlamıyorsun. Evet, sana inanıyorum. Ama beni anlamalısın, Cal; sana inanmakla en sevdiğim birçok illüzyona ölümcül bir darbe indiriyorum. Şu an teorilerinin yasını tutan biriyle karşı karşıyasın." Ayağa kalktı. "Eh, neyse..." Çaydanlığı masadan aldı, sonra tekrar koydu. "Yan odaya gel," dedi.

Yan odanın penceresine perde takılmamıştı. Cal camdan baktığında onlar konuşurlarken kar yağışının neredeyse tipi boyutlarına ulaşmış olduğunu gördü. Hem o evin hem de ötedekilerin arka bahçeler bembeyaz bir örtüye bürünmüştü.

Fakat Gluck onu buraya manzara seyrettirmek için getirmemişti; Cal'in dikkatini odanın duvarlarına yöneltti. Duvarların her santimi haritalarla kaplıydı. Çoğu dünyanın gençliğinden beri oradaymış gibi görünen haritalar bir puro dumanı birikimiyle lekelenmiş, bir düzine farklı kalemle çiziktirilmiş ve her biri muhtemelen anormal bir fenomenin gerçekleştiği bir yeri gösteren çok sayıda renkli iğneyle bezenmişti. Ayrıca harita kenarlarına parmak ısırtıcı bir bollukla olayların fotoğrafları raptiyelenmişti. Bu fotoğraflar bulanık vesikalıklardan tut da iki-üç karışlık büyütülmüş karelere ve amatör videolardan alınmış ardışık resim dizilerine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Cal'in anlam veremediği pek çok fotoğraf mevcuttu ve diğerleri apaçık sahte gözüküyordu. Fakat her bir bulanık yahut düzmece fotoğrafa karşılık iki tanesi sahiden şaşırtıcı bir şeyi resmediyordu. Mesela bir evin bahçesinde bir balıkçı gemisinin derin deniz mahsulleri gibi gözüken bir şeye ayak bileklerine kadar gömülü duran kılıksız kadın veya tek bir tuğlası bile yerinden çıkmaksızın yüzükoyun devrilmiş üç katlı bir evin önünde nöbet tutan polis memuru ya da yan yana iki insan yüzünün izini taşıyan araba kaputu. Resimlerden bazıları

alelade tuhaflıklarıyla gülünçken diğerleri hiç de keyif verici denemeyecek ürkütücü bir özgünlük taşıyordu; bazılarında korku içindeki görgü tanıklarının yüzlerini kapatmaları gibi. Fakat ister saçma ister endişe verici olsun hepsi de aynı tezi destekliyordu: Dünyanın çoğu İnsanırkının farz ettiğinden daha acayip bir yer olduğu.

"Bunlar sadece buzdağının görünen kısmı," dedi Gluck. "Elimde böyle fotoğraflardan binlercesi var. On binlerce de tanık ifadesi."

Haritalardaki resimlerden bazılarının çeşitli renklerdeki ipliklerle birbirine bağlı olması Cal'in gözünden kaçmadı.

"Sence burada bir düzen mi var?" diye sordu.

"Öyle inanıyorum. Fakat bana anlattıklarından sonra belki de o düzeni yanlış yerde aradığımı düşünmeye başlıyorum. Görüyorsun ya, delillerimden bazıları anlattıklarınla örtüşüyor. Son üç haftadır, sen benimle irtibata geçmeye çalışırken, Max ve ben İskoç ovalarında daha yeni keşfettiğimiz bir alana bakıyorduk. Orada birbirinden tuhaf parçalara rastladık. Bölgenin ziyaretçilerimiz tarafından kullanılan bir tür iniş pisti olduğunu tahmin ediyordum. Şimdiyse yanıldığımı düşünüyorum. Muhtemelen bahsettiğin şu çözülmenin gerçekleştiği vadiydi."

"Orada ne buldunuz?"

"Alışıldık kalıntılar. Sikkeler, giysiler, o veya bu tür özel eşyalar. Hepsini de kutuladık ve acele etmeden incelemek için yanımızda getirdik. Onları teorilerimize bir şekilde uydurabilirdik, anlarsın ya... ama sanırım artık o teorilerin çoğu çürümüş bulunuyor."

"O eşyaları görmek isterim," dedi Cal.

"Senin için kutularından çıkarırım," dedi Gluck. Cal öyküsünü anlattığından beri suratından şaşkın bir ifade hiç eksik olmamıştı. Şimdi bile harita odasını yılgıya benzer bir tavırla gözden geçiriyordu. Son birkaç saatte tüm dünya görüşü altüst olmuştu.

"Üzgünüm," dedi Cal.

"Niye ki?" karşılığını verdi Gluck. "Bana mucizelerden bahsettiğin için mi? Lütfen üzülme. Senin gizemine de benimkiler kadar severek inanırım. Alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu. Ortada bir gizem olsun da gerisi kolay."

"Hem de öyle bir var ki," dedi Cal. "İnan bana. Sadece *yerini* bilmiyorum."

Dikkati Gluck'ın yüzünden ayrılıp pencereye ve ötedeki boş manzaraya çevrildi. Sürgündeki sevdikleri için gitgide daha çok korkuyordu.

Gece, Musibet ve kar onları silip atmak için sanki kafa kafaya vermiş uğraşıyordu.

Pencereye kadar gitti; buz kesmiş cama yaklaştıkça ısı hızla düştü.

"Onları bulmalıyım," dedi. "Onlarla bir arada olmalıyım."

Kederini şimdiye kadar başarıyla içine atmıştı fakat bedeni ansızın hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Gluck'ın yanına geldiğini işitti ama gözyaşlarını kontrol altında tutabilecek kadar kendine hâkim değildi: Akmayı sürdürdüler. Gluck teselli babında bir elini onun omzuna koydu.

"Mucizelere bu denli ihtiyaç duyan biriyle karşılaşmak güzel," dedi adam. "Senin şu Kâhinsoyluları bulacağız, Mooney. Güven bana. Yerlerine dair bir ipucu varsa burada bir yerdedir."

"Elimizi çabuk tutmalıyız," dedi Cal usulca.

"Biliyorum. Ama onları bulacağız. Sadece senin için değil, benim için de. Kayıp hemşerilerinle tanışmak istiyorum."

"Benimle hemşeri değiller ki."

"Bir bakıma öyleler. Ve sen de onların hemşerisisin. Bunu yüzünde görebiliyorum. Zaten sana o yüzden inanıyorum."

2

"Nereden başlayacağız?" Cal'in sorusu işte buydu.

Ev mahzenden tavan arasına kadar raporlarla doluydu. Gluck'ın da dediği gibi aralarında Kâhinsoyluların yerini gösteren bir ipucu –makalenin birinde bir satır, bir fotoğraf– olabilirdi. İyi ama *nerede?* Gizlenme yerine dair bir ipucu bulana kadar kaç tanık ifadesini gözden geçirmeleri gerekirdi? Tabii böyle bir düşünce, bu tehlikeli zamanda bir araya toplanacakları varsayımına dayanıyordu. Yok eğer toplanmazlarsa, İngiltere adalarına dağılmışlarsa, neredeyse değil tamamen ümitsiz bir vakayla karşı karşıyalar demekti.

Cal böyle düşündüğü için kendini payladı. Yenilgiyi peşinen kabullenmenin faydası yoktu. Bir keşif şanslarının bulunduğuna, önlerindeki görevin faciadan evvel zaman öldürmenin bir yolundan fazlası olduğuna inanmalıydı. Gluck'ı kendine örnek alacaktı. Gluck hiç görmediği bir şeyin peşinden koşarak ömrünü geçirmiş, yaptığı takibin meşruluğundan bir an bile şüphe duymamıştı. Şimdi bile çay demleyip dosya karıştırıyor, sorunlarının çözümünün yanı başlarında olduğuna tüm kalbiyle inanırmış gibi davranıyordu.

Çalışma odasında bir karargâh kurmuşlardı. Gluck en büyük masayı boşaltmış ve üstüne İngiltere'nin bir haritasını sermişti. Harita o kadar büyüktü ki bir masa örtüsü gibi kenarlardan sarkıyordu.

"Perili Ada," dedi adam. "Biraz incele. Bak bakalım yıllar içinde soruşturduğumuz alanlardan herhangi biri tanıdık gelecek mi."

"Pekâla."

"Ben de raporları gözden geçireyim ve İskoçya'dan getirdiğimiz kutuları açayım."

Gluck işe koyulup Cal'i haritayı gözden geçirmeye bıraktı. Dev haritaya yan odadakilerden bile daha fazla not eklenmişti. Sembollerden, çapraz çizgilerden ve nokta kümelerinden çoğuna esrarlı kısaltmalar eşlik ediyordu. *UFO* harflerinin neyi simgelediği açıklamaya ihtiyaç duymuyordu fakat *Şüpheli TMD* ne oluyordu? Veyahut *Cirrus VS?* Cal dikkatini dağıtmaktan başka hiçbir etki yaratmayan notları görmezden gelmeye ve haritayı sistemli bir şekilde santim santim incelemekle yetinmeye karar verdi. İşe Land's End burnundan başlayıp ülkede ileri geri giderek gerçekleştirdi. Yalnızca toprağı incelemesi gerektiği için minnettardı çünkü İngiltere'nin etrafındaki denizler –hava durumu haberlerinde isimlerine hayran kaldığı Fastnet, Viking, Forties, Tire gibi bölgeler– de mucizelerden paylarına düşeni almıştı. Bunun mantıksız bir tarafı yoktu. Eğer banliyölere mürekkepbalığı düşüyorsa neden Kuzey Denizi'ne otomobil lastikleri ve bacalar yağmasındı? Cal ülkeyi yarım düzine kez boydan boya taramışken Gluck geri geldi.

"Şansın yaver gitti mi?" diye bilmek istedi.

"Şimdiye kadar hayır," dedi Cal.

Gluck sandalyelerden birinin üstüne otuz santim yüksekliğinde bir rapor yığını koydu.

"Belki burada bir şeyler buluruz," dedi. "Ruhlar Şehri civarındaki olaylardan başlayıp oradan etrafa yayılırız."

"İyi fikir."

"Sen hemen giriş. Azıcık bile tanıdık gelen bir şey çıkarsa kenara koy. Sen okuduğun sürece ben sana malzeme temin ederim."

Gluck haritayı masanın yanındaki duvara iğneledi ve Cal'i ilk rapor yığınını incelemeye bıraktı.

Bu dikkat gerektiren bir işti ve Cal o dikkati sağlamakta zorlandığını keşfetti. Saat on buçuktu ve daha şimdiden uyumak istiyordu. Fakat önündeki ihmal edilmiş harikalar kataloğunu sayfa sayfa incelerken yor-

gun gözleri ve daha da yorgun beyni canlanarak bitkinliklerini unuttu.

Vakaların çoğu artık tanıdık gelen temaların varyasyonuydu: Coğrafi, zamansal ve meteorolojik yasalara karşı gelen olaylar. Yersiz hayvan toplulukları, uzak yıldızlardan yapılan ziyaretler, içleri dışlarından daha büyük evler, ölülerin sesini alan radyolar, yaz ortası ağaçlarında yaşanan buzlanmalar, dualar uğuldayan arı kovanları... Tüm bunlar çok uzak diyarlarda değil de Preston şehrinde ve Healey Köprüsü'nde, Scunthorpe kasabasında ve Windermere Gölü'nde, kısacası kolay kolay isteriye kapılmayan güvenilir insanların yaşadığı yerlerde meydana gelmişti. Gluck'ın Perili Ada diye adlandırdığı ülkeleri bir uçtan diğerine kadar hezeyanlı tasavvurlarla doluydu. Burası da bir Harikalar Diyarı'ydı.

Gluck ara ara gelip giderek yeni dosyalar ve taze çay getirdi fakat bunun dışında Cal'in dikkatini dağıtmamak için mümkün olduğunca az müdahale etti. Cal daha acayip açıklamalardan pek çoğuna takılıp kalmamakta zorlanmasına rağmen kendini disipline etti ve her yüz kadar öyküden Füg'le yahut oranın sakinleriyle ilgili olabilecek birini bulup çıkarmayı becerdi. Bunlardan bazılarına zaten aşinaydı: Mesela Shearman'ın evinin yıkımı. Fakat adını bile duymadığı yerlerde geçmiş daha başka hadiseler; havada görülen harfler, evcil maymunu İncil'den alıntılar yapan bir adam da vardı. Kâhinsoylular belki şimdi oradaydılar.

Çalışmalarına kısa bir ara verdiğinde Gluck ona İskoçya'dan getirdikleri kutuları açtığından bahsetti ve Cal'in içeriklerini gözden geçirmek isteyip istemediğini sordu. Genç adam Gluck'ın peşinden harita odasına gitti ve orada vadideki olayların geride bıraktığı kalıntıları buldu. Her biri özenle etiketlenip işaretlenmiş eşyaların sayısı fazla değildi; ya sağ kalanlar çoğunu yok etmişlerdi ya da bu işi doğal süreçler halletmişti. Faciadan sadece birkaç acınası hatıra, belirli bir önem taşımayan özel eşyalar ve bazı silahlar kalmıştı. Buna rağmen aralarında Cal'in tüylerini diken diken eden bir parça vardı. Orada, kutulardan birinin üstünde Shadwell'in ceketi duruyordu. Delikanlı onu tedirgin gözlerle süzdü.

"Tanıdığın bir şey çıktı mı?" diye sordu Gluck.

Cal ona neyi nereden tanıdığını açıkladı.

"Tanırım," dedi Gluck. "Öykündeki ceket bu mu?"

Kuşkuculuğu anlaşılırdı; çıplak bir ampulün ışığında bakıldığı zaman giysinin dikkate değer hiçbir tarafı yoktu. Yine de Cal'in onu eline alacak cesareti toplaması bir dakikayı buldu. Vakti zamanında muhtemelen yüzlerce kişiyi ayartmış olan astar oldukça sıradan gözüküyordu. Kumaşta

belki tamamen açıklama getirilemeyecek bir ışıltı mevcuttu ama güçlerine dair bundan başka bir kanıt yoktu. Belki sahibi tarafından terk edilmesiyle o güçler kaybolmuştu ama Cal'in riske girmek gibi bir niyeti yoktu. Ceketi tekrar bırakıp astarın üstünü örttü.

"Giderken onu yanımızda götürmeliyiz," dedi Gluck.

"Nereye gideceğiz?"

"Kâhinsoyluları görmeye."

"Hayır. Hiç sanmıyorum."

"Ama ceket onlarda dursa daha iyi olur," diye belirtti Gluck.

"Belki," karşılığını verdi Cal, güvensiz bir edayla.

"Öyleyse tekrar işe koyulalım."

Cal raporların başına döndü. Mola vermekle hata etmişti; yeniden bir ritim tutturmakta zorlandığını anlaması uzun sürmedi. Fakat yan odadaki üzücü kalıntıları ve onların çok yakında Kâhinsoyluların son yadigârları hâline gelebileceği düşüncesini bir mahmuz gibi kullanarak kendini zorladı.

Sabah dörde çeyrek kala raporları gözden geçirmeyi bitirdi. Gluck fırsattan yararlanarak koltukların birinde biraz kestirmeye karar vermişti. Cal adamı uyandırdı ve seçtiği dokuz adet anahtar dosyayı sundu.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Gluck.

"Emin olmadığım başkaları da var. Hepsini bir kenara ayırdım ama yanıltıcı olabileceklerini düşünüyorum."

"Doğru söylüyorsun," diyen Gluck haritaya gidip o dokuz yeri iğnelerle işaretledi. Sonra geri çekilip baktı. Alanların belirgin bir düzeni yoktu; ülkeye gelişigüzel dağılmışlardı. Hiçbiri diğerinin seksen kilometre yakınında değildi.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Cal.

"Acele etme," dedi Gluck ona. "Bazen bağlantıların netleşmesi biraz zaman alır."

"Bizim biraz zamanımız yok," diye bitkinlikle hatırlattı Cal. Uykusuz geçen uzun saatler etkisini hissettirmeye başlıyor, yalnızca Shadwell'in mermiyle yaraladığı omzu değil tüm vücudu ağrıyordu.

"Boşuna uğraştık," dedi.

"Dur bir de ben inceleyeyim," dedi Gluck. "Bakalım düzeni bulabilecek miyim."

Cal bıkkın bir edayla ellerini kaldırdı.

"Ortada bir düzen falan yok," dedi. "Yapabileceğim tek şey o yerleri

tek tek gezmek." (*Bu havada mı?* diye aklından geçirmeden edemedi. *Yarın sabah kapıdan dışarı çıkabilirsen kendini şanslı say.*)

"Neden gidip birkaç saat uyumuyorsun. Misafir odasında bir yatak hazırladım. Üst kat, soldan ikinci oda."

"Kendimi öyle lüzumsuz hissediyorum ki."

"Biraz dinlenmezsen daha bile lüzumsuz olursun. Hadi git."

"Sanırım mecburum. Sabah ilk iş yola koyulurum."

Cal merdivenleri çıktı. Üst sahanlık soğuktu; nefes verirken ağzından buhar çıkıyordu. Soyunmayıp battaniyelerin altına girmekle yetindi.

Buz tutmuş camlarda perde yoktu ve dışarıdaki karlar odaya kitap okunabilecek kadar parlak olan mavi tonda bir ışık yansıtıyordu. Fakat bu bile delikanlıyı otuz saniyeden fazla uyanık tutmadı.

IV
Eski Umut

1

Çağrılınca hepsi de geldi; bazen birerli ikişerli, bazen aileler veya arkadaşlar grupları şeklinde. Yanlarında sadece birkaç tane bavul getirdiler (Krallık'ta ağırlık yapmaya değecek neleri vardı ki?). Önemsedikleri tek eşyaları Füg'den yanlarında getirip üzerlerinde taşıdıklarıydı: taşlar, tohumlar, evlerinin anahtarı gibi kayıp dünyanın yadigârları.

Tabii ellerinde kalan az sayıdaki esrimeyi de yanlarına almışlardı. Onları Nimrod'un Suzanna'ya bahsedip de ismini hatırlayamadığı yere getirdiler. Lakin Apolline orayı hatırlamıştı. Orası Dokuma'dan önce Musibet'in asla bulmadığı mekândı.

Rayment Tepesi.

Suzanna Gugukların bölgeyi kazarak veya düzleştirerek köklü değişiklikler yaptıklarından korkmuştu. Fakat hayır. Tepeye el değmemiş, aşağısında yer alan ve Ailelerin o uzak yazı geçirdikleri koruluk serpilip bir ormana dönüşmüştü.

Suzanna böyle berbat bir havada açık havaya sığınmalarındaki aklı da yadırgamıştı; haber bülteni spikerleri daha şimdiden bunun kayıtlara geçmiş en soğuk aralık ayı olduğunu duyuruyorlardı. Fakat genç kadın ne kadar zora düşerlerse düşsünler Kâhinsoyluların o tür basit sorunlara çözüm getirilebilecekleri yönünde temin edilmişti.

Bir zamanlar Rayment Tepesi'nin aşağısında güvenle yaşamışlardı. Belki orada tekrar güvende olurlardı.

Kavuşmaktan duydukları mutluluk barizdi. Çoğu Krallık'ta yeterince iyi bir yaşam sürdürmesine karşın şartlar belli ki kederlerini içlerine atmalarını gerektirmişti. Şimdi yine kendi halklarının arasındayken eski

ülkelerini anabilirlerdi ve bu hiç de azımsanacak bir teselli değildi. Üstelik burada tamamen savunmasız da sayılmazlardı. Onlara enerji veren Füg olmayınca güçleri büyük ölçüde azalsa bile hâlâ kullanabilecekleri bir-iki tane yanıltma esrimeleri vardı. Chariot Sokağı'nı yok eden gücü uzun süre uzak tutabilecekleri şüpheliydi ama ellerindekiyle yetinmeye mecburdular.

Nihayet ağaçların altında toplandıklarında; oradaki toplu varlıkları çalılarda ve dallarda ince ince dönüşümlere yol açarken Suzanna bu kararın tartışmasız doğruluğunu hissetti. Musibet sonunda onları bulsa bile en azından beraber can vereceklerdi.

Dikkate değer yalnızca iki eksik vardı. Biri elbette Cal'dı. Diğeriyse genç kadının ona emanet ettiği, canlı sayfaları bu kış ortası ormanının yankılarını içeren kitap. Suzanna her ikisinin de –hem kitabın hem de bekçisinin– bir yerlerde güvende olması için dua etti. Güvende olması ve düşlemeyi sürdürmesi için.

2

Uyku bastırdığında gördüğü rüyayı tetikleyen şey belki de içi geçmeden önce biçimlendirme aşamasında olduğu düşünce, yani kar ışığının kitap okumayı mümkün kılacak kadar parlak olmasıydı.

Cal uyandığını ve elini ceketinin açıklanamayacak kadar derin olan cebine sokup Chariot Sokağı'nda yok olmaktan kurtardığı kitabı çıkardığını düşledi. Kitabı açmayı denedi fakat parmakları uyuşuktu ve bir budala gibi bocaladı. Nihayet amacına ulaştığında onu bir şok bekliyordu zira sayfaların hepsi de pencerenin dışındaki dünya kadar boştu. Masallar ve çizimler ortadan kalkmıştı.

Kar Viking ve Dogger Bank denizlerine yağmaya devam etti. Tabii karaya da. Healey Köprüsü ile Blackpool'a, Bath ile Devizes'e düşerek evleri ve sokakları, fabrikaları ve katedralleri gömdü. Vadileri tepelerden ayırt edilemez hâle gelinceye kadar doldurdu. Nehirleri tıkadı, ağaçları boğdu. Sonunda Perili Ada, Suzanna'nın kitabının sayfaları gibi bembeyaz kesildi.

Tüm bunlar rüya gören benliğine hiç de saçma gelmedi; zira bahsi geçen yerler aynı masalın, kitabın ve onun dışındaki dünyanın bir parçası değil miydi? Atkı ve çözgü. *Bölünemez tek bir dünya.*

Gördüğü manzaralar onu korkuttu. Her yer bomboştu ve buna karşı elinde herhangi bir deva yoktu.

"Suzanna..." diye kolunu ona dolama, ona sarılma hasretiyle uykusunda mırıldandı.

Fakat kız yakınlarda değildi. Cal rüyalarda bile onun yakında olduğunu farz edemiyor, onu yanına getiremiyordu. Yapabildiği tek şey Suzanna'nın güvende olduğunu, hiçliği uzak tutmak konusunda kendisinden daha çok şey bildiğini ummaktı.

"Mutlu olduğumu hatırlamıyorum," diye kulağına fısıldadı geçmişten gelen bir ses. Cal ona bir isim koyamadı fakat sahibinin uzun zaman önce öldüğünün farkındaydı. Bir kimlik arayışıyla rüyasını geri vitese taktı. Sözcükler daha güçlü bir şekilde tekrar geldi.

"Mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Hafızası bu sefer ona hem bir isim hem de bir sima verdi. Konuşan Lilia Pellicia'ydı ve kadın yatağın ayak ucunda durmuş bekliyordu. Fakat o yatak Cal'in üstünde yatıp uyuduğu değildi. Artık aynı odada bile yatmıyordu.

Etrafına bakındı. Burada geçmişten çağrılmış başkaları da vardı. Freddy Cammell kendi yansımasını süzüyordu. Dudaklarına bir şişe dayamış olan Apolline bir sandalyede ters oturuyordu. Kadının yanında Jerichau dikiliyor, altın sarısı gözlü bir çocuğu bağrına basıyordu. Cal artık nerede ve ne zaman olduğunu biliyordu. Halı parçasının çözüldüğü o gece Chariot Sokağı'ndaki odasındaydı.

Lilia teşvik edilmeden tekrar konuştu. Ağzından Cal'i buraya getiren o cümle çıktı.

"Mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

O geceden beri gördüğü onca olağanüstü görüntü ve duyduğu onca konuşma arasında hafızası neden bu ânı yinelemeyi seçmişti ki?

Lilia ona baktı. Huzursuzluğu apaçık ortadaydı; sanki ikinci görüşü rüya gördüğü karlı geceyi önceden kestirmiş, o zaman bile her şeyin sonunun geleceğini anlamıştı. Cal kadını teselli etmek, ona mutluluğun mümkün olduğunu söylemek istedi fakat gerçeği çarpıtacak ne özgüvene ne de hevese sahipti.

Apolline yine konuştu.

"Tepeden ne haber?" dedi.

Ne tepesi? diye aklından geçirdi delikanlı. Bir zamanlar kadının neyden bahsettiğini biliyorsa dahi sonradan unutmuştu.

"Adı neydi?" diye sordu kadın. *"Hani kaldığımız o yer—"*

Sözleri kayıp gitmeye başladı.

Devam et, diye arzuladı Cal. Fakat odanın anımsanan sıcaklığı daha şimdiden kayboluyordu. Şimdiki zamanın soğuğu rüyaya sızıyor, ılık ağustos gecesini önüne katıp sürüklüyordu. Kalbi başında gümbürdemeye başlayan Cal yine de kulak kesildi. Beyni bu diyaloğu durduk yerde tekrarlamamıştı; altında yatan bir sebep vardı. Yeterince dayanabilirse bir sır açığa çıkacaktı.

"Adı neydi?" diye yineledi Apolline'in kısılmakta olan sesi. *"Hani o son yaz kaldığımız yer? Daha dünmüş gibi hatırlıyorum..."*

Bir karşılık almak için odanın karşısındaki Lilia'ya doğru döndü. Cal da baktı.

Ona cevap ver, diye düşündü Cal.

Fakat soğuk şiddetleniyor, delikanlıyı geçmişten kasvetli şimdiye geri çağırıyordu. Cal, Lilia'nın dudaklarında asılı duran ipucunu da yanında götürmeyi çok istiyordu.

"Daha dünmüş gibi..." dedi Apolline yeniden, sesi her hecede biraz daha tizleşerek, *"... hatırlıyorum."*

Cal gözünü Lilia'ya dikerek konuşmasını arzuladı. Kadın şimdiden sigara dumanı kadar transparandı.

Tanrım, lütfen ona cevap ver, dedi Cal.

Görüntüsü tümüyle kaybolmaya başlayan kadın konuşmak için ağzını açtı. Cal bir anlığına onu kaybettiğini sandı. Fakat cevap nihayet ağzından çıktı. Sesi o kadar alçaktı ki dinlemesi can yakıcıydı.

"Rayment Tepesi..."

Sonra da kayboldu.

"Rayment Tepesi!"

Cal dudaklarında bu sözcüklerle uyandı. Uyurken battaniyeler üstünden kayıp düşmüştü. O kadar üşüyordu ki parmakları uyuşmuştu. Buna rağmen aradığı yeri geçmişten çekip almıştı. Tüm ihtiyacı buydu.

Doğrulup oturdu. Pencereden günışığı giriyordu. Kar henüz dinmemişti.

"Gluck!" diye seslendi. "Neredesin?"

Aşağı indiği sırada aceleden içi not dolu bir kutuyu tekmeleyerek adamı aradı ve onu öyküsünü dinlerken oturduğu koltukta kaykılmış yatarken buldu.

Gluck'ı kolundan tutup sarstı ve ona uyanmasını söyledi. Fakat adam derin sularda yüzüyordu ve Cal göbek adını söyleyene dek yüzeye çıkmadı.

"Virgil!"

İşte o zaman tokat yemişçesine gözleri açılıverdi.

"Ne?" dedi. Gözlerini kısarak Cal'e baktı. "Ah, sensin. Babamı duyduğumu sandım..."

Elini mahmur yüz hatlarında gezdirdi.

"Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Sabahın bir vakti."

"Çay içer misin?"

"Gluck, sanırım nerede olduklarını biliyorum."

Bu kelimeler onu kendine getirdi. Adam ayağa kalktı.

"Mooney! Ciddi misin? Neredeler?"

"Rayment Tepesi adlı bir yer hakkında ne biliyorsun?"

"Orayı hiç duymadım."

"Öyleyse işte oradalar."

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Sihirli Gece

"Korular çok güzel, karanlık, derin,
Ama verilmiş sözüm var benim,
Ve uyumadan önce millerce yol gideceğim,
Ve uyumadan önce millerce yol gideceğim."

—Robert Frost
Stopping by Woods on a Snowy Evening

I
Tipi

1

Buzlanma, İngiltere'deki saatleri durdurmuştu. Meteoroloji uzmanları bir haftadan uzun zamandır Sibirya soğukları öngörmelerine rağmen ısıdaki ani düşüş her zamanki gibi ülkeyi hazırlıksız yakaladı. Tren seferleri iptal oldu; uçaklar havalanamadı. Yorkshire ve Lincolnshire'daki telefon ve elektrik hatları kesildi; kar fırtınaları yüzünden Güney İlçeleri'ndeki köylere ve hatta küçük kasabalara ulaşım sağlanamaz oldu. Medya, evde kalınması için çağrıda bulundu. Bu tavsiyeye büyük oranda uyulduğu için sanayi ve ticaret yavaşladı, hatta bazı bölgelerde tamamen aksadı. Hiç kimse yola çıkmıyordu ve bunun için geçerli sebepleri vardı. Otoyolların önemli bir bölümü ya kardan ya da arıza yapmış araçlardan dolayı tıkalıydı; anayollar bir kâbus, yan yollarsa geçilmezdi. Perili Ada her açıdan donakalmıştı.

2

Gluck'ın kapsamlı harita stokunda Rayment Tepesi'ni bulması Cal'in biraz zamanını aldı ama sonunda başardı: Glastonbury kasabasının güneyindeki Somerset ilçesindeydi. Normal şartlarda oraya varmak M5 yolu üzerinden bir saat sürerdi. Fakat bugün yolculuğun ne kadar süreceğini ancak Tanrı bilirdi.

Gluck elbette ona eşlik etmek istedi. Lakin Cal gerçekten de o tepede saklanıyorlarsa Kâhinsoyluların aralarına bir yabancı getirilmesine sıcak bakmayacakları kanaatindeydi. Bunu Gluck'a elinden geldiği kadar nazik bir dille açıkladı. Gluck tüm çabasına rağmen hayal kırıklığını gizleyemese de bu tür karşılaşmaların ne kadar hassas olabileceğini anladığını

belirtmekten geri kalmadı; hayatı boyunca kendini böyle bir buluşmaya hazırlamıştı; ısrar etmeyecekti. Ve evet, Cal arabalarından birini tabii ki alabilirdi. Lakin ikisinin de güvenilir olduğu söylenemezdi, o ayrı.

Soğuğa karşı yapabildiği kadar sıkıca sarınıp sarmalanmış olan Cal yola çıkmaya hazırlanırken Gluck ona iplikle alelacele bağlanmış bir paket verdi.

"Bu nedir?" diye sordu delikanlı.

"O ceket," diye yanıtladı Gluck. "Ve elime geçen diğer bazı deliller."

"İstemiyorum. Özellikle de ceketi."

"Bu sihir onlara ait, öyle değil mi?" dedi Gluck. "Uzatma, al işte. Beni bir hırsıza çevirme."

"Alıyorum ama gönülsüzce."

"İçine birkaç puro da koydum. Bir dosttan gelen küçük bir barış teklifi." Adam sırıttı. "Sana gıpta ediyorum, Cal; aşacağın her donmuş kilometreye rağmen."

Cal araba kullanırken şüpheye kapılacak, tekrar ümitlendiği ve kafasında depreşmiş bir anı tarafından kayıp sevdiklerine ulaştırılacağına inandığı için kendisine aptal diyecek zamanı buldu. Fakat rüyası –veya en azından bir kısmı– yolculuk esnasında tasdiklendi. İngiltere sahiden de boş bir sayfa gibiydi; tipi her şeyi örtmüştü. O örtünün altında bir yerde insanlar tahminen hayatlarına devam ediyorlardı ama o yönde pek bir belirti yoktu. Öğle civarı başlayıp akşamı andıran bir güne karşı kapılar kilitlenmiş, perdeler çekilmişti. Fırtınada dışarı çıkmış birkaç azimli insan yerdeki buzlanmanın elverdiği kadar süratle kaldırımlarda yürüyor, televizyonun plastik karla ve duygusal anlarla dolu bir Noel vaat ettiği sıcacık evlerine dönmek için acele ediyordu.

Yollarda neredeyse hiç trafik olmaması, Cal'in bazı kanunları çiğnemesine imkân tanıdı: Kentten kaçarken kırmızı ışıkta geçmek ve tek yön uyarılarını dikkate almamak gibi. Evden ayrılmadan önce Gluck güzergâhını planlamasında ona yardım etmişti ve yollardaki tıkanıklıkları haber bültenlerinden öğrenebiliyordu. Bu sayede ilk başlarda nispeten hızlı bir ilerleme kaydederek Birmingham'ın güneyinden M5'e saptı ve saatte altmış kilometrelik bir düzen tutturdu. Bu durum Worcester kavşağının hemen kuzeyindeyken radyo sekizinci ve dokuzuncu kavşaklar arasındaki ölümcül bir trafik kazasının yolu tıkadığını bildirene kadar sürdü. Cal sövüp sayarak anayoldan çıkmaya ve A38 yolunu kullanarak Great Malvern, Tewkesbury ve Gloucester üzerinden gitmeye mecbur kaldı. Burada iler-

leyiş çok daha yavaştı. Yolu açmaya veya tuzlamaya yönelik herhangi bir girişimde bulunulmamıştı ve pek çok araç yola devam etmenin intihar anlamına geldiğine karar vermiş sürücüleri tarafından terk edilmişti.

Bristol'a yaklaşırken hava daha da kötüleyerek onu iyice hız kesmeye zorladı. Kardan hiçbir şey görmediği için A37 sapağını kaçırdı ve geldiği yönde geri gitmesi gerekti. Daha vakit yalnızca ikindi ortası olmasına rağmen gökyüzü neredeyse zifiri karanlıktı. Shepton Mallet kasabasına bir-iki kilometre kala benzin ve çikolata almak için durduğunda bir istasyon çalışanı ona kasabanın güneyindeki yolların tıkandığını söyledi. Cal artık kendisine komplo kurulduğunu düşünmeye başlıyordu. Sanki hava şartları her nasılsa Musibet'in ana planının bir parçasıydı; yaratık onun yakınlarda olduğunu biliyor ve sırf idam edileceği yere ulaşmak için ne kadar sıkı bir mücadele vereceğini görme maksadıyla önüne engeller çıkarıyordu.

Fakat öyleyse bile bu en azından doğru yolda olduğu, ilerideki bakir bölgenin bir yerlerinde sevdiklerinin onu bekledikleri anlamına geliyordu.

3

Benzin istasyonunda aldığı uyarının doğruluğu, Fosse üzerindeki Lydford'da A otoyolundan çıkıp teoride kendisini batıdaki Rayment Tepesi'ne götürecek olan küçük bir geçiş yoluna girdiğinde fazlasıyla netleşti. Cal daha yola çıkmadan bunun tüm yolculuğun en sorunlu kısmı olacağını tahmin etmişti ama başka bir alternatif yoktu. Buradan hiç anayol geçmiyordu; bölgede çoğu kara gömülü dar patikalardan ve izbe yerleşkelerden başka bir şey yoktu.

Bembeyaz yolda belki üç kilometre ilerlemişken olukları buz tutan lastikler asfaltı daha fazla kavramaz oldu ve patinaj çekmekten başka bir şey yapamayan araç yolda kaldı. Cal motora ara gazı vererek onu kâh zorlayıp kâh ikna etmeye çalıştı fakat otomobil yardım almaksızın hiçbir yere gidemeyecekti. Delikanlı gönülsüzce dışarı çıktı ve derhal kavalkemiklerinin yarısına kadar kara battı. Gluck'tan aldığı yürüyüş botları ve kalın çoraplar ayaklarını korusa da kar soğuğu ânında pantolonuna işledi. Cal yine Gluck'tan bir armağan olan parkasının kapüşonunu taktı ve karlara bata çıka aracın arkasına geçti. Küreği olmadığından karları ancak elleriyle küreyebilirdi. Çabaları sonuçsuz kaldı. Yirmi dakikalık çalışmanın ardından arabayı ne ileriye ne de geriye bir santim dahi oynatamadı.

Parmak uçları donmadan önce bu işten vazgeçti. Arabaya sığındı ve ısının kesilmemesi için motoru rölantide çalıştırarak oturup önündeki seçenekleri değerlendirdi. İnsan yerleşiminin son izleri bu yola girdiği sapağın orada, yani üç kilometre gerideydi. Oraya ulaşmak için neredeyse zifiri karanlıkta kar yığınlarına bata çıka ilerlemesi gerekirdi; hem de yağış dinmemişken. De ki yürüyüşün ardından kendisine yardım edecek kadar ahmak veya hayırsever birini buldu; o durumda bile saatler kaybederdi.

İki seçeneği daha mevcuttu. Bir; olduğu yerde kalır ve geceyi arabada geçirirdi. Bunu hiç düşünmeden reddetti. Diğer seçenekse Rayment Tepesi'ne yaptığı yolculuğu yayan bitirmekti. Ayrıntılı denemeyecek haritasına göre yol biraz ileride ikiye ayrılıyordu. Eğer soldaki ayrıma saparsa prensipte tepenin civarına varabilirdi. Lakin neredeyse tamamen içgüdülerine dayanarak ilerlemek zorundaydı zira arazinin hemen hemen tüm ayırt edici unsurları –hendekler, çalılıklar, yolun kendisi– gözden kaybolmuştu. İyi ama elinden daha başka ne gelirdi? Körü körüne yolculuk yapmak hiç yapmamaktan iyiydi.

Kararını vermesiyle morali düzeldi ve hava şartlarından korunma sorununu ele aldı. Arabanın arka tarafında, koltukların arasında ters dönmüş bir kutu duruyordu. Muhtemelen gözden kaçmış olan kutu, Gluck'ın pek kıymetli raporlarıyla doluydu. Cal bu tecavüzün affedilmesini umarak arka koltuğa geçti, sonra da teni ile giysileri arasına kat kat kâğıt ve fotoğraf koyarak gökten düşen kurbağalar ve konuşan arılar öyküleriyle kendini yalıtma sürecine girişti. Kâğıt stoku bitince kutuyu da parçaladı ve soğuğu asıl göğüsleyecek olan pantolonunu kartonla astarladı. En nihayet arka camın yanında bulduğu iki güderiyi de yırtıp yüzüne sardı, kapüşonunu taktı ve kendini iyice kapatmak için kapüşon iplerini sıkıca çekip bağladı. Eldivenini de kâğıtla astarladıktan sonra karşılaşacağı zorluklara olup olabileceği kadar hazırdı. Gluck'ın verdiği paketi alıp motoru susturdu ve karla buluşmak için dışarı çıktı.

Bu bir delinin davranışı, diye kapıyı çarparken aklından geçirdi ve arabadan uzaklaşmaya başladı. *Sapıma kadar Kaçık Mooney'im.*

Dışarısı tahmin ettiği kadar karanlık değildi. O yürüyüşüne hazırlanırken tipinin şiddeti bir nebze azalmış ve arazi donuk bir parıltıyla kaplanmıştı. Dev bir tuvali andıran kar örtüsü, tepedeki kurşuni gökyüzünden daha aydınlıktı. Bulutların arasında gedikler bile vardı ve aralarında yıldızlar ışıldıyordu. Cal her şeye rağmen bir şansının olabileceğini düşünmeye başlıyordu.

İlk yarım kilometrede iyimserliği bozulmadı. Fakat bir sonraki yarımda eğreti yalıtımı etkisizleşmeye başladı. Nem pantolonunun altındaki kartona sızarak bacaklarını uyuşturdu. Eldivenlerine ve onların astarına da girerek parmaklarını ağrıttı. Daha da beteri haritada işaretli yol ayrımına dair herhangi bir işarete rastlamadı ve ayak sürüdüğü her adımda çatalı kaçırdığından, mevcut güzergâhının kendisini tepeye doğru değil de ondan uzağa götürdüğünden biraz daha emin oldu.

Riske girip düzlükten gelişigüzel geçmeye karar verdi. Solundaki arazi hızla dikleşmekteydi. Belki tepede çevresini daha iyi kestirebilirdi. Arabadan tarafa baksa da onu göremedi. Önemi yoktu; artık ok yaydan çıkmıştı. Tepenin beyaz eteklerine doğru gidip tırmanmaya başladı.

Bulutlardaki gedik genişlemişti ve tepesine yıldızlarla bezeli ışıltılı bir gök seriliydi. Cal teleskopunu satın aldığında başlıca takımyıldızların isimlerini ezberlemişti ve onları kolayca sayabilirdi. Tam bir hafıza adamıydı işte. Tabii o isimler insan perspektifi dışında hiçbir anlam taşımıyordu; yukarıda ok ve yay, ayı, saban gibi bir düzen gördüğünü düşünen o veya bu yıldız meraklısı tarafından verilmiş etiketlerdi, hepsi bu. Kozmik bağlamda en ufak bir önemleri yoktu. Fakat yıldızlara bakıp onlarla arkadaşmışçasına isimlerini bilmek gerekli bir avuntuydu. Bu hürmet olmaksızın manzara bakanın aklını başından alabilirdi.

Bacaklarındaki ve ellerindeki sızı bulaşıcıydı; kollarıyla göğsüne ilaveten çükü ve hayaları, kulakları ve sinüsleri de ona yakalanmıştı. Öyle ki bedeninde acı çekmeyen tek bir kısım bile kalmamış gibiydi. Fakat geri dönüş yoktu. Otuz metre kadar daha giderse tepenin zirvesine ulaşacağını tahmin etti ve o metreleri saymaya başladı. On sekizde geri kalan on iki için durup soluklanması icap etti. Hem kara hem de eğime karşı yürümek, sahip olduğundan daha fazla enerji tüketmişti. Astımlı biri gibi soluk soluğa dikilirken karda bıraktığı ayak izlerine göz gezdirdi. Düz bir çizgide yürüdüğünü sanmıştı ama aslında izlediği güzergâh çılgınca zikzak çiziyordu.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemeyip tekrar yokuş yukarı döndü. Artık her adım büyük bir mücadeleydi. Karı yarmaktansa üzerinden geçmek için dizlerini kasıklarına kadar kaldırması gerekiyor, donmuş kasları her adımda ona itiraz ediyordu. Fakat sonunda oraya ulaştı ve onu bembeyaz bir manzara karşıladı. Sanki İngiltere adlı ev boşaltılmıştı ve sahipleri geri dönene dek mobilyalarının üstüne bir çarşaf serilmişti. Tabii dönerlerse. Zirvede durup mutlak bir sessizlik içinde aşa-

ğıdaki boşluğa bakarken bu metruk yere kimsenin çıkagelmeyeceğine ve artık ebediyen yapayalnız olduğuna inanmak hiç de zor değildi.

Fakat bir tepe *vardı* ve o ancak aradığı tepe olabilirdi çünkü başkası yoktu. Lakin durduğu yer ile orası arasında karla kaplı geniş bir düzlük uzanıyordu. Hâlâ katetmesi gereken mesafenin görüntüsü karşısında Cal'in içi cız etti. Fakat hareketsiz durmanın kaslarında tutukluk yaratmaktan başka bir işe yaramayacağını bildiğinde bedenini güçlükte kontrol altında tutarak yokuş aşağı zar zor inmeye koyuldu.

Dibe doğru kar gitgide derinleşti ve sonunda beline kadar gömüldü. Artık yürümekten çok yüzüyordu. Fakat tepeye doğru düzlükte ilerlemeye başlarken soğuğun felç edici sızısı geçmeye ve yerini hoş bir hissizlik almaya başladı. Yolun yarısında Gluck'tan aldığı paket parmakları arasından kayıp düştü. Giderek daralan bilinci bu durumu hayal meyal fark etti. Ufalmakta olan düşünceleri, içinde bata çıka yürüdüğü karların ne kadar rahat göründüğüne takılmıştı. Belki bir süre yolculuğuna ara vermeli ve bu el değmemiş yastığa biraz başını koymalıydı. Her geçen saniye ağırlaşan başı karların üstünde kim bilir ne denli rahat ederdi. Gücünü toplayana kadar uzanıp yatmaktan ne zarar gelirdi? Fakat aklı ne kadar tembelleşirse tembelleşsin henüz uykunun kendisini öldüreceğini bilemeyecek kadar elden gitmemişti. Şimdi durursa bir daha hareket edemezdi.

Yığıldı yığılacak bir hâlde Rayment Tepesi'nin dibine ulaştı, sonra da kendini zorlayarak yamacı adım adım tırmandı. Bu seferki ilkinden daha uzundu ama onun kadar dik değildi. Öteki tarafta ne bulacağını merak edecek kadar ilerisini düşünemiyor, uzuvlarına hareket talimatı vermek için bütün zihinsel kapasitesini kullanması gerekiyordu. Fakat sırtın birkaç metre yakınına geldiğinde yıldızları görmek gibi zayıf bir ümitle başını kaldırdı. Lakin bulutlar onları tekrardan örtmüştü; gökyüzü yeni bir taarruza hazırlanıyordu.

İki adım sonra zirveye ulaştı ve bakışlarını tepenin aşağısına serili araziye yöneltti. Görecek hiçbir şey bulamadı. Dehşet dolu bakışlarının uzanabildiği mesafeye kadar işlevini yitirmiş bile olsa saklanma yerine benzer bir şeyden eser yoktu. Olan tek şey göz alabildiğine yayılan karla kaplı, ıssız ve de sessiz düzlüklerdi.

Ağlayacak gücü olsaydı hüngür hüngür ağlardı. Öyle yapmaktansa bitkinliğinin galip gelmesine izin verdi ve karlara yığıldı. Yolunu bulabilse dahi arabaya dönüş yolculuğunu yapması mümkün değildi. Kendini mahrum bıraktığı o ölümcül uykuya teslim olması gerekecekti.

Fakat gözkapakları kapanmaya başlarken tepenin dibindeki düzlükte bir kıpırtı seçti; karların üstünde bir şey koşuyordu. Odaklanmaya çalıştı, başaramadı. Kendini ayıltmak için parmaklarını yüzüne bastırdı, sonra başını kaldırıp tekrar denedi. Gözleri onu yanıltmıyordu. Sahiden de önündeki boş sayfada bir şey –bir tür hayvan hareket ediyordu.

Yoksa bu bir... *maymun muydu?*

Kollarını kara gömüp kendini doğrulttu. Fakat öyle yaparken dengesini kaybedip öne kapaklandı. Yamaçtan aşağı yuvarlanırken birkaç saniye boyunca yerle gök birbirine karıştı ve nihayet karla kaplı bir vaziyette durduğunda yönünü tayin etmesi biraz zaman aldı. Fakat ettiğinde hayvanın –evet, gerçekten bir maymundu!– kendisinden koşarak kaçtığını gördü.

Ayağa kalkarken insandan ziyade kardan adama benziyordu. Düşe kalka hayvanın peşine yakıldı. Tanrı aşkına, kahrolası yaratık nereye koşuyordu ki? Önünde yalnızca boş düzlükler vardı.

Hayvan ansızın ortadan kayboldu. Daha az önce apaçık önündeydi ve araları kapanıyordu. Hemen sonrasındaysa açık bir kapıdan içeri dalmış ve kapıyı arkasından çarpmış gibi buhar olup uçmuştu. Şaşkın gözlerinin kanıtına inanmayan Cal durakladı. Acaba hayvan bir tür serap mıydı? Yoksa soğuktan aklını mı kaçırmıştı?

Gözünü karlara dikti. Orada bariz izler mevcuttu; maymun az önce oyun oynadığı yerde izler bırakmıştı. Cal onları takip etti ve gözlerinin tanıklığı doğrulandı. İzler durduğu yerin birkaç adım ilerisinde kesiliveriyordu. O noktanın ötesinde dekarlarca devam eden tertemiz, taze kardan başka bir şey yoktu.

"Pekâlâ," dedi boş düzlüğe. "Neredesin?"

Konuşurken maymunun kaybolma numarasını yaptığı yere doğru bir adım daha attı ve sorusunu tekrarladı.

"Lütfen..." dedi güçlükle konuşarak, "neredesin?"

Elbette cevap gelmedi. Seraplar sessiz şeylerdi.

Cal izlere bakarken son ümit ışığının da söndüğünü hissetti.

Sonra bir ses konuştu.

"Soğukta öylece dikilme."

Delikanlı başını kaldırdı. Sağında veya solunda kimseyi göremedi. Fakat talimatlar yinelendi.

"İki adım öne çık. Ve çabuk ol."

Çekingen bir adım attı. İkincisini de atacakken tam önündeki boşlukta bir kol belirdi ve onu parkasından tutarak karların arasından çekip aldı.

II
Fırtınaya Karşı Sığınak

1

Cal'in ardına çekildiği perdenin öteki tarafında bir orman vardı. Dal örtüsü öylesine yoğundu ki ufak bir serpintinin haricinde yere kar değmemişti. O yüzden de ayak altı yosunlarla ve yapraklarla bezeliydi. Mekân karanlık olmasına rağmen Cal biraz uzağında bir ateşin yandığını görebiliyor, ışığı kadar sıcaklık vaadi de içini açıyordu. Onu karların arasından çekip almış adamdan hiçbir iz yoktu; en azından Cal bir sesin konuştuğunu duyana dek kimseye rastlamadı.

"Havalar berbat."

Cal dönüp baktığında maymun Novello ile onun insan yoldaşını iki metreden daha yakınında dururken buldu. Durgunlukları ikiliyi kamufle etmişti.

"Seni buraya çeken Smith'ti," dedi maymun, delikanlıya doğru eğilerek. "Suçu bana yıkmalarına izin verme."

Adam hayvana göz ucuyla bir bakış attı.

"İzinsiz dışarı çıktığım için benimle konuşmuyor," diye duyurdu Novello. "Eh, artık olan oldu, değil mi? Neden ateşin yanına gelmiyorsun? Yığılıp kalmadan önce biraz uzansan iyi edersin."

"Evet," dedi Cal. "Lütfen."

Smith önden gitti. Serseme dönmüş beyni hâlâ yaşadıklarıyla cebelleşen Cal onu takip etti. Kâhinsoylular köşeye sıkışmış olabilirlerdi fakat bir-iki hileleri yok değildi. Bu ormanı gözlerden saklayan illüzyon yakın bir incelemeyi bile atlatabiliyordu. Üstelik öteki tarafta ikinci bir sürpriz mevcuttu: Mevsim. Cal'in yukarısındaki ağaç dalları çıplaktı ve üstünde yürüdüğü yosunlar geçen yazdan kalmaydı. Buna rağmen Perili Ada'yı

bir uçtan diğerine kadar pençesine alan buz burada etkisi yokmuşçasına havaya bir bahar kokusu hâkimdi. Ağaçlardan reçine akıyor, tomurcuklar filizleniyor, dört bir yandaki şeyler hücrelerini büyümenin o hoş uğraşına yönlendiriyordu. Ani ılımanlık Cal'da hafif bir coşkuya yol açsa bile donmuş uzuvları henüz mesajı almamıştı. Ateşin birkaç metrelik mesafesine geldiğinde bedeni dik durma yetisini kaybetti. Delikanlı destek almak için ağaçlardan birine doğru uzandı. Fakat ağaç ondan uzaklaştı –yahut ona öyle geldi– ve yüzükoyun kapaklandı.

Yere çarpmadı. Kollar delikanlıyı tuttu ve Cal kendini onlara teslim etti. Ateşin yakınına taşınıp yere nazikçe bırakıldı. Bir el yanağına dokundu. Cal gözünü alevlerden ayırdığında Suzanna'yı yüzünde ateş ışığıyla yanında diz çökerken gördü.

Kızın adını telaffuz etti veya en azından ettiğini umdu. Sonra da kendinden geçti.

2

Kızı görür görmez gözlerini kapaması, uyandığında da onu yanında bulamaması daha önce de başına gelmişti. Fakat bu sefer Suzanna delikanlıyı uykunun öteki tarafında bekliyordu. Üstelik sadece beklemekle kalmıyor, ona sarılarak kucağında sallıyordu. Uyurken üstündeki giysi, kâğıt hamuru ve fotoğraf katmanları çıkarılıp çıplak bedenine bir battaniye sarılmıştı.

"Eve çıkan yolu buldum," dedi Cal ona, dilini tekrar çalıştırabildiğinde.

"Seni almak için Chariot Sokağı'na gittim," dedi kız. "Ama ev yıkılmıştı."

"Biliyorum..."

"Rue Sokağı'ndaki de."

Cal kafa salladı. "De Bono yanıma geldi..." Hafızası tarafından susturulunca duraksadı. Ateş ve gövdesine sarılı kollar bile sislerin gizlediği o şeyin anısı karşısında ürpermesini önleyemedi.

"... Musibet peşimize düştü," dedi.

"Shadwell de," diye ekledi Suzanna.

"Evet. Nereden biliyorsun?"

Suzanna ona Mabet'ten bahsetti.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu delikanlı.

"Bekleyeceğiz. Esrimeyi canlı tutup bekleyeceğiz. Artık hepimiz buradayız. Tek eksiğimiz sendin."

"Artık bulundum," dedi Cal usulca.

Suzanna ona daha sıkı sarıldı.

"Ve daha başka bir ayrılık olmayacak," dedi. "Yanımızdan geçip gitmeleri için dua etmekten başka çaremiz yok."

"Lütfen dua etmeyin," dedi kızın arkasından bir ses. "Meleklerin bizi duymalarını istemiyoruz."

Cal yeni geleni görmek için boynunu uzattı. Karşısındaki çehrenin kırışıklıkları eskisinden daha derin, sakalı biraz daha kırçıldı. Fakat çehre hâlâ Lem'in çehresi, tebessüm hâlâ Lem'in tebessümüydü.

"Şair," diyen Lo eğilerek elini Cal'in saçlarına koydu. "Seni neredeyse kaybediyorduk."

"Mümkün değil," dedi Cal, yavaşça tebessüm ederek. "Meyvelerin duruyor mu?"

Lo modernliğiyle üstünde şık duran paltosunun göğüs cebini sıvazladı. "Buradalar," dedi. "Meyve demişken, karnın aç mı?"

"Aç olmadığı bir zaman var mı ki?" yanıtını verdi Cal.

"İstediğin zaman yemeğin hazır."

"Teşekkürler."

Lem tam gidecekken geri döndü ve büyük bir vakurla dedi ki:

"Zamanı gelince tohumları ekmeme yardım eder misin, Cal?"

"Edeceğimi biliyorsun."

Lem kafa salladı. "Yakında görüşürüz," dedi ve ateşin yanından ayrıldı.

"Giysilerim kurudu mu?" diye sordu Cal. "Etrafta böyle gezinemem."

"Dur, senin için bir şeyler ödünç alabilecek miyim bakayım," karşılığını verdi Suzanna.

Cal genç kadının kalkabilmesi için doğrulup oturdu. Fakat Suzanna öyle yapmadan önce onu dudaklarından öptü. Bu öyle üstünkörü bir öpücük de değildi; dokunuşuyla Cal'i bir düzine ateşten daha çok ısıttı. Suzanna yanından ayrılırken delikanlı o gece kalkan tek şeyin kar örtüsü olmadığı gerçeğini gizlemek maksadıyla battaniyeye sarınmak zorunda kaldı.

Yalnızken düşünecek zaman buldu. Ölümden kıl payı kurtulmasına rağmen kısacık bir süre önce çektiği acıyı hatırlamakta daha şimdiden zorlanıyordu. Hatta bu büyülü ormanın ötesinde başka bir dünya bulunmadığını ve ebediyen burada kalarak sihirli bir hayat yaşayabileceklerini düşünmek bile mümkündü. Fakat ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun

Cal böyle bir düşünceye bir an dahi kapılmanın tehlikesini biliyordu. Kâhinsoylular bu geceden sonra bir yaşam sürdürebileceklerse –Uriel ve bakıcısı sahiden de bir mucize eseri onları fark etmeden geçip giderse– o yaşam Gluck'ın mucizeler bürosunda bulduğu Harikalar Diyarı'nın bir parçası olmak zorundaydı. Sonuçta bölünemez tek bir dünya vardı.

Kısa bir şekerlemenin ardından Suzanna çeşitli giysilerle geri geldi ve onları delikanlının yanına serdi.

"Gidip biraz etrafa bakınacağım," dedi. "Sonra görüşürüz."

Cal kıyafetler için ona teşekkür etti ve giyinmeye başladı. Bu yirmi dört saat içinde ödünç aldığı ikinci kılığıydı ve –kaynağı sebebiyle– Gluck'ın verdiklerinden çok daha tuhaftı. Yine de tarzların çatışması hoşuna gitti: Resmi bir yelek ve yıpranmış bir deri ceket, birbiriyle uyumsuz çoraplar ve domuz derisi pabuçlar.

"İşte bir şair böyle giyinmeli," diye duyurdu Lemuel, onu almak için geri geldiğinde. "Kör bir hırsız gibi."

"Daha kötü şekillerde de anıldım," karşılığını verdi Cal. "Biri yemekten mi bahsetmişti?"

"Evet," diyen Lem onu oradan götürdü. Ateşin kamaştırdığı gözleri alacakaranlığa alıştığında Cal her yerde Kâhinsoylular gördü. Hepsi de dünyevi mallarıyla beraber dallarda tünemiş veya ağaçların arasındaki toprakta bağdaş kurmuş oturuyordu. Eskiden samimi oldukları harikalara rağmen artık bir mülteci topluluğundan farkları yoktu. Yüzleri asık, gözleri temkinli, ağızları sımsıkı kapalıydı. Evet, bazıları belki de canlı geçirdiği bu son geceyi en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermişti. Sevgililer birbirlerinin kollarında fısıltılar ve öpücükler takas ediyorlardı. Bir şarkıcı kıvrak bir ezgi döktürüyor, üç kadın o ezgiye oynuyordu. Kadınlar adımları arasında öyle durgun bir hâle bürünüyorlardı ki ağaçların arasında gözden kayboluyorlardı. Fakat sığınmacıların çoğu eylemsizdi. Dehşetlerini açığa vurmamak için kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı.

Lem onu yanında uyuduğundan daha küçük bir ateşin yandığı bir açıklığa getirirken Cal'i kahve kokusu karşıladı. Genç adam orada karnını doyuran yarım düzine Kâhinsoylu'dan hiçbirini tanımıyordu.

"Bu Calhoun Mooney," diye ilan etti Lem. "Bir şair."

Önce bir sandalyede oturarak kadınlardan birine kafasını kazıtan biri konuştu.

"Seni bostandan hatırlıyorum. Sen o Guguksun."

"Evet."

"Bizimle beraber ölmeye mi geldin?" dedi ateşin yanında çömelerek kendine kahve koymakta olan bir kız. Çoğu yerde bir patavatsızlık olarak kabul görecek olan yorumu oradakileri güldürdü.

"Gerekirse evet," dedi Cal.

"Eh, bari aç kalma," dedi kafası kazınmış adam. Berberi onun kafa derisindeki son tıraş köpüğü artıklarını da havluyla silerken Cal adamın ritmik renklenmelerle süslü kafasını Krallık'ın bakışlarından saklamak için yelesini uzatmış olduğunu anladı. Artık kimseden çekinmesine gerek yoktu.

"Sadece ekmeğimiz ve kahvemiz var," dedi Lem.

"Bana uyar," dedi Cal ona.

"Musibet'i görmüşsün," dedi gruptaki bir diğeri.

"Evet," karşılığını verdi Cal.

"Ondan bahsetmek zorunda mıyız, Hamel?" dedi ateşin yanındaki kız.

Adam onu duymazdan geldi. "Nasıl bir şeydi?" diye sordu.

Cal omuz silkti. "Kocamandı," dedi konunun kapanmasını umarak. Fakat bilmek isteyen tek kişi Hamel değildi. Hepsi de, hatta itiraz eden kız bile ayrıntıları dinlemeye can atıyordu. "Yüzlerce gözü vardı..." diye devam etti Cal. "Tüm gördüğüm bu kadardı. Cidden."

"Belki onu kör edebiliriz," dedi Hamel, sigarasını tüttürerek.

"Nasıl?" diye sordu Lem.

"Eski İlim'le."

"Paravanı uzun süre daha ayakta tutacak gücümüz yok," dedi tıraşı yapan kadın. "Musibet'le yüzleşecek kuvveti nereden bulacağız?"

"Şu Eski İlim meselesine kafam basmıyor," dedi Cal, Lem'in verdiği kahveyi yudumlayarak.

"Zaten hepsi kayboldu," dedi tıraşlı adam.

"Düşmanlarımız onu sakladılar," diye ona hatırlattı Hamel. "Immaculata olacak o kaltak ve süslü püslü adamı; onların elindeydi."

"Ve de Tezgâh'ı yapanların," diye belirtti kız.

"Onlar da çoktan ölüp gittiler," dedi Lem.

"Her neyse," dedi Cal. "Nasılsa Musibet'i kör edemezsiniz."

"Niyeymiş?" dedi Hamel.

"Çok fazla gözü var."

Hamel ateşe yaklaşıp sigarasının izmaritini içine attı.

"Bizi daha iyi görebilmek için," dedi.

İzmarit yanarken parlak mavi bir alev çıkardı. Bu da Cal'e adamın ne

içtiğini merak ettirdi. Hamel ateşe sırtını döndü ve arkasında sessizlik bırakarak ağaçların arasında gözden kayboldu.

"Bana müsaade eder misin, Şair?" dedi Lem. "Kızlarımı bulmam lazım."

"Elbette."

Cal yemeğini bitirmek için yere oturdu ve sırtını bir ağaca verip gelen gidenleri seyretti. Kısa istirahati, yorgunluğunu sadece azaltmıştı; atıştırmak tekrar uykusunu getirdi. Oturduğu yerde uyuyup kalabilirdi ama içtiği koyu kahve direkt mesanesine gitmişti ve işemesi gerekiyordu. Öyle yapmak için ayağa kalktı ve kuytu bir çalılık ararken ağaçların arasında yönünü çabucak kaybetti.

Bir koruda küçük bir transistörlü radyonun gece müziğinde dans eden bir çifte denk geldi; kapanış saatinden sonra bile dans pistinde kalan, ayrılamayacak kadar birbirine kapılmış iki âşık gibi. Başka bir yerde bir çocuğa sayı sayması öğretiliyor, bunun için de annesinin sözle vücuda getirdiği uçan bir ışık dizisi abaküs olarak kullanılıyordu. Kuytu bir noktada ihtiyaç gideren Cal tam ödünç pantolonunun düğmelerini yeniden iliklerken biri onu kolundan tuttu. Dönüp baktığında Apolline Dubois'yla karşılaştı. Kadın her zamanki gibi siyahlara bürünmüş ama ruj ve rimel de sürmüştü. Makyajı yüzüne yakışmamıştı. Cal kadının elindeki boşalmış votka şişesini görmeseydi bile nefesi delikanlıya o geceyi içerek geçirdiğini söylerdi.

"Sana da ikram ederdim," dedi Apolline, "ama sadece bu kadar kaldı."

"Dert etme," dedi Cal ona.

"Ben mi?" dedi kadın. "Ben asla dert etmem. Zaten etsem de etmesem de işler kötü bitecek."

Cal'e iyice sokulup yüzüne dikkatlice baktı.

"Hasta görünüyorsun," diye duyurdu. "En son ne zaman tıraş oldun?"

Cal cevap vermek için ağzını açarken etraflarındaki boşlukta bir şey oldu. Bir sarsıntı, yanında karanlık da getirerek geçip gitti. Apolline hemen elini delikanlıdan çekti ve aynı anda votka şişesini yere düşürdü. Şişe Cal'in ayağına çarpsa da genç adam küfretmemeyi becerdi ve bundan şükran duydu. Ağaçlar arasında ister müzik ister matematik kökenli olsun tüm sesler kesilmişti. Aynı şey çalılardaki ve dallardakiler için de geçerliydi. Orman ansızın ölüm döşeği sessizliğine gömülmüş, ağaçların arasındaki gölgeler koyulaşmıştı. Tüm coğrafya algısını yitirmekten korkan Cal kolunu uzatıp ağaç gövdelerinden birine doladı. Etrafına ba-

kındığında Apolline'in geri geri yürüyerek kendisinden uzaklaştığını fark etti. Yalnızca pudralı yüzü görülebilen kadın arkasına dönünce o da yok oldu.

Cal yapayalnız değildi. Sağında birinin ağaçların arkasından alelacele çıktığını ve anne ile çocuğunun az evvel ders çalıştıkları ateşe ayağıyla toprak attığını gördü. Hâlâ oradaydılar. Kadın elini yavrusunun ağzına kapatmış, çocuk korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerini ona dikmişti. Son ışık da sönerken Cal kadının ağzının oynayarak adama bir soru sorduğunu gördü. Adam cevaben başparmağıyla arkasını işaret etti. Ardından sahne karardı.

Cal kısa bir süre olduğu yerde kaldı. İnsanların yanından geçip gittiklerinin hayal meyal farkındaydı. Üstelik bunu görev yerlerine gidercesine amaçlı bir şekilde yapıyorlardı. Cal sele kapılmış biri gibi ağaca tutunarak orada kalmaktansa ateş söndürücünün gösterdiği istikamete gitmeye ve neler döndüğünü öğrenmeye karar verdi. Rotasını belirlemek için ellerini uzatarak ağaçların arasında ilerlerken her hareketi istenmeyen bir ses çıkarıyordu: Domuz derisi pabuçları gıcırdıyor, elleri gövdelere dokundukça ağaç kabukları pıtır pıtır dökülüyordu. Fakat görünürde bir hedef belirmişti. Ağaçlar seyreliyor, Cal aralarında karın parlaklığını seçebiliyordu. Işık ilerlemeyi kolaylaştırdı ve delikanlı ondan yararlanarak orman sınırlarının on metre yakınına kadar gitti. Artık nerede olduğunu biliyordu. İleride Novello'yu oyun oynarken gördüğü o düzlük, onun gerisinde de Rayment Tepesi'nin beyaz etekleri duruyordu.

Daha da yaklaşacakken biri elini göğsüne koyarak onu durdurdu. Yanındaki sert bakışlı biri başıyla onu geldiği tarafa yönlendirdi. Fakat orman sınırına daha yakın çalıların arasında çömelen biri dönüp ona baktı ve elini kaldırarak Cal'in geçmesine izin verilmesini belirtti. Cal ancak saklanma yerine bir metre kala o kişinin Suzanna olduğunu fark edebildi. Ormanın kenarına çok yakın olmalarına ve kar neredeyse donuk bir ışık saçmasına rağmen kadını görmek zordu. Etrafına tül gibi bir esrime sarılmış olup bu her nefes verişinde güçleniyor, alışındaysa zayıflıyordu. Kız dikkatini yeniden düzlüğe ve ötedeki tepeye yöneltmişti. Aralıksız yağmayı sürdüren kar Cal'in ayak izlerini silmiş gibiydi ama belki de bunu tek başına yapmamıştı.

"Burada," diye fısıldadı Suzanna, ondan tarafa bakmaksızın.

Cal karşısındaki manzarayı inceledi. Dışarıda tepeden ve kardan başka bir şey yoktu.

"Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Suzanna onu bir dokunuşla susturdu ve başıyla ormanın eteklerindeki fidanları işaret etti.

"O görüyor," dedi genç kadının fısıltısı.

Cal fidanları incelerken birinin etten kemikten olduğunu fark etti. Genç bir kız ormanın tam kenarında durup kollarını açmış, elleriyle sağındaki ve solundaki fidanların dallarına tutunmuştu.

Biri alacakaranlıktan çıkıp Suzanna'nın yanına konuşlandı.

"Ne kadar yakın?" dedi.

Cal sesi tanısa da adam çok değişmişti.

"Nimrod?"

Altın sarısı gözler hiçbir şey algılamadan Cal'e şöyle bir bakıp geçti, sonra da bir tanıma ışıltısıyla geri geldi. Cal, Apolline'in haklı olduğunu düşündü; herhalde epey hırpani görünüyordu. Nimrod kolunu Suzanna'nın önünden uzattı ve Cal'la sıkıca tokalaştı. O teması keserken sınırdaki kız ufacık bir nida attı ve Nimrod'un sorusu –*"Ne kadar yakın?"*– cevaplanmış oldu.

Tepenin zirvesinde Shadwell ile Howard belirdi. Arkalarındaki gökyüzü karanlık olmasına rağmen onlar daha da koyuydu ve belirgin siluetleri hataya yer bırakmıyordu.

"Bizi buldular," diye fısıldadı Nimrod.

"Daha değil," dedi Suzanna.

Genç kadın çok yavaşça doğruldu ve sanki bu sinyal üzerine bir sarsıntı –ormanı suspus eden ilkinin ikizi– ağaçların arasında süratle yayıldı. Hava sanki daha da kardı.

"Paravanı güçlendiriyorlar," diye fısıldadı Nimrod.

Cal bu süreçte faydalı bir rolü olsun isterdi fakat yapabileceği tek şey tepeyi seyretmek ve düşmanın arkasını dönüp aramaya başka bir yerde devam etmesini ummaktı. Lakin Shadwell'i öyle bir şeye pek ihtimal vermeyecek kadar uzun zamandır tanıyordu ve Satıcı düzlüğe doğru yamaçtan aşağı inmeye başlayınca hiç şaşırmadı. Düşman çok inatçıydı. Chariot Sokağı'nda sözünü ettiği Ölüm hediyesini vermeye gelmişti ve öyle yapana dek tatmin olmayacaktı.

Hobart veyahut içindeki güçse araziyi daha iyi inceleyebileceği zirvede oyalandı. Yüzündeki deri bu mesafeden bile şiddetli rüzgâra yakalanmış közler gibi parlayıp sönüyordu.

Cal arkasına göz attı. Zar zor görülebilen Kâhinsoylular düzenli ara-

lıklarla ağaçların arasında dikiliyorlardı. Tüm dikkatlerini kendileriyle kıyım arasında duran esrimeye vermişlerdi. Duvarların içinde bulunmasına rağmen sihrin katlanan etkisi Cal'in gözlerini bile istila edecek kadar güçlüydü. Ormanın karanlığı bir anlığına hafifledi ve delikanlı onun içinden diğer taraftaki karları görür gibi oldu.

Bakışlarını tekrar Shadwell'e çevirdi. Satıcı yamacın dibine ulaşmıştı ve karşısındaki araziyi tarıyordu. Cal ancak o zaman, adamı açık ve net olarak gördüğünde Shadwell'in kaybettiği veya çıkarıp attığı, kendisinin de yolculuğu esnasında geride bıraktığı ceketi hatırladı. Ceket Rayment Tepesi'nin arkasındaki düzlükte, donmuş parmaklarından kayıp düştüğü yerdeydi. Shadwell ormana doğru yürümeye başlarken delikanlı ayağa kalkıp fısıldadı.

"... ceket..."

Birbirlerine yakın olmalarına rağmen Suzanna'nın cevabını güçlükle duyabildi.

"Ona ne olmuş?"

Shadwell yeniden durmuştu ve önündeki karları inceliyordu. Cal ile Novello'nun ayak izlerinin bir kısmı hâlâ görülebiliyor muydu ki?

"Ceketin yerini biliyor musun?" diyordu Suzanna.

"Evet," dedi Cal. "Tepenin öteki tarafında."

Satıcı bir kez daha başını kaldırmıştı ve ilerisindeki sahneye dikkatle bakıyordu. Bu mesafeden bile yüzünde şaşkın, hatta kuşkulu bir ifade olduğu açıktı. Anlaşılan illüzyon işe yarıyordu; iyi ama daha ne kadarlığına? Tepedeki Uriel konuştuğunda fırtına yüklü rüzgâr, sözlerini ormana kadar taşıdı.

"*Kokularını alıyorum*," dedi.

Shadwell kafa sallayıp cebinden bir paket sigara çıkardı ve paltosunu rüzgâra siper ederek bir tane yaktı. Sonra bakışlarını tekrar önündeki sahneye çevirdi. Gözlerini kısmasına yol açan şey soğuk hava mıydı, yoksa karların parıltısı önünde bir şeyin hayaletini mi görüyordu?

"Giderek zayıf düşeceğiz," dedi Suzanna. "Tabii yardım almazsak."

"Ceketten mi?" diye sordu Cal.

"Eskiden bir gücü vardı," diye yanıtladı kız. "Belki hâlâ vardır. Onu bulabilir misin?"

"Bilmiyorum."

"Bize lazım olan cevap bu değil."

"Evet. Bulabilirim."

Genç kadın yine tepeden tarafa baktı. Uriel'ın yanına dönmeye karar vermiş olan Shadwell yamacı tırmanıyordu. Melek, Hobart'ın bedenini karlara oturtup gözünü bulutlara dikmişti.

"Seninle geleyim," dedi Nimrod.

"Oradan bizi görebilirler."

"Farklı bir yol izleriz. Arkadan dolaşırız." Nimrod dönüp Suzanna'ya baktı. "Olur mu?" diye sordu.

"Evet," yanıtını verdi kız. "Hâlâ vakit varken gidin."

Nimrod peşindeki Cal'la beraber ağaçların ve Kâhinsoyluların arasında zikzaklar çizerek oradan hızla uzaklaştı. Kalkanı hem insanın hem de meleğin bakışları karşısında ayakta tutmak ağır bir bedel almaktaydı. Esrimecilerden bazıları yere yığılmıştı; diğerleri de o hâle düşmeye yaklaşmıştı.

Nimrod'un yön algısı kusursuzdu; ormanın diğer tarafından dışarı çıktılar ve kendilerini derhal karlara yüzükoyun attılar. Karın derinliği yararlarınaydı; onun içinde resmen tünel kazabilirler, kar yığınlarını mümkün olduğu kadar kendileriyle tepenin arasında tutabilirlerdi. Fakat kar onları yol boyunca koruyamazdı; şafaktan önce hedeflerine ulaşamayacakları kadar dolambaçlı bir güzergâh izlemek istemiyorlarsa aşmaları gereken açık alanlar vardı. Rüzgâr gevşek kar tabakalarını önüne katmış süpürüyordu fakat o tabakaların arasında tepeyi açıkça görebildikleri boşluklar mevcuttu. Tepedekiler de, şans eseri aşağı bakacak olurlarsa onları açıkça görebilirlerdi. Lakin rüzgârın ritmini yakalamaları uzun sürmedi. O kesildiğinde yere yattılar, esinti onlara siper olduğundaysa koştular. Bu şekilde tepenin yan tarafının otuz metre yakınına kadar görünmeden ulaştılar. Tam yolculuğun en tehlikeli kısmı sona ermiş gibi gözükürken rüzgâr ansızın kesildi ve Cal o duraksamada Shadwell'in utkulu sesini işitti.

"Siz!" dedi adam, parmağıyla onları göstererek. "Sizi görüyorum!"

Tepeden aşağı birkaç metre indi, sonra da halen gökyüzüne bakmakta olan Uriel'ı uyarmak için yukarı çıktı.

"Koş!" diye Nimrod'a bağıran Cal her türlü gizlenme teşebbüsünden vazgeçti ve kaybettiğini bulma arayışıyla artık önden giderek karlara bata çıka ilerledi. Zirveye attığı bir bakış ona Shadwell'in Hobart'a haber verdiğini ve eski polisin ayağa kalkmış olduğunu gösterdi. Adam çırılçıplaktı. Tipiye aldırış etmeyen vücudu ateş ve dumanla kararmıştı. Cal aynı ateşin her an kendisini ve Nimrod'u da bulacağının farkındaydı.

Her an alevleri bekleyerek tekrar koşmaya başladı. Tökezlemeli üç adıma rağmen alazlar gelmedi. Adımların sayısı dörde, beşe, altıya, yediye çıktı. Hınç dolu alevler halen ortada yoktu.

Şaşkınlığı delikanlıyı bir kez daha tepeye doğru bakmaya itti. Hâlâ zirvede duran Shadwell, meleği elinden geleni ardına koymamaya teşvik etmekle meşguldü. Fakat Cal bir kar perdesiyle diğeri arasındaki pencerede Uriel'ın cellatlık rolünü ertelemesine yol açan başka bir işle meşgul olduğunu gördü.

Kendisiyle Nimrod'a kıymetli bir yaşam şansı bahşedildiğini iyi bilen Cal yeniden koşmaya başladı. Fakat melekle yüzleşmek için tepeyi tırmanan Suzanna'nın görüntüsü karşısında kahrolmaktan da kendini alamadı.

III
Tepede

1

Suzanna'nın aklında bir plan yoktu. Fakat Nimrod ile Cal'in tepeye doğru gizli gizli ilerlemelerini seyrederken bir oyalama olmazsa görülüp öldürülecekleri apaçık anlaşılmıştı. Genç kadın bir gönüllü arayacak değildi. Eğer biri meleğin ateşini üstüne çekecekse o ancak kendisi olabilirdi. Sonuçta o ve Hobart bu Ejderhalar oyununu veya onun bir çeşidini daha önce de oynamışlardı.

Paravandan dosdoğru çıkarak Shadwell'e aradığı hedefi sunacağına ağaçların arasından geçip ormanı yandan terk etti ve biraz uzaklaşıncaya dek bir kar yığınından diğerine atladı. Ancak o zaman Ejderha'nın görüş alanına adım attı.

Biraz daha çabuk olsaydı Shadwell'in Cal ile Nimrod'u görmesini engelleyebilirdi; mevcut durumda onun suçlayıcı çığlığını kendini göstermeden saniyeler önce işitti. Yirmi saniye daha geçse Shadwell hem Hobart'ı hem de adamın içindeki ölümü başarıyla uyarıp harekete sevk edebilirdi. Fakat Satıcı tepeye tırmandığında Hobart gözlerini çoktan kıza çevirmişti ve hedefinden şaşmaya niyeti yoktu.

Suzanna kendini göstermeden evvel aralarındaki ilişkiye dair bir fikir edinebilmek için zirvedeki iki sureti dikkatle seyretmişti. Fakat davranışları, özellikle de Uriel'inki kafasını karıştırmıştı. Musibet hiç şüphesiz bu takibe Shadwell kadar iştahlı olmalıydı fakat yaratık atıldıkları maceraya zerre kadar ilgi göstermez gibi görünüyor, büyülenmişçesine göğe bakıyordu. Sadece bir kez ateşini gösterecek bir harekette bulunmuş, işgal ettiği adamın bedeni belirgin bir sebep olmaksızın, durduk yerde tutuşmuştu. Onu saran alevler sırtındaki giysileri yakıp derisini kızartmıştı.

Ateş işini görürken melek kılını bile kıpırdatmamış, bir şehit misali yangının ortasında durup alevler yine belirgin bir sebep olmaksızın sönene dek boş araziye seyretmişti.

Suzanna şimdi onunla buluşmak için tepeyi tırmanırken Hobart'ın bedeninin ne kadar hasar aldığını görebiliyordu. Üstünü kaplayan alevler, bedeninin maruz kaldığı sayısız eziyetten yalnızca sonuncusuydu. Adam defalarca kez yaralanmış, deliklerden bazıları üstünkörü kapatılmıştı; elleri korkunç şekilde sakatlanmıştı. Saçlarının ve kaşlarının yanarak yok olduğu yüzü neredeyse tanınmaz durumdaydı. Fakat gözlerinin kabarcıklarla kaplı suratından nasıl baktığını görmek, Suzanna'nın bir izlenimini doğruladı: Hobart ve belki içindeki güç nedense büyülenmişti. Ne yaralarından acı çektiğine, ne de kızın karşısındaki çıplaklığından utanç duyduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Artık rüyalarındaki anlı şanlı kurban değil de leş gibi ölüm ve pişmiş et kokan bir sefalet abidesiydi.

O boş bakışlarla göz göze gelmek, gereksinimlerin bunca zamandır uzak tuttuğu korkuyu yüzeye çıkardı. Suzanna'nın bu transı aşarak Bakire, Şövalye ve Ejderha masalını paylaştığı Hobart'a erişmesi mümkün müydü? Başarabilirse belki bu karşılaşmadan sağ çıkabilir veya en azından Kâhinsoyluların yeni savunmalar hazırlamalarına yetecek kadar düşmanı oyalayabilirdi.

Artık Shadwell de onu görmüştü. Adam, Hobart'ın yanında resmen şık gözükse de yüzü başka bir hikâye anlatıyordu. Vakti zamanında bol bol rol kesmiş yüz hatları artık manik, kızın karşısında takındığı sahte nezaket ironikten çok acınasıydı.

"Vay vay vay," dedi. "Sen de nereden çıktın böyle?"

Sıcak tutmak için iyice ceplerine soktuğu elleri orada kaldı. Genç kadını zapt etmeye ve hatta ona yaklaşmaya yönelik bir teşebbüste bulunmadı. Muhtemelen kızın zirveden canlı kaçamayacağının farkındaydı.

"Hobart'ı görmeye geldim," dedi Suzanna ona.

"Korkarım kendisi burada değil," diye karşılık verdi Shadwell.

"Yalancı," dedi Suzanna.

Hobart'ın gözleri hâlâ üstündeydi. Yoksa içlerinde bir tepki kıpırtısı mı vardı?

"Doğru söylüyorum," diye itiraz etti Shadwell. "Hobart gitti. Bu *şey*... sadece bir kabuk. İçinde ne olduğunu biliyorsun. Ve o Hobart değil."

"Yazık," dedi Suzanna, düşünecek zaman kazanmak için Satıcı'nın medenilik oyununu oynayarak.

"Büyük bir kayıp sayılmaz," dedi Shadwell.

"Ama bitmemiş bir işimiz vardı."

"Senin ve Hobart'ın mı?"

"İyi bildin." Suzanna konuşurken dosdoğru yanık adama bakıyordu. "Beni hatırlamasını umuyordum."

Bunu duyunca Hobart'ın başı biraz sarktı, sonra tekrar kalktı. Yaptığı şey ilkel bir kafa sallamaydı.

"Sahiden hatırlıyorsun," dedi genç kadın.

Gözler bir an bile üstünden ayrılmadı.

"Ejderha mısın?" diye ona sordu Suzanna.

"Kapa çeneni," dedi Shadwell.

"Yoksa Şövalye mi?"

"Sana susmanı söyledim!" Shadwell kızın üstüne yürüdü. Fakat vurma mesafesine giremeden önce Hobart kolunu kaldırıp kapkara kütüğü onun göğsüne dayadı. Satıcı bir adım geri çekilerek yanık uzuvdan uzak durdu.

Korkuyor, diye aklından geçirdi Suzanna. Shadwell'in başının etrafındaki korku halesi, yüzünün zaten itiraf ettiğini doğruluyordu. Burada başa çıkmayı bildiğinden daha fazla güç vardı ve korkuyordu. Fakat ağzını kapalı tutacak kadar yılmamıştı.

"Yak onu," dedi adam Hobart'a. "Yerlerini söylemeye zorla."

Suzanna'nın içi büzüştü. Bu ihtimali, yani konuşsun diye işkence görebileceğini hesaba katmamıştı. Fakat artık kaçmak için çok geçti. Hem zaten Hobart, Shadwell'in talimatlarına itaat etme belirtisi göstermiyordu. Tıpkı kitaptaki Şövalye'nin, kendi masalının sonuna gelmiş yaralı bir yaratığın yaptığı gibi onu seyretmekle yetiniyordu. Suzanna da o zamanki gibi hissediyordu: Hem korkmuş, hem de metin. Karşısındaki beden yıkıcı bir güç taşıyordu. Fakat ona tesir edebilirse –tabii çok nazik bir şekilde– ve kalbinden geçenleri iyi bildiği Hobart'la konuşabilirse belki –*belki*– onu Musibet'e karşı yanına çekebilirdi. Ejderhaların zaafları olurdu; belki meleklerin de vardı. Suzanna yaratığa gırtlağını göstertebilir miydi?

"Seni... hatırlıyorum," dedi eski polis.

Sesi kesik kesik ve acı doluydu fakat konuşanın kiracısı değil Hobart'ın ta kendisi olduğu belliydi. Suzanna bu karşılaşmayı hayretler içinde seyreden Shadwell'e kısaca göz attı, sonra bakışlarını tekrar Hobart'a çevirdi. Öyle yaparken de müfettişin bedenindeki kapanmamış

deliklerde bir titreşme fark etti. İçgüdüleri geri çekilmesi yönündeydi ama adam onu durdurdu.

"Gitme," dedi Hobart. "Beni... bırakma. Sana zarar vermeyecek."

"Ejderha'yı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi adam. "Kar onu yavaşlattı. Kumlarda olduğunu sanıyor. Yalnız başına."

Musibet'in durgunluğu artık uzak da olsa bir anlam kazanmaya başlıyordu. Tepeye tüneyip karlı bakir bölgeyi gözden geçirirken şimdiki zaman algısını yitirmişti. Binlerce yıl içinde kalarak yaratıcısından talimat beklediği o hiçliğe geri dönmüştü. Shadwell yaratıcısı değildi. O sadece tozdu; insan tozu. Musibet artık onu duymuyordu.

Fakat Kâhinsoyluların kokusunu tanıyordu; tam da bu noktadan o kadarını ulumuştu. Ve esrimeler etkisiz hâle geldiğinde –tıpkı yakında olmaları gerektiği gibi– bakir bölge onu görevinden alıkoyamayacaktı. Kâhinsoyluları görünce yapmaya geldiği şeyi yapacaktı; Shadwell değil kendisi istediği için. Suzanna'nın ona çabucak tesir etmesi lazımdı.

"Kitabı hatırlıyor musun?" diye Hobart'a sordu.

Adam ona cevap vermekte acele etmedi. Sessizlikte bedenindeki fırın tekrar parladı. Suzanna adamın cesaretlendirici sözlerinin boş olduğundan korkmaya başladı. Belki de bu iki Kanun sağlayıcı birbirine öyle yakındı ki birinin transtan çıkması diğerini de uyarmıştı.

"Söyle bana," dedi Suzanna. "Kitap..."

"Ah, evet," dedi adam. Hatırlamasıyla ışık yoğunlaştı. "Oradaydık..." dedi. "Ağaçların arasında. Sen, ben ve de–"

Konuşmayı bıraktı ve o zamana kadar gevşek olan yüzü ansızın kasıldı. Alevler yaralarının ağzına kadar çıkarken orada panik vardı. Suzanna göz ucuyla Shadwell'in bir saatli bombadan uzaklaşırcasına yavaş yavaş geri çekildiğini görebiliyordu. Bir geciktirme taktiği için kafa patlatmasına rağmen eli boş kaldı.

Hobart sakat ellerini yüzüne götürüyordu. Suzanna onun bu hareketinden uzuvları nasıl kaybettiğini anladı. Eski polis daha önce Musibet'in ateşini durdurmayı denemiş ve öyle yaparak etinden kemiğinden olmuştu.

"Yak onu," diye Shadwell'in homurdandığını duydu.

Ateş yükselmeye başladı. Suzanna'nın beklediği gibi aniden ortaya çıkmaktansa aldığı yaralardan, burun deliklerinden, ağzından, çükünden ve gözeneklerinden sızmaya başladı. Meleğin niyetinin oklarıyla

aynı sıcak akıntıları izlerken hâlâ üşengeç olsa da giderek güçlenmekteydi. Suzanna yarışı kaybetmişti.

Lakin Hobart henüz pes etmemişti; aklından geçenleri söylemek için son bir cesurca girişimde bulundu. Ağzını açılmaya zorlarken takırtılar kesildi. Fakat o tek kelime bile edemeden Uriel tükürüğünü tutuşturdu. Alevlerin yaladığı suratının arkasındaki geometriler netleşti. Suzanna o alevlerin arasında Hobart'ın gözlerini seçti ve bakışları buluştuğu sırada eski polis başını geriye attı.

Suzanna bu kadim hareketi biliyordu. Adam ona gırtlağını sunuyordu.

"*Beni öldür de olsun bitsin,*" demişti Ejderha.

Hobart şimdi elinde kalan son yöntemle aynı merhameti talep ediyordu.

Beni öldür de olsun bitsin.

Suzanna kitapta tereddüde kapılmış ve düşmanını yenme fırsatını kaçırmıştı. Bu sefer bocalamayacaktı.

Silah olarak eriyiğe sahipti ve eriyik her zamanki gibi onun niyetini ondan daha iyi biliyordu. Daha Suzanna'nın düşünceleri cinayet fikrini benimseyemeden eriyik ondan fırladı, Hobart ile arasındaki boşluğu gümüşi bir saniyede aştı ve adamı vurdu.

Hobart gırtlağını sunmuştu fakat eriyiğin aldığı şey orası değil kalbi oldu. Eski polisin vücut ısısı eriyik nehrinden geriye akarak kızın başına doldu ve Suzanna onda Hobart'ın yaşam ritmini hissetti. Kalbi Suzanna'nın avucunda atıyordu; genç kadın en ufak bir vicdan azabı duymadan onu sıktı. Hobart ölmek istemişti ve Suzanna bunu ona vermeliydi. Yaptıkları âdil bir alışverişti.

Hobart ürperdi. Fakat yüreği tüm günahlarına rağmen cesurdu ve atmaya devam etti.

Adamın her yerinden ateş fışkırıyordu. Onu ağlıyor, sıçıyor, terliyordu. Suzanna alazlanan saçlarının kokusunu alabiliyor, karlar erirken ve kaynayarak buharlaşırken aralarından buharlar yükseliyordu. Geometriler artık ateşi kontrol altına alıyor, onu şekillendirip yönlendiriyordu. Alevler her an Suzanna'yı sarmalayacaktı.

Genç kadın Hobart'ın kalbini daha da sıkarak avucu içinde şiştiğini hissetti. Hâlâ atıyor, hâlâ atıyordu.

Tam bu işin altından kalkamayacağını düşündüğü sırada kaslar çalışmaktan vazgeçip durdu.

Hobart'ın içinden bir yerden ne ciğerlerinin yaratabileceği ne de ağzının çıkarabileceği bir ses yükseldi. Fakat Suzanna gibi Shadwell de onu apaçık işitti: Kısmen ağlama hıçkırığı, kısmen iç çekişti. Bu onun son sözüydü. Suzanna'nın zihin parmaklarının halen içinde olduğu vücut daha ses kesilmeden ölmüştü.

Suzanna eriyiği geri çağırmaya başladı. Fakat Musibet onu kuyruğundan yakaladı ve hiçliğin bir yankısı akıntıyla beraber kıza kadar geldi. Suzanna ölümcül kuvvetini geri almadan önce onun deliliğini ve acısını tattı.

Buharın yükseldiği ve karın yağdığı boş bir an yaşandı. Sonra bir zamanların Şövalyesi ve Ejderhası Hobart genç kadının ayakları dibine yığıldı.

"Sen ne yaptın?" dedi Shadwell.

Suzanna emin değildi. Hobart'ı öldürdüğü kesindi. Ama bunun ötesinde? Önündeki cesedin suratı herhangi bir ikamet belirtisi taşımıyordu; ondan yükselen alevler bir anda sönmüştü. Acaba Hobart'ın ölümü Uriel'ı adamdan dışarı mı atmıştı, yoksa yaratık sadece uygun ânı mı kolluyordu?

"Onu öldürdün," dedi Shadwell.

"Evet."

"Nasıl? İsa aşkına... nasıl?"

Suzanna, Shadwell'in saldırıya geçmesi hâlinde kendini savunmaya hazırlanıyordu. Fakat Satıcı'nın yüz ifadesindeki şey cinayet değil tiksintiydi.

"Sen o büyücülerden birisin, değil mi?" dedi adam. "Onlarla beraber-sin."

"Öyleydim," dedi kız ona. "Ama Kâhinsoylular artık yoklar, Shadwell. Fırsatı kaçırdın."

"Beni hilelerinle aldatabilirsin," dedi Satıcı, yapmacık masumiyetle dolu bir sesle. "Ben altı üstü insanım. Ama melekten saklanamazsın."

"Haklısın," dedi Suzanna. "Korkuyorum. Senin gibi."

"Korkuyor musun?"

"Artık saklanacak bir yeri yok," diye adama hatırlattı Suzanna, Hobart'ın cesedine göz atarak. "Birine ihtiyaç duymayacak mı? O ya ben olacağım ya da sen. Ve ben sihir tarafından baştan aşağı kirletildim. Sense temizsin."

Shadwell'in maskesi bir anlığına düştü ve Suzanna'nın sözleri doğru-

landı, hatta pekişti. Satıcı yalnızca korkmuyordu; dehşet içindeydi.

"Bana dokunmaz," diye boğazı düğümlenerek itiraz etti. "Ben onu uyandırdım. Bana hayatını borçlu."

"Sence bu umurunda olur mu?" dedi kız. "Öyle bir şey için hepimiz bir kukla değil miyiz?"

Adamın kayıtsızlık taklidi Suzanna'nın soruları karşısında tutunamadı. Shadwell dilini dudaklarında fıldır fıldır gezdirmeye başladı.

"Ölmek istemiyorsun, değil mi?" dedi Suzanna. "En azından *böyle*."

Yerdeki cesede çevrilen bakışlar bu sefer Shadwell'e aitti.

"Cesaret edemez," dedi adam. Fakat konuşurken yaratığın duymasından korkarcasına sesini alçalttı.

"Bana yardım et," dedi Suzanna ona. "Birlikte belki onu kontrol altına alabiliriz."

"Öyle bir şey mümkün değil," karşılığını verdi Shadwell.

O konuşurken aralarındaki sıcak çamurda yatan beden akkor hâldeki alevlere boğuldu. Bu sefer Uriel'ın ateşinin yutması için kastan ve kemikten başka bir şey yoktu; Hobart bir insanın olup olabileceği kadar çıplaktı. Derisi yüz farklı noktada yarılarak kaynayan kanı dışarı fışkırdı. Suzanna ısı yağmuruna yakalanmamak için geri çekildi ve böyle yapmakla Shadwell'in erişim mesafesine girdi. Adam onu tuttuğu gibi kendisiyle ateşin arasına soktu.

Fakat Musibet çoktan Hobart'ı terk edip tepenin içine girmişti. Yer sarsılmaya, altlarındaki zeminden birbirine sürten kayaların ve posası çıkmış toprağın gürültüsü yükselmeye başladı.

Uriel her neyi tertiplemek için yer altına çekilmişse Suzanna daha vakit varken ondan kaçmak istiyor ama Shadwell kızı bırakmıyordu. Ve Suzanna eriyiği kullanarak adamın canını almayı ne kadar dilerse dilesin artık ondan başka bir müttefiki yoktu. Shadwell yaratığı uyandırmış ve ona refakat etmişti. Zaaflarını bilen biri varsa bu Satıcı'dan başkası değildi.

Yerdeki gümbürtü iyice yükseldi ve onunla beraber tüm tepe *eğildi*. Genç kadın Shadwell'in haykırdığını işitti. Sonra adam düşerek Suzanna'yı da beraberinde götürdü. Tutuşu muhtemelen Suzanna'nın hayatını kurtardı zira yamaçtan aşağı yuvarlanırlarken Rayment Tepesi'nin zirvesinde toprak patladı.

Taşlar ve donmuş toprak öbekleri göğe yükseldi, sonra da dolu gibi başlarına yağdı. Suzanna kendini yağıştan koruyacak zamanı bulamadı. Hâlâ ağzından kar tükürürken ensesine bir şey çarptı. Bilincini bırakma-

maya uğraşsa da onu elinden kaçırdı ve gözlerinin arkasındaki geceye kapıldı.

2

Kendine geldiğinde Shadwell hâlâ yanındaydı. Tutuşu öylesine sıkıydı ki Suzanna'nın kolunu dirsekten parmak uçlarına kadar uyuşturmuştu. Genç kadın ilk başta aldığı darbenin görme yetisini etkilediğini sandı fakat gerçekte etraflarındaki dünyaya bir sis çökmüştü. Soğuk, yapış yapış sis bütün tepeyi kaplamışa benziyor, Shadwell kirli yüzündeki iki yarığı andıran gözleriyle onun arasından kızı seyrediyordu.

"Yaşıyorsun," dedi.

"Ne zamandır buradayız?"

"Bir-iki dakikadır."

"Musibet nerede?" diye ona sordu Suzanna.

Adam başını iki yana salladı. "Artık muhakeme yapamıyor," dedi. "Hobart haklıymış. Nerede olduğunun farkında değil. Bana yardım etmelisin–"

"O yüzden burada kaldın."

"–yoksa ikimiz de buradan canlı çıkamayız."

"İyi de nasıl?" diye sordu Suzanna.

Shadwell ona seğirmeye benzer ufak bir tebessüm etti.

"Onu yatıştır," dedi.

"Tekrar soruyorum: *Nasıl?*"

"Ona istediğini ver. Ona büyücüleri ver."

Suzanna adamın suratına güldü.

"Tekrar dene," dedi.

"Tek seçenek bu. Uriel onları alınca tatmin olur ve bizi rahat bırakır."

"Ona hiçbir şey vermeyeceğim."

Shadwell kızı daha sıkı tuttu. İçinde oturduğu balçıkta ona iyice sokuldu.

"Onları eninde sonunda bulacak," dedi. Bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğindeydi. "Bundan canlı çıkmaları mümkün değil. Ama *biz* çıkabiliriz. Tabii piç kurularının kendilerini göstermelerini sağlayabilirsek. Melek onları alınca bizi istemez. Yeterince tatmin olur." Yüzü genç kadınınkinden sadece birkaç santim uzaktaydı; her tik ve gözyaşı Suzanna'nın önüne seriliydi. "Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi Sa-

tıcı. "Hak ediyorum da. O yüzden bunu benim için değil kendin için yap. Çabalarının karşılığını ödeyebilirim." Suzanna şimdi bile pazarlık yapabilen adama huşuya yakın bir ifadeyle bakakaldı. "Kıyıda köşede bir şeyler sakladım," dedi Shadwell. "Bir servet. Fiyatını söyle yeter. Hepsi senindir. Her ne istersen. Bedava, karşılıksız ve—"

Sustu.

"Aman tanrım," dedi.

Sisin içinde bir şey ulumaya başlamıştı. Shadwell'in tanıdığı ve korktuğu feryat gitgide yükseliyordu. Satıcı, Suzanna'dan yardım beklemenin boşuna olduğuna karar vermiş gibiydi zira kızı bırakıp ayağa kalktı. Sisin her tarafı eşit derecede yoğundu; bir kaçış güzergâhında karar kılması birkaç saniyesini aldı. Fakat kılar kılmaz sendeleyerek koşmaya başladı. O koşarken ancak Uriel'a ait olabilecek uluma tüm tepeyi sarstı.

Suzanna da yerden kalktı. Sis ve ağrıyan başı yüzünden etrafındaki dünya fıldır fıldır döndü. Zemin hallaç pamuğu gibi atıldığı için yönünü belirleyip ormana dönmesi imkânsızdı. Yapabileceği tek şey mümkün olduğu kadar süratli bir şekilde koşarak ulumadan uzaklaşmaktı. Kaçarken ensesinden aşağı kanlar akıyordu. İki kere düştü; bedeni iki kere her an yarılıp da onu yutabilirmiş gibi gözüken toprakla temas etti.

Yere yığılmak üzereyken ilerisindeki pusta ismini seslenen bir suret belirdi. Gelen Hamel'dı.

"Buradayım!" diye Musibet'in gürültüsü arasında adama bağırdı Suzanna. Hamel saniyeler içinde yanına vardı ve kalleş zeminde yol göstererek onu ormana doğru geri götürdü.

3

Şans Shadwell'den yanaydı. Tepeden uzaklaştığında sis seyreldi ve ya içgüdüleriyle ya da tesadüfen gidecek en iyi yönü seçtiğini fark etti. Yol buradan pek de uzak değildi. Melek tepedeki işini bitirmeden önce oraya inebilir, yerkürenin diğer tarafındaki güvenli bir yere gidip hem yaralarını sarabilir, hem de tüm bu dehşeti aklından çıkartabilirdi.

Arkasına göz atma riskine girdi. Talihli kaçışı daha şimdiden yıkım mahalliyle arasına epeyce mesafe koymuştu. Meleğe dair tek belirti sisti ve o da halen tepeye tutunuyordu. Shadwell güvendeydi.

Yol kenarında uzanan çalılıkların görüş mesafesine girdiğinde temposunu yavaşlattı; artık tek yapması gereken bir çıkış bulana kadar onu takip

etmekti. Kar halen yağsa da aniden süratlenince sıcak basmıştı; sırtından ve göğsünden aşağı ter boşalıyordu. Lakin paltosunun önünü açarken sıcağın kendisinden kaynaklanmadığını fark etti. Yerden yükselen ısıyla ayakları altındaki karlar cıvıyordu. Bu durum beraberinde ani bir bahar getirdi. Topraktan fışkıran filizler birer yılan gibi suratına doğru yükseldi. Bunlar çiçek açarken Shadwell hatasının boyutlarını anladı. Çiçeklerde reçine yerine ateş vardı ve göbeklerinde Uriel'ın gözlerini –onun o sayısız gözünü– taşıyorlardı.

Shadwell ne ilerleyebilir ne de geri gidebilirdi; çiçekler dört bir yanını sarmıştı. İlk kez *Rub al Khali*'de olduğu gibi başının içinde meleğin sesini duyarak dehşete kapıldı.

Cesaret edemem ha?

–dedi yaratık, onun Suzanna'ya böbürlenmesiyle alay ederek.

CESARET EDEMEM HA?

Ve sonra Satıcı'ya hücum etti.

Shadwell bir an yalnızca kendisiydi. Bir adam, bir geçmişti.

Hemen sonra Aden Meleği onu pençesine alırken çatlayan kafatasının çeperine bastırılıyordu.

Bir bedene sahip bir adam olarak son eylemi çığlık atmaktı.

4

"Shadwell," dedi Suzanna.

"Keyfini çıkaracak vaktimiz yok," diye haşince belirtti Hamel. "Diğerleri ormandan ayrılmadan önce yanlarına dönmeliyiz."

"Ayrılmak mı?" dedi kız. "Hayır, öyle yapmamalıyız. Musibet hâlâ burada. Tepenin içinde."

"Seçme şansımız yok," karşılığını verdi Hamel. "Esrimeler neredeyse tükendi. Görüyor musun?"

Artık ağaçların birkaç metre mesafesindeydiler. Sahiden de havada dumansı bir oluşum, paravanın arkasında gizlenenlerin bir belirtisi görülebiliyordu.

"Gücümüz kalmadı," dedi Hamel.

"Cal'dan bir iz var mı?" diye sordu Suzanna. "Veya Nimrod'dan?"

Adam başını ilgisizce iki yana salladı. *Yoklar*, diyordu bakışları. *Üzülmeye değmez.*

Suzanna onu yalancı çıkaracak bir işaret görme ümidiyle tekrar te-

peye göz attı. Fakat herhangi bir kıpırtı yoktu. Zirve halen sisin etkisi altındaydı; hallaç olmuş toprak durgundu.

"Geliyor musun?" diye bilmek istedi adam.

Suzanna başı zonklayarak onu takip etti. İlk adımını karlara, ikincisini ormana attı. Sığınağın derinliklerinde bir çocuk ağlıyor, hıçkırıkları teselliyi reddediyordu.

"Bak bakalım şu kızı susturabilecek misin, Hamel," dedi Suzanna. "Ama *nazikçe*."

"Gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?" dedi adam.

"Evet," diye kabullendi Suzanna. "Mecburuz. Önce Cal'in döndüğünü görmek istiyorum, hepsi bu."

"Vakit *yok*," diye üsteledi Hamel.

"Pekâla," dedi kız. "Haklısın. Gidiyoruz." Adam homurdanarak ona arkasını döndü. "Hamel?" diye peşinden seslendi Suzanna.

"Ne?"

"Peşimden geldiğin için sağ ol."

"Buradan çekip gitmek istiyorum," dedi adam açık açık ve ağlayan çocuğu aramaya koyuldu. Suzanna tepeyi en iyi gören gözetleme noktasına yollandı.

Orada nöbet tutan birkaç Kâhinsoylu vardı.

"Bir gelişme var mı?" diye içlerinden birine sordu Suzanna.

Adamın cevap vermesi gerekmedi. Aralarındaki bir mırıldanma kızın dikkatini tepeye çekti.

Sis bulutu çalkalanıyordu. Sanki ortasındaki bir şey devasa bir nefes alıyordu zira bulut kendi içine katlanarak küçüldükçe küçülüyordu. Sonunda içine musallat olan kuvvet görülür hâle geldi.

Uriel, Satıcı'yı bulmuştu. Rayment Tepesi'nin çamurlarında dikilen vücut Shadwell'inkiyse de gözleri ilahi bir ışıkla yanıyordu. Düzlüğü maksatlı bir şekilde incelemesine bakarak yaratığı uysallaştıran oyalamanın geçtiği anlaşılıyordu. Melek artık hatırlanan bir hiçlikte kayıp değildi. Neden ve nerede olduğunun farkındaydı. "Gitmemiz gerek!" dedi Suzanna. "Önce çocuklar."

Emir tam zamanında geldi zira henüz mesaj ağaçların arasında yayılırken ve kaçaklar güvenliğe doğru son bir kaçışa başlarlarken Uriel cinai gözlerini Rayment Tepesi'nin aşağısındaki düzlüğe çevirdi ve karlar alev aldı.

IV
Simetri

1

Cal yanındaki Nimrod'la beraber tepenin arkasına vardığında düzlüğü geçmek için kullandığı güzergâhtan eser kalmamış, tipi tüm ayak izlerini silmişti. Yapabilecekleri tek şey izlediği yolu tahmin etmek ve kayıp pakete denk gelme ümidiyle civarı kazmaktı. Fakat o ümit yok denecek kadar azdı. Tepeye gelirken geçtiği güzergâh düz olmaktan çok uzaktı; bitkinlik onu sarhoş gibi sağa sola yalpalatmıştı ve rüzgâr o zamandan beri kar yığınlarını yeniden düzenlediğinden bazı yerler bir yetişkinin boylu boyunca gömülebileceği kadar derindi.

Kar yağışı tepenin zirvesini çoğu zaman gizlediği için Cal orada neler yaşandığını ancak tahmin edebilirdi. Shadwell ile Musibet'in karşısına çıkan birinin hayatta kalma şansı ne kadar olabilirdi ki? Herhalde az veya hiç. Fakat Suzanna her şeye rağmen onu Deveran'dan sağ çıkarmıştı, öyle değil mi? Genç kadının tepede Uriel'ın ölümcül bakışlarını üstüne çektiği düşüncesi, ceketi bulabileceklerine hiç inanmasa da Cal'i işine daha sıkı sarılmaya teşvik etmekteydi.

Kazıları onu ve Nimrod'u yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaştırdı. Sonunda Cal kar perdesi arasında diğer arayıcıyı göremez oldu. Fakat bir ara adamın telaşla bağırdığını işitti ve dönüp baktığı zaman arkasındaki düzlükte titrek bir parıltı seçti. Tepede bir şey yanıyordu. Cal oraya doğru gitmeye davransa da mantık, pervasızlığa ağır bastı. Suzanna yaşıyorsa yaşıyordu. Yok öldüyse Cal arayıştan vazgeçerek onun fedakârlığını boşa harcıyordu.

Sistemli çalışma girişimlerini bir kenara bırakarak tekrar işe koyulurken tepede o gümbürtü başladı ve topraktaki patlamanın velvelesiyle do-

ruğa ulaştı. Cal bu sefer arkasına bakmadı, sevdiğinden bir haber almak için kar perdesini delmeye kalkışmadı; tasasını görevi için yakıta dönüştürerek kazdı da kazdı.

O aceleyle hazineyi tam da onu bulma eyleminde kaybetmesine ramak kaldı. Dalgın beyni bir anlığına gördüğü şeyin ne olduğunu algılayana kadar elleri ambalaj kâğıdını karla örtmeye başlamıştı bile. Nihayet algıladığında da paketi bulduğuna inanmakta zorlanarak bir teriyer gibi kazdı. O kazarken rüzgâr bir sesi ona kadar taşıdı, sonra yeniden alıp götürdü. Ses bakir bölgenin bir yerlerinden gelen bir yardım çığlığıydı. Nimrod'a ait değildi; o yüzden Cal kazmaya devam etti. Ses tekrar geldi. Delikanlı başını kaldırıp tipiye karşı gözlerini kıstı. Yoksa biraz uzağında biri karlara bata çıka ilerliyor muydu? Ses gibi görüntü de gelip gitti.

Paket de bir o kadar firariydi. Fakat Cal yanıldığını, bulacak bir şey olmadığını düşünürken donmuş parmakları lanet şeyin üstüne kapandı. Onu kar yığınından çıkarırken neredeyse hamura dönen kâğıt yırtıldı ve paketin içeriği karlara saçıldı. Bir kutu puro, bazı zamazingolar ve de ceket. Cal ceketi eline aldı. Gluck'ın evinde sıradan gözüktüyse şimdi daha da sıradan bir hâli vardı. Cal ormandaki birilerinin ceketteki güçleri açığa çıkarmayı bildiğini umdu çünkü kendisinin bilmediği kesindi.

Haber vermek için Nimrod'a bakındığında kendisine doğru güçlükle yürüyen iki suret gördü. Biri diğerini ayakta tutuyordu. Taşıyıcı Nimrod'du; yardım ettiği adam, Cal'in muhtemelen az önce duyduğu ve gördüğü kişi, koruyucu giysilerle öyle sıkı giyinmişti ki tanınmaz hâldeydi. Lakin delikanlının ona göstermek için karlardan kaldırdığı ganimeti görmüş olan Nimrod adamı hızlanmaya teşvik etti ve yaklaşırlarken Cal'e bir şeyler bağırdı. Rüzgâr sözlerini çalmasına rağmen biraz daha yaklaşınca onları tekrar bağırdı.

"Bu adamla arkadaş mısınız?"

Âdeta çuval gibi taşıdığı adam karla kaplı yüzünü kaldırdı ve başının alt yarısına sarılı atkıyla cebelleşti. Fakat o da atkıyı çekip almadan Cal konuştu.

"Virgil?"

Atkı çözüldü. Gluck yüzünde eşit miktarda utanç ve utkuyla ona baktı.

"Beni affet," dedi. "Gelmek zorundaydım. Görmeye mecburdum."

"Tabii görecek bir şey kalırsa!" diye rüzgârın yaygarasında bağırdı Nimrod.

Cal dönüp Rayment Tepesi'nden tarafa baktı. Esintiler arasında te-

penin zirvesinin patlama sonucu tümüyle açığa çıktığı belli oluyordu. Zirvenin üzerinde alt kısmı alevlerle aydınlanan bir duman bulutu yükseliyordu.

"Orman..." dedi. Nimrod ile Gluck'ı unutarak tepeye ve onun ötesindekilere doğru karlara bata çıka ilerlemeye başladı.

2

Musibet'in saldırısında keyfe keder hiçbir şey yoktu. Gözlerinin yakınlıklarının kokusunu aldığı yaratıkları eninde sonunda bulacağı bilgisiyle düzlüğü ve çevre bölgeyi sistemli bir şekilde yok ediyordu. Ağaçlarda örgütlü bir ricat yaşanıyordu; çocuklar ya vasilerinin ya da ebeveynlerinin eşliğinde ormanın arkasına gidip açık havaya çıkıyorlardı. Diğer çoğu kişi hareket etmeyip görev yerinde kalarak saklanma yerlerinin bütünlüğünü koruyordu. Suzanna bunun isyankârlık mı yoksa kadercilik mi olduğundan emin değildi; belki ikisi birdendi. Fakat Kâhinsoylular kendilerini ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar esrime stokları tükenmek üzereydi. Artık Uriel-Shadwell'in bakışlarının ağaçlara ulaşmasına dakikalar değil saniyeler kalmıştı. Ulaştığında da orman görünmez olsun veya olmasın yanacaktı.

Hamel genç kadının yanında meleğin yaklaşmasını seyrediyordu.

"Geliyor musun?" dedi.

"Az sonra."

"Ya şimdi gelirsin ya da asla."

Suzanna belki de asla gelemeyecekti. Önünde açığa çıkan muazzam güçten öylesine büyülenmişti ki şaşkın bakışlarını ondan ayıramıyordu. Bu ölçekte bir kuvvetin gaddarlık gibi alçakça bir eylemde kullanılması onu hayrete düşürüyordu. Bunu mümkün kılıp da ona karşı ne bir deva ne de bir deva ümidi sunan bir gerçeklikte sorun vardı.

"Gitmemiz gerek," dedi Hamel.

"Git öyleyse," dedi kız ona.

Suzanna'nın gözleri yaşlarla doluyor, görüntüyle arasına girdikleri için onlara alınıyordu. Fakat yaşlarla beraber eriyiğin de yükseldiğini hissedebiliyordu; onu korumak için değil de son anlarında onunla beraber olmak, taşıdığı ufacık neşeyi onunla paylaşmak için.

Melek bakışlarını kaldırdı. Suzanna, Hamel'ın bağırdığını duydu. Sonra durduğu noktanın sağındaki ağaçlar alevlere boğuldu.

Paravanın delinmesiyle ormanın derinliklerinden çığlıklar yükseldi.

"Dağılın!" diye bağırdı biri.

Musibet avının sesini duyunca Shadwell'in yüzünde bir tebessüme sebep oldu; dünyayı yok edecek bir tebessüme. Sonra Uriel esrimeleri ebediyen yok edecek nihai bir ateş toplarken şişkin bedendeki ışık yoğunlaştı.

Ateş açığa çıkmadan hemen önce biri konuştu.

"Shadwell?"

Telaffuz edilen Satıcı'nın ismi olsa da dönüp bakan, belalı bakışını kısa bir süreliğine erteleyen Uriel'di.

Suzanna gözleri Musibet'ten ayrılıp konuşmacıya çevrildi.

Konuşan Cal'dı. Delikanlı bir zamanlar tepenin dibindeki karla kaplı düzlük olan dumanlı toprakta yürüyordu; hem de dosdoğru düşmanın üstüne.

Suzanna onu görünce siperini terk etmekten çekinmedi. Ağaç hattının dışına adım atarak açık havaya çıktı. Yalnız da değildi. Gözlerini bir an bile Cal'dan ayırmamasına karşın gizlenmekten vazgeçen Kâhinsoyluların fısıltılarını ve ayak seslerini işitti. Yok oluşun huzurundaki bir dayanışma jesti genç kadını derinden etkiledi. *Nihayet birlikteyiz*, diyordu sergiledikleri görüntü. Guguk ve Kâhinsoylu tek bir hikâyenin parçasıydı.

Bunların hiçbiri, Suzanna'nın hemen tanıdığı huşu dolu sesi engellemedi. Ses Apolline'e aitti.

"Bu herif aklını mı kaçırdı?"

Cal, meleğin harap ettiği toprakta ilerlemeyi sürdürdü.

Suzanna'nın arkasında rüzgârın yellediği alevler ormana yayılırken yangın çıtırtıları yükseldi. Ateşin parıltısı yere vurarak Kâhinsoyluların gölgelerini ileriki düzlükte bulunan iki surete doğru düşürdü. Kaliteli giysileri yırtılıp alazlanmış olan Shadwell'in solgun yüzü bir ölününkinden farksızdı. Cal domuz derisi pabuçları içinde yürürken ateş ışığı ceketinden sarkan iplikleri çekiştiriyordu.

Hayır, *onun* ceketi değil; Shadwell'inki. İllüzyonlar ceketi.

Suzanna bunu nasıl daha önce fark edemeyecek kadar mankafa olabilmişti? Acaba sebep onun bir buçuk kat cüssesindeki birine göre dikilmesine rağmen ceketin delikanlıya cuk oturması mıydı? Yoksa Cal'in şimdi bile onu kendine âşık etmiş bir azim taşıyan yüzünün tüm dikkatini üstünde toplaması mıydı?

Delikanlı, Musibet'in on metre yakınına geldiğinde hareketsiz kaldı.

Uriel-Shadwell hiçbir şey demedi. Fakat Satıcı'nın bedeninde her an patlamaya hazır bir gerginlik mevcuttu.

Cal ceketin düğmelerini çözmeye çalışırken parmaklarının beceriksizliğine kaşlarını çattı. Fakat dördüncü girişiminde başarıya ulaştı ve ceketin önü açıldı.

Bunun ardından konuştu. Sesi ince olmasına rağmen titremiyordu.

"Sana gösterecek bir şeyim var," dedi.

Uriel-Shadwell'den ilk başta tepki gelmedi. Geldiğinde de o tepkiyi veren kişi sahiplenen değil sahiplenilendi.

"Orada istediğim bir şey yok," dedi Satıcı.

"Senin için gelmedim," dedi Cal. Sesi güçleniyordu. "Aden Meleği için geldim. Uriel için."

Bu sefer ne Musibet ne de Satıcı cevap verdi. Cal ceketi iki tarafından tutup açarak astarı meydana çıkardı.

"Bakmak istemez misin?" diye sual etti.

Yanıtı sessizlikti.

"Her ne görürsen," diye devam etti delikanlı, "senindir."

"Bu adam ne yaptığını sanıyor?" diye fısıldadı Suzanna'nın yanındaki biri.

Suzanna biliyordu fakat cevap vermekle kıymetli nefesini tüketmedi. Cal'in ondan gelecek tüm güce, tüm ümide, tüm sevgiye ihtiyacı vardı.

Cal yeniden Musibet'e hitap etti.

"Ne görüyorsun?" dedi.

Bu sefer bir cevap aldı.

"Hiçbir şey."

Konuşan Shadwell'di.

"Hiçbir şey. Görmüyorum."

"Ah, Cal," diye fısıldadı Suzanna, delikanlının yüzünde belirip kaybolan yılgıyı fark ederek. Cal'in ne düşündüğünü tamı tamına biliyor ve çekincesini paylaşıyordu. Ceketin esrimeleri tükenmiş miydi? Beslenecek kurbanlar olmadan solup gitmişler ve Cal'i, Uriel'ın önünde savunmasız mı bırakmışlardı?

Uzun bir an geçti. Sonra meleğin karnından bir yerden alçak bir iniltiyükseldi. İniltiyle beraber ağzı açılan Shadwell bir kez daha konuştu. Fakat bu sefer kendi kendine –veya içindeki şeyle– konuşurcasına sesi alçaktı.

"Sakın bakma," dedi.

Nefesini tutan Suzanna adamın kelimelerinin bir uyarı olduğuna inanmaya cesaret edemedi. İyi de daha başka ne anlama gelebilirlerdi?

"*Bir şey* görüyorsun," dedi Cal.

"Hayır," karşılığını verdi Shadwell.

"Bak," diyen Cal ceketi açabildiği kadar açtı. "Bak da gör."

Shadwell ansızın bağırmaya başladı.

"Yalan söylüyor!" diye cırladı. Artık vücudu baştan aşağı titriyordu. "O şey baştan aşağı murdar!"

Fakat hâlâ yaratığın içinden yükselmekte olan inilti tüm uyarılarını bastırdı. Bu ne Suzanna'nın Rayment Tepesi'ndeyken duyduğu uluma ne de çılgınca bir öfke haykırışıydı. Bu kederli, hem de sınırsızca kederli bir sesti ve Suzanna'nın iflas ettiğinden korktuğu ceket çıkan sese ışıkla yanıt verircesine parlamaya başladı.

Shadwell hemen tekrardan ikaza başladı. Sözleri yeni bir isteri taşımaktaydı.

"Bakma!" diye bağırdı. "Bakma, canı çıkasıca!"

Lakin Musibet mihmandarının yakarışlarına sağırdı. Sayısız gözü yalnız onun görebildiği bir tasavvur ortaya koyan ceketin astarına dikiliydi.

Cal için o an dehşetin ve sevincin öyle bir karışımını taşıyordu ki birini diğerinden ayırt edemiyordu. Önemi de yoktu: Artık olaylar kontrolünün dışındaydı. Yapabileceği tek şey ceket her ne aldatmacaları yapacaksa yaparken yerini korumaktı.

Aslında ceketi giymek gibi bir niyeti yoktu; planının öyle bir parçası hiç olmamıştı. Hatta bir plan bile kurmamıştı; yalnızca müdahale etmek için çok geç kalmadığını umarak karlara bata çıka ilerlemişti. Fakat olaylar onu çoktan geride bırakmıştı. Uriel'ın bakışları Kâhinsoyluların sığınağını bulmuştu ve onu yok ediyordu. Kazıp çıkardığı ceket artık lüzumsuzdu; Kâhinsoyluların blöfü açığa çıkmıştı. Fakat Satıcı'nın görüntüsü delikanlının aklına başka bir düşünce sokmuştu: Shadwell tarafından giyilirken ceketin esrimeleri işe yaramıştı ve Cal'in şimdi aynı şeyi yapmaktan daha iyi bir seçeneği bulunmamaktaydı.

Kollarını yenlere sokar sokmaz giysi bir lastik eldiven gibi üstüne sımsıkı oturmuştu. Cal onun kavrayışını yapılan bir pazarlık gibi algılamıştı. Bundan böyle o ceketin, ceket de onun bir parçasıydı.

Şimdi bile Uriel'ın karşısında dikilirken ceketin içine uzandığını, yarattığı illüzyona renk katmak için insanlığını aradığını hissedebiliyordu. Meleğin gözleri büyülenmişçesine astardan ayrılmıyor, Shadwell'in ya-

karışlarına ve tahminlerine tükettiği her nefeste giydiği yüz biraz daha çarpılıyordu.

"Seni kandıracak!" diye kükredi Satıcı. "O şey sihirli! Beni duyuyor musun?"

Melek adamın paniğinin farkındaysa bile bu duyguyu idrak etmiyordu. Veya ediyorsa bile umursamıyordu. Ceketin cezbetme becerisi, şimdiye kadarki en büyük zaferine doğru ilerliyordu. Şimdiye dek esir ettiği herkes esnek ve duygusal kalplere sahip olan, arzuları nadiren yavanı aşan Guguklardı. Fakat şimdi içine baktığı varlığın düşsel yaşamı bambaşka bir düzendi. Uriel'ın ne yasını tutacağı dingin bir çocukluğu ne de hasretini çekeceği sevgilileri olmuştu. Zihinsel güçleri uzun zaman steril bırakılmasına rağmen muazzamdı ve ceketin esrimeleri onun en çok arzuladığı şeyin bir imgesini üretirken sınırlarına kadar zorlanıyordu.

Giysi Cal'in sırtında kıvranmaya ve dalgalanmaya başlıyor, dikişleri kendisinden istenene zar zor katlanabiliyormuş gibi etrafında gıcırdıyordu. Sanki dağılmaya hazırlanıyordu. Cal bu iş bir an önce bitmezse kendisinin de aynı şeyi yapabileceğini hissediyordu. Ceket gitgide daha derinlerine erişirken, meleğin ihtiyacına uygun bir ilham için ruhunu tarumar ederken ondan dayattığı talepler katlanılmaz bir hâl alıyordu. Göğsü ve kolları uyuşmuştu; elleri artık ceketi açık tutacak güçten yoksundu. O güç akımında öylece dururken, zihni Uriel'ın özlem duyduğu şeyin parçacıklarıyla dağlanırken ceketi açık tutma görevi astardaki güçlere kalmıştı. Cal o güçlere ancak kısmen anlam verebiliyordu.

Önünde fıldır fıldır dönen, devliğiyle dudaklarına sürten bir ışık gezegeni gördü. Bir taş ve bulut sahilini yalayan alevden bir deniz vardı. Bazı suretler nefesleriyle onun akıl gözünün bakmaya katlanamadığı bulmacalar yaratıyorlardı.

Fakat tüm bunlar kaçak tasavvurlardı ve kaybolduklarında Cal aynı ölü toprakta duruyor, bedeni Uriel'ın açlığıyla eriyip gidiyordu. Ceket sınırlarına dayanmıştı. Dağılmaya, iplikleri atkısından ve çözgüsünden ayrılarak gözlerinin önünde yanmaya başlamıştı.

Fakat Uriel'ın aldatılmaya niyeti yoktu; gözleri kumaşa asılarak ondan Cal'in dile getirdiği sözü tutmasını talep etti. Ceket bu saldırı karşısında nihayet boyun eğdi fakat imhasında Uriel'ın talebi cevap buldu. Astar parçalandı ve içinden Uriel'ın iştahının biçimlendirdiği imge yükselerek parlaklığıyla Cal'in gözlerini kamaştırdı.

Delikanlı Shadwell'in böğürdüğünü duydu. Sonra kendi haykırışları şamataya karışarak hayalini bağrına bassın diye meleğe yalvardı.

Uriel tereddüt etmedi. Bu tasavvuru en az Cal'in ondan kurtulmak istediği kadar istiyordu. Cal bir ıstırap pusu içinden Shadwell'in bedeninin şişmeye başladığını gördü. İçindeki melek kendini göstermeye hazırlanıyordu. Havalandığını, Uriel'ın geometrileri tarafından yukarı kaldırıldığını hissederken Satıcı'nın yapabildiği tek şey ümitsizce feryat etmekti. Tahammül sınırlarına kadar gerilen teni bir davul kadar gergindi; kıkırdakları yırtılırken ve kasları koparken ağzı, dişlerle bezeli bir O şeklinde açıldı. Sonra vücudu esirini salıvermek için patlayarak etrafa saçıldı ve parçacıklar uçuşa geçer geçmez bu yıkımın açığa çıkardığı şan tarafından yakılıp kül edildi.

Cal karşısında Chariot Sokağı'ndaki sisteyken ancak şöyle bir görüp geçtiği tecessümü –Uriel'ın gözlerini, Uriel'ın geometrisini, Uriel'ın açlığını– apaçık gördü.

Ve sonra yaratığın manyetizması, iradesi tarafından ceketin kalıntılarından yaratılan illüzyonu kendine çekti.

Tasavvur ortaya çıktı. Uriel kadar parlak ve devasaydı. Zaten öyle de olmalıydı zira esrimelerin yarattığı imge *başka bir* Uriel, her açıdan meleğin bir eşiydi. O havaya yükselirken ceketin parçaları Cal'in üstünden düştü ama tahribi dünyaya getirdiği yaratığın bütünlüğünü bozmadı. Uriel'ın aynası, kendisini cisimleştiren gücün karşısında dimdik durdu.

Hem takatinden hem de göz gezdirdiği imgelerden yoksun bırakılan Cal feci bir bayağılık tattı. Başını kaldıracak ve yukarısındaki haşmete huşuyla bakacak enerjiden mahrumdu. Gözleri kendi içine çevriliydi ve orada yalnızca bir boşluk; tozlarının hayatı boyunca sevdiği ve kaybettiği şeylerin tozlarıyla beraber zamanın sonuna kadar estiği, ne dur durak ne de anlam bildiği bir çöl görüyordu.

Vücudu teslim oldu ve Cal vurulmuşçasına yere yığıldı. Başının içindeki tozlar onu tutup hiçliğe savurdu. Ondan sonra olanların hiçbirine tanıklık etmedi. Suzanna delikanlının yığılışını görmüştü. Yanan ormanı cüce bırakan devleri görmezden gelerek genç adamın yardımına koştu. Melekler yukarıda ikiz güneşler gibi asılı duruyor, enerjileri havayı görünmez iğnelerle dolduruyordu. Suzanna o iğnelerin batışına aldırmayarak Cal'i bu ruhlar buluşmasından uzağa çekme işine yoğunlaştı. Artık korkuyu ve umudu aşmıştı. İlk ve tek gereksinim Cal'i sağ salim kucaklamaktı. Ondan sonra ne olacaksa olacaktı. Nasılsa olaylar kontrolünde değildi.

Diğerleri yardımına gelmişlerdi: Apolline, Hamel ve düzlüğün karşı tarafından Nimrod. Birlikte Cal'i yerden kaldırıp iğneli bölgeden çıkardılar ve toprağın en yumuşak olduğu yere nazikçe yatırdılar.

Yukarılarındaki yüzleşme yeni bir boyuta ulaşıyordu. Uriel'ın biçimi olağanüstü karmaşık bir hâl almıştı. Anatomisi düşüncelerinin hızında değişim geçiriyordu. Kısmen motor, kısmen kale, baştan aşağı saf bir ateşti. Kopyalanmış dengi de onun her değişikliğine uyuyor, ateşten iplikler geçirilmiş dikiş iğnelerine benzen oklar aralarında gidip gelerek ikiliyi birbirine yaklaştırıyordu; ta ki iki sevgili gibi birbirlerine yapışıncaya dek.

Eskiden gerçek Uriel ile hayali Uriel arasında bir fark varsa bile bu artık geçerli değildi. O tür ayrımlar başlarının hem içinde hem de dışında yaşadıklarına inanan, düşünceye asıl hâliyle değil de hayatın gölgesi olarak bakan Guguklar için geçerliydi.

Uriel gerçeğin farkındaydı. Eski İlim'le baştan çıkarılarak en derin arzusunun itiraf ettirilmesi gerekmişti. O arzu kendi gerçek yüzünü görmek ve yalnızlık tarafından murdar edilmeden önce neye benzediği öğrenmekti.

Şimdi hatırlanan benliğini kucaklıyor ve aynı anda dersini alıyordu. İndiği yıldızların yüksek oldukları kadar derin bir delilik çukuruna düşmüştü. Tabiatını unutarak saplantılara batmış, kendini ölü bir vazifeye adamıştı. Fakat kendine bakarak –ve de hâlinin şanını görerek– o delilikten sıyrıldı ve sıyrılmasıyla beraber yıldızlara doğru baktı.

Burada boşa geçirdiği çağın tek bir gün olduğu ve gamının –*tüm* gamın– bilinmediği göklerde işi vardı.

Bu düşünceyle beraber yükseldi. Hem o hem de kendisi tek bir muzaffer görkemden ibaretti.

Yukarıda bulutlar vardı. Varlık saniyeler içinde onların arasından geçti ve uzaklaşmasını seyredenlerin yüzlerine sönen bir ışık yağmuru yağdırarak orayı terk etti.

"Gitti," dedi Lo, o ışık bile kaybolduğunda ve yukarıdan sadece bir kar bulamacı yağar olduğunda.

"Öyleyse tehlike geçti mi?" diye bilmek istedi Apolline.

"Sanırım geçti," dedi Hamel. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu.

Taze bir esinti, ormanı yutan alevlere yeni bir şevk katmıştı. Yine de pek önemi yoktu. Artık oraya sığınmaları gerekmiyordu. Belki bu gece, ilticalarının sonunu teşkil ediyordu.

Suzanna başını aşağı çevirerek Cal'e baktı. Onu da bir zamanlar

Jerichau'ya yaptığı gibi bağrına basıyordu. Fakat Jerichau kollarında ölmüştü. Cal ise ölmeyecekti; buna yemin etti. Delikanlı, ceketi imha eden fırından sapasağlam çıkmış değildi: Yüzündeki ve göğsündeki deri yanmış veya belki sadece lekelenmişti. Fakat bu yalnızca dış hasardı.

"O nasıl?" diye sordu tanımadığı bir ses.

Suzanna başını kaldırdığında kendisi gibi kat kat giysiye bürünmüş bir Guguk'un kaygılı bakışlarıyla karşılaştı.

"Suzanna?" dedi adam. "İsmim Gluck. Calhoun'un bir dostuyum."

"Hoşgeldin," dedi başka biri.

Gluck gülümsedi.

"Ölmeyecek," dedi Suzanna, Cal'in yüzünü okşayarak. "Sadece biraz uyuyor."

"Yoğun bir gece geçirdi," dedi Nimrod. Onun asık suratından da yaşlar boşalıyordu.

V
Uyurgezer

1

Bir çöl vardı. Cal o çölde tozdu; tıpkı umutları ve düşleri gibi. Aynı amansız rüzgâr hepsini de önüne katmış savuruyordu.

Uriel'ın iyileşmeden önceki hâlini tatmıştı. Ruhun yalnızlığını ve kimsesizliğini paylaşmış, narin zihni boşluğa düşüp orada ölüme terk edilmişti. Çıkış yolunu bilmiyordu. Nihai aritmetikte hayatı bir sahraydı: ateşten, kardan ve de kumdan. Hepsi de bir sahraydı ve orada dolaşıp duracaktı; dolaşıp duramayacak hâle gelinceye kadar.

2

Ona bakanlar için sadece istirahat eder gibi bir hâli vardı; en azından ilk başta. İyileşerek uyanacağı inancıyla uyumasına müsaade ettiler. Nabzı güçlü, kemikleri sağlamdı. Tek ihtiyacı, gücünü geri kazanmasına yetecek kadar zamandı.

Fakat ertesi gün öğleden sonra Gluck'ın evinde uyandığı zaman ortada büyük bir terslik olduğu hemen anlaşıldı. Gözleri açıldı ama Cal içlerinde değildi. Bakışları tanımadan veya tepkiden yoksundu. Hem onlar hem de delikanlı bembeyaz bir sayfa kadar boştu.

Diğerleri gibi Suzanna da onun yüzleşmeleri sırasında Uriel'le ne paylaştığını bilemezdi. Yine de bilinçli bir tahmin yürütebilirdi. Eriyikle yaşadığı tecrübelerden bir şey öğrendiyse o da her takasın çift yönlü bir yol olduğuydu. Cal meleğe tasavvurunu vermek için Immacolata'nın ceketiyle iş birliği yapmıştı. Peki ama deli ruh tasavvura karşılık Cal'e ne vermişti?

İki günün ardından delikanlının durumunda herhangi bir düzelme belirtisi olmadığında uzmanlardan yardım aldılar. Fakat doktorlar her türlü testi yapmalarına rağmen Cal'da bedensel bir sorun tespit edemediler. Bunun bir komadan ziyade bir trans olduğunu ve belki uyurgezerlik dışında bir emsalini bilmediklerini öne sürdüler. Hatta içlerinden biri durumun bizzat hastadan kaynaklanmış olabileceğini önerecek kadar ileri gitti. Suzanna bu ihtimali hiçe saymadı.

Sonunda hastanın neden uyanmayıp sağlıklı bir hayat sürdürmediğine dair herhangi bir sebep bulamadıklarını ilan ettiler. Suzanna aslında pek çok sebep olduğunun farkındaydı ama hiçbirini açıklayamazdı. Belki Cal çok fazla şey görmüştü ve o fazlalık onu var olmaya ilgisiz bırakmıştı.

3

Ve tozlar savruldu durdu.

Cal bazen rüzgârda sesler duyar gibi oldu; çok uzak sesler. Fakat bunlar geldiği kadar çabuk gitti ve onu tekrar yalnız bıraktı. Cal böylesinin daha iyi olduğunun farkındaydı çünkü bu sahranın ötesinde bir yer varsa ve sesler onu oraya çağırmak için uğraşıyorsa öyle bir şey acı çekmesine yol açacağı için en iyisi hiç uğraşmamaktı. Zaten o diğer yerin sakinleri eninde sonunda kalkıp ona geleceklerdi. Pörsüyüp ölecek ve sahradaki toza karışacaklardı. Bu iş hep böyle yürümüştü ve yürüyecekti.

Her şey toza dönerdi.

4

Suzanna her gün onunla saatlerce konuşarak ona günün nasıl geçtiğini ve kimlerle karşılaştığını anlatıyor, delikanlıyı ataletinden çıkarma ümidiyle ona bildiği kişilerin ve yerlerin isimlerini anıyordu. Fakat herhangi bir tepki, herhangi bir parıltı olmuyordu.

Bazen Cal'in görünüşteki kayıtsızlığı karşısında sessiz bir öfkeye kapılıyor ve onun ifadesiz yüzüne bencillik ettiğini söylüyordu. Onu seviyordu; Cal bunu bilmiyor muydu? Onu seviyordu ve onun tarafından tekrar sevilmek, onunla tekrar beraber olmak istiyordu. Diğer zamanlardaysa ümitsizliğe kapılmasına ramak kalıyordu ve ne denli uğraşırsa uğraşsın

hüsran ve de mutsuzluk gözyaşlarının önünü alamıyordu. Öyle zamanlarda sakinleşinceye dek delikanlının yatağının yanından ayrılıyordu çünkü Cal'in dışa kapalı başının içinde bir yerde kederini duyacağından ve daha da kendi içine çekileceğinden korkuyordu.

Ona eriyikle ulaşmaya bile çalıştı. Fakat Cal'in bir kaleden farkı yoktu ve genç kadının iç bedeni ona giremiyor, yalnızca içine bakabiliyordu. Orada gördükleri Suzanna'ya iyimserlik sebebi sunmuyordu. Cal'in içi âdeta bomboştu.

5

Gluck'ın evinin dışında da aynı hikâye geçerliydi: Çok az hayat belirtisi mevcuttu. Bu, yüzyılın başından beri yaşanan en sert kıştı. Kar üstüne kar yağıyor, buzu buz kaplıyordu.

Ocak iç karartıcı sonuna yaklaşırken insanlar Cal'i eskisi kadar sık sormamaya başladılar. Böyle amansız bir mevsimde herkesin kendi sorunları vardı ve acı çekmediğinden –veya en azından ifade edebileceği bir acı çekmediğinden– delikanlıyı akıllarından çıkarmak onlar için nispeten kolaydı. Gluck bile usturuplu bir dille Suzanna'ya ona bakmakla çok fazla zaman harcadığını ima etti. Kızın iyileşmesi gereken kendi yaraları, düzene sokulacak bir hayatı, geleceğe yönelik kurulacak planları vardı. Gluck'a göre Suzanna vefakâr bir dosttan beklenebilecekleri fazlasıyla yapmıştı ve yükünü başkalarıyla paylaşmaya başlaması lazımdı.

Yapamam, dedi Suzanna ona.

Neden? diye sordu Gluck.

Onu seviyorum ve onunla beraber olmak istiyorum, dedi kız.

Bu elbette cevabın yarısıydı. Diğer yarısıysa kitaptı.

Kitap Cal'in odasında, Rayment Tepesi'nden döndükleri gün Suzanna'nın bıraktığı yerde duruyordu. Kitap Mimi'nin ona armağanı olsa bile artık içerdiği sihir, Suzanna'nın onu yalnız açamayacağı anlamına geliyordu. Nasıl ki Tapınak'tayken Tezgâh'ın gücünü kullanabilmek ve kitabı anılarıyla şarj edebilmek için Cal'e ihtiyaç duymuşsa süreci geriye çevirebilmek için de ona ihtiyacı vardı. Sihir aralarındaki boşlukta asılıydı. Suzanna birlikte hayal ettiklerini tek başına geri alamazdı.

Cal uyanana dek *Gizli Yerlerin Öyküleri* anlatılamayacaktı. Ve eğer uyanmazsa ebediyen o şekilde kalacaktı.

6

Şubatın ortasında, havada sahte bir erime belirtisi varken Gluck Liverpool'dan ayrıldı ve Chariot Sokağı'ndaki bazı gizli saklı soruşturmalar sayesinde Gerladine Kellaway'in yerini tespt etti. Kız, Cal'i ziyaret etmek için Gluck'la beraber Harborne'a geldi. Delikanlının hâli onu elbette şok etti. Fakat genç kadın Kıyamet'ten sonra çay demleyen ilk kişi olmasını sağlayacak türde bir pragmatizme sahipti ve bir saat içinde durumu normal karşılar hâle geldi.

İki gün sonra yakın bir zamanda tekrar ziyaret etmeye söz verip Liverpool'a, Cal'in yokluğunda kurduğu yaşama geri döndü.

Gluck kızın gelişinin Cal'i baygınlıktan çıkarmasını ummuşsa hüsrana uğramıştı. Dışarıda vaat edilen erime geciktikçe gecikirken şubattan mart başlarına kadar uyurgezerin hâlinde bir değişiklik olmadı.

Gündüzleri onu yatağından kaldırıp pencereye götürüyorlar ve evin arkasındaki buzlu düzlüğe tepeden bakan manzaranın karşısına oturtuyorlardı. Cal iyi beslenerek lokmalarını bir hayvanın mekanik etkinliğiyle çiğneyip yutmasına, her gün tıraş edilip yıkanmasına, kasları erimesin diye bacaklarına egzersiz yaptırılmasına rağmen hâlâ ziyarete gelen birkaç kişi ve bilhassa Suzanna ile Gluck için ölmeye hazırlandığı anlaşılıyordu.

7

Ve tozlar savruldu da savruldu.

VI
Esrime

1

Finnegan aramasaydı Suzanna asla Londra'ya dönmezdi. Fakat adam aramıştı ve o da dönmüştü; yolculuğa büyük bir şevk duyduğundan çok Gluck'ın ısrarları üzerine.

Lakin evden ayrılıp da yola çıkar çıkmaz son haftaların ağırlığının biraz kalktığını hissetti. Bir keresinde Apolline'e en azından sağ kalmalarından teselli bulabileceklerini söylememiş miydi? Dediği doğruydu da. Durumlarını en iyi şekilde değerlendirmeleri ve şartların onları mahrum bıraktığı şeyler için kös kös oturup iç çekmemeleri gerekirdi.

Finnegan'ı her zamanki şen şakrak hâliyle bulmadı. Adamın bankadaki kariyeri son zamanlarda sekteye uğramıştı ve dayanarak sövüp sayabileceği bir omza ihtiyacı vardı. Kendi dertlerini unutturduğu sürece adamınkileri dinlemeye dünden razı olan Suzanna o omzu seve seve sundu. Finnegan yakınmayı ve diş bilemeyi bitirdiğinde genç kadının bir bankacıyla asla evlenmeyeceğine yönelik sözlerini hatırlattı. Görünüşe bakılırsa yakında işini kaybedecekti. Suzanna yeniden düşünür müydü? Ses tonundan evet cevabı beklediği anlaşılıyordu. Aradığı cevabı almadı ama Suzanna ona hep arkadaş kalabileceklerini umduğunu söyledi.

"Sen garip bir kadınsın," dedi adam ayrılırlarken, belirli bir sebep bulunmaksızın.

Suzanna bu yorumu iltifat kabul etti.

2

Harborne'a ikindinin sonlarında döndü. Bir diğer buzlu gece yoldaydı; daha şimdiden kaldırımları ve çatıları sırlamaya başlamıştı.

Yukarı çıktığında uyurgezeri sandalyesinde değil de yatağında sırtı yastıklara dayalı olarak otururken buldu. Gözleri her zamanki kadar donuktu. Cal hasta görünüyordu; Uriel'ın ifşasının yüzünde bıraktığı iz solgun teninde kendini belli ediyordu. Suzanna o sabah onu tıraş edemeyecek kadar erkenden yola çıkmıştı ve böyle ufak bir ihmalin bile delikanlıyı tam bir sahipsizliğe ne kadar yaklaştırdığını görmek üzüntü vericiydi. Nereye gittiğinden usulca bahsederek onu yataktan kaldırdı ve ışığın biraz daha parlak olduğu pencerenin önündeki sandalyeye götürdü. Sonra banyodan tıraş makinesini alıp Cal'in uzamaya başlamış sakallarını kesti.

Onun böyle bakımını yapmak ilk başta ürkütücü bir uğraş olmuş ve Suzanna'nın moralini bozmuştu. Fakat aradan geçen zaman kızı metin kılmıştı ve Cal'i eli yüzü düzgün tutmak için gereken çeşitli işlere ona yönelik sevgisinin bir ifadesi gözüyle bakar olmuştu.

Lakin şimdi alacakaranlık dışarıdaki ışığı yutarken ilk baştaki o tasalarının tekrar kabardığını hissediyordu. Onu bu tecrübeye hassaslaştıran sebep belki evin dışında ve Cal'dan uzakta geçirdiği gündü. Ayrıca belki olayların bir sona yaklaştığı, delikanlıyı tıraş edip yıkaması gereken fazla sayıda gün kalmadığı –yani tüm bunların sona ereceği– inancıydı.

Gece evin üstüne o kadar hızlı çöktü ki oda kısa zamanda çalışılamayacak kadar karanlık bir hâl aldı. Suzanna kapıya kadar gidip ışığı yaktı.

Camda Cal'in yansıması belirip arkadaki karanlıkta asılı kaldı. Suzanna delikanlıyı ona bakarken bırakıp tarağı getirmeye gitti.

Cal'in ilerisindeki boşlukta bir şey vardı ama onun ne olduğunu göremiyordu. Rüzgâr çok güçlüydü ve kendisi her zamanki gibi onun önüne kattığı tozdu.

Fakat gölge midir nedir her neyse ısrarını sürdürdü ve bazen –rüzgâr biraz azaldığında– Cal sanki onun kendisini incelediğini görür gibi oldu. Kendisi de ona baktı ve bakışları kenetlendi. Öyle ki benliğini teşkil eden tozlar savrulup uzaklaşacağına kısa bir süre için hareketsiz kaldı.

İncelemeye aynı şekilde karşılık verirken karşısındaki çehre netleşti. Cal onu kazanıp kaybettiği bir yerden hatırlar gibiydi. Gözleri ve saç çizgisinden yanağına kadar uzanan leke eskiden tanıdığı birine aitti. Bu adamı nerede gördüğünü çıkaramaması asabını bozdu.

Nihayet anımsamasını sağlayan şey çehrenin kendisi değil, önünde durduğu karanlıktı.

Onu ilk ve belki *son* görüşünde yabancı yine böyle bir karanlığın, şimşeklerin çaktığı bir bulutun önünde durmuştu. Bulutun bir adı vardı ama Cal o adı hatırlamıyordu. Mekânın da bir adı vardı ama bu daha bile erişilmezdi. Lakin karşılaşma anlarını ve işleri o noktaya getiren yolculuğun bazı kısımlarını hatırlıyordu. Bir çekçeğe binmişti ve zamanın her nasılsa rayından çıktığı, bugünün hem dünkü hem de yarınki havayı soluduğu bir bölgeden geçmişti.

Rüzgâr onu tutup tekrar savurmadan önce merakının hatırına yabancının adını bilmek istedi. Fakat toz olduğu için soramazdı. O yüzden zerrelerini gizemli çehrenin asılı durduğu karanlığa doğru itti ve adamın tenine dokunmak için uzandı.

Temas kurduğu şey canlı bir varlık değil, soğuk camdı. Parmakları pencereden inip arkalarında hızla küçülen ısı halkaları bıraktı.

Önündeki şey camsa muhakkak kendine bakıyor olması gerektiğini düşündü. Tanıştığı adam vardı ya, hani o isimsiz bulutun karşısında duran: İşte o *kendisiydi.*

Odaya döndüğünde Suzanna'yı bir bulmaca bekliyordu. Cal'i elleri kucağında bıraktığından neredeyse emindi fakat delikanlının sağ kolu şimdi yandan aşağı sarkmaktaydı. Yoksa kıpırdamaya mı çalışmıştı? Eğer öyleyse bu, transa girdiğinden beri yaptığı ilk bağımsız hareketti.

Genç kadın onunla usulca konuşmaya başlayarak kendisini duyup duymadığını, görüp görmediğini, ismini bilip bilmediğini sordu. Fakat bu her zamanki gibi tek yönlü bir diyalogdu. Ya Cal'in eli kucağından aşağı kaymıştı ya da Suzanna yanılmıştı ve zaten hep oradaydı.

İç geçiren Suzanna delikanlının saçlarını taramaya başladı.

Cal hâlâ bir sahrada tozdu fakat artık anılara sahip tozdu.

Bu ona ağırlık vermek için yeterliydi. Ona dilediğini yaptırtmak isteyen rüzgâr gelip onu zorladı fakat Cal bu sefer kıpırdamayı reddetti. Rüzgâr ona öfkesini kustu. Cal rüzgâra aldırış etmeyerek hiçlikteki yerini korurken bir yandan da düşüncelerinin parçalarını birleştirmeye çabaladı.

Bir keresinde bir bulutun yakınındaki bir evde kendisiyle tanışmıştı; etrafındaki dünya kendi içine katlanırken bir çekçek arabası tarafından oraya getirilmişti.

Yaşlılık hâliyle yüz yüze gelmesinin önemi neydi? O olay ne gibi bir anlama sahipti?

Bu toz için bile cevaplanması güç bir soru değildi. Anlamı, gelecekte bir ara o dünyaya girip orada yaşayacak olmasıydı.

Peki bunu ne izliyordu? *Ne izliyordu?*

O yerin yitirilmediği.

Evet! Tanrı aşkına, *evet!* İşte buydu. Orada olacaktı. Belki yarın veya öbür gün değil ama gelecekte bir gün *orada olacaktı*.

Yitirilmemişti. Füg yitirilmemişti.

Bu bilgi, bu katiyet uyanmasına yetti.

"Suzanna," dedi.

3

"Nerede?" Kavuşmalarının sonuna geldiklerinde seslendirdiği tek soru buydu. "Nerede saklı?"

Suzanna masaya gidip Mimi'nin kitabını onun ellerine tutuşturdu.

"İşte," dedi.

Cal elini kapağın üstünde gezdirmesine rağmen açmayı reddetti.

"Bunu nasıl yaptık?" dedi. Soruyu çocuklara özgü bir ciddiyetle sordu.

"Deveran'da," dedi kız. "Sen ve ben. Ve de Tezgâh."

"Hepsi mi?" dedi Cal. "Hepsi de bunun içinde mi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladı Suzanna. "Göreceğiz."

"Şimdi."

"Hayır, Cal. Hâlâ çok güçsüzsün."

"Güçlü olacağım," diye kestirip attı delikanlı. "Kitabı açtığımızda."

Suzanna böyle bir iddiaya karşı gelemezdi; öyle yapmaktansa ellerini uzatıp Mimi'nin hediyesinin üstüne koydu. Parmakları delikanlınınkilerle iç içe geçerken başlarının üzerindeki lamba titreşip söndü. Karanlığın içinde tıpkı bir keresinde Suzanna'nın Hobart'la yaptığı gibi kitabı aralarında tuttular. Geçen sefer sayfalardaki kuvvetleri besleyen şey nefret olmuştu; bu seferki sevinçti.

Kitabın nezaretlerinde titrediğini ve ısındığını hissettiler. Sonra cilt ellerinden fırlayıp pencereye doğru uçtu. Buz kaplı cam parçalandı ve kitap karanlıkta döne döne uzaklaşarak gözden kayboldu.

Cal ayağa kalkıp pencereye kadar topalladı. Fakat o daha oraya varamadan sayfalar birer güvercin gibi gecenin içinde bağımsız olarak havaya yükseldi. Dokuma Tezgâhı'nın satır aralarına yazdığı düşünceler ışık ve yaşam saçıyordu. Sonra tekrar dalışa geçerek gözden kayboldular.

Cal pencereye arkasını döndü.

"Bahçe," dedi.

Bacakları âdeta pamuktan yapılmıştı; kapıya gidebilmek için Suzanna'nın yardımı gerekti. Birlikte merdivenden inmeye başladılar.

Gluck kırılan camın sesini duymuştu ve meseleyi soruşturmak için elinde bir fincan çayla merdivenleri çıkıyordu. Vakti zamanında pek çok harika görmüştü fakat Cal'in ona dışarı çıkmasını söylerkenki hâli, ağzını bir karış açık bıraktı. O soracak bir soru bulana kadar Cal ile Suzanna daha şimdiden ikinci merdiveni yarılamışlardı. Gluck da onları takip ederek hole indi ve mutfaktan arka kapıya gitti. Suzanna kapının üst ve alt sürgülerini açmakla meşguldü.

Pencereden kış görmelerine rağmen onları eşikte bahar bekliyordu.

Ve bahçede bu mevsimin kaynağı onların gözü önünde etrafa yayılıyordu. Ebedi neşelerinin evi, kurtarmak için savaşıp neredeyse can verdikleri mekân:

Füg.

Harikalar Diyarı daha başka pek çok şeye başkaldırdığı gibi buza ve karanlığa da başkaldırarak tüm o eşsiz haşmetiyle kitabın etrafa saçılmış parçalarından dışarı çıkıyordu. Kitaptaki masallar arasında geçirdiği aylar boşa harcanmamıştı. Gelirken yanında taptaze gizemler ve büyüler de getiriyordu.

Suzanna burada zaman içinde Eski İlim'i yeniden keşfedecek ve onunla kadim gedikleri iyileştirecekti. Yine burada, hayal edilemez bir yılda Cal gidip Deveran'ın sınırlarındaki bir evde yaşayacak ve günün birinde geçmişini iyi bildiği bir delikanlı tarafından ziyaret edilecekti. Hep beraber düşledikleri, hep beraber doğmayı bekleyen tüm bu şeyler ilerideydi.

O anda bile Ada'nın dört bir yanındaki kentlerde uyuyan sığınmacılar uyanarak başlarını yastıklarından kaldırıyor, gecenin getirdiği haberi karşılamak için soğuğa rağmen kapıları ve pencereleri ardına kadar açıyorlardı. O haber hayal edilenin asla yitirilmeyeceğiydi. Burada, Krallık'ta bile esrime kendine bir ev bulabilirdi.

Bu gecenin ardından içinde yaşanacak ve düşlenecek tek bir dünya olacaktı. Ve Harikalar diyarı asla bir adımdan, bir düşünceden uzakta yer almayacaktı.

Cal, Suzanna ve Gluck birlikte evden ayrılıp o sihirli gecede yürüyüşe çıktılar.

İleride öyle manzaralar ortaya çıkıyordu ki: Ebediyen yitirdiklerinden korktukları dostlar ve mekânlar ortak esrimenin şevkiyle onları karşılamaya geliyordu.

Artık tüm mucizeleri için zaman vardı. Hayaletler ve dönüşümler için, arzu ve belirsizlik için, gün ortası tasavvurları ve gece yarısı güzellikleri için. Zamanları boldu.

Zira hiçbir şeyin başlangıcı yoktur.

Ve bu öykünün başlangıcı olmadığından sonu da olmayacak.

▽

"Clive Barker, Lovecraft'tan sonra, bir türü bütünüyle değiştirmiş nadir yazarlardan."
—*China Miéville*

△

Yazar, sanatçı ve yönetmen Clive Barker, 30 yıldan uzun bir süredir kâbuslarını bizimle paylaşmaya devam ediyor. *Dokudünya* da ancak Barker'ın zihninden çıkabilecek bir ölçekte, korkunun fantastikle harmanlandığı bir epik.

Kâhinsoylular denen bir tür, uzun yıllar insanlar arasında yaşamış, büyü gücüne sahip varlıklardı. Fakat Musibet denen bir kötülük Kâhinsoyluları avlamaya başlayınca onlar da tüm güçlerini Dokudünya denen ayrı bir düzlem yaratmaya harcadılar. Bir halının desenlerinde gizlenen bu düzlemde hem Musibet'ten hem de habis insanlardan uzakta hayatlarını sürdürmeye devam ettiler. Fakat son gardiyan yaşlı Mimi ölüm döşeğindeydi ve korumasız Dokudünya'nın peşindeki gizemli güçler halıyı ele geçirmek için harekete geçtiğinde karşılarında Mimi'nin torunu Suzanna'yı ve Cal isimli bir genci bulacaklardı.

Gözlerini dört aç. Aramızdalar.

Çeviren: Cihan Karamancı

ithaki